

Thịnh Yên

Contents

Thịnh Yên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	16
5. Chương 5	25
6. Chương 6	27
7. Chương 7	29
8. Chương 8	33
9. Chương 9	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	45
12. Chương 12	48
13. Chương 13	49
14. Chương 14	51
15. Chương 15	53
16. Chương 16	56
17. Chương 17	60
18. Chương 18	63
19. Chương 19	67
20. Chương 20	72
21. Chương 21	76
22. Chương 22	81
23. Chương 23	88
24. Chương 24	95
25. Chương 25	102
26. Chương 26	107
27. Chương 27	115
28. Chương 28	124
29. Chương 29	132
30. Chương 30	139
31. Chương 31	148
32. Chương 32	156
33. Chương 33	163
34. Chương 34	170
35. Chương 35	177
36. Chương 36	184
37. Chương 37	191
38. Chương 38	198
39. Chương 39	206
40. Chương 40	213
41. Chương 41	220

42. Chương 42	228
43. Chương 43	237
44. Chương 44	246
45. Chương 45	253
46. Chương 46	261
47. Chương 47	269
48. Chương 48	277
49. Chương 49	284
50. Chương 50	292
51. Chương 51	299
52. Chương 52	307
53. Chương 53	315
54. Chương 54	322
55. Chương 55	329
56. Chương 56: Chương 56	335
57. Chương 57	335
58. Chương 58: Chương 58	341
59. Chương 59	341
60. Chương 60: Chương Cuối	348

Thịnh Yên



Giới thiệu

Dung Trí Hằng xuất thân từ Dung gia danh tiếng có một cuộc hôn nhân không tình yêu với một ngư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-yen>

1. Chương 1

ĐÊM TÌNH KHÔNG NGỦ

Đêm chưa ngủ

Ánh đèn rạng rỡ

Sự cảm dỗ triền miên

Chỉ có thể say không thể ngủ.

Khi Hạng Mĩ Cảnh bị đánh thức bởi cuộc điện thoại của Ngụy Khiết còn chưa đến sáu giờ sáng. Mặc dù những cuộc điện thoại gọi vào sáng sớm luôn bị cô coi là một trong những chuyện chán ghét nhất, nhưng sống ở đời, chính những việc chán ghét như thế này lại có thể lập tức xua đuổi tất cả mọi mệt nhọc, cũng

khiến người mang hai mí mắt trĩu nặng không kịp nói lời tạm biệt đã phải chia li là cô phải nhảy bật dậy khỏi giường. Hạng Mĩ Cảnh bị đánh thức bởi cuộc điện thoại của Ngụy Khiết còn chưa đến sáu giờ sáng.

Sau khi nghe điện thoại, quả nhiên chẳng phải tin tức tốt lành gì.

Người vốn dĩ phải đang trên đường ra sân bay là Ngụy Khiết đột nhiên bị đau ruột thừa, lái xe lập tức đánh vô lăng, quay xe về hướng bệnh viện, còn chuyến bay của Ngô Mạn Ni chưa đầy bốn mươi phút nữa sẽ hạ cánh.

Hạng Mĩ Cảnh vào Bảo Nhã bốn năm, không biết hoàn cảnh đẩy đưa thế nào, cô chưa từng tiếp xúc chính diện với vị nữ vương bị Kiều Kiều gán cho cái mác “rất khó nói chuyện đồng thời luôn đưa ra những yêu cầu hết sức hà khắc” này.

Hôm qua không suy nghĩ chu đáo, cho rằng ra sân bay đón người chỉ là chuyện nhỏ, Ngụy Khiết dù có vô dụng đến đâu cũng không tới mức làm hỏng việc, giờ xem ra, là cô quá sơ suất.

Bật dậy khỏi giường, nhanh nhẹn đánh răng rửa mặt thay quần áo, cô vừa đi giày vừa gọi điện cho Kiều Kiều.

Ba tiếng trước Kiều Kiều đưa vị khách bay từ Australia sang về khách sạn nghỉ ngơi, chắc cũng đi ngủ chưa được bao lâu, nhưng tính cảnh giác rất cao, nhận được điện thoại của Hạng Mĩ Cảnh còn tỉnh táo hỏi cô có chuyện gì.

Hạng Mĩ Cảnh đóng cửa, vội vội vàng vàng bấm thang máy, nói: “Chỗ Ngụy Khiết xảy ra chút vấn đề, mau liên hệ với lái xe của cậu bảo anh ta ra sân bay ngay, mình sẽ đi từ nhà đến thẳng đó, gặp nhau ở phòng VIP. Chỉ mong chuyến bay của Ngô Mạn Ni đến muộn”.

Kiều Kiều không kìm được cất giọng oán thán: “Không hiểu con bé đã vào đây một năm rồi, rốt cuộc đang làm trò gì không biết nữa?”.

Thang máy “ting” một tiếng mở ra, Hạng Mĩ Cảnh bước vào, bấm số tầng, vẫn còn tâm trạng đùa, đáp: “Chỉ riêng khuôn mặt xinh đẹp ấy đem ra trưng bày thôi cũng đủ rồi”.

Sau khi cửa thang máy đóng, tín hiệu không tốt lắm, Hạng Mĩ Cảnh bèn tắt máy luôn. Xuống đến tầng một, cô chạy ra đường vẫy một chiếc taxi, đọc địa chỉ cho tài xế, sau đó lại mở điện thoại tìm số gọi cho Bill.

Rõ ràng Bill không dậy sớm như thế, khi nhận điện thoại, giọng anh uể oải xen chút trêu chọc: “Morning, my dear, Theresa”.

Hạng Mĩ Cảnh luôn tự nguyện nhún mình mềm mỏng trước mặt người khác, cho dù có quan hệ khá tốt với Bill, hơn nữa đây cũng là việc thuộc phận sự của anh ta, nhưng cô vẫn ngọt ngào nói: “I need you help”.

Ở đầu dây bên kia, Bill bật cười. Không đợi cô lên tiếng đã trả lời bằng tiếng Trung rành rọt: “Thấy trên danh sách khách quý có tên Mandy Wu, tôi đã giữ phòng trong khu spa rồi. Có điều, tôi nghĩ cô ta sẽ muốn ngủ bù cho chuyến bay. Cô biết đấy, dù ở khoảng thương gia sang trọng, nhưng cũng không hấp dẫn bằng chăn đệm làm từ lông vũ nhập khẩu từ Iceland trong khách sạn chúng tôi được.”

Hạng Mĩ Cảnh không quá ngạc nhiên khi biết Bill đã chuẩn bị ổn thỏa đâu vào đấy. Nếu nói cô là lực lượng cốt cán của công ty Truyền thông Bảo Nhã thuộc tập đoàn Hoa Hạ, thì Brad Bill người vượt Thái Bình Dương sang ngồi vững chắc tại chiếc ghế phó tổng giám đốc khách sạn Hạ Việt thuộc tập đoàn Hoa Hạ này lại là người kế thừa chức vụ tổng giám đốc được tổng công ty công nhận.

“So.” Bill lại hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?”.

Hạng Mĩ Cảnh xưa nay không bao giờ phê bình lỗi lầm của một người trước mặt người khác, đặc biệt, Ngụy Khiết còn là người của tổ cô, cho dù có xảy ra chuyện thật, thì mọi trách nhiệm sẽ do cô gánh trước. Cô bật cười, đáp: “Thực ra tôi muốn nói, khi bên nhà hàng mang bữa sáng cho anh, anh hãy yêu cầu thêm một suất bánh mì bơ cho tôi, lâu rồi chưa được ăn, thèm quá”.

Bill là người thông minh, hiểu ngay ý cô, không truy cùng diệt tận nữa, chỉ vờ đưa ra yêu cầu: “Ăn bánh của tôi, thì tối nay phải nhảy với tôi một bài đấy”.

Cô rất vui vẻ nhận lời, tay kia cho vào túi lấy một chiếc di động khác ra kiểm tra thông tin chuyến bay.

Thật tồi tệ, chuyến bay có tới tám, chín mươi phần trăm sẽ đến muộn hôm nay lại hạ cánh sớm mười phút.

Cô giục tài xế lái nhanh hơn, nhưng các chuyến bay buổi sáng không ít, dòng xe trên đường cao tốc đông nghịt, cũng may bác tài thấy cô trả giá cao nên chẳng màng tới việc sẽ bị phạt tốc độ, vậy mà vẫn bị muộn.

Cô vội vàng xuống xe, liếc thấy chiếc xe mà Kiều Kiều phải đến vừa vào bãi đỗ, lòng cô bỗng thấy bình tĩnh hơn một chút. Bước nhanh về phía khu vực VIP, từ xa đã nhìn thấy Ngô Mạn Ni mặc một chiếc váy liền thân sát nách rực rỡ sắc màu đang ngồi trên sofa làm khó người phục vụ tay bưng tách trà.

Cô đã chuẩn bị tâm lí, hít một hơi thật sâu, điều chỉnh cung độ của nụ cười, tươi tắn bước về phía ấy.

Ngô Mạn Ni nhận ra có người đang đi về phía mình, nên không còn chú ý tới người phục vụ nữa, cô ta lập tức mặt nhăn mày nhíu nhìn Hạng Mĩ Cảnh.

Hạng Mĩ Cảnh khẽ cúi người trước bộ mặt không mấy thân thiện của Ngô Mạn Ni, chào hỏi: “Ngô tiểu thư, chào cô, tôi là Hạng Mĩ Cảnh của Bảo Nhã, cô có thể gọi tôi là Theresa. Rất xin lỗi vì đã để cô...”

“Rất xin lỗi?” Ngô Mạn Ni cao giọng ngắt lời Hạng Mĩ Cảnh, khẽ giơ bàn tay ngọc ngà đeo chiếc vòng ngọc nạm kim cương lên ra hiệu cho người phục vụ có thể đi, sau đó nhướn đôi mắt được trang điểm vô cùng cầu kì, quẹo rũ nhìn cô: “Cô có biết tôi đã đợi ở đây mười phút rồi không? Các cô làm việc kiểu gì thế? Đón khách, mà còn đến muộn hơn cả khách? Đây là cách tiếp đón của các cô sao?”

Hạng Mĩ Cảnh rất thành khẩn thừa nhận: “Là tôi có sơ suất trong công việc, mong cô lượng thứ”.

“Lượng thứ?” Ngón tay cái và ngón trỏ của bàn tay trái Ngô Mạn Ni từ từ xoay chiếc nhẫn nạm đá màu trên ngón trỏ bàn tay phải, nhìn cô ta rõ ràng không định buông tha Hạng Mĩ Cảnh. “Tôi lượng thứ cho cô, vậy ai bồi thường cho thời gian tôi vừa phải lãng phí? Còn nữa, hành vi tắc trách của cô khiến tôi cảm thấy rất không vui! Tôi đặc biệt ngồi mười mấy tiếng đồng hồ trên máy bay tới đây để tham dự bữa tiệc mừng bảy mươi ba năm ngày thành lập của tập đoàn các cô, không được ăn ngủ tử tế, da dẻ vừa khô vừa khó chịu, vốn tưởng sau khi xuống máy bay có thể lập tức đến khách sạn ngủ bù, nhưng giờ thì bị cô làm hỏng hết rồi.”

Người trong phòng đợi dành cho khách VIP không nhiều, nhưng vì giọng Ngô Mạn Ni chẳng nhỏ, lại như đang tố cáo người khác, nên gần như mọi ánh mắt trong phòng đều nhìn về phía họ.

Đây không phải lần đầu tiên Hạng Mĩ Cảnh gặp tình huống này, cô không thấy mất mặt, mà vẫn nở nụ cười ôn hòa nhìn Ngô Mạn Ni, đang định lên tiếng thì nghe thấy một giọng đàn ông hòa nhã nhưng sang sảng vang lên ngay phía sau.

“Chuyện gì bị làm hỏng thế?”

Hạng Mĩ Cảnh nhận ra giọng nói này, không nghĩ ngợi nhiều liền dịch sang một bên, sau đó mới quay người ngẩng đầu nhìn Phương Tuấn Kiệt, chào hỏi: “Chào anh Phương”.

Phương Tuấn Kiệt mặc chiếc áo sơ mi vải cotton Ai Cập, vốn là người có nước da khá đẹp, nên màu sắc vừa khó mặc vừa bắt mắt này khi được khoác trên người anh toát ra một vẻ xuất chúng đạo mạo khác thường. Chỉ có điều anh không phải là người có thành ý tu hành, vừa nói xong, khóe mắt đã hơi nhướn lên, nhanh chóng liếc Hạng Mĩ Cảnh một cái, sau đó tươi cười nhìn về phía Ngô Mạn Ni, cất lời khen ngợi cô ta rất nhiệt tình: “Mandy, tôi thấy cũng chỉ mình cô đủ bản lĩnh tới bữa tiệc ngay khi vừa chấm dứt chuyến bay dài mười mấy tiếng đồng hồ thôi. Vị tiểu thư ngồi cạnh tôi ấy, ngủ dậy một cái nhìn giống như vừa từ trại tị nạn ở châu Phi về, thực sự khiến người ta không dám nhìn trực diện. Sớm biết thế này tôi đã bay từ Los Angeles đến New York, ngồi cùng chuyến bay với cô có phải tốt hơn không”.

Ngô Mạn Ni coi việc mắng mỏ lên lớp người khác là việc bình thường như ăn cơm uống nước hằng ngày, cho dù bị người quen bắt gặp cô ta cũng chẳng hề bối rối, chỉ có điều lúc này cô ta không cần nhìn Hạng Mĩ Cảnh nữa, mà duyên dáng đứng dậy, đồng thời mím môi cười nhìn Phương Tuấn Kiệt, giọng nói cũng dịu đi rất nhiều: “Mấy năm sống ở vịnh nước cạn, đám paparazzi ngày nào cũng ngồi rình mò trước cửa nhà để chụp ảnh tôi. Chỉ cần tôi lơ là không chú ý, là họ lập tức cho đăng những bức ảnh méo mó lên trang nhất các báo vào hôm sau ngay, khiến tôi không thể không chăm chút để ý tới hình tượng từng giây từng phút”.

Phương Tuấn Kiệt nhìn thì giống như đang nghe Ngô Mạn Ni nói, nhưng anh lại không phụ họa theo, chỉ im lặng mỉm cười nhìn cô ta.

Ngô Mạn Ni không hiểu ý của Phương Tuấn Kiệt, không khí bỗng chốc trở nên hết sức kì quái, vì vậy cô ta lập tức lại lôi vấn đề liên quan đến Hạng Mĩ Cảnh ra nói: “Vốn định về khách sạn ngủ một giấc, nhưng anh xem, người được cử đến đón lại còn đến muộn hơn cả tôi”.

Phương Tuấn Kiệt khẽ gật đầu, nhìn Hạng Mĩ Cảnh, cố ý phê bình cô: “Đây đúng là lỗi của Theresa rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh nắm ngay lấy cơ hội này một lần nữa bày tỏ sự hối lỗi của mình với Ngô Mạn Ni: “Thật vô cùng xin lỗi vì đã làm lỡ thời gian của cô đồng thời còn khiến tâm trạng cô bị ảnh hưởng, bên phía khách sạn đã chuẩn bị xong phòng Spa, cô có thể tới đó vừa tận hưởng các liệu pháp massage cao cấp của chúng tôi vừa nghỉ ngơi”.

Ngô Mạn Ni không ngờ Phương Tuấn Kiệt lại có thể buột miệng gọi ngay được tên Hạng Mĩ Cảnh, nhưng lập tức cô ta nghĩ, chuyện này không có gì là lạ, một công tử phong lưu như Phương Tuấn Kiệt, cho dù có nảy sinh tư tình với một nữ nhân viên xinh đẹp cũng là chuyện bình thường.

1 Vịnh nước cạn hay còn gọi là Repulse Bay là một vịnh ở phía nam của đảo Hồng Kông. (Mọi chú thích đều của người dịch).

2. Chương 2

Phương Tuấn Kiệt nói với giọng trầm trồ: “Spa của Hạ Việt là tốt nhất thành phố, đặt trước ba ngày còn không có phòng đấy”.

Ngô Mạn Ni thích nhất là tận hưởng những thứ này, thấy Phương Tuấn Kiệt nói giúp cho Hạng Mĩ Cảnh, cuối cùng cũng thu lại tính khí của nữ vương, chỉ vào hai va li bằng da bò màu hồng sau mình ra hiệu cho Hạng Mĩ Cảnh chuyển lên xe, sau đó cất bước cùng Phương Tuấn Kiệt ra ngoài.

Hành lí của Phương Tuấn Kiệt chỉ có một chiếc túi, tay phải anh xách túi, Ngô Mạn Ni đi bên phải anh, nhưng anh không có ý định đổi sang tay trái, mà cố ý giữ chút khoảng cách này, trò chuyện với cô ta làm như vô tình tiết lộ: “Gần đây Joe đột nhiên say mê du thuyền, thường cùng một đám người ra biển mở party”.

Ngô Mạn Ni cười nói: “Anh ta tưởng ở xa bố, không ai quản được nữa, nên mới dám ngày ngày đi chơi như thế”.

Phương Tuấn Kiệt lại tiếp tục làm như vô ý: “Cậu ta nghĩ ra đủ mọi trò hòng khuấy động cho tâm trạng vui vẻ, nhưng cũng chỉ mình Theresa có thể đáp ứng được những yêu cầu cổ quái đó của cậu ta”.

Ngô Mạn Ni thoáng chau mày: “Theresa?”.

Phương Tuấn Kiệt gật đầu.

Ngô Mạn Ni quay lại nhìn Hạng Mĩ Cảnh đang kéo va li đi cách họ ba mét phía sau.

Cô mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, trên cổ quàng chiếc khăn kẻ ô vuông xanh trắng phối khá hợp, phía dưới là chiếc quần lửng rộng màu kem, vai đeo túi lớn màu đen. Mái tóc xoăn dài dễ rối, nhưng có lẽ do được chăm sóc cẩn thận, nên nhìn rất bóng và bồng bênh có lọn, khuôn mặt trang điểm thì không nói làm gì, nhưng cánh tay và phần chân lộ ra ngoài rất mịn màng trắng trẻo, ngũ quan của cô thoát nhìn tổng thể thì không bắt mắt, nhưng mũi, mắt, miệng kết hợp cùng nhau chẳng thể tìm ra được chỗ nào để chê trách. Ngô Mạn Ni càng nhìn càng thấy khó chịu trong lòng, nói với giọng rất khinh thường: “Vì vậy cô ta chính là thiếp mới được sủng ái của Joe?”.

Phương Tuấn Kiệt lắc đầu: “Cô ấy là bạn gái của con trai Quý Thục Nghi”.

Ngô Mạn Ni giật mình kinh ngạc.

Hai người đã ra khỏi tòa nhà dành cho khách VIP, tài xế của hai chiếc xe cũng mở cửa chờ sẵn, nhưng Ngô Mạn Ni vẫn truy hỏi Phương Tuấn Kiệt: “Vậy tại sao cô ta vẫn còn làm ở Bảo Nhã?”.

Phương Tuấn Kiệt bật cười: “Tâm tư của phụ nữ sao tôi đoán được”.

Sắc mặt Ngô Mạn Ni không tốt lắm, có lẽ đang hối hận vì thái độ ngạo mạn vừa rồi của mình.

Phương Tuấn Kiệt cúi đầu mím môi cười, nhưng sau đó nhanh chóng nói lời tạm biệt với Ngô Mạn Ni: “Hẹn gặp lại buổi tối”.

Ngô Mạn Ni vẫy tay chào tạm biệt Phương Tuấn Kiệt, thấy Hạng Mĩ Cảnh đang cùng tài xế xếp hành lý của mình vào cốp sau. Cô ta ngáp ngừng khoảng hai giây, nhưng vẫn mang chút tâm cao khí ngạo không thể hạ mình, trên đường từ sân bay về khách sạn, cô ta không nói với Hạng Mĩ Cảnh lời nào.

Hạng Mĩ Cảnh không hiểu Phương Tuấn Kiệt đã thi thắm những gì với Ngô Mạn Ni, một người như anh, rất biết cách dỗ dành lấy lòng phụ nữ, cho dù cô có thông minh lanh lợi thế nào, đồng tai nghe ngóng ra sao, cũng không thể biết được hết những chiêu thức ấy. Nhưng điều khiến cô thấy vui mừng là Ngô Mạn Ni không gây khó dễ gì cho cô nữa, đưa người tới khách sạn, sắp xếp chỗ ở và phòng spa xong, cô liền đi tìm Bill đòi món bánh mì bơ.

Bill đang đợi cô ở phòng ăn, không chỉ bánh mì bơ, anh ta còn chuẩn bị sữa tươi cùng vài món ăn vặt khác. Thấy cô vào, anh ta vô cùng lịch sự đứng dậy kéo ghế cho cô, rồi cười hỏi: “Biểu hiện của tôi ngày hôm nay có phải nên được thêm điểm?”.

Hạng Mĩ Cảnh ngồi xuống cười tươi nhìn Bill: “Trong lòng em anh luôn đạt một trăm điểm mà”.

So với những người Âu Mĩ cao lớn vạm vỡ, Bill có thân hình tương đối nhỏ nhắn, có lẽ vì tính cách hào sảng, cư xử nhiệt tình hài hước, nên mặc dù anh ta lớn tuổi hơn Hạng Mĩ Cảnh, nhưng nhìn thì lại không già cho lắm. Cái kiểu cứ quẩn lấy Hạng Mĩ Cảnh không chịu buông khiến anh ta giống một chàng trai đang ở tuổi trưởng thành.

“Vậy em nên cho tôi một cơ hội.”

Hạng Mĩ Cảnh còn chưa kịp cắn miếng bánh mì, vội vàng mang Lâm Khải Sương ra làm khiên đỡ đạn: “Em đã có bạn trai rồi. Cho tới hiện tại thì em chưa có ý định chia tay với anh ấy”.

Bill cũng không hẳn nhất định phải có được Hạng Mĩ Cảnh, nghe cô nhắc đến Lâm Khải Sương, bèn trêu: “Anh ta đang ở Đức, chín mươi chín phần trăm thời gian dành cho phòng thí nghiệm, tình cảm anh ta dành cho công việc nghiên cứu còn sâu nặng hơn dành cho em. Một người bạn trai như thế có hay không có cũng khác biệt gì đâu”.

Nhân lúc Bill nói cô cắn một miếng bánh mì bơ, sau đó cầm cốc sữa uống, tạm thời thỏa mãn cái dạ dày trống rỗng của mình, cô nhìn Bill nhún vai, nói: “Mỗi người đều có những chuyện mình thích làm và không thích làm, em rất ngưỡng mộ anh ấy vì có thể làm những việc mình muốn, vì vậy em sẽ ủng hộ anh ấy vô điều kiện”.

Bill mỉm cười gật đầu.

Cô cầm bánh mì chuẩn bị cắn miếng thứ hai, thì di động trong túi đổ chuông. Lần này là cấp trên Dung Ngọc Lan gọi. Cô đặt miếng bánh mì trong tay xuống, hắng hắng giọng rồi mới nghe máy: “Morning, Orchid”.

Người của Dung gia đa phần sinh ra và lớn lên ở nước ngoài, phong cách làm việc vừa có sự thoải mái tân tiến của phương Tây lại vừa mang hơi hướng lễ nghi truyền thống Trung Quốc. Dung Ngọc Lan năm nay gần bốn mươi tuổi, là con gái lớn trong số con cháu đời thứ ba tính đến hiện tại của Dung gia, chị ta đã từng kết hôn hai lần, hiện tại độc thân, đứa con gái hơn mười tuổi đang sống trong sơn trang của Dung gia tại New York.

Điều khiến Dung Ngọc Lan khác với những người trong Dung gia đang làm mưa làm gió trong các ngành nghề lớn ở khắp mọi nơi trên thế giới này là, chị ta rất yêu thích điện ảnh, hồi trẻ cũng từng đóng mấy bộ phim, mặc dù chỉ là những vai diễn nhỏ nhưng vẫn khiến chị ta vô cùng say mê, hơn nữa còn tạo dựng được quan hệ khá tốt với mấy vị đạo diễn lớn. Sau này, Dung lão thái thái – Dung Thẩm Tắc Bình người mà tới

nay vẫn rất khỏe mạnh, đồng ý cho chị ta mở công ty Truyền thông Bảo Nhã, thuộc quyền quản lí của tập đoàn Hoa Hạ, chị ta mới chịu rút lui khỏi giới điện ảnh.

Hạng Mĩ Cảnh vẫn luôn cảm thấy Dung Ngọc Lan là một người sếp không tồi, hơn nữa công việc ở Bảo Nhã cũng khá ổn. Tạm thời không bàn đến việc lương cao thưởng dày, chỉ riêng có chữ “Dung” kia lơ lửng trên đầu, về cơ bản khi đi làm việc chẳng gặp bất kì trở ngại nào, lại thêm các công ty con của tập đoàn Hoa Hạ nhiều, không thiếu các hoạt động lớn nhỏ, nên không có khả năng xảy ra tình trạng dựa vào nhan sắc, hình thức để làm việc. Hơn nữa bản thân Dung Ngọc Lan cũng là người thích hưởng thụ, mục đích mở công ty không phải là để kiếm tiền, hằng năm chị ta đều tổ chức cho nhân viên ra nước ngoài du lịch nghỉ ngơi, những khi cao hứng còn rải quà tặng ọi người giống như tiên nữ rắc hoa. Còn về việc bận rộn, trên thế giới này vốn không có con người hoặc sự vật thập toàn thập mỹ, có được một hai sự việc như ý đã chẳng dễ dàng gì rồi.

Nhiệm vụ mà Dung Ngọc Lan giao cho Hạng Mĩ Cảnh là đi mời Dung Trí Dật tới tham dự bữa tiệc tối nay.

Thực ra, còn chín tiếng nữa bữa tiệc mới bắt đầu, cho dù lúc này Dung Trí Dật có đang ôm mĩ nữ nằm trên giường mềm trong căn biệt thự tọa lạc trên đỉnh núi ở Hồng Kông thì vẫn kịp đáp chuyến bay tới đây, tắm rửa chải chuốt và xuất hiện đầy phong độ trong bữa tiệc. Nhưng nếu Dung Ngọc Lan đã bảo cô gọi điện mời Dung Trí Dật, thì điều đó có nghĩa là sẽ không dễ dàng mời được anh ta.

Quả nhiên, cô vừa gọi điện tới, Dung Trí Dật uể oải “a lô” một tiếng rồi ngay lập tức như bị điện giật nhảy dựng khỏi giường, vội vội vàng vàng giải thích: “Em yêu, nghe anh giải thích đã, tối qua anh thật sự không làm gì cả, chỉ là uống hơi nhiều thôi. Sợ về nhà lại nôn ọc khắp nơi khiến em không vui, nên mới đến khách sạn ngủ. Sao anh dám lừa em chứ! Em chơi thái cực quyền giỏi như thế, ngộ nhỡ chém anh như chém bí thì sao? Em phải tin anh, anh đang ngủ một mình. Không tin giờ em hãy qua kiểm tra đi”. Dung Trí Dật lảo xào một lúc thì đọc tên khách sạn cùng số phòng, đọc xong, thì thào như hụt hơi, giục: “Hành động nhanh một chút”.

Mặc dù cô không muốn biến thành con giun trong bụng Dung Trí Dật, nhưng một tràng những lời không đầu không cuối đó của anh ta cô rất hiểu, lập tức chạy tới khách sạn để giải cứu. Kết quả khi cô đang cuống cuống chạy vào khách sạn, thì Dung Trí Dật đã tắm rửa xong, mặc một bộ đồ ở nhà nhàu nhĩ, nhưng trông vẫn phong độ ngời ngời bước ra từ thang máy, từ xa đã ném về phía cô một nụ hôn gió, rồi tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời, nói với cô: “Bảo cô hành động nhanh một chút, vậy mà cô tới muộn, nữ chính đã xách giày chạy mất từ lâu rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh chẳng hề tức giận nhìn Dung Trí Dật, hết sức lễ độ lịch sự: “Tiểu Dung tiên sinh, chào buổi sáng”.

Dung Trí Dật đầu tiên là rùng mình, sau đó gơ tay lên gí vào bờ vai hơi khom xuống của cô, cố ý nghiêm túc nói: “Bắt đầu từ câu sau hãy gọi tôi là Joe, tôi sẽ tha tội cho cô”.

Hạng Mĩ Cảnh tiếp tục cung kính nhìn anh ta cười.

Dung Trí Dật cũng không quá để ý, tiện tay khoác vai cô, rồi xoay người đổi hướng, vừa đẩy cô ra ngoài vừa kể rất hào hứng: “Con gái Nhật Bản thật sự quá lợi hại, tối qua suýt nữa thì tôi bị cô ta lật ngược tình thế đổi khách thành chủ. Ai ngờ sáng nay cô ta còn hưng phấn hơn, ngay cả nhân vật lợi hại như tôi đây mà còn không chống đỡ nổi. Có điều thể diện đàn ông vẫn phải coi trọng, đặc biệt cô ta lại tới từ đảo quốc, nên cho dù tôi có bận rộn tới đâu cũng không thể ngã xuống trước. Nhưng sau khi chinh phục cô ta xong, cô ta lại cứ bám riết lấy nói yêu tôi muốn chết, không chịu đi. Cô nói xem, một kẻ vạn người mê như tôi, nếu cô gái nào cũng cứ quần lấy không chịu buông, thì tôi còn thời gian dành cho sự nghiệp nữa không? Có điều, dù sao cũng là phụ nữ, con người tôi thương hoa tiếc ngọc, không thể nói thẳng với cô ta rằng tôi không thích, không yêu cô ta được, nên mới nghĩ cách tìm cô tới giải cứu. Kết quả cô bé người Nhật vừa nghe tới đoạn cô sẽ bỏ đời nào người giống như bỏ quả dưa mỗi khi lên cơn điên, lập tức sợ quá chạy mất, tôi còn chưa kịp nói lời tạm biệt với cô ta nữa”.

Hạng Mĩ Cảnh bị anh ta đẩy đi, nhưng không còn thấy gò bó như lúc trước nữa, cô khẽ cười hỏi: “Anh đã cho người ta một tấm chi phiếu phải không?”.

Dung Trí Dật nghe cô hỏi, nhưng lại cố tình vờ như không nghe thấy, còn truy hỏi lại: “Cô nói gì?”.

Hạng Mĩ Cảnh nhắc lại lần nữa: “Tôi nói là, anh vì muốn tìm ra sự khác biệt giữa giường, bồn tắm, cùng những đồ dùng cho tắm rửa của khách sạn này với Hạ Việt, mà dám đích thân tới trải nghiệm, anh đúng là tấm gương lớn cho đám nhân viên bọn tôi”.

Dung Trí Dật phì cười: “Cô khen tôi mà còn khó nghe hơn là mắng nữa”.

Hai người đã ra khỏi khách sạn, Hạng Mĩ Cảnh nhẹ nhàng lách người thoát khỏi cánh tay Dung Trí Dật vẫn đang đặt trên vai mình, mỉm cười hỏi anh ta: “Vì thế cho nên việc tôi phải mò tới tận đây có phải đã công cốc rồi không?”.

Nắng sáng đầu hè đang vào lúc rực rỡ nhất, anh ta nhướn bên mày trái lên, bộ dạng trông vô cùng giống công tử phong lưu, nhìn cô hỏi: “Hôm nay cô bận lắm phải không?”.

Cô nhún vai: “Cũng không hẳn. Bọn tôi phụ trách công tác chuẩn bị, sau khi đưa khách tới khách sạn thì những việc còn lại do các bộ phận liên quan trong khách sạn phụ trách. Về bữa tiệc tối nay, Orchid là tổng đạo diễn, tôi chỉ cần làm theo chỉ thị”.

Anh ta bày ra bộ dạng hết sức đau đầu nhìn cô: “Mong là sẽ không nát bét như cháo”.

Cô lạc quan hơn anh ta nhiều, nhưng vẫn nói: “Tôi lập tức phải quay về vị trí đợi sếp phát hiệu lệnh”.

Anh ta còn nhanh chân hơn cô, vừa móc chìa khóa xe ra mở cửa, vừa nói: “Tôi cùng cô về khách sạn”.

Cô chau mày: “Anh không cần về sơn trang thay quần áo sao?”.

Anh ta mở mui chiếc xe đua màu vàng, tay vịn cửa nhảy vào ghế lái, nói với cô: “Anh ba tôi đang ở nhà, nếu để anh ấy phát hiện ra cả đêm tôi không về, thì độ khủng bố chẳng kém so với việc bị bố tôi phát hiện”. Sau đó lại bắt đầu than vãn thở dài: “Vốn tưởng chạy khỏi bờ biển phía Đông thì được sống tiêu dao hơn một chút, ai ngờ tiêu dao chưa được nửa năm. Những khoảnh khắc đẹp quả nhiên qua nhanh. Haizzz! Sau này anh ba tôi thường xuyên ở đây, xem ra tôi phải tìm cơ hội quay lại Hồng Kông thôi”.

Cô nhẹ nhàng mở cửa xe theo đúng quy luật, ngồi vào ghế phụ, đáp: “Chức vụ của tôi không cao, vận may cũng bình thường, không có cơ hội tới tổng công ty hợp, cũng chưa từng gặp con người thật của Đại Dung tiên sinh, chỉ mới được nhìn qua ảnh qua tin tức thôi. Đó có thể được coi là nhân vật trong truyền thuyết của tập đoàn này, khi nhận tin ngài ấy sẽ tới nhậm chức tổng giám đốc khu vực châu Á – Thái Bình Dương, mạch máu của tất cả những người có mặt trong tòa nhà đều sôi lên sùng sục”.

Dung Trí Dật khởi động xe, soạt một tiếng lái xe ra khỏi bãi, lên đường cao tốc, cười ha ha đáp: “Là máu những động vật giống cái của cả tòa nhà sôi lên sùng sục sao?”.

Cô không nhận ra điều gì khác thường, thoải mái nói tiếp: “Con gái ai chẳng có quyền mơ ước”.

Nhân cơ hội đó anh ta hỏi: “Vậy cô thì sao?”.

Cô liếc nhìn anh ta một cái, nghiêm túc đáp: “Tôi sẽ không yêu đàn ông có vợ, hơn nữa tôi cũng có bạn trai rồi”.

Anh ta phá lên cười ha hả: “Vậy thì tôi yên tâm”.

Cô nghi hoặc: “Yên tâm điều gì?”.

Anh hoàn toàn chẳng có ý định giữ bí mật, thổ lộ hết với cô: “Trái tim anh ba của tôi được làm bằng kim cương, ngoài chị dâu tôi ra, bất kì người phụ nữ không có quan hệ huyết thống nào muốn tiếp cận anh ba đều là hành vi tự chuốc lấy phiền phức. Có điều tình hình sức khỏe của chị dâu tôi ngày một kém, có thể qua được năm nay không còn chưa biết. Còn cô, chúng ta thân thiết như thế, đương nhiên tôi không hi vọng cô cũng nằm mơ giấc mơ không thực tế giống đám phụ nữ ngực to nhưng óc bé kia”.

Giấc mơ không thực tế? Hạng Mĩ Cảnh đương nhiên sẽ không nằm mơ một giấc mơ như vậy, hoặc nói cụ thể hơn là, về căn bản không biết nằm mơ, cho dù thế giới hiện thực có tàn nhẫn vô tình tới đâu, cho dù có không thuận lòng vừa ý tới đâu, cô cũng không bao giờ muốn lừa mình dối người sống trong ảo cảnh.

3. Chương 3

Bộ vest của Dung Trí Dật được gửi tới khách sạn trước cả khi anh ta đến. Hạng Mĩ Cảnh trách mình không sớm đoán ra, với một người mười ngày thì bảy ngày vui chơi thâu đêm suốt sáng ở bên ngoài như Dung Trí Dật, sao có thể không có sự chuẩn bị chứ? Chưa bàn tới chuyện sơn trang Dung Liên sẽ có người chuẩn bị ổn thỏa tất cả, mà cho dù nhất thời nẩy hứng muốn có thứ gì đó, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, thì đảm nhân viên bán hàng với con mắt cú vọ trên đường Nam Kinh Tây cũng sẽ đưa hàng tới tận cửa với tốc độ tên lửa.

Điều khiến cô bối rối chính là, Dung Trí Dật lại chuẩn bị cho cô một bộ lễ phục. Là bộ váy với phần trên bó sát đính ngọc trai lấp lánh, phần dưới xếp tầng tầng lớp lớp bằng chất liệu mềm mại màu vàng lông gà vừa nhìn đã biết giá không rẻ. Cô không dám đón lấy, nhìn Dung Trí Dật rồi đọc lầ lầ một cách hết sức nghiêm túc: “Điều thứ ba của nội quy công ty Truyền thông Bảo Nhã, trong bất kì tình huống nào cũng không được lợi dụng khách hàng”. Đọc xong lại cố ý thận trọng hỏi Dung Trí Dật ngay trước mặt hai người giúp việc nhà họ Dung vừa mang y phục đến: “Tiểu Dung tiên sinh, hành động này của ngài sẽ khiến tôi cùng những người khác nẩy sinh hiểu lầm không đáng có”.

Dung Trí Dật đang thử áo vest, chẳng buồn nhìn cô lấy một cái mà chỉ cười đáp: “Cô sẽ không yêu người đàn ông đã có gia đình, tôi cũng sẽ không yêu người phụ nữ đã có bạn trai. Sự thực thì tôi nay tôi thiếu người đi cùng, coi như mời cô phối hợp cùng tôi một lát”.

Cô vẫn không giơ tay đón lấy chiếc váy, mà nài nỉ khéo léo hơn: “Tôi đã tự mình chuẩn bị rồi. Hi vọng khi tôi phối hợp với anh cũng mong anh phối hợp với công việc của tôi. Hiện giờ bên ngoài cạnh tranh rất ác liệt, mỗi giây mỗi phút đều có người bị sa thải, mất việc, tìm một công việc tốt chẳng dễ dàng gì. Nếu tôi bị đuổi khỏi công ty chỉ vì phạm lỗi mang tính nguyên tắc, về sau rất khó tìm được chỗ đứng trong ngành này nữa”.

Dung Trí Dật nghe cô nói mà phải bật cười, xua tay cho người mang chiếc váy đi, đồng ý nói: “Dù sao tôi nay mọi người cũng sẽ chỉ chú ý đến anh ba tôi thôi, trừ phi tôi khiêu vũ cùng một cô gái dùng rèm cửa sổ làm váy, sau đó tôi lại vô tình giẫm chân lên tấm rèm đó, chỉ như thế mới có thể khiến sự chú ý của mọi người đổi hướng”.

Dung Trí Dật hoàn toàn không phô trương khi nói thế. Bữa tiệc tối nay, mặc dù trên danh nghĩa là tiệc kỉ niệm bảy mươi ba năm ngày thành lập tập đoàn Hoa Hạ, nhưng vì người nắm quyền thực tế là Dung Hoài Đức có việc quan trọng phải ở lại tổng công ty bên New York không thể tham dự, anh em của ông ta cùng các con của họ, ví dụ như Dung Ngọc Lan, lại không thể bao quát hết cả tập đoàn, vì vậy địa vị của Dung Trí Hằng, người con thứ ba của Dung Hoài Đức rất quan trọng. Ai cũng biết con gái lớn và gái thứ của Dung Hoài Đức rất giỏi trong việc kinh doanh, cũng biết ông ta còn có cậu con trai thứ tư Dung Trí Dật ngang ngược xa xỉ, hoang dâm vô độ và một cô con gái út vừa lên đại học, nhưng nếu sau này ông ta qua đời Dung Trí Hằng mới là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Hoa Hạ, vì vậy ai cũng muốn nhân lúc này tạo dựng quan hệ với nhân vật sẽ đứng đầu để chế kinh doanh đang lên như điều gặp gió này.

Giải quyết xong vấn đề lễ phục của Dung Trí Dật, Hạng Mĩ Cảnh nhận được điện thoại của Kiều Kiều, nói đang ở nhà hàng đợi cô cùng ăn cơm.

Từ sáng tới giờ cô mới chỉ ăn một cái bánh mì bơ, đúng là rất đói, vội vàng bước nhanh tới chỗ nhà hàng buffet. Cô dùng thẻ nhân viên chuyên dùng cho hoạt động lần này, sau đó tìm thấy Kiều Kiều đang liếc cái mạng gà để ăn.

Kiều Kiều có khuôn mặt khá bầu bĩnh, miệng nhồm nhoàm thịt bò, nên chẳng buồn nói chuyện với cô.

Cô cũng không khách sáo, cầm một chiếc thìa bắt đầu múc cháo hải sản trong khay của Kiều Kiều lên ăn.

Hai người chỉ tập trung ăn nên không nói gì nhiều, đúng lúc ấy Tiền Mẫn cầm một chiếc đĩa thủy tinh bên trên có bày vài miếng hoa quả, tươi cười bước đến, cất giọng như rất ngại ngùng vì đã làm phiền hai người bọn họ trong lúc đang ăn: “Theresa, nghe nói sáng nay đích thân cô phải ra sân bay đón Ngô tiểu thư? Chúc Senior account manager này cô làm cũng tận tâm quá đấy! Trong tay chẳng phải có rất nhiều tướng giỏi hay sao? Những lúc cần phải rèn luyện nhân viên mới thì nhất định phải cho họ cơ hội chứ, nếu

không họ sẽ không hiểu được ý tốt của cô, mà còn cho rằng cô đang cản trở họ, không cho họ xuất đầu lộ diện thì phiền phức to”.

Hạng Mĩ Cảnh không đứng dậy, nhưng buông dao đĩa trên tay xuống, ngẩng đầu lên cười nhìn Tiền Mẫn: “Tôi đã nói Orchid phân công nhiệm vụ cho tổ của cô nhẹ quá mà, nếu không tại sao cô còn có thời gian nhàn nhã đi thăm dò hành tung của tôi nhỉ?”.

Tiền Mẫn vào ngành mười năm, năm năm trước được Orchid “bóc” từ công ty khác về Bảo Nhã, da mặt cô ta sớm đã được tôi luyện cho đánh thành thép rồi, nghe Hạng Mĩ Cảnh nói vậy chỉ cười đáp: “Tôi là sợ cô chưa từng gặp nhiều nhân vật tai to mặt lớn thế này sẽ căng thẳng thôi. Con người mà, hễ căng thẳng sẽ xảy ra sơ suất, ngộ nhờ cô có sơ suất thì tôi sẽ giúp cô một tay, phải không? Đều là người mình cả, lại là việc lớn của tập đoàn, không thể để tổ của cô biến thành trò cười cho thiên hạ được”.

Hạng Mĩ Cảnh cười rất nhẹ, nhưng giọng điệu lại rất đanh: “Đúng vậy, lần trước khi mẹ của A Khải tổ chức party sinh nhật, cũng may có cô, nếu không chẳng ai giới thiệu cho tôi biết họ tên của mấy bà dì bà bác tới tham dự, tôi sẽ hoảng loạn mà chào nhầm người, kẻ làm bạn gái như tôi đây chắc chắn sẽ mất điểm trước mặt các bậc trưởng bối”.

Tiền Mẫn nhận ra Hạng Mĩ Cảnh đang nhấn mạnh việc địa vị của hai người bọn họ không giống nhau, trong lòng cảm thấy không vui, không châm chích nữa, chỉ nói một tiếng “thất lễ”, rồi ông ẹo quay người bỏ đi.

Kiều Kiều đợi Tiền Mẫn đi rồi, lập tức làm bộ dạng như thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa ngực nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Cũng may em được phân vào tổ của chị. Nếu không ngày nào cũng bị cô ta ép ăn hoa quả thay cơm, chắc chắn thảm lắm”.

Hạng Mĩ Cảnh khóc không được cười chẳng xong, nhưng ngay sau đó quay sang hỏi Kiều Kiều: “Sao cô ta biết sáng nay chị ra sân bay?”.

Kiều Kiều một tay chống cằm suy nghĩ, sau đó ồ lên như nhớ ra điều gì: “Chắc chắn tài xế có vấn đề, trước kia anh ta từng lái xe cho tổ của Tiền Mẫn”.

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy suy đoán đó có lí, chỉ lẩm bẩm: “Vậy sau này phải cẩn thận hơn một chút mới được”.

Kiều Kiều trịnh trọng gật đầu, lại hỏi: “Bao giờ chị nhận xe?”.

Hạng Mĩ Cảnh cuối cùng cũng có thể uể oải dựa người vào thành ghế, đáp: “Đợi bạn xong đợt này đã”.

Kiều Kiều nhìn cô với ánh mắt đầy ngưỡng mộ: “Chị chính là thần tượng trong cuộc sống hiện thực của em! Mới đi làm bốn năm, đã mua được nhà, mua được xe, lại còn có một người bạn trai là con ông cháu cha nữa. Có thể tiết lộ cho em biết bí quyết thành công của chị không?”.

Hạng Mĩ Cảnh gơ tay búng vào trán Kiều Kiều, cười cười, bắt lực đáp: “Chị cho rằng người phụ nữ thành công nhất là người kiếm ít tiền thôi, nhưng phải biết làm nũng, thỉnh thoảng chớp chớp mắt cố tỏ vẻ ngây thơ vô tội như chú thỏ nói dối sợ bị bại lộ, nhưng sẽ chẳng ai cố ý bóc mẽ cả, sau đó là ngồi nhà được chồng nuôi cả đời”.

Vì khách sạn có bộ phận quảng cáo truyền thông riêng, nên dù đây là bữa tiệc được tổ chức trang trọng và quy mô nhất từ trước tới nay ở trong nước của tập đoàn Hoa Hạ, nhưng Hạng Mĩ Cảnh cùng những nhân viên Bảo Nhã chỉ phụ trách phối hợp bên ngoài, không có cơ hội bận tới mất tới mũi.

Từ xưa tới nay cô không thích can dự vào những việc không nằm trong phận sự của mình, cũng không ngốc tới nỗi cho rằng thân phận của mình cao quý mà chạy đi làm quen kết giao với những nhân vật quyền quý chức cao vọng trọng. Đi cửa sau với Bill để mượn phòng nằm ngủ hơn một tiếng đồng hồ, sau đó bị Kiều Kiều tới kéo dậy đi trang điểm trải đầu.

Kiều Kiều không cao, không đủ thon thả, cũng không xinh đẹp, nhưng khi phỏng vấn Orchid cho rằng cô bé này lanh lợi linh hoạt hơn đám con gái có khuôn mặt thiên sứ, thân hình ma quỷ cả trăm ngàn lần, vì vậy cô bé mới vượt qua được vòng sát hạch đầy kì diệu. Kế hoạch kinh doanh có thể lên rất chi tiết hoàn mỹ, nhưng trình độ thẩm mĩ của cô bé khiến người khác không dám tán thưởng, để thể hiện sự coi trọng đối với bữa tiệc lần này, Kiều Kiều kéo Hạng Mĩ Cảnh đi mua quần áo từ rất sớm, không mong người khác

nhìn thấy phải trầm trồ kinh ngạc, chỉ cầu không hạ thấp danh tiếng của công ty Truyền thông Bảo Nhã đã là tốt lắm rồi.

Hạng Mĩ Cảnh là cấp trên trực tiếp của Kiều Kiều, quan hệ cá nhân giữa hai người khá tốt, đi shopping cả buổi chiều cũng lựa giúp được Kiều Kiều một chiếc váy liền có tay vải hoa rất màu sắc, vì bộ váy mang phong cách Âu Mĩ của thập niên sáu mươi bảy mươi, nên Hạng Mĩ Cảnh đặc biệt chuẩn bị cho Kiều Kiều một chiếc dây buộc tóc bằng ren màu hồng hoa đào, hi vọng sẽ gây được ấn tượng tốt đẹp cho người nhìn.

Bản thân cô mặc một chiếc váy không tay màu trắng, đai eo màu đen, phần phía dưới cổ không lộ nên không cần đeo dây chuyền hoặc phải cảm thấy gượng gạo vì không đeo dây chuyền. Cô ột mét sáu tám, đi thêm giày cao gót nữa càng khiến chiếc váy dài trở nên mềm mại vừa khít. Kiều Kiều cầm máy sấy nói muốn giúp cô sấy tạo kiểu tóc, nhưng cô lại dùng băng đô màu đen búi tóc gọn ra sau gáy, để lộ đôi khuyên tai bằng kim cương rất nhỏ.

Kiều Kiều xưa nay không bao giờ bủn xỉn lời khen, sau khi lẩm bẩm trách cô vài câu, nói: “Nếu em là đàn ông, thì tối nay nhất định sẽ mời chị nhảy một điệu”.

Cô đang đeo chiếc vòng màu vàng lên cổ tay, nghe Kiều Kiều nói vậy, ngẫm nghĩ thế nào, lại tuột chiếc vòng ra, rồi tháo cả nhẫn ở ngón tay, bỏ hết vào túi, đổi lại buộc một chiếc khăn lụa kẻ ca rô xanh trắng không hề bắt mắt lên cổ tay.

Kết quả hai cánh tay nhìn như nồi mì không người lái của cô đã nhận được lời đánh giá rất hà khắc của Bill khi hai người gặp nhau trong thang máy.

“Benny cũng thật keo kiệt quá đấy, không chuẩn bị cho em vài món trang sức à? Sao lại để em quần cái này? Anh nghe nói bà Sandra là một con nghiện sưu tập trang sức, em không có được chút chân truyền nào à? Đi dự tiệc với bộ dạng này, không sợ người ta chê cười ư?”

Cô cười cười nhìn Bill: “Giờ chẳng phải đang bị anh chê cười hay sao?”.

Bill cầm hai bàn tay cô lên nhìn, rồi thở dài: “Tôi thấy thật đáng tiếc cho đôi tay như hoa như ngọc này”.

Hai người có quan hệ khá thân thiết, hành động này của anh ta cũng không được coi là ám muội hay thân mật gì, nhưng khi thang máy xuống tới tầng một, cánh cửa tách ra rất nhanh, Phương Tuấn Kiệm cùng bạn gái anh ta – Phan Tuyết, một nữ diễn viên mới nổi gần đây, đang đứng chờ thang máy, vừa hay nhìn thấy cảnh Bill buông hai tay Hạng Mĩ Cảnh xuống.

Hạng Mĩ Cảnh nhanh nhẹn quay sang chào hỏi Phương Tuấn Kiệm: “Anh Phương, chào anh”. Sau đó khách sáo quay sang nhìn Phan Tuyết mỉm cười gật đầu thay cho lời chào.

Bill là quản lý khách sạn, ít nhiều cũng là người có địa vị, nên giọng điệu khi chào hỏi Phương Tuấn Kiệm không mang màu sắc lấy lòng, nhún nhường như Hạng Mĩ Cảnh, mà gọi thẳng tên tiếng Anh của Phương Tuấn Kiệm ra: “Hi, Ray”.

Phương Tuấn Kiệm trò chuyện vài câu với Bill, rồi cùng bạn gái vào trong, đổi vị trí với Bill và Hạng Mĩ Cảnh.

Chưa đến bốn giờ, Hạng Mĩ Cảnh đoán có lẽ Phương Tuấn Kiệm muốn quay về phòng nghỉ ngơi thêm một lát, nên sau khi giúp anh bấm nút đóng cửa thang máy, lại bị gọi: “Theresa”.

Cô lập tức bấm nút mở cửa, đợi cửa thang máy mở ra lần nữa, cô hỏi anh bằng giọng khá lễ phép: “Anh Phương cần gì phải không?”.

Phương Tuấn Kiệm cũng lịch sự hỏi cô: “Orchid đang ở phòng nào?”.

Cô đáp: “3709”. Ngẫm nghĩ một lát, mới nhớ ra phòng của Phương Tuấn Kiệm có lẽ không phải ở tầng ba mươi bảy, không có khóa phòng ở tầng này sẽ không quẹt được thang máy, còn cô vì muốn thuận tiện cho công việc, nên vừa rồi có mượn Bill một tấm thẻ nhân viên, có thể đi lên bất cứ tầng nào, thế là cô nói: “Để tôi dẫn đường cho anh và cô Phan”.

Phương Tuấn Kiệm chấp nhận đề nghị của cô, đứng lùi về phía sau một bước, ý muốn bảo cô vào thang máy.

Cô bước vào trong, lúc quay người khéo léo vẩy tay chào Bill, sau đó quẹt thẻ, bấm số tầng ba mươi bảy.

Thang máy trong khách sạn được thiết kế vô cùng xa hoa, không gian khá rộng rãi, ba người đứng không có cảm giác bức bách khó chịu, lại thêm tốc độ lên tầng khá nhanh, Hạng Mĩ Cảnh còn không có cả thời gian suy nghĩ vẫn vợ đã thấy thang máy dừng ở tầng ba mươi bảy.

Cô nhanh nhẹn ra khỏi thang máy, rồi giơ tay làm tư thế mời Phương Tuấn Kiệt cùng Phan Tuyết, sau đó cùng hai người đi về phía phòng của Dung Ngọc Lan. Cửa phòng Dung Ngọc Lan không đóng kín, mặc dù phòng kiểu căn hộ, nhưng cảm giác bữa bãi có thể nhận thấy ngay khi nhìn qua khe cửa. Hạng Mĩ Cảnh bấm chuông tượng trưng, rồi nhẹ nhàng đẩy cửa, nói với Dung Ngọc Lan: “Orchid, anh Phương đến rồi”.

Trong phòng có khoảng ba tới năm người gì đó, họ đang giúp Dung Ngọc Lan sấy tóc, trang điểm. Khó khăn lắm Dung Ngọc Lan mới quay được đầu lại nhìn Phương Tuấn Kiệt một cái, vừa mời anh ta vào vừa xin lỗi, nói: “Quá lâu rồi tôi không tham gia tiệc tùng, nên cứ lóng nga lóng ngóng”.

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy khó hiểu, mới ba ngày trước, Dung Ngọc Lan còn tới Thẩm Quyển tham dự hôn lễ con trai thứ ba của Tưởng Bình Khôn, hôn lễ đó không hề nhỏ, nghe nói chị ta phải bắt đầu trang điểm làm tóc từ năm giờ sáng, còn dậy sớm hơn cả cô dâu nhà người ta. Hay ở chỗ là Dung Ngọc Lan nhiều tiền tới mức tiêu mãi mà không hết, nên có thể mời ba tới năm người tới cùng thao tác một lúc, nếu không với tốc độ rửa bò của chị ta, để chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay, e rằng có khi phải thức ngay từ đêm hôm trước mới kịp.

Phương Tuấn Kiệt vốn đã quen với những cảnh tượng như thế này, nên rất ung dung tự tại ngồi xuống sofa, cười đáp: “Đội mĩ nhân xinh đẹp xuất hiện chính là vinh hạnh của tôi”.

Dung Ngọc Lan cười khê: “Tự bản thân anh đã mang theo một đại mĩ nhân thế kia rồi, bà cô già như tôi đây có gì đáng để đợi chứ?”.

Phan Tuyết không tùy tiện như Phương Tuấn Kiệt, nghe Dung Ngọc Lan nhắc đến tên mình, vội vàng cung kính chào hỏi: “Chào chị Dung”.

Dung Ngọc Lan không phải người ưa làm bộ làm tịch, nên không đặc biệt quay lại nhìn Phan Tuyết, chỉ cười cười phê bình Hạng Mĩ Cảnh: “Theresa, cô nhìn thấy mĩ nhân thì phản ứng trở nên chậm chạp hơn à? Còn không mau rót hai tách trà mời khách?”.

Hạng Mĩ Cảnh chẳng hề có chút bối rối hay ngượng ngập, cô quay người đi rót trà, cắt một ít hoa quả bày vào đĩa rồi bưng ra mời Phương Tuấn Kiệt cùng Phan Tuyết dùng, sau đó nói với Dung Ngọc Lan: “Orchid, tôi phải tới phòng tiệc xem sao”. Nhận được cái gật đầu đồng ý của Dung Ngọc Lan, cô mới lần lượt chào từ biệt Phương Tuấn Kiệt cùng Phan Tuyết.

Cô xử lí quan hệ giữa người với người rất tốt, đặc biệt là thể hiện xuất thân, địa vị rất chính xác, vì vậy tâm thái mỗi ngày một tự tại hơn. Ung dung rời khỏi phòng của Dung Ngọc Lan, không còn thở phào nhẹ nhõm giống thời gian đầu mới làm việc, ngược lại cô còn mỉm cười đầy thỏa mãn, tự tin.

Ra khỏi phòng của Dung Ngọc Lan được vài bước thì nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó có người đi ra từ phòng 3710.

Đầu tiên, theo thói quen cô dừng bước, sau đó dùng ánh mắt hết sức ôn hòa nhìn về phía đối phương, kết quả nhận ra người đó chính là Dung Trí Hằng. Hạng Mĩ Cảnh chưa gặp anh ngoài đời nhưng đã thấy anh trên báo, tạp chí và nhiều lần xuất hiện trong tập san định kì của công ty. Cô biết tối nay nhất định mình sẽ được tận mắt nhìn thấy Dung Trí Hằng, nhưng không ngờ lại gặp trong tình huống này, ngoài sự kinh ngạc ra cô vẫn duy trì được vẻ điềm tĩnh và tư thái nên có, chủ động cúi đầu chào hỏi: “Ngài Dung, chào ngài”.

Dung Trí Hằng mặc một bộ vest màu xám sẫm, chiếc khăn tay vuông màu trắng lộ ra một góc trên túi trước ngực, hợp với màu áo sơ mi trắng, kết hợp với cà vạt đen trông không chê vào đâu được.

Hạng Mĩ Cảnh chỉ dám vội vàng liếc nhanh một cái, cảm thấy hình thức bên ngoài của Dung Trí Hằng không khác là mấy so với trong ảnh, các đường nét trên khuôn mặt khá rõ ràng, đặc biệt chiếc mũi cao thẳng tắp, chiếc cằm là một trong năm ngũ quan đẹp nhất, nhưng khi hồi tưởng lại, thì đôi mắt cũng vô cùng cuốn hút.

Dung Trí Hằng hoàn toàn không biết Hạng Mĩ Cảnh, nên chỉ lịch sự đáp lại một tiếng, sau đó đi về phía cô. Cô đoán anh muốn tới tìm Dung Ngọc Lan, vì vậy chủ động lánh người, nhường đường.

Dung Trí Hằng không có thói quen nhìn phụ nữ, nhưng khi cô chậm chậm nghiêng người, anh chú ý tới chiếc khăn lụa buộc ở cổ tay cô. Bất giác anh dừng lại trước mặt cô, thăm dò hỏi: “Cô là?”.

Cô ngẩng đầu lên đáp: “Tôi là Theresa, Hạng Mĩ Cảnh ở Bảo Nhã”.

Dung Trí Hằng nhìn cô một lúc, biết cô là nhân viên trong công ty con của tập đoàn, thế là chỉ vào chiếc khăn lụa trên cổ tay cô, nói: “Có thể cho tôi mượn cái này dùng một tối không?”.

Mặc dù rất tò mò muốn biết nguyên nhân khiến Dung Trí Hằng đưa ra đề nghị đó, nhưng Hạng Mĩ Cảnh vẫn chưa ngóc tới mức mở miệng truy hỏi. Cô không nói không rằng tháo chiếc khăn từ cổ tay ra, sau đó dang bằng cả hai tay lên trước mặt anh giống như tiến cống phẩm.

Dung Trí Hằng đón lấy chiếc khăn, nói: “Cảm ơn, tôi sẽ cho người mang tặng cô một chiếc khăn mới”.

Cô rất muốn nói là không cần, nhưng ngay lập tức lại nghĩ, đối với người có tiền mà nói, nhận quà tặng của người có địa vị thấp hơn rất nhiều lần so với mình, có lẽ là việc không được cho phép, giống như Dung Ngọc Lan mãi mãi là người rải quà như tiên nữ rải hoa, còn cô chỉ cần yên tâm đón nhận là xong.

Cô bèn cố gắng kìm nén ý nghĩ từ chối lại, nở một nụ cười hàm ý sẵn sàng đón nhận nhìn anh gật đầu.

Dường như Dung Trí Hằng rất hài lòng với thái độ của cô, cầm chiếc khăn quay về phòng mình.

Bất giác cô chau mày, không phải anh định tới tìm Dung Ngọc Lan sao? Không lẽ tới tìm Dung Ngọc Lan chỉ vì muốn mượn một chiếc khăn? Nhưng đồ trang sức quý giá Dung Ngọc Lan còn dùng không hết, làm sao lại phải dùng tới khăn lụa?

Cuốn khăn lụa trên cổ tay còn bị Bill cản nhand, giờ ngay cả khăn lụa cũng chẳng có, Hạng Mĩ Cảnh khó tránh khỏi cảnh bị Tiền Mẫn cố tình khiêu khích.

Kiều Kiều vẫn không dám đấu võ mồm trực diện với Tiền Mẫn, nhưng sau khi Tiền Mẫn với cổ, tay, ngón tay đeo dây trang sức lấp la lấp lánh đi khỏi rồi, cô bé không kìm được nữa nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Cô ta thì có gì ghê gớm chứ? Những thứ đó đâu phải mua bằng tiền cô ta tự kiếm, chẳng phải đều do lão già coi cô ta như bạn giường kia mua tặng? Cô ta cũng có khác là mấy so với gái bao đâu”.

Kinh nghiệm sống của Hạng Mĩ Cảnh nhiều và rộng hơn Kiều Kiều, nên cô không hề tỏ ra gay gắt hay dùng những lời lẽ cay nghiệt khi nói về vấn đề này, ngược lại cô còn thấy thông cảm với Tiền Mẫn, nên điềm đạm nói: “Có những chuyện không nhất định giống như những gì chúng ta nhìn thấy bên ngoài, ai cũng có những lúc bất đắc dĩ, không thể tự mình quyết định, một bước sai thì những bước sau sẽ liên tiếp sai, muốn quay trở lại con đường đúng đắn, e rằng không thể được nữa”.

Bữa tiệc được tổ chức tại Trần Cảnh, phòng tiệc lớn nhất ở tầng một của khách sạn.

Khách sạn bắt đầu đi vào hoạt động hơn một năm nay, Hạng Mĩ Cảnh cũng mới chỉ có may mắn được đến Trần Cảnh hai lần. Một là vì căn phòng này thực sự quá xa hoa tráng lệ và cũng rộng rãi quá mức, những hoạt động bình thường mà tổ chức ở đây chỉ càng làm nổi bật sự “quá sức” của chủ nhà, từng giây từng phút sẽ bị chiếc đèn chùm khổng lồ bằng thủy tinh được thiết kế tinh xảo khác thường của Áo cướp đoạt đi tất cả ánh hào quang.

Hai là, Dung gia mặc dù giàu có, nhưng lại không phải kiểu người có tiền thích khoe khoang phô trương thể hiện, tất cả mọi hoạt động của những công ty con thuộc tập đoàn chưa bao giờ được gắn mác “xa xỉ”. Bữa tiệc lần này, nếu không phải do tổng công ty ở New York đổi địa điểm về thành phố này, lại thêm sự xuất hiện của Dung Trí Hằng, thì cũng chưa chắc đã được tổ chức long trọng như thế.

Ban đầu, Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy hơi tiếc, bởi vì bước vào Trần Cảnh giống như bước vào cung điện của Đế quốc Byzantine¹ được miêu tả trong sách, dù là một mẫu nhỏ giấy dán tường với hoa văn đơn giản mạ vàng thôi cũng khiến người ta phải vuốt ve trân trọng không nỡ rời tay, khỏi phải nói toàn bộ khung cửa sổ bằng kính đặt sát đất cùng hệ thống hồ bơi chỉ dùng để ngắm kia mê hoặc người ta tới mức chỉ muốn lặng lẽ trượt xuống làn nước trong xanh lẫn tận sống ánh sáng đó trong trạng thái mơ hồ say say. Có điều sau

này cô lại cảm thấy, có lẽ chính vì hiếm hoi lắm mới được vào đó một lần, nên mới càng để lại cho người ta kí ức sâu đậm, dù sao Dung gia cũng chẳng quan tâm tới việc chỗ này kiếm được bao nhiêu tiền, mà họ chỉ duy trì nó như duy trì một hậu hoa viên.

Cuối tháng Sáu, mặt trời lặn rất chậm, những tia nắng vàng óng còn sót lại dịch chuyển chậm chạp từ nơi cao nhất trên cửa sổ bằng kính xuống dưới, cuối cùng là mờ nhạt dần và biến mất trong nước, chỉ lưu lại những cái bóng chồng chất rất lâu rất lâu trong mắt mọi người.

Dung Trí Dật vỗ vai cô từ phía sau.

Cô quay đầu nhìn anh ta, lúc này mới nhận ra mình đã thất thần đứng đây quá lâu, thậm chí còn không biết khách khứa đã lục tục kéo đến. Tất cả đều là những quý ông quý cô lịch lãm, ăn mặc sang trọng đẹp đẽ, người thì tay cầm li Champagne, người lại giữ chặt Clutch lấp lánh trên những ngón tay búp măng dịu dàng, họ đứng thành từng nhóm năm ba người bắt đầu cười nói. Cũng có những người thường ngày hiếm khi gặp nhau, mà đã gặp ở đây rồi, thì không thể thiếu một cái ôm đầy nồng nhiệt hoặc động tác nâng tay người đẹp lên hôn vói vẻ phong lưu lịch lãm.

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy rất may mắn bởi bữa tiệc này cô không phải người phụ trách chính, cũng không bị phân công tiếp đón ai, nếu không sự thất thần vừa rồi chắc chắn đã gây họa lớn.

Dung Trí Dật nổi tiếng là người thích tham dự tiệc tùng. Năm kia bị Dung Hoài Đức ép phải rời khỏi Hồng Kông cũng là vì từng chơi ngông trong các buổi party, sau khi cần thuốc đã đưa xe tới tận Đại Nhĩ Sơn², kết quả suýt nữa thì rơi từ trên cầu Tsing Ma xuống biển, hôm sau đã lên trang nhất của các loại tạp chí, báo lá cải. Hạng Mĩ Cảnh nghe nói Dung Hoài Đức đích thân bay từ New York sang Hồng Kông, cãi nhau một trận kịch liệt với mẹ của Dung Trí Dật là Vương Đại Tuyền. Vương Đại Tuyền là hoa hậu Hồng Kông những năm cuối thập niên bảy mươi, nên diện mạo rất xinh đẹp, có điều vị trí trong giới giải trí lại hết sức bình thường, nhưng tới năm bà ta hai mươi tám tuổi đột nhiên vận đỏ, gặp được người đàn ông góa vợ hơn năm mươi tuổi Dung Hoài Đức. Dung Hoài Đức như bị ma xui quỷ khiến bất chấp sự phản đối của gia đình, đã đăng kí kết hôn cùng bà ta tại Hồng Kông, có điều cuộc hôn nhân này chỉ kéo dài được tới năm Dung Trí Dật hai tuổi. Vương Đại Tuyền lỡ dở trong đường hôn nhân nhưng lại đạt được thành công lớn trên màn ảnh rộng, hai lần giành được danh hiệu nữ diễn viên chính xuất sắc, sau đó, bà ta còn kết hôn thêm hai lần nữa, nhưng đều có kết cục thất bại.

Đối với những hành vi luôn vượt ngoài khuôn phép đó của Dung Trí Dật, Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy có thể thông cảm được, dù về phương diện vật chất anh ta thừa thãi, nhưng anh ta lại thiếu một gia đình và một tình yêu thương hoàn chỉnh.

Dung Trí Dật vừa tới đã phê bình cô: “Làm bạn nhảy của người khác, không thể cứ chạy lung tung khắp nơi như thế! Cô làm vậy khiến tôi đứng một mình rất mất mặt”. Sau đó tay trái giơ ngang hông, ra hiệu cho cô khoác cánh tay mình.

Hạng Mĩ Cảnh rất phối hợp khoác tay anh ta, nhưng vẫn không nhịn được phải lên tiếng: “Dư luận rất đáng sợ, mặc dù hôm nay bạn trai tôi không đến, nhưng chắc chắn không ít người có mặt ở đây sẽ vui vẻ vô tình tiết lộ cho anh ấy biết về nhất cử nhất động của tôi. Vì vậy, anh có thể giơ cao đánh khẽ, tha cho tôi lần này được không?”.

Dung Trí Dật thẳng thắn từ chối: “Không được”, rồi lại cười nói: “Cô yên tâm, bây giờ tôi không thích cô, sau này cũng sẽ không thích cô. Tôi chỉ là thiếu người đi cùng thôi, cô không cần nhìn tôi một mình lang thang trong phòng tiệc rộng lớn thế này đâu chứ?”.

Hạng Mĩ Cảnh cố ý nhắc lại chuyện cũ: “Mùa thu năm ngoái khi doanh nghiệp Sùng Minh tổ chức tiệc kỉ niệm ngày thành lập tập đoàn ở đây, khi ấy anh vừa tới Thượng Hải, nhất thời không tìm được bạn đi cùng, Orchid đã bảo tôi tới làm người lấp chỗ trống cho anh. Kết quả, anh vì muốn nhảy cùng Diên Hân, đã tiện tay ném tôi ột người không quen biết. Thậm chí tới tận khi rời khỏi bữa tiệc còn quên mất sự tồn tại của tôi, mang theo đại minh tinh của anh lên xe thể thao mà nghênh ngang bỏ đi”.

Dung Trí Dật đưa cô tới giữa phòng tiệc, khẽ cười nói: “Thì ra cô lại ghi thù ghim hận như thế”.

Hạng Mĩ Cảnh mỉm cười: “Là một nhân viên PR xuất sắc, đương nhiên tôi sẽ không ghim thù, nhưng đồng thời tôi cũng là phụ nữ, mà bản tính của phụ nữ là nhỏ nhen hẹp hòi”.

Không ngừng có người đến chào hỏi Dung Trí Dật, anh ta không hề có ý định trò chuyện thân thiết với bọn họ, nên chỉ nhẹ nhàng giơ tay hoặc gật đầu mỉm cười đáp lại. Người phục vụ bưng khay rượu lịch sự đứng lại trước mặt họ, anh ta lấy một li Champagne cho Hạng Mĩ Cảnh, sau đó tự cầm một li ỉnh. Mím môi nhấp rượu xong, ra hiệu cho Hạng Mĩ Cảnh nhìn về phía Phương Tuân Kiệm và Phan Tuyết vừa bước vào phòng tiệc, sau đó thẳng thắn bày tỏ: “Tôi rất muốn biết mùi nước hoa mà người đẹp Phan dùng trong tối hôm nay”.

Hạng Mĩ Cảnh vờ tỏ vẻ bi ai, than thở: “Tôi còn tưởng quan hệ giữa anh và anh Phương rất tốt, nên anh sẽ không có ý định với người phụ nữ của anh ta chứ”.

Dung Trí Dật đính chính sự lí giải của cô như sau: “Tôi sẽ tuyệt đối không để người phụ nữ của mình lộ cả tấm lưng trần cho người đàn ông khác nhìn. Theresa, lí giải của cô về khái niệm “người phụ nữ của đàn ông” không cụ thể lắm”.

Hạng Mĩ Cảnh chỉ nhún vai, không phản kích.

Dung Trí Dật lại cất giọng nói với chút thất vọng: “Tấm lưng của người đẹp họ Phan rất mịn màng quyến rũ, nhưng đáng tiếc là phía trước lại không đủ chấp chùng nhấp nhô, rất khó kích thích cảm quan của tôi”.

Hạng Mĩ Cảnh đã quen với cách ăn nói thẳng thắn tới trắng trợn của anh ta, không khí đang hết sức nhẹ nhàng dễ chịu, cô cũng cười trêu: “Ham muốn ăn uống và tính dục quả nhiên là bản năng của anh”.

Dung Trí Dật rất thoải mái thừa nhận: “Cô cho rằng có người đàn ông nào thật sự sẽ bỏ ra cả một ngày để trò chuyện cùng cô về lí tưởng hoài bão? Công đức việc thiện? Đấy chẳng qua là cái mặt nạ của họ mà thôi. Cảm giác thành tích lớn nhất của người đàn ông có được là từ việc chinh phục phụ nữ đẹp, mà phương thức chinh phục khiến người ta hào hứng nhất chính là dùng cơ thể”.

Hạng Mĩ Cảnh không thể phủ nhận những lời anh ta nói, nhưng cũng không bày tỏ sự tán đồng.

Dung Trí Dật đang cao hứng, lặng lẽ ghé sát tai cô thì thầm: “Tôi vẫn luôn cảm thấy Phương Tuân Kiệm mắc bệnh sạch sẽ”.

Hạng Mĩ Cảnh chau mày, nghiêng mặt nhìn anh ta, dường như không tin lắm.

Dung Trí Dật nói thêm: “Ý tôi là anh ta mắc bệnh sạch sẽ đối với phụ nữ. Bởi vì tôi phát hiện, mặc dù anh ta liên tục đổi bạn gái nhưng chưa từng thấy anh ta kiss hay ôm họ trước mặt mọi người, không tin cô tự mình nhìn đi. Người đẹp họ Phan khoát cánh tay anh ta, nhưng nhìn họ chẳng có vẻ gì là thân mật cả”.

Hạng Mĩ Cảnh nghe Dung Trí Dật nói vậy thì cũng quay sang nhìn Phương Tuân Kiệm cùng Phan Tuyết đang trò chuyện với mọi người ở đằng xa, nhưng rất nhanh cô bày tỏ quan điểm trái chiều: “Không phải ai cũng nhiệt tình phóng khoáng giống anh, cũng có thể anh ta kín đáo trong việc thể hiện tình cảm”.

Dung Trí Dật vẫn rất hứng thú, tiếp tục nói: “Tôi không có ý nói khuynh hướng giới tính của anh ta có vấn đề, mà tôi đoán khả năng anh ta có yêu cầu khá cao đối với người phụ nữ của mình, ví dụ, nhất định phải là người trong sạch, chưa trải sự đời chẳng hạn”.

Hạng Mĩ Cảnh nhìn anh ta bằng ánh mắt đầy bất lực, cười đáp: “Anh quan tâm tới anh ta như vậy, rất dễ khiến tôi hiểu lầm là anh có tình ý với anh ta đấy”.

Dung Trí Dật lập tức thanh minh: “Một trăm phần trăm tôi thích phụ nữ”.

Hạng Mĩ Cảnh không muốn tiếp tục trò chuyện với anh ta về Phương Tuân Kiệm nữa, vừa hay đúng lúc này thì Thiệu Hồng Thiêm đưa Đông Giai tới chào hỏi. Thiệu Hồng Thiêm mặc dù lớn hơn Dung Trí Dật mấy tuổi, hơn nữa hai người họ quen biết nhau cũng khá muộn, nhưng vì thân phận tương đồng, cùng là con của vợ lẽ nên sống khá phóng túng, tính cách sở thích giống nhau tới kinh ngạc, nếu không phải Thiệu Hồng Thiêm đã kết hôn, làm cha, lại hết sức phục tùng nghe lời bà xã Đông Giai, thì Hạng Mĩ Cảnh cho rằng hai người bọn họ tuyệt đối có thể thành lập ban nhạc anh em đi tìm niềm vui chung.

Trước khi kết hôn Đông Giai làm cùng ngành với Hạng Mĩ Cảnh, thời gian đầu Hạng Mĩ Cảnh mới vào nghề hai người còn thường xuyên tiếp xúc, sau này cô yêu Lâm Khải Sương, ngoài công việc ra, ít nhiều cũng thường xuyên tiếp xúc với những nhân vật lớn nhỏ trong tầng lớp xã hội đó, vì vậy đây có thể gọi là gặp lại người quen, không khí khá thân tình thoải mái.

Khi nói chuyện, Đông Giai không cố tình lên giọng giống như đại đa số các phụ nhân khác, hơn nữa lại khá thân thiết với Dung Trí Dật, nên mở miệng ra là chất vấn anh ta tại sao lại lờ Hạng Mĩ Cảnh đi khắp nơi, còn nhắc nhở anh ta phải cẩn thận không Lâm Khải Sương sẽ bay về cho anh ta một trận.

Dung Trí Dật chẳng hề bị Đông Giai dọa, ngược lại còn cười rất thoải mái: “Nếu tôi và Benny vì tranh giành Theresa mà có đánh nhau, thì chắc chắn sẽ trở thành đề tài nóng sốt trong giới à xem. Đáng tiếc, tôi lại biết rất rõ ràng rằng, Theresa không hề có ý với tôi”.

Đông Giai cố tình trêu Dung Trí Dật: “Anh mỗi ngày thay một bạn gái, ai dám gửi gắm tấm chân tình cho anh chứ?”.

Dung Trí Dật còn mặt dày vô sỉ biện bạch: “Sự thật thì tôi có một trái tim chân thành muốn tìm người tốt để gửi gắm”.

Những lời nói đó khiến mấy người bọn họ phải bật cười, khách đến mỗi lúc mỗi đông, một vài người còn vô tình nhưng hữu ý đi về phía bọn họ. Từ đầu tới cuối Hạng Mĩ Cảnh đều không nói gì, cô đóng vai người bạn gái ngoan ngoãn hiểu phép tắc hết sức đạt.

Mặc dù Dung Hoài Đức không có mặt trong bữa tiệc hôm nay, nhưng những người trong gia tộc họ Dung từ khắp mọi nơi trên thế giới quy tụ về đây không ít, hai người chị gái cùng cha khác mẹ của Dung Trí Dật, cùng con trai con gái của cô dĩ chú bác đều có mặt đầy đủ. Hạng Mĩ Cảnh nhận ra một vài người, nhưng đại đa số là cô không biết. Dung Trí Dật không có ý định tới chào hỏi họ, mặc dù cô rất thấu hiểu tâm trạng của anh ta, từ nhỏ anh ta đã không được bà yêu quý, rất khó để hòa nhập được vào đại gia đình đó một cách thật sự, nhưng anh ta nhỏ tuổi nhất, có những lễ nghi nếu không làm tới nơi tới chốn khó tránh khỏi bị các bậc trưởng bối trách mắng.

Có điều Dung Trí Dật hình như cũng chẳng bận tâm tới vấn đề bị mọi người trách mắng, đưa cô đi gặp đủ mọi nhân vật trò chuyện nói cười, cứ như anh ta tới chỉ để dự tiệc, chứ không phải là một trong những chủ nhân của bữa tiệc.

Cuối cùng cũng đi đến chỗ Phương Tuấn Kiệt.

1 Quản lí cấp cao.

1 Đế quốc Đông La Mã còn được gọi Đế quốc Byzantium, Đế quốc Byzantine, Đế quốc Byzance hay Đế quốc Hy Lạp là một đế quốc tồn tại từ năm 330 đến năm 1453, đóng đô ở Constantinopolis.

1 Ví cầm tay dùng như đồ sang sức trong các bữa tiệc, sự kiện sang trọng.

2 Đại Nhĩ Sơn (tên cũ là Lạn Đầu) là hòn đảo lớn nhất Hồng Kông nằm ở cửa sông Châu Giang.

4. Chương 4

Trước mặt Phương Tuấn Kiệt, Dung Trí Dật không tiếc lời khen ngợi Phan Tuyết, Hạng Mĩ Cảnh đứng bên cạnh nghe anh ta thốt ra những lời ca ngợi đẹp đẽ, bất giác nhớ tới những đánh giá vừa rồi của anh ta về thân thể Phan Tuyết.

Phan Tuyết gần đây khá nổi, những lời tốt đẹp đó có lẽ cô ta nghe nhiều đã nhàm tai lắm rồi, nhưng vì đối phương là Dung Trí Dật, nên trong quá trình đứng chịu trận cô ta duyên dáng nhã nhặn tiếp nhận những lời tán dương đó.

Hạng Mĩ Cảnh bị bỏ mặc một bên, có người tò mò hỏi cô, nói là đã lâu lắm rồi không gặp Lâm Khải Sương. Cô không ngờ lại có người nhắc đến Lâm Khải Sương, nên hơi sững lại.

Dung Trí Dật khen ngợi Phan Tuyết một hồi chắc cũng đã thấm mệt, nghe người ta hỏi vậy thì chẳng khách khí mà chen lời: “Nếu tối nay Theresa gọi điện cho Benny nói với cậu ta rằng mình đã yêu người khác, Benny nhất định sẽ lập tức về nước”.

Mọi người đều coi những lời của Dung Trí Dật là đùa, nên cùng bật cười vui vẻ.

Có điều đề tài này không thể tiếp tục được nữa, bởi vì đèn trong phòng tiệc đã bắt đầu tập trung lại một chỗ, tại đó, Dung Trí Hằng đang sải bước về sân khấu phía trước, nơi cao nhất trong phòng tiệc trước ánh mắt chăm chú của mọi người. Còn vợ của Dung Trí Hằng là Phùng Nghệ Nhân được Dung Ngọc Lan điều đờ chậm chậm xuất hiện.

Có lẽ do vừa rồi đã được gặp mặt Dung Trí Hằng ở khoảng cách gần, nên Hạng Mĩ Cảnh không chú ý tới anh nữa, mà bất giác quay sang nhìn Phùng Nghệ Nhân.

Quả thật đúng như Dung Trí Dật nói, Phùng Nghệ Nhân nhìn không được khỏe, bản thân chị ta vốn nhiều hơn Dung Trí Hằng ba tuổi, nhỏ hơn Dung Ngọc Lan ba tuổi, nhưng khi hai người đứng cạnh nhau, nhìn chị ta giống chị gái Dung Ngọc Lan hơn. Phùng Nghệ Nhân không cao, lại rất gầy, trắng như người không có huyết sắc, chị ta mặc một chiếc váy dạ hội hai dây màu tím sẫm, nhìn yếu ớt mong manh vô cùng. Chị ta mang không nhiều trang sức, chỉ đeo một chiếc dây chuyền mặt đá tím và đôi khuyên tai cùng bộ. Hạng Mĩ Cảnh chú ý tới chiếc khăn lụa mà chị ta cuốn trên cánh tay, nhìn kĩ liền nhận ra đó chính là chiếc khăn mà Dung Trí Hằng đã mượn của mình. Chiếc khăn lụa đó khá to, nhưng rất hợp với màu của bộ váy, cách buộc cũng khá đẹp, các vị mệnh phụ phu nhân khác nhìn thấy, không chừng lại tưởng đó là trào lưu thời trang mới.

Hạng Mĩ Cảnh không hiểu tại sao Phùng Nghệ Nhân phải buộc khăn trên cánh tay.

Dung Trí Hằng đã bước lên vị trí chính giữa của sân khấu. Toàn bộ ánh sáng đều tập trung vào anh, căn phòng Trần Cảnh rộng lớn lúc này bỗng như chìm trong bóng tối bất tận, nhưng không ai cảm thấy hoang mang, bởi tất cả mọi người đều tập trung về phía điểm sáng duy nhất đó.

Tối nay Hạng Mĩ Cảnh có vẻ gì đó rất lơ đãng. Trên sân khấu, Dung Trí Hằng đã phát biểu xong, từng tràng pháo tay rộn rã vang lên cũng không thể hoàn toàn kéo cô quay trở lại thế giới hiện thực, cho tới khi Dung Trí Dật khéo léo kéo cô một cái, rồi làm tư thế mời cô nhảy, cô mới như bừng tỉnh, nhanh chóng đặt tay mình vào tay Dung Trí Dật.

Nhạc nổi lên người ra khiêu vũ khá đông, nhưng phòng tiệc đủ rộng, cho dù có nhảy lung tung hỗn loạn cũng không thể va vào nhau. Dung Trí Hằng từ trên sân khấu bước xuống nhưng không vội ra tiếp khách ngay, mà đi đến bên cạnh Phùng Nghệ Nhân, đón lấy tay Phùng Nghệ Nhân từ tay của Dung Ngọc Lan, sau đó mới lịch sự đưa vợ mình đi chào hỏi trò chuyện với quan khách.

Hạng Mĩ Cảnh vô thức nhìn về phía Dung Trí Hằng hai lần, Dung Trí Dật đã bắt đầu than thở rất không nghiêm túc: “Phụ nữ quả nhiên cũng có mối nói cũ”.

Hạng Mĩ Cảnh hiểu ý của anh ta, nhưng không muốn tranh cãi về chuyện này, ngược lại chỉ nói: “Tôi vô cùng ngưỡng mộ Dung phu nhân”.

Dung Trí Dật làm bộ như rất thấu hiểu cô, đáp: “Những người phụ nữ có mặt ở đây có ai không ngưỡng mộ Dung phu nhân chứ?”.

Hạng Mĩ Cảnh giải thích: “Tôi ngưỡng mộ Dung phu nhân có được một người chồng thực sự yêu thương mình, không phải ngưỡng mộ ngài Dung, chồng của chị ấy”.

Dung Trí Dật khinh miệt bĩu môi, nhưng dường như cảm thấy không nên thể hiện sự khinh miệt đó trước mặt Hạng Mĩ Cảnh, nên đành thuận theo tình cảm ngưỡng mộ của cô, khẽ cười đáp: “Phụ nữ các cô đúng là động vật dễ lừa gạt nhất trên thế giới này”.

Hạng Mĩ Cảnh gật đầu tán đồng: “Nếu không thế thì sao lại có nhiều phụ nữ tin vào những lời chót lưỡi đầu môi của anh như vậy?”.

Dung Trí Dật vờ tỏ vẻ thất vọng: “Người đẹp họ Phan đâu có mắc câu”.

Hạng Mĩ Cảnh cũng vờ thở dài ai oán: “Cũng may cô ấy không mắc lưới tình anh giảng, nếu không tôi sẽ lại bị vớt sang một bên”.

Dung Trí Dật hỏi cô: “Vậy cô vốn nhận lời đi cùng ai?”.

Hạng Mĩ Cảnh nói thẳng: “Tôi nhận lời làm bạn nhảy của Bill”.

Vừa hay lúc ấy Dung Trí Dật nhìn thấy Bill đang đứng cạnh sofa bên ngoài sàn nhảy nói chuyện với người khác, anh ta lập tức chau mày nói: “Tôi thật sự không thích anh ta”.

Hạng Mĩ Cảnh nhún vai.

Dung Trí Dật giống như hạ quyết tâm, nói tiếp: “Để anh ta không thể lợi dụng gì cô, tối nay tôi quyết không đổi bạn nhảy”.

Hạng Mĩ Cảnh chỉ coi như Dung Trí Dật đang nói đùa, nhưng không ngờ một người ham cái mới như Dung Trí Dật lại bám dính lấy cô suốt buổi tối thật, sau khi nhảy hai điệu xong còn đưa cô đi khắp nơi gặp gỡ trò chuyện với mọi người. Ban đầu cô còn tưởng anh ta không thích Bill thật, nên mới cố tình chiếm lĩnh cô, sau phát hiện ra rằng mỗi lần anh ta gặp gỡ tiếp xúc hoặc rời khỏi một nhóm người nào đó đều rất khéo léo tìm cách tránh chạm mặt những người họ Dung.

Còn đối với cô mà nói, kết quả trực tiếp nhất là mặc dù không được gặp gỡ trực tiếp với người của họ Dung, nhưng vì bị coi là “trò giải trí” mới của Dung Trí Dật, nên bỗng dưng nhận được những sự quan tâm mà cô không hề muốn. Đương nhiên, chính vì bị quan tâm như vậy, nên không tránh khỏi có những người buông lời dâm tiếu sau lưng, nói cô đeo bám con trai của Quý Thục Nghi, vậy mà còn lằng nhằng đầy mờ ám với Dung Trí Dật. Cô không cần phải dùng não để nghĩ cũng có thể tưởng tượng được ra cảnh: Quý Thục Nghi sau khi nghe được những lời này sẽ chẳng màng tới vấn đề lịch múi giờ mà gọi điện đánh thức Lâm Khải Sương, sau đó yêu cầu con trai mình lần thứ một trăm linh một rằng phải lập tức chia tay với cô. Cô không sợ, dù sao Lâm Khải Sương cũng sẽ không chia tay với cô, ít nhất thì thời gian tới đây sẽ không.

Không sánh được với những bữa tiệc dạ hội được tổ chức với mục đích vui vẻ là chính, tiệc mừng ngày thành lập của tập đoàn Hoa Hạ khá quy củ, nhiều nghi lễ rườm rà. Đương nhiên, không khí cũng không vì thế mà trầm lắng, có lẽ do đèn thủy tinh lung linh cùng mỹ nhân tinh tế tỏa sáng, những vị công tử những bậc quý ông tự mình là phong lưu phóng khoáng lại trò chuyện rôm rả, tùy tiện chụp bất kỳ ở góc nào trong phòng cũng có thể mang đi để vẽ thành tranh, nhất định sẽ vô cùng đẹp để sống động, khiến những người ngoài giới phải trầm trồ ngưỡng mộ.

Dung Trí Dật loăng quăng khắp nơi cuối cùng cũng bị Dung Ngọc Lan tóm được.

Mặc dù Dung Ngọc Lan coi Hạng Mĩ Cảnh là cánh tay đắc lực thật, nhưng vẫn giữ khoảng cách, giống như lúc này, chị ta kéo Dung Trí Dật đến cạnh mình, rồi cố ý tỏ vẻ như có điều gì đó cần phải nói nhỏ với anh ta, bèn ghé sát tai anh ta thì thầm.

Hạng Mĩ Cảnh biết ý nghiêng người cầm ly Champagne mà người phục vụ vừa bê tới, tìm cách đứng tách hẳn ra một bên, dành đủ không gian cho hai chị em họ. Du dương bên tai là một điệu nhạc khá chậm và nhẹ, trong sàn nhảy vẫn có không ít người khiêu vũ, cô biết hầu hết mọi quan khách, đưa mắt nhìn đã thấy ngay Ngô Mạn Ni mặc chiếc váy dài quây ngực màu hồng hoa đào vô cùng bắt mắt.

Hạng Mĩ Cảnh luôn rất rõ mình đang ăn cơm của một ngành như thế nào, bị người khác lườm nguýt trách mắng là chuyện khó tránh khỏi, Ngô Mạn Ni không phải người khó chịu nhất mà cô từng gặp, nhưng nhìn cách Ngô Mạn Ni khiêu vũ sao cô cứ có cảm giác rất không thích hợp. Cô cho rằng có lẽ là kiểu tóc của Ngô Mạn Ni không đẹp lắm, rõ ràng Ngô Mạn Ni có một khuôn mặt nhỏ và dài, nhưng lại chia tóc thành năm bảy phần rồi búi ở phía sau; mà cũng có thể là do sợi dây chuyền bạch kim khảm đá sapphire Montana và kim cương không phù hợp với bộ váy dạ hội cô ta mặc; đương nhiên, cũng có khả năng không phải do Ngô Mạn Ni mà nằm ở bạn nhảy của cô ta Phương Tuấn Kiệm.

Có người đẹp trong tay, ánh sáng mập mờ ám muội, chỉ khe khẽ nói một câu hoặc một cái liếc mắt thôi cũng đủ để người khác hiểu là chòng ghẹo, nhưng Phương Tuấn Kiệm lại thể hiện nghiêm túc lịch sự hơn bất kỳ người đàn ông nào trong sàn nhảy. Đầu tiên, tạm thời không nói tới việc anh ta đang khiêu vũ một cách hết sức cứng nhắc với Ngô Mạn Ni, trong động tác cũng chẳng hề có ý định sàm sỡ hay lợi dụng, chỉ riêng việc trong lúc nhảy anh ta luôn cố ý giữ khoảng cách với Ngô Mạn Ni cũng đủ khiến người khác thấy kém thú vị rồi.

Hạng Mĩ Cảnh cho rằng nhất định là mình bị những lời vừa rồi của Dung Trí Dật ám ảnh cho nên mới như bị ma xui quỷ khiến để ý tới nhất cử nhất động của Phương Tuấn Kiệm. Có điều ở trong phòng này, ngoài

phụ nữ ra thì là đàn ông, cho dù tính cách trái ngược, hành vi phóng túng, nhưng hiện tại họ đều biến thành thực nữ và quý ông hết rồi, chẳng có gì thú vị cả, vì vậy cô vẫn vô thức nhìn về phía Phương Tuấn Kiệt.

Phương Tuấn Kiệt mặc một bộ vest màu xanh sẫm gần với màu đen, cúc áo cùng màu với ve áo hơi lỏng lẻo, áo sơ mi màu trắng phối rất hợp. Bộ vest được cắt may đương nhiên rất vừa vặn, lại thêm tư thế khiêu vũ khá “đoan chính” của anh khiến cơ thể thẳng đơ một cách dị thường. Tóc anh không dài, nhưng cũng không phải là húi cua, bởi vì mái tóc được cắt khéo léo, nên khuôn mặt nhìn rất bắt mắt. Hơn hai mươi cô gái trong công ty, mỗi lần rảnh rỗi tụ tập bàn tán về mỹ nam trong giới, thì lần nào cũng nhắc tới Phương Tuấn Kiệt, người này khen anh có đôi mắt biết phóng điện, người kia nói mũi anh thẳng tới mức không bình thường, lại có người nói giọng anh quyến rũ giống như máy hát của thập niên ba mươi, đương nhiên cũng có người thêm muốn thân hình anh. Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy thứ đẹp nhất trên khuôn mặt anh là đôi môi, không mỏng không dày, màu sắc lại rất bóng, chỉ có điều khen môi người ta đẹp thì dễ bị dị nghị, nên thường cô không tham gia vào những cuộc đánh giá đó.

Dung Ngọc Lan là người có quan hệ khá tốt với Dung Trí Dật, chị ta khuyên Dung Trí Dật nên chủ động tiếp cận với những người họ Dung. Hạng Mĩ Cảnh rất biết điều, cô ra hiệu cho Dung Trí Dật biết mình phải đi dặm lại phấn, không thể ở lại cùng anh ta nữa.

Dung Trí Dật không miễn cưỡng cô, chỉ cố tình nhấn mạnh là không được nhảy cùng Bill mà thôi.

Cô khóc không được mà cười cũng chẳng xong đành phải hứa với anh ta, sau đó ngoan ngoãn vào phòng vệ sinh. Kết quả thật trùng hợp khi bắt gặp Bill đang khéo léo tránh sự chú ý của mọi người mở cửa gác của phòng tiệc cho Dung Trí Hằng và Phùng Nghệ Nhân ra ngoài.

Cô bất giác dừng chân đứng nhìn về hướng ấy, lập tức đoán ra có lẽ Phùng Nghệ Nhân quá yếu nên không thể ở lại hết buổi tối, cần về phòng nghỉ ngơi. Nhưng Dung Trí Hằng lại chịu rời khỏi bữa tiệc để về cùng vợ, thật sự khiến cô thấy vô cùng ngưỡng mộ.

Rõ ràng không chỉ mình cô ngưỡng mộ, vài tiểu thư phu nhân khác đang dặm lại phấn trong nhà vệ sinh cũng bàn tán về Dung Trí Hằng, vài ba câu mào đầu sau đó lập tức quay về Phùng Nghệ Nhân ngay.

Mặc dù Hạng Mĩ Cảnh làm ở Bảo Nhã đã bốn năm, nhưng người nhà họ Dung mà cô thường xuyên tiếp xúc chỉ có Dung Ngọc Lan và Dung Trí Dật, còn những quý tộc thật sự của nhà họ Dung, gần như cửa đóng then cài không để hở dù chỉ là một khe cửa cho người khác nhòm ngó bí mật của gia đình. Mấy vị tiểu thư kia nói đi nói lại, cũng chỉ biết mỗi điều là hôn nhân của Dung Trí Hằng và Phùng Nghệ Nhân là do Dung lão gia tác thành khi ông còn tại thế, năm Dung Trí Hằng hai mươi lăm tuổi anh kết hôn với Phùng Nghệ Nhân hai mươi tám tuổi, vì sức khỏe Phùng Nghệ Nhân không tốt, nên đã tám năm rồi họ chưa có con. Về việc Dung Trí Hằng đang ở độ tuổi tráng kiện khỏe mạnh như thế liệu có người tình bí mật hay không lại trở thành vấn đề nóng nhất của các cô gái.

Hạng Mĩ Cảnh không ở lại nhà vệ sinh lâu, nhưng cũng không muốn quay lại phòng tiệc, thế là lặng lẽ ra ngoài, tìm một chiếc sofa trong góc của quán bar ngồi xuống.

Chẳng hiểu tại sao Lâm Khải Sương lại may mắn đến thế, đúng lúc này gọi điện thoại về.

Cô để di động ở chế độ rung, bỏ trong túi, chỉ có thể phát hiện ra có điện thoại gọi đến khi ở một nơi yên tĩnh như thế này. Cô hoàn toàn không ngạc nhiên, vừa nhận điện thoại câu đầu tiên là cười trêu anh: “Anh gọi để kiểm tra phải không?”.

Có lẽ anh bận tới chẳng có thời gian để ngủ, nên giọng khản đặc, anh cũng bật cười, tự thanh minh: “Hơn ba mươi tiếng anh chưa ngủ, vừa nằm xuống thì bị đánh thức, nói nhất định phải gọi điện cho em”.

Cô ngả người dựa vào thành ghế mềm mại, thở dài: “Xem ra em chỉ định trốn ra ngoài để lười biếng một lát, thì lại bị các cô nàng của người nào đó khằng khái chụp cho cái mũ đi tìm đàn ông”.

Lâm Khải Sương phá lên cười ha hả, nói: “Thực ra anh muốn cho em biết, hôm nay anh đã gửi cho em một bộ đồ sứ, mặc dù em gần không có thời gian nấu ăn, nhưng dùng một cái bát đẹp để uống mì cũng là một cách hưởng thụ cuộc sống”.

Cô bỗng chất vấn: “Mỗi lần anh tặng em quà, đều khiến em vô cùng hoang mang. Có phải anh lại muốn em tới trước mặt mẹ anh để thể hiện không? Em thấy mấy lần trước em đã thể hiện vô cùng xuất sắc rồi”.

Lâm Khải Sương lại phá lên cười khá vui vẻ.

Hai người trò chuyện một lúc, Hạng Mĩ Cảnh thấy không còn sớm nữa, vậy là vội vàng quay lại Trần Cảnh.

Không biết Dung Trí Hằng cũng quay lại từ bao giờ, đang chào hỏi khách khứa, đó là màn dạo đầu cho thấy bữa tiệc chuẩn bị kết thúc.

Hạng Mĩ Cảnh không tìm thấy Dung Trí Dật, cô cũng không thấy quá lạc lõng, bởi vì quan khách bắt đầu lục tục ra về, bọn cô đều bận rộn tiễn khách.

Bill cũng bận suốt cả buổi tối, đến lúc này mới rảnh, cười nói: “You owe me a dance”.

Hạng Mĩ Cảnh lắc đầu: “Trung Quốc chúng tôi có một câu nói thế này: Thời gian không đợi ai”.

Bill cố ý nhún vai đầy thất vọng.

Đúng lúc này thì Kiều Kiều đến kéo Hạng Mĩ Cảnh về phòng lấy đồ, đồng thời cũng không khách khí mà cảnh báo cô luôn: “Em nghe người ta nói tên giặc Tây đó có tới mấy người tình”.

Hạng Mĩ Cảnh cười hỏi: “Lẽ nào em nghĩ chị là thiếu nữ ngây thơ? Sẽ bị người ta lừa gạt?”.

Kiều Kiều mím môi.

Hạng Mĩ Cảnh lại nói tiếp: “Trong quan hệ giao tiếp, ai thật lòng ai giả rồi không thể phân biệt được, nhưng nhất định không được quá tốt với ai, cũng không nên quá tệ với ai. Giống như chúng ta và Tiền Mẫn vậy, xét cho cùng thì đều là kiến bò trên cùng một sợi dây thừng, dù có chán ghét thấy người ta không thuận mắt tới đâu, thì trước mặt người ta vẫn nên tỏ ra hòa nhã”.

Kết quả vừa nhắc tới Tiền Mẫn, hai người từ trên phòng lấy đồ đi xuống, chuẩn bị bắt xe về nhà, Tiền Mẫn lái xe đến, dừng lại trước mặt Hạng Mĩ Cảnh, khách sáo hỏi cô có muốn ngồi nhờ không.

Hạng Mĩ Cảnh thật thà đáp: “Tôi và cô thật không được thuận đường cho lắm, nhưng nếu tiện, cô hãy đưa Kiều Kiều về nhà giúp”.

Kiều Kiều đứng im, Tiền Mẫn lại tỏ ra hào phóng giục: “Sợ tôi ăn thịt cô chắc?”.

Kiều Kiều bực bội, ngồi vào xe Tiền Mẫn.

Hạng Mĩ Cảnh thấy hai người đi rồi mới đón một chiếc taxi.

Còn chưa đến mười một giờ, đèn điện trong thành phố vẫn sáng rực, tình hình giao thông đã thông thoáng hơn nhiều, từ khách sạn về đến khu chung cư mất chưa đến hai mươi phút.

Khu chung cư mà cô đang ở đã cũ, căn hộ chưa được một trăm mét vuông, nhưng bài trí và thiết bị bên trong không tệ. Ban đầu, nguyên nhân mà cô chọn căn hộ này, ngoài việc giá cả hợp lí ra, thì còn là vì thiết kế mỗi căn hộ một cầu thang riêng, như vậy sẽ không dễ phải gặp người quen, cũng không có ai nhòm ngó tới cuộc sống cá nhân của cô.

Đương nhiên, người có chìa khóa phòng lại là ngoại lệ.

Phòng tắm ở ngay bên phải cửa lối vào, tiếng nước chảy róc rách vọng ngay vào tai khi cô vừa mở cửa. Cô biết là ai, nhưng giống như vẫn không yên tâm, đặt túi đồ trên tay xuống, sau đó nhón chân đi về phía phòng tắm.

Nhưng cô còn chưa bước vào phòng tắm được hai bước, thì người đang tắm đằng sau tấm rèm bỗng tắt vòi hoa sen, rồi kéo phát rèm ra, giống như đã biết cô về từ lâu, rồi mời mọc rất trắng trợn.

“Lại đây.”

Dung Trí Dật nói không sai, Phương Tuấn Kiệt đúng là mắc bệnh sạch sẽ, nhưng mức độ sạch sẽ của anh nằm trong phạm vi Hạng Mĩ Cảnh có thể chấp nhận được, có điều nói thì nói vậy, cho dù vượt quá phạm vi cô có thể chấp nhận, cô vẫn phải bày ra bộ mặt tươi cười xinh đẹp nhất, ai bảo hễ cứ gặp anh là cô lại tìm cách lấy lòng, muốn làm cho anh vui.

Còn trong phòng tắm mật mù hơi nước khiến người ta rất dễ tưởng tượng lung tung, Phương Tuấn Kiệt tuyệt đối không có khả năng làm nhân vật nam chính. Con người anh, không thể chịu nổi một chút xú mùi son phấn chứ đừng nói hôn hít ôm ấp người con gái với đôi môi tô son đỏ mọng. Tối nay phải nhảy với Phan Tuyết và Ngô Mạn Ni lâu như vậy, đối với anh mà nói cũng là một sự chịu đựng.

Hạng Mĩ Cảnh rất tự giác tắm rửa sạch sẽ, sau đó đứng trước gương ngắm nghía để chắc chắn trên mặt mình không còn bất cứ chất hóa học nào nữa mới dám mở cửa phòng tắm.

Thực ra cũng không thể trách cô quá cẩn thận, trước kia khi còn chưa biết tính khí của Phương Tuấn Kiệt, có lần nghe Dung Ngọc Lan nói, nói gì mà nam nữ trong lúc thân mật đốt chút tinh dầu thì cảm giác rất tuyệt. Kết quả chiếc đèn đốt tinh dầu cô đặt trong góc phòng vừa tỏa hương, Phương Tuấn Kiệt đang chăm chú cởi cúc áo cô đột nhiên nhảy từ trên giường xuống, nhanh nhẹn cầm chiếc đèn đốt tinh dầu ném ra ngoài, sau đó kéo rèm cửa sổ lại. Khi ấy, suy nghĩ duy nhất xuất hiện trong đầu cô là: Mình đã phạm vào việc đại kỵ, kết cục chắc chắn rất thê thảm, không chừng còn phải chết, nhưng Phương Tuấn Kiệt là người thuộc phái hành động, ngoài miệng anh không nói gì, tối đó bao nhiêu sức lực anh dùng vào việc giày vò hành hạ cô. Bọn họ vốn không thường xuyên ở bên nhau, vì lí do cá nhân nên anh không qua lại trăng hoa với bất kì người phụ nữ nào khác, mỗi lần anh đến đều khiến cô hôm sau không muốn xuống giường. Tối đó cô có cảm giác như mình mảy rã rời, trong quay cuồng mê mẩn và cảm giác được lấp đầy kích thích từng sợi dây thần kinh, từng tế bào trong cô. Xong việc anh đi tắm, cô nằm bò trên giường chẳng thiết cử động. Trời không biết nổi gió thu từ bao giờ, ánh đèn neon bao trùm thành phố hắt vào trong phòng, thân thể cô vẫn thấy nóng, nhưng trong trái tim lại cảm giác lạnh giá vô cùng. Cô đúng là quá đổi hồ đồ, cô và anh đâu phải tình cảm yêu đương trai gái, nên cần gì tới đèn tinh dầu hay hương liệu chứ.

Phương Tuấn Kiệt đang ngồi trên sofa xem ti vi, âm thanh không lớn lắm, có lẽ đang xem tin tức. Căn hộ được thiết kế khá rộng rãi, các phòng không ngăn cách bằng tường gạch, mà giữa phòng ngủ và phòng khách chỉ cần bước hai bậc cầu thang. Hạng Mĩ Cảnh ra khỏi phòng tắm, vừa hay nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của Phương Tuấn Kiệt.

Anh rất chú trọng tới các vật dụng trong cuộc sống, nên dù không thường xuyên đến, nhưng vẫn để ở đây vài bộ quần áo ngủ. Bình thường công việc của cô bận rộn tới mức chẳng có cả thời gian mà giặt nội y, nhưng chưa bao giờ dám qua quýt sơ sài với quần áo ngủ của anh, vì sợ chúng bị màu khác dây vào nên lần nào cô cũng phải giặt riêng. Cũng may mấy bộ đồ ngủ bằng vải bông Ai Cập đỏ của anh tương đối dễ “hầu hạ”, không đến nỗi giặt vài lần là xù bông.

Cô không bước thẳng về phía anh, mà rẽ vào căn bếp thiết kế mở rót một tách trà, sau đó mới lấy lại được sự tỉnh táo để đi về phía sofa, tìm một vị trí cách anh không xa cũng chẳng quá gần để ngồi xuống, cố làm ra vẻ tự nhiên hỏi: “Xem chương trình gì thế?”.

Anh nhìn cô một cái, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô ngồi nhích lại gần mình, cô ngoan ngoãn nghe lời, tưởng anh muốn hôn.

Nhưng anh nhìn chằm chằm vào thùy tai cô hai giây, sau đó gơ tay lên lấy chiếc khuyên tai vẫn còn đeo trên đó xuống.

Cô vô cùng hối hận vì đã quên mất chi tiết này, đang định tự mình lấy xuống, anh lại nói: “Tại sao chỉ đeo đôi này?”.

Tay anh vẫn đặt trên tai cô, chà qua chà lại nơi tiếp giáp giữa má và tai, cảm giác không khí như nóng dần lên, cô bất giác có chút phân tâm, ngập ngừng một lát, đột nhiên nũng nịu đáp: “Lần trước anh nói đôi này đẹp”.

Hình như anh khẽ cười, đặt chiếc khuyên tai lên trên bàn kính, sau đó nhẹ nhàng nghiêng mặt cô về phía khác, lấy nốt chiếc còn lại xuống.

Cô không đoán được tâm trạng anh lúc này tốt hay xấu, đành chủ động lên tiếng: “Cảm ơn anh đã giải vây cho em ở sân bay”.

Anh “hả” một tiếng, lại đặt chiếc khuyên tai kia vào bên cạnh chiếc vừa này, sau đó mới chậm rãi nhìn cô: “Anh có giải vây cho em sao?”.

Cô nhanh nhẹn phản ứng lại ngay, đổi cách nói: “Anh chỉ đi ngang qua, tiện miệng cứu em”.

Anh nhìn cô bật cười, vì ánh sáng trong phòng khách không đủ, mà cảm giác áp bức anh đem lại cho cô quá mãnh liệt, cô cảm giác khuôn mặt anh bỗng trở nên vô cùng mơ hồ. Nhưng nhiệt độ trên tay anh thì lại không dễ phớt lờ, những ngón tay anh trượt từ cảm xuống thẳng tới ngực cô với tốc độ cực nhanh, rồi chậm rãi xòe ra đặt lên vị trí trái tim cô, cổ tình liếc cô nói: “Tim em đập nhanh quá, có phải vì lời vừa rồi không được thành tâm không?”.

Cô không muốn mình bại quá thảm trước mặt anh, nên gơ tay kéo tay anh dịch xuống phía dưới một chút, để cả bàn tay to lớn ấy phủ lên phần mềm mại nhất trên cơ thể mình. Sự khiêu khích đầy bạo dạn đó, khiến trong mắt anh thoáng hiện vẻ kinh ngạc, anh không lãng phí thời gian thêm nữa, nhào người hôn cô.

Anh nhanh nhẹn đè cô nằm xuống sofa, dùng đùi mình khống chế phần thân dưới của cô, một tay giữ chặt đôi tay không an phận của cô trên đầu, bàn tay còn lại bắt đầu cởi cúc chiếc áo ngủ, sau đó cởi bỏ hẳn cái vật gây rắc rối bằng vải đó ra, chuẩn xác túm chặt vào chỗ mềm mại vừa rồi khiến cơ thể anh phải có phản ứng.

Cô không tìm được mà rên lên một tiếng.

Anh chậm chậm ghé sát mặt cô, nhưng không vội ngậm lấy đôi môi cô ngay, mà đặt nụ hôn lên phần xương quai xanh bên trái, dần dần từng chút một dịch xuống dưới. Làn da cô mềm mại mượt mà vô cùng, anh thực sự chỉ muốn cắn một miếng.

Cô khó chịu ngó ngoáy thân thể, anh buông hai tay giữ tay cô ra, sau đó nhồm dấy, cởi quần áo ngủ, cúi người xuống hôn lên môi cô, một bàn tay chậm chậm trượt xuống dưới lần tìm.

Đôi bàn tay được giải phóng của cô rất tự nhiên ôm lấy lưng anh. Trên người anh chẳng có một chút thịt thừa, nhưng lại không phải quá gầy, chẳng trách bao nhiêu cô gái thêm muốn cơ thể ấy. Cô mới lơ đãng một chút, lập tức cảm nhận sự kích động nơi thân dưới anh.

Anh không ngừng cọ sát vào giữa hai đùi cô, khiến toàn cả cơ thể cô không ngừng co rút.

Không thể chịu đựng được cô bắt giác hít sâu một hơi, âm thanh đã kích động từng dây thần kinh từng tế bào trong cơ thể cô. Cô biết rất rõ mình sẽ rơi vào vòng xoáy vô tận, chỉ có thể ôm chặt anh, hoang mang và hoảng loạn, dường như chỉ có giây phút này, đêm mới không tối đen tới bất tận như thế.

Hạng Mĩ Cảnh lật người, nghiêng mặt về phía Phương Tuấn Kiệt, bỗng nghe tiếng anh hỏi: “Sao còn chưa ngủ?”.

Cô tưởng anh đã ngủ rồi, sững người một lúc, mới nhận lúc sự dụi dằng vẫn còn đọng lại, nằm lên cánh tay anh, nói: “Anh cũng chưa ngủ mà”.

Anh nói với cô: “Sắp bốn giờ rồi”.

Cô không ngờ đã muộn như thế. Quan hệ giữa họ vẫn luôn là bí mật, vì vậy mỗi lần tới đây anh đều đến vào buổi tối, ở lại khoảng ba, bốn tiếng, nhất định sẽ rời đi trước khi trời sáng, nhưng hôm nay anh đã ở lại quá lâu.

Anh thấy cô không lên tiếng, vậy là nhắc cánh tay ôm lấy vai cô, những ngón tay vuốt ve cánh tay trần của cô.

Cô cảm thấy động tác của anh thật thú vị, nhưng lại sợ nói ra sẽ chẳng nhận được sự hưởng ứng của anh, ngược lại còn khiến không khí trở nên gượng gạo, vậy là ngoan ngoãn ôm chặt anh, hỏi: “Ông ngoại anh vẫn khỏe chứ?”.

Anh dường như không muốn nói tới chuyện này, nhưng im lặng một lúc vẫn trả lời cô: “Mười mấy đứa cháu thay phiên nhau mua vui cho ông, có lẽ ông còn sống được qua một trăm tuổi”.

Cô không nghe thấy sự thành ý trong lời nói của anh. Cô rất hiểu, trong thời khắc này, cơ thể họ ở rất gần nhau, nhưng tâm hồn của hai người lại cách xa tới mười vạn tám nghìn dặm.

Anh đột nhiên hỏi: “Em cảm thấy Dung Trí Hằng là người thế nào?”.

Cô nghĩ chắc chắn anh không hứng thú với đánh giá kiểu như Dung Trí Hằng là một người rất quan tâm tới bà xã của mình, nên khá thẳng thắn: “Chỉ có thể nhìn không thể gần”.

Anh khẽ cười: “Em lúc nào cũng giữ đúng bổn phận của mình”.

Cô đúng là không hề có bất kì suy nghĩ trăng hoa nào với Dung Trí Hằng, nhưng bị anh cười như thế, trong lòng không tránh khỏi có chút thất vọng, tiện miệng hỏi anh: “Anh biết anh ta à?”.

Anh trả lời câu hỏi của cô thật: “Có gặp ở New York hai lần. Anh ta không thích tham gia tiệc tùng lắm, cả hai lần đều gặp ở hầm rượu vang. Ban đầu nghe tin anh ta sẽ thường xuyên có mặt ở Thượng Hải anh đã rất kinh ngạc, nhưng mấy năm gần đây việc làm ăn của tập đoàn Hoa Hạ ở châu Á càng làm càng lớn, anh ta quay về một là để tìm lại gốc rễ, hai là kiếm đủ tiền rồi quay về tổng công ty sẽ có hậu thuẫn vững chắc hơn khi tiếp quản địa vị”.

Cô lắng nghe chăm chú, anh cũng hào hứng nói tiếp: “Sức khỏe của vợ anh ta không tốt, cùng lắm cũng chỉ có thể trụ nổi nửa năm nữa thôi, những người phụ nữ muốn ngồi vào vị trí này chắc phải hàng tá”.

Cô bật cười, ngẩng đầu nhìn anh: “Không ngờ anh cũng tọc mạch vậy?”.

Anh không thừa nhận mình tọc mạch, nghiêm túc nói: “Đôi khi sự liên hôn giữa hai gia tộc mang lại lợi ích lớn hơn rất nhiều so với việc sáp nhập hai công ty”.

Cô rất đồng ý với ý kiến đó của anh.

Trong đám nam thanh nữ tú với vẻ ngoài xinh đẹp bóng bẩy ấy, số người thật sự được trao trái tim cho người mình yêu quả thật ít tới đáng thương, trong cái thành phố bị vật chất chi phối này, yêu bản thân mình bao giờ cũng quan trọng hơn là yêu người khác.

Hạng Mĩ Cảnh ngủ đến một giờ chiều hôm sau mới dậy.

Lúc ra ban công phơi quần áo nhìn thấy trên mặt bàn kính ngoài đôi khuyên tai tối qua Phương Tuấn Kiệt lấy xuống còn có một chiếc hộp trang sức nhỏ hiệu Tiffany.

Cô hiểu ngay là Phương Tuấn Kiệt tặng, bao nhiêu năm nay, mọi thói quen của anh không hề thay đổi, ví như nếu tặng quà cô sẽ chỉ tặng khuyên tai.

Lần này anh tặng cô một đôi khuyên tai bằng đá Tsavorite có gắn những hạt kim cương nhỏ xung quanh, viên đá màu xanh lục rất đẹp, vô cùng phù hợp cho các buổi dạ tiệc.

Cô đặt chiếc hộp trang sức đó vào két.

Nhờ phúc của Phương Tuấn Kiệt, số khuyên tai trong két của cô ít cũng phải vài chục đôi, thỉnh thoảng cảm giác công việc quá vất vả, mệt mỏi, cô bèn mở két ra ngắm nghía, sau đó tự nói với mình rằng, nếu ngày nào đó không muốn làm nữa, sẽ mang số trang sức này đi cầm, đủ để cô sống thoải mái một thời gian.

Khi Chương Du gọi điện thoại tới hẹn cô đi ăn tối, cô đang hào hứng tính toán giá trị của số khuyên tai lớn nhỏ mà mình sở hữu.

Lâu rồi cô không gặp Chương Du. Chương Du có thể được coi là sư phụ dẫn dắt cô vào ngành này, mặc dù chỉ hướng dẫn cô một năm rồi nhảy sang tập đoàn Hải Thành làm giám đốc bộ phận PR, nhưng vì Dung Ngọc Lan là người thoải mái bao dung, đặc biệt đối phương lại đưa ra những điều kiện mời gọi rất hấp dẫn, ngày Chương Du từ chức, khắp trên dưới Bảo Nhã còn tổ chức tiệc chia tay, ai cũng ngưỡng mộ vì Chương Du tìm được nơi đầu quân khác tốt hơn. Người đồng nghiệp quay lưng sẽ trở thành đối thủ, mà có thể làm được như thế khiến Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy Dung Ngọc Lan là người khí độ phi phàm, có điều nghĩ lại, dù sao Dung Ngọc Lan làm việc thuần vì sở thích, chỉ cần không tổn hại tới lợi ích cơ bản của tập đoàn, Dung Ngọc Lan sẽ không bận tâm.

Hai người hẹn ở Nhật Trân.

Thời gian buổi chiều rảnh rỗi, Hạng Mĩ Cảnh tới bệnh viện thăm Ngụy Khiết trước.

Khuôn mặt vốn đã nhỏ của Ngụy Khiết vì trải qua cuộc phẫu thuật mà gầy rộc hẳn đi, đôi mắt đáng thương nhìn Hạng Mĩ Cảnh, khiến cô chẳng thốt nổi nửa lời phê bình, chỉ đành an ủi để Ngụy Khiết yên tâm dưỡng sức au khỏe còn quay lại với công việc.

Từ phòng bệnh đi ra đột nhiên cô nghĩ, bốn năm sau khi tốt nghiệp đại học đều là cô tới bệnh viện thăm đủ các kiểu người bệnh, còn bản thân mình ngay cả số lần truyền nước cũng chưa đếm hết một bàn tay. Có lẽ khi con người ta càng kiên cường tiến về phía trước, thì những tế bào trong cơ thể càng biết phải làm cách nào đó để duy trì ở trạng thái khỏe mạnh nhất.

Chương Du đến sớm hơn Hạng Mĩ Cảnh một chút.

Do bàn thiết kế kiểu hình chữ L mở, nên thực khách dù ngồi ở bất kì vị trí nào cũng đều nhìn được động tác chế biến của đầu bếp, vì vậy không được riêng tư cho lắm. Hạng Mĩ Cảnh đi tới trước mặt Chương Du, khẽ vỗ vai chị ta một cái, bày tỏ sự áy náy: “Sư phụ, em đến muộn, xin lỗi”.

Chương Du lớn hơn Hạng Mĩ Cảnh mười tuổi, nhưng do giữ gìn khá tốt, lại cắt tóc tём, khuôn mặt thanh thoát nhẹ nhàng nên nhìn như chưa tới ba mươi. Chị ta có thể được coi là người có thâm niên trong giới PR, bất cứ khi nào mỉm cười trông cũng vô cùng thân thiết và hòa nhã. Chương Du căn bản chẳng quan tâm tới việc Hạng Mĩ Cảnh đến muộn mười phút, nói với cô ngay vấn đề trọng điểm: “Chị đã gọi một đĩa sushi cá ngừ, hải sản nướng và thịt bò nướng kiểu Teppanyaki. Đáng tiếc món sushi cuốn quả bơ mà em thích hết mất rồi, may mà còn món canh”.

Hạng Mĩ Cảnh biết Chương Du khá sành trong việc ăn uống, nên không dám dò lại thực đơn, vừa ngồi vừa nói: “Tối nay nhất định phải để em mời đây”.

Chương Du không đồng ý: “Tối nay chị tới với mục đích làm thuyết khách, muốn mời nhân tài, sao có thể để người được mời chi tiền chứ?”.

Hạng Mĩ Cảnh không coi lời chị ta là thật, cười trừ rồi uống trà lúa mạch, nhưng phát hiện thấy Chương Du không nói gì nữa, nghiêng mặt sang nhìn, hỏi lại với vẻ nghiêm túc: “Chị nói thật à?”.

Chương Du duyên dáng gật đầu: “Tối qua Phương Tử Du gặp em trong bữa tiệc kỉ niệm thành lập tập đoàn, sáng nay gọi điện cho chị ra chỉ thị”.

Hạng Mĩ Cảnh vô cùng kinh ngạc: “Nhưng tối qua em có làm gì đâu”.

Chương Du nhún vai: “Khả năng làm việc của em gần đây ngày một khá, chị ta sớm đã nhắm em rồi, chỉ ngại em là cánh tay đắc lực của Orchid, nên mãi vẫn chưa hạ quyết tâm. Tối qua nhìn thấy em, chắc trong lòng ngứa ngáy lắm”.

Hạng Mĩ Cảnh nhất thời vẫn chưa đón nhận được tin ấy: “Quá đường đột”.

Chương Du nói thẳng: “Điều kiện chị ta đưa ra rất ưu đãi. Thu nhập một năm sáu số không, còn cấp xe nữa”.

Hạng Mĩ Cảnh cau mày, tinh tâm suy nghĩ, dường như hiểu ra điều gì đó, ngược mắt nhìn Chương Du nói: “Có phải cấp trên của chị ta có kế hoạch hợp tác với Quý Thục Nghi không?”.

Chương Du lặng lẽ nhìn cô hai giây, sau đó bật cười: “Em thật thông minh”.

Hạng Mĩ Cảnh vờ thở dài: “Em còn tưởng chị ta xem trọng năng lực của em thật cơ! Thì ra là nhắm vào thân phận bạn gái của con trai Quý Thục Nghi. Vậy thì chị ta tính nhảm rồi, ai chẳng biết Quý Thục Nghi không thích em chứ. Em chạy tới làm nhân viên của chị ta, không chừng Quý Thục Nghi còn ném luôn bản kế hoạch của chị ta xuống hồ bơi ấy”.

Chương Du lắc đầu: “Em thật quá coi thường bản thân mình rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh không muốn chuyển đề tài về phía mình, liền hỏi Chương Du: “Chẳng phải chị ta vẫn luôn rất cao ngạo ư? Sao lại muốn hợp tác với Quý Thục Nghi?”.

Đôi tay sơn móng màu hồng nhạt của Chương Du chậm chậm cầm cốc trà lên, dường như không muốn nói, nhưng sau khi nhấp một ngụm lại đổi ý, tâm sự với Hạng Mĩ Cảnh: “Hai vụ đầu tư trước đó của chị ta đều thất bại, nếu còn tiếp tục mang tiền đổ sông đổ biển nữa, dù Phương Định Trạch có yêu chiều chị ta tới đâu

cũng khó ăn khó nói với hội đồng quản trị. Huống hồ mấy lão già thành tinh trong hội đồng quản trị luôn cho rằng chị ta và Phương Tử Bác đứng cùng một phe, nếu chị ta còn sai sót nữa, chỉ e sẽ liên lụy tới anh ruột của mình, sau đó Phương Tuân Kiệm sẽ bỗng dưng hưởng lợi”.

Hạng Mỹ Cảnh vờ tỏ vẻ hoang mang không hiểu, sau đó thở dài nói: “Người có tiền mà đẻ nhiều con quá cũng thật phiền phức”.

Chương Du nhún vai: “Vậy thì phải xem đó là gia đình thế nào. Nếu sự chuẩn bị của Phương gia cũng được như Dung gia, thì Phương Tuân Kiệm mới được coi là con của vợ cả, anh ta sẽ giống Dung Trí Hằng, nằm ngủ cũng có thể có được giang sơn”.

Hạng Mỹ Cảnh dùng tiếng cười khe khẽ để che giấu tâm trạng thất sự của mình, “Có được địa vị như ngày hôm nay, em lại không cho rằng Dung Trí Hằng chỉ nằm ngủ mà xong”.

5. Chương 5

Chuyện Chương Du gặp cô làm thuyết khách, Hạng Mỹ Cảnh không định nói với Phương Tuân Kiệm. Một là cô không muốn nhảy việc, hai là cô biết trong lòng Phương Tuân Kiệm không thích Phương Tử Du, cô không muốn mình chạy tới trước họng súng của anh.

Trên đường về, Diêu Bội Bội gọi điện nói muốn gặp cô.

Cô nàng không chịu đến chung cư, mà hẹn gặp ở một quán cafe cách khu chung cư không xa.

Diêu Bội Bội là con gái của người cậu họ xa, nhỏ hơn cô năm tuổi, sắp học xong năm thứ ba, chuẩn bị lên năm tư đại học, hai chị em khá thân thiết.

Năm cô mười tuổi, cha cô bị ảnh hưởng bởi khủng hoảng tài chính Hồng Kông mất sạch gia sản, không chịu nổi cú sốc này đã nhảy lầu tự sát, mẹ bán hết mọi thứ còn lại nhưng vẫn không đủ để trả nợ, trong lúc bất đắc dĩ đành lên đưa cô tới nhà cậu họ ở Tam Á. Mười tuổi mất cha, và không còn gặp lại mẹ nữa. Cậu họ luôn an ủi cô, nói sẽ có ngày mẹ quay lại tìm cô, nhưng trong lòng cô hiểu rất rõ rằng, mẹ sẽ không bao giờ quay lại nữa, bởi vì vào buổi tối trước khi rời khỏi Hồng Kông, cô nhìn thấy bình thuốc chuột trong bếp.

Cô không trách mẹ vì đã nhẫn tâm vứt bỏ mình, đối với một người phụ nữ được nuông chiều từ nhỏ, ngay cả bao nhiêu tiền một cân gạo, một lít dầu cũng không biết mà nói, việc mất đi sự bảo vệ của người chồng, mất đi chỗ dựa của tiền bạc, lại còn phải công trên lưng một món nợ không cách nào trả hết, phải tiếp tục sống là một việc quá đổi khó khăn với bà.

Nguồn thu nhập duy nhất của nhà cậu họ là từ việc kinh doanh quán nướng nhỏ bên bờ biển, sự xuất hiện của cô rõ ràng đã tăng thêm gánh nặng trong cuộc sống của họ. Nhưng cũng may, dù là mẹ hay cô em họ Diêu Bội Bội, đều rất nhiệt tình thật lòng khi đối xử với cô, Cô sống ở nhà cậu họ khoảng tám năm, cho tới khi thi đỗ đại học, cuối cùng dựa vào học bổng và tiền đi làm thêm để tự nuôi sống bản thân mình.

Diêu Bội Bội đợi Hạng Mỹ Cảnh ở quán cafe nửa tiếng đồng hồ. Bởi vì mẹ cô bé là người gốc Nam Á, nên da Diêu Bội Bội không được trắng lắm, nhưng thân hình cô bé khá đẹp, từ trên người cô bé toát ra sự tự tin tuyệt đối, vô cùng hấp dẫn người khác. Thấy Hạng Mỹ Cảnh đến, cô bé kích động tới mức suýt thì nhảy lên ôm chầm lấy chị.

Hạng Mỹ Cảnh biết rõ lí do cô em tìm mình, kéo Diêu Bội Bội ngồi xuống, hỏi thẳng luôn: ” Lần này là vì sao?”.

Diêu Bội Bội chớp chớp đôi mắt được kẻ tí mi màu xanh ngọc nhìn Hạng Mỹ Cảnh: ” Chị, em muốn đi du lịch Châu Âu với bạn”.

Phản ứng đầu tiên của Hạng Mỹ Cảnh là hỏi: “Bạn trai hay bạn gái?”.

Diêu Bội Bội nhấn mạnh: "Đương nhiên là bạn gái rồi !Sao có thể đi cùng bạn trai chứ?Đến bây giờ em còn chưa có bạn trai mà !Em sắp biến thành quái vật trong trường đại học rồi ! Chị không biết đâu, cứ cuối tuần là em ở lì trong phòng kí túc xem phim truyền hình dài tập,vì hễ thò mặt ra ngoài sẽ bị những đôi tình nhân giằng chết ngay trên đường".

Hạng Mỹ Cảnh thấy cô em miêu tả với vẻ mặt hết sức sinh động, không kìm được bật cười, giơ tay gí vào mũi em: " Em ấy.Đã nói chuyện du lịch với cậu mợ chưa?".

Diêu Bội Bội cũng thẳng thắn thừa nhận: " Đương nhiên là chưa. Có phải chị không biết bố mẹ em cổ hủ thế nào đâu, nếu không phải chị ở đây,thì chắc chắn họ không chịu cho em tới đây để học đại học, chứ đừng nói tới việc đi du lịch ở một nơi xa xôi như Châu Âu !".

Hạng Mỹ Cảnh cố ý hỏi: "Vậy là em muốn chị giấu bố mẹ giúp em à?".

Diêu Bội Bội cuống lên: "Không chỉ riêng chuyện đó. Giờ em vẫn là sinh viên nghèo, chị hãy chi viện thêm cho em về mặt kinh tế đi".

Hạng Mỹ Cảnh hỏi: "Đi bao lâu? Những nước nào? Đã chuẩn bị được gì rồi? Dự toán của em là bao nhiêu?.

Diêu Bội Bội trả lời từng mục một.

Hạng Mỹ Cảnh thấy cô bé giải thích tường tận, cũng muốn để em có cơ hội được ra ngoài và chạm thêm, nên nhận lời: "Ngày mai chị sẽ chuyển tiền cho em".

Diêu Bội Bội vui sướng ôm chị hôn một cái, xong xách túi đồ ăn vặt rất lớn dưới đất lên nói muốn tới thăm căn hộ của chị.

Buổi sáng Hạng Mỹ Cảnh phơi bộ đồ ngủ của Phương Tuấn Kiệt ngoài ban công, nên đâu dám để Diêu Bội Bội tới chơi, hướng hồ Phương Tuấn Kiệt khi đến thường không báo trước, mặc dù khả năng anh đến liên tiếp hai tối liên là rất nhỏ, nhưng cô cũng không muốn mạo hiểm. Thế là cô đành phải đón nhận tấm lòng của Diêu Bội Bội, nhưng lại nói: "Không còn sớm nữa, chị đưa em về trường".

Diêu Bội Bội đã được mục đích của mình, nên cũng chẳng cương quyết đòi lên thăm nhà chị.

Sợ Diêu Bội Bội đổi ý, cô vẫy một chiếc taxi, đứng nhìn theo cho tới khi chiếc xe ấy đến tận cuối con đường mới yên tâm.

Hạng Mỹ Cảnh không ngờ Dung Trí Hằng mượn cô chiếc khăn lụa lại có thể gây một chuỗi liên tiếp những chuyện khác sau này.

Đối với cô mà nói chiếc khăn lụa ấy mặc dù giá không hề rẻ, mất đi cũng cảm thấy hơi tiếc, nhưng dù sao không quá quý trọng, không đến nỗi khóc nghiêng trời ngã đất hoặc trong ngóng Dung Trí Hằng sẽ mang trả lại

Nhưng rõ ràng suy nghĩ của cô hoàn toàn khác với suy nghĩ của nhà họ Dung, vì vậy sau khi cuộc họp thường lệ kết thúc, Dung Ngọc Lan giữ cô lại, đồng thời rút từ trong túi ra một chiếc hộp hình chữ nhật khá tinh xảo, đầu tiên cô nghĩ đây là phần thưởng cho thời gian làm việc vất vả gần đây của mình, cảm ơn xong cũng không định bóc ra ngay trước mặt Dung Ngọc Lan.

Nhưng nhìn thấy nụ cười của Dung Ngọc Lan hôm nay rất khác thường, cô rất giỏi trong việc suy nghĩ và phân tích, lập tức phát hiện ra điều bất bình thường kia, quay người lại đi tới trước mặt Dung Ngọc Lan, cười nói:

- Nhận được quà, có phải em nên có được vinh hạnh mời chị cùng dùng bữa tối nay không?.

Dung Ngọc Lan cười rất tươi, nhắc nhở cô:

- Em còn chưa mở ra xem là gì mà?.

Cô nghe lời bóc quà, khi mở hộp mới biết là một chiếc khăn lụa màu trắng và màu lông lạc đà làm nền, được điểm xuyên họa tiết màu cam. Cô gần như hiểu ra ngay, lập tức giải thích:

- Hôm kia em có gặp Dung tiên sinh ở khách sạn, có lẽ chiếc khăn buộc tay của em có ích cho ngài ấy.

Cô tin Dung Ngọc Lan đã biết chuyện, vì vậy mới không giải thích dài dòng.

Dung Ngọc Lan vẫn cười nhìn cô, nói:

- Chiếc khăn ấy đúng là đã giúp ích rất nhiều cho Yan.

Cô nhớ lại trong bữa tiệc tối hôm đó, Phùng Nghệ Nhân đã cuốn chiếc khăn đó trên cổ tay mình, nhưng cô không dám mạo muội hỏi Dung Ngọc Lan tại sao Phùng Nghệ Nhân lại làm như thế.

6. Chương 6

Rõ ràng Dung Ngọc Lan cũng không định nói cho cô biết nguyên do, chỉ hỏi:

- Victor nhờ chị chọn giúp, có thích không?.

Cô hiểu món quà này tất phải nhận, gật đầu đáp:

- Rất thích.

Dung Ngọc Lan cũng gật đầu.

Cô cảm thấy có lẽ Dung Ngọc Lan có chút hiểu lầm với quá trình xuất hiện của chiếc khăn đó, nên bồng bối rồi, nhưng không giải thích, càng giải thích lại càng thêm rắc rối, cân nhắc một lát, đành nhượng bộ, nói với Dung Ngọc Lan:

- Orchid, nếu không còn việc gì khác, em ra ngoài trước.

Dung Ngọc Lan không chịu tha cho cô đi dễ dàng như thế, hỏi với giọng trêu chọc:

- Biết quà không phải do chị tặng, nên không ăn tối nữa phải không?

Lúc này cô đã hoàn toàn lấy lại được bình tĩnh, cười đáp:

- La Finca được không?

Dung Ngọc Lan vừa gật đầu vừa nói:

- Đặt thêm một chỗ nữa nhé.

Cô giật nảy mình bởi câu nói hết sức điềm tĩnh đó của Dung Ngọc Lan, chớp chớp mắt một cách không tự nhiên.

Dung Ngọc Lan thấy mặt cô thoáng đỏ ngượng ngịu, bật cười:

- Là Joe có việc riêng nhờ em giúp.

Đã lâu rồi cô không có cảm giác an toàn thế này, từ văn phòng Dung Ngọc Lan quay về phòng riêng của mình rồi mà vẫn thấy tinh thần không tập trung.

Kiều Kiều pha một cốc cafe bùng lại cho cô, thấy nhãn hiệu trên chiếc hộp khăn đặt trên bàn, bắt giác reo lên:

- Orchid thật hào phóng.

Cô không muốn bị người khác phát hiện ra thêm điều gì, giục Kiều Kiều đi chuẩn bị tài liệu cho công việc vừa được phân công. Đợi Kiều Kiều ra ngoài rồi, cô lập tức với tay rút chiếc hộp ngăn kéo, nhưng do không cẩn thận làm đổ cốc cafe, dung dịch nóng rẫy đó nhanh chóng chảy lên chiếc hộp. Cô vội vàng dựng chiếc hộp lên, cafe đổ trên bàn tràn sang một bên, cuối cùng mới cầm chiếc hộp, mở nắp hộp ướm rượt ra, chiếc khăn lụa bên trong đã ướm quá nửa, màu cafe trở thành màu thứ tư trên chiếc khăn, khiến cô có cảm giác nó thật đặc biệt.

Khi mang chiếc khăn vào nhà vệ sinh giặt cô vẫn thấy buồn vì sự vụng về của mình. Chiếc khăn này đắt hơn chiếc cũ của cô rất nhiều, cho dù không muốn dùng, nhưng cũng có thể tìm cơ hội để tặng cho ai đó không cùng công ty làm quà cũng tốt, giờ bị giặt thế này, đành giữ lại mà thôi.

Kết quả là gặp Chu Lệ Lệ trong nhà vệ sinh.

Chu Lệ Lệ vào ngành trước Hạng Mỹ Cảnh, nhưng lại sau Tiền Mẫn, là một trong năm giám đốc khách hàng cao cấp của công ty. Trong Bảo Nhã người cô không thích nhất chính là Chu Lệ Lệ. Không giống với Tiền Mẫn, Tiền Mẫn là kiểu người đôi khi thẳng thắn cay nghiệt tới mức còn chẳng buồn giữ cả vẻ mặt hoà nhã với đồng nghiệp, nhưng Chu Lệ Lệ thì khác, Chu Lệ Lệ thường xuyên cười nói ngọt ngào trước mặt bạn nhưng sau lưng lại lén đâm bạn một dao. Trước kia cô từng chịu thiệt hai lần, nên đôi khi không muốn hợp tác với Tiền Mẫn hay đứng cùng đội với Chu Lệ Lệ. Chu Lệ Lệ lại cho rằng đằng sau cô có cây cao bóng cả Lâm Hoài Sương che chở, sau này chỉ việc ngồi hưởng phú quý, nên thường xuyên muốn tiếp cận làm quen với cô, lúc này lại gặp cô đang giặt khăn trong nhà vệ sinh, lập tức bắt chuyện:

- Theresa, bạn trai cô đối với cô thật tốt, chiếc khăn này là phiên bản giới hạn số lượng, vừa ra được một tuần. Tôi qua đi shopping, người bán hàng nói cả thành phố chỉ có ba chiếc, hơn nữa đều được khách hàng đặt trước cả rồi.

Hạng Mỹ Cảnh đã bị đẩy lên lưng hổ khó xuống, đành thản nhiên đón nhận sự ngưỡng mộ đó, nói:

- Nguồn hàng ở Châu Âu tương đối đầy đủ hơn.

Chu Lệ Lệ không dễ dàng tha cho cô như thế, hỏi:

- Sao vừa rồi không thấy cô thất?

Cô đành nói dối:

- Vừa mới được gửi đến.

Chu Lệ Lệ nhìn thấy chiếc khăn bị cô vò cho nhăn nhúm, hít ngược một hơi đầy tức giận.

Cô có cảm giác càng ở cạnh Chu Lệ Lệ lâu sẽ càng nảy sinh nhiều vấn đề, đành vội vàng vắt khô khăn, nói một câu:

- Vừa rồi không cẩn thận làm đổ cafe vào.

Sau đó ra khỏi phòng vệ sinh, bị chiếc khăn lụa đáng chết quấn lấy khiến cả nửa buổi sáng cô không thể tập trung tinh thần làm việc. Mười một giờ rưỡi, Âu Na vừa kết thúc kì nghỉ phép quay lại làm việc tới tìm cô ăn cơm.

Mặc dù hai mươi năm gần đây tập đoàn Hoa Hạ mới chú trọng tới phát triển thị trường trong nước, nhưng Dung Hoài Đức là người có tầm nhìn xa trông rộng, cuối những năm chín mươi ông đã mua mảnh đất trong khu vực đất địa nhất thành phố và cho xây dựng toà nhà độc lập này. Từ tầng một tới tầng sáu là các gian hàng của trung tâm thương mại Hạ Nhật, một công ty con thuộc tập đoàn chiếm lĩnh, mười mấy công ty con khác với quy mô lớn nhỏ khác nhau lần lượt được phân bổ từ tầng bảy tới tầng ba mươi chín của toà nhà. Bảo Nhã ở tầng mười chín, mà nhà ăn nội bộ của tập đoàn lần lượt được bố trí ở các tầng mười, mười sáu, hai mươi một, ba mươi và ba mươi lăm.

Mỗi nhân viên đều có thể cơm, tùy vào chức vụ khác nhau mà hạn mức trong thẻ cơm cũng khác nhau, nhà ăn ở những tầng khác nhau cũng có mức chi phí khác nhau. Hạng Mỹ Cảnh thường ăn ở tầng mười sáu hoặc tầng hai mươi một, nếu Dung Trí Dật ngồi ở tầng ba mươi bảy uống trà đọc báo rồi rảnh rỗi uy hiếp bắt cô phải lên tầng ba mươi lăm ăn cơm cùng, thì thường cô sẽ bỏ tiền túi của mình ra để mời Dung Trí Dật xuống nhà hàng ở tầng dưới ăn sandwich. Không phải vì thẻ cơm của cô chỉ đủ để quẹt hai lần ở tầng ba mươi lăm là sẽ bị khoá, mà vì cô cố gắng duy trì khoảng cách nhất định với Dung Trí Dật.

Hạng Mỹ Cảnh cùng Âu Na lên tầng hai mươi một. Bếp trưởng của nhà ăn ở tầng này là người Quảng Đông, nên khẩu vị cũng như cách nấu ăn khiến Hạng Mỹ Cảnh rất thích, đặc biệt trưa nay có món gà luộc và đậu phụ nhồi thịt, tâm trạng vốn đang nhờn nhợn của cô lập tức được những món ăn hấp dẫn này làm dịu đi rất nhiều.

Âu Na là đồng hương với Cao Triễn - bạn trai hồi học đại học với Hạng Mĩ Cảnh, hai người từng gặp nhau ở đại học nhưng không thân thiết lắm, sau đó tốt nghiệp, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà Hạng Mĩ Cảnh lại vào ngành này làm, và phát hiện ra mình là đồng nghiệp với Âu Na. Về mặt nghiệp vụ Âu Na khá xuất sắc, nhưng lại thiếu khả năng tổ chức, nên hiện tại đang là cấp dưới của Hạng Mĩ Cảnh. Hai người có quan hệ khá thân thiết ngoài công việc, Âu Na là kiểu người không câu nệ tiểu tiết, vì vậy giữa bọn họ gần như không có khoảng cách hay phải giữ kẽ với nhau. Lần này Âu Na nghỉ phép về thăm nhà ở Phúc Kiến, bị bố mẹ ép đi xem mặt. Trong thâm tâm Âu Na không thích phương thức giao tiếp đó, nhưng không thể cãi lời người lớn, cuối cùng cũng xong việc thở phào nhẹ nhõm quay về, miệng nói tía lia như súng liên thanh, kể về những câu chuyện xảy ra trong những lần gặp mặt đầy li kì của mình.

Hạng Mĩ Cảnh nghe Âu Na kể về những việc tào lao và cả những lo lắng không cần thiết của bố mẹ, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ, cố gắng không ngắt lời bạn, để bạn có cơ hội được xả.

Âu Na nói một tràng xong mới thấy Hạng Mĩ Cảnh rất trầm lặng. Âu Na ngừng hai giây, sau đó chuyển sang một đề tài không liên quan:

- Khi về mình có gặp Cao Triễn, cậu ấy mới kết hôn tháng trước.

Rõ ràng Hạng Mĩ Cảnh sững lại, cảm thấy mới chỉ có bốn năm trôi qua, mà cái tên Cao Triễn đã trở nên vô cùng xa lạ với cô.

Âu Na vội nói tiếp:

- Cậu ấy ít nhất là phải lên ít nhất là ba mươi cân, mắt mũi sắp dính cả vào nhau rồi.

7. Chương 7

Hạng Mĩ Cảnh cười khẽ, nhướn mày nhìn Âu Na: “Cậu không cần bôi nhọ hình tượng anh ấy như thế, thực ra mình không còn nhớ anh trông như thế nào rồi.”

Kí ức về Cao Triễn trong lòng Hạng Mĩ Cảnh thật sự rất mơ hồ. Hồi học đại học, phần lớn thời gian cô đều tập trung vào việc làm thế nào để đạt được mức học bổng cao nhất. Cô gặp Cao Triễn ở thư viện trường. Cô học năm thứ ba, Cao Triễn cũng năm ba, tình yêu đó đến không sớm, manh nha nảy mầm khi sắp kết thúc năm ba, tới tận mùa thu năm thứ tư mới chính thức cầm tay nhau lần đầu tiên. Cao Triễn được gia đình giáo dục khá nghiêm khắc, cô lại không phải người tùy tiện, nên hai người yêu đương hết sức trong sáng thuần khiết. Khi ấy cô nghĩ, mặc dù con người Cao Triễn chẳng có gì thú vị nhưng được cái thật thà, nếu có thể cứ yên ổn với tình yêu này, cũng coi như viên đức viên mãn. Nhưng trước khi tốt nghiệp khoảng hai tháng. Cậu họ Diêu Lập Trung bị chẩn đoán mắc bệnh ung thư phổi, tiền trị liệu trước và sau khi phát hiện bệnh vượt quá mười lăm vạn. Bị ép vào đường cùng, cô đành đi tìm Cao Triễn bởi gia đình anh có vẻ có điều kiện hơn. Thực ra cô không hy vọng nhiều, nhưng bất ngờ là Cao Triễn lại nói lời chia tay vì cô mở miệng vay tiền anh. Do đó kí ức về mối tình đầu của cô, thứ duy nhất cô nhớ rõ chính là khi cô đang ở dưới đáy giếng giờ tay về phía anh cần anh giúp đỡ, anh đã ném xuống cho cô một hòn đá không nhỏ.

Đương nhiên, cô chưa từng hận Cao Triễn, bởi vì cô chẳng yêu nhiều, tình cảm cũng chỉ có chút chút thôi, hà tất phải nghiền răng nghiền lợi nói hận? cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh tìm con đường khác, và cả con đường mà cô tìm thấy đó, khiến cô từng bước từng bước đi đến tận ngày hôm nay.

Toà nhà xây theo kiểu Thạch Khố Môn ở khu Tân Thiên Địa chỉ có hai tầng, La Finca chiếm một tầng. Dung Ngọc Lan có yêu cầu khá cao đối với môi trường xung quanh nhà hàng, chỗ này gần hồ Thái Bình, lại có phong cách ngoài trời riêng biệt, là một trong những nơi chị ta thường tới.

Hạng Mĩ Cảnh đặt chỗ gần cửa sổ trên tầng hai. Dung Ngọc Lan không thích gặp cảnh tắc đường, vì vậy bốn rưỡi đã gọi Hạng Mĩ Cảnh đi, hai người vừa uống rượu hoa quả vừa trò chuyện, còn Dung Trí Dật vì hôm nay Dung Trí Hằng chính thức đi làm nên đành ngoan ngoãn đợi tới hết giờ làm việc mới dám rời công ty.

Trong Dung gia, Dung Trí Dật có quan hệ khá tốt với duy nhất một người là Dung Ngọc Lan, nên rất thoải mái khi trò chuyện với chị ta, còn coi Hạng Mĩ Cảnh như người của mình, nên vừa trèo lên lầu đã bày tỏ ngay sự bức bối trong lòng: “Kiểu người chỉ có thể chơi trò điền ô chữ trên báo, sao có thể sao có thể lên kế hoạch phát triển miếng đất vừa mua? rõ ràng làm vậy chẳng khác nào bảo giáo viên mầm non dạy thạc sĩ cách tụt quần đi vệ sinh như thế nào.”

Hạng Mĩ Cảnh vẫn luôn cảm thấy cách so sánh của Dung Trí Dật vô cùng sinh động và thô tục, lần này cũng không ngoại lệ.

Dung Ngọc Lan đợi anh ta ngồi xuống xong mới cười nói: “Ba, bốn giám đốc tranh nhau sút đầu mẻ trán mà còn không được miếng đất ấy, vậy mà vào tay cậu thành củ khoai bồng tay sao?”

Hạng Mĩ Cảnh khinh miệt: “Ai muốn cứ đi mà làm”.

Dung Ngọc Lan nói: “Victor đang muốn cho cậu cơ hội rèn luyện”.

Dung Trí Dật vẫn chẳng coi là gì, nhún vai: “Năng lực của tôi có hạn, tới cuối cùng thì miếng đất ấy chẳng phải vẫn sẽ xây chung cư cao cấp như ý tưởng của anh ba hay sao?”

Dung Ngọc Lan hỏi ngược lại: “Cậu còn biết cậu ta có ý tưởng gì à?”

Dung Trí Dật tỏ vẻ nghiêm túc gật đầu: “Tôi hiểu phong cách làm việc của anh ba”.

Dung Ngọc Lan cười lắc đầu, quay sang nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Cậu ta đang giận dữ với anh trai mình, chỉ vì Victor quy định cậu ta phải đi làm và tan làm đúng giờ, nếu không sẽ chặn thẻ tín dụng của cậu ta”.

Dung Trí Dật không muốn thừa nhận, nhưng chẳng tìm được lý do phản bác, thế là đành chuyển đề tài: “Thứ bảy này rồi sẽ ra khơi”.

Hạng Mĩ Cảnh vờ tỏ ra thận trọng thăm dò: “Tôi lên kế hoạch cho việc ăn chơi của anh, sẽ không bị Dung tiên sinh liệt vào danh sách đen đấy chứ?”

Dung Trí Dật bật cười trước câu hỏi của cô: “Victor không phải kiểu người giận cá chém thớt”.

Dung Ngọc Lan như nhớ ra việc gì đó, bèn nhắc nhở Dung Trí Dật: “Buổi chiều bà gọi điện cho chị, nói thứ Năm tuần này Sisley sẽ bay từ New York sang”.

Dung Trí Dật cau mày: “Cô cháu bảo bối không ngoan ngoãn ở bên chăm sóc cho bà, chạy tới đây làm gì?”.

Dung Ngọc Lan nhún vai: “Cũng có thể muốn cô bé sang đây tìm cháu rể. Cậu cũng biết đấy, đám nhân sĩ ở New York trong mắt bà đều chẳng phải hạng tốt đẹp gì”.

Dung Trí Dật bật châm biếm: “Ngoài Victor ra, trong mắt bà còn có đàn ông tốt sao?”.

Dung Ngọc Lan không muốn tiếp tục thảo luận với Dung Trí Dật nữa, quay sang nói chuyện cùng Hạng Mĩ Cảnh: “Vì vậy trong bữa tiệc lần này, cô hãy cố gắng mời thêm nhiều đàn ông độc thân nhé, phải có tổ chắt ột chút, gia cảnh cũng vững một chút”, ngập ngừng hồi lâu, chị ta nói tiếp: “Nhất định đừng để sót Phương Tuấn Kiệt”.

Hạng Mĩ Cảnh nhận lời: “Được”.

Dung Trí Dật cố ý hỏi: “Phương Tuấn Kiệt không phải đang hẹn hò với Phan Tuyết sao?”.

Dung Ngọc Lan bắt bẻ: “Con mắt nào của cậu nhìn thấy họ đang nói chuyện yêu đương nam nữ?”.

Dung Trí Dật vờ vịt nhìn Dung Ngọc Lan bằng vẻ mặt sợ hãi, cười đáp: “Có tiền thật đáng sợ, trắng có thể đổi thành đỏ, huống hồ chỉ là việc gạt phăng một người phụ nữ?”.

Dung Trí Dật là nhân vật vô cùng ham chơi, đến thành phố này được hơn nửa năm, gần như đã làm loạn hết cả những hạng mục có thể. Đặc biệt là hai tháng trước, được sự cho phép của Dung Hoài Đức, lái siêu du thuyền Navetta 33 Crescendo bản nâng cấp đang đậu ở cảng Victoria về thành phố, cứ cách mười ngày nửa tháng anh ta lại ra biển một lần.

Hạng Mĩ Cảnh thường phụ trách việc tổ chức tiệc cho Dung Trí Dật, lên thực đơn và bố trí các nhân viên phục vụ, thỉnh thoảng cô cũng đích thân giám sát, nhưng thường thì cô luôn tìm cách tránh mặt. Cô thăm

nghĩ, nếu người sở hữu chiếc du thuyền sang trọng đó là cô, thì cô nhất định sẽ không khua chiêng gõ trống mỗi khi ra biển, mà lặng lẽ đến một nơi thật xa trên dòng sông Hoàng Phố, tìm chỗ yên tĩnh, đọc sách, phơi nắng, dưỡng thần. Đương nhiên, một là cô chưa có bằng lái du thuyền, hai là cô cũng chẳng mua nổi du thuyền, ra khơi hưởng thụ tự do mãi mãi chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Lúc này điều khiến cô hết sức đau đầu chính là danh sách khách mời, vừa phải phù hợp với yêu cầu của Dung Trí Dật lại vừa phải đáp ứng được yêu cầu của Dung Ngọc Lan.

Mặc dù Dung Trí Dật và vị khách mời Phương Tuân Kiệm được Dung Ngọc Lan chỉ định đều có bằng lái du thuyền, nhưng dù sao họ cũng không phải dân chuyên nghiệp, nên vẫn phải có một người lái chính, đồ ăn đồ uống và phục vụ ít nhất cần tới hai người, lần này Dung Trí Dật nhất định đòi cô phải tham gia, nên để đảm bảo không gian của chiếc du thuyền ba tầng không rơi vào tình trạng chen chúc chật chội, số lượng khách mời cần được khống chế ở con số mười hai.

Người của Dung gia, bao gồm cả một người có tên Từ Hi Lê chưa từng xuất đầu lộ diện nhưng nghe nói rất được lòng Dung lão thái thái, đã là ba người. Thêm Phương Tuân Kiệm nữa là bốn. Dung Trí Dật có quan hệ khá tốt với Thiệu Giang Thiêm, Thiệu Giang Thiêm chắc chắn sẽ đưa Đông Giai đi cùng, mà Dung Ngọc Lan cũng nhắc đến Ngô Mạn Ni, chắc sẽ phải bố trí đại tiểu thư này vào danh sách. Tùy tiện điểm danh thôi cũng đã được tám người rồi, cô suy nghĩ rất kỹ về những người đàn ông có thể đáp ứng được tiêu chuẩn mà Dung Ngọc Lan đưa ra, sau đó thăm so sánh một lượt, cuối cùng chọn ra Nhậm Trạch của công ty Sùng Minh, Hạ Trắc của Uông gia và cuối cùng là em họ của Lâm Khải Sương, Tạ Tử Kiệm.

Danh sách khách mời nhanh chóng được Dung Ngọc Lan thống qua, Dung Trí Dật ầm ừ nói lần này không có mỹ nhân “núi đồi trùng điệp” mà anh ta thích, nhưng sau khi ca thán một hồi cũng đồng ý.

Hạng Mĩ Cảnh quay về căn hộ của mình viết tên những người này ra giấy, tẩy rửa xong, cô quyết định gọi điện cho Phương Tuân Kiệm.

Cô có hai chiếc di động, ba số máy, một trong ba số chuyên dùng để liên lạc với Phương Tuân Kiệm, mặc dù như thế đã rất bí mật thận trọng, song cô vẫn chỉ để đầu dây bên kia đổ chuông ba lần là ngắt máy.

Một lúc sau Phương Tuân Kiệm gửi lại cho cô một tin nhắn, nói nửa tiếng sau sẽ tới.

Cô chưa bao giờ dùng bất cứ phương thức hay phương pháp nào để tìm cách xâm chiếm thời gian của anh, gọi điện cho anh chẳng qua là muốn thông báo việc liên quan tới bữa tiệc ở trên du thuyền, giật mình khi nhận được tin nhắn, trong lòng bỗng thấy gợn sóng.

Tin nhắn thứ hai của anh nhanh chóng được gửi đến, lần này chỉ có hai từ: “Đói rồi”.

Cô lật tung phòng bếp lên một hồi, ném những thứ hết hạn vào thùng rác, cuối cùng chỉ còn lại hộp mì ăn liền. Thực sự cô không thể tưởng tượng ra được vẻ mặt của Phương Tuân Kiệm khi cô bưng bát mì úp đầy dầu tới trước mặt anh, nên cô đành xuống lầu tìm xem nhà hàng gần đây còn mở cửa hay không.

Hơn mười giờ, những quán ăn bình thường đều đã đóng cửa cả, Hạng Mĩ Cảnh đi khoảng mấy phút về phía bên trái khu chung cư mới nhìn thấy một quán ăn đêm. Trước tình huống không còn sự lựa chọn nào khác, cô gọi một bát mì xào bò. Tài nghệ của ông chủ quán này không tồi, thứ ông ta làm ra vừa thơm vừa hấp dẫn, nhưng đựng đồ ăn vào hộp nhựa nhìn không được thẩm mỹ cho lắm, cô định khi về tới nhà sẽ đổ mì xào bò sang chiếc đĩa sứ xinh đẹp mà Lâm Khải Sương tặng rồi mới cho Phương Tuân Kiệm ăn.

Trùng hợp là Phương Tuân Kiệm lại ở trong chiếc thang máy mà cô đang đứng chờ. Anh đi từ bãi đỗ xe lên, mặc áo T-shirt màu đỏ, quần dài màu xám, nhìn rất nhàn tản, không có mùi rượu, không giống như vừa từ bữa tiệc nào đó về.

Cô vờ tỏ ra như không quen biết anh, sau khi bước vào thang máy lập tức đứng quay lưng lại với anh,, đồng thời cũng để hai tay đang cầm túi nhựa ra phía trước.

Anh lại hào hứng bóc mẽ cô, cười hỏi: “Mua gì thế?”.

Tầm lưng đang rất thẳng của cô cuối cùng cũng chùng xuống, quay đầu nhìn anh, nói: “Đồ trong bếp hầu như đều hết hạn, em thấy món mì xào bò này không tệ, nên mới mua về. Nếu anh cảm thấy không sạch, thì em sẽ nấu mì gói cho anh ăn”.

Anh đáp: “Người rất thơm đấy”.

Tối nay yếu cầu của Phương Tuấn Kiệt khổng cao, món mì xào thịt bò được mua ở quán ăn đêm ven đường mà anh ăn rất ngon miệng. Hạng Mĩ Cảnh nghĩ hoặc là anh vừa gặp được chuyện tốt, hoặc là anh quá đói. Có điều cô không chủ động yêu cầu anh nói rõ lí do, chỉ e cho dù có chủ động hỏi anh cũng chẳng muốn cho cô biết.

Ăn xong món mì xào được cô đựng trong chiếc đĩa đẹp dễ, uống nửa cốc nước ấm, sau đó đi đánh răng.

Cô không biết có nên mang đồ ngủ cho anh thay hay không, thế là dựa vào cánh cửa phòng tắm ngưỡng ngưỡng hỏi: “Gối có phải thấp quá không? Có cần thêm cái nữa không?”.

Anh đã đánh răng xong, nhưng không trả lời câu hỏi của cô, mà cầm tay cô, kéo cô vào lòng cọ cọ, sau khi gần như ôm gọn thân thể cô trong lòng, mới từng bước từng bước dẫn cô đi về vị trí trống trong phòng khách.

Rất ít khi cô được anh ôm trong lòng trong trạng thái không có bất cứ ham muốn nhục dục nào như thế, nên càng khẳng định chắc chắn hôm nay anh đã gặp một chuyện đặc biệt vui.

Quả nhiên sau khi ra tới phòng khách, anh cúi đầu ghé sát tai cô nói: “Hội đồng quản trị đã phê chuẩn kế hoạch thu mua cổ phiếu Trung Ninh Khoa của anh rồi”.

Cô giống như thổi phào nhẹ nhõm trong lòng, cũng thấy vui, ngẩng đầu nhìn anh nói: “Chúc mừng anh”.

Đèn trong phòng luôn là màu vàng mờ ám không rõ ràng.

Anh cao hơn cô một cái đầu, cô ngẩng lên anh cúi xuống, hai cặp mắt chỉ cách nhau vài centimét. Anh luôn thấy cô xinh đẹp, ngũ quan thon gọn vô cùng hài hòa, da lại trắng và mịn như trứng gà bóc, sau khi tẩy trang đôi lông mi dài chớp chớp mê hoặc lòng người.

Vì môi trường sống và trưởng thành rất khác với người thường, nên tính cách của anh hoàn toàn không hòa nhã, dễ gần như anh vẫn thể hiện. Chuyện anh phải nén trong lòng rất nhiều, nhưng không thích người khác biết hay hiểu. Ở bên nhau bốn năm, anh chỉ mới vài lần nhắc tới công việc trước mặt cô, giờ anh đang cùng cô chia sẻ tin tức khiến anh hết sức vui sướng này. ngay cả chính anh cũng cảm thấy bất ngờ. Anh không thích những bất ngờ trong cuộc sống, càng không thích bất cứ việc gì vượt ngoài tầm kiểm soát của mình, thế là lập tức rút mình khỏi bầu không khí dễ khiến người ta chìm đắm này, hỏi cô bằng giọng khá tỉnh táo: “Gọi điện cho anh làm gì?”.

Danh sách khách mời cô thuộc nằm lòng, nhưng cô nhận ra lúc này anh đang muốn giữ khoảng cách, thế là cô thoát khỏi đôi tay đã buông lỏng của anh hết sức tự nhiên, đi lấy tờ giấy ghi danh sách đó lại, vừa đưa cho anh vừa giải thích: “Dung Trí Dật định thứ Bảy tuần này ra biển chơi, đây là danh sách khách mời. Cô cháu gái được Dung lão thái thái vô cùng yêu quý là Từ Hi Lê, thứ Năm sẽ bay từ New York sang. Ý của Dung Ngọc Lan là muốn mượn cơ hội ra biển lần này giới thiệu cho cô bé vài người bạn”.

Cô không nói cho Phương Tuấn Kiệt biết ý đồ của Dung Ngọc Lan đối với anh, nhưng rõ ràng Phương Tuấn Kiệt hoàn toàn không ngạc nhiên trước tin tức Từ Hi Lê sẽ đến, sau khi liếc mắt qua bản danh sách, anh ngước lên nhìn cô, miệng nở nụ cười ám muội hỏi: “Người là do em chọn à?”.

Cô đáp: “Dung Ngọc Lan và Dung Trí Dật đã đồng ý cả rồi”.

Anh đặt tờ giấy lại bàn, sau đó đi ra cửa thay giày, lúc mở cửa mới chậm rãi nói một câu: “Đôi lúc em tỏ ra quá thông minh”.

Hạng Mĩ Cảnh đương nhiên biết biểu hiện của mình như thế nào.

8. Chương 8

Hôm sau, Âu Na khi nhìn qua bản danh sách, hiểu ra ý đồ của Dung Ngọc Lan không tìm được mà phải lên tiếng nhắc nhở Hạng Mĩ Cảnh: “Cái mũ công tử phong lưu đội trên đầu Nhậm Trạch đã được vài trăm cô gái kiểm nghiệm làm chứng, Hạ Hiểu Chính lại là dân IT cả ngày không mở miệng nói một câu, Tạ Tử Kiện vẫn còn là đứa trẻ miệng còn hôi sữa, người có khả năng cạnh tranh duy nhất là Uông Nhất Trắc, nhưng thời gian trước mình có nghe nói hình như anh ta giấu mĩ nhân trong nhà. Cậu kéo cả bốn đại nhân vật này ra sân khấu, rõ ràng là muốn họ làm nền cho Phương Tuân Kiệm. Cậu có chắc đây là ý của Orchid không?”.

Hạng Mĩ Cảnh rời mắt khỏi màn hình đầy những món ăn, nhìn Âu Na hỏi ngược lại: “Nếu không cậu cho rằng tại sao mình phải giúp đỡ Phương Tuân Kiệm?”.

Âu Na nhún vai: “Nếu đã thế, thì sao không trực tiếp bỏ trí bữa tối lãng mạn dưới ánh nến cho hai người bọn họ, còn phải ban ngày thấp đèn làm gì?”.

Hạng Mĩ Cảnh kiên nhẫn giải thích: “Theo như những gì mình tìm hiểu được, tiểu thư Từ Hi Lê này sinh ra và lớn lên trong một quốc gia mở cửa dân chủ, nhưng từ nhỏ lại được nuôi dưỡng như một tiểu thư khuê các Trung Quốc truyền thống. Tám năm trước, sau khi mẹ cô ta lâm bệnh qua đời, cô ta rời bỏ cha chuyển từ Los Angeles tới New York, từ đó tới nay vẫn sống bên cạnh Dung lão thái thái. Dung lão thái thái thương nhất là mẹ cô ta, vì vậy cũng rất thương cô ta, địa vị của cô ta còn cao hơn nhiều cháu nội khác. Nhưng yêu thương cũng có nghĩa là trời buộc, cả ngày ở bên một bà lão gần chín mươi tuổi, cuộc sống của cô ta không được phong phú như những tiểu thư gia đình giàu có khác. Nếu không cậu thử nghĩ xem, cô ta là một đại tiểu thư như hoa như ngọc, lại giàu có như thế, tại sao hai mươi lăm tuổi rồi mà vẫn chưa từng yêu ai?”.

Âu Na vô cùng kinh ngạc nhìn Hạng Mĩ Cảnh: “Cậu tìm hiểu được những tin tức nội bộ này từ đâu?”

Hạng Mĩ Cảnh cup mắt, tiếp tục nhìn vào màn hình máy tính, thủng thẳng đáp: “Thu thập trên mạng một ít, trước kia cũng từng nghe người ta nói một ít”.

Âu Na không tìm được buông lời khen ngợi: “Vì vậy một kẻ không có khả năng dự đoán sự việc như mình mãi mãi chỉ có thể làm tay sai cho người nhìn xa trông rộng là cậu. Haizzz, có phải cậu sớm đã biết Từ Hi Lê sẽ đến không?”.

Hạng Mĩ Cảnh lắc đầu, sau đó đem tất cả những tài liệu về các món ăn cho vào một folder, zip lại rồi gửi cho Âu Na, cô dặn: “Xe của mình về đến kho rồi, giờ phải tới hãng để gắn biển. Tài liệu đồ ăn gửi vào hòm thư của cậu, cậu xem mà kết hợp, phải nhớ Orchid thích nhiều hoa quả tươi, nhưng nhất định không được có món lựu. Dung Trí Dật thích ăn salad gan ngỗng, không thích những đồ quá cay. Đồ ngọt chuẩn bị nhiều một chút, kem phải chuẩn bị ít nhất là tám vị, rượu vang và Champagne mình sẽ đích thân chọn”.

Âu Na vừa ghi yêu cầu của cô, vừa đưa ra yêu cầu với cô: “Nhận xe mới rồi, buổi tối mời mình ăn cơm đi”.

Hạng Mĩ Cảnh nhận lời ngay, cầm túi chuẩn bị ra ngoài, nhưng lại như nhớ ra điều gì, dặn dò thêm: “Thêm món cơm gan bò bào ngừ”.

Âu Na vừa ghi vừa hỏi: “Đây lại là món ăn ưa thích của ai?”.

Hạng Mĩ Cảnh thần nhiên đáp: “Mình”.

Làm ngành PR, một nhất phải thường xuyên chạy kế hoạch ở ngoài đường, nhưng thỉnh thoảng Hạng Mĩ Cảnh lại cảm thấy, có thể thoát khỏi toà nhà văn phòng giam giữ hàng vạn người kia cũng là một việc khiến người ta được hít thở dễ dàng hơn.

Mười giờ sáng, chưa đến giờ ăn, những người phải ra ngoài làm việc đã đi từ sớm, nên giờ chỉ có mình Hạng Mĩ Cảnh đứng đợi thang máy.

Ngoài mấy tầng dưới cùng dùng làm trung tâm thương mại, toà nhà này có mười hai thang máy phổ thông và một thang máy chuyên dụng lên thẳng tầng ba mươi bảy, ba mươi tám và ba mươi chín. Nói cách khác thì, nếu không phải là tầng lớp lãnh đạo của công ty, cho dù có làm chung trong một không gian với Dung Trí Hằng, khả năng gặp được anh cũng vô cùng thấp. Do đó cô chưa bao giờ nghĩ mình lại gặp Dung Trí Hằng trong thang máy, cũng vì sau khi cửa thang máy mở, cô phát hiện người đứng bên trong là Dung Trí

Hằng ung dung tự tại, phản ứng đầu tiên là ngẩn người bất động, phản ứng thứ hai mới thoáng cúi đầu chào hỏi: “Chào ngài Dung”.

Đây là lần đầu tiên Dung Trí Hằng dùng thang máy phổ thông.

Sau khi lên tầng ba mươi ba mở một cuộc họp ngắn anh cảm thấy đói, nên định xuống trung tâm thương mại phía dưới mua đồ ăn nhanh kiểu sandwich để giải quyết vấn đề của cái dạ dày. Có vài ba người không hiểu được suy nghĩ thật sự của anh lại tưởng anh muốn xuống thị sát tình hình kinh doanh, thế là định đi theo, nhưng đều bị anh ngăn lại. Chiếc thang máy này hầu như tầng nào cũng dừng lại, nhưng những người đợi bên ngoài nhìn thấy anh thì như nhìn thấy yêu ma quỷ quái, lần lượt giật lùi về phía sau, tạo ra khoảng cách tối vài thước, vừa chào hỏi, vừa đợi cửa thang máy đóng lại.

Anh sinh ra và lớn lên ở nước ngoài, nên vẫn chưa thích ứng được cái gọi là tình hình trong nước, vì vậy khi thang máy dừng lại ở tầng mười chín, sau khi nhận ra người đứng bên ngoài là Hạng Mĩ Cảnh, cô nhìn nah chào hỏi và cũng chẳng tỏ ra căng thẳng, nên coi như anh đã nhượng bộ đầy thiện ý, trước khi cửa thang máy khép lại anh đã nhắc: “Chẳng phải cô đang đợi thang máy sao?”.

Hạng Mĩ Cảnh như tỉnh khỏi giấc mộng, nhanh nhẹn bước vào trong, không quay lưng lại với Dung Trí Hằng, mà nghiêng người đứng, giữ khoảng cách vừa đủ với anh.

Có lẽ xuất phát từ chiếc khăn lụa cùng suy đoán không bám sát thực tế của Dung Ngọc Lan bỗng dưng phát tác, đứng cùng Dung Trí Hằng trong không gian kín như thế này, Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy vô cùng áp lực, trong lòng chỉ mong thang máy hãy chạy nhanh hơn một chút, hoặc có thêm ai đó vào cùng thì tốt.

Kết quả thang máy đi thẳng xuống tầng một không dừng thêm ở tầng nào nữa. Hạng Mĩ Cảnh không dám tranh ra trước, đợi anh ra khỏi thang máy rồi, cô mới theo ra sau. Dung Trí Hằng đi được hai bước, đột nhiên quay người nhìn Hạng Mĩ Cảnh.

Hạng Mĩ Cảnh tưởng anh muốn nhắc tới chuyện chiếc khăn, bất giác đứng rất nghiêm túc.

Dung Trí Hằng lại hỏi cô: “Ở đây hàng sandwich nào ngon?”.

Ấu Na nhìn Hạng Mĩ Cảnh bằng con mắt như không tin nổi: “Anh ta chỉ hỏi cậu một câu sandwich ở đâu ngon thôi thật à?”.

Hạng Mĩ Cảnh gật đầu hết sức nghiêm túc: “Sau đó mình cho anh ta biết, ở khu D tầng một có một quán sandwich kẹp thịt gà kiểu take away vô cùng ngon”.

Ấu Na vừa gật đầu vừa cảm khái: “Chỉ tại Dung Trí Hằng quá thần bí, mọi người trong toà nhà này đều muốn có được chút tin tức hấp dẫn hơn về anh ta. Anh ta chẳng qua cũng chỉ hỏi cậu một câu mà thôi, lại còn ở giữa sảnh lớn bao người qua lại, nhưng cả nửa ngày nay, đám chim lợn bà tám trong toà nhà đã viết xong kịch bản cho bộ phim truyền hình dài tập rồi. Đương nhiên, nhân vật mà cậu thủ vai là nữ thứ độc ác nhiều tâm địa mưu mô, vọng tưởng phá hỏng cuộc hôn nhân giữa Dung Trí Hằng và vợ anh ta”.

Hạng Mĩ Cảnh không phải không biết những tin đồn kiểu này hoang đường thế nào, nhưng nhân vật chính lần này lại là Dung Trí Hằng, cô cảm thấy vô cùng bất lực: “Họ không sợ Dung Trí Hằng sẽ truy cứu?”.

Ấu Na chau mày: “Những chuyện thế này, nếu thực sự truy cứu, chẳng phải là lay ông tôi ở bụi này?”.

Hạng Mĩ Cảnh thở dài: “Mình là người đã có bạn trai rồi”.

Ấu Na nhấp một ngụm nước hoa quả, nói tiếp: “Vì vậy, trong mắt họ cậu trở thành loại người đứng núi này trông núi nọ”.

Hạng Mĩ Cảnh vẫn còn lí trí, cô xua tay không muốn tiếp tục vấn đề này nữa, chỉ nói bằng giọng đầy tự trào: “Thời gian sẽ chứng minh sự trong sạch của mình”.

Ấu Na gật đầu tán thành: “Cá nhân mình thì cho rằng bọn họ đang ghen tị với cậu”.

Hạng Mĩ Cảnh vô cùng xúc động: “Cá nhân mình thì cho rằng mình đang phải chịu rất nhiều tai tiếng”.

Ấu Na không thực sự hiểu được ý nghĩa của câu nói đó, quay sang hỏi: “Lái chiếc xe mới của riêng mình cảm giác thế nào?”.

Hạng Mĩ Cảnh nghiêm túc gật đầu: “Nếu lái xe đi làm, thì với khả năng hiện tại của mình, ít nhất cũng phải dậy sớm hơn bình thường nửa tiếng đồng hồ”.

Âu Na trêu: “Thế thì thật tội nghiệp cho chiếc CC mà cậu phải tích cóp mãi mới mua được”.

Hạng Mĩ Cảnh cười: “Tiền cũng là một hình thức cổ vũ bản thân để kiếm tiền”.

Âu Na ngả người dựa vào sofa, vô cùng cảm khái: “Ai có thể nghĩ chúng ta lại có ngày hôm nay?”.

Hạng Mĩ Cảnh cũng ngả người vào ghế theo bạn, vòng hai tay đặt ra sau gáy, chậm rãi nói: “Trước kia nghèo khổ như thế, mỗi lần vội mà phải đi taxi thì đau lòng cả nửa tháng vẫn chưa nguôi”.

Âu Na cười nhìn bạn: “Cậu hối hận vì đã từ bỏ chuyên ngành của mình à?”.

Hạng Mĩ Cảnh ngần ngại hồi lâu, nhớ lại cảnh ngộ mình gặp phải khi tốt nghiệp, chầm chậm lắc đầu, đáp: “Nếu xác định phải từ bỏ một vài thứ mới có thể có được một vài thứ khác, thì mình cảm thấy những thứ mình từ bỏ quá nhỏ bé ít ỏi so với những thứ mình có được”.

Âu Na im lặng, cuối cùng vẫn không nén nổi tò mò hỏi: “Lâm Khải Sương nhiều tiền như thế, vậy mà không nói sẽ mua xe cho cậu ư?”.

Nhắc đến vấn đề này, Hạng Mĩ Cảnh bắt đầu cảnh giác, sau khi suy nghĩ rất nhanh, bèn nói: “Mình làm gì có nhiều tiền như thế mà mua xe, phần lớn là tiền của anh ấy”.

Âu Na như hiểu ra liền gật đầu: “Mình cũng đã thắc mắc sao cậu có thể có nhiều tiền như thế. Vừa trả góp tiền mua nhà, vừa mua xe. Xem ra vẫn nên tìm một người bạn trai có tiền mới được”.

Hạng Mĩ Cảnh không tiếp lời bạn.

Thực tế thì, cô đã mua nhà từ trước khi chuyển về đây ở, chỉ có điều cô là người đứng tên trong sổ đỏ nhưng tiền lại là của Phương Tuấn Kiệt. Anh nói anh tặng căn hộ đó cho cô như một món quà sinh nhật, ban đầu cô còn cho rằng món quà đó quá quý giá, nhưng sau lại thấy, thực ra cô cũng chỉ là một người phụ nữ anh bao nuôi trong lúc nhất thời hứng thú mà thôi. Ngày đầu tiên quen anh cô đã cầm tiền của anh, hà tất những ngày sau đó phải vờ tỏ ra mình thanh cao? Huống hồ, cô thực sự cần tiền, Diêu Lập Trung sau khi làm phẫu thuật còn phải dưỡng bệnh, Diêu Bội Bội phải lên đại học, trong cái thành phố bị đồng tiền và thế lực chi phối này, không có tiền mỗi bước đều rất khó khăn.

Cô không làm việc tổn hại tới đạo lý, cũng không có ý định phá hoại tình cảm của gia đình người khác, vì vậy cô luôn thận trọng duy trì sự yên lòng, không áy náy của mình. Cô rất rõ anh không thích những người con gái phần son loè loẹt, cũng không có nhiều thời gian để đi tìm người khác, nên quan hệ của họ mới duy trì được tới bốn năm, có thể sẽ còn lâu hơn, cũng có thể sẽ chấm dứt ở thời điểm nào đó.

Lên xong thực đơn, hôm sau Hạng Mĩ Cảnh đích thân đi chọn rượu. Dung Trí Dật gọi điện hỏi cô chuẩn bị tới đâu rồi, vừa nghe cô báo cáo muốn đến hầm rượu Roosevelt thì lập tức chạy ngay xuống, nói rằng đã rất lâu rồi chưa đi ăn tuyế bò rắc muối hạt và hồ tiêu, thêm quả.

9. Chương 9

Hạng Mĩ Cảnh lên tiếng nhắc nhở với thái độ hết sức cung kính: “Nghe nói bây giờ đi làm và tan sở anh đều phải chấm công bằng vân tay”.

Dung Trí Dật nói lỏng chiếc cà vạt trên cổ, con người với phong thái cao quý lập tức chuyển sang bộ dạng coi trời bằng vung, nói với giọng đặc ý: “Hạ Hiểu Chính đã giúp tôi điều chỉnh cái máy chấm công ấy rồi, chín giờ sang và năm giờ chiều hàng ngày, nó sẽ tự động hiển thị dấu vân tay của tôi”.

Cô vờ cảm thán: “Thì ra Dung tiên sinh lại dễ bị gạt như thế”.

Anh ta nói: “Tôi đã làm tới mức này rồi, nếu anh ta vẫn còn chưa thấy đủ, thì tôi sẽ không thèm đến tòa nhà này nữa”.

Cô gật đầu đáp: “Cùng lắm là bị chặn thẻ tín dụng thôi mà. Anh còn có thể quay lại đưa xe thể thức một để kiếm tiền”.

Bị chạm vào vết thương cũ, Dung Trí Dật trừng mắt lườm cô: “Nói năng cay nghiệt thế, tối nay cô mời”.

Cô lập tức xuống nước, nhìn anh ta bằng ánh mắt đáng thương: “Tôi biết sai rồi, có thể không chấp nhận hình phạt không?”.

Hai người đã ra tới bãi gửi xe.

Hạng Mĩ Cảnh thấy xung quanh không có ai, đột nhiên nghiêng người đứng chặn trước mặt cô, ghé sát vào người Hạng Mĩ Cảnh, vẻ mặt vô cùng thần bí: “Cô và Victor có quan hệ gì?”.

Nghe câu hỏi mà cô ngẩn cả người, một lúc sau mới hiểu ý của anh ta, thẳng thắn một cách chán nản: “Hôm qua tôi và anh ta tình cờ đi cùng thang máy mà thôi”.

Dung Trí Dật nửa tin nửa ngờ, lại hỏi: “Vậy tại sao anh ấy lại tặng khăn cho cô?”.

Lần này thì cô kinh ngạc thật sự. Chuyện tặng khăn, ngoài Dung Trí Hằng ra, theo lí mà nói chỉ có cô và Dung Ngọc Lan biết, chắc chắn cô chưa từng kể chuyện này cho người khác nghe, Dung Ngọc Lan cũng không giống kiểu người dễ dàng chạy ra ngoài tạo thị phi. Vậy tại sao Dung Trí Dật lại biết? Cô suy nghĩ rất nhanh, cuối cùng đưa ra kết luận: “Dung Trí Hằng nhờ Dung Ngọc Lan chọn khăn tặng cô và cũng không có ý giấu giếm Dung Trí Dật, nhưng lại không nói cho rõ ràng. Nhưng trời đất có trật tự của nó, Dung Trí Hằng tặng cô khăn là có nguyên nhân, chứ không phức tạp như Dung Trí Dật đang nghĩ. Phân tích tới đây, cô cảm thấy nên chủ động giải thích rõ với Dung Trí Dật.

Anh ta nghe cô giải thích xong, gật đầu như đã hiểu: “Tôi đã cảm thấy kì lạ mà, Victor xưa nay chưa từng đối xử đặc biệt với bất kì người phụ nữ nào, sao có thể vừa chuyển đến đây đã thay đổi tính nết chứ?”.

Cô cũng gật đầu xác nhận, lại nhấn mạnh thêm lần nữa: “Tôi có bạn trai rồi, những kẻ thù dè dặt chuyện rồi tung tin đồn kia thật sự rất quá đáng, chuyện lăng nhăng thế nào mà còn tới cả tai anh”.

Anh ta cổ tình chọc tức cô: “Sự tồn tại của bạn trai cô thật ra quá lu mờ, cô nên gọi anh ta quay về, yêu cầu anh ta cứ cách vài ngày lại ôm một bó hồng trăm bông đứng dưới lầu đợi cô, đảm bảo không ghe nào dám ghé gần cô với người đàn ông khác”.

Cô cười cười nhận lời: “Tối nay tôi gọi điện cho anh ấy thử xem”.

Hạng Mĩ Cảnh nghĩ về đề tài Dung Trí Hằng có thể dừng lại ở đây được rồi, nhưng kết quả là khi đến hầm rượu Roosevelt, Dung Trí Dật lại đề cập đến: “Chỉ dựa vào việc cô có khả năng chọn rượu vang thôi, đã có thể bỏ xa đám phụ nữ muốn trở thành tam thiếu phu nhân kia vài kilômét”.

Cô nói với vẻ tiếc nuối: “Những người phụ nữ biết chọn rượu đều là kiếp nô bộc. Còn đại tiểu thư thật sự thì sẽ ngồi trên sofa ngoài ban công cùng bạn thưởng thức rượu kìa”.

Anh ta lập tức chỉnh ngay suy nghĩ ấy: “Rượu trong hầm của Victor đều do anh ấy đi khắp nơi trên thế giới sưu tập về”, rồi tiết lộ thêm: “Ồ Podor anh ấy cũng có trang trại rượu đấy”.

Cô ngó đầu ra những giá đựng rượu nhìn Dung Trí Dật: “Có phải chúng ta lạc đề rồi không?”.

Anh ta nhìn cô hết sức chân thành: “Tôi là người có rất nhiều tin tức đang chờ được khai thác, nhưng chẳng ai lại thêm tới thăm dò, nếu cô không phiền, tôi muốn nói về đề tài này”.

Cô bật cười, uy hiếp: “Vậy thì tôi hi vọng anh đừng kéo tôi vào”.

Anh ta đồng ý yêu cầu của cô, sau đó nói: Thực ra lần này cùng tới với Sisley còn có em họ của Yan, Grace”.

Cô không hiểu: “Em gái tới thăm chị cũng là chuyện hết sức bình thường mà?”.

Dung Trí Dật lắc đầu, hạ giọng nói: “Bệnh tình của Yan nặng thêm rồi, những nốt xuất hiện trên người ngày một nhiều”.

Cô bỗng như nín thở, truy hỏi: “Rốt cuộc thì chị ấy bị mắc bệnh gì? Có tiền cũng không chữa được ư?”.

Anh ta lại lắc đầu: “Không biết là mắc bệnh gì, tóm lại là bệnh nan y”.

Mặc dù cô biết sức khỏe của Phùng Nghệ Nhân không tốt, nhưng khi nghe Dung Trí Dật nói “bệnh nan y”, nhớ lại tình trạng của Diêu Lập Trung ngày trước, trái tim cô như bị ai bóp nghẹt.

Anh ta nói tiếp: “Phùng gia biết Yan không sống được bao lâu nữa, chỉ sợ sau khi chị ta mất lợi ích của Phùng gia bị ảnh hưởng, vì vậy mới vội vàng cử Grace tới, ý của họ là muốn Grace thay chân chị”.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh ta, Hạng Mĩ Cảnh bỗng suy đoán: “Anh thích Grace? Vì vậy mới không muốn cô ấy trở thành tam thiêu phu nhân thứ hai?”.

Anh ta lập tức lắc đầu xua tay, vẻ mặt đầy chán ghét: “Tôi sao có thể thích cô ta? Tôi chỉ là không thích cách làm đó của Phùng gia mà thôi”.

Cô hỏi: “Đại Dung tiên sinh có thái độ thế nào?”.

Dung Trí Dật nhún vai: “Không biết”.

Cô lắc đầu nhìn Dung Trí Dật đầy bất lực: “Tôi không ngờ anh lại là người hay lo lắng như thế. Đại Dung tiên sinh không bày tỏ thái độ, anh nghĩ nhiều thế để làm gì? Dù sao Dung Liên sơn trang rộng như thế, lẽ nào không có chỗ cho cô ấy ở?”.

Dung Trí Dật lại nhún vai nói: “Tôi đã nói tôi là người giữ quá nhiều tin tức, muốn tìm một người đáng tin cậy để thổ lộ”.

Cô nhìn anh ta gật đầu và khẽ cúi mình, cười nói: “Đa tạ anh đã tin tưởng tôi”.

Ra khỏi hầm rượu, Hạng Mĩ Cảnh nói mình muốn đi mua ít đồ, nên xuống xe ở trung tâm thương mại bên đường.

Dung Trí Dật hiện là tỉ phú thời gian, nên cũng muốn đi shopping cùng.

Cô ngăn anh ta lại, nói: “Tôi vào siêu thị mua ít đồ dùng cá nhân, anh đi theo không tiện”.

Dung Trí Dật là người thông minh, lập tức không quẩn chân cô nữa.

Hai tháng nay cô chưa hề đi siêu thị, vừa đẩy xe vừa phải xem biển ghi chú mới biết chỗ nào bày thứ mà mình cần mua. Đồ dùng sinh nhật hằng ngày không thiếu, khi đi ngang khu bán đồ thực phẩm lại mua rất nhiều thứ để dành lúc nhỡ nhàng.

Quẹt thẻ thanh toán cô không xót ruột, nhưng phải xách bốn, năm cái túi về khu chung cư là một việc vô cùng mệt.

Không dễ bắt taxi, cô hơi hối hận vì không tự mình lái xe, đúng lúc ấy thì Lâm Khải Sương gọi điện tới, cô bèn vào quán café bên đường gọi một cốc mocha, sau đó ngồi trên ghế nói chuyện phiếm với Lâm Khải Sương.

Cũng không biết tại sao lại nói tới chuyện mà vừa rồi Dung Trí Dật châm chọc cô, cái gì mà cảm giác tồn tại của bạn trai cô quá lu mờ. Lâm Khải Sương lập tức tỏ rõ thái độ: “Nếu em gặp được người mà mình yêu, nhất định phải đá anh đau vào”.

Cô cười đáp: “Em sợ đá đau quá, mẹ anh sẽ phát lệnh truy nã em toàn thành phố”.

Anh nói: “Điều kiện đầu tiên phải là em gặp được người mà em yêu đi đã”.

Cô cụp mắt nhìn móng tay của mình. Trong công ty toàn là phụ nữ, một năm bốn mùa bất kể là đông hay hạ, hai mươi mấy bàn tay xò ra cũng không tìm được đôi tay nào bị trùng màu, nhưng riêng cô chỉ bôi một lớp sơn lót móng tay, thỉnh thoảng đi dự tiệc phải dùng sơn màu, thì việc đầu tiên khi về tới nhà là lập tức lau sạch. Ban đầu còn cảm thấy mình thật nhột nhẽ đơn điệu, nhưng sau lại cho rằng vậy cũng tốt, không cần gao tâm tốn trí chọn trang phục phù hợp với màu sơn móng tay, cũng không sợ móng tay bị bong tróc trầy xước. Nhưng càng ngày cô càng không thể tiếp tục lừa dối mình thêm nữa, bởi vì cuộc sống của cô hoàn toàn không cân bằng. Cô đứng ở đầu kia của chiếc cân, đầu còn lại là Phương Tuấn Kiệt, trừ phi cả hai người cùng tiến về phía đối phương, nếu không khi anh quay người bỏ đi, cô chỉ còn nước ngã xuống đáy vực. Mà cô lại hiểu rất rõ ràng, anh sẽ không tiến lại gần cô, vì vậy cô nhất định phải nhảy khỏi vòng tròn do anh vẽ khi anh quay người bỏ đi.

Thời tiết tháng Bảy luôn trong tình trạng mặt trời rực rỡ.

Dung Trí Dật nói tám giờ khởi hành, bảy giờ Hạng Mĩ Cảnh đã đến bến tàu để sắp xếp mọi việc.

Đến sớm nhất là em họ của Lâm Khải Sương, Tạ Tử Kiện. Cậu ta gần như tới ngay sau Hạng Mĩ Cảnh. Đó là một chàng trai tầm hai mươi ba, hai mươi tư tuổi, có khuôn mặt baby búng ra sữa rất Hồng Kông, sợ nhất là bị người khác chê nhỏ tuổi, nên cậu ta thường cố ý làm những việc để chứng tỏ mình đã già dặn trưởng thành. Ví dụ, hôm nay cậu ta mặc một bộ thể thao màu xanh sẫm trông khá già và ngạo mạn; ví dụ như lúc này khi bước từ trên xe xuống thì cầm theo một chiếc túi đựng đồ câu cá rất lớn, suýt chút nữa còn định mang ghế ra ngồi trên bờ ruộng cần.

Hạng Mĩ Cảnh là chị dâu họ trên danh nghĩa của Tạ Tử Kiện, mặc dù do Lâm Khải Sương thường xuyên không ở trong nước, nên họ có ít cơ hội tiếp xúc với nhau, nhưng cũng được tính là khá thân thiết. Cô cố gắng gạt phẳng suy nghĩ muốn buông cần của cậu ta, kéo cậu ta vào nhà hàng ăn sáng.

Tạ Tử Kiện ăn bánh điểm tâm và uống trà, trong lúc ăn có nhắc đến Lâm Khải Sương: “Em tới Berlin hai lần, anh họ hoặc là bận rộn trong phòng thí nghiệm không có thời gian gặp em, hoặc là đang đi công tác”.

Hạng Mĩ Cảnh vừa rót thêm trà cho Tạ Tử Kiện vừa nói: “Bạn tới vài tháng mới về nước được một lần, ngay cả người bạn gái như hoa như ngọc thể này mà không có thời gian rảnh để gặp”.

Hạng Mĩ Cảnh biết cậu ta đang cố ý trêu mình, bèn cười đáp: “Giờ nói chuyện video cũng tiện mà”.

Tạ Tử Kiện nhún vai, dùng ngữ điệu phóng đại nhắc nhở cô: “Thế giới bên ngoài rất nhiều cám dỗ”.

Hạng Mĩ Cảnh gật đầu đầu tỏ ý tiếp sự nhắc nhở đó.

Không lâu sau, Thiệu Giang Thiêm và Đông Giai đến. Đôi vợ chồng này còn chưa ăn sáng, nên bốn người họ vừa ăn vừa trò chuyện, ngay sau đó Hạ Hiểu Chính mang đôi kính đen trên mắt cùng Ưông Nhất Trắc phong độ như cây ngọc đón gió cũng đến.

Đông người một cái là bắt đầu náo nhiệt. Hạng Mĩ Cảnh rời khỏi chỗ ngồi đi gọi điện thoại cho Dung Trí Dật, Dung Trí Dật thành khẩn khai báo: “Orchid sáu giờ đã dậy rồi, nhưng là để bôi kem chống nắng lên toàn thân, bọn tôi bữa xuất phát được khoảng mười lăm phút, chắc tám giờ sẽ đến nơi”.

Hạng Mĩ Cảnh nhìn đồng hồ, đã bảy giờ bốn mươi. Cô lên du thuyền kiểm tra lại một lượt để chắc chắn mọi việc đã ổn thỏa không có bất kì sơ suất nào, khi quay lại nhà hàng thì gặp Phương Tuân Kiệm và Nhậm Trạch trên hành lang.

Nhậm Trạch mặc một bộ quần áo cộc vải hoa xanh xanh đỏ đỏ, đầu đội mũ cối, chân đi tông, mắt đeo kính chườn chườn, tay xách túi lớn màu vàng. Thoạt nhìn tưởng du khách giàu sổi nào đó vừa từ đảo Hải Nam về, nhưng nếu nhìn kĩ hơn, sẽ thấy từ trên người anh ta như toát ra vẻ côn đồ tự nhiên. Anh ta quen ăn nói đưa đẩy, vừa bước lên liền hết lời khen ngợi Hạng Mĩ Cảnh: “Theresa, chiếc váy màu xanh nước biển này của em đẹp lắm, nhìn em như mỹ nhân ngư ấy”.

Hạng Mĩ Cảnh khẽ gật đầu như đón nhận lời khen ngợi đó, cung kính đáp lại: “Em thì thấy dù là bất kì phong cách thời trang nào anh vẫn thuận nước đẩy thuyền được như thường”.

Nhậm Trạch lập tức lắc đầu, chỉ vào Phương Tuân Kiệm người cùng đến với mình: “Kiểu này thì anh không dám thưởng thức”.

Hạng Mĩ Cảnh lúc này mới quay sang nhìn Phương Tuân Kiệm. Anh mặc áo trắng, quần dài màu xám nhạt, màu giày sẫm hơn màu quần một chút, dùng túi xách màu trắng sữa, do màu sắc tổng thể trên người anh đều là màu sáng, nên trông anh vô cùng gọn gàng, lịch lãm.

Cô không dám nhìn anh quá lâu, rất nhanh mỉm cười đáp: “Hai anh đúng là tuyệt đại song kiêu”.

Nhậm Trạch bỏ mặc Phương Tuân Kiệm, cười hi hi ha ha đặt tay lên vai cô, vừa kéo cô đi về phía nhà hàng, vừa như cố tình cao giọng nói với cô: “Làm tuyệt đại song kiêu cùng cậu ta, thì tôi phải chịu áp lực lớn quá”.

Chiếc váy dài mà Hạng Mĩ Cảnh mặc không có tay, bàn tay Nhậm Trạch đặt lên phần nếp uốn của chiếc váy, cô không cảm nhận rõ lắm hơi ấm từ lòng bàn tay anh ta, nhưng khi đi qua trước mặt Phương Tuân Kiệm, cô bất giác muốn biết suy nghĩ của anh lúc này. Lần trước khi Bill nắm cánh tay cô, anh đã vỗ đi vỗ lại trên đó khoảng nửa tiếng đồng hồ, giờ bị Nhậm Trạch khoác vai, không biết liệu anh có tức giận mà cắn lên đó một cái không?

Cuối cùng thì vẫn là cô sợ anh không vui, không để Nhậm Trạch đưa mình đi quá xa cô đã lén lách người thoát thân nói: “Orchid và Dung Trí Dật cũng sắp tới rồi, tôi phải ra ngoài đợi họ”.

Nhậm Trạch thực ra chẳng hề có chút tà niệm lăng nhăng nào với cô, nên không phát hiện ra cô có ý định tránh mình, chỉ đùa nói: “Cuối tuần tăng ca, phải yêu cầu Orchid trả lương gấp mười lần ngày thường cho em”.

Cô không tiếp tục đùa với anh ta nữa, bước quay trở lại cửa lớn của nhà hàng, kết quả không đón được Dung Ngọc Lan và Dung Trí Dật, mà lại phải chạm mặt Ngô Mạn Ni.

10. Chương 10

Lần đầu gặp mặt giữa cô và Ngô Mạn Ni không được thuận lợi cho lắm, hơn nữa từ tận đáy lòng cô cũng không thích vị đại tiểu thư cao ngạo này, nhưng thích hay không là một chuyện, còn công chuyện lại là chuyện khác. Cô tươi cười, chào hỏi Ngô Mạn Ni bằng thái độ nhiệt tình và thân thiện: “Chào cô, cô Ngô”.

Trước kia Ngô Mạn Ni coi thường Hạng Mĩ Cảnh, sau này dù biết Lâm Khải Sương là bạn trai cô, cũng chẳng vì thế mà thích cô hơn được bao nhiêu, nhưng ngoài mặt thì vẫn phải tỏ vẻ khách khí, tuy tiện “ừm” một tiếng coi như đáp lại, xong mới hỏi: “Đều đến cả rồi chứ?”.

Hạng Mĩ Cảnh không muốn lại bị Ngô Mạn Ni bắt lỗi, đành cùng cô ta đi vào nhà hàng, vừa đi vừa đáp: “Dung tiểu thư, Dung tiên sinh và Từ tiểu thư vẫn đang trên đường đến, những người khác đến cả rồi”.

Ngô Mạn Ni bước rất nhanh, dường như không muốn nói chuyện với cô lắm.

Nhậm Trạch đang trêu chọc Thiệu Giang Thiêm và Đông Giai, thấy Ngô Mạn Ni mặc chiếc váy maxi lụa nhiều màu sắc bước đến, lập tức chuyển mục tiêu, từ xa đã giơ tay lên vẫy, mặt dày nói: “Mandy, chúng ta mặc đồ tình nhân”.

Ngô Mạn Ni rõ ràng không thích một người nhìn giống trợ phú mới nổi như Nhậm Trạch, nên đôi mắt nhìn lướt qua anh ta, sau đó ân cần hỏi Ưông Nhất Trác: “Wallace, lâu rồi không gặp”.

Ưông Nhất Trác điềm đạm đáp lại một tiếng, sau đó không có ý định tiếp lời.

Ngô Mạn Ni hiếm khi bị lạnh nhạt thế này, nên nhất thời có chút ngượng ngập.

Cũng may cô ta không phải bối rối quá lâu, Dung Trí Dật nhanh nhẹn sải bước tiến vào, nói với vẻ hết sức áy náy: “Ngại quá, để mọi người phải đợi lâu rồi”.

Dung Ngọc Lan đi sau ngay anh ta, cũng lên tiếng xin lỗi mọi người.

Mọi người đều nhìn về phía họ, nhưng hầu hết mọi ánh mắt đều tập trung chú ý tới Từ Hi Lê người đi sau Dung Ngọc Lan. Hạng Mĩ Cảnh cũng không phải ngoại lệ.

Không hung hăng độc đoán như Ngô Mạn Ni, cũng không có được phong thái cao quý phúc hậu như Dung Ngọc Lan, cảm nhận đầu tiên mà Từ Hi Lê mang tới ọi người ở đây giống như một cô gái nhà hàng xóm. Cô ta mặc một chiếc váy kẻ caro trắng vàng khá giản dị, trang sức mang trên người ngoài chiếc vòng cổ nhìn không được bắt mắt lắm ra thì không có bất kì món nào khác, mái tóc dài uốn nhẹ được buộc lỏng buông trước ngực trái. Da cô ta không quá trắng, đường nét khuôn mặt cũng không giống với người của Dung gia, miệng nhỏ, mắt rất đẹp, khuôn mặt trái xoan nhìn vô cùng ôn hoà nhưng cũng khá lạnh lợi.

Từ Hi Lê sinh ra và lớn lên tại Mĩ, số lần về nước hiếm hoi vô cùng, trên du thuyền này, ngoài người của Dung gia ra, cô ta chỉ biết Ngô Mạn Ni, vì vậy việc đầu tiên mà Dung Ngọc Lan làm chính là giới thiệu mọi người với nhau.

Hạng Mĩ Cảnh muốn ra ngoài xem du thuyền đã chuẩn bị xong chưa để căng buồm ra khơi, đang định lặng lẽ chuẩn bị thì bị Dung Trí Dật tóm lại, sau khi Dung Ngọc Lan giới thiệu Từ Hi Lê với Phương Tuấn Kiệt xong, liền nói với Từ Hi Lê: “Đây là Theresa, em hãy làm quen đi, mọi hoạt động của ngày hôm nay đều do cô ấy tổ chức”.

Hạng Mĩ Cảnh trong lòng chỉ muốn đánh Dung Trí Dật, nhưng ngoài mặt lại phải tươi cười rạng rỡ, chủ động bắt tay Từ Hi Lê: “Từ tiểu thư, chào cô, tôi là Theresa, Hạng Mĩ Cảnh. Thực ra thì tôi cũng chỉ là một quân tốt nhỏ dưới trướng của Orchid mà thôi”.

Từ Hi Lê rất vui, mỉm cười bắt tay Hạng Mĩ Cảnh, đồng thời cũng đính chính lại cách xưng hô: “Gọi tôi là Sisley được rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh có khả năng đánh giá người khá chính xác, cô có thể cảm nhận được nụ cười mà Từ Hi Lê dành ỉnh là thật lòng, nhưng không hiểu sao, một nụ cười chân thành như thế ngược lại khiến cô cảm thấy không mấy dễ chịu.

Thời gian ra khơi chính xác là tám giờ ba mươi.

Mặc dù không ai vạch trần chủ đề của lần ra khơi này là “giao lưu kết bạn”, nhưng những người trong giới đều rất tinh quái, trong lòng họ hiểu rất rõ điều ấy. Được sự cho phép ngầm của Dung Ngọc Lan, những người được Hạng Mĩ Cảnh mời hoặc ít, hoặc nhiều đều tới làm nền cho Phương Tuấn Kiệt. Ví dụ như Nhậm Trạch, đợi sau khi du thuyền ra khỏi sông Hoàng Phố, liền lót la lót tốt cùng Dung Trí Dật lái cano đi hóng gió, hoàn toàn không coi Từ Hi Lê là đối tượng phải lấy lòng. Còn Hạ Hiểu Chính, mới bị gọi một tiếng, liền lập tức ngồi xuống bàn chuyên tâm chuyên trí cùng Ngô Mạn Ni và vợ chồng Thiệu Giang Thiêm chơi bài. Tạ Tử Kiệt tiếp tục việc mà vừa rồi chưa kịp hoàn thành ở bến tàu, đeo tai nghe ngồi trên boong của tầng một câu cá. Chỉ còn lại Phương Tuấn Kiệt và Uông Nhất Trác, tay cầm li Champagne đứng ở cuối du thuyền trò chuyện. Không ai cố tình tìm cách tiếp cận Từ Hi Lê, hoặc có thể lướt bỏ hai từ “cố tình” kia đi, không ai tiếp cận Từ Hi Lê.

Trước tình hình này, Hạng Mĩ Cảnh ít nhiều vẫn thấy bất ngờ, ít nhất cô nhận thấy, những người khác thờ ơ, nhưng Phương Tuấn Kiệt dường như lại rất muốn được làm quen giao lưu với Từ Hi Lê. Cô nghĩ, có lẽ Phương Tuấn Kiệt không tìm được cái cớ nào để bỏ mặc Uông Nhất Trác mà tới bắt chuyện cùng Từ Hi Lê, thế là cô chủ động bưng đĩa salad hoa quả vừa làm xong từ trong nhà bếp đi về phía cabin đồng thời mời Phương Tuấn Kiệt và Uông Nhất Trác tạm gác câu chuyện lại, cùng vào ăn hoa quả.

Dung Ngọc Lan đang ngồi trò chuyện cùng Từ Hi Lê trong cabin nghe thấy lời mời rất hợp ý mình của Hạng Mĩ Cảnh, cũng vội lên tiếng hỏi Uông Nhất Trác: “Ngày cưới của Diệc Thi và Dung Liêm đã quyết định chưa? Nói nghiêm túc thì, tôi cũng có thể coi là cô họ của Dung Liêm đấy. Cháu trai kết hôn, tôi phải chuẩn bị đại lễ mới được”.

Uông Nhất Trác bước vào trong, nói với Dung Ngọc Lan: “Nha đầu đó được gia đình nuông chiều tới mức trong mắt chẳng có ai nữa rồi, cũng chỉ có Dung Liêm mới trị được nó. Bọn tôi đều mong nó được gả đi sớm một chút, chắc sẽ tổ chức vào tháng Mười”.

Mục đích đã đạt được, sau khi đưa cho Phương Tuấn Kiệt và Uông Nhất Trác vừa ngồi xuống mỗi người một chiếc đĩa, Hạng Mĩ Cảnh lại quay vào nhà bếp, bưng hai đĩa salad hoa quả ra cho Tạ Tử Kiệt và những người đang ngồi chơi bài.

Rõ ràng Ngô Mạn Ni đến đây vì Uông Nhất Trác, không muốn vì việc bài bạc quẩn chân, thấy Hạng Mĩ Cảnh đến, lập tức lấy cớ vào nhà vệ sinh, giao bài trong tay mình lại cho cô.

Đúng lúc Hạng Mĩ Cảnh cũng không muốn quay lại cabin, nên yên tâm ngồi xuống đánh bài. Cô ngồi đối diện với Hạ Hiểu Chính, nên cùng một phe. IQ của Hạ Hiểu Chính hơn 180, trí nhớ siêu phàm, vận may khá tốt, cao thủ lão luyện như Thiệu Giang Thiêm phải miêng cường mới đỡ được bài mà anh ta ra, nhưng Đông Giai lại đánh chẳng theo sự tính toán nào, Hạng Mĩ Cảnh chỉ ra bài theo Hạ Hiểu Chính mà ván nào cũng thắng. Chưa đến một tiếng đồng hồ, tiền chíp (1) của Thiệu Giang Thiêm và Đông Giai đã bị thua sạch.

(1) Một loại tiền sử dụng trong casino, được đổi từ tiền mặt để đặt cược vì lí do an ninh.

Kế hoạch muốn trốn ở đây của Hạng Mĩ Cảnh đã bị phá sản, đành theo mọi người quay lại cabin.

Không khí trong cabin lúc này đã thoải mái nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều, ngồi giữa Phương Tuấn Kiệt và Từ Hi Lê là Dung Ngọc Lan, xem ra họ nói chuyện không nhiều, nhưng có giao lưu bằng ánh mắt.

Thiệu Giang Thiêm nhìn đồng hồ, đã quá mười một rưỡi, bèn cười nói: “Joe và Nhậm Trạch đi đâu không biết? Không phải là hiến thân cho cá mập rồi đấy chứ?”.

Dung Ngọc Lan gật đầu: “Hai người này giống hệt nhau, không có quản một cái là làm loạn ngay”.

Hạng Mĩ Cảnh lấy di động ra rất đúng lúc, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Tôi gọi điện cho họ”.

Tín hiệu trên biển không tốt lắm, Hạng Mĩ Cảnh phải đi lên tầng ba mới kết nối được. Dung Trí Dật không đợi cô hỏi đã nói ngay sắp về rồi, cô bèn cầm di động đứng yên một lúc.

Từng lớp sóng biển nhấp nhô phản chiếu ánh nắng vàng rực nhức mắt, trong gió còn mang theo rất nhiều hơi nóng. Cô không đeo kính râm, nên không dám nhìn xa quá, chỉ cúi đầu nhìn mặt nước xanh biếc như ngọc phía dưới. Con thuyền vẫn chậm chậm dập dềnh lướt đi, khiến người trên thuyền cũng lắc lư theo, cô thất thần mất một lúc lâu, dường như phải rất lâu sau đó mới nhận ra bên tai vang lên tiếng nói chuyện thì thầm, là Uông Nhất Trác đang đứng ở một góc khác nói chuyện điện thoại.

Cô không quá tò mò, nên lập tức quyết định đi xuống, đúng lúc ấy Uông Nhất Trác đập máy, quay người lại nhìn thấy cô.

Cô nhanh nhẹn giơ điện thoại, nói: “Vừa rồi gọi điện cho họ, họ nói sắp về tới nơi”.

Uông Nhất Trác không hề tỏ ra bối rối, ngược lại còn gọi cô: “Theresa, có chuyện này muốn nhờ cô giúp?”.

Cô lập tức nhận lời: “Rất sẵn lòng”.

Tâm trạng của Uông Nhất Trác khá tốt, nên giọng nói cũng dịu dàng hơn bình thường rất nhiều: “Gần đây bạn gái tôi học người ta muốn sưu tập rượu vang, đáng tiếc cô ấy lại là người ngoại đạo, tôi cũng chẳng biết nhiều, nếu cô có thời gian, giúp tôi đưa cô ấy tới mấy hầm rượu để tham quan nhé”.

Cô không ngờ Uông Nhất Trác lại thẳng thắn thừa nhận việc mình đã có bạn gái như thế, ít nhiều có phần kinh ngạc, nhưng trong lòng cô rất ngưỡng mộ, cười nhận lời ngay: “Tôi cũng chỉ vừa vơi thôi, hi vọng anh không tìm nhầm người”.

Uông Nhất Trác khen ngợi cô: “Khả năng lĩnh hội của cô về phương diện này khá tốt”.

Lần đầu tiên được Uông Nhất Trác khen, cô cảm thấy anh ta bình thường nhìn rất lạnh lùng nhưng thực ra lại rất dễ tiếp xúc, vì vậy mới đứng nói chuyện thêm vài câu. Trong lúc đứng nói chuyện với nhau, Ngô Mạn Ni nhìn thấy trong lòng rất không vui. Cô đành phải tránh Ngô Mạn Ni, quay người đi vào bếp làm chân sai vặt.

Món chính trong bữa trưa là tôm hùm. Đầu bếp được mời từ nhà hàng hải sản nổi tiếng tới, tay nghề đương nhiên giỏi, Hạng Mĩ Cảnh chỉ có thể làm công việc lật vớt như bưng bê bày biện.

Tạ Tử Kiệm bỗng hứng thú, đòi Hạ Hiểu Chính chơi bài tiếp, Thiệu Giang Thiêm vừa rồi bị thua sạch vẫn chưa phục, thế là lôi Phương Tuân Kiệm vào cùng phe để chống lại Hạ Hiểu Chính. Mọi người vây quanh bàn, chỉ riêng Đông Giai chạy vào bếp xem họ chuẩn bị đồ ăn.

Hạng Mĩ Cảnh trò chuyện với Đông Giai một lúc, nghe tiếng Ngô Mạn Ni đứng ở mũi du thuyền hét lớn: “Họ về rồi”.

Đông Giai nghe tiếng thì kéo Hạng Mĩ Cảnh ra ngoài, quả nhiên Dung Trí Dật và Nhậm Trạch đang lái canô đi về.

Mấy người đánh bài cũng chẳng buồn đứng dậy, Dung Ngọc Lan và Uông Nhất Trác đang xem đánh bài, cũng chẳng nhúc nhích, nên cũng chỉ có mấy người phụ nữ là đứng bên ngoài.

Hạng Mĩ Cảnh bị Đông Giai kéo ra, thấy Dung Trí Dật và Nhậm Trạch đúng là đã quay về thật, lại vội vàng quay trở lại bếp chuẩn bị bữa trưa.

Ngô Mạn Ni vẫn thấy Hạng Mĩ Cảnh không thuận mắt, lúc này bỗng nhìn thấy cơ hội khiến cô phải xấu mặt, cố ý vờ như loạng choạng, bổ nhào cả người vào lưng cô, chính xác tới nỗi đẩy Hạng Mĩ Cảnh ngã từ trên boong xuống biển.

Hạng Mĩ Cảnh chưa kịp có sự chuẩn bị, đã bị rơi xuống.

Cô sống gần biển khá nhiều năm, đương nhiên khả năng bơi lội là rất tốt, nhưng trước khi xuống nước không hề khởi động, chẳng mấy chốc chân trái đã bị chuột rút, chỉ còn chân phải và hai tay cố gắng gát nước để bơi.

Ở trên thuyền mọi người hỗn loạn. Từ Hi Lê định nhảy xuống nhưng bị Ngô Mạn Ni giữ lại, Đông Giai không biết bơi thì kêu lên oai oái, mọi người trong phòng cũng chạy hết ra ngoài.

Hạng Mĩ Cảnh cố gắng để mình trôi không tới mức quá thảm hại, nhưng chân trái bị chuột rút đau quá, nên động tác đập nước càng lúc càng giãy giụa. Cô còn tưởng Tạ Tử Kiệm sẽ là người chạy ra nhanh nhất và lao xuống biển cứu mình, nhưng không ngờ người đó lại là Phương Tuấn Kiệm.

Phương Tuấn Kiệm thấy cô dưới biển, không nghĩ ngợi nhiều, cởi giày nhảy xuống vị trí ngay gần chỗ cô, sau khi bơi đến một tay ôm nganh eo Hạng Mĩ Cảnh, tay kia túm lấy phao cứu sinh do Ông Nhất Trắc ném xuống. Cô bị sặc mấy ngụm nước, mặc dù không nghĩ mình sẽ chết đuối ở đây, nhưng tình huống vừa rồi khiến cô thật sự thấy sợ, có điều khi được Phương Tuấn Kiệm cứu đưa lên du thuyền, thì trong đầu cô lại chỉ sợ bị người khác phát hiện ra điều gì đó.

Tạ Tử Kiệm thấy chân trái Hạng Mĩ Cảnh co quắp, lập tức massage giúp cô, Dung Ngọc Lan ôm vai cô, vừa giúp cô vuốt lưng vừa gát mái tóc ướt rườn rướt dính trên mặt cô ra. So với sự nhếch nhác của Hạng Mĩ Cảnh, Phương Tuấn Kiệm chỉ thở dốc hai hơi.

Đông Giai biết chính Ngô Mạn Ni cố ý đẩy Hạng Mĩ Cảnh xuống nước, đang định gây khó dễ cho cô ta, thì bị Dung Trí Dật từ canô nhảy lên nhanh chân hơn một bước. Dung Trí Dật không chút khách khí gát phẳng Ngô Mạn Ni đang đứng chắn đường ra, ngồi xổm xuống nhìn Hạng Mĩ Cảnh. Vừa rồi anh ta và Nhậm Trạch còn cách du thuyền không xa, nhìn thấy Ngô Mạn Ni xô vào Hạng Mĩ Cảnh khiến cô ngã. Anh ta vốn đã không thích Ngô Mạn Ni lắm, lại thêm có quan hệ khá tốt với Hạng Mĩ Cảnh, thấy cô bị người ta chinh, nên có ý định ra mặt nói giúp cô, bèn hỏi Hạng Mĩ Cảnh bằng giọng hết sức nghiêm túc: “Ai mà lại mất mũi mọc trên đầu, đẩy cô xuống nước thế?”

Câu này ý tứ quá rõ ràng, những người trên boong không nghĩ Dung Trí Dật lại thẳng thắn như thế, Ngô Mạn Ni xanh mặt.

Dung Ngọc Lan liếc Dung Trí Dật một cái.

Hạng Mĩ Cảnh đã lấy lại bình tĩnh, không muốn không khí vì mình mà trở nên gượng gạo, vội vàng nói: “Sóng lớn quá, tôi lại đi nhanh, boong tàu thì trơn nên không cẩn thận bị trượt chân thôi”.

Phương Tuấn Kiệm cũng nói đỡ: “Sóng lớn thật, vừa rồi xuống nước có cảm giác chỉ cần sơ sẩy một chút là bị chìm ngay”.

Đông Giai cũng từng là nhân viên PR, nên hiểu cái khó của Hạng Mĩ Cảnh, đành tha cho Ngô Mạn Ni, nhắc nhở cô: “Đừng mặc mãi quần áo ướt như thế, mau đi thay đồ đã”.

Ra biển chơi, không ai chuẩn bị cho tình huống mình bị ngã xuống biển, nên đương nhiên chẳng có đồ để thay. Mà du thuyền là của Dung Trí Dật, đồ trong tủ quần áo ở phòng ngủ có thể lấy cho Phương Tuấn Kiệm mặc nhưng lại chẳng có bộ nào thỏa mãn được yêu cầu của Hạng Mĩ Cảnh, đặc biệt cô còn ướt từ trong ra ngoài, đành mặc chiếc áo choàng tắm to ngồi trên sofa trong phòng, sau khi sấy khô tóc rồi bắt đầu sấy khô đồ lót.

Để tránh mọi người bàn tán nảy sinh nghi ngờ, ngay cả Dung Trí Dật cũng không đến làm phiền cô, có người gõ cửa, cô còn tưởng nhân viên phục vụ mang cơm ình, không ngờ vừa mở cửa thấy người bưng đĩa cơm là Từ Hi Lê.

Từ Hi Lê không bất ngờ trước biểu hiện kinh ngạc của Hạng Mĩ Cảnh, mỉm cười hỏi cô: “Tôi vào có được không?”.

Hạng Mĩ Cảnh vội mở cửa mời cô ta vào nói: “Chẳng phải có nhân viên phục vụ ư? Sao cô lại đích thân làm việc này?”.

Từ Hi Lê đặt đĩa cơm lên bàn, không có ý định ra ngay, ngược lại còn ngồi xuống, ra hiệu cho Hạng Mĩ Cảnh cùng ngồi, sau đó mới cười nói: “Họ bàn chuyện thị trường cổ phiếu suốt, tôi thấy hơi nhạt nhẽo”.

Hạng Mĩ Cảnh cảm nhận được thiện ý của Từ Hi Lê, khẽ cười tiếp lời: “Đừng bao giờ mong họ sẽ nói về nước hoa và trang sức”.

Từ Hi Lê gật đầu tán đồng, ngập ngừng một lát, cô ta nói bằng giọng nghiêm túc: “Chuyện vừa rồi, rất xin lỗi”.

Hạng Mĩ Cảnh ngẩn người. Sau đó cô lập tức hiểu ngay chuyện mà Từ Hi Lê muốn nói đến, nhưng người đẩy cô xuống biển là Ngô Mạn Ni, chuyện đó hoàn toàn chẳng có liên quan gì tới Từ Hi Lê cả. Cô không cho rằng quan hệ giữa Từ Hi Lê và Ngô Mạn Ni tốt thì Từ Hi Lê phải đứng ra nhận lỗi thay cho Ngô Mạn Ni, vì vậy cô quay sang nhìn Từ Hi Lê với ánh mắt khó hiểu.

Từ Hi Lê thật thà nói tiếp: “Tôi biết Mandy cố ý nhằm vào cô, nhưng tôi lại không nói ra, để cô phải chịu âm ứ”.

Hạng Mĩ Cảnh khá bất ngờ trước suy nghĩ đó của Từ Hi Lê, vội vàng lắc đầu nói: “Không sao, tôi hiểu cả, cũng không thấy âm ứ gì hết, cô không phải bận tâm đâu”.

Từ Hi Lê vô cùng chân thành nói tiếp: “Mandy là em gái của bạn thân Orchid, cô ấy rất quan tâm tới thể diện, tôi sợ nói ra rồi mọi người đều lâm vào hoàn cảnh khó xử”.

Hạng Mĩ Cảnh được quan tâm quá mà thất kinh: “Thật sự không sao mà, trước kia cô ấy có chút bất mãn về công việc của tôi, tôi hiểu”.

Từ Hi Lê hình như rất biết ơn trước sự bao dung của cô, cười cười, rồi bỗng như ngẫm ám chỉ điều gì đó, nói: “Cũng may anh Phương phản ứng nhanh, nên mới không để lại hậu quả nghiêm trọng”.

Hạng Mĩ Cảnh để ý thấy nụ cười thoáng vẻ ngượng ngùng của Từ Hi Lê khi nhắc tới Phương Tuân Kiệt. Cô lập tức hiểu ngay ý của câu nói ấy, rất nhanh cũng phụ họa theo: “Phương tiên sinh là người tốt, hay giúp đỡ mọi người”.

Từ Hi Lê nghe cách xưng hô của cô thì lại càng tỏ ra vui mừng hơn, nhưng sợ để lộ tâm tư thiếu nữ quá rõ ràng trước mặt người khác nên vội vàng đứng dậy, nói: “Vậy cô ăn cơm đi, tôi ra ngoài đây”.

Hạng Mĩ Cảnh tiễn Từ Hi Lê, sau khi đóng cửa, cô tựa lưng vào cửa đứng một lúc lâu. Đồ ăn trong đĩa rất phong phú, bụng cô rùng rục réo gào, nhưng có lẽ do uống nhiều nước biển, nên ăn mà không hề thấy ngon miệng. Cô nằm trong phòng ngủ một giấc, không ai tới làm phiền, chỉ có tiếng sóng biển đập vào mạn du thuyền rồi vọng vào tai qua cánh cửa sổ đáng ghét chưa đóng chặt.

Bốn giờ cô mới thay bộ đồ đã được hong khô của mình và ra ngoài, du thuyền đang trên đường quay về.

Dung Trí Dật tắm nắng trên tầng ba, cụp mắt thấy cô bước ra ngoài, liền gọi cô lên cùng.

Lên tới tầng ba, mới phát hiện trên này chỉ có một mình Dung Trí Dật, những người khác đang đánh bài, nói chuyện phiếm ở tầng một.

Mặt trời bắt đầu lặn, Dung Trí Dật nằm dưới mái che nhưng vẫn bị ánh nắng dất khắp nửa thân dưới.

Hạng Mĩ Cảnh không thích tắm nắng, đành ngồi xuống chính giữa của mái che.

Dung Trí Dật hỏi: “Vừa rồi tôi định xả giận cho cô, tại sao cô lại rụt đầu vào mai?”.

Cô ăn hoa quả mà anh ta mang lên theo, nói thẳng: “Anh cũng biết tôi có mai mà, vào thời khắc quan trọng không mang ra dùng, chẳng lẽ lại đợi người ta lột da sao?”.

Anh ta lại hỏi: “Cô gây thù chuốc oán với Ngô Mạn Ni từ bao giờ?”.

Cô không muốn giải thích quá nhiều, nên chỉ nhún vai.

Anh ta cũng chẳng truy hỏi tới cùng, đành nói: “Con người cô ta còn ngang hơn cả cua”.

Thế là cô nói: “Nếu anh cảm thấy có lỗi với tôi, tôi không ngại cảm chút phí an ủi đâu”.

Dung Trí Dật phá lên cười ha hả, nghiêng đầu nhìn cô, đột nhiên nói: “Tôi kể cho cô nghe một câu chuyện”.

Cô ghé sát tai vào gần anh ta, nói: “Rửa tai lắng nghe”.

Anh ta trầm ngâm hồi lâu, rồi đổi sang giọng đều đều, kể: “Ngày xưa có một người con gái, năm mười hai, mười ba tuổi, nhà cô gái chuyển đến ở trong con hẻm nơi nhà của người con trai sinh sống. Cô gái hoạt bát đáng yêu, từ nhỏ tới lớn đều là bạn học của chàng trai, sau đó còn thi vào cùng một trường đại học. Chàng trai lên đại học thì gặp được người con gái mình thích, nhưng cô gái đó lại có bạn trai rồi, chàng trai lặng lẽ bảo vệ người con gái đó, không nhận ra tình cảm cô gái dành cho mình. Sau này cô gái quyết định giúp chàng trai, ăn xong chín mười que kem của chàng trai, cô gái bắt đầu theo đuổi người bạn trai của cô gái kia. Trời không phụ lòng người, cuối cùng cô gái đã thành công. Nhưng chàng trai không những không hiểu cho nỗi khổ của cô gái, mà còn mắng cô, vì chàng trai cho rằng cô đã làm tổn thương tới người con gái mà anh ta thích”.

Anh ta kể rất nghiêm túc, cô bị hấp dẫn, truy hỏi: “Sau đó thì sao?”.

“Sau đó cô gái bỏ đi. Cho tới rất nhiều năm về sau, chàng trai mới dám thừa nhận, khi đó anh ta mắng cô không phải vì bất kì nguyên nhân nào khác, mà chỉ vì anh ta không vui khi thấy cô trở thành bạn gái của người khác mà thôi”.

Cô đợi một lúc lâu, không thấy anh ta nói nữa, vẫn chưa hài lòng về kết thúc: “Thế là hết rồi à?”.

Anh ta lại bắt đầu cười hi hi gật đầu, chẳng còn vẻ nghiêm túc vừa rồi: “Đa phần các câu chuyện tình yêu đều kết thúc như thế”.

Cô cũng gật đầu, khen: “Chuyện anh bịa hay lắm”.

Anh ta không giải thích đó là chuyện thật hay là giả, mà chỉ về phía Phương Tuấn Kiệt đang đứng nói chuyện với Ưông Nhất Trắc ở boong tàu tầng một, nói: “Cô cảm thấy anh ta thế nào?”.

Nhìn theo hướng anh ta chỉ thấy Phương Tuấn Kiệt. Anh đã thay áo màu xanh thẫm, vẫn phối với quần dài màu sữa, dáng người thẳng tắp, không hề để ý tới tình hình phía trên. Cô không luống cuống, mà tương đối thật thà nói với Dung Trí Dật: “Tôi chưa có dịp tiếp xúc nhiều với Phương tiên sinh, nhưng cảm thấy mấy năm gần đây anh ấy vẫn thế”.

Dung Trí Dật hứng thú hỏi: “Vẫn thế là thế nào?”.

Cô cười đáp: “Không béo lên”.

Dung Trí Dật cũng bật cười, phê bình: “Thì ra phụ nữ các cô khi ngắm đàn ông còn chú ý đến vẻ bề ngoài hơn là khi đàn ông ngắm phụ nữ”.

Cô gật đầu thừa nhận.

Anh ta lại thở dài, nói tiếp: “Trên thương trường làm gì có người tốt, thật không hiểu tại sao Orchid lại tán thưởng anh ta đến thế, bày ra trò này để tác hợp cho anh ta và Sisley”.

Cô không muốn mình suy nghĩ lung tung, thế là lên tiếng nhắc nhở Dung Trí Dật: “Anh lại bắt đầu tò mò rồi đấy”.

Anh ta nhướng mày đáp: “Tôi vốn không phải người tốt mà”.

Tối nay ở Dung Liên sơn trang có bữa tiệc nhỏ, Dung Ngọc Lan và vài người bạn nữa phải vội về cho kịp giờ khai tiệc. Những người còn lại bắt đầu bàn xem nên tìm chỗ nào khác để vui chơi tiếp.

Hạng Mĩ Cảnh phải ở lại xử lý việc trên du thuyền, nên sau khi tiễn mọi người về cô quay lại du thuyền. Cho tới gần chín giờ phong cảnh ban đêm thật đẹp, lại mát mẻ, cô nằm trên sofa ở boong tàu uống chỗ rượu vang còn lại, dường như làm thế sẽ khiến nội tâm có được sự yên bình. Nhưng mới hưởng thụ chưa được mười lăm phút đã bị điện thoại của Âu Na làm phiền, gọi cô tới Club.

Cô không thích sự ồn ào huyên náo ở quán bar, nhưng thỉnh thoảng mệt quá hoặc những khi không ngủ được cũng sẽ tới đó điên cuồng một lúc. Âu Na nói hôm nay là sinh nhật Miếu Miếu, nhất định đòi cô phải đến. Vì có quan hệ tốt với Âu Na, nên cũng quen biết không ít bạn của Âu Na, Miếu Miếu là một trong số đó, cô suy nghĩ một lát, sau đó quyết định nhận lời.

Mọi người gặp nhau ở cửa quán bar, bảy tám chàng trai cô gái cùng hò reo ôm chầm lấy nhau đi vào.

Không còn sớm nữa, họ ngồi xuống ghế. Mấy người trong số họ, bao gồm cả Miếu Miếu, uống rượu rất tốt, nên không cho phép đổi sang rượu tây.

11. Chương 11

Tửu lượng của Hạng Mĩ Cảnh cũng khá tốt, nhưng tối nay vận may của cô dở tệ, dù chơi bất kì trò gì cũng đều bị phạt uống. Ban đầu uống còn tỉnh táo, nhưng dần dần bắt đầu say, người trong quán bar mỗi lúc một đông, nhật nhèo dính tai nhức óc, cô ngã cả người vào Âu Na, nhưng quyết không chịu buông li rượu trong tay xuống.

Âu Na không ngờ tối nay cô lại uống say như thế, không dám để cô chơi tới khi tàn tiệc, hơn mười một giờ liền lôi cô ra khỏi quán bar, nói muốn đưa cô về nhà.

Vừa nghe Âu Na nói muốn đưa mình về nhà, cô lập tức trở nên tỉnh táo, cố gắng lấy lại tinh thần chui vào taxi, chặn Âu Na lại không cho lên theo, nói: “Mình vẫn ổn, có thể tự về, cậu chơi tiếp đi”. Sau đó bảo bác tài nhanh chóng lái xe đi.

Từ quán bar về khu chung cư không xa lắm, cô ngồi dựa vào ghế một lúc đã thấy đến. Lúc lấy tiền trong túi ra trả cho bác tài đã không cẩn thận làm rơi đi động. Cô cúi người xuống nhặt, vừa chạm vào nút màn hình liền sáng lên, phát hiện ra có hai cuộc gọi nhỡ của Phương Tuân Kiệt, một cuộc gọi từ một tiếng trước, cuộc thứ hai là từ ba mươi phút trước.

Cô thấy hơi căng thẳng, không dám gọi lại cho anh ngay, định về nhà tìm được lí do rồi mới gọi để giải thích vì sao mình lại không nghe điện.

Đáng tiếc, Phương Tuân Kiệt đang ngồi trong nhà rồi. Cô mở cửa, thấy anh ngồi trên sofa xem tivi. Phản ứng đầu tiên là lập tức nín thở, chỉ sợ anh ngửi thấy mùi rượu. Cách làm đó của cô chẳng khác nào bịt tai trộm chuông, cô uống nhiều như thế, ngay cả lỗ chân lông cũng thoát ra đầy mùi rượu.

Phương Tuân Kiệt đứng dậy, đi về phía cô.

Cô vội vàng chạy ngay vào nhà vệ sinh như một phản xạ có điều kiện, thò đầu ra nhìn anh giải thích: “Sinh nhật một người bạn, nên em uống hơi nhiều”.

Anh không thích mùi rượu quá nặng, nhưng hình như cũng không có ý trách mắng cô, đi được nửa đường thì rẽ vào bếp, rồi lấy một chai nước ngọt từ tủ lạnh ra, mở nắp uống, sau đó quay lại nhìn cô, nói: “Đi tắm đi”.

Cô vẫn luôn nghe lời anh, đầu tiên là xả nước đầy bồn, cuối cùng dùng xà bông xoa khắp người, hòng chà hết hơi rượu trên đó.

Tắm xong, đã sắp một giờ.

Cô có cảm giác như Phương Tuân Kiệt đã đi rồi, nhẹ nhàng vặn cửa phòng tắm, thò đầu nhìn về phía phòng khách, ti vi và đèn đã tắt, trên sofa không có ai, quả nhiên anh đã đi.

Cô thở phào nhẹ nhõm, đi vào bếp mở tủ lạnh lấy nước uống. Uống hết nửa lon nước ngọt cô mới giật mình nhớ ra mình vốn đâu có mua nước ngọt, mở tủ lạnh nhìn lại, thấy bên trong xuất hiện rất nhiều đồ không phải do mình mua, nhưng ngoài Phương Tuân Kiệt ra, không có người thứ ba có được chìa khoá của ăn hộ này.

Cô đứng trong bếp ngẩn ngơ mất một lúc, uống nốt lon nước ngọt rồi quyết định chấm dứt việc suy nghĩ lung tung của mình.

Ngụy Khiết nghỉ hẳn mười ngày mới quay lại làm việc.

Những nhân viên khác dưới sự dẫn đầu của Kiều Kiều đưa ra đề nghị: “Chẳng phải chỉ là mổ ruột thừa thôi sao? Cần gì phải nghỉ tận mười ngày lâu như thế?”.

Hạng Mĩ Cảnh nói chuyện với Ngụy Khiết xong, cảm thấy mặc dù ở nhà nghỉ ngơi những mười ngày, nhưng khí sắc của Ngụy Khiết chẳng tốt hơn được là bao. Xưa nay cô đối xử với cấp dưới không quá hà khắc, thường phạt phân minh, nói thẳng với Ngụy Khiết rằng tiền thưởng của quý này sẽ bị trừ hết. Quay sang Kiều Kiều, cô không tiếc lời biểu dương: “Chị nhất định sẽ tiến cử em là nhân viên xuất sắc nhất của tháng này với Orchid”.

Âu Na khen cô giỏi khi dẫn một tổ toàn các cô gái nhỏ lanh cha lanh chanh mà thành tích nghiệp vụ vẫn đứng đầu.

Cô khiêm tốn trước lời khen đó của bạn: “Quá khen, quá khen, cẩn thận không lại trở thành khiên đỡ tên”.

Âu Na bóc mẽ: “Cậu sớm đã là cái bia bị cắm đầy tên trên đó rồi, còn có gì phải sợ nữa?”.

Cô không thể phủ nhận, chỉ nhún vai cười.

Cô đã tỏ thái độ phớt lờ trước những tin đồn giữa mình và Dung Trí Hằng, nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng, cô không có cách nào thay đổi suy nghĩ trong đầu người khác, chỉ còn biết im lặng làm tốt bổn phận của mình.

Sau giờ cơm trưa trời đổ mưa nhỏ.

Hạng Mĩ Cảnh đã nhận lời sẽ đưa bạn gái Ôn Ngất Trác tới hầm rượu, tới đó chắc chắn sẽ khó tránh được việc phải thử rượu, nên cô không lái xe, ngồi taxi đến đó vừa đúng ba giờ. Cô còn không biết bạn gái của Ôn Ngất Trác là ai, nhưng lại nghĩ một người xuất chúng như Ôn Ngất Trác, cô gái khiến anh ta nâng niu trong lòng bàn tay chắc chắn sẽ là tuyệt thế giai nhân. Nhưng vừa lên tới tầng hai, người cô gặp lại là Dịch Hiểu Vụ, cô giật nảy mình, ngỡ ngàng một lúc lâu mới lấy lại được tinh thần.

Khi Hạng Mĩ Cảnh mới vào nghề, hai nhân vật nổi như cồn trong ngành PR khắp thành phố, một là Chương Du, người kia là Dịch Hiểu Vụ. Dịch Hiểu Vụ nhỏ hơn Chương Du sáu tuổi, có thể coi bọn họ là song kiều, nhưng nếu luận về sự cách biệt tuổi tác, thì Dịch Hiểu Vụ được coi là xuất chúng hơn Chương Du nhiều. Dịch Hiểu Vụ giống như một bông hoa giao tế nổi bật nhất Thượng Hải trong thập niên ba mươi ở thế kỷ trước, làm việc cho Ôn gia, đồng thời còn là người tình công khai của Ôn Ngất Trác. Người tình, không phải bạn gái, càng không có khả năng trở thành Ôn thiếu phu nhân. Sau này người trong ngành rộ lên tin đồn Ôn Ngất Trác đính hôn với tiểu thư họ Cam, sự tồn tại của Dịch Hiểu Vụ lại càng trở nên gượng gạo, nghe nói Ôn gia đã cho Dịch Hiểu Vụ một món tiền lớn, để cô ta di dân, cũng có tin đồn nói rằng do bị Ôn Ngất Trác đá nên rơi vào trạng thái bất thường, vẫn luôn điều trị trong bệnh viện tâm thần. Sau nữa hôn sự giữa Ôn Ngất Trác và tiểu thư họ Cam bị huỷ bỏ, Dịch Hiểu Vụ cũng không thấy xuất hiện, những chuyện tin đồn thổi bàn tán đó cũng dần lắng xuống.

Hạng Mĩ Cảnh và Dịch Hiểu Vụ trước kia thường xuyên qua lại, quan hệ khá tốt, có lẽ nhìn người mà liên tưởng tới cảnh ngộ của mình, nên trong lòng vẫn có thiện cảm với Dịch Hiểu Vụ, dù cô ấy có kết cục thế nào, cô cũng thấy đau lòng. Nhưng thần kì là, hôm nay Dịch Hiểu Vụ lại xuất hiện. Cô ấy mặc một chiếc váy dài không tay màu hồng phấn bó sát, đeo một sợi dây dài trên cổ, chiếc áo khoét cổ khá sâu nên phần trước ngực lộ mảng da trắng ngần, vô cùng thu hút và kích thích trí tưởng tượng của người khác. Dịch Hiểu Vụ đã cắt tóc ngắn tới vai, cuốn xoắn lộn to, rồi lại nhuộm màu rượu chát, khiến khuôn mặt trắng trẻo của Dịch Hiểu Vụ càng nổi bật thanh tú hơn.

Dịch Hiểu Vụ biết người mình sẽ gặp hôm nay là Hạng Mĩ Cảnh, vì vậy không hề căng thẳng hay kinh ngạc, thoải mái bước tới chào hỏi: “Theresa, lâu rồi chúng ta không gặp nhau”.

Hạng Mĩ Cảnh không dám lơ đãng, cũng cười nói: “Gần hai năm rồi”.

Hai người đều có chút kích động nhẹ, nhưng không ai nhắc lại chuyện đã qua.

Hạng Mĩ Cảnh có cảm giác Dịch Hiểu Vụ hơi khác so với trước kia, nhưng nhất thời không nghĩ ra được là khác ở chỗ nào, có lẽ thời gian đã làm người ta thay đổi.

Dịch Hiểu Vụ nói gần đây mình bỗng đam mê sưu tập rượu, chuẩn bị mở hầm rượu dưới tầng nhà mình.

Hạng Mĩ Cảnh nghĩ có lẽ Ôn Ngất Trác vẫn yêu thương sủng ái Dịch Hiểu Vụ như trước, nên trong lòng cảm thấy được an ủi.

Cô đưa Dịch Hiểu Vụ lên tầng hai, đi một lượt qua khắp các giá rượu, sau khi nói những kiến thức thông thường mình biết, mới chọn một chai rượu vang trắng do La Romanee Coti sản xuất năm 2000 và một chai rượu vang đỏ được Chateau Ausone dùng nho trồng từ Syrah chất lọc ra.

Hạng Mĩ Cảnh là khách quen thường xuyên ở đây, lại biết phẩm rượu, đồng thời có quan hệ khá tốt với Trần Gia Phong, quản lí người Hồng Kông của hầm rượu, vì vậy gần như tất cả mọi việc đều do cô tự tay làm. Cô rót một phần ba li thủy tinh Riedel đưa cho Dịch Hiểu Vụ, dạy Dịch Hiểu Vụ cách nếm rượu.

“Ngậm rượu trong miệng ít nhất mười hai giây, năm giây đầu, đầu lưỡi sẽ cảm nhận được vị ngọt, từ năm giây tới tám giây sau, hai bên đầu lưỡi cảm nhận vị rượu, bốn giây cuối cùng phán đoán vị đắng. Nếu phải nếm từ hai loại rượu trở lên, thì giữa hai lần nếm phải để cho lưỡi được nghỉ ngơi vài phút”.

Hạng Mĩ Cảnh vẫn luôn cho rằng Dịch Hiểu Vụ là người vô cùng thông minh, hơn nữa những điều cô nói cũng rất đơn giản dễ hiểu, nhưng những nội dung ấy lặp đi lặp lại đến vài lần mà Dịch Hiểu Vụ chỉ nhớ một cách lộn xộn. Cuối cùng cô cũng phát hiện ra Dịch Hiểu Vụ có vấn đề, và cũng nhận thấy từ đầu tới cuối có một người gần như là bảo vệ luôn theo sát Dịch Hiểu Vụ. Như vừa phát hiện được một bí mật kinh thiên động địa, cô vô cùng sốc.

Không lâu sau Ông Nhất Trác cũng có mặt ở hầm rượu.

Anh ta hoàn toàn không có ý định giấu giếm Hạng Mĩ Cảnh, nhưng cũng không giải thích, đầu tiên là giữ chặt Dịch Hiểu Vụ đang đi loạn quanh các giá rượu, giống như sợ cô ấy đi lạc mất, sau đó nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Tôi đã nói sẽ đi cùng cô ấy, nhưng gần đi lại có việc gấp, cô ấy không đợi được, đòi đến trước”.

Trước kia Hạng Mĩ Cảnh không thân với Ông Nhất Trác lắm, sau này cũng chẳng tiếp xúc nhiều, cô không rõ quá trình cụ thể của câu chuyện hai năm về trước, nhưng thái độ lúc này của Ông Nhất Trác dành cho Dịch Hiểu Vụ đã đủ để nói rõ rất nhiều. Cô cảm giác được an ủi, nhưng lại cũng thấy buồn, cố gắng kìm nén cảm xúc, hoà nhã giúp Dịch Hiểu Vụ chọn rất nhiều rượu. Cô không sợ Ông Nhất Trác trả không nổi, bởi vì cô biết, đối với anh ta mà nói, người con gái quý giá hơn mọi thứ trên thế gian này giờ đang ở trong tay anh ta rồi.

Tính riêng tư của hầm rượu trên tầng hai tương đối cao, nhưng đến sáu giờ, người tới cũng nhiều dần. Ông Nhất Trác không muốn gặp người quen, nên khoảng hơn năm rưỡi đã đưa Dịch Hiểu Vụ đi, Dịch Hiểu Vụ vẫn thấy chưa thoả mãn, hẹn Hạng Mĩ Cảnh lần sau gặp lại. Hạng Mĩ Cảnh nhận lời, nhìn theo hai người cho tới khi họ đi hẳn mới quay lại hầm rượu, bỏ ra một tiếng đồng hồ chọn chai rượu vang đỏ có vị tương đối chất.

Trần Gia Phong từ bên ngoài về, hai người gặp nhau, hẹn lên tầng chín uống rượu.

Mới bảy giờ, trời đã tối hẳn, nhưng đèn neon trong thành phố chưa kịp phủ ánh sáng của mình.

Trần Gia Phong mang từ tầng tám lên rất nhiều đồ ăn, hai người ngồi ngoài ban công đối ẩm. Ông ta khoảng gần năm mươi tuổi, tu luyện thành tinh, mặc dù nói tiếng phổ thông chẳng ra làm sao, nhưng nhìn người nhìn việc lại rất tinh tường, ông ta nói chuyện với một người được coi là một nửa thân phận Hồng Kông như Hạng Mĩ Cảnh bằng tiếng Quảng Đông: “Xem ra tâm trạng của cô hôm nay rất tệ, nên mới chọn chai rượu có vị chất thế này”.

Hạng Mĩ Cảnh uống một hớp, đáp: “Có so sánh mới biết thứ nào ngon, thứ nào tệ, nếu không lại cứ lầm tưởng mình đang sống trên chín tầng mây, sẽ có ngày rớt xuống rất thảm”.

Ông ta liếc xéo cô một cái: “Là vướng mắc trong tình yêu, hay là công việc gặp rắc rối? Nếu là vấn đề ở tình yêu, thì tôi lực bất đồng tâm, nhưng nếu không muốn làm ở ngành đó nữa, thì chỗ tôi lúc nào cũng mở rộng cửa đón cô. Cô biết đấy, tôi vẫn luôn rất trân trọng khả năng của cô với rượu vang”.

Cô lắc đầu cười: “Thực ra tôi chẳng có tài gì cả. Toàn là dựa vào trí nhớ mà thôi”.

Ông ta đính chính lại cách nói của cô: “Cho dù dựa vào trí nhớ rồi đọc lại, cũng chịu bỏ ra nhiều tiền như vậy để rèn luyện đầu lưỡi”.

Cô cười cho qua, nhìn về phía dòng sông Hoàng Phố.

Trước năm mười tuổi, cô là đứa trẻ sống trong gấm vóc lụa là, sau năm mười tuổi, cô chỉ là một đứa trẻ bình thường được gia đình họ hàng nuôi dưỡng. Ngay cả số tiền đưa cho Diêu Lập Trung chữa bệnh cũng do cô lấy từ chỗ Phương Tuấn Kiệm, những loại rượu vang khác nhau mà cô nếm cũng là do anh mua. Ngay từ đầu anh đã bồi dưỡng cô như bồi dưỡng một nhân tài, tỉ mỉ chỉ dạy lại những lỗi lớn, lỗi bé của cô, chỉ dạy cho cô cách đối nhân xử thế, đặc biệt là đích thân dạy cho cô cách phân biệt rượu ngon rượu dở, yêu cầu cô phải nếm được sản lượng rượu mỗi năm, tên của các nhà máy rượu vang, thậm chí cả tình hình phân bố của một vài loại rượu ngon. Cô là người tình được anh nuôi, cũng là nhân viên PR do anh dày công huấn luyện. Không phải cô chưa từng nghĩ đến tác dụng của sự tồn tại của mình, cũng hiểu việc cài người vào công ty của người khác là trò vật trên thương trường, nhưng Phương Tuấn Kiệm muốn cô vào Bảo Nhã, cô dù có giỏi giang đến đâu, cũng không thay thế được Dung Ngọc Lan, điều đó cũng có nghĩa là cô không thể gây được ảnh hưởng quá lớn, huống hồ cô không cho rằng Phương Tuấn Kiệm ngốc tới mức nhỏ đi cái ốc vít chính của tập đoàn Hoa Hạ.

12. Chương 12

Cô chưa bao giờ biết rốt cuộc Phương Tuấn Kiệm đang nghĩ gì. Cô cũng không phải là hoàn toàn không biết. Điều duy nhất mà cô biết là Phương Tuấn Kiệm nhất định sẽ đá ông anh trai Phương Tử Bác - con riêng của Phương Định Trạch và bà chị gái Phương Tử Du ra khỏi tập đoàn Hải Thành, cắt đứt mọi con đường sống của cậu em trai Phương Hữu Lai do bà mẹ kế sinh, ép Phương Định Trạch phải giao lại tập đoàn Hải Thành, tập đoàn được ông ta cùng mẹ đẻ anh sáng lập dưới sự giúp đỡ không nhỏ của ông ngoại anh. Mà vai trò cũng như kết cục của cô trong vở kịch lớn do anh làm đạo diễn này thế nào còn chưa biết.

Trần Gia Phong phải tiếp đón khách, Hạng Mĩ Cảnh ngồi một mình ở quầy bar rất lâu

Chai rượu cô chọn tối nay quá chất, cô nheo mắt, để rượu từ từ trượt trên đầu lưỡi xuống cổ, nhưng phong cảnh ở đây quá đẹp, xung quanh yên tĩnh, cuộn mình trong một góc, nếu không nhìn kĩ sẽ không biết là ai.

Người pha rượu biết cô, cầm một chai rượu vang trắng đến nói: “Theresa, chai này là của một vị tiên sinh muốn tặng cô”.

Cô vô cùng kinh ngạc, chậm rãi liếc mắt ra quầy rượu nhỏ phía sau.

Người pha rượu thật thà bảo: “Anh ấy đã đi rồi”.

Cô thôi không tìm kiếm nữa, ngẩng đầu lên nhìn người pha rượu: “Ai thế?”.

Người pha rượu cười đáp: “Tôi có nguyên tắc nghề nghiệp của mình. Anh ấy không muốn tiết lộ danh tính, cho dù chúng ta có thân thiết tới đâu, tôi cũng phải giữ bí mật”.

Cô cũng không ép, nghi hoặc đón lấy chai rượu trắng trong tay anh ta, nhìn kĩ nhãn, thì ra là chai rượu được cất năm 2005 từ nhà máy rượu Domaine Huet. Cô chau mày không hiểu: “Sao lại có người vô duyên vô cớ tặng tôi chai rượu vang trắng quý thế

này?”.

Người pha rượu còn cảm thấy hứng thú với chai rượu hơn cả người tặng, hỏi cô: “Có cần mở ra ngay bây giờ không?”.

Cô đồng ý, sau khi anh ta mở chai rượu, rót vào li, lắc hai vòng, nhấp một ngụm. Rượu ngon quả nhiên mùi vị rất khác, rửa sạch dư vị đắng chát vừa rồi còn đọng trong miệng cô. Cô uống nửa li, rồi bảo người pha rượu cất đi. Người pha rượu tưởng cô muốn mang về, nhưng cô nói gửi lại đây, rồi đùa đùa nói tiếp: “Người tặng không rõ danh tính, sao tôi có thể tùy tiện mang về chứ”.

13. Chương 13

Lạnh

Dù có yêu em tới đâu

Chúng ta vẫn là hai cá thể

Chẳng bận tâm, có duyên hay vô duyên

Trừ phi có thể giống như kim giờ và kim phút của chiếc đồng hồ

Gối bên nhau sống một đời

Hạng Mĩ Cảnh đọc được bài phỏng vấn Quý Thục Nghi trên tạp chí, mới nhớ ra là sắp sinh nhật bà mẹ chồng tương lai xinh đẹp và nổi tiếng này của mình.

Tiệc sinh nhật năm ngoái của Quý Thục Nghi do Bảo Nhã phụ trách, năm nay không thấy thông tin gì, chắc đã thuê công ty khác.

Dung Ngọc Lan chẳng màng kiếm tiền từ việc tổ chức sinh nhật, cũng hiểu Quý Thục Nghi không muốn quan khách tập trung chú ý vào “nhân viên tổ chức sự kiện Hạng Mĩ Cảnh”, nên mới cố tình né tránh. Ngược lại chị ta hào hứng hỏi xem Hạng Mĩ Cảnh định tặng quà gì cho Quý Thục Nghi.

Hạng Mĩ Cảnh rất đau đầu, đành mang Lâm Khải Sương ra làm lá chắn: “Em còn phải bàn với A Khải”.

Dung Ngọc Lan gật đầu tán thành, lại hỏi: “Em và Benny bên nhau lâu như thế, mà không suy nghĩ xem tiếp theo nên tiến triển thế nào à?”.

Hạng Mĩ Cảnh tiếp tục mang Lâm Khải Sương ra đỡ đạn: “A Khải vẫn luôn bận rộn, hơn nữa bọn em đều cảm thấy có những việc không cần phải quá vội vàng”.

Dung Ngọc Lan cười: “Em cũng chẳng rảnh hơn cậu ta. Bận từ sáng đến tối, có khi trong mắt những người bụng dạ đen tối lại tưởng chị cố ý không cho em nghỉ phép để em được bay tới Berlin vui vầy với bạn trai cơ đấy”.

Hạng Mĩ Cảnh hoàn toàn không nghĩ thế, lắc đầu: “Sinh nhật của bà Quý, anh ấy nhất định sẽ về một thời gian”.

Dung Ngọc Lan bèn nói: “Vậy tới lúc đó chị sẽ cho em nghỉ phép”.

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy không cần thiết, nhưng cũng không từ chối ý tốt của Dung Ngọc Lan, gật đầu tỏ ý cảm ơn.

Cuộc trò chuyện này của hai người được thực hiện trong nhà hàng Không Biên Giới trên tầng ba mươi của tòa nhà.

Hạng Mĩ Cảnh vì bận chuẩn bị cho chương trình khai trương của hãng giày da từ Ý giới thiệu sản phẩm vào thành phố mà qua cả thời gian ăn trưa, vừa hay Dung Ngọc Lan ở phòng bên cạnh cũng vừa buồn chuyện điện thoại đường dài với người bạn gọi từ bờ bên kia Đại Lục về quên cả thời gian, khi nhớ ra định đi ăn trưa thì bắt gặp cô đang chống tay vào cằm suy nghĩ vẩn vơ, thế là kéo cô cùng đi ăn luôn.

Nhà ăn từ tầng hai mươi mốt trở xuống chắc chắn lúc này chỉ còn lại canh thừa cơm cặn, mà Dung Ngọc Lan xưa nay chỉ ăn ở tầng ba mươi và ba mươi lăm. Được Hạng Mĩ Cảnh gợi ý, Dung Ngọc Lan thôi không nghĩ tới việc lên tầng ba lăm với những món Tây chính thống nữa, mà tới tầng ba mươi là nơi có nhiều sự lựa chọn hơn và những nhân vật cấp cao trong công ty cũng ít lui tới.

Trong cuộc sống và công việc, những người mà Hạng Mĩ Cảnh tiếp xúc đa phần đều là những nhân vật giàu có, có chức có quyền. Những lãnh đạo cao cấp trong công ty thuộc tập đoàn họ gì tên gì, thậm chí ngay cả sở thích của họ cô cũng đều ghi nhớ. Cô vẫn luôn biết một đạo lý hết sức rõ ràng rằng, quan hệ công chúng là quan hệ công chúng, ngay cả một cô gái tài năng xuất chúng, được rất nhiều chàng trai trẻ tuổi tài hoa trong thành phố để mắt, nhưng cuối cùng vẫn không thật sự bước chân vào nổi thế giới của họ. Không phải ai cũng giống Ông Nhất Trác, mà dù có gặp được người như Ông Nhất Trác, thì Dịch Hiểu Vụ cũng

không còn là Dịch Hiểu Vụ năm xưa nữa. Con người quý ở việc biết đủ, Hạng Mĩ Cảnh cô chưa bao giờ nghĩ những nhân vật như giám đốc tài chính, hay tổng giám đốc bán hàng tỏ ý quý mến hay thân thiện với cô là thật.

Lúc này bụng cô đói kêu lên ùng ục, cầm cúi ăn hết một đĩa đồ, ăn xong lập tức đi lấy thêm đĩa nữa.

Danh tiếng của cô xưa nay vẫn khá tốt, nếu không phải thỉnh thoảng bị Dung Trí Dật mang ra trêu đùa, có lẽ cũng được coi là một bông hoa đẹp trong số những người có cùng cấp bậc ở Bảo Nhã. Mặc dù cô không quá để ý tới những lời bàn luận của người khác, nhưng vẫn cảm thấy bất lực mỗi khi Dung Trí Dật có những hành vi cử chỉ làm tổn hại tới thanh danh của mình.

Mấy hôm nay, cô bỗng dưng bị gắn với tin đồn liên quan tới Dung Trí Hằng, trở thành trung tâm của cơn bão buôn chuyện, khi cầm cốc nước bí đao ép bằng thủy tinh lên cô còn nhìn thấy xung quanh có vô số những ánh mắt đang tập trung về phía mình.

Đương nhiên cô vẫn giữ được sự điềm tĩnh, chẳng qua chỉ lên tầng ba mươi ăn bữa cơm trưa thôi mà, có phải cô nhảy lên tầng ba mươi chín dụ dỗ Dung Trí Hằng đâu. Nhưng vấn đề là, cô không lên tầng ba mươi chín, không có nghĩa Dung Trí Hằng ở tầng ba mươi chín sẽ không xuống tầng ba mươi ăn cơm.

Quay người lại thấy Dung Trí Hằng đang xoay lưng về phía cô, ngồi đối diện với Dung Ngọc Lan, lúc này cô mới nhận ra vì sao đột nhiên mình lại bị mọi người chú ý như thế. Đám phần tử trí thức cao cấp này còn tò mò và thích đưa chuyện hơn cả những nhân viên văn phòng ở tầng dưới, họ đều nghe ngóng ra muốn xem màn tiếp theo của câu chuyện.

Hạng Mĩ Cảnh không muốn trở thành nữ chính trong câu huyện tình cảm kiểu này, nhưng nếu bây giờ bỏ đi, đồng nghĩa với việc xác nhận suy đoán cô có quan hệ tình cảm với Dung Trí Hằng, trong đầu bọn họ. Rơi vào tình huống khó xử này, cô đành phải lấy hết dũng khí, quang minh chính đại quay về chỗ cũ của mình, cung kính chào Dung Trí Hằng: “Dung tiên sinh, chào anh”.

Dung Trí Hằng đang nói chuyện với Dung Ngọc Lan, ngược mắt lên nhìn cô một cái, hoàn toàn không hề ngạc nhiên, đáp: “Chào”, sau đó tiếp tục nói với Dung Ngọc Lan: “Em vẫn quyết định điều Jerry về Đài Bắc. Cậu ta chưa từng làm ở cương vị quản lý, lần này về bên ấy đối với cậu ta mà nói cũng là một thử thách, hơn nữa ông ngoại cậu ta ở đó còn có rất nhiều mối quan hệ cũ, có lợi cho việc phát triển công việc của cậu ta. Còn chuyện bọn họ nói cậu ta còn quá trẻ, em không tán đồng, lẽ nào nhất định phải ngoài bốn mươi tuổi mới được coi là người trưởng thành, ổn định?”.

Hạng Mĩ Cảnh không ngờ Dung Trí Hằng lại trả lời cô thoải mái như thế, ngẩn ra quên cả ngồi.

Dung Ngọc Lan cong khoé môi lên cười gọi: “Đứng đó làm gì? Ngồi đi”.

Cô sớm đã giấu tiết cốc nước bí đao ép ra sau lưng, tỏ ý muốn rút lui: “Tôi ăn đủ rồi, Dung Tiên sinh, Dung tiểu thư mời từ từ dùng bữa”.

Nói xong, đang định quay người bỏ đi, nhưng bị Dung Trí Hằng gọi lại.

Anh nhìn nhìn đồ ăn vẫn chất đầy trong đĩa của cô, nói bằng giọng không thể tin nổi: “Ăn đủ rồi?”.

Cô vô cùng hối hận vì lần đi lấy thêm thức ăn vừa rồi, đành cứng đầu đáp: “Cũng không phải no lắm”. Sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống.

Thực ra anh cũng không nói thêm gì với cô nữa, dường như chỉ là không muốn thấy cảnh có người vì muốn né tránh mình mà lãng phí lương thực. Anh vẫn mãi mê trò chuyện cùng Dung Ngọc Lan, đề tài tương đối rộng, từ ngữ không khó đến mức như cô tưởng tượng, thỉnh thoảng còn trưng câu ý kiến của Dung Ngọc Lan, nhưng đa phần vẫn nghe ra được anh có sự kiên định của riêng mình.

Kết quả cô ngồi bên cạnh Dung Trí Hằng làm nên chưa đến hai mươi phút, vở Soap opera trước đó đã bị người ta viết lại thành kịch bản phim truyền hình dài tập chỉ trong vòng một buổi chiều.

Ấu Na mặt may hào hứng kể lại nội dung của bộ phim dài tập, còn không quên hỏi cô, các tình tiết được viết trong bộ phim đó có giống thật hay không.

Cô vẫn khá bình tĩnh, không bị những chuyện vặt vãnh đó làm ảnh hưởng tới công việc, gạt những câu hỏi của Âu Na sang một bên, nói: “Minh quyết định tạo ra một ”Nữ hoàng giày cao gót” trong bữa tiệc chào thị trường của nhãn hiệu giày đến từ Ý kia”

Âu Na chớp chớp mắt, hỏi cô: “Cậu định biến ai thành nữ hoàng?”.

Cô đã có lựa chọn của mình, kiên nhẫn giải thích: “Đầu tiên, đây là nhãn hàng cao cấp, khách hàng chính của họ sẽ là những người phụ nữ hiện đại, xinh đẹp, tài năng, vì vậy nữ hoàng mà chúng ta tạo ra cần phải có tác phong năng động, hoạt bát, tự nhiên. Thứ hai, phong cách tổng thể của nhãn hàng này rất thời trang và đa sắc, do đó yêu cầu người đi nó nhất định phải có khí chất phi phàm và khả năng đánh giá khác biệt so với người thường. Thứ ba, mời minh tinh ngôi sao làm quảng cáo đã không còn là chuyện mới mẻ gì nữa, hiệu ứng quảng cáo của các ngôi sao không bì được với các quý bà quý cô thành đạt mang lại, vì vậy nên chúng ta có thể thuyết phục người này, mình nghĩ phát súng đầu tiên của nhãn hàng này chắc chắn sẽ kêu rất vang”.

14. Chương 14

Trong đầu Âu Na xuất hiện bóng dáng một người, buột miệng kêu lên: “Orchid?”.

Cô lắc đầu: “Cậu quên là Dung gia chính là không muốn Orchid đi đi lại lại trên màn ảnh, nên mới để chị ấy quản lí Bảo Nhã à?” ,sau đó nói: “Là Fiona”.

Mông Giang Vũ?” Âu Na kinh ngạc tới sắp rớt cả cằm. “Có phải cậu đã quên mất sinh nhật tròn năm mươi lăm tuổi của bà ta vừa được tổ chức vào tháng trước không?”.

Cô thản nhiên đáp: “Nhưng vào tháng Ba từ sau khi bà ta cùng người chồng thứ sáu của mình từ Mĩ di dân về thành phố này, gần như có thể bắt gặp bà ta ở trong bất kì bữa tiệc nào. Nếu không nói cho cậu biết bà ấy đã năm mươi lăm tuổi, cậu có dám đoán bà ta bốn mươi lăm không? Âu Na, bà ta là một truyền thuyết, xuất thân thế gia, thiên tư thông minh, được Mông Nguyên Suý sủng ái nhất, có thể nói được ba thứ tiếng, ba mươi mấy tuổi đã đi du lịch nhiều nước, tình sử có thể đóng được thành phim truyền hình dài cả trăm tập. Phụ nữ hiện đại, giờ không còn sùng bái những kiểu phụ nữ trình liệt nữa, mà là kiểu phụ nữ xuất chúng vừa có thể thích gì làm nấy lại có thể nâng lên được đặt xuống được như bà ta. Minh đảm bảo, nếu trong tủ giày của bà ta bày đầy giày của chúng ta, tạo ra một ”Nữ hoàng giày cao gót“, chắc chắn nhãn hàng chẳng mấy mà nổi như cồn”.

Âu Na đã bị cô thuyết phục, nhưng vẫn lo lắng: “Liệu bà ta có chịu cho chúng ta làm quảng cáo trên người không?”.

Hạng Mĩ Cảnh rất tự tin: “Vừa khéo Lâm Khải Sương có thể được coi là cháu họ của bà ta, chỉ cần gặp được bà ta để thuyết phục, mình nghĩ khả năng đồng ý là khá cao”.

Dự án quảng cáo đó được trình tới trước mặt Dung Ngọc Lan, lập tức Dung Ngọc Lan phê chuẩn. Hạng Mĩ Cảnh gấp rút nhờ Lâm Khải Sương giúp đỡ. Sau nửa tiếng đã có câu trả lời, anh nói sáng hôm sau cô có thể tới Tử Viên thăm và phỏng vấn Mông Giang Vũ.

Cô có gặp Mông Giang Vũ vài lần, vì gần lắm là bạn gái của Lâm Khải Sương, nên có lẽ ấn tượng của bà ta về cô cũng không quá nhạt nhòa. Lần này cô đặc biệt nhờ Mông Giang Vũ giúp đỡ, mặc dù cô cho rằng với tính cách của Mông Giang Vũ có lẽ bà ta sẽ thấy hứng thú, nhưng trong lòng vẫn hơi thấp thỏm, chỉ sợ một hành vi cử chỉ bất cẩn của mình sẽ làm phật ý vị nữ sĩ nổi tiếng này.

Hôm sau Hạng Mĩ Cảnh dậy khá sớm, vì đáp ứng sở thích của Mông Giang Vũ, nên cô trang điểm ỉn thật tinh tế, cô đeo đôi khuyên tai lần trước Phương Tuấn Kiệt tặng, còn tìm một bộ váy kiểu phương Tây được phối bởi hai màu kem và vàng nhạt kết hợp cùng đôi giày cao gót màu trắng bóng với chiếc túi xách màu xanh nhạt, mái tóc dài rẽ ngôi giữa rồi tết hai lọn tóc nhỏ cuốn đằng sau, trông vô cùng trẻ trung, năng động.

Thật ra thì cô cũng không có ý định mua xe sớm như thế, giao thông trong thành phố thường xuyên tắc nghẽn như nồi cháo hoa đang sôi trên bếp, đi đến đâu cũng mắc kẹt không nhúc nhích nổi, đi tàu điện ngầm mặc dù phải chen chúc, nhưng tiện lợi và lại nhanh. Hơn nữa những khi đi làm việc, có thể điều xe của công ty bất cứ lúc nào. Chuyện mua xe do Phương Tuân Kiệm quyết định, căn bản chẳng thèm hỏi cô có muốn hay không, mang vài kiểu xe tới cho cô chọn, hỏi cô thích kiểu nào.

Trước mặt anh cô luôn ngoan ngoãn nghe lời. đọc xong lời giới thiệu thì chỉ vào chiếc Volkswagen CC màu đen. Anh đã thưởng cho cô một nụ hôn triền miên quần quýt kéo dài vì sự lựa chọn hết sức thông minh của mình. Bị anh hôn tới thất điên bát đảo, có điều trong lòng thì lại rất rõ, mặc dù anh mang mấy trăm kiểu xe tới cho cô chọn, nhưng một nhân viên PR bình thường như cô, trừ phi là được Lâm Khải Sương tặng, nếu không cô lấy đâu ra tiền mà mua?

Từ Viên nằm ở mạn phía nam của núi Tây Xà, lưng dựa núi mặt hướng ra sông.

Chín giờ bốn mươi lăm phút Hạng Mĩ Cảnh tới nơi, bảo vệ sau khi xác nhận chủ nhà có hẹn gặp mới cho cô vào. Sống ở đây toàn những gia đình giàu có danh tiếng, trong vòng bốn năm cô tới đây không dưới mười lần, chín lần vì tổ chức tiệc quy mô nhỏ, còn có một lần là cùng Lâm Khải Sương tới tham gia tiệc sinh nhật. Mông Giang Vũ mới di cư tới thành phố này không lâu, khi lần đầu tiên tới đây, cô đi theo bảng chỉ dẫn mà phải mất mười phút mới tìm được. Đỗ xe xong, Hạng Mĩ Cảnh dặm lại phấn, sau khi được người giúp việc đưa vào hậu viện của khu biệt thự thì đúng mười giờ.

Mông Giang Vũ đang ngồi bên hồ bơi vừa uống nước trà vừa đọc báo. Ánh mặt trời lúc này chỉ làm nền cho người, lại thêm việc mặc một chiếc váy dài bằng tơ thật màu tím pha đỏ, mái tóc xoăn chấm vai tung bay khiến bà ta trông giống một đoá mẫu đơn đang kì nở rộ. Mông Giang Vũ ngồi rất thoải mái dưới chiếc ô che nắng bên chiếc bàn hồ màu trắng, nhìn từ xa lại như một bức tranh sơn dầu hiện đại.

Đối mặt với một nhân vật tinh tế như thế, bất giác Hạng Mĩ Cảnh phải lấy hết can đảm.

Mông Giang Vũ nhận ra cô đã tới, lịch sự khách khí đứng dậy chào hỏi: “Theresa”.

Sau khi ôm nhẹ theo kiểu Tây, nói bằng giọng Bắc Kinh rất rõ ràng: “Nhìn cô thật trẻ trung xinh đẹp, tươi ngon như món đậu phụ tẩm hành vừa được nấu xong. A Khải ở những điểm khác tôi chẳng thấy có gì nổi bật, chỉ riêng con mắt chọn bạn gái là rất hợp ý tôi”.

Hạng Mĩ Cảnh cảm giác sự khách sáo của Mông Giang Vũ không hề giả tạo, nên cũng thoải mái khi nói với bà ta về lí do mình đến đây.

Quả nhiên Mông Giang Vũ thấy rất hứng thú, hai mắt sáng rực nói: “Sưu tập giày cao gót, nếu tôi nhận mình là số hai, thì trong nước chắc chắn không ai dám nhận là số một”. Nói xong bèn kéo Hạng Mĩ Cảnh lên phòng y phục trên tầng ba.

Trước kia Hạng Mĩ Cảnh từng tới Dung Liên sơn trang một lần, nhìn thấy phòng quần áo của Dung Ngọc Lan, khi đó cô cảm thấy váng đầu hoa mắt, hôm nay bước vào căn phòng chứa quần áo giày dép được Mông Giang Vũ cải tạo lại từ cả một tầng lầu mới cảm thấy núi cao còn có núi cao hơn.

Tủ giày của Mông Giang Vũ có tất cả ba mặt, mỗi mặt là bảy tầng, một tầng có thể để mười đôi giày, điều đó có nghĩa là bà ta mới về nước chưa được nửa năm, nhưng đã có hai trăm đôi giày trong tủ.

Hạng Mĩ Cảnh khẳng định mình không tìm sai người, nhưng nếu dùng giày của nhãn hàng để lấp đầy tủ giày này của Mông Giang Vũ, lại là một vấn đề nan giải khác.

Mông Giang Vũ hào hứng kéo Hạng Mĩ Cảnh tới thử giày, lúc gần mười một giờ, người giúp việc mang trà và điểm tâm lên một lần, không lâu sau, người giúp việc lại lên nói với bà ta: “Bà chủ, Từ tiểu thư đến rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh không biết Mông Giang Vũ còn có cuộc hẹn khác, sợ phải chứng kiến cảnh không nên chứng kiến sẽ bối rối, bèn nói mình xin phép về trước, chi tiết đợi thảo luận xong sẽ thông báo cho Mông Giang Vũ.

Mông Giang Vũ giữ cô lại, nói: “Là em họ của Orchid”

Hạng Mĩ Cảnh không ngờ lại gặp Từ Hi Lê ở đây, trong tiềm thức cô muốn gặp lại cô gái đó, nên theo Mông Giang Vũ đi xuống.

Hôm nay Từ Hi Lê mặc một chiếc váy không tay màu hồng nhạt, vạt xếp chồng màu trắng sữa, chiếc đai màu xanh nhạt thắt nơ bướm quanh eo, mái tóc dài thẳng tắp thả sau lưng, để lộ viên ngọc trai sáng lấp lánh trên thùy tai. Từ Hi Lê cũng khá kinh ngạc khi gặp Hạng Mĩ Cảnh ở đây, sau khi chào hỏi Mông Giang Vũ liền nhìn về phía Hạng Mĩ Cảnh với ánh mắt ôn hoà dịu dàng.

Mông Giang Vũ sớm đã chuẩn bị lời giới thiệu, nhưng thấy hai người giống như đã biết nhau, nên không nhiều lời nữa, gọi người chuẩn bị bữa trưa.

Sau một lúc nói chuyện, Hạng Mĩ Cảnh mới biết thì ra Mông Giang Vũ là hàng xóm của Từ Hi Lê hồi còn ở sơn trang Billy, là bạn thân của bà Từ. Từ Hi Lê hôm nay tới đây là để thăm Mông Giang Vũ.

Mông Giang Vũ mặc dù đã hơn năm mươi tuổi, nhưng tác phong cử chỉ vô cùng hiện đại, lại giỏi ăn nói, nên ba người trò chuyện rôm rả suốt bữa ăn, từ thời trang, mỹ phẩm chuyển sang tình hình thời sự nóng hổi trong và ngoài nước, kể về bữa tiệc mình tổ chức gần đây, rồi những nhà hàng nào ngon mới mở, còn buôn tới những nam thanh nữ tú trong các gia đình có máu mặt.

Từ Hi Lê thuộc kiểu người ít nói điển hình, Hạng Mĩ Cảnh muốn tìm hiểu thêm về cô ta, nên cố tình sắp đặt một vài câu hỏi. Câu trả lời của cô ta khá chung chung, nhưng lại không giống như cố tình giấu giếm, dường như tính cô ta vốn thế, điềm đạm từ tốn, không lộn xộn mà cũng chẳng khôn ngoan.

Sau bữa trưa, Mông Giang Vũ giữ Hạng Mĩ Cảnh và Từ Hi Lê ở lại nghỉ ngơi một lát, đợi qua thời điểm nắng gắt hây về,

Hai người đều cảm thấy như thế cũng hợp lí, mỗi người tự về phòng dành cho khách.

15. Chương 15

Hạng Mĩ Cảnh tâm trạng vô cùng phức tạp. Nếu nói, những tiểu thư gia đình giàu có muốn tiếp cận Phương Tuấn Kiệt với ý định kết hôn trước kia anh đều không mấy quan tâm, nhưng giờ việc Từ Hi Lê xuất hiện khiến bất kì người đàn ông nào cũng động lòng. Dung gia là một tập đoàn giàu mạnh thật sự, cái bóng của tập đoàn Hoa Hạ bao phủ khắp mọi nơi trên thế giới, gần như can thiệp vào tất cả ngành nghề. Từ Hi Lê mặc dù là cháu ngoại, nhưng địa vị vững chắc, sau khi Dung lão thái thái trăm tuổi không thể không chia một phần cổ phần của tập đoàn Hoa Hạ cho cô ta, hưởng hồ địa vị của cha cô ta ở Los Angeles rất vững, lại chỉ có một cô con gái, số tài sản mà cô ta được thừa kế nhiều không kể xiết. Hay ở chỗ cô ta còn là người ôn hoà dịu dàng, nếu lấy được một người vợ như thế, thì đúng là tài sắc song toàn.

Buổi đi chơi trên du thuyền, cô không tin Phương Tuấn Kiệt không cảm nhận được thiện cảm mà Từ Hi Lê dành cho anh. Nhưng đã năm ngày trôi qua, cô không nghe thấy bất kì tin tức nào về việc Phương Tuấn Kiệt theo đuổi Từ Hi Lê. Cô không biết liệu có phải anh giấu giếm tốt hay không, nhưng anh chưa từng giấu giếm cô những việc như thế. Cô không phải bạn gái anh, nếu ngay ngày mai anh kết hôn cùng một người con gái khác, không chừng cô còn tận tâm tận lực giúp anh chuẩn bị hôn lễ. Anh không cần phải hỏi ý kiến của cô, cũng có thể không cần quan tâm tới cảm nhận của cô, cảm nhận của cô vốn chẳng có giá trị gì. Cô kìm nén sự tò mò, kìm nén không muốn suy đoán xem tại sao anh lại không có động tĩnh, hay anh đã hành động rồi? Chỉ có điều tất cả còn đang được vùi dưới đất sâu? Hạt cuối cùng cũng sẽ nảy mầm?

Hạng Mĩ Cảnh nghĩ những chuyện linh tinh này, lần qua lật lại trên giường không ngủ được. Mãi mới chờ được đến bốn giờ, muốn tới gặp Mông Giang Vũ để cáo từ, nhưng người giúp việc báo lại: “Bà chủ vẫn đang ngủ, thường phải năm giờ mới dậy”.

Đương nhiên cô hiểu vì sao Mông Giang Vũ vẫn đang ngủ. Buổi tối bà ta thường xuyên có mặt ở đủ các thể loại tiệc tùng tới khuya, về đến nhà tẩy trang, tắm rửa phải mất một tiếng đồng hồ, lúc bước được lên giường đi ngủ chắc đã hơn hai giờ sáng, sáng đói thì dậy ăn, không đói thì ăn gộp vào bữa trưa, buổi chiều ngủ bù tiếp. Cuộc sống như thế, thật sự tùy tiện hết sức.

Vì đang phải nhờ vả người ta, nên Hạng Mĩ Cảnh không tiện bỏ về không lời cáo biệt, thế là cô đi đến chiếc bàn nhỏ bên hồ bơi ngồi. Mặt trời vẫn rất rực rỡ, nhưng vì bắt đầu lặn, nên ánh nắng bị căn nhà che đi quá nửa, chỉ hắt xuống một góc của hồ bơi.

Cô ngồi ngẩn người một lúc, sau đó nhận được tin nhắn của Phương Tuấn Kiệt.

Anh nói buổi tối cô nấu cơm, anh sẽ về muộn.

Lòng cô bỗng vô cớ cảm thấy tức giận, những ngón tay hoay hoáy bấm chữ soạn tin trả lời: “Em sắp tới ngày, không tiện”, còn chưa kịp gửi tin nhắn lúc ý chí bùng bùng, thì bị Từ Hi Lê đột nhiên cất tiếng gọi từ phía sau: “Theresa”. Cô giật nảy mình, di động rơi thẳng xuống đất.

Từ Hi Lê không ngờ mình lại khiến Hạng Mĩ Cảnh giật mình, thấy di động của cô rơi, vội vàng định cúi người xuống nhặt.

Hạng Mĩ Cảnh sợ Từ Hi Lê sẽ đọc được nội dung tin nhắn cũng như tên người mà cô định trả lời, vội vàng sai bước tới, như vô tình đá phải di động khiến nó bắn xuống hồ bơi.

Di động ngâm nước cũng không gây tổn thất gì lớn, nhưng vô duyên vô cớ bị thế này, trong lòng Hạng Mĩ Cảnh thấy hơi lo lắng. Trên đường về cô vẫn tự trách mình, một là bản thân cô quá miễn cảm, cho dù cô trả lời Phương Tuấn Kiệt, nhưng Từ Hi Lê chưa chắc có bản lĩnh nhận ra đây số đó là số điện thoại phụ của Phương Tuấn Kiệt. Hai là cô lại một lần nữa nhận thức rất rõ ràng rằng, Phương Tuấn Kiệt không hổ là ông chủ của cô, cho dù cô chỉ định vùng vằng làm mình làm mẩy với anh một chút, ông trời liền không chấp nhận, khiến cô phải ngoan ngoãn đi mua thức ăn với nấu cơm.

Từ khi tốt nghiệp cô luôn bận rộn, nếu không phải thời gian trước không hiểu Phương Tuấn Kiệt bị chạm dây thần kinh nào, ép cô dành thời gian đi học nấu ăn, thì khả năng nấu ăn của cô chỉ dừng lại ở việc nấu mì tôm mà thôi. Cũng may là cô vẫn dày công học được cách nấu vài món đủ dùng, coi như đáp ứng được những lúc Phương Tuấn Kiệt nổi hứng muốn cô nấu ăn.

Thời gian chuẩn bị không nhiều, hầm canh thì không kịp. Cô ra chợ dạo một vòng, quyết định hấp cá, thịt dê xào măng, măng xào. Nhưng món cá hấp lại phải ăn ngay khi nóng mới ngon, chiếc điện thoại chuyên dùng để liên lạc với Phương Tuấn Kiệt đã rơi xuống nước chết hẳn rồi, không tiện dùng điện thoại công việc gọi cho anh, đành ách chừng thời gian vậy.

Nhưng cô hấp cá chưa được hai phút, thì Phương Tuấn Kiệt đến.

Giống như vừa đi từ đâu đó về, trên người còn có mùi dầu xe, chẳng trách anh không chịu nổi, nhưng sau khi vào phòng việc đầu tiên anh làm chỉ là cởi áo vest.

Cô rất tự giác giúp anh cởi áo, sau đó mang áo treo lên giá, giải thích: “Di động rơi xuống hồ bơi, không biết lúc nào anh đến, nên còn chưa xào rau”.

Anh lấy bộ quần áo ngủ trong phòng ra, tâm trạng rất tốt, đáp: “Giờ em xào đi, anh tắm trước đã”.

Đã hai tháng nay cô không xuống bếp nấu ăn, nhất thời thấy lúng túng, khi xào rau bị bắn mấy giọt mỡ lên tay. Cô không bận tâm, nhưng bị ánh mắt sắc lẹm của Phương Tuấn Kiệt nhìn thấy, anh không phải là người biết nói lời quan tâm dịu dàng, chỉ nhắc: “Lần này đợi chảo khô rồi hãy cho dầu”.

Cô vội vàng gạt đầu, trong lòng đang đợi lời bình phẩm của anh sau khi ăn miếng cá hấp đầu tiên.

Kết quả, tâm tư của anh không đặt vào món cá, ăn nửa bát cơm xong mới bảo cô: “Hai hôm nay anh đã tới Vũ Hán, tận mắt nhìn thấy công xưởng của Trung Ninh Trọng Khoa, anh cảm thấy số vốn đầu tư lần này có thể sẽ tăng thêm một chút”.

Cô tiếp tục gạt đầu.

Anh vốn cũng không có ý nói với cô quá nhiều chuyện công việc, thấy cô chẳng mấy hứng thú, bèn hỏi: “Di động sao lại rơi xuống hồ bơi?”.

Cô hơi do dự, rồi kể lại chuyện hôm nay cho anh nghe. Vừa nói vừa len lén liếc nhìn biểu hiện của anh, nhưng anh bình thản vô cùng, chẳng giống người có hứng thú với Từ Hi Lê. Cô biết đây chưa chắc đã là

phản ứng thật sự của anh, nhưng trong lòng vẫn thầm vui, sau bữa tối cô mang một đĩa hoa quả tới trước mặt anh.

Anh ra hiệu cô ngồi xuống cạnh mình, cô lập tức cuộn người ngồi bên anh như chú mèo nhỏ.

Ti vi đang chiếu bộ phim cũ của Vương Gia Vệ(1), không được xem từ đầu, tên phim cũng không rõ, nhưng phim của Vương Gia Vệ vốn luôn chín người mười ý, cho dù xem từ đầu tới cuối không dám chớp mắt, cũng chưa chắc đã hiểu nổi rốt cuộc thì người tạo ra câu chuyện trong phim muốn diễn đạt điều gì.

Vương Gia Vệ (1) là đạo diễn, biên kịch, nhà sản xuất nổi tiếng của điện ảnh Hồng Kông.

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy góc quay có yêu cầu khá cao đối với diễn viên, cũng may dù là Lí Gia Hân hay Kim Thành Vũ, Dương Thái Ni đều có khuôn mặt rất ăn ảnh. Suốt bộ phim chẳng thấy điểm nhấn, nội dung có chút suy đồi, đặc biệt kết quả khiến người ta phải tiếc nuối thở dài, có điều cách ăn vận của Lí Gia Hân khi đóng vai tài xế trong vô cùng phong cách khiến người xem được rửa mắt, nhạc phim cũng khá cảm động. Cuối cùng Kim Thành Vũ bị đánh sưng mày tím mặt cười mô tô đưa Lí Gia Hân đi xuyên qua con đường với ánh đèn vàng vọt, bài hát tiếng Anh vang lên bởi một giọng nam, câu chuyện kết thúc như thế.

Nhưng Hạng Mĩ Cảnh đặc biệt nhớ rất rõ bài hát bằng tiếng Quảng Đông lặp đi lặp lại trong bộ phim, trong giọng hát u buồn của người con gái còn mang theo cả sự kiên định, day dứt khiến người ta thương cảm vô cùng, đặc biệt hai câu: Quên anh đi, sao có thể quên được, khắc cốt ghi tâm mãi mãi trong lòng, từ nay sẽ không bao giờ quên.

Cô vẫn ngồi nguyên một tư thế như vậy bên anh chăm chú xem phim, nghiêng đầu nhìn mới nhận ra Phương Tuấn Kiệt không biết ngủ từ bao giờ. Chưa quá muộn, cô nghĩ

nhất định là do hai hôm nay anh vất vả quá nên mới ngồi trên sofa ngủ gật bất thường thế này. Cô không nhẫn tâm gọi anh dậy, nhưng cũng không muốn anh ngủ kiểu này, đang định đánh thức anh, vừa giờ tay lên, anh đột nhiên ngoẹo cổ, giật mình mở choàng đôi mắt mơ màng.

Cô vội đặt tay xuống, nói với anh: “Vào giường ngủ đi”.

Anh buông lỏng cánh tay nãy giờ vẫn ôm chặt cô, sau đó đứng dậy vươn vai, không đợi cô đứng vững, bỗng cúi người bế cô lên.

Cô giật mình suýt thì hét lên, vô thức vòng tay ôm cổ anh.

Anh vừa ngủ một giấc, đã lấy lại được lại tinh thần, nụ cười trêu chọc nở trên môi, nhìn cô hỏi: “Nghe nói em sắp đến kì hà?”.

Cô không ngờ tin nhắn đó lại gửi thành công, bỗng ngượng ngùng.

Tâm trạng của anh khá tốt, anh ném cô lên giường như ném một chiếc gối, cũng chẳng cho cô có thời gian bò dậy, đã ngã người xuống ngay trước mặt cô.

Không phải cô không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, nhưng cảm giác tối nay không giống với những lần trước.

Anh cúi mặt xuống, nhìn cô một lát, sau đó cất tiếng gọi: “Mĩ Cảnh”.

Toàn thân cô gần như mềm nhũn, để mặc anh cúi đầu khẽ ngậm mút lấy bờ môi dưới đầy tính đàn hồi của mình, sau đó bắt đầu tìm lên môi trên.

Hơi thở nóng ẩm của anh vương vấn trên mũi, hoà trộn cùng hơi thở của cô, mùi hương sạch sẽ tinh khiết trên người anh theo hơi thở xâm nhập vào phổi, lập tức thổi căng lồng ngực cô. Ngọn lửa ham muốn bắt đầu cháy rần rật trên thân thể, khiến người ta chỉ muốn áp sát nữa, áp sát mãi.

Tâm trạng vui vẻ của Hạng Mĩ Cảnh chỉ duy trì được khoảng mười hai tiếng đồng hồ.

Hôm sau, Chu Lệ Lệ cầm tờ báo giải trí cố ý đi đi lại lại trước mặt cô, đúng như ý Chu Lệ Lệ muốn, cô đã nhìn thấy tấm ảnh cận mặt khá lớn của Ngụy Khiết ngay ở giữa trang báo, tiêu đề viết rất bắt mắt: Nhân viên truyền thông của Bảo Nhã chen chân vào cuộc hôn nhân của Kha Yển với người chồng giàu có.

Cô còn chưa kịp phân tích tin tức này đã bị Dung Ngọc Lan gọi tới phòng làm việc. Không chỉ mình cô, mà Ngụy Khiết đã tới trước, hai mắt sưng đỏ như mắt thỏ, không dám nhìn cô, rõ ràng đang lo sợ.

Hiếm khi thấy Dung Ngọc Lan nghiêm nghị như thế này, đi thẳng vào vấn đề hỏi Ngụy Khiết: “Là em tự xin nghỉ hay để công ty phải đuổi?”.

Hạng Mĩ Cảnh không tìm được câu mà nhìn Dung Ngọc Lan: “Liệu có phải có hiểu lầm gì đó không?”.

Thái độ của Dung Ngọc Lan đối với Hạng Mĩ Cảnh vẫn khá ôn hoà, giải thích: “Cả trang báo đều viết về tin tức đáng xấu hổ đó. Xưa nay chị không can thiệp vào cuộc sống riêng của nhân viên, nhưng giờ lại liên quan đến danh tiếng của công ty, sáng nay trong cuộc họp thường lệ đã có người mang vấn đề này ra đùa cợt với chị. Chị không muốn để người khác hiểu lầm rằng Bảo Nhã của chúng ta dựa vào những con đường không chính đáng mới có được thành tích ngày hôm nay, càng không muốn những người có dã tâm nhân cơ hội này bôi nhọ tập đoàn Hoa Hạ. Ngụy Khiết là người trong tổ của em, chị biết em xưa nay rất quan tâm tới cấp dưới của mình, nhưng giờ chị buộc phải đưa ra quyết định có lợi cho công ty nhất”.

Ngụy Khiết biết mình đuối lý, không muốn Hạng Mĩ Cảnh phải vì mình mà tranh cãi với Dung Ngọc Lan, nên cô nói với Dung Ngọc Lan: “Em xin nghỉ”.

Hạng Mĩ Cảnh không nói gì trước mặt Dung Ngọc Lan, sau khi ra ngoài, kéo Ngụy Khiết sang một bên, rồi hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”. Ngụy Khiết vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt Hạng Mĩ Cảnh, nghiêng mặt né tránh ánh mắt cô, cố gắng kìm chế không để nước mắt rơi, nói với giọng khản đặc: “Theresa, đừng ép em nữa được không? Em biết mình sai rồi, cũng biết sẽ không thể tiếp tục làm ở công ty nữa. Em xảy ra chuyện thế này, ít nhiều sẽ làm liên lụy tới chị, xin hãy tha thứ cho em. Em rất cảm ơn sự quan tâm của chị hơn một năm nay, cũng rất tiếc vì không còn cơ hội được theo học hỏi chị nữa”.

Hạng Mĩ Cảnh đã đại khái hiểu được vấn đề, thấy tâm trạng Ngụy Khiết không ổn, cô biết quyết định của Dung Ngọc Lan là không thể vãn hồi, nên cô không bày tỏ bất kì thái độ gì. Đợi Ngụy Khiết đi rồi, mới thông qua Âu Na hiểu được nguồn cơn sự việc.

Thì ra năm ngoái Ngụy Khiết quen với chồng của Kha Yến trong bữa tiệc do Bảo Nhã tổ chức, người đàn ông hơn bốn mươi tuổi này không tìm được lửa trong cuộc hôn nhân của mình, nên di chuyển mục tiêu sang Ngụy Khiết ngay thơ không hiểu sự đời. Quá trình cụ thể Hạng Mĩ Cảnh không thể đoán được, nhưng rõ ràng Ngụy Khiết đã cắn câu, hơn nữa trong lúc đóng vai tình nhân còn không cẩn thận để mình mang thai. Lần trước trên đường ra sân bay Ngụy Khiết nói bị đau ruột thừa, thực tế là do có dấu hiệu của việc bị sảy thai, nên dù được nghỉ ngơi cả mười ngày, khi quay lại công ty làm việc khí sắc cũng chẳng tốt hơn là bao. Bỗng dưng trở thành nhân vật chính trên trang nhất các mặt báo, chẳng trách Dung Ngọc Lan quyết định sa thải cô ấy.

Hạng Mĩ Cảnh không nghĩ ra được cách nào để đưa Ngụy Khiết quay lại công ty, huống hồ ra đi lúc này có thể là lựa chọn tốt nhất.

Âu Na rất thích xem phim do Kha Yến đóng, nên chẳng còn chút thiện cảm nào dành cho Ngụy Khiết, lên tiếng phê bình: “Cậy mình có chút tài sắc mà vùng tay quá trán, giờ thì công việc mất, danh tiếng bị huỷ hoại, còn sảy thai, ngay sức khoẻ cũng chẳng ra sao”.

Hạng Mĩ Cảnh tâm trạng không vui lắm, ngồi dựa người trên sofa, chậm chậm nói: “Nếu không phải vì bất đắc dĩ bị ép vào đường cùng, ai lại muốn bỏ đi đứa con của chính mình?”.

16. Chương 16

Hạng Mĩ Cảnh quả nhiên còn bị ảnh hưởng bởi chuyện của Ngụy Khiết.

Cô năm lần bảy lượt vì anh em Dung gia mà trở thành đề tài đàm tiếu của những người làm trong tập đoàn, đa phần là bị người ta ghen ghét coi thường, giờ cấp dưới lại gây ra một chuyện tày đình như thế, các ông

tám bà tám trong lúc chỉ chỉ trỏ trỏ phê phán sai lầm của Ngụy Khiết thuận miệng kéo luôn cô vào cho tiện bề hối tội.

Cô không thể không lấy hết dũng khí, tinh thần căng như dây đàn để né tránh tên bay đạn lạc từ khắp bốn phương tám hướng phóng tới, nhưng cũng có lúc cô không khống chế nổi tâm trạng của mình. Ví dụ như khi ở trước mặt Tiền Mẫn, cô bèn chất vấn với giọng hết sức danh thép, chặn ngay Tiền Mẫn ở phòng uống trà: “Cô ấy chẳng qua là một cô gái nhỏ thân cô thể cô, hà tất phải ép người ta tới mức đó?”.

Tiền Mẫn nhướng mắt nhìn cô: “Cô cho rằng tôi đã tiết lộ thông tin?”.

Cô hỏi ngược lại: “Tài xế đưa Ngụy Khiết tới bệnh viện chẳng phải là người của cô sao?”.

Tiền Mẫn không phủ nhận việc này, nhưng cũng không định vô duyên vô cớ để người khác bôi nhọ, cười nhạt đáp: “Mặc dù tôi không thích con người Ngụy Khiết, nhưng cũng không rảnh tới mức bỏ thời gian đi điều tra cuộc sống của cô ta. Cô ta dám làm tình nhân thì cũng phải biết sẽ có ngày bị bại lộ chứ, xe, nhà có cả rồi, còn phải giả vờ vô tội gì nữa? Lẽ nào cô ta cho rằng mấy kẻ có tiền đó yêu thật, sẽ kết hôn với cô ta thật sao? Chẳng qua chỉ là một nhân viên PR mà thôi, năm xưa Dịch Hiểu Vụ nổi như cồn khắp thành phố, cuối cùng vẫn bị vứt bỏ như thường đúng không? Cô ta còn chẳng bằng một phần mười của Dịch Hiểu Vụ, đừng vọng tưởng làm cô bé Lọ Lem”.

Hạng Mĩ Cảnh chẳng biết phải đối đáp ra sao.

Tiền Mẫn nhìn cô một cái, trước lúc đi ra ngoài còn cố ý huých vào vai cô, nói: “Không phải ai cũng may mắn gặp được Lâm Khải Thương như cô đâu. Nếu tôi là cô, nhất định sẽ rửa tay gác kiếm trước khi danh tiếng bị huỷ hoại, toàn tâm toàn ý tập trung vào việc lấy lòng mẹ chồng tương lai, đừng để tới sau này lại rơi mất con rùa vàng đã câu được”.

Những việc lo lắng trong lòng giống như cuộn len bị rối theo Hạng Mĩ Cảnh đi khắp nơi khiến cô không thể tĩnh tâm lại được. Khi bàn với bên tạp chí về việc phỏng vấn và tuyên truyền Mông Giang Vũ, người sắp được biến thành “Nữ hoàng giày cao gót”, từ lúc nào cô đã thất thần hai lần, lúc thuyết trình về ý tưởng sáng tạo của mình cũng làm không tốt, để biên tập của tạp chí chiếm ưu thế. Cũng may trước nay quan hệ giữa cô và tổng biên tập của tờ tạp chí này không tồi, thỉnh thoảng cũng tặng một hai chai vang ngon cho đối phương, nên mới khiến phương án cuối cùng không khác nhiều lắm so với dự tính trước đó của mình.

Kiều Kiều cùng cô tới toà soạn nhận ra ngay vẻ lơ đãng mất tập trung ấy, vẫn cho rằng cô đang nghĩ cách giúp Ngụy Khiết, nên bắt đầu lâu bầu bắt mẫn.

Tâm trạng Hạng Mĩ Cảnh không tốt lắm, cô thoáng sầm mặt, chỉ nói mình còn việc khác cần làm, bảo Kiều Kiều về công ty trước.

Thực ra trong công ty còn cả đồng việc chờ Hạng Mĩ Cảnh về giải quyết, nhưng cô không muốn nghe thấy những lời chỉ trích của mọi người dành cho Ngụy Khiết nữa, mặc dù là Ngụy Khiết đã sai. Cô đi dạo trong trung tâm thương mại nửa tiếng, ăn hai que kem, sau đó quyết định quay lại công ty.

Kết quả vừa khéo đúng lúc Dung Trí Hằng và mấy vị lãnh đạo cấp cao vừa bước ra khỏi thang máy, đi về phía đại sảnh, giống như chuẩn bị ra ngoài.

Hạng Mĩ Cảnh cũng như những người đứng trong đại sảnh, tránh sang một bên nhường đường, đứng ở nơi cách cửa không xa, đợi Dung Trí Hằng và những người kia ra ngoài.

Hôm nay Dung Trí Hằng mặc một bộ ple màu xanh nước biển, áo sơ mi màu xanh xám nhạt, không thất cà vạt, vì vậy nhìn có vẻ không giống ngày thường lắm.

Khi anh đi ngang qua, Hạng Mĩ Cảnh hơi cúi đầu, vừa thể hiện thái độ cung kính lịch sự, mà cũng là để tránh ánh mắt hai người chạm nhau khiến vở Soap opera kia phải ra phần ba.

Dung Trí Hằng giống như không thể cứ thế mà “tha” cho Hạng Mĩ Cảnh, chân đang bước rất đều bỗng dừng lại trước mặt cô.

Hạng Mĩ Cảnh nhìn thấy đôi giày da của anh, biết là mình không thể làm con đà điểu vùi đầu vào cát mãi, đành lấy hết dũng khí, ngẩng đầu mỉm cười chào: “Chào Dung tiên sinh”.

Một cử chỉ như thế thôi cũng thu hút ánh mắt của không ít người, những vị lãnh đạo cấp cao đi cùng với Dung Trí Hằng cũng không còn mang bộ mặt lạnh như băng nữa, nhìn Hạng Mĩ Cảnh từ đầu tới chân.

Lúc này Hạng Mĩ Cảnh thật sự muốn khóc, đang chuẩn bị chủ động hỏi xem Dung Trí Hằng có cần gì ở mình không.

Dung Trí Hằng lại cất giọng hết sức bình thản lên dặn dò cô: “Anne, cô nói với Orchid, bắt đầu từ ngày mai hoa dùng để trang trí trong tất cả các tầng đổi sang tường vi trắng”.

Đây vốn là một chỉ thị bình thường không thể bình thường hơn, nhưng vì Dung Trí Hằng đổi tên của cô từ Theresa sang Anne, đột nhiên anh đã dập tắt sự háo hức của những người có mặt trong đại sảnh đang chờ hóng chuyện. Trong toà nhà này, hiện tại chỉ mình Hạng Mĩ Cảnh cô có tên tiếng anh là Theresa, nhưng những người có tên tiếng anh là Anne thì nhiều không đếm xuể. Theo như tin đồn, giữa Dung Trí Hằng và Hạng Mĩ Cảnh có quan hệ thân thiết vượt mức bình thường, vậy tại sao anh có thể nhầm lẫn tên tiếng anh của cô? Lại còn làm cô khó xử trước mặt bao nhiêu người như thế? Việc này hoàn toàn không giống như hai người đang hẹn hò. Thế là mọi người lập tức dừng việc biên tập những tin tức về họ. Những kẻ ưa đưa chuyện bắt đầu tìm được đề tài khác, đó là tìm hiểu xem Dung Trí Hằng thích hoa gì.

Dù thế nào, đây cũng là một việc có lợi cho Hạng Mĩ Cảnh. Vì chuyện của Ngụy Khiết mà cô bị mọi người đánh đồng cá mè một lứa, nhưng chỉ một câu nói của Dung Trí Hằng đã làm rõ mối quan hệ “chưa chắc đã có” của hai người bọn họ, ở một mức độ nhất định nào đó anh đã giúp cô thấy lòng bớt nặng nề đi nhiều.

Quay về văn phòng, Hạng Mĩ Cảnh báo lại với Dung Ngọc Lan chỉ thị đó, Dung Ngọc Lan sau khi ngẩn ra mất vài giây mới bình tĩnh gọi điện cho cửa hàng hoa để điều chỉnh.

Một tiếng sau, Âu Na lon ton chạy vào luôn miệng gọi cô là “Anne” để trêu đùa. Hạng Mĩ Cảnh đang chọn giấy trước màn hình vi tính, trừng mắt lườm Âu Na một cái, mắng: “Việc thì không chịu làm, chỉ biết đi hóng chuyện về mình. Trừ tiền thưởng tháng này của cậu!”.

Âu Na không sợ, hào hứng nói: “Mình nhận sự uỷ thác của mọi người, tới để phỏng vấn tâm trạng của cậu lúc này. Thế nào? Bị bạn trai tin đồn gọi sai tên ngay trước mặt mọi người, cảm giác thế nào?”.

Hạng Mĩ Cảnh tiện tay giơ chiếc bút ném về phía Âu Na, đuổi bạn: “Cậu thật rảnh rỗi quá đấy”.

Không chỉ mình Âu Na rảnh rỗi, Dung Trí Dật cũng gọi điện cho cô.

Hạng Mĩ Cảnh có thể đoán được Dung Trí Dật sẽ nói gì, cô nhất máy cung kính lên tiếng: “Dung tiên sinh, tình cảm giữa tôi và A Khải rất tốt, ngày kia anh ấy về nước rồi, tôi thật sự không có bất kì ý định trăng hoa nào với Dung đại tiên sinh cả”.

Đầu dây bên kia Dung Trí Dật kinh hãi mãi không thấy lên tiếng.

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy có gì đó không đúng, mới hỏi một câu: “Dung tiên sinh”.

Dung Trí Dật phá lên cười hỏi: “Lại xảy ra chuyện gì rồi?”.

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy mình đúng là bị làm cho loạn cả lên rồi. Sau mới biết vì hôm nay Dung Trí Dật nhận chiếc xe đua mới, lại không dám chia sẻ niềm vui không được phép chia sẻ này với người nhà họ Dung, bạn bè trong thành phố không có, vậy là nghĩ tới chuyện đưa cô đi hóng gió.

Cô thất lễ với người ta trước, lại bị Dung Trí Dật bám nhằng nhằng không tha, đành phải yêu cầu anh ta không được đợi cô dưới toà nhà, cô sẽ tự mình đến điểm hẹn.

Dung Trí Dật đúng là đồ đồng bóng, chọn một chiếc xe đua màu đỏ rực, nhưng đồng bóng thì đồng bóng, anh ta vẫn là kiểu công tử phong lưu ham chơi hơn ham làm, tư thế chờ đợi đứng dựa người vào thành xe dưới ánh hoàng hôn thật sự vô cùng bắt mắt. Bác tài xế taxi tưởng lầm anh ta là bạn trai của Hạng Mĩ Cảnh, vừa tìm tiền lẻ trả lại cô, vừa nhắc nhở: “Có một người bạn trai như thế, chắc căng thẳng lắm nhỉ”.

Hạng Mĩ Cảnh không muốn phí lời giải thích, liền miệng vâng vâng dạ dạ. Xuống xe rồi, hét lời khen ngợi chiếc xe mới của Dung Trí Dật: “Hôm qua mới chỉ xem ảnh, hôm nay đã được tận mắt nhìn xe thật rồi. Quả nhiên có tiền mua tiền cũng được, nhìn hai cái đã thấy hoa mắt chóng mặt”.

Dung Tí Dật vô cùng hài lòng trước những lời tặng bốc đó của cô, kéo cô lên xe, hào hứng cảnh cáo: “Để cô cảm nhận được một cách thể nào là xe đua siêu hạng, tôi quyết định đưa cô tới Lâu Ngoại Lâu ăn Hàng Châu ăn cá dầm”.

Hạng Mĩ Cảnh kinh ngạc than: “Giờ đã sáu rưỡi rồi. Có thể ăn gần một chút không?”.

Đương nhiên phản đối của cô là vô hiệu. Dung Tí Dật lượn lờ ngoắt ngoéo giữa dòng xe đông như mắc cửi rồi rẽ lên đường cao tốc, vào thành phố Hàng Châu, nhưng vì không quen đường, nên đi mấy vòng mới tìm được Lâu Ngoại Lâu.

Hạng Mĩ Cảnh dúi cả người, chẳng còn tâm trạng mà khen kĩ thuật lái xe của anh ta bậc nhất hay tính năng xe siêu việt nữa, chạy thẳng lên tầng trên, gọi món thịt kho Đông Pha ăn trước đã.

Dung Tí Dật nhìn cô tỏ ý thất vọng: “Kĩ thuật lái xe siêu hạng lái với tốc độ xé gió đưa cô tới bên bờ Tây Hồ, mà cô lại chỉ chăm chăm ăn thịt kho thôi sao?”.

Cô không định tranh luận giải thích, ngoan ngoãn ngồi nghe phê bình.

Anh ta cũng cầm cúi ăn, đang ăn như nhớ ra điều gì đó, hỏi: “Chuyện cô nói lúc nghe điện thoại là như thế nào? Cái gì mà cô thật sự không thích Victor?”.

Cô nuốt thức ăn xuống, giải thích: “Gần đây đầu óc tôi hơi lẩn lộn, anh đừng để ý”, rồi lập tức chuyển đề tài: “Anh lấy xe mới sao không đưa Từ tiểu thư đi hóng gió?”.

Anh ta cũng không giấu giếm: “Chú tôi ngã bệnh, hôm qua Sisley đã bay về Los Angeles rồi”.

“Ồm sao?”. Cô thoáng kinh ngạc.

Anh ta cau mày nhìn cô: “Cô quan tâm tới Sisley như thế làm gì?”.

Cô nói như trùng hợp: “Mấy hôm trước tôi có gặp Từ tiểu thư ở nhà Fiona, nói chuyện với cô ấy khá hợp”.

Anh ta vô cùng kinh ngạc: “Từ nhỏ Sisley chỉ thích yên tĩnh, bạn bè không nhiều, vậy mà cô có thể nói chuyện khá hợp với nó? Thật thần kì”.

Cô biết việc Từ Hi Lê không có nhiều bạn, không phải ai cũng thích một xã hội mở cửa, cũng không phải ai cũng thích hằng ngày đi dự đủ các loại tiệc tùng, đeo mặt nạ chào hỏi xã giao với người khác.

Tình cảm giữa Dung Tí Dật và Từ Hi Lê có lẽ không tệ, nên anh ta tỏ vẻ tiếc nuối khi cô em họ mới tới chơi chưa được bao lâu đã vội vã quay về. “Thật là người nên đi chẳng đi, người nên ở chẳng ở”.

Hạng Mĩ Cảnh nhanh chóng hiểu rằng người nên đi mà Dung Trí Dật nói ở đây chính là Phùng Vũ Phi, nhưng vì lịch sự cô không muốn hỏi những chuyện có liên quan tới gia đình họ Dung, nên không phát biểu ý kiến.

Dung Tí Dật xưa nay chưa bao giờ che giấu việc yêu ghét của mình, đặc biệt anh ta lại cảm thấy Hạng Mĩ Cảnh đáng tin, nên nói tiếp: “Nếu trong nhà có quy định mọi người phải ở Dung Liên sơn trang, tôi thật ra không muốn sáng nào ngủ dậy cũng phải giáp mặt với Grace”.

Cô cười hỏi: “Lẽ nào cô ấy không được xinh đẹp lắm?”.

Anh ta không cố ý bẻ cong sự việc, mà rất thẳng thắn: “Rất xinh đẹp ưa nhìn, giống Yan vô cùng, nhưng cách đối nhân xử thế thì kém vô hơn nhiều. Nói là đến chơi với Yan, mà tôi thấy như đến để gây phiền phức thì hơn. Sức khỏe của Yan vốn đã không tốt, giờ còn phải lo lắng việc Grace chạy đi khắp nơi gây thù chuốc oán. Lần trước mở tiệc mời mấy vị nhà họ Diệp, cô ta ăn nói không giữ mồm giữ miệng, nếu không phải có Victor ở đó, tôi có cảm giác Diệp Chí Khiêm sẽ lột da cô ta ngay tại chỗ”, anh ta bổ sung: “Ăn nói chẳng có lễ nghi trên dưới gì cả. Cũng không nhìn lại xem giờ mình đang ở đâu”.

Cô không ngờ lại được nghe nhiều bí mật tới thế, nhưng vẫn giữ nụ cười mỉm trên môi, chỉ nói: “Dung tiên sinh thật sự rất yêu vợ”.

Anh ta nhún vai, dường như định bày tỏ ý kiến riêng của mình, nhưng ngập ngừng hồi lâu, rồi e dè nói: “Lấy vợ về thì phải chăm sóc yêu thương. Bà nội rất nghiêm khắc, không chỉ nghiêm ở chỗ lễ tiết phải ba lạy chín dập đầu, trước khi kết hôn gây chuyện có thể bỏ qua được, nhưng sau khi kết hôn không ai dám

làm bậy. Nếu không cô cho rằng tại sai Orchid lại cứ ở lì đây mãi?”.

17. Chương 17

Chuyến bay của Lâm Khải Sương hạ cánh lúc năm giờ sáng.

Trước một hôm, Hạng Mĩ Cảnh nhận được thông báo từ thư kí của Quý Thục Nghi là Lưu Sa, nói xe của Lâm gia sẽ tới đón cô lúc bốn giờ, bảo cô sau khi trang điểm chải chuốt xong thì xuống dưới nhà.

Ấn tượng của cô trong lòng Quý Thục Nghi mặc dù rất không tốt, nhưng cũng không đến mức phải chống đối ra mặt, ba giờ cô đã bò dậy khỏi giường.

Cô khá nhẹ nhàng, nhưng vẫn đánh thức Phương Tuân Kiệm, không để cô kịp xuống giường, anh giơ tay ôm lấy eo cô, kéo cô áp sát vào ngực mình, vùi mặt vào hõm cổ cô. Anh vẫn chưa tỉnh hẳn, giọng nói có chút mơ màng: “Sao dậy sớm thế?”.

Hơi thở nóng hổi của anh phả vào tai, nhiệt độ ở lòng bàn tay xuyên qua làn da hâm nóng từng tế bào, suýt nữa thì cô mềm lòng, nhưng phải gắng sức bấu một cái thật đau vào đùi mình, sau đó nói: “Em phải ra sân bay đón Lâm Khải Sương”.

Cô cảm nhận được anh đã mở mắt, vì lông mi anh chớp chớp chạm vào làn da cô hai lần.

Anh hỏi: “Sao tối qua em không nói?”.

Tối qua, sau khi bàn bạc cùng nhà máy tất cả những mẫu giày sẽ xuất hiện trong lần quảng bá này xong, về đến nhà đã mười một giờ, tắm rửa rồi tìm bữa thứ gì đó nhét vào bụng, chọn xong bộ y phục sẽ mặc trong ngày hôm nay, thì đã mười hai giờ. Cô nằm lên giường mới ngủ được vài phút, Phương Tuân Kiệm đến.

Anh uống rất nhiều rượu, loạng choạng như không còn đứng vững được nữa. Cô xả nước cho anh tắm, quay người vào lấy quần áo cho anh xong quay lại, thấy anh suýt thì ngã gật trong bồn tắm. Cô đành đỏ mặt tía tai vào tắm cho anh, anh say tới mức không còn biết trời đất gì nữa, cũng chẳng mở nổi mắt, để mặc cô muốn làm gì thì làm. Đưa được anh về giường, đã gần một giờ sáng, vì vậy tổng cộng cô mới ngủ được hai tiếng đồng hồ.

Giờ anh lại trách cô tại sao tối qua không nói, cô cũng chẳng khách sáo ầm ỨC trách: “Anh say như thế, em nói anh cũng không nhớ được”.

Anh cười cười, nói với cô: “Tối qua mời bọn Cố Tử Triều ăn cơm. Em đâu phải không biết bọn họ uống khiếp thế nào, nếu không nhờ Nhất Trác uống đỡ cho anh vài li, chỉ e anh chẳng còn nhớ nổi đường về nhà nữa”.

Cô lập tức quay người lại nhìn anh, hỏi: “Mấy công trình ở Trung Phi đã xong rồi?”.

Anh “ừm” một tiếng rồi đáp: “Chắc không có vấn đề gì nữa”.

Cô cảm thấy vui, nghiêng người hôn lên môi anh.

Lúc này anh đã tỉnh rượu, từ khách thành chủ ôm cô rồi hôn thật cuồng nhiệt.

Hai người cứ như thế khoảng nửa tiếng đồng hồ, cô mệt tới mức gân cốt rã rời, nhưng không thể không dậy trang điểm còn kịp giờ ra sân bay.

Cũng may cô tới trước Quý Thục Nghi năm phút, còn kịp vào nhà vệ sinh chỉnh sửa lại chiếc khăn trên cổ, che đi dấu hôn.

Quý Thục Nghi là một tiểu thư Thượng Hải chính cống, có stylist riêng, ở tuổi sáu mươi sáu, ra sân bay đón con trai thôi mà cũng sậy tóc quần tít như một đám mây theo kiểu các nữ minh tinh Hồng Kông thập niên tám mươi rất ưa chuộng. Bà ta có thân hình tương đối đầy đặn, chăm chút cho sắc đẹp khá tốt, là một

người phụ nữ mạnh mẽ nổi tiếng, nên từ người bà ta toát ra uy quyền khiến người khác phải run sợ. Bà ta rất thích những bộ xường xám được cách tân, hôm nay đi đón cậu con vàng bạc, nên mặc một chiếc xường xám nền tím, thêu hoa màu vàng và màu đỏ, khuy cài thêu chỉ vàng, được làm thủ công vô cùng tinh xảo.

Hạng Mĩ Cảnh chưa từng một mình tới thăm Quý Thục Nghi, từ lần về trước của Lâm Khải Sương cho đến nay cũng phải hơn hai tháng rồi. Cô biết rõ Quý Thục Nghi không thích mình, nên không nhiệt tình tới mức ôm bà, chỉ cúi người chào hỏi giống như gặp mặt một vị khách quý trong công việc mà thôi: “Cháu chào dì”.

Quý Thục Nghi không thích Hạng Mĩ Cảnh là sự thật, Hạng Mĩ Cảnh và Lâm Khải Sương trở thành một đôi đã được hai năm cũng là sự thật. Trước hai sự thật này, Quý Thục Nghi rõ ràng càng ngày càng nghiêng về sự thật thứ hai hơn, đồng thời hi vọng Hạng Mĩ Cảnh sẽ khuyên được Lâm Khải Sương về nước để phát triển sự nghiệp. Bà chỉ “ừm” một tiếng, nhìn đồng hồ thấy còn sớm, bèn ý tứ nhắc nhở: “A Khải năm nay đã hai mươi chín tuổi rồi, đàn ông tam thập nhi lập, nó phiêu bạt ở nước ngoài bao nhiêu năm như thế, cũng đến lúc về nhà”.

Hạng Mĩ Cảnh không định đắc tội với Quý Thục Nghi ngay ngày đầu tiên, đặc biệt ngày kia còn là sinh nhật của bà, vì vậy chỉ thuận theo ý bà mà nói tiếp: “Cháu cũng mong anh ấy sẽ về nước”.

Quý Thục Nghi tạm hài lòng với câu trả lời của cô, trò chuyện vài câu, bỗng nghe thông báo chuyến bay của Lâm Khải Sương chuẩn bị hạ cánh.

Không phải đợi lâu, cửa ra mở, Lâm Khải Sương nhanh chóng xuất hiện.

Lâm Khải Sương không giống những công tử nhà giàu khác, cũng không kho khan cứng nhắc như những người thường xuyên vui mặt vào trong phòng thí nghiệm, anh mặc quần đùi áo cộc đi giày thể thao, tay cầm túi du lịch.

Mất anh thâm quầng, không cần nghĩ cũng biết trước khi lên máy bay về nước anh phải thức đêm để hoàn thành công việc trước thời hạn, dưới cằm râu mọc lún phún, gầy hơn rất nhiều so với lần về nước trước, khiến đường nét của khuôn mặt rõ ràng hơn.

Quý Thục Nghi rất đau lòng, vội vàng bước tới Lâm Khải Sương.

Lâm Khải Sương dang rộng hai cánh tay ôm Quý Thục Nghi, gọi: “Mẹ”

Hai mẹ con gặp nhau đương nhiên là vô cùng tình cảm, Hạng Mĩ Cảnh đứng bên cạnh, vai trò chẳng khác nhiều so với lái xe, thư kí riêng của Quý Thục Nghi.

Lâm Khải Sương không quên cô, sau khi thể hiện tình cảm với mẹ xong, lại dang tay kéo cô vào lòng, ôm rất chặt. Cô bị siết tới phát đau, cố gắng nhịn cười thì thầm vào tai anh: “Diễn quá đà rồi đấy”.

Anh phì cười thành tiếng, buông cô ra, sau đó đưa túi hành lí cho tài xế, rồi cầm tay hai người phụ nữ bước về phía trước.

Ba người về tới nhà họ Lâm mới hơn sáu giờ, bữa sáng vô cùng thịnh soạn. Sắc mặt Lâm Khải Sương và Hạng Mĩ Cảnh trông rất tệ, lúc này Quý Thục Nghi lại là một bà mẹ hiểu biết, bảo hai người họ về phòng nghỉ ngơi.

Lần này tinh thần của Hạng Mĩ Cảnh lập tức tăng vọt, đợi Lâm Khải Sương khoá cửa phòng xong, bèn kéo anh lại nói: “Mẹ anh lại cho phép em ngủ trong phòng anh!”.

Anh vừa xấp xếp hành lí, vừa phân tích: “Bà đã dần chấp nhận em”.

Cô nằm trên sofa, duỗi thẳng chân, thở dài: “Vậy phải làm thế nào? Hay là để em làm chút việc bà không thích nhé?”.

Anh lắc đầu: “Muốn hành động cũng phải qua sinh nhật bà đã”.

Cô thấy anh nói có lí, lại hỏi: “Anh chuẩn bị quà gì rồi?”.

Anh lấy từ trong túi hành lí ra một chiếc hộp đưa cho cô xem: “Là một chiếc cài áo, hàng chữ cái được làm bằng kim cương này là tên tiếng Anh của mẹ anh”.

Cô thấy chiếc cái áo này rất đẹp, giá chắc chắn cũng đẹp không kém, bèn cố ý khen ngợi: “Ra tay hào phóng quá nhỉ?”.

Anh lại lấy một chiếc hộp nhỏ nữa đưa cho cô: “Đừng nói anh thiên vị đây”.

Cô nói cảm ơn, rồi vui mừng đón lấy hộp quà, mở ra xem, là một chiếc vòng cổ bằng đá quý màu xanh sẫm. Kiểu dáng rất đơn giản, viên đá không quá lớn, nhưng tròn tròn, vô cùng bắt mắt.

Cô rất thích, lại cảm ơn anh lần nữa.

Anh nói: “Là anh phải cảm ơn em mới đúng”. Sau đó giục cô lên giường đi ngủ.

Cô đúng là bị thiếu ngủ, vừa đặt đầu xuống chiếc giường mềm mại chưa được hai phút đã ngủ mất. Vẫn là anh gọi cô dậy, nói đã mười một rưỡi, phải xuống nhà ăn trưa, lại cố ý chỉ vào vết hôn trên cổ cô trêu: “Tối qua làm trò bắt gà trộm chó gì thế này?”.

Bị anh bắt được, vội vội vàng vàng chỉnh lại tư thế, sau đó giải thích: “Bị côn trùng cắn”.

Anh phá lên cười ha hả: “Con côn trùng này cũng ác thật đấy”.

Xuống nhà, mới biết Phương Tuấn Kiệt tới chơi.

Phương gia và Lâm gia cùng ở trong khu biệt thự này, chỉ có điều một nhà ở tít mạn Đông, một nhà ở tít mạn Tây, và là hai hộ chiếm hai căn biệt thự to nhất. Sinh thời mẹ

Phương Tuấn Kiệt có quan hệ khá tốt với Quý Thục Nghi, vì vậy một người rất biết cách đối nhân xử thế như Phương Tuấn Kiệt, tới nay vẫn giữ được mối quan hệ tương đối tốt với Quý Thục Nghi.

Trước kia Hạng Mĩ Cảnh có nói với Chương Du, Phương Tử Du muốn thông qua cô để hồng tìm cơ hội hợp tác với Quý Thục Nghi là tìm nhằm đối tượng rồi, thực ra trong lòng cô hiểu rõ, Phương gia mặc dù không yếu thế hơn Lâm thị do Quý Thục Nghi đang điều hành, nhưng con người Quý Thục Nghi không chỉ nhìn tiền hành sự, Phương Tử Bác và Phương Tử Du không phải con dòng chính thất, cho dù hai anh em họ có được Phương Định Trạch yêu quý tới nhường nào, thì cũng không bao giờ lọt nổi vào mắt của Quý Thục Nghi. Phương Tuấn Kiệt lại khác, anh có khả năng trò chuyện vui vẻ cùng Quý Thục Nghi, cũng có bản lĩnh can thiệp khiến Phương Tử Du không thể hợp tác nổi với Quý Thục Nghi.

Lâm Khải Sương và Phương Tuấn Kiệt là chỗ quen biết cũ, mặc dù con đường họ đi khác nhau, nhưng quan hệ vẫn khá tốt. Phương Tuấn Kiệt nghe tin Lâm Khải Sương về, nên đặc biệt tới thăm bạn cũ, sau đó bị Quý Thục Nghi giữ lại ăn cơm trưa.

Hạng Mĩ Cảnh không ngờ Phương Tuấn Kiệt lại đến, khi từ trên tầng hai đi xuống nhìn thấy anh, ít nhiều có chút bất ngờ.

Lâm Khải Sương hoàn toàn không hay biết gì nên vô cùng thoải mái, chào hỏi Phương Tuấn Kiệt và trò chuyện rôm rả cho tới tận kho ngồi vào bàn ăn. Phương Tuấn Kiệt nói buổi chiều phải dành thời gian đi xem bữa tiệc sinh nhật vào tối mai do Phương Tử Du phụ trách đã chuẩn bị tới đâu rồi, Lâm Khải Sương bèn nói anh cũng muốn đi. Hạng Mĩ Cảnh đi cùng họ.

Ba người đến khách sạn, Chương Du đã đến trước, giải thích với Lâm Khải Sương một lượt những hạng mục trong bữa tiệc.

Hạng Mĩ Cảnh và Phương Tuấn Kiệt đi sau, lúc này hai người có nói chuyện với nhau cũng không khiến người khác để ý, Phương Tuấn Kiệt lại nghiêm túc khen cô: “Em được nhà họ Lâm hoan nghênh hơn trước nhiều rồi đấy”.

Cô hiểu anh muốn ám chỉ Quý Thục Nghi, thế là phản kích: “Anh còn được bà Quý hoan nghênh hơn”.

Anh đột nhiên hỏi cô: “Bao giờ thì chia tay với anh ta?”.

Cô ngẩn người, rồi quay mặt sang nhìn anh.

Anh khôi phục lại bộ dáng như đang nói đùa của mình: “Anh ta và công ty bên ấy kí hợp đồng rồi, phải còn một năm nữa mới hết hạn đúng không?”.

Cô hoang mang gật đầu nói phải.

Đúng lúc này thì di động đổ chuông, Ông Nhất Trác gọi tới. Cô đoán chắc là có liên quan tới Dịch Hiểu Vụ, không tiện nghe máy trước mặt Phương Tuấn Kiệt, nên đi ra chỗ khác.

Giọng Ông Nhất Trác vô cùng lo lắng, cô vừa bắt máy thì hỏi luôn: “Theresa, Dịch Hiểu Vụ có chấp muốn đi mua rượu, trong nhà chẳng ai ngăn nổi cô ấy. Tôi vừa đến Thâm Quyển, không về kịp, cô có thể tới hầm rượu tìm cô ấy được không?”.

Cô lập tức nhận lời, cúp máy xong, Phương Tuấn Kiệt hỏi cô có chuyện gì. Cô chỉ nói bên hăng giày xảy ra có chút chuyện, phải quay về xử lý, sau đó lại phải nói dối Lâm Khải Sương và Chương Du.

Chạy đến hầm rượu, quả nhiên thấy Dịch Hiểu Vụ đang đứng chọn rượu. Cô mới chỉ học được một chút kiến thức ở Hạng Mĩ Cảnh, căn bản vẫn không phân biệt nổi đâu là rượu ngon, nên cứ đứng trước giá rượu mà cầm lên đặt xuống, rồi lặp lại động tác từ đầu. Phó giám đốc của hầm rượu thấy cô hành hạ những chai rượu quý như thế thì đau lòng vô cùng, nhưng vì có vệ sĩ của Dịch Hiểu Vụ, không thể nào tiếp cận được cô để khuyên nhủ, ngăn cản.

Hạng Mĩ Cảnh đầu tiên là an ủi phó giám đốc rằng lát nữa chỗ rượu này sẽ được đóng gói mua hết, sau đó mới tới gần Dịch Hiểu Vụ, thân mật gọi: “Hiểu Vụ”.

Dịch Hiểu Vụ nghe có người gọi mình, nghiêng đầu nhìn, rất lâu sau mới nhận ra Hạng Mĩ Cảnh, cầm chai rượu giơ lên cao vui vẻ vỗ tay: “Theresa, sao cô lại ở đây?”.

Hạng Mĩ Cảnh nói dối: “Mình tới chọn rượu cho tiểu Dung tiên sinh”.

“Tiểu Dung tiên sinh?” Dịch Hiểu Vụ chau mày, ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng vẫn không hiểu, hỏi cô: “Tiểu Dung tiên sinh nào?”.

Cô lập tức chuyển đề tài, hỏi lại: “Cô đã nhắm được chai rượu nào rồi?”.

Dịch Hiểu Vụ còn đang đau đầu, nghe hỏi vui mừng đáp: “Nhất Trác hôm nay sẽ có được miếng đất ở đường Hoa Sơn, định mua rượu về để uống chúc mừng anh ấy”.

Mảnh đất ở đường Hoa Sơn Ông gia có được từ ba năm trước, bởi vì năm đó bất động sản rất sôi động, nên Hạng Mĩ Cảnh vẫn còn nhớ rất rõ. Biểu hiện của Dịch Hiểu Vụ thể hiện rõ ràng: kí ức và ý thức của cô bị rối loạn.

Hạng Mĩ Cảnh nhìn bộ dạng của Dịch Hiểu Vụ, trong lòng bỗng thấy buồn, nhưng không đành chính lại, mà tận tâm tận lực giúp cô chọn một chai vang trắng được sản xuất năm 2005.

Dịch Hiểu Vụ nhìn năm sản xuất, vô cùng vui sướng: “Mình và Nhất Trác quen nhau vào năm này”.

Hạng Mĩ Cảnh gật đầu: “2005 là một năm đẹp”.

Dịch Hiểu Vụ ôm chai rượu đầy vui sướng.

18. Chương 18

Lâm Khải Sương gọi điện hỏi cô đã xong việc chưa, có thời gian cùng anh ăn tối với Phương Tuấn Kiệt và Chương Du không.

Cô nói cô không đi cùng họ được, một mình ngồi giữa những giá rượu, trong tay cầm chai vang đỏ mà vừa rồi Dịch Hiểu Vụ nâng lên đặt xuống không biết bao nhiêu lần. Vị của chai rượu này thật ra không quá đáng chất, nhưng khi uống vào miệng, dường như ngay cả trái tim cũng ngập vị đắng.

Để bày tỏ sự trân trọng của mình đối với sinh nhật của Quý Thục Nghi, cô xin Orchid nghỉ phép một ngày, sáng sớm sau khi ngủ dậy liền đi spa theo lịch trình đã được sắp xếp từ trước, sau đó trang điểm và làm tóc theo phong cách bộ lễ phục do Lưu Sa mang đến. Khi toàn bộ quá trình hết sức tỉ mỉ và lãng nhãng này

kết thúc, đã bốn giờ chiều, Lâm Khải Sương tới đón, cô mặc chiếc váy dài màu da đính ngọc trai giống như mũ nhân ngư bước từng bước nhỏ lên xe.

Lâm Khải Sương rất thông cảm, lấy từ ghế sau chiếc sandwich đưa cho cô, cười nói: “Tân nương cũng không long trọng như em”.

Hạng Mĩ Cảnh môi tô son, không dám há to miệng để ăn sandwich, đành dùng ngón tay véo từng miếng nhỏ nhét vào miệng. Thực sự cô rất đói, ăn được nửa cái bánh xong mới lên tiếng: “Nếu còn trang điểm thêm, e rằng chẳng ai còn nhận ra em nữa”, rồi cảm khái: “Em cảm thấy mẹ anh có ý đồ đó thật. Hi vọng mọi người sẽ quên em là nhân viên PR Hạng Mĩ Cảnh”.

Lâm Khải Sương cười cười không phủ nhận, đặt giả thiết hỏi cô: “Ngộ nhỡ tối nay mẹ anh lại yêu cầu em dừng làm công việc liên quan tới PR nữa, thì em định thế nào?”.

Đôi mắt được đánh khá đậm của cô liếc Lâm Khải Sương một cái, có chút giận dỗi nói: “Em chắc chắn sẽ không đồng ý, cũng vừa khéo khiến bà càng thêm không thích em”.

Anh như đang nghĩ cho cô: “Thực ra nghề PR cũng không phải là nghề có thể làm cả đời, nếu có cơ hội, đổi sang làm ngành khác cũng không tệ. Đãi ngộ ở Lâm thị chưa chắc đã kém hơn Bảo Nhã”.

Cô lắc đầu: “Trở thành nhân viên dưới tay mẹ anh? Thế chẳng phải sau khi chúng ta chia tay, bà ấy sẽ bóp chết em à”.

Anh cười cười, nghĩ ra điều gì đó bật hỏi: “Tập đoàn Hoa Hạ có nhiều công ty như thế, sao trước kia em lại vào Bảo Nhã? Lê nào người của bộ phận nhân sự đã mang hồ sơ của em lên nhằm tăng?”.

Cô ngập ngừng, sau đó cười đáp: “Ái chà, ngay cả chuyện đó cũng bị anh đoán ra”.

Anh rõ ràng không tin, nhìn cô một cái.

Thế là cô lại cười, “Thực ra vì em cảm thấy lương của nghề PR cao, làm tốt còn có phần trăm, thưởng cũng đặc biệt nhiều. Kiểu người bước ra từ gia đình nghèo khổ như em, cấp độ khao khát đối với đồng tiền một người như anh không hiểu nổi đâu”.

Lần này thì anh tin lời cô thật: “Em có khó khăn gì, có thể nói với anh”.

Cô cười hi hi: “Anh tưởng anh là bạn trai em thật chắc?”.

Anh nhún vai, cố ý cười nói: “Thôi được, anh xem chút nữa thì quên mất trong nhà em có một con côn trùng rất lợi hại”.

Cô bắt lực trùng mắt lườm anh, nói dối: “Không cho phép em được có tình một đêm à?”.

Anh lại không tin: ” Người khác làm PR, em cũng là dân PR, nhưng anh biết em không giống họ”.

Cô không trả lời.

Anh nói tiếp: “Những lời anh nói trước kia giờ vẫn còn hiệu lực. Nếu em thật sự gặp được người mình yêu, chúng ta sẽ lập tức kết thúc mối quan hệ trên danh nghĩa này”.

Cô đột nhiên nhớ tới việc Phương Tuân Kiệm hỏi cô bao giờ chia tay với Lâm Khải Sương, anh hỏi một cách tùy tiện, cô không biết có nên nghĩ anh đang quan tâm tới cô hay không. Cô vẫn không muốn để lộ quá nhiều bí mật trước mặt Lâm Khải Sương, cười cười đáp: “Đợi bao giờ em gặp được người đó hẵng nói”.

Không long trọng như bữa tiệc mừng ngày thành lập của tập đoàn Hoa Hạ, khách quý và những người nổi tiếng được mời tới dự sinh nhật của Quý Thục Nghi chưa đến trăm người. Hạng Mĩ Cảnh quen khoảng tám mươi người trong số đó, phần còn lại cô không quen đều là những tài tử giai nhân vây quanh đám công tử kia mà thôi, đương nhiên, cũng có một hai ngoại lệ, ví dụ như Phùng Vũ Phi, người mà cô nghe danh đã lâu nhưng chưa được gặp mặt.

Dung Trí Dật nói không sai, Phùng Vũ Phi khá xinh đẹp, thân hình với những đường cong hoàn hảo, hơn nữa khuôn mặt cô ta rất giống Phùng Nghệ Nhân, đặc biệt đôi mắt, giống như tạc, chỉ có điều Phùng Nghệ Nhân dịu dàng ôn hoà, còn Phùng Vũ Phi thì ngạo mạn. Cô ta mặc một chiếc váy dài quây ngực màu vàng nhạt, đeo một chiếc vòng cổ cổ mặt bằng kim cương màu vàng hình bầu dục, tóc dài quá tai một chút, hơi

xoăn, khiến khuôn mặt cô ta trông càng tinh tế lạ thường. Cô ta là khuôn mặt mới trong các bữa tiệc xã giao, nhưng vì khoác tay Dung Trí Hằng cùng xuất hiện, nên nhận được rất nhiều ánh mắt quan tâm.

Hôm nay Hạng Mĩ Cảnh xuất hiện với thân phận là bạn gái của Lâm Khải Sương, vì vậy không cần phải vứt bỏ Lâm Khải Sương và Quý Thục Nghi chạy tới trước mặt người của Dung gia thể hiện sự chăm chỉ cần mẫn của mình. Cô ngoan ngoãn đi cạnh Lâm Khải Sương, đợi ba chị em nhà họ Dung cùng Phùng Vũ Phi tới chúc thọ Quý Thục Nghi.

Mọi người đều hiểu rõ thân phận của nhau, vì vậy chào hỏi cũng làm theo lễ nghi. Dung Ngọc Lan là người lớn nhất trong gia đình họ Dung ở thành phố này, và cũng tiếp xúc với Quý Thục Nghi nhiều nhất, nên giữ vai trò là cầu nối.

Những lời giới thiệu đều vô cùng khách sáo và đẹp đẽ, nhưng cuối cùng lại vì Phùng Vũ Phi liếc xéo Hạng Mĩ Cảnh, mở miệng nói rất miệt thị: “Thì ra cô chính là Hạng Mĩ Cảnh mà Mandy nói”, khiến không khí đột nhiên trở nên gượng gạo kỳ quái.

Quý Thục Nghi và Lâm Khải Sương rõ ràng không biết “Mandy” mà Phùng Vũ Phi nhắc tới là ai, Dung Trí Hằng biết “Mandy” nhưng không hiểu Phùng Vũ Phi nói vậy là có ý gì, Dung Ngọc Lan và Dung Trí Dật thì hiểu nguồn cơn trong đó nhưng không ngờ Phùng Vũ Phi lại đề cập vào lúc này.

Hạng Mĩ Cảnh lập tức hiểu ngay, Phùng Vũ Phi đang đứng trước mặt cô đây là bạn thân của Ngô Mạn Ni, cô nhanh trí, mỉm cười thừa nhận: “Tôi là Hạng Mĩ Cảnh. Không biết Phùng tiểu thư có gì chỉ giáo?”.

Sự thừa nhận thẳng thắn như thế, khiến Phùng Vũ Phi lại ném về phía Hạng Mĩ Cảnh một ánh mắt không hề khách khí.

Kết quả, hai cái liếc mắt đó của Phùng Vũ Phi khiến Quý Thục Nghi không vui. Hôm nay bà mới là nhân vật chính, địa vị của bà trong thành phố này khó ai lung lay nổi, bà nói với Dung Trí Hằng nhưng mắt lại nhìn Phùng Vũ Phi: “Cô em vợ của Dung tiên sinh có chỗ nào bất mãn chẳng?”.

Phùng Vũ Phi ngạo mạn quen rồi, chưa từng có người nào nhìn mình một cách khinh thường như Quý Thục Nghi, ngay tên cô ta cũng chẳng thèm gọi, mà là “cô em vợ của Dung tiên sinh”, lập tức nổi cơn, định cất giọng lằn át hồng chiêm thể thượng phong.

Dung Trí Hằng ngăn Phùng Vũ Phi lại, rồi cười nói Quý Thục Nghi giọng biết lỗi: “Grace nghe nói tới năng lực của Theresa, nên muốn kết bạn cùng cô ấy”. Sau đó nhìn Hạng Mĩ Cảnh.

Hạng Mĩ Cảnh chưa từng nghĩ tới việc kết bạn với người nhà họ Dung, lập tức vuốt đuôi Dung Trí Hằng: “Thật vinh hạnh cho tôi”.

Dù những lời sau đó thuận tới thế nào, thì vương mắc khi trước cũng không được giải toả. Hạng Mĩ Cảnh thấy mình vô tội, sự bất hoà giữa cô và Ngô Mạn Ni lại được chuyển tiếp một cách thần kì sang Phùng Vũ Phi, ngộ nhờ Phùng Vũ Phi thật sự được gả cho Dung Trí Hằng làm vợ lẽ, thì chắc chắn chín mươi phần trăm cô sẽ sống không yên.

Lâm Khải Sương không biết trong đầu cô nghĩ gì, chỉ hào hứng nói: “Anh còn tưởng người của Dung gia đều giống Dung Ngọc Lan và Dung Trí Dật cơ, không ngờ còn có một người như Dung Trí Hằng”.

Hạng Mĩ Cảnh đính chính lại suy nghĩ của anh: “Phải là ngoài Dung Trí Dật và Dung Ngọc Lan, người của Dung gia đều giống như Dung Trí Hằng”.

Lâm Khải Sương nhún vai, khen cô: “Em xử lí quan hệ của mình với Dung gia khá tốt”.

Hạng Mĩ Cảnh nhìn anh cười: “Làm gì có nhân viên nào đang yên đang lành lại đập bàn quát ông chủ chứ?”.

Lâm Khải Sương gật đầu, cố ý cười nói: “Vừa rồi anh để ý thấy mẹ rất quan tâm tới màn giao lưu giữa em và Dung Trí Dật, chắc chắn về tin đồn giữa hai người đã đến tai bà. Nhưng anh lại cảm thấy em sẽ không thích một người không có tính quyết đoán như thế, nếu đổi lại là Dung Trí Hằng thì còn có khả năng”.

Hạng Mĩ Cảnh lờm anh không hề khách khí: “Dung tiên sinh và vợ tình cảm quấn quýt như đôi chim uyên ương. Huống hồ...”, cô đang định nói ngay cả tên cô Dung Trí Hằng còn chẳng nhớ, thì bỗng đột nhiên nghĩ ra vừa rồi anh gọi cô là “Theresa” rất rõ ràng, nên nhất thời cô có chút bồn chồn.

Lâm Khải Sương hào hứng , truy hỏi: “Huống hồ gì?”.

Hạng Mĩ Cảnh suy nghĩ, rồi nói tiếp: “Huống hồ em là người thông minh, không muốn làm con thiêu thân sống chết đòi lao vào lửa”.

Lâm Khải Sương cười, cầm tay cô đặt lên cánh tay mình: “Thực ra thiêu thân lao vào lửa cũng có cái vui của nó”.

Người của nhà họ Phương đến dự tiệc sinh nhật Quý Thục Nghi còn nhiều hơn nhà họ Dung tới hai người, Phương Định Trạch bằng tuổi với Quý Thục Nghi mang theo bà vợ kém mình ba mươi tuổi, Phương Tử Bắc cũng đưa vợ cùng đi, Phương Tử Du và Phương Tuân Kiệm đi một mình.

Hạng Mĩ Cảnh vẫn luôn cảm thấy trong ba người con trai một người con gái của Phương Định Trạch, ngoài Phương Hữu Lai còn nhỏ tuổi ra, hai người cùng mẹ là Phương Tử Bắc và Phương Tử Du thực ra không giống cha bằng Phương Tuân Kiệm. Nhưng quan hệ thân sơ xưa nay không quyết định bởi hình thức, Phương Định Trạch thiên vị Phương Tử Bắc và Phương Tử Du, bạc đãi đứa con trai dòng chính thất do vợ cả Bạch Tuyền Nghi sinh là Phương Tuân Kiệm đã là bí mật được công khai.

Hạng Mĩ Cảnh chưa từng gặp Bạch Tuyền Nghi, ngay cả ảnh cũng không có, một tai nạn xảy ra hai mươi năm về trước đã cướp đi tính mạng của tứ tiểu thư nhà họ Bạch, mà kênh thông tin của hai mươi năm trước không được phát triển như bây giờ, chuyện cũ người xưa không ai muốn nhắc lại nhiều. Chỉ có một lần, Quý Thục Nghi vô tình mắng một câu: “Phương Định Trạch là kẻ tiểu nhân vong ân bội nghĩa”. Cô nhớ câu mắng đó, rồi nghe ngóng tin tức ở nhiều kênh, mới biết thì ra Phương Định Trạch khởi nghiệp từ tiền hồi môn của Bạch Tuyền Nghi. Bạch Tuyền Nghi vì Phương Định Trạch mà không cùng gia đình di dân sang Mĩ, nhưng không lâu sau bà phát hiện ra Phương Định Trạch đã từng kết hôn, hơn nữa còn có hai đứa con một trai một gái. Một câu chuyện như thế ít nhiều cũng có những tình tiết bất đắc dĩ, Bạch Tuyền Nghi giữ được vị trí bà Phương của mình, nhưng không giữ được trái tim Phương Định Trạch, sau đó vợ trước của Phương Định Trạch đột ngột qua đời, không lâu sau Bạch Tuyền Nghi cũng mất. Yêu hận tình thù dù mãnh liệt tới đâu cũng không chiến thắng nỗi thần chết, hai người đàn bà vì một người đàn ông mà đấu đá nhiều năm, kết quả cuối cùng là một người phụ nữ chưa từng nghe danh trở thành người kẻ nhiệm vị trí bà Phương và được hưởng hết mọi vinh hoa phú quý.

Thế sự biến đổi khôn lường như thế.

Những gia đình quyền thế, dù nội bộ có đấu đá tranh giành thế nào, thì khi ra ngoài vẫn luôn tỏ vẻ trên dưới hoà thuận. Đặc biệt, Phương Tử Du ôm hi vọng được hợp tác với Quý Thục Nghi, thế là càng thể hiện sự thân thiết của mình với Phương Tuân Kiệm.

Hạng Mĩ Cảnh liếc nhìn Phương Tử Du khoát cánh tay Phương Tuân Kiệm, trong đầu chỉ nghĩ: Một bộ vest đẹp và vừa vặn như thế, anh đã phải bay đi bay lại London bốn năm lần để đo để thử, nhưng qua tối nay chắc chắn sẽ bị ném bỏ, thật đáng tiếc.

Phương Tuân Kiệm dường như đọc được suy nghĩ của cô, nhân lúc không ai để ý tròng mắt lườm cô một cái. Cô xưa nay vẫn sợ anh, nhưng lần này bị anh lườm, cô còn cảm thấy buồn cười, do không chú ý nên hơi ngả ngửa người ra sau, chân giẫm lên đuôi váy, khiến li Champagne cầm trên tay sóng sánh rất hai giọt vào ngực áo.

Cử chỉ đó thật sự vô cùng thất lễ. Quý Thục Nghi vốn đang nói chuyện cùng Phương Định Trạch với thái độ nhạt nhẽo, lập tức quét mắt nhìn Hạng Mĩ Cảnh một cái.

Hạng Mĩ Cảnh vội rút lui, vào phòng nghỉ chỉnh sửa lại dung nhan. Vừa đẩy cửa liền gặp Dung Trí Dật bước từ buồng rửa tay ra.

Để tránh những lời đàm tiếu, cả buổi tối Dung Trí Dật không chủ động nói chuyện với Hạng Mĩ Cảnh, giờ gặp nhau thế này, lập tức không kìm được mà khen ngợi cô: “Cô đúng là hào kiệt trong nữ giới, vừa gặp mặt lập tức gây thù chuốc oán với Grace”.

Hạng Mĩ Cảnh chỉnh anh ta: “Sai rồi sai rồi, là Phùng tiểu thư thấy tôi không thuận mắt”.

Dung Trí Dật cố tình nói: “Vậy thì cô hãy cẩn thận, cô ta rất nhỏ nhen, nếu được gả cho Victor thật, không chừng sẽ đẩy cô xuống làm công nhân dọn vệ sinh”.

Hạng Mĩ Cảnh nhún vai: “Vậy thì tôi sẽ từ chức không làm nữa. Dù sao giờ tôi cũng có chút tiếng tăm, có lẽ không khó kiếm việc”.

Dung Trí Dật gật đầu, còn gợi ý cho cô: “Cô có thể chuyển sang tập đoàn Hải Thành, quản lí bộ phận PR bên ấy chẳng phải là người dẫn dắt cô vào nghề sao”.

Hạng Mĩ Cảnh vẫn lắc đầu: “Làm việc cho anh, kết quả cuối cùng là thất nghiệp”.

Dung Trí Dật lần này nói rất nghiêm túc: “Ngày mai tôi sẽ đi khảo sát tính khả thi của một dự án, nếu được, đồng nghĩa với việc tôi vừa thêm cho tập đoàn Hoa Hạ một lĩnh vực mới chưa được khai thác nhiều”.

Hạng Mĩ Cảnh không cho là anh ta nói thật, cười đáp: “Vậy tôi chúc anh mã đáo thành công”.

Tiệc sinh nhật của Quý Thục Nghi dù xảy ra một vài sự cố nhỏ, nhưng không đến nỗi khiến người ta không thể ứng phó nổi.

Dung Ngọc Lan nói trước mặt Quý Thục Nghi muốn cho Hạng Mĩ Cảnh nghỉ phép, cô vừa vui vẻ đón nhận, vừa nói sẽ làm xong dự án của hãng giày trước khi nghỉ, đồng thời hẹn với Mông Giang Vũ cũng tham gia bữa tiệc tối nay rằng ngày mai sẽ tới nhà quay đồng thời tiến hành phỏng vấn riêng bà.

Lâm Khải Sương đóng rất đạt vai trò người bạn trai, hôm sau đưa Hạng Mĩ Cảnh đến Tử Viên.

19. Chương 19

Hạng Mĩ Cảnh không hiểu về máy quay, máy chụp, cũng không phải là biên tập của tạp chí, vì vậy chỉ phụ trách mang giày tới, sau đó có thể đứng sang một bên nghỉ ngơi.

Lâm Khải Sương ngồi cùng cô, kể về quá khứ của Mông Giang Vũ: “Anh nghe bố nói, lần đầu cô li hôn, gần như khiến cả Mông gia nháo nhào hỗn loạn, suýt nữa thì bị cấm túc. Cô nghe nói khả năng mình sẽ bị cấm túc, thế là lẳng lặng bỏ trốn xuống miền Nam tới Thâm Quyển, sau đó khi mọi người còn chưa kịp định thần chuyện cô li hôn, cô đã tái hôn. Về sau, li hôn rồi lại kết hôn rồi lại li. Cô cứ sống tùy tiện như thế, đến sau này, anh cảm giác mỗi lần về là gặp một ông chú rể khác”.

Cô cười gật đầu, không có bất kì sự miệt thị nào, mà bày tỏ sự cảm khái xuất phát từ đáy lòng: “Trong lòng em cô ấy là một truyền kì”.

Anh cũng gật đầu: “Đối với anh cô cũng là người phụ nữ dũng cảm dám theo đuổi cái mà mình muốn”.

Cô hỏi anh: “Vậy anh thấy cô yêu người chồng nào nhất?”.

Câu hỏi này khiến anh có chút bối rối, chau mày, dường như đã có đáp án rồi dường như lại không chắc chắn lắm, cuối cùng đành từ bỏ, nói: “Có thể mỗi người đều là người mà cô ấy yêu nhất, mà cũng có thể chẳng ai cả. Tình yêu, thứ cảm giác này, ngay cả bản thân còn không nói chắc được, huống hồ là người bên cạnh?”.

Cô cho rằng anh nói có lí, nên không hỏi thêm nữa, mà hỏi câu khác: “Vậy còn anh? Hai người bọn anh sống thế nào?”.

Anh vừa như hào hứng, vừa chau mày âu lo, nói với giọng rất cảm xúc: “Sống cùng người mình yêu, luôn có cảm giác lúc được lúc mất. Khi được thì lại cảm thấy không chân thực, và cũng sợ sẽ mất đi, tóm lại rất giằng vò”.

Cô bị lời anh nói làm cho rung động, ngồi im một lúc, mới chậm chậm lên tiếng: “Nếu con người ta có thể không chế tình cảm của mình thì tốt biết bao, biết rõ không có được thì sẽ không cần phải dồn quá nhiều tình yêu vào đó. Em lại luôn cảm thấy những người vờ vịt đóng kịch thật sự rất lợi hại, họ không sợ vô hình chung sẽ đánh mất sự chân tình trong con người mình. Con người chỉ có một trái tim, nếu để mất rồi, sẽ bị người khác giày xéo tới vỡ nát, như thế thì phải làm như thế nào đây?”.

Anh nghe thấy hơi hướng của sự tiêu cực trong lời cô nói, biểu cảm cũng khá nặng nề, bèn giơ tay lên xoa xoa đầu cô, cười ha ha đáp: “Nếu một người, trong cuộc đời có thể có được cơ hội đau khổ vì ai đó, chưa chắc đã là điều không may, ít ra tới cuối cùng, khi nhớ lại chuyện cũ, sẽ luôn nhớ rất rõ ràng mình đã từng một lần yêu như thế nào”.

Cô có cảm giác mình đang không khống chế được tâm trạng, điều chỉnh xong, cười nhìn anh: “Chỉ mong em sẽ không có cơ hội ấy”.

Cuộc đối thoại về tình yêu này của hai người không bị Mông Giang Vũ nghe thấy, nhưng hành động xoa xoa đầu Hạng Mĩ Cảnh của Lâm Khải Sương thì không tránh khỏi tầm mắt bà. Công việc của bên tạp chí kết thúc, bà bèn tìm cơ hội khen ngợi Lâm Khải Sương: “Bao nhiêu lâu mới quay về một lần, nên thường xuyên ở bên bạn gái như thế này”.

Lâm Khải Sương ngoan ngoãn nói vâng.

Mông Giang Vũ bỗng nhớ ra phải mời họ: “Cô định vào ngày Thất tịch sẽ tổ chức party, hai cháu nhất định phải đến đấy”.

Hạng Mĩ Cảnh nhắm tính ngày, nhìn Lâm Khải Sương một cái, rồi nói với Mông Giang Vũ: “Khi đó anh ấy đã về Berlin rồi”.

Lâm Khải Sương không muốn làm cô họ mất hứng, bèn nói: “Không sao, anh có thể ở lại thêm hai ngày”.

Hoàn thành công việc quay chụp, Hạng Mĩ Cảnh chính thức bắt đầu nghỉ phép mà Dung Ngọc Lan cố ý bố trí ỉnh.

Công việc xưa nay của cô khá bận rộn, ngoài những lần đi du lịch với công ty ra, gần như hiếm có thời gian cô nghỉ liền ba ngày trở lên, ngay cả Tết mà cũng chỉ về Tam Á một lần. Âu Na thường nói cô bán mạng vì công việc, cô lại nói phải tranh thủ thời gian mà kiếm tiền, thực ra cô sợ cảm giác rảnh rỗi, cũng sợ sau khi sống cuộc sống an nhàn rồi sẽ khó quay trở lại vòng quay của công việc.

Giờ đột nhiên bảo cô phải gác công việc sang một bên, đặc biệt hàng ngày còn phải ở bên cạnh Lâm Khải Sương, thực sự cô có chút không thích ứng nổi. Nhưng điều đáng vui mừng là, Lâm Khải Sương không có thói quen dòm ngó vào đời sống riêng tư của người khác, hai người ở bên nhau, hoặc xem ti vi, hoặc cùng Quý Thục Nghi ăn cơm, hoàn toàn chẳng vào phạm vi bí mật cá nhân của cô.

Cô thấy lần về nước thăm người thân này của Lâm Khải Sương cũng giống như lần trước, sẽ kết thúc chuyến thăm trong không khí vui vẻ chan hoà sau khi tham dự xong bữa tiệc do Giang Vũ tổ chức vào ngày Thất tịch, không ngờ, lần này anh lại gặp khúc mắc với nhân vật rắc rối số một Phùng Vũ Phi.

Trên thế giới này, luôn có một vài người, do thiếu thận trọng mà bạn đã khiêu khích, chọc ngoáy vào họ, hoặc bạn hoàn toàn không có cảm giác đã khiêu khích họ, nhưng từ đó về sau bạn không thể không gánh chịu sự chán ghét kỳ quặc, không thể lí giải, và triển miên không dứt của đối phương cùng một loạt những hậu quả đi kèm khác sinh ra từ sự chán ghét đó. Quan hệ giữa Hạng Mĩ Cảnh và Phùng Vũ Phi chính là kiểu ấy.

Lâm Khải Sương nói muốn ăn cá hun khói, Hạng Mĩ Cảnh ăn không của anh mấy ngày liền, cuối cùng quyết định bỏ tiền ra mời anh tới Huệ Công.

Hạng Mĩ Cảnh đặt một bàn có vị trí ngồi ngắm cảnh đẹp nhất trên tầng hai, vì tắc đường, nên đến hơi muộn.

Khi được phục vụ của quán đưa lên tầng, thì nhìn thấy Phùng Vũ Phi đang ngồi ở chỗ mà cô đã đặt trước, hoàn toàn phớt lờ người quản lí đứng bên cạnh, ra sức trò chuyện với người bạn đi cùng.

Quản lí nhà hàng này quen Hạng Mĩ Cảnh, thấy cô đến, bèn đi tới, vẻ mặt vô cùng bối rối: “Theresa, thật sự xin lỗi, vị tiểu thư này nhất định muốn ngồi ở bàn mà cô đã đặt trước, cô ấy là khách của ông chủ, tôi...”.

Cô không định gây thêm mâu thuẫn với Phùng Vũ Phi nữa, Lâm Khải Sương cũng nghĩ cô còn phải tiếp tục ở lại tập đoàn Hoa Hạ làm việc, không cần thiết vì một chiếc bàn mà tranh giành với người ta, chủ động nói với quản lí: “Không sao, chúng tôi đổi sang bàn khác là được”.

Cô vô cùng cảm kích sự thông cảm của Lâm Khải Sương, quay người định đi chỗ khác, nhưng Phùng Vũ Phi đã nhìn thấy.

Phùng Vũ Phi ngông nghênh từ nhỏ quen rồi, vốn sau khi nghe Ngô Mạn Ni kể về Hạng Mĩ Cảnh thì lòng đã nảy sinh cảm giác căm ghét với cô, lại thêm nổi tức giận phải chịu trong bữa tiệc sinh nhật Quý Thục Nghi, tới hôm nay vẫn hận tận xương tủy. Đột nhiên gặp Hạng Mĩ Cảnh ở đây, không thêm suy nghĩ nhiều, đứng dậy đi về phía cô.

Lúc này, nếu Hạng Mĩ Cảnh vờ như không nhìn thấy mà bỏ đi, chỉ e Phùng Vũ Phi tức giận lại càng thể hiện sự tình tượng ngang tàng. Cô thoáng suy nghĩ rất nhanh, cuối cùng quyết định vẫn nên nhìn về phía Phùng Vũ Phi đang đi tới với thái độ lịch sự, vẻ mặt ôn hoà, chào: “Chào Phùng tiểu thư”.

Phùng Vũ Phi nhướng mày nhìn Hạng Mĩ Cảnh rồi lại nhìn sang Lâm Khải Sương, khinh miệt nói: “So trùng hợp thế này”.

Lâm Khải Sương không tiếp lời, Hạng Mĩ Cảnh lại không thân thiết gì với Phùng Vũ Phi, nên dù có nói gì cũng thành ra nhạt nhẽo hoặc sẽ bị Phùng Vũ Phi vịn cớ để chế nhạo, bèn chỉ đáp lại bằng một nụ cười.

Phùng Vũ Phi rõ ràng cảm thấy không vui, nhìn xung quanh không còn bàn trống, thái độ rất đáng ghét: “Hai người tới ăn cơm sao lại không chịu đặt bàn trước thế?”.

Quản lí nhà hàng đứng bên cạnh định lên tiếng giải thích nhưng lại sợ chọc giận Phùng Vũ Phi, Hạng Mĩ Cảnh cũng định tìm bữa một lí do cho xong để đi, nhưng Lâm Khải Sương không nhịn nổi, thản nhiên lên tiếng: “Chắc Phùng tiểu thư không biết, chiếc bàn Phùng tiểu thư đang ngồi là bàn chúng tôi đã đặt trước. Chúng tôi thấy Phùng tiểu thư từ xa tới đây, lại không hiểu cách đối nhân xử thế của người bản địa, nên mới nhường cái bàn cho cô. Còn về việc ăn cơm, trước đó đúng là muốn ăn thật, nhưng giờ hết hứng rồi, còn ở đây thêm nữa thì cảm giác sẽ càng tệ”.

Những lời của Lâm Khải Sương không nặng song chẳng hề nhẹ, câu nào câu nấy đầy đả kích nhằm thẳng vào Phùng Vũ Phi.

Phùng Vũ Phi lập tức tỏ thái độ không vui, nghiến răng định nổi cơn tam bành.

Hạng Mĩ Cảnh kịp thời ngăn Phùng Vũ Phi lại, ra hiệu cho cô ta thấy người bạn đi cùng đang dài cổ ngóng về phía này: “Phùng tiểu thư, bạn cô còn đang đợi”.

Phùng Vũ Phi tức giận trừng mắt lườm Lâm Khải Sương một cái, sau đó quay về phía Hạng Mĩ Cảnh hừ lạnh lùng: “Cô có một người bạn trai tốt thật đấy!”.

Hạng Mĩ Cảnh thấy mình đúng là quá mức xui xẻo nên mới chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi mà đụng mặt Phùng Vũ Phi tới hai lần.

Sau đó họ đi ăn thịt vịt nướng ở quán ăn nhỏ ven đường.

Lâm Khải Sương tỏ ý xin lỗi Hạng Mĩ Cảnh vì sự nóng giận nhất thời của mình: “Những lời anh nói vừa rồi, chắc chắn sẽ gây phiền phức cho em”.

Hạng Mĩ Cảnh uống một hớp bia, cố ý trêu Lâm Khải Sương: “Biết mà anh còn nói?”.

Lâm Khải Sương hoàn toàn không có ý định che giấu sự chán ghét của mình: “Anh thấy không thuận mắt”.

Hạng Mĩ Cảnh nhún vai: “Vì vậy nên em mới trở thành một nhân viên quan hệ công chúng xuất sắc nhất, còn anh không hổ danh với danh xưng công tử Lâm gia”.

Lâm Khải Sương biện bạch: “Xưa nay anh đâu cậy thế ức hiếp người khác”.

Hạng Mĩ Cảnh rót đầy bia cho anh, cười đáp: “Một người càng có nhiều, thì càng có bộ phóng vững chắc khi cất tiếng nói. Phùng Vũ Phi mặc dù là em gái họ của vợ Dung Trí Hằng, nhưng ở đây, cô ta chính là người của Dung gia. Bao nhiêu người có thể dám buông lời châm chọc bóng gió xa xôi như thế trước mặt cô ta?”.

Lâm Khải Sương vẫn không phục: “Đấy là bởi vì đại đa số mọi người đều muốn giữ quan hệ với Dung gia”.

Hạng Mĩ Cảnh gật đầu: “Đây là xã hội hiện thực. Anh không cần phải suy nghĩ tới quan hệ với Dung gia, là vì anh chưa thực sự bước chân vào thương trường, chưa thực sự bước chân vào vòng xoáy xã hội ăn thịt người không nhả xương kia. Duy trì một mối quan hệ tốt đẹp chưa chắc đã có nhiều tác dụng, nhưng gây thù chuốc oán thì vạn lần đừng nên. Mặc dù em cũng không thích Phùng Vũ Phi, nhưng nếu có cơ hội để thay đổi thái độ của cô ta đối với em, em vẫn sẽ cố gắng hết sức. Sống ở dưới tầng thấp nhất trong thế giới này, ngoài việc thay đổi bản thân mình để tự thích ứng, lấy lòng người khác ra, không còn cách nào khác”.

Lâm Khải Sương muốn nhắc nhở cô: “Em chỉ đi làm thuê thôi, không cần thay đổi bản thân mình”.

Hạng Mĩ Cảnh uống một hớp bia nữa, chậm rãi nói: “Em cũng hi vọng em chỉ đi làm thuê, nhưng em đã vô tình lún sâu vào cuộc sống của thế giới này rồi. Em sẽ có kì vọng, cho dù có những việc biết là rất khó, song em vẫn không nỡ từ bỏ”.

Lâm Khải Sương cảm giác như thần thái, giọng điệu của cô rất lạ, hỏi thăm dò: “Có phải em đã yêu ai đó rồi không?”.

Hạng Mĩ Cảnh ngược mắt nhìn anh, ngập ngừng, nhưng vẫn đáp: “Em chỉ biết yêu mình thôi”.

Lâm Khải Sương không tin lời cô, nhưng cũng không truy đến cùng, chỉ nhắc nhở: “Di động của em reo kìa”.

Hạng Mĩ Cảnh lấy di động từ trong túi ra, người gọi là Phương Tuấn Kiệt. Cô rất tự nhiên nói với Lâm Khải Sương rằng: “Sếp em gọi”. Sau đó đứng dậy, bước tránh ra một chỗ mới nghe máy.

Phương Tuấn Kiệt đoán cô đang ở cùng Lâm Khải Sương, không nói gì khác, chỉ hỏi thẳng vào vấn đề: “Bao giờ về?”.

Hạng Mĩ Cảnh đã nói chuyện với Lâm Khải Sương khá lâu rồi, lại còn uống bia, nên khi trả lời anh giọng điệu không được thận trọng như bình thường, ngược lại còn giống trẻ con hồn dỗi: “Còn chưa ăn no mà”.

Chắc lúc này tâm trạng Phương Tuấn Kiệt rất tốt, nên chủ động nói: “Về anh sẽ nấu cho em ăn”.

Hạng Mĩ Cảnh kinh ngạc tới mức trái tim đập lạc một nhịp, khó khăn lắm mới kìm nén được sự vui sướng trong lòng xuống, đáp: “Nhưng trong tủ lạnh không có thức ăn”.

Phương Tuấn Kiệt kiên nhẫn trả lời cô: “Anh mua rồi”. Sau đó giống như sợ cô tìm lí do để về muộn, đưa cho cô thông điệp cuối cùng: “Trong vòng nửa tiếng nữa phải quay về”.

Hạng Mĩ Cảnh hình như chưa bao giờ nghĩ tới việc không nghe lời Phương Tuấn Kiệt, liền quay lại nói với Lâm Khải Sương: “Có chút việc phải quay về xử lí”.

Lâm Khải Sương tỏ vẻ thông cảm, nhưng không có ý định tiễn cô: “Nếu không ngại thì em tự bắt taxi về được không?”.

Hạng Mĩ Cảnh gật đầu: “Bữa cơm hôm nay không tính, trước ngày anh đi, sẽ mời anh ăn một bữa thật ngon”.

Hạng Mĩ Cảnh tổng cộng mới chỉ được ăn cơm do Phương Tuấn Kiệt nấu hai lần, mùi vị và hình thức đều rất ngon, nhưng cô luôn được thông báo khá sát giờ, khi quay về đồ ăn đã được bày hết lên bàn, anh thậm chí còn đã tắm rửa xong, trên người không còn hơi hướm mùi dầu mỡ, nên cô luôn nghi ngờ không biết đồ mà anh nói là nấu có phải do anh mua ở bên ngoài hay không. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Phương Tuấn Kiệt không phải “traí bao” của cô, thực sự anh không cần hao tâm tổn trí nghĩ cách giấu giếm, chỉ vì cô thấy tò mò, muốn nhìn bộ dạng của anh khi tay thìa tay đũa mà thôi.

Nhưng dù cô có vội vàng quay về nhanh tới mấy cũng luôn chậm một bước.

Lần này, Phương Tuấn Kiệt xướt kịp tắm, nhưng đã rửa hết nôi niu xoong chảo. Anh tắt máy hút mùi, nhìn bộ dạng tức tối của Hạng Mĩ Cảnh, như rất thấu hiểu tâm trạng của cô, cười nói: “Lần này nếu em nhanh hơn một chút chắc là kịp nhìn đấy”.

Cô cảm thấy đáng tiếc, nhưng thấy anh đoán được tâm tư mình. cô lại vui, quay lại đóng cửa rồi nhanh chóng bước vào phòng, nói: “Bộ đồ ngủ sọc xanh hay bộ màu nâu?”.

Anh chặn cô lại, kéo tới trước bàn ăn: “Ăn cơm trước đã”.

Cô vẫn nhớ sở thích của anh, nên vào nhà tắm trước: “Anh ăn trước đi, em tẩy trang đã”.

Cô hồ nghi nhìn anh một cái.

Anh vẫn thản nhiên không chút bối rối, kéo ghế bảo cô ngồi.

Cô đoán, hôm nay tâm trạng của anh tốt như thế, chắc chắn đã chiếm được thể thượng phong trong việc tranh giành nội bộ của Phương gia, nhưng lúc này anh né tránh không muốn đề cập đến, chỉ muốn chia sẻ niềm vui mình đang được tận hưởng với cô, có lẽ là có nguyên nhân đặc biệt nào đó. Lòng cô vui sướng vô cùng, quên cả những quy tắc thường ngày, cầm đũa lên gắp cho anh một con ốc biển.

Rõ ràng anh ngần cả người.

Cô bỗng cảm thấy hành động của mình có chút không thoả đáng, đôi đũa đang ở lưng chừng, hạ xuống không được mà lui về cũng không xong.

“Mĩ Cảnh”. Anh ngồi đối diện cô, nhưng lại đặc biệt gọi cô bằng giọng chậm rãi như thế.

Đột nhiên cô bỗng căng thẳng, thu đũa về nhét con ốc vào miệng mình, cúi đầu ậm ừ vang một tiếng, rồi nói rất nhanh: “Ngon lắm ngon lắm”.

Anh lại không chấp nhận chuyện như thế là xong, gọi tiếp: “Mĩ Cảnh”.

Chẳng còn cách nào, đành chậm chậm ngẩng đầu lên, bộ dạng hối lỗi biết sai nhìn anh: “Lần sau em không dám nữa”.

Anh nghe cô nói mà dở khóc dở cười, cố ý nghiêm giọng nói: “Lần sau còn không nhớ anh bị dị ứng với ốc biển thì đáng đánh đòn”.

Cô ngạc nhiên giật mình.

Anh cau mày, rồi lại cười, nói thẳng: “Anh không biết em lại sợ anh như thế”.

Cô vội lắc đầu, chết cũng không chịu nhận mình sợ anh, giả biện: “Là em tôn trọng anh”.

Rõ ràng anh không tin lời cô, nhưng cũng không truy hỏi, mà chuyển chủ đề: “Bao giờ Lâm Khải Sương đi?”.

Cô ngoan ngẩn đáp: “Dự party tối mai xong sẽ đi”.

Anh nói với giọng bất mãn: “Lần này về lâu vậy”.

Sự vui vẻ của cô thể hiện hết lên mặt, cố tình hỏi anh: “Tối mai anh có tới không?”.

Anh đáp: “Ngày mai anh đi Amsterdam, một số tuyến đường phải được điều chỉnh, chắc sẽ theo tàu ra biển, đi khoảng một tháng”.

Trước kia cũng thường có những đợt hằng tháng trời không gặp anh, trong lòng không phải không nhớ, nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài mặt như lúc này.

Anh hiểu suy nghĩ của cô, còn cố ý trêu: “Thế nào? Không ngon à?”.

Cô vừa lắc đầu, vừa vội vàng ăn cơm.

Từ Tuệ Công đến quán ăn ven đường, rồi từ quán ăn ven đường về tới nhà, khi Hạng Mĩ Cảnh nuốt hạt cơm cuối cùng vào miệng, đã hơn chín giờ tối. Cô ăn tới mức bụng tròn căng.

Hai người không thể cùng nhau xuống nhà đi bộ, Phương Tuấn Kiệt bèn kéo cô vào phòng đi đi lại lại.

Tối nay cô vô cùng phóng túng, thả lỏng bản thân, mặc kệ trên người mình có mùi phấn son mà anh không thích, hai tay vòng qua eo ôm chặt lưng anh, nghiêng mặt áp vào ngực nơi trái tim anh đập, đưa chân theo bước chân anh, chậm chậm di chuyển.

Anh phối hợp với động tác của cô, ôm lấy eo cô, cúi đầu thì cảm lên trán cô. Anh luôn cảm thấy cảm giác ôm cô rất tuyệt, cô không gây quá, có chút thịt nhưng đều ở những chỗ nên có.

Khi đó, anh kén chọn vô cùng, có quan hệ với những tiểu thư bên ngoài nhưng chỉ hơi hợt, có người tốt bụng đưa cô tới cho anh, nhưng anh cũng chẳng mấy để tâm.

Sau tối hôm đó, anh cảm thấy cô sạch sẽ, diện mạo xinh đẹp, hơn nữa giữa hai người không bị vướng mắc về mặt giao tiếp, nên mới đồng ý tiếp tục qua lại. Anh chưa từng có bạn gái một cách nghiêm túc, anh sống cùng cô cũng chẳng sợ có lỗi với ai, huống hồ xưa nay anh chưa từng lừa gạt nói dối cô điều gì, ra tay cũng hào phóng. Anh là một người đàn ông thật sự, cũng luôn nhắc nhở mình rằng bao nhiêu năm nay vẫn sống cùng cô như thế vì mình là một người đàn ông bình thường. Anh cho rằng mình đã thoả mãn cô về mặt vật chất, nên không quan tâm tới cảm nhận của cô, càng không cần bỏ tình cảm ra đối đáp, bởi quan hệ giữa họ được thiết lập trên cơ sở là đồng tiền.

Anh có những mục tiêu không thể không hoàn thành, vị trí bạn gái hoặc vợ chỉ có thể dành cho người có ích cho anh. Nhưng ngày hôm đó ra biển chơi, cô bị Ngô Mạn Ni chơi xấu, nhìn cô giãy giụa dưới nước, anh đã quên cả thân phận mà lao xuống biển cứu cô. Cho tới tận khi ấy, anh mới dám nhìn thẳng vào tình cảm mà mình đã cố ý kìm nén giấu giếm bao lâu nay. Cô vô tình bước vào cuộc sống của anh, rồi từng bước từng bước đi vào trái tim anh.

Cũng may, giờ mỗi bước anh đi đều hướng về thành công phía trước, không bao lâu nữa, anh có thể hoàn thành di nguyện của mẹ anh, đợi đến khi ấy, anh sẽ dắt tay cô quang minh chính đại bước ra khỏi căn phòng này.

Tối nay anh có cảm giác đăm đuổi với mùi hương nhàn nhạt trên thân thể cô, cứ ôm cô di chuyển như vậy khá lâu, mới nói: “Tìm cơ hội chia tay Lâm Khải Sương đi”.

“Dạ?” Cô đang ngây ngất trong vòng tay anh, ngẩng ngơ vẫn vợ, nhất thời không nghe rõ lời anh nói.

Anh nói lỏng tay, nâng cằm cô lên.

Khuôn mặt cô lúc này ở rất gần anh, anh có thể nhìn thấy cả bóng hình mình trong đôi mắt ấy, hoàn toàn chỉ có hình bóng của một mình anh, không có bất kì người nào khác. Anh không biết cảm giác lúc này có được gọi là hạnh phúc hay không, bởi vì cảm giác đó đã rời bỏ anh từ nhiều năm nay, anh luôn sợ phải thừa nhận, dường như chỉ cần anh thừa nhận nó sẽ biến mất, nhưng giờ cô ở ngay trước mặt anh, cô thuộc về anh.

Anh muốn thề hẹn với cô, cũng muốn nói với cô những lời từ trái tim mình, nhưng cuối cùng anh chỉ nói: “Đợi anh về”.

Cô ngoan ngoãn gật đầu, ngoan ngoãn vâng lời anh: “Được”.

20. Chương 20

Lâm Khải Sương cảm thấy tâm trạng của Hạng Mĩ Cảnh hôm nay đặc biệt vui.

Hai người tới của hàng thử váy để tham dự tiệc của Mông Giang Vũ, Hạng Mĩ Cảnh lấy rất nhiều bộ trên mắc xuống thử, rồi lại chê hiệu quả của ánh sáng trước gương không tốt, quay đi quay lại rất nhiều lần trước gương một cách bất thường.

Lâm Khải Sương rất nhẫn nại, chẳng mấy khi được đi shopping cùng Hạng Mĩ Cảnh, bèn ngồi trên chiếc sofa nhỏ vừa uống hồng trà vừa tham vấn ý kiến cho cô.

Vì yêu cầu của công việc, Hạng Mĩ Cảnh dành tới cả nửa tủ quần áo với những bộ lễ phục đủ mọi kiểu dáng. Tuần nào cũng phải tham gia tiệc tùng, không thể mặc trùng lặp, càng không thể mặc những đồ rẻ tiền, vì vậy nếu không có Phương Tuấn Kiệt chống lưng, chỉ e cô sẽ phải bỏ quá nửa số tiền lương ra để mua những thứ đắp lên mặt, lên người.

Thực ra cô không thường mặc những bộ đồ màu sắc sặc sỡ hay kiểu dáng mát mẻ bắt mắt, đa phần chỉ chọn màu đen hoặc trắng, một số ít là màu tím và bạc, thỉnh thoảng có một, hai chiếc đầm hoa rực rỡ, đều

là chuẩn bị để phù hợp với chủ đề của bữa tiệc mà thôi. Tối nay cô vui, nên cũng cảm thấy những bộ váy ngắn váy dài với đủ màu hoa rực rỡ xanh xanh đỏ đỏ này đặc biệt đẹp. Thử tới thử lui hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng mới chọn được một chiếc váy dạ hội mùa hè màu vàng rực bó sát người, phía dưới đuôi váy là những lớp ren được xếp chồng lên nhau không theo bất kì quy luật nào. Thân váy được thêu chỉ kim tuyến làm nổi bật những đường nét gợi cảm trên người cô, phần đuôi váy được xẻ một đường táo bạo từ giữa đùi phải, vừa khéo khoe được cặp chân thon dài trắng nõn của cô.

Lâm Khải Sương không hề do dự cất lời khen ngợi: “Nếu tối nay em phải đến bữa tiệc một mình, chắc chắn sẽ có rất nhiều quý ông lập tức chia tay bạn gái để tới trước mặt em thể hiện”.

Cô cười trềng mắt lườm anh một cái, gơ tay búi lỏng mái tóc xoăn ra sau gáy.

Anh nhìn thấy cằm cổ trắng tinh và xương quai xanh xinh đẹp của cô, lập tức như vừa phát hiện ra điều gì, vỗ đùi nói: “Còn thiếu một sợi dây chuyền”.

Cô không câu kì như thế, xua tay: “Thôi không sao, em rất ít khi đeo trang sức. Hơn nữa cũng không phải là một bữa tiệc đặc biệt chính thức gì, đơn giản là được”.

Anh cũng không thích phức tạp, nhưng lại chú ý tới đôi khuyên tai lấp lánh nơi thùy tai cô, lập tức cười nói: “Em thật nhiều kiểu khuyên tai, hình như mỗi ngày lại đeo một đôi khác nhau”.

Cô không giấu anh, nhưng cũng không giải thích cặn kẽ, chỉ nói: “Mỗi người đều có sở thích của mình, sở thích của em chính là sưu tập khuyên tai”.

Anh vẫn cười: “Sở thích này của em cũng chẳng rẻ đâu”.

Cô lấy ví dụ: “Có người lại có sở thích sưu tập ô tô, du thuyền đắt tiền, biệt thự và cả đảo nữa”.

Anh như được cô nhắc nhở như nhớ ra điều gì, nói với cô: “Tuần trước Dung gia vừa mua một hòn đảo nhỏ gần Honolulu”.

Cô không hề kinh ngạc: “Có phải lần đầu họ mua đảo đâu”.

Anh cũng không vì chuyện Dung gia mua đảo mà ngạc nhiên, anh chỉ ngạc nhiên vì: “Lần nay hòn đảo họ mua được mua dưới danh nghĩa của vợ Dung Trí Hằng, là Yan”.

Cô càng không thấy kinh ngạc: “Em đã nói rồi mà, Dung tiên sinh và Dung phu nhân thâm tình như Kiềm Điệp(1)”.

(1) Kiềm: (Kiềm Kiềm) Một loài chim mà hai con trống mái luôn luôn chấp liềm cánh bay cùng nhau. Điệp: Cá bơn, thứ cá hai mắt dính liềm nhau lệch về một bên. Chỉ sự quần quýt không rời.

Anh nhún vai, hỏi cô: “Đàn ông dù lí trí tới đâu cũng có lúc suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Vợ Dung Trí Hằng có vấn đề về sức khỏe từ hai năm trước, em nghĩ cuộc sống hai vợ chồng họ có hoà hợp không?”.

Cô không muốn đưa ra quá nhiều bình luận, đánh giá về ông chủ của mình, bèn nói: “Kim Nhạc Lâm tiên sinh cả đời chỉ yêu một mình tiểu thư Lâm Huy Nhân”.

Anh hoàn toàn không hề bị phân tán sự chú ý bởi ví dụ của cô: “Em cho rằng Dung Trí Hằng có người tình bí mật bên ngoài không?”.

Cô liếc anh: “Em thấy anh giống ”ông tám” hơn”.

Anh xòe cả hai tay ra: “Anh thực sự không phải loại người ưa buôn chuyện đặt điều, chẳng qua là khi về nước nghe nhiều bị nhiễm, xem nhiều bị lây mà thôi, tự dừng thành ra như thế, vì vậy anh vẫn nên sớm rời khỏi nơi này thì tốt hơn”.

Trong lòng cô vẫn đắn đo nghĩ đến chuyện chia tay với anh, lúc này chính là cơ hội thích hợp nhất, sau khi khéo léo đuổi hai nhân viên bán hàng đi, cô tới ngồi xuống sofa, đang chuẩn bị hạ giọng nói với anh, thì vô tình bị Tô Trình Trình và bạn vào tiệm chen ngang.

Tô Trình Trình do mang song thai, mới tám tháng bụng đã rất to, vì vậy mặc một chiếc váy liền bằng tơ thật màu xanh và đi đôi giày đế bằng mũi tròn màu vàng, mái tóc đen nhánh thả sau lưng. Tô Trình Trình là nhân vật được người trong giới công nhận, cho dù khuôn mặt trở nên tròn xoe nhưng trông vẫn vô cùng

rạng rỡ bắt mắt. Cô gái đi cùng chắc cũng tầm tuổi Tô Trình Trình, không cao lắm, để tóc ngắn vén qua tai, mặc dù không xinh đẹp bằng Tô Trình Trình, nhưng lại linh hoạt, năng động, đầy sức sống.

Trong thành phố, những người xuất thân trong gia đình quyền thế không phải ít, Cam Chính Văn có thể coi là một trong những người khá mờ nhạt trong số đó, vì vậy, Tô Trình Trình - vợ Cam Chính Văn, cũng vô cùng “mờ nhạt”. Nhưng mờ nhạt thì mờ nhạt, với thân phận là một cô gái con nhà bình thường được gả vào nhà họ Cam một cách vô cùng thuận lợi, không chút trắc trở như thế, một thời gian dài Tô Trình Trình chính là đề tài bàn tán lúc trà dư tửu hậu của những người trong giới.

Gặp người quen, không tránh khỏi việc trò chuyện đôi câu, huống hồ Tô Trình Trình không hề làm cao hay phách lối, thân thiện giống như người chị bên nhà hàng xóm

Hạng Mĩ Cảnh biết được người con gái đi cùng Tô Trình Trình tên Thư Bảo Lạc. Từ cửa hàng ra, Lâm Khải Sương nói: “Thư Bảo Lạc là em họ của Cố Tử Triều”. Nghe nhắc đến tên Cố Tử Triều, lại nhớ đến Phương Tuân Kiệm, cô nhất thời im lặng.

Lâm Khải Sương tưởng cô đang cố tìm lại những kí ức liên quan tới Cố Tử Triều nên mới im lặng không nói gì, thế là anh cười bảo: “Cố Tử Triều là con một. Ba năm trước Cố lão gia bệnh nặng, Cố gia âm thầm đánh tiếng ra bên ngoài rằng, lúc này ai mang trong mình cốt nhục của Cố Tử Triều, số tiền thưởng ít nhất cũng là thế này”. Anh giơ ba ngón tay ra.

Lần đầu tiên cô được nghe kể về chuyện này, nên đoán: “Ba nghìn vạn”.

Anh lắc đầu.

Cô đã hiểu ý anh, chỉ cảm thấy không thoả: “Anh ta mới hơn ba mươi, cần gì phải vội thế?”.

Anh lại nhấn mạnh thêm lần nữa: “Khi đó bệnh tình của Cố lão gia rất nguy kịch, không được nhìn thẳng cháu nội nhảy nhót trước mặt, thì nhìn thấy cái bụng tròn ửng cũng tốt chứ”.

Cô hét lên: “Thế thì cũng không cần phải đưa ra một con số như thế? Tin này mà truyền ra ngoài, ngày nào cũng sẽ có một hàng nghìn vạn cô gái vây lấy Cố Tử Triều mất”.

Anh nhún vai: “Quá trình đó diễn ra hấp dẫn thế nào anh không biết, kết quả là Cố lão gia không được toại nguyện”.

Cô thoáng bật cười: “Nếu em là Cố Tử Triều, cũng nhất định dốc toàn tâm toàn sức mà bảo vệ số tiền thưởng đó”.

Anh lắc đầu: “Nếu em là Cố Tử Triều, em còn quan tâm tới số tiền thưởng đó sao?”.

Cô suy nghĩ, đột nhiên như hiểu ra: “Thì ra anh ta thích đàn ông! Em thật không nhận ra đấy!”.

Anh trừng mắt lườm cô, đành nói: “Anh ta một trăm phần trăm là thích phụ nữ, chỉ có điều người phụ nữ đó đã mất rồi”.

Cô càng ngạc nhiên hơn, hỏi anh: “Sao anh biết?”.

Anh giải thích: “Tiểu Tiểu từng thích anh ta”.

Cô cau mày: “Là cô em họ vừa kết hôn lần thứ hai đó?”.

Anh gật đầu thừa nhận.

Thuận lời, cô nói tiếp: “Thực ra, gia đình anh tư tưởng cũng rất hiện đại, chắc không khó chấp nhận Sunny đâu”.

Anh cười, hỏi lại cô: “Em đã gặp người mình thích rồi?”.

Cô không trả lời thẳng vào vấn đề, mà cười đáp: “Em sợ mẹ anh sẽ dần chịu chấp nhận em”.

Anh không tin, nhưng cũng không truy hỏi đến cùng, chỉ nói: “Anh sẽ tìm cơ hội để nói với mẹ”.

Hạng Mĩ Cảnh không sợ Lâm Khải Sương thú nhận với Quý Thục Nghi. Dù sao Lâm Khải Sương sẽ không khai ra cô là đồng mưu, vì thế, vai trò của cô từ đầu tới cuối chỉ là người bị hại. Cô cũng không mong Quý Thục Nghi sẽ bồi thường ình, chỉ mong sau khi biết chuyện bà sẽ không làm ầm ĩ lên thôi.

Mông Giang Vũ tổ chức party ở nhà. Chỉ mời năm, sáu mươi khách quý, bộ phận PR marketing của công ty Property phụ trách bữa tiệc này, Hạng Mĩ Cảnh và Lâm Khải Sương đến sớm, cùng ăn bữa nhẹ với Mông Giang Vũ và người chồng thứ sáu của bà, Peter.

Sau tám giờ, mọi người lục đục kéo đến.

Tối nay, Hạng Mĩ Cảnh đến với mục đích vui chơi, nên từ sớm đã tìm được chiếc sofa bọc vải màu trắng sữa đối diện với hồ bơi cuộn mình trong đó, còn với tay lấy một li Champagne từ trên tay của người phục vụ đi ngang qua. Cô trò chuyện mấy câu với người bên cạnh, sau đó khẽ nhấp môi uống thứ chất lỏng màu vàng sáng sủa đó, cảm giác vô cùng khoan khoái. Lâm Khải Sương nói tâm trạng của cô hôm nay rất tốt, đúng là tâm trạng của cô có thể bay lên bất kì lúc nào, thậm chí khi nhìn thấy Phùng Vũ Phi ngạo mạn tới mức toàn thân toát ra vẻ khiêu khích châm chọc, khoác tay một anh chàng Mĩ trắng đẹp trai khí thế hùng hục đi vào, cũng không hề phản cảm.

Tìm cơ hội để điều chỉnh quan hệ với Phùng Vũ Phi là việc Hạng Mĩ Cảnh nhất định sẽ thực hiện, nhưng cô không nghĩ sẽ làm trong tối nay, do đó cô chẳng ngốc nghếch vô vị tới mức chạy đến trước mặt người đẹp Phùng Vũ Phi mà diễn cảnh người quen thân thiết. Song suy nghĩ của cô và Phùng Vũ Phi hoàn toàn trái ngược, cô càng cố gắng ẩn mình hòng mưu cầu sự bình yên, thì Phùng Vũ Phi càng ra sức tìm cô. Cô không chồn dung thân, đành phải đứng ra chào hỏi Phùng Vũ Phi.

Đôi mắt Phùng Vũ Phi vẫn cứ hắt lên như thường lệ, nhưng giọng nói và vẻ mặt thì rất không hài hoà, cô ta hỏi Hạng Mĩ Cảnh bằng thứ giọng lịch sự tới khó hiểu: “Bạn trai cô đâu?”.

Hạng Mĩ Cảnh thấy rất đáng ngờ, đảo mắt nhìn anh chàng Mĩ trắng đẹp trai mà Phùng Vũ Phi đưa đến, đang định nổi đối Lâm Khải Sương có việc ra ngoài rồi.

Kết quả, Lâm Khải Sương vốn đang ở trên tầng hai trò chuyện với bạn bè lại nhìn thấy cô và Phùng Vũ Phi đứng với nhau qua cửa sổ, tưởng Phùng Vũ Phi định làm khó cô, lập tức xuống lầu giải cứu, đứng ở phía bên kia hồ bơi, cao giọng gọi: “Theresa, em qua đây một lát, anh muốn giới thiệu với em một người bạn”.

Hạng Mĩ Cảnh vâng một tiếng, lập tức định vòng qua Phùng Vũ Phi để tới chỗ Lâm Khải Sương.

Khoé miệng Phùng Vũ Phi cong lên, giơ tay chặn Hạng Mĩ Cảnh, Hạng Mĩ Cảnh chưa kịp lên tiếng, anh chàng Mĩ trắng đẹp trai đã lao về phía Lâm Khải Sương đang đứng bên kia hồ bơi, cao giọng gọi: “Benny, my sweet”.

Vừa rồi, Lâm Khải Sương lớn tiếng gọi Hạng Mĩ Cảnh nên đã thu hút không ít sự chú ý của mọi người xung quanh, giờ anh chàng Mĩ trắng cũng rống lên, gần như tất cả mọi người đều quay về phía họ.

Hạng Mĩ Cảnh chưa bao giờ ao ước mình có thể làm một con đà điểu như lúc này, nhưng bản năng của cô phản ứng quá nhanh, lập tức chạy một mạch tới bên cạnh Lâm Khải Sương, đồng thời trong đầu đã soạn sẵn những lời giải vây cho anh với tư cách là một người bạn gái chính thức. Phùng Vũ Phi đáng chết nhận ra ý đồ của cô, khi cô vừa bước được một bước, liền giẫm chân lên vạt váy quét dưới đất, sau đó dùng đầu gối thúc vào đùi cô một cái. Cô mãi đang suy nghĩ tới cứu viện Lâm Khải Sương, lại bị bất ngờ, nên cả người ngã nhào xuống hồ bơi.

Hiện trường hỗn loạn vô cùng.

Lâm Khải Sương cởi áo khoác định lao xuống nước, nhưng anh chàng Mĩ trắng ôm chặt lấy anh, hễ mở miệng ra là định ghé vào hôn, anh chẳng còn cách nào, đành mang theo cả anh ta nhảy xuống hồ bơi. Bất lực ở chỗ khả năng bám dính của anh chàng Mĩ trắng quá tốt, vừa xuống nước liền túm chặt Lâm Khải Sương như bạch tuộc khiến anh không thể bơi được.

Hạng Mĩ Cảnh bơi tốt, lần trước bị đẩy xuống biển lâm vào tình cảnh nguy khốn là vì bị chuột rút, hôm nay gân cốt bình thường, mặc dù mặc váy dài, nhưng cũng may không phải kiểu váy đuôi cá, bơi vào thành bể chỉ là chuyện nhỏ, không cần phải có thêm ai nhảy xuống cứu.

Thấy cô đã gần vào bờ, Phùng Vũ Phi cố tình cúi người xuống gơ bàn tay ngọc ngà về phía cô. Những người quanh đấy nhìn lại tưởng Phùng Vũ Phi gơ tay ra giúp cô, chỉ có mình cô nghe rõ câu nói rất nhỏ của Phùng Vũ Phi: “Tránh xa Victor ra một chút, nếu không, không chỉ đơn giản là mất đi người bạn trai đồng tính đâu”.

Kỳ nghỉ phép đặc biệt do Dung Ngọc Lan sắp xếp cho Hạng Mĩ Cảnh cuối cùng cũng kết thúc sớm do chia tay với Lâm Khải Sương.

21. Chương 21

Những người tham gia party tối hôm đó không nhiều, nhưng trong số họ không ít người có sở thích làm loa khuếch âm, lại bắt gặp một tin động trời có khả năng nằm ở trang nhất tất cả các báo như thế, chưa đầy một ngày, những người trong giới danh gia quyền quý ở thành phố đều biết chuyện kinh thiên động địa này.

Lâm Khải Sương - quý tử họ Lâm, bảo bối của Quý Thục Nghi, phần tử trí thức hàng đầu trong ngành công nghệ sinh học, một nhân tài phong độ ngời ngời, đã yêu đương hẹn hò với Hạng Mĩ Cảnh suốt hai năm trời, lại là một người đồng tính.

Mặc dù xã hội ngày nay đã có cái nhìn cởi mở hơn về khuynh hướng giới tính của mỗi cá nhân, nhưng vở kịch “bạn trai” đột ngột xuất hiện ngăn nam chính của “bạn gái bình phong” được đóng trước mặt bao nhiêu người như thế, phần tiền truyện, chính truyện và kết truyện cùng ngoại truyện trong đầu mỗi người bọn họ đều không có điểm nào tương đồng, thậm chí có thể nói là muôn hình vạn trạng, nghìn cổ vạn quái. Càng kì cục hơn là, có người thậm chí còn quan tâm tới việc bạn trai hiện giờ của Lâm Khải Sương là ai.

Đến lúc này, những người có tiền lại nhàn rồi, có bản lĩnh nhưng không dám đi đường chính thống mà chỉ trích bởi móc đời tư của người khác lần lượt gửi trên dưới mười bức ảnh của Sunny cho Hạng Mĩ Cảnh, rõ ràng ôm kì vọng muốn được xem náo nhiệt nhưng kẻ nào kẻ nấy đều giả tạo như một người bạn tận tụy muốn giúp cô hạ quyết tâm chia tay Lâm Khải Sương.

Trên thực tế, tối qua cô đã chia tay với Lâm Khải Sương rồi. Cô cố kìm nén suy nghĩ kéo Phùng Vũ Phi xuống hồ bơi đánh ột trận, sau khi trèo từ dưới nước lên, đầu tiên là tức giận thường cho anh chàng Mĩ trắng đẹp trai hai cái bạt tai, sau đó nhân cơ hội này bày tỏ sự thất vọng với Lâm Khải Sương, diễn màn chia tay ngay trước mặt mọi người một cách hết sức đường hoàng công khai.

Ngay cả một người có nhiều năm chinh chiến trên tình trường như Mông Giang Vũ cũng còn tưởng là thật, mang bộ quần áo sạch đợi cô tắm rửa thay xong ra, còn an ủi cô đầy bất cần: “Phụ nữ giỏi không tranh với đàn ông”.

Vì vậy, sau tính toán đó, ngoài việc trở thành trò cười ọi người trong lúc trà dư tửu hậu ra, thực tế cô chẳng mất thứ gì cụ thể.

Đêm hôm ấy sau khi về đến nhà, Lâm Khải Sương gọi điện cho cô, điều duy nhất cô lo lắng là phản ứng của Quý Thục Nghi.

Lâm Khải Sương không hề chuẩn bị tâm lí bị người ta vạch trần trước mặt bao nhiêu người như thế, nhưng anh dám thừa nhận, thì cũng đã sẵn sàng đón nhận những ánh mắt dị thường của mọi người, hơn nữa anh cũng không muốn cô thêm bận lòng, nên tỏ ra tương đối bình tĩnh, nói sẽ có buổi nói chuyện nghiêm túc với Quý Thục Nghi.

Cô sợ anh nói qua nói lại cuối cùng vẫn phải thoả hiệp với Quý Thục Nghi, điều đó không những khiến Sunny tìm anh tính sổ, mà giấc mộng chia tay với anh cũng tan biến, thế là cô nói rõ luôn: “Anh không cần bận tâm tới em”.

Anh cười, đáp: “Anh biết, em không sợ chia tay với anh”.

Cô không phủ nhận, đồng thời nhanh chóng nói chuyện này cho Phương Tuấn Kiệt biết.

Phương Tuấn Kiệt nghe cô kể xong, chỉ hỏi một câu: “Rốt cuộc em đã dắc tội gì với Phùng Vũ Phi? Mà cô ta phải hao tâm tổn trí nghĩ cách đối phó với em?”.

Cô bị chuyện chia tay thành công này làm cho đau cả đầu, nghe Phương Tuấn Kiệt hỏi, mới đột nhiên nhớ ra câu cảnh cáo mà Phùng Vũ Phi nói với cô. Nghĩ đi nghĩ lại, cô cảm thấy khoảng cách giữa mình và Dung Trí Hằng quả thực quá xa xôi, thậm chí cô chưa từng chính thức nói chuyện với anh lần nào. Trong thế giới của cô, anh là ông chủ cũng là người qua đường, không lẽ anh lại coi cô là nữ chính? Thế thì thật đơn giản quá chẳng. Cùng lắm thì là, xuất phát từ nên giáo dục mình được hưởng, vì sự lịch sự nên anh mới tặng lại cô một chiếc khăn, vì đói nên mới hỏi cô sandwich ở tiệm nào ngon, vì tiết kiệm nên mới ăn hết đồ ăn trong đĩa của cô, vì sở thích cá nhân nên mới nhờ cô nhắn Dung Ngọc Lan thay hết hoa bách hợp. Nếu chỉ như thế mà cũng bị Phùng Vũ Phi liệt vào danh sách một trong những người phụ nữ không tự lượng sức mình, vọng tưởng tìm cách tiếp cận Dung Trí Hằng, thì thư kí của anh mới là người cần đề phòng nhất chứ?

Cô đâu giống người phụ nữ có khuôn mặt biết dụ dỗ thu hút đàn ông? Ngồi trước gương cả nửa ngày cũng không nhận ra mình có khả năng ấy.

Khi Dung Ngọc Lan gõ cửa bước vào thấy cô đang soi gương, đương nhiên hiểu lầm ý đồ của cô, lại còn buông lời hào phóng khen để an ủi: “Dù là Sunny hay ai đó, cũng không đẹp bằng em”.

Cô lập tức bày ra khuôn mặt với tâm trạng hết sức sa sút, khổ sở nhìn Dung Ngọc Lan cười.

Dung Ngọc Lan xưa nay vẫn rất coi trọng cô, trong lòng cũng không muốn cô được gả về nhà họ Lâm làm thiếu phu nhân quá sớm, giờ xảy ra chuyện thế này, trong lòng vừa thấy bất bình cho cô lại vừa có chút vui mừng, kéo tay cô nói: “Có vài người bạn từ Pháp đến. Họ muốn đi Hàng Châu chơi một chuyến, bên đó chị đã bố trí xong cả rồi, nếu em không muốn ở lại đây, có thể đi cùng họ, coi như để giải tỏa tâm trạng cũng tốt”.

Hồi đại học Hạng Mĩ Cảnh từng học môn phụ là tiếng Pháp, nghe nói cũng được đôi chút. Trong lòng cô hiểu rất rõ, Dung Ngọc Lan muốn sắp xếp như thế, một là muốn cô rời khỏi cái nơi nhiều thị phi này, hai là nếu có một người có khả năng giao tiếp ăn nói đi cùng thì vẫn tiện hơn.

Cô xưa nay không quen kén chọn công việc, hướng hồ ở trong văn phòng hay đi ra ngoài, thì khắp nơi khắp chốn đâu cũng có người hoặc lén lút hoặc công khai bàn luận về cô và Lâm Khải Sương cùng người bạn trai mới của anh, có thể đi khỏi đây sống yên tĩnh một mình vài ngày cũng là một lựa chọn không tồi, thế là cô nhận lời.

Hạng Mĩ Cảnh đến khách sạn Hạ Việt đón khách, vừa khéo gặp Bill.

Bill cố tình kéo cô lại hỏi: “Giờ có phải tôi có cơ hội rồi không?”.

Hạng Mĩ Cảnh hiểu là Bill chỉ nói đùa, bèn cười đáp: “Anh làm vậy là đục nước béo cò”.

Bill lại hỏi: “Em nói thế là từ chối tôi?”.

Hạng Mĩ Cảnh gật đầu.

Bill nhún vai, còn định nói thêm điều gì nữa, nhưng liếc thấy Dung Trí Hằng đi vào từ ngoài cửa lớn, vội đứng thẳng người đầy nghiêm túc, bước ra đón.

Hạng Mĩ Cảnh quay lại thấy Dung Trí Hằng, cô vô cùng bất ngờ, nhưng cũng đi theo Bill ra đón.

Dung Trí Hằng không ngạc nhiên khi thấy Bill, nhưng nhìn thấy Hạng Mĩ Cảnh đi theo sau anh ta thì cũng lại mất một lúc, sau khi chào hỏi ngắn gọn, anh mới biết thì ra Dung Ngọc Lan điều Hạng Mĩ Cảnh phụ trách tiếp đón lần này.

Hạng Mĩ Cảnh chú ý tới sự biến đổi rất nhỏ trên nét mặt Dung Trí Hằng, lập tức phán đoán Dung Trí Hằng hoàn toàn không biết cô là người nhận nhiệm vụ này. Sau khi trao đổi, cô được biết ban đầu Dung Trí Hằng không định đích thân dẫn đoàn, chỉ là đã làm xong vài việc quan trọng nên nhất thời nổi hứng.

Vì màn kịch được Phùng Vũ Phi đạo diễn trước đó, vô tình gặp Dung Trí Hằng thế này, ít nhiều cũng khiến trong lòng Hạng Mĩ Cảnh không được tự nhiên. Nhưng thực tế thì cô không có cảm giác Dung Trí Hằng có

ý đồ gì với mình. Sau khi đón khách, họ lên xe tới Hàng Châu, dọc đường anh không nói chuyện nhiều với cô.

Cô ngồi ở ghế phụ, lơ đãng nghe anh và khách trò chuyện, thỉnh thoảng thả lỏng cơ thể ngoẹo đầu ngủ mắt. Cô cứ ngủ là hay nằm mộng, sắp đến khách sạn, khi lái xe gọi cô dậy, trong mơ cô đang cùng Phùng Vũ Phi giành nhau một quả trứng đà điểu to. Cuối cùng ai là người giành được không cần hỏi cũng biết, nhưng khi cô mở mắt ra suy nghĩ đầu tiên chính là: quả nhiên mình bị Phùng Vũ Phi đầu độc quá nặng rồi, ngay cả trong mơ cũng không thể chơi với nhau một cách hoà bình, hơn nữa cô cần trứng đà điểu làm gì? Cô có Phương Tuấn Kiệt là đủ rồi.

Công ty con ở Hàng Châu đã sớm bố trí người đợi ở khách sạn, mọi thứ được chuẩn bị rất đầy đủ sẵn sàng.

Hạng Mĩ Cảnh nhìn lịch trình, rồi đối chiếu với thời tiết mấy ngày này, cảm giác Dung Ngọc Lan cử cô tới đây rõ ràng là tặng một kì nghỉ phép miễn phí ỉnh.

Bữa trưa ăn ở Lâu Ngoại Lâu.

Lần đầu tiên Dung Trí Hằng đến đây, Hạng Mĩ Cảnh lại là khách quen, mới vài hôm trước còn bị Dung Trí Dật kéo đến, vì vậy cô là người duy nhất hiểu rõ thực đơn lại còn có thể giao tiếp với những vị khách Pháp. Cuối cùng cô cũng phát huy được tác dụng của mình, mà không khiến người của công ty con nghĩ rằng mình là tình nhân đi kèm của Dung Trí Hằng.

Buổi chiều, đi du ngoạn Tây Hồ và danh lam thắng cảnh xung quanh. Đang mùa hè, nên khách du lịch khá nhiều, mặt trời cũng rất gắt.

Hạng Mĩ Cảnh sợ nóng, mua mũ đội, còn mua thêm cả quạt, vừa đi vừa quạt cho đỡ nóng.

Dung Trí Hằng đi trước, anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh sẫm phối với chiếc quần tây màu xám, cũng chính vì nóng, nên lưng ra mồ hôi, thấm ướt một mảng áo. Hạng Mĩ Cảnh vô thức nhìn lưng anh một lúc, cô vẫn luôn cho rằng kiểu người Dung Trí Hằng sẽ không bao giờ phải lâm vào cảnh áo ướt mồ hôi, bởi vì họ sẽ không đi dưới nắng gắt, mà đi đâu cũng có điều hoà chờ phục vụ, trừ những khi họ đi tập thể thao, nếu không trên người họ sẽ luôn là bộ vest giày da toả ra thứ mùi mát lạnh.

Hạng Mĩ Cảnh nhớ đến Phương Tuấn Kiệt thì hơi thất thần, cũng không biết tình hình chỗ anh thế nào. Tối đó anh gọi cô về nhà, mặc dù không nói gì nhiều, nhưng cô rất hiểu, điều đó có nghĩa anh có tình cảm với cô. Cô vô thức yêu anh, nhưng luôn thận trọng để anh không phát hiện ra tình yêu của mình, chỉ vì sợ nếu anh phát hiện, anh sẽ không cho cô sự ấm áp nữa, dù chỉ là sự ấm áp về mặt cơ thể cũng sẽ không. Cô yêu một cách thiếu tự tin, yêu tới thấp thỏm, đặc biệt là khi Từ Hi Lê xuất hiện, thậm chí cô cảm thấy sự tồn tại của mình đúng là rất nhục cười. Ông Nhất Trác yêu Dịch Hiểu Vụ như thế, vậy mà còn không thể bảo vệ chu toàn cho Dịch Hiểu Vụ, cô chẳng qua chỉ là một người phụ nữ được Phương Tuấn Kiệt nuôi mà thôi, còn kì vọng gì vào kết cục tốt đẹp? Nhưng cô đã nói anh hãy đợi cô quay về, có trời biết giây phút ấy cô vui sướng thế nào. Xưa nay cô chưa từng tham vọng được mãi ở bên anh, nhưng bắt đầu từ giây phút đó, cô nghĩ, có lẽ đây không còn là một tham vọng, một khao khát nữa, mà sắp thành sự thật rồi.

Buổi tối xem *Ấn tượng Tây Hồ*, Dung Trí Hằng tận dụng thời gian đó để gặp gỡ các vị lãnh đạo cấp cao của công ty con, nên không tham gia.

Hạng Mĩ Cảnh và khách về đến khách sạn đã hơn mười giờ, cô không về phòng ngay, mà tới một đình viện cạnh Tây Hồ gọi điện cho Phương Tuấn Kiệt. Cô rất ít khi gọi cho anh, nghe những tiếng “tít” dài còn có cảm giác căng thẳng và hưng phấn đầy kì lạ, đầu dây bên kia có người “a lô” một tiếng, cô nhanh chóng hỏi: “Đang làm gì thế?”.

Phương Tuấn Kiệt cố tình kéo dài giọng buồn buồn: “Đang nằm mơ một giấc mơ đẹp, bị em phá vỡ rồi”.

Cô vô cùng vui, to gan hơn trách mắng anh: “Em còn tưởng anh bận lắm, không ngờ giờ này đã đi ngủ rồi”.

Giọng anh trở nên dịu dàng hơn, cười đáp: “Người nước ngoài thường phế bình người Trung Quốc chúng ta quá chậm chãi, để phối hợp được với họ, anh đành đi chậm lại thôi”.

Cô cười vui thích, dừng chân, ngồi xuống chiếc ghế dài nhìn ra mặt hồ, nói với anh: “Giờ em đang ở Tây Hồ”.

Anh cố tình hiểu sai ý: “Chạy tới Tây Hồ để thư giãn? Không ngờ việc chia tay với Lâm Khải Sương lại có ảnh hưởng tới em lớn như thế”.

Cô muốn tiếp tục trêu đùa với anh, nhưng lại sợ anh tưởng thật, thế là đành kể lại đầu đuôi sự việc cho anh nghe.

Anh nghe xong chỉ nói: “Orchid đối với em thật tốt”.

Cô tiện miệng nói: “Chị ấy còn tốt với anh hơn”. Nói ra rồi lại thấy không hay lắm, cái tốt của Dung Ngọc Lan dành cho Phương Tuấn Kiệt, rõ ràng là vì muốn tác thành cho anh và Từ Hi Lê.

Không biết được là do anh không hiểu được ý nghĩa câu nói không đầu không cuối được thốt ra một cách vô tình đó, hay cố tình né tránh, anh đưa Phan Tuyết ra làm lá chắn: “Đúng là chị ấy đối với anh không tệ. Trước kia anh được người ta nhờ vả, nên tìm chị ấy nhờ giới thiệu Phan Tuyết với một vài đạo diễn lớn, chị ấy lại dễ trong lòng như thế”.

Cô nói: “Thời gian đó mọi người đều tưởng Phan Tuyết là người mới của anh”.

“Mọi người?” Anh dường như bất mãn với cách nói của cô. “Người khác không biết, em còn không biết sao?”.

Đương nhiên cô biết anh sẽ không tùy tiện phát sinh quan hệ với bất kì người con gái nào, bệnh sạch sẽ của anh có vẻ không nhẹ khi áp dụng với phụ nữ. Ban đầu cô còn cảm thấy kì quái, nhưng sau lại thầm than may mắn vì sự kì quái đó, cô yêu anh, cho dù không được yêu một cách quan minh chính đại, nhưng ít ra cũng không cần phải chia sẻ anh với bất kì ai.

Rất lâu sau cô không trả lời, anh lại hỏi: “Em nghĩ vì sao anh giúp Phan Tuyết?”.

Cô cao giọng đáp lại: “Em không biết”.

Lần này thì anh hiểu thực ra trong lòng cô vẫn luôn biết, nhưng ngoài miệng thì nói ngược lại, thế là bật cười: “Em học kiểu nói ấy từ bao giờ thế. Học Dung Trí Dật phải không?”.

Cô nhân cơ hội này giải thích: “Em chỉ là nữ quản gia của anh ta mà thôi”.

Anh nhận ra ý muốn phủ sạch quan hệ giữa mình và Dung Trí Dật của cô, đầu tiên khẳng định: “Anh biết”, sau đó lại nói thêm: “Ban đầu anh ta đối tốt với em, là vì em có một cái tên hay”.

Cô vô cùng kinh ngạc, truy hỏi: “Nghĩa là sao?”.

Anh chậm rãi giải thích: “Mối tình đầu của Dung Trí Dật cũng tên Theresa”.

Cô “A” lên một tiếng, chau mày hỏi: “Vậy sao không nghe anh ta nhắc đến nhỉ?”.

Anh đáp: “Cô Theresa đó đã chết bầy, tám năm rồi”.

Cô hít ngược một hơi thật sâu, “Làm sao lại chết”.

“Dung gia giấu nhem chuyện này, không biết tại sao lại chết. Chỉ biết Dung Trí Dật có lẽ rất yêu mối tình đầu của mình, vì cái chết của cô ấy, mà chán nản một thời gian dài”.

Cô vô cùng sốc, nhớ đến khuôn mặt của Dung Trí Dật, thì ra mỗi người đều có một câu chuyện, chỉ có điều là câu chuyện đó là vui hay buồn mà thôi. Cô vẫn tưởng Dung Trí Dật cả ngày chơi bởi phóng túng là do hoàn cảnh gia đình mà nên, giờ nghĩ lại, có lẽ chuyện ấy liên quan tới cái chết không rõ ràng của cô bạn gái kia.

Thấy cô im lặng, anh lên tiếng hỏi: “Có phải đột nhiên thấy Dung Trí Dật từ một công tử phong lưu biến thành thánh tình rồi không?”.

Cô không phủ nhận: “Đúng là rất bất ngờ”.

Anh như rất tán thưởng con người Dung Trí Dật, nói: “Dung Trí Dật thực ra là một người rất thông minh. Anh ta biết mình rất khó có được sự công nhận của trưởng bối Dung gia, nên chẳng bỏ công sức ra lấy lòng người nhà họ Dung, một mình đi riêng một con đường, sống cuộc sống mà mình muốn. Người khác tưởng anh ta thân thiết với Dung Ngọc Lan, nhưng thực ra quan hệ của anh ta và Dung Trí Hằng còn tốt hơn.

Dung lão thái thái tuổi đã cao, sau khi bà ta trăm tuổi, vị trí thứ hai của tập đoàn Hoa Hạ chắc chắn sẽ về tay anh ta”.

Cô hiểu, vì muốn đạt được mục đích nên anh đầu tư khá nhiều tâm huyết trong việc nghiên cứu gia cảnh của những đại gia tộc trong thành phố, và cũng luôn giữ một mối quan hệ thân thiện hài hoà với những người trong giới, giờ nhắc đến Dung Trí Dật, mặc dù chỉ là trò chuyện, nhưng anh nói câu nào trúng trọng tâm câu đó. Cảm giác trong lòng cô rất khó hiểu, vừa không muốn anh sống khổ sở như thế, lại cũng sợ anh lỡ chân ở chỗ nào mà thất bại. Cô chỉ khẽ “ừm” một tiếng, dịu dàng nói với anh: “Em rất nhớ anh”.

Đầu gối bên kia như thoáng sưng lại, vừa giống như không hiểu tại sao cô lại đột ngột đổi chủ đề, vừa như quá hiểu câu nói nhớ nhung dịu dàng rất đúng lúc của cô. Anh không im lặng quá lâu, nhanh chóng đáp lời cô: “Anh cũng rất nhớ em”.

Đêm bên Tây Hồ, không đèn hoa rực rỡ như ở thành phố lớn, nhưng sự yên tĩnh và vẻ đẹp của nó mang hương vị kì ảo khiến người ta phải rung động.

Hạng Mĩ Cảnh ngồi trên ghế dài rất lâu, nhớ lại lần đi du lịch duy nhất ở thời đại học chính là đến Hàng Châu. Khi ấy cô chẳng có tiền, ban đêm đi chơi Tây Hồ cùng bạn, phải góp tiền lại mới đủ thuê thuyền đi ra giữa hồ.

Bác lái thuyền gạt mái chèo tạo thành những quãng đen sì trên mặt hồ, trên trời có sao, không trăng, đèn bên hồ nhìn mơ màng và xa xăm.

Có người bạn học kể câu chuyện cá chép đen thành tinh trong hồ. Thời đó còn xa xôi hơn thời có câu chuyện về bạch xà trong tháp Lô Phong. Trong hồ có một con cá chép đen thành tinh, cá chép ái mộ chàng trai ngày ngày ngồi trong thư viện đình đài ngâm thơ làm đối, nhưng ngại vì thân phận khác biệt nên không dám tiếp cận. Cuối cùng đến một ngày, chàng trai không may ngã xuống nước, nó đã kịp cứu chàng, nhưng lúc sắp đưa chàng lên bờ thì nó đột ngột thay đổi, kéo chàng xuống nước. Nó đem ba hồn bảy phách của chàng giam trong một chiếc bình nhỏ, sau đó chia cho chàng một nửa nguyên châu của mình, chàng trai tỉnh lại, cũng biến thành cá tinh giống như nó. Cái kết của câu chuyện không phải là họ sống hạnh phúc vui vẻ bên nhau cả đời, mà chàng trai cảm hận nó vì đã cướp đoạt sinh mệnh của mình, nhân lúc nó ngủ say, đã mời một đạo sĩ pháp lực cao thâm tới. Cá chép tinh vốn đã mất một nửa nguyên châu, đương nhiên không chống đỡ được vị đạo sĩ kia, khi bị đỉnh chung to lớn đè xuống người, nó đã trả lại cho chàng trai chiếc bình giam hồn phách của chàng. Chàng sống lại, quay về nhân gian, nhưng ngày đêm mơ thấy cá chép, dần dần, chàng không biết được đâu là đời thật đâu là ảo mộng, cuối cùng vào một ngày đông giá rét, chàng rơi xuống hồ ở cùng một chỗ trước kia, sau đêm ấy, không ai còn nhìn thấy chàng trai nữa.

Thực ra câu chuyện này không có gì đặc biệt, cũng không được lưu truyền rộng rãi như những câu chuyện quỷ thần khác, có lẽ nó được thêu dệt bởi đám học sinh nhất thời cao hứng, nhưng Hạng Mĩ Cảnh vẫn luôn nhớ. Có lần cô uống say kéo tay Âu Na kể lại câu chuyện, Âu Na hỏi chi tiết nào trong câu chuyện khiến cô cảm động, cô cho rằng cô có một điểm rất giống với nàng cá chép kia, đó là si tâm vọng tưởng, mà xét cho cùng, tới cuối cùng cá chép đã thắng, còn cô chẳng có gì.

Tối nay, nhớ lại câu chuyện này, một là vì về lại nơi cũ, cũng là vì quan hệ giữa cô và Phương Tuân Kiệt không còn dễ dàng sụp đổ như trước kia cô vẫn nghĩ nữa.

Thực lòng cô vô cùng thoả mãn, nhưng không ngờ vì ngồi một mình ở nơi cách mặt nước không xa thế này quá lâu lại gây sự chú ý cho Dung Trí Hằng vừa từ ngoài trở về.

Cô không loại trừ khả năng Dung Trí Hằng hiểu lầm cô nghĩ không thông mà có ý định nhảy hồ, bởi vì vừa mở miệng ra anh đã nói: “Mặc dù là mùa hè, nhưng nước ban đêm khá lạnh. Ở đây tối thế này, nhớ bắt cần ngã xuống, chỉ e không lên nổi đâu”.

Cô đứng dậy quay lại nhìn anh, cảm thấy giờ có giải thích thế nào cũng không hợp lí, thế là sau khi cung kính chào hỏi, bèn nói: “Chỗ này gió rất mát”.

Anh vốn đứng cách cô một quãng, nhưng nghe cô nói thế lại muốn cảm nhận được hơi mát của gió, thế là bước thêm về phía cô vài bước, thấy đúng là có gió thổi rồi, mới hỏi cô: “ *Ấn tượng Tây Hồ* thế nào?”.

Cô báo cáo ngắn gọn, nhưng rất trọng tâm: “Ngài Pierre nói rất hay”.

Cô như báo cáo công việc, thế là anh cũng dặn: “Ngày mai tôi về Thượng Hải, thời gian còn lại cô hãy đi cùng họ”.

Cô gật đầu đáp vâng.

Anh nghiêng đầu nhìn cô một cái, sau đó nhìn về ngọn tháp xa xa. Ngập ngừng vài giây sau mới nói: “Grace còn nhỏ, lại được gia đình chiều sinh hư, nếu cô ấy làm điều gì tổn thương cô, tôi thay cô ấy nhận lỗi”.

Cô cảm thấy có thể lược bớt từ “nếu” trong câu vừa rồi của anh, nhưng cô không có thói quen bắt bẻ người khác, huống hồ người khác này còn là sếp lớn của cô. Làm công việc này, đâu phải chịu ầm ỨC ngày một ngày hai, Phùng Vũ Phi mặc dù khiến cô mất mặt trước bao người, nhưng cũng không thể phủ nhận, cô ta đã giúp cô một việc lớn. Cô hiểu rõ thân phận của mình, cũng biết những lời đó của Dung Trí Hằng phần nhiều là khách sáo, bèn đáp một cách khoan dung: “Kể ra thì tôi còn phải cảm ơn Phùng tiểu thư, nếu không, không biết tôi còn ngốc tới bao giờ nữa”.

Thoạt nghe thì thấy sự bất lực trong giọng nói của cô, nhưng nghĩ lại cảm thấy hình như cô chẳng lưu luyến mối tình ấy nhiều cho lắm, mà đúng là phải cảm ơn vở kịch của Phùng Vũ Phi đã giúp cô nhìn thấu vấn đề. Anh hơi tò mò, nhưng sự tò mò này không được phép, những lời muốn nói đã lên tới miệng lại phả nuốt xuống, đổi thành: “Joe ham chơi quá, sau này nếu nó tìm cô nhờ tổ chức party, cô hãy từ chối hết”.

Cô không ngờ đề tài lại được chuyển nhanh đến vậy, nhanh chóng đáp “vâng” một tiếng, mới nhận thấy kì lạ. Dung Trí Dật ham chơi như thế, dù cô không giúp anh ta tổ chức party, thì anh ta cũng có thể tìm người khác, thậm chí tự anh ta cũng làm được. Yêu cầu này của Dung Trí Hằng khiến người ta hơi khó hiểu.

Nhưng Dung Trí Hằng không định giải thích gì với cô, chúc cô ngủ ngon rồi rời đi.

Hạng Mĩ Cảnh nằm trên giường nghĩ đi nghĩ lại về câu nói vừa rồi của Dung Trí Hằng. Tóm lại có thể tổng kết thế này: Một là Phùng Vũ Phi còn trẻ, cho dù huênh hoang ngông cuồng chẳng ra thể thống gì, cũng có anh làm hậu thuẫn. Hai là, yêu cầu cô giữ một khoảng cách nhất định với Dung Trí Dật. Điểm đầu tiên cô còn có thể hiểu, nhưng điểm thứ hai thì cô không thể không suy nghĩ.

Cô và Dung Trí Dật qua lại với nhau hơn nửa năm, vị công tử này trong đầu hoàn toàn không hề có suy nghĩ xấu xa với cô. Đúng như Phương Tuân Kiệm đã nói, chín mươi chín phần trăm do cô có tên tiếng Anh hay, vì vậy mới được Dung Trí Dật để mắt đến. Một cái tên tiếng Anh hay, không thể là báu vật trong mắt Dung Trí Dật, chuyển qua Dung Trí Hằng lại thành củ khoai bồng tay chứ? Hay là mối tình đầu của Dung Trí Dật đã làm một chuyện kinh thiên động địa, vì vậy mà ngay cả cái tên tiếng Anh cũng không được phép xuất hiện trong phạm vi thế lực của nhà họ Dung? Vậy có phải cô nên cảm tạ Dung Ngọc Lan vì đã không bắt cô đổi tên? Không lẽ tất cả những việc liên quan đến mối tình đầu của Dung Trí Dật đều bị phong tỏa tại Mĩ, ngay Dung Ngọc Lan cũng không hề hay biết? Nhưng Phương Tuân Kiệm lại như biết rất nhiều, không lẽ Phương Tuân Kiệm còn hiểu về Dung gia nhiều hơn các thành viên trong Dung gia?

Hễ nghĩ đến những vấn đề phức tạp này là đầu óc cô trở nên hỗn độn, đặc biệt vấn đề cuối cùng lại liên quan đến Phương Tuân Kiệm, việc đó khiến cô không sao tiếp tục suy nghĩ được nữa. Mí mắt nặng dần, cuối cùng mơ màng ngủ mất.

22. Chương 22

Dung Trí Dật đang đi công tác cuối cùng cũng nghe đến chuyện chia tay giữa Hạng Mĩ Cảnh và Lâm Khải Sương, khi anh ta gọi điện thoại về tỏ ý an ủi, Hạng Mĩ Cảnh đang nằm ở Tây Khuê Thuỷ hóng gió.

Mặc dù Hạng Mĩ Cảnh chẳng hề bị tổn thương bởi sự chia tay này, nhưng kịch thì vẫn phải diễn, nên cô cố ý hạ thấp giọng, trả lời Dung Trí Dật với vẻ rất mệt mỏi: “Trước kia chỉ biết phòng lửa, phòng trộm, phòng bạn thân, giờ mới biết người nên phòng nhất chính là đàn ông”.

Dung Trí Dật tưởng cô đau buồn thương cảm thật, ngẫm nghĩ một hồi, giọng như trách mắng: “Cô thật quá sơ suất, ngay cả sở thích của bạn trai mình mà cũng không nhận ra”. Nhưng nói mãi nói mãi giọng điệu

trở nên như trâu chọc: “Những lúc hai người ở bên nhau, nếu cậu ta không thèm muốn cô như lang sói, thì cô đã nên cảnh giác rồi”.

Cô lập tức á khẩu, những lời này của Dung Trí Dật quả thực không dễ trả lời, nếu nói những lúc ở cùng Lâm Khải Sương hai người có cử chỉ âu yếm thân mật thì chẳng phải đẩy Lâm Khải Sương vào tội danh lưỡng tính, nếu nói không có việc ấy thì không hợp lý lắm với một đôi nam nữ đã yêu nhau những hai năm, nghĩ đi nghĩ lại, cô đành thở dài một hơi, ai oán: “Vốn còn đang muốn được cuộc sống của một thiếu phụ nhân, giờ thì tan thành bóng bóng xà phòng rồi”.

Anh ta lại chẳng thấy buồn vì vấn đề đó, lập tức đề nghị: “Đợi khi nào tôi từ Vũ Hán về, sẽ tổ chức một bữa tiệc độc thân dành riêng cho cô, mời những người quyền quý trong thành phố đến, mặc cô chọn”.

Anh ta nhắc đến party, cô lập tức nhớ lại lời dặn dò của Dung Trí Hằng, vội vàng nói: “Anh thấy danh tiếng của tôi còn chưa đủ tẹt à? Tổ chức một party như thế, người đến tham dự chắc chắn là vì muốn xem trò hề thôi”.

Anh ta phá lên cười ha hả, rồi lại hỏi cô: “Nghe nói Grace đã bóc mẽ Lâm Khải Sương?”.

Cô “ừm” một tiếng, nói: “Tôi vốn tưởng cô ta đơn thuần là không thích tôi thôi, không ngờ còn không thích tới mức phải hao tâm tổn trí để khiến tôi mất mặt”.

Dung Trí Dật giải thích: “Cô ấy coi cô như tình địch. Mà đối với tình địch, đương nhiên phải dùng những chiêu thức tàn độc nhất rồi”.

Cô bắt lặc: “Tôi có thể nói cô ấy có vấn đề về thần kinh không?”.

Dung Trí Dật đáp: “Chẳng còn cách nào, cô ta và gia tộc của cô ta đều muốn giữ vị trí Dung gia phu nhân, do đó chẳng cần e dè nể mặt những người có khả năng uy hiếp tới thứ họ quan tâm. Ai bảo để cô ta biết chuyện Victor tặng khăn cho cô, nên coi như cô xui xẻo thôi”.

Cô cảm thấy tư duy logic của Phùng Vũ Phi có vấn đề, nên nói thẳng: “Thế thì cô ta càng không nên chia rẽ tôi và A Khải. Huống hồ tôi căn bản chẳng có bất kì giao tiếp nào với Dung tiên sinh ngoài công việc”.

Dung Trí Dật hình như cười khê hai tiếng, không khí không còn náo nhiệt như vừa rồi nữa, dường như nhớ tới chuyện quá khứ không vui, Dung Trí Dật ngập ngừng, mới lại lên tiếng: “Victor là người có khả năng tự kiềm chế tốt, đầu óc lại vô cùng tỉnh táo. Bây giờ Yan còn sống, nhưng cho dù Yan mất rồi, anh ấy cũng sẽ không lấy một người có hoàn cảnh thân phận giống hệt Yan. Hơn nữa giờ tôi đã hiểu ra rồi, vì quan hệ giữa hai chúng ta khá thân thiết, anh ấy không yên tâm, nên mới tỏ ra quan tâm cô, để người khác hiểu lầm thôi”.

Cô im lặng.

Dung Trí Dật nói xong mới nhận ra cách nói của mình có vấn đề, vội vàng giải thích: “Ý của tôi là anh ấy không yên tâm về tôi, sợ tôi lại đi vào vết xe đổ, cô đừng hiểu lầm”.

Cô nghĩ chắc chắn chuyện đó có liên quan tới mối tình đầu của Dung Trí Dật, nhưng Dung Trí Dật lại không biết cô biết về quá khứ của anh ta, nên đành vờ như ngây ngô hỏi: “Cái gì mà đi vào vết xe đổ?”.

Quả nhiên anh ta không muốn đề cập đến nữa, chỉ kể rất qua loa: “Thời trẻ tôi phạm một lỗi lầm rất nghiêm trọng, mặc dù chuyện đó đã qua nhiều năm rồi, nhưng vẫn còn ảnh hưởng tới tận bây giờ”, rồi an ủi cô: “Cô yên tâm, đợi tôi về sẽ tìm lúc thích hợp nói chuyện với Victor. Anh ấy miễn cảm quá, chẳng qua hai người chỉ cùng tên mà thôi, tôi có còn là trẻ con nữa đâu, cần gì phải như chim sợ cành cong thế”.

Cô không định truy hỏi tới quá khứ của Dung Trí Dật, cũng là người mang bí mật trong mình, nên cô vô cùng thấu hiểu tâm tư của những người dùng đang có bí mật riêng. Cuộc sống là phải nhìn về phía trước, cứ chìm đắm mãi trong sự tốt đẹp hoặc tàn khốc của quá khứ là việc không thực tế.

Những chuyện đồn đại trong giới nhiều không đếm xuể. Chuyện Lâm Khải Sương là người đồng tính, Hạng Mĩ Cảnh bị lừa chỉ cốt được vài ngày, vào hôm Hạng Mĩ Cảnh từ Hàng Châu về Thượng Hải, chuyện đó đã bị một chuyện khác chiếm ngôi.

Uông Nhất Trác và Dịch Hiểu Vụ kết hôn. Mà người tiết lộ tin này lại chính là Uông Nhất Trác, sau khi Uông Nhất Trác gửi ảnh tờ giấy chứng nhận kết hôn giữa mình và Dịch Hiểu Vụ lên weibo, liền kéo Dịch Hiểu Vụ tới Tahiti nghỉ mát, để lại bao nhiêu người thân bạn bè đang sốt lên xình xích.

Biết trước việc này chỉ có vài người, vì vậy mà Bảo Nhã cũng sôi lên, ngay cả Chu Lệ Lệ trước đó vẫn đem cái tên Lâm Khải Sương ra chọc ngoáy vào vết thương của Hạng Mĩ Cảnh giờ này hay tin này liền đá bay Lâm Khải Sương đi, kéo Hạng Mĩ Cảnh lại thăm dò tin tức như bạn bè thân thiết: "Trước kia chẳng phải quan hệ giữa cô và Dịch Hiểu Vụ rất tốt ư? Cô biết cô ta hai năm nay đi đâu không? Sao đột nhiên biến mất, rồi lại đột nhiên xuất hiện? Lại còn kết hôn với Uông Nhất Trác nữa? Chẳng phải Uông gia vẫn luôn phản đối ư? Họ làm thế này có bị coi là bỏ nhà đi không?".

Hạng Mĩ Cảnh cũng làm bộ rất ngạc nhiên, sau đó cau mày, rồi xua tay: "Tôi cũng vừa nghe tin này khi về. Thật là quá đột ngột".

Chu Lệ Lệ tin lời cô, gật đầu: "Đúng thế, chẳng được chuẩn bị về mặt tâm lý gì cả. Uông Nhất Trác cũng thật là, tahy đổi như chong chóng, có điều anh ta luôn thế. Trước kia suýt thì kết hôn với tiểu thư nhà họ Cam, kết quả gần tới ngày kết hôn lại bỏ của chạy lấy người, gây ra không biết bao nhiêu là giông bão".

Hạng Mĩ Cảnh không muốn thời gian tám nhăm với Chu Lệ Lệ, quay người vào gặp Dung Ngọc Lan báo cáo tình hình mấy ngày vừa đi.

Dung Ngọc Lan đã biết trước việc Dung Trí Hằng sẽ đích thân đi cùng khách một ngày, giờ chỉ giải thích qua loa với Hạng Mĩ Cảnh: "Victor có một điền trang rượu nho, bình thường không có thời gian chăm lo, nên đều do những người này bớt thời gian làm giúp".

Trước đó Hạng Mĩ Cảnh cũng đã nghe Dung Trí Dật nói Dung Trí Hằng có một điền trang rượu nho ở Podor, Dung gia thậm chí còn sở hữu vài hòn đảo nhỏ, có một điền trang rượu đâu phải chuyện lạ lẫm gì, nên cô không thấy quá ngạc nhiên.

Dung Ngọc Lan ngập ngừng định nói gì đó rồi lại thôi, chỉ hỏi cô: "Buổi tối rảnh không? Cùng ăn cơm được chứ?".

Hạng Mĩ Cảnh nói thật: "Tối nay em họ em từ Tam Á về, em đã hứa ra sân bay đón nó".

Dung Ngọc Lan gật đầu, rồi giải thích: "Có một nhà hàng Tân Cương mới mở, định đi thử xem món gà xào ớt của họ làm có ngon không. Nếu em có việc, thì để hôm khác vậy".

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy Dung Ngọc Lan chắc chắn không đơn giản chỉ là muốn rủ cô cùng đi thưởng thức món gà, quả nhiên cô vừa định đi ra khỏi văn phòng, Dung Ngọc Lan gọi cô lại: "Theresa".

Dung Ngọc Lan cười cười, nhún vai: "Jane ở Hồng Kông định di dân sang New Zealand, vị trí chủ quản bỏ trống. Vốn định để bọn họ tự đề cử người thay thế, nhưng Victor hình như không hài lòng với người bên ấy. Cô sinh ra và lớn lên ở Hồng Kông, ngôn ngữ và thói quen sinh hoạt không phải là trở ngại, nếu cô hứng thú, chỉ bằng suy nghĩ tới việc thay đổi môi trường làm việc một thời gian?".

Hạng Mĩ Cảnh không ngờ lần này lại gặp phải vấn đề chuyển công tác, lập tức nhớ tới lời Dung Trí Hằng nói hôm đó, anh ta làm vậy chẳng phải là một cách điều cô tránh xa Dung Trí Dật ư? Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc rời khỏi Đại Lục, một là nơi đây cô đã thiết lập được mạng lưới quan hệ của riêng mình, làm việc gì cũng dễ dàng đơn giản, quan trọng hơn cả là, cô quay về Hồng Kông thì Phương Tuân Kiệm phải làm thế nào? Xưa nay anh không thích cô chạy chỗ này nhảy chỗ khác, giờ càng không đồng ý chèo cô thuyền chuyển.

Cô suy nghĩ hồi lâu, cho rằng Dung Ngọc Lan cũng không thật sự muốn mình đi, nên khéo léo bày tỏ: "Orchid, em không muốn mọi người nghĩ rằng em là loại người chạy trốn vì gặp thất bại trong tình cảm".

Dung Ngọc Lan tán đồng gật đầu, rõ ràng cũng không muốn cô đi, nói: "Để chị xem có người nào thích hợp hơn không?".

Mặc dù chỉ là một câu hỏi đơn thuần, và kết quả cũng không ép cô phải rời đi, nhưng Hạng Mĩ Cảnh lại thấy trong lòng bất an, xem ra sai lầm mà trước kia Dung Trí Dật phạm phải không hề nhỏ. Có lẽ không chỉ trùng tên, mà tướng mạo của cô và mối tình đầu của Dung Trí Dật khá giống nhau, nhưng Dung Trí

Dật thà mỗi ngày đổi một người bạn gái chứ nhất quyết không hề có ý định tiến tới quan hệ nam nữ với cô, anh ta thật lòng coi cô là bạn, chắc chắn do Dung Trí Hằng đang mang tâm lí chìm sợ cảnh cong.

Ban đầu cô vốn chỉ thấy tò mò về người bạn gái mới tình đầu của Dung Trí Dật, nhưng giờ lại có nhu cầu tìm hiểu sâu hơn, nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn gọi điện nhờ Lâm Khải Sương thăm dò.

Lâm Khải Sương vừa nghe cô nói, cười hỏi: “Em không định công phá Dung Trí Dật đấy chứ? Đây đâu phải phong cách của em”.

Cô tỏ vẻ bất lực: “Em chỉ muốn giữ công việc này”.

Anh tỏ vẻ ủng hộ: “Nếu không làm nữa, anh sẽ đầu tư cho em mở công ty riêng, tự mình làm chủ chẳng phải sẽ tốt hơn sao”.

Cô cố tình trêu anh: “Em còn tưởng tài sản của anh bị đóng băng rồi”.

Anh cũng phá lên cười: “Hoàn cảnh hiện nay của anh không khó khăn như em nghĩ đâu”.

Cô cũng cười cười, hỏi: “Còn có thể quay về Berlin không?”.

Anh đáp: “Anh đã đặt vé máy bay ngày kia”.

Cô có phần kinh ngạc: “Thực ra mẹ anh cũng không chuyên quyền bá đạo như vốn tưởng nhỉ”.

Anh thật thà đáp: “Bà vẫn không thèm nói chuyện với anh, anh cho rằng cứ tiếp tục thế này cũng không ổn, chắc phải có thời gian ọi người bình tĩnh lại”.

Cô thấy cũng có lí, an ủi anh: “Mẹ anh lớn tuổi thế rồi, thân phận địa vị lại đặc biệt, không túm nhót anh vào phòng là cũng đã nhân từ lắm rồi”.

Anh “ừm” một tiếng, nói: “Chuyện của Dung Trí Dật anh sẽ cố gắng thăm dò giúp em, nhưng Dung gia nhiều năm ở nước ngoài, gia phong lại nghiêm, chưa chắc đã nghe ngóng được gì”.

Cô hiểu: “Anh hỏi được bao nhiêu thì hỏi, không cần miễn cưỡng quá”.

Anh đáp được, rồi nói tiếp: “Hiện giờ chúng ta là một đôi tình nhân đã tan vỡ, chắc không cần phải ăn cơm chia tay đâu nhỉ?”.

Cô hoàn toàn đồng ý với suy nghĩ ấy, chỉ chúc anh thượng lộ bình an qua điện thoại.

Cuối hè, ngoài sân bay vẫn đông đúc lạ thường, cũng may chuyến bay của Diêu Bội Bội không bị trễ giờ vì bão, Hạng Mĩ Cảnh chỉ phải đợi một lát.

Diêu Bội Bội mặc váy hai dây ngắn kẻ ca rô xanh đỏ, chiếc váy ôm sát người, chỉ cần sơ sẩy là sẽ thành hở hang ngay, tay trái kéo một chiếc va li màu hồng khá lớn, vai phải khoác chiếc túi màu xanh mầu mới ra.

Hạng Mĩ Cảnh không nhận ra Diêu Bội Bội, là Diêu Bội Bội tháo kính râm rồi vẫy vẫy tay gọi cô. Nhìn thấy Diêu Bội Bội lòng Hạng Mĩ Cảnh trầm hẳn xuống, sau khi đón nhận cái ôm nồng nhiệt của em, câu đầu tiên là hỏi: “Chiếc túi này là em mua từ bao giờ?”.

Diêu Bội Bội sớm đã chuẩn bị câu trả lời, vừa khoác tay cô đi về phía trước vừa thao thao bất tuyệt: “Mua tháng trước khi đi du lịch châu Âu ạ. Mua túi ở bên đó rẻ, em cũng mua cho chị một cái, ở trong va li ấy. lát sẽ cho chị xem. Là màu cam hồng, đặc biệt hợp với các buổi tiệc tùng, chắc chắn chị sẽ thích”.

Hạng Mĩ Cảnh hỏi: “Ở đâu ra nhiều tiền thế?”.

Diêu Bội Bội cười tíu tít: “Là tiền chị cho em mà, phần còn lại là tiền em tiết kiệm được”.

Hạng Mĩ Cảnh nhần nại giáo huấn em: “Bội Bội, giờ em còn là sinh viên, không nên mua những thứ xa xỉ như thế này”.

Diêu Bội Bội ngoan ngoãn gật đầu, bộ dạng thành khẩn chấp nhận lời giáo huấn của cô: “Vì em quá thích chiếc túi này, sau này em sẽ không tiêu tiền lung tung nữa”.

Hạng Mĩ Cảnh vẫn chau mày: “Còn chiếc váy này của em nữa là sao? Ngắn thế, hở trên hở dưới”.

Diêu Bội Bội “ái da” một tiếng: “Chị, chị còn là người làm trong ngành PR không thế, tư tưởng bảo thủ hệt mẹ em. Trời nóng thế này, có phải em không mặc đồ đâu, mà chỉ là mặc ít hơn một chút mà thôi, trên phố đầy người mặc đồ dây mát mẻ mà”. Thấy Hạng Mĩ Cảnh vẫn nhần nhó, Diêu Bội Bội lập tức nói tiếp: “Thực ra em vẫn ngưỡng mộ công việc của chị, hằng ngày được mặc đẹp tham gia đủ mọi bữa tiệc, quen biết toàn những người giàu có nổi tiếng. Bao giờ em tốt nghiệp, em vào công ty chị làm được không?”.

“Không được”. Hạng Mĩ Cảnh khiên quyết ngắt lời em, vẻ mặt đột nhiên nghiêm trọng, dừng bước, chăm chú nhìn Diêu Bội Bội: “Em học kế toán, sau khi tốt nghiệp hãy thi công chức, vào một công ty nhà nước mà làm”.

Diêu Bội Bội giật mình vì bộ dạng nghiêm túc đó của Hạng Mĩ Cảnh, nhất thời không dám phản đối, rồi qua quýt một cách thông minh: “Em chỉ buột miệng thôi mà, em còn định thi nghiên cứu sinh nữa, chị còn phải nuôi em học dài dài”.

Hình tượng “Nữ hoàng giày cao gót” Mông Giang Vũ đã được nhào nặn xong, lễ khai trương của hãng giày đương nhiên cũng được giao cho Bảo Nhã đảm nhiệm.

Những hoạt động kiểu ấy Hạng Mĩ Cảnh làm không biết bao nhiêu lần, kinh nghiệm phong phú khối nói, nên mời ai, những minh tinh quan khách có thể mời tới tham dự buổi lễ khai trương cô đều không bỏ sót. Mà phụ nữ ai chẳng thích được toả sáng, thích trở thành tiêu điểm, nhưng trong số những minh tinh tối nay, Phan Tuyết rõ ràng trở thành tiêu điểm của tiêu điểm, bởi vì từ một cô gái có xuất phát điểm bằng không đã hát được minh tinh số một của làng giải trí trở thành nữ diễn viên độc quyền trong bộ phim mới của một đạo diễn lớn.

Trong giới giải trí xưa nay chưa bao giờ thiếu các loại tin tức lá cải. Mặc dù Phan Tuyết có được thành tích không tệ khi đóng phim truyền hình, nhưng giờ chuyển sang màn ảnh rộng, gánh trách nhiệm khá nặng nề đó, gây ra không ít những suy đoán của yêu ma quỷ quái đến từ bốn phương tám hướng.

Họ bàn tán đằng sau Phan Tuyết có đại gia chống lưng là còn nhẹ nhàng, hay nói cô có quan hệ bất chính với nhà sản xuất cũng còn lí giải được, đương nhiên có người còn nói rằng vì nam chính trong bộ phim là bạn trai cũ của cô - Diệp Thanh. Diệp Thanh ra sức đề cử cô với đạo diễn nên cô mới có cơ hội, tóm lại không ai chịu thừa nhận rằng cô có khả năng diễn xuất tốt, lại là gương mặt mới nên mới được đạo diễn chú ý.

Hạng Mĩ Cảnh cũng đã xem một, hai tập bộ phim Phan Tuyết đóng, là một bộ phim truyền hình hiện đại, vì nội dung phim khiến cô khá hứng thú, một bộ phim tình cảm khá hay. Nói thật, cô cảm thấy khả năng diễn xuất của Phan Tuyết khá ổn, thân hình mặc dù không phải trùng điệp nhấp nhô như kiểu Dung Trí Dật thích, nhưng tha thuột eo nhỏ tay thon khi mặc xường xám trông vô cùng đẹp, hơn nữa tính tình Phan Tuyết cũng khá dịu dàng hoà nhã, khiến người ta vừa gặp đã yêu mến.

Thời gian đó Phương Tuân Kiệm đi lại khá thân mật với Phan Tuyết, suýt nữa cô còn tưởng mình sắp bị thất nghiệp vì có Phan Tuyết thay thế, giờ gặp lại cô ta, cảm giác không còn như lúc trước nữa.

Phan Tuyết vẫn nhớ Hạng Mĩ Cảnh, sau khi đứng cho báo chí chụp ảnh xong, tới chào hỏi cô, có điều không nhớ rõ tên cô lắm. Hạng Mĩ Cảnh không quên công việc của mình, chủ động giới thiệu với Phan Tuyết những loại giày có trong cửa hàng hai tầng này.

Hai người không thân thiết lắm, nên nội dung trò chuyện chỉ giới hạn ở thời trang, cuối cùng là màn chụp ảnh chung. Hạng Mĩ Cảnh nhìn anh, nhất thời nổi hứng, gửi vào di động cho Phương Tuân Kiệm.

Mãi không thấy Phương Tuân Kiệm trả lời, khi cô xong việc, trên đường về chung cư, anh mới gọi điện thoại đến, cô vừa bắt máy anh đã phủ đầu ngay: “Giờ càng ngày càng to gan nhỉ”.

Nghe thấy giọng anh, lòng cô vui vô cùng, cười đáp: “Rõ ràng là em muốn nhờ anh tham mưu xem hai đôi giày bên cạnh đôi nào đẹp hơn thôi. Anh nghĩ đi đâu thế?”.

Anh hiểu ý định ban đầu của cô không phải như thế, nhưng lại thuận ý theo cô đáp: “Nếu em thích, thì mua cả hai đôi đi”.

Cô đắc ý: “Em giúp người ta đánh bóng tên tuổi, không cần bỏ tiền ra, người ta cũng tặng em hai đôi rồi”.

Anh cười hỏi: “Vì vậy em muốn anh khen ngợi em phải không?”.

Cô thừa nhận: “Đúng thế, anh mau khen em đi”.

Xưa nay anh thường khen cô thông minh, nhưng giờ phải mãi một lúc sau mới nói được, nhưng lại ngập ngừng hỏi cô: “Muốn anh khen cái gì?”.

Cô càng đắc ý hơn, giống như được ướm lời bắt đầu tuôn một tràng: “Thông minh, giỏi giang, hào phóng, khéo léo, xinh đẹp, hiểu biết, biết co biết duỗi, thấu hiểu lòng người, biết làm việc nhà, biết nấu ăn, biết chăm sóc bản thân, thân hình lại đẹp, da cũng mịn màng căng bóng”.

Anh “á” lên một tiếng, “Thì ra em nhiều ưu điểm như thế”.

Cô nặng nề “ừm” một câu đáp lại rồi hỏi ngược anh: “Sao? Anh không đồng ý?”.

Anh cười: “Đồng ý chứ, sao có thể không đồng ý đây”.

Cô đặc biệt thích giọng nói nhẹ nhàng thoải mái của anh lúc này, nên cứ quẩn lầy không chịu tha: “Anh cũng tự mình phân tích đi, rồi nói ưu điểm của mình xem nào”.

Anh đơn giản hơn, nói thẳng: “Anh không có ưu điểm”.

Cô lập tức phản đối: “Sao lại không có ưu điểm?”.

Anh cố ý nghiêm giọng hỏi cô: “Vậy em nói xem ưu điểm của anh là gì?”.

Cô chẳng suy nghĩ nhiều, đáp luôn: “Ngoài cái bệnh ưa sạch sẽ quá đáng kia ra, những thứ khác đều là ưu điểm”.

Anh vui vẻ cười: “Vậy chẳng phải anh nhiều ưu điểm hơn em à?”, sau đó hỏi tiếp: “Bệnh ưa sạch sẽ của anh khiến em khó chịu lắm sao?”.

Cô vội phủ nhận: “Không không. Em cảm thấy mức độ đó vẫn chấp nhận được”. Ngẫm nghĩ một hồi, cô nói thật: “Hơn nữa anh như thế, em sẽ không phải lo lắng anh ra ngoài trăng hoa”.

Tâm trạng anh bỗng vui vẻ vô cùng: “Em còn nghĩ đến cả chuyện ấy nữa?”.

Cô không hề có ý giấu giếm, nói: “Đương nhiên nghĩ chứ, chỉ có điều trước kia nghĩ để đẩy mà thôi. Ai biết tới lúc nào đó anh sẽ không cần em nữa”.

Anh không phủ nhận suy đoán đó của cô, chỉ cười đáp: “Trước kia anh đâu có biết em lại to gan thế này. Em thường thể hiện rất sợ anh”.

Cô chỉ ra trọng tâm vấn đề: “Quan hệ khi ấy khác mà”.

Anh cố ý hỏi cô: “Khác thế nào?”.

Cô láu cá, đáp: “Bao giờ anh về em sẽ nói cho anh biết”.

Anh phá lên cười một hồi: “Em hãy chuẩn bị một chai rượu ngon trước đi, anh phải xem khả năng của em bây giờ thế nào mới được”.

Cô cười hỏi: “Nếu khả năng chọn rượu không đủ tốt, thì dùng khả năng khác bù vào được không?”.

Anh đáp: “Giờ anh đang tha hương nơi đất khách, em trêu chọc anh như thế, có phải hơi vô trách nhiệm không?”.

Cô lập tức đỏ mặt, lấm nhấm, rồi nghiêm giọng: “Ý em muốn nói là sẽ bù cho anh bằng một bữa ăn ngon. Anh nghĩ đi đâu thế?”.

Anh cũng vờ tỏ vẻ nghiêm chỉnh: “Thì anh cũng nói đến một bữa ăn ngon thôi mà, em tưởng anh nghĩ đi đâu?”.

Trò chuyện với Phương Tuấn Kiệt như thế, Hạng Mĩ Cảnh gần như không còn tâm tư đâu mà lái xe, phải hơn nửa tiếng đồng hồ gần như loanh quanh tại chỗ. Thấy gần hầm rượu, bèn rẽ vào đó chọn một chai.

Thời gian này, khách tới hầm rượu không còn đông nữa, Trần Gia Phong ra nước ngoài tìm hàng, người pha rượu quem thuộc đến giới thiệu cho Hạng Mĩ Cảnh.

Người pha rượu thấy bình thường khi chọn rượu cô rất nhanh nhẹn gọn gàng, nhưng tối nay lại tỏ vẻ vô cùng cẩn thận, còn tưởng cô sắp phải tiếp đón khách quý quan trọng, nên gợi ý cho cô chai vang trắng sản xuất năm 2005.

Cô biết Phương Tuân Kiệm không thích rượu nho trắng, nên không lấy chai đó, tìm lí do để từ chối: “Mười chai thì tối tám chín chai sẽ quá chua”. Sau đó chọn một chai rượu vang đỏ Poyferre sản xuất năm 2008.

Người pha rượu đặt rượu về chỗ cũ, như nhớ ra điều gì, cười nói với cô: “Chẳng phải lần trước cô muốn biết ai là người đã tặng rượu vang trắng ỉnh sao?”.

Thực ra cô đã quên chuyện đó từ lâu rồi, giờ nghe anh ta nhắc đến, cô lại đang bận chọn rượu nên hồ hững đáp: “Không phải anh cũng trả lời rằng chuyện ấy liên quan đến đạo đức nghề nghiệp, anh không thể nói cho tôi còn gì?”.

Anh ta nhún vai: “Giờ tôi cũng không định cho cô biết người ấy là ai, có điều hiện giờ vừa khéo người đó đang ở tầng chín, nếu cô muốn biết, có thể tự mình lên xem, không vi phạm nguyên tắc làm việc của tôi”.

Cô giật mình, bàn tay vốn định cầm chai rượu vang đỏ lên chậm chậm đặt xuống, ngược mắt nhìn anh ta: “Anh nói giờ người ấy đang ở tầng chín?”

Người pha rượu gật đầu cười: “Anh ta bao cả tầng, nên cô không phải lo sẽ nhận nhầm người”.

Cô bỗng thoáng ngẩn người. Nếu không nhớ nhầm thì, tối hôm qua cô cùng Dung Ngọc Lan đến nhà hàng Tân Cương mới mở ăn cơm, Dung Ngọc Lan vô tình nói rằng hôm nay là sinh nhật Phùng Nghệ Nhân. Sức khoẻ Phùng Nghệ Nhân không tốt, cũng không muốn gặp người ngoài, nên Dung Trí Hằng đặt tiệc riêng ở hầm rượu này. Rõ ràng là Dung Trí Hằng sẽ bao cả tầng, điều đó có nghĩa là người tặng rượu vang trắng cho cô trước đó là Dung Trí Hằng. Nhưng anh vô duyên vô cớ tặng rượu cho cô làm gì? Lẽ nào đúng như Dung Trí Dật từng phân tích, vì cô và Dung Trí Dật quá gần gũi, nên mới có được sự quan tâm đặc biệt của anh?

Nếu thì thật không hợp lí, khiến Hạng Mĩ Cảnh càng thêm tò mò về quá khứ của Dung Trí Dật. Lâm Khải Sương cũng coi là nhanh, hai ngày sau, gọi điện báo cho cô biết tình hình mình tìm hiểu được.

Dù gì cũng là tò mò chuyện đời tư của người ta, sau khi khoá cửa văn phòng cô mới dám nghe điện thoại của Lâm Khải Sương.

Đầu tiên Lâm Khải Sương than thở: “Người khác vừa nghe anh nói muốn biết quá khứ của Dung Trí Dật, còn tưởng anh có tình ý với anh ta, em nói xem anh có oan không cơ chứ?”.

Hạng Mĩ Cảnh vừa phải chú ý động tĩnh ở ngoài vừa hỏi: “Vậy anh có được tin gì rồi?”.

Lâm Khải Sương nói: “Mối tình đầu của anh ta tên là Theresa thật, tên tiếng Trung của cô ấy là Lương Thần, Hứa Lương Thần, vừa khéo ghép với tên của em thành một vẻ đối hay. Quê gốc của Hứa Lương Thần ở Huệ Châu, Quảng Đông, theo cha mẹ di dân sang Mĩ từ nhỏ. Số cô ấy cũng thật thảm, năm mười bảy tuổi sau khi cha mẹ bệnh nặng qua đời đã bắt đầu phải lăn lộn ngoài xã hội, làm không dưới hai mươi công việc đủ các loại. Cũng không biết vì sao cô ấy lại quen được Dung Trí Dật, nhưng rõ ràng đây là câu chuyện gà hoá phượng điển hình. Sau đó xảy ra chuyện gì anh cũng không rõ, chỉ biết cô ấy chết ở Dung gia, nghe nói là bị bắn chết”.

Hạng Mĩ Cảnh rùng mình: “Bị bắn chết?”.

Lâm Khải Sương đoán cô sẽ nghi ngờ, nên giải thích: “Vì cảnh sát kết luận đó là do phòng vệ chính đáng, nên không ai phải chịu trách nhiệm hình sự. Cô ấy lại mồ côi, càng không ai đứng ra kiện cáo gì hết”.

Trong lòng Hạng Mĩ Cảnh dâng lên một nỗi buồn vô cớ.

Lâm Khải Sương thấy cô im lặng không nói gì, ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng hỏi: “Thăm tử tư có tìm thấy một tấm ảnh hồi cô ấy học trung học. Sau khi xem ảnh anh thấy rất giống em, có cần anh fax cho xem không?”.

Hạng Mĩ Cảnh lắc đầu, rồi đột nhiên nhận ra mình lắc đầu Lâm Khải Sương sẽ không nhìn thấy, thế là vội nói: “Không cần đâu”.

Lâm Khải Sương sợ làm cô sợ, chỉ khẽ cười: “Đừng nghĩ Dung gia nhiều bí mật, thực ra đại gia tộc nào cũng có nhiều chuyện khuất tất. Em phải biết rằng đằng sau vẻ hào hoa bóng bẩy thường là mớ giẻ lau bẩn thỉu”.

Hạng Mĩ Cảnh từng tưởng tượng tới nhiều khả năng khiến người có tên Hứa Lương Thần kia phải bỏ mạng, như gặp tai nạn xe, tự sát, thậm chí là sốc ma túy, chỉ có điều cô không nghĩ đến trường hợp bị bắn chết. Dù Dung gia có xuất phát từ sự phòng vệ chính đáng, nhưng gây ra một chuyện như thế đối với một cô gái chưa đầy hai mươi tuổi thật quá tàn nhẫn. Nếu Hứa Lương Thần chết trước mặt Dung Trí Dật, thì anh ta sẽ sốc tới nhường nào? Khó trách vì sao Dung Trí Hằng lại miễn cảm như thế.

Cô đột nhiên cảm thấy Dung Trí Dật vô cùng đáng thương, cũng không hiểu mỗi lần anh ta gọi cô là “Theresa” tâm trạng của anh ta thế nào? Có lẽ cô nên đổi tên tiếng Anh. Nhưng Theresa là tên do mẹ cô đặt, khi mẹ tự sát chẳng để lại gì cho cô, tên tiếng Anh này là vật kỉ niệm duy nhất. Vậy là cô đành nghĩ đến việc sẽ duy trì khoảng cách nhất định với Dung Trí Dật, giữa họ không phải là tình cảm nam nữ, nên sẽ không xảy ra tình trạng lưu luyến không gặp không chịu được, hưởng hồ chuyện của cô và Phương Tuấn Kiệm sẽ có ngày được công khai, trước khi ngày đó đến, cô phải bảo vệ chút danh tiếng cuối cùng của mình cho tốt.

23. Chương 23

Ngày đầu tiên của tháng Chín bắt đầu bằng một trận mưa lớn, gió thổi mang theo cả hơi lạnh về, giống như đang nhắc nhở những ngày oi nóng cuối cùng của mùa hạ đã kết thúc, sắp tới nhân loại sẽ được tận hưởng một bầu không khí mát mẻ dễ chịu.

Công việc của Hạng Mĩ Cảnh vẫn bận rộn như thường, nhưng dường như cùng lúc với những ngày oi bức kết thúc, mọi sự không thuận lợi, không may mắn trong cuộc sống cũng biến mất theo. Cô không còn gặp Phùng Vũ Phi lần nào nữa, cũng không bị Quý Thục Nghi gọi tới hỏi chuyện, ngay cả quan hệ với Chu Lệ Lệ và Tiền Mẫn cũng khá hoà thuận.

Âu Na thì cho rằng như thế chứng tỏ ông trời rất công bằng, nếu cứ để một người thường xuyên vừa xui xẻo vừa bất hạnh, thì kết quả cuối cùng chính là ép người đó phải dùng bạo lực để phản kháng xã hội. Cách răn đe độc ác nhất là: cho người đó nhìn thấy một tia hi vọng, sau đó ôm tia hi vọng này mà khổ sở và vất vả sống qua ngày, nhưng kết quả khi sờ được tia hi vọng ấy lại phát hiện ra rằng, thực ra đó là sự tuyệt vọng.

Lúc này Hạng Mĩ Cảnh đang xoè ngón tay ra đếm xem còn bao nhiêu ngày nữa Phương Tuấn Kiệm sẽ về, chẳng hề lộn tai những lời Âu Na nói.

Âu Na còn tưởng Hạng Mĩ Cảnh vẫn đang đắm chìm trong nỗi đau khổ vì chuyện chia tay với Lâm Khải Sương chưa thoát ra được, nên hễ rảnh rỗi là lại kéo cô đi xem phim, shopping, hoặc nếu không thì lại kéo cô đến cửa hàng ăn vặt nào đó ngồi.

Âu Na thích tám chuyện hơn cô, hôm qua vừa kể cho cô nghe Dung Ngọc Lan đã có bạn trai mới, hôm nay lại nói Dung Trí Dật mới đổi một chiếc xe đua vô cùng phong cách, nhìn anh ta ngồi trên xe còn phong độ hơn cả diễn viên điện ảnh.

Hạng Mĩ Cảnh đã nhìn thấy chiếc xe đó của Dung Trí Dật, nó đỗ ngay dưới toà nhà, màu đỏ rực, khắp thành phố chẳng tìm được mấy chiếc giống như thế. Cô còn ngồi chiếc xe đó đi Hàng Châu, tính năng đương nhiên rất tốt, nhưng nói thật, cô vẫn không thích ngồi thấp như vậy, đặc biệt là khi lướt qua những chiếc xe tải có khung và gầm cao khác, chẳng cảm thấy an toàn chút nào. Cô vẫn cứ tưởng Dung Trí Dật không muốn người trong nhà anh ta biết anh ta vùng tiền mua xe, nhưng giờ anh ta lại ngênh ngang lái đi làm, chắc đã có được cái gật đầu của Dung Trí Hằng. Nghĩ đến Dung Trí Dật mới nhớ ra, anh ta quay về mấy ngày nay rồi nhưng cô chưa chính thức chạm mặt anh ta lần nào. Mặc dù không phải về là sẽ chạy tới

tìm cô báo cáo, nhưng vì rất nhiều chuyện xảy ra trước đó, khiến cô không khỏi nghĩ Dung Trí Dật đang cố tình tránh mặt mình.

Có điều, Dung Trí Dật xưa nay không bao giờ để mọi việc diễn ra đúng như lẽ thường, khi Hạng Mĩ Cảnh cho rằng anh ta đã đi xa khỏi cuộc sống của mình thì anh ta lại đột nhiên nhảy ra, ung dung đi xuống lầu tới Bảo Nhã mời cô ăn cơm.

Tình bạn giữa cô và anh ta không sâu như biển nhưng cũng không tẻ, anh ta mời cơm, sau khi nhận lời cô bèn đưa ra kiến nghị thứ nhất: Đó là mời Dung Ngọc Lan đi cùng.

Dường như nhìn thấy tâm tư của cô, Dung Trí Dật cười nói: “Chị ấy còn bận hẹn hò với bạn trai mới”. Sau đó còn đảm bảo với cô như muốn an ủi: “Cô yên tâm, tôi đã nói chuyện với Victor rồi”.

Cô có chút bối rối.

Ngược lại anh ta khá thoải mái, cười: “Tôi chỉ thích những người phụ nữ ngực to mông mẩy, kĩ năng trên giường phải tốt. Mặc dù tôi không biết khả năng của cô ở về thứ hai, nhưng riêng hai điểm đầu tiên cô đã không thỏa mãn được yêu cầu của tôi, cô thật sự không hợp khẩu vị của tôi đâu”.

Cô trờm mắt lườm anh ta, nhưng trong đầu lập tức lại nghĩ đến Hứa Lương Thần đã mất, trong lòng bất giác có chút buồn bã.

Anh nhận thấy ngay sự khác thường trong ánh mắt của cô, chau mày cười hỏi: “Không phải cô thích tôi rồi đấy chứ? Sao nhìn như có vẻ rất đau khổ thế?”.

Cô phản kích: “Tôi chỉ thích những người đàn ông trưởng thành, trầm tĩnh, cuộc sống cá nhân không phức tạp, và đồng thời cũng phải thích tôi”.

Đầu tiên anh ta gật đầu, nhưng sau đó lại trêu: “Có phải nên thêm một khoản nữa, người đàn ông đó nhất định phải là dân đồng tính?”.

Cô lườm anh ta một cái: “Anh không chọc ngoáy vào vết thương của tôi thì không chịu được à?”.

Anh ta lập tức phủ nhận: “Tôi đang chúc mừng cô đã tai qua nạn khỏi”, rồi hỏi: “Lẩu cay hay dê nướng nguyên con?”.

Xưa nay cô ăn uống khá thanh đạm, nên gạt bỏ cả hai lựa chọn này, hỏi: “Đồ ăn Triều Châu được không?”.

Kết quả hai người đến Nhất Triều.

Hạng Mĩ Cảnh ngồi ăn uống ngon lành, Dung Trí Dật thì thao thao bất tuyệt kể về tình hình đi khảo sát thực địa lần này của mình. Nhưng anh ta chẳng nói rõ ràng gì cả, mãi cô mới nghe hiểu rằng: tập đoàn Hoa Hạ định phát triển sang cả ngành công nghiệp nặng, nhưng nếu bắt đầu từ đầu thì phải mất rất nhiều thời gian, nên quyết định bỏ tiền ra mua lại công ty của người khác.

Đối với việc này cô chỉ có thể thốt lên bốn từ bình luận: “Có tiền thật tuyệt”.

Dung Trí Dật lại khẳng định nghe thấy mùi “thù hận” đối với người có tiền của cô qua khẩu khí ấy.

Cô thừa nhận, còn cố tình cười nói: “Đời này tôi hận nhất là những tập đoàn giàu có như gia đình anh, một cái phất tay một cái hạ tay là quyết định sự sống chết của hàng nghìn hàng vạn người”.

Anh ta cười tít: “Vậy thì cô phải hận nhiều người lắm”.

Cô lắc đầu, vừa ăn cháo cua vừa nghiêm túc nói: “Ở Đại Lục không có mấy tập đoàn lớn thật sự”.

Anh ta ngẫm nghĩ, cảm thấy cô nói cũng có lí, nhưng không chịu nhận thua, bèn kéo Phương Tuân Kiệm vào: “Nhà ngoại của Ray cũng là một tập đoàn tài chính lớn. Năm kia, trên bảng xếp hạng, vị trí còn vượt qua cả tập đoàn của ông cụ nhà tôi”.

Cô tiếp tục ăn cháo, chậm rãi đáp: “Đấy là của ông ngoại anh ta, không phải là của nhà anh ta”.

Dung Trí Dật nhún vai: “Cũng phải, con cháu họ Bạch có tới bốn, năm người, Ray chỉ là cháu ngoại, mẹ anh ta còn đoạn tuyệt quan hệ với gia đình, chắc anh ta khó kiếm chác được gì từ bên ấy”. Đang nổi hứng, Dung Trí Dật nói tiếp: “Mà thế thì, anh ta khó khăn rồi đấy, ở bên nhà họ Phương anh ta chẳng được coi

trọng. Nhưng tôi thấy anh ta đối với ai cũng rất lễ phép, rất được việc, khá hơn nhiều so với hai người còn lại”.

Nghe Dung Trí Dật nói về Phương Tuấn Kiệm, trong lòng thấy có chút không tự nhiên, đành chuyển sang chủ đề khác.

Dung Trí Dật vốn cũng không phải cố ý nhắc tới Phương Tuấn Kiệm, nên sau khi cô khéo léo chuyển chủ đề, anh ta lại hào hứng nói cho cô biết: “Grace có chuyện về New York rồi, chắc trong thời gian ngắn sẽ không quay lại đâu”.

Ngoài mặt cô làm bộ vui vẻ, nhưng tâm tư lại đang phiêu dạt rất xa.

Ăn xong quay về căn hộ, thấy còn sớm, cô bèn lột ga và vỏ chăn ném vào trong máy giặt, sau khi giặt xong thì đem ra ngoài ban công phơi. Lúc đứng phơi đồ, cô đột nhiên nhớ tới chuyện thu mua công ty công nghiệp nặng mà Dung Trí Dật vừa nói. Trước đó, Phương Tuấn Kiệm có kế hoạch phát triển ngành này, hơn nữa đã được hội đồng quản trị chấp thuận, chỉ vì lần này anh đi công tác, nên kế hoạch tạm thời gác lại. Thật trùng hợp, Dung Trí Dật cũng đi Vũ Hán, nội dung khảo sát còn giống hệt như kế hoạch của Phương Tuấn Kiệm. Cô giật thót mình, chẳng buồn bận tâm tới chăn ga gối gì nữa, vội vàng vào nhà gọi điện cho Phương Tuấn Kiệm.

Cô gọi ba lần, nhưng điện thoại của anh liên tục trong trạng thái không thể kết nối, cuối cùng cô đành nhắn tin bảo anh gọi lại ngay khi có thể. Cô rất hi vọng hai việc này không liên quan tới nhau, trong lúc ngồi chờ anh gọi lại cô chẳng còn tâm trí làm bất kì việc gì.

Mãi mới thấy di động reo, nhưng lại là Tina người mới tiếp quản cửa hàng D.O gọi đến muốn thay đổi phương án trước đó, nói một thôi một hỏi. Cô căn bản chẳng còn tâm trạng nào mà nghe, khi chiếc di động còn lại reo, cô đoán Phương Tuấn Kiệm gọi, nhưng Tina còn chưa nói xong, cô đành vờ bị mất tín hiệu, nói qua loa hai câu rồi cúp máy, vội vàng vàng nhận cuộc gọi từ một số lạ.

Giọng Phương Tuấn Kiệm nghe rất thoải mái, cười hỏi cô: “Tìm anh vội thế à?” Có phải muốn nói cho anh biết đã “luyện” xong tay nghề rồi phải không?”.

Cô không còn tâm trạng để đùa với anh, nhưng không chắc chắn công ty mà Dung Trí Dật tới đàm phán mua bán kia có phải chính là công ty mà Phương Tuấn Kiệm đang nhắm tới hay không, vì vậy cô không muốn tâm trạng lo lắng của mình ảnh hưởng đến công việc của anh, cô ngập ngừng một lát, hỏi anh trước: “Chuyện đưa cổ phần vào Trung Ninh Trọng Khoa mà lần trước anh nói thế nào rồi?”.

Anh hơi nghi hoặc, nhưng vẫn trả lời cô: “Bao giờ về là có thể kí hợp đồng được rồi. Sao đột nhiên em lại quan tâm tới việc này?”.

Cô kể lại tin mình nghe được từ Dung Trí Dật cho anh nghe.

Anh nghe xong, giọng trầm hẳn xuống, dặn cô không được thăm dò bất kì tin tức gì từ Dung Trí Dật nữa, tránh họ nghi ngờ.

Cô vô cùng lo lắng, hỏi anh phải làm thế nào?

Mặc dù anh rất ngạc nhiên, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh, không muốn nói với cô quá nhiều những chuyện trên thương trường, chỉ bảo: “Giờ anh đang ở trên thuyền, không thể quay về ngay, đành gọi điện hỏi thăm xem tình hình thế nào”.

Những cuộc chiến đẫm máu diễn ra trên thương trường Hạng Mĩ Cảnh đã gặp không ít, việc cha cô nhảy lầu tự sát vào năm chín bảy chỉ vì làm ăn thua lỗ đã có ảnh hưởng nặng nề với cô. Nhưng khi ấy cô còn nhỏ, còn sau này thường là ở cương vị của một khán giả đứng xem nỗi đau khổ của người khác, nên tâm trạng không thể giống với tâm trạng của cô lúc này.

Thái độ vừa rồi của Phương Tuấn Kiệm cho thấy anh hoàn toàn không biết việc Dung gia cũng để mắt tới Trung Ninh Trọng Khoa, nhưng theo lí mà nói, Phương gia sớm đã có ý định đưa cổ phần vào Trung Ninh Trọng Khoa, cho dù Phương Tuấn Kiệm có ra nước ngoài công tác, thì cũng có người khác tiếp quản theo dõi, lí giải duy nhất cho sự việc này chính là: Cả Phương gia từ trên xuống dưới không ai mong Phương Tuấn Kiệm hoàn thành được hạng mục này. Cô luôn biết Phương Tuấn Kiệm không được Phương Định

Trạch coi trọng, nhưng không ngờ ông ta lại từ bỏ cơ hội phát triển tập đoàn Hải Thành chỉ để bóp chết khả năng Phương Tuân Kiệt được hội đồng quản trị công nhận. Một người cha mà đối xử với con trai mình như thế, thật sự là quá tàn nhẫn.

Cô có thể nghĩ ra được, Phương Tuân Kiệt chắc chắn còn nghĩ nhiều hơn, sâu hơn cô. Cô bỗng cảm thấy buồn, gió đầu thu thật sự rất lạnh.

Vì lo lắng chuyện của Phương Tuân Kiệt, cả đêm Hạng Mĩ Cảnh không ngủ.

Buổi sáng chưa sáu giờ cô đã dậy, nằm trên giường mãi cũng chán, thế là cô đi làm sớm, tới tận khi cuộc họp thường lệ bắt đầu tâm trạng của cô vẫn vô cùng lơ đãng.

Dung Ngọc Lan giữ riêng cô lại, dịu dàng hỏi cô có phải gần đây công việc quá lớn hay không, có cần nghỉ ngơi không.

Cô rất ít khi mang chuyện riêng tới công ty, hoặc để chuyện riêng ảnh hưởng đến công việc nên cảm thấy rất có lỗi.

Dung Ngọc Lan không phải kiểu sếp vòng vèo, mà hỏi thẳng cô luôn: “Tối qua Tina của D.O gọi điện cho chị, nói hình như em không tiếp nhận ý kiến sửa đổi phương án cô ấy đưa ra”.

Lúc này cô mới nhớ tối qua mình có nhận điện thoại của Tina, có điều cô không tập trung lắng nghe, cuối cùng còn ngắt máy. Cô càng cảm thấy có lỗi hơn, lập tức nói: “Trong hôm nay em sẽ đến công ty họ để làm việc”.

Đắc tội với người ta thường chỉ cần một giây, nhưng muốn quan hệ trở lại như cũ thì phải mất mấy chục lần, thậm chí mấy vạn lần thời gian ấy.

Hạng Mĩ Cảnh biết người sai là mình, nên dù Tina có nói những câu khó nghe tới đâu, cô cũng đều vâng dạ, phương án một không được, lập tức đưa ra phương án thứ hai, thứ ba, thứ tư, tóm lại phải làm cho đối phương thỏa mãn hài lòng. Khi Tina gật đầu đồng ý đã là năm giờ chiều, Âu Na cùng đi với cô buông lời ám ức: “Trước kia cô ta đâu có thái độ như vậy. Một điều Theresa, hai điều Theresa, gọi vô cùng thân mật, nghe mà mình muốn nổi da gà. Giờ chuyện gì xảy ra thế? Không có Lâm gia hậu thuẫn nữa, Hạng Mĩ Cảnh lẽ nào không còn là Hạng Mĩ Cảnh?”.

Hạng Mĩ Cảnh không có tâm trạng suy nghĩ đến sự khác biệt ấy, lại thêm trí não cùng da miệng phải hoạt động hết công suất suốt mấy tiếng đồng hồ trước đó, nên giờ cô không còn muốn mở cả miệng để nói nữa.

Âu Na đề nghị đi ăn tối luôn, Hạng Mĩ Cảnh chợt nhớ có thể tìm Chương Du thăm dò tình hình của tập đoàn Hải Thành, thế là lấy lại tinh thần gọi điện cho Chương Du.

Không ngờ gọi một cuộc điện thoại còn có thể hẹn gặp được Chương Du.

Họ chọn món ăn Thái, nhà hàng không nằm trong trung tâm thành phố, tính bí mật của phòng bao cũng rất tốt.

Hạng Mĩ Cảnh đến sớm, chọn xong món, đợi Chương Du đến xem qua rồi mới cho gọi đồ ăn lên.

Mặc dù lặn lội trong ngành này mấy năm, thì nói cho cùng vẫn là “gừng càng già càng cay”, vừa tới nơi, Hạng Mĩ Cảnh liền bị Chương Du cười hỏi: “Đột nhiên mời chị ăn cơm, có phải muốn chia sẻ chuyện tốt gì không đây?”

Hạng Mĩ Cảnh đã sớm có chuẩn bị, cười đáp: “D.O muốn mời Diệp Thanh làm người đại diện hình ảnh, em biết quan hệ của chị và Diệp Thanh khá tốt, muốn nhờ chị làm cầu nối giúp”.

Chương Du nhướng mày nhìn cô: “Bảo Nhã tiếng tăm như thế, người quản lý của cậu ta liệu có dám từ chối gặp em không?”.

Hạng Mĩ Cảnh vừa cầm bình trà rót trà cho Chương Du, vừa nói: “Người quản lý đó báo một cái giá trên trời, dự toán của D.O cho em không được cao như thế”.

Chương Du cười hỏi: “Dự toán không đủ, thì em còn nhận làm gì?”.

Hạng Mĩ Cảnh thở dài: “Việc này không nhận, việc kia không nhận, thì sao có thể nuôi sống mình”.

Chương Du không tin lời cô.

Hạng Mĩ Cảnh nói một cách rất sinh động: “Trước kia còn có bạn trai cung phụng, mua nhà, mua xe, mua quần áo đẹp, trang sức đắt tiền, giờ thì không có nữa rồi, cái gì cũng tự dựa vào bản thân, bỗng phát hiện ra túi cũng dễ bị thủng thật đấy”.

Chương Du cười, sau đó nhận lời: “Để chị ta liên hệ trước cho em”.

Dù Chương Du có thật sự tin lời Hạng Mĩ Cảnh hay không, nhưng cô cũng thành công qua được cửa ải xét hỏi này. Cô không lập tức hỏi ngay việc tập đoàn Hải Thành mua cổ phần của Trung Ninh Trọng Khoa, mà thời gian đầu của bữa ăn hai người trò chuyện khá vui vẻ, cả khi nhắc tới Trung Ninh Trọng Khoa, cô cũng bắt đầu từ Dung Trí Dật.

“Đừng tưởng bình thường cả ngày anh ta như vô công rồi nghề không làm gì, thật ra khi nghiêm túc cũng khá được việc, nghe nói lần này còn định mua Trung Ninh Trọng Khoa”.

Chương Du nghe vậy thì không hề tỏ ra kinh ngạc, ngược lại còn suýt xoa tỏ vẻ tiếc nuối, ngập ngừng một lát, mới nói: “Nếu Phương Tuấn Kiệt không bị ra nước ngoài công tác, thì không tới lượt Dung gia nhúng tay vào Trung Ninh Trọng Khoa. Có điều chuyện trong nội bộ Phương gia vốn phức tạp, đúng lúc quan trọng lại điều anh ta ra nước ngoài thật chẳng phải ý hay. Lần này Phương Tuấn Kiệt cũng sơ suất quá. Chị nghe nói anh ta đang vội vàng quay về, nhưng quay về bây giờ thì cũng vô dụng, số tiền vốn dùng để mua cổ phần của Trung Ninh Trọng Khoa đã bị Phương Tử Bác mang đi mở rộng nhà máy đóng tàu rồi, không biết cái gì đang đợi Phương Tuấn Kiệt ở phía trước nữa”.

Những lời Chương Du đã chứng thực được suy đoán của Hạng Mĩ Cảnh. Cô cảm thấy tâm phiền ý loạn, càng thấy Phương gia ức hiếp người thật quá đáng.

Trên thương trường, thời gian còn quý hơn vàng.

Phương Tuấn Kiệt phải mất hai ngày mới kịp quay lại đúng vào ngày tập đoàn Hoa Hạ mở họp báo, tuyên bố việc thu mua Trung Ninh Trọng Khoa.

Phụ trách tiếp đón là Chu Lệ Lệ, Hạng Mĩ Cảnh cố bớt chút thời gian ra sân bay để đón Phương Tuấn Kiệt.

Cả quá trình diễn ra chóng vánh nhưng vô cùng cẩn thận nghiêm ngặt, rất nhiều phương tiện truyền thông tiến hành truyền hình trực tiếp trên mạng, chỉ sau vài phút đã có vô số người nhảy vào khen ngợi con mắt độc đáo trong kinh doanh của Dung Trí Hằng.

Trong đầu Hạng Mĩ Cảnh chỉ toàn là hình ảnh Dung Trí Hằng đứng trên bục phát biểu và khi anh kí tên vào hợp đồng. Cô không dám tin sự nỗ lực bao nhiêu ngày qua của Phương Tuấn Kiệt lại đột ngột chảy vào túi người khác như thế, nhưng không thể không tin vào kết quả trước mắt mình.

Chu Lệ Lệ thấy cô ngẩn ngơ đứng nhìn sân khấu đang được dỡ dần xuống, thì dùng khuỷu tay huých vào người cô một cái, ghé sát mặt cô nín, cười hỏi: “Nghĩ gì đấy? Nghĩ gì mà ngẩn ra thế?”.

Hạng Mĩ Cảnh giật mình, quay sang nhìn Chu Lệ Lệ cười cười, giọng cố tỏ ra như đang cảm thán: “Tập đoàn của chúng ta tiền tài hùng hậu, bỏ ra một số tiền lớn như thế để mua Trung Ninh Trọng Khoa, vậy mà trước đó chẳng hề để lộ một chút tin tức nào”.

Chu Lệ Lệ cười đáp: “Việc thu mua này vốn là chuyện cơ mật của các vị lãnh đạo cấp cao, họ chắc cũng nghiên cứu một thời gian dài rồi, dự toán cũng lên không ít lần, vì không muốn có người nhân cơ hội này mà đẩy giá của Trung Ninh Trọng Khoa lên cao nên mới âm thầm như thế”.

Hạng Mĩ Cảnh nhớ kế hoạch mua cổ phần Trung Ninh Trọng Khoa của Phương Tuấn Kiệt cũng vô cùng kín kẽ không ai biết, giờ kết quả thành như thế này, không hiểu là trùng hợp hay là có người cố tình để lộ ra. Người ta vẫn nói thắng làm vua thua làm giặc, nhưng người ngoài lại không hề biết việc Phương Tuấn Kiệt xem chút nữa thì đã làm vua.

Tâm trạng của cô lúc này rất không ổn, nên không chuyện trò nhiều cùng Chu Lệ Lệ, lúc đang chuẩn bị vào thang máy để quay lại văn phòng thì gặp Dung Trí Hằng cùng một nhóm người đi ra từ phòng chờ. Cô tránh sang một bên nhường đường, Dung Trí Hằng cũng chẳng nhìn cô lấy một cái, Dung Trí Dật đi sau

cùng thì dừng lại trước mặt cô, đợi Dung Trí Hằng đi xa, mới cười hỏi: “Cô cũng thích xem những trò vui như thế này à”.

Cô thu lại ánh mắt đang nhìn theo bóng lưng Dung Trí Hằng, chẳng còn tâm trạng vờ tỏ ra vui vẻ nữa, giọng chán nản: “Tôi tới xem thế nào là có tiền thì mua tiên cũng được”.

Dung Trí Dật trừng mắt, lớn tiếng: “Đây rõ ràng là Hoa Hạ đang đưa họ đi về một tương lai huy hoàng hơn”.

Cô liếc Dung Trí Dật một cái, đáp lại không chút khách khí: “Đổi lại nếu có người bỏ tiền ra thu mua Hoa Hạ, anh cũng vui vẻ khen họ là họ đang đưa các anh đi tới một tương lai tươi sáng huy hoàng hơn chứ?”.

Hình như anh ta hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề này, nên đáp khá thờ ơ: “Tôi cũng muốn xem, xem ai có được bản lĩnh đó”.

Cô quay người định đi.

Dung Trí Dật vội vàng túm lấy cánh tay cô: “Làm gì thế, thật là? Đây chẳng qua cũng là hoạt động thương mại hết sức bình thường, cô bức bối đá thúng đụng nia như thế là sao? Trung Ninh Trọng Khoa có người quan trọng của cô à? Cô nói xem là ai, tôi lập tức thăng chức cho anh ta ngay”.

Cô hất tay Dung Trí Dật ra, ngược mắt nhìn, thấy mặt anh ta đầy vẻ nghi hoặc, đột nhiên cảm thấy mình cũng không nên trút bức tức lên anh ta, thế là dịu giọng, hỏi: “Tại sao đột nhiên lại tốt với tôi như thế?”.

Anh ta ngẩn người ra mất một lúc, thần sắc trong đáy mắt như thoáng có sự hoang mang, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại ngay, cười hi hi: “Tôi thích”.

Cô vốn cũng chỉ là buột miệng hỏi cho có, anh ta lại đùa đùa cợt cợt trả lời một cách không nghiêm túc như thế, khiến cô chẳng buồn nghĩ nhiều.

Về tới văn phòng, cô không sao bình tâm làm việc được. Phương Tuấn Kiệt gọi điện cho cô nói đã về, được hơn bốn tiếng rồi, cô biết anh nhất định có nhiều việc cần xử lý, nên không dám làm phiền anh.

Lơ ma lơ mơ mãi mới chờ được tới bốn giờ chiều.

Chu Lệ Lệ thấy Hạng Mĩ cảnh có hứng thú với buổi họp báo sáng nay, nên đặc biệt tới hỏi cô có muốn tham gia bữa tiệc nhỏ được tổ chức vào buổi tối hay không.

Cô đâu còn tâm trạng mà tiệc tùng, vừa năm giờ, đã lập tức ra khỏi văn phòng về nhà.

Dự báo thời tiết cho biết đang có cơn bão lớn đang tiến vào thành phố, nên thời tiết chịu ảnh hưởng nặng nề, gió thổi vù vù, nhìn trời như sắp mưa tới nơi. Tình hình giao thông tắc nghẽn như bị gấn xi măng dưới bánh xe, tiến không được lùi không xong, khiến lòng người thêm buồn bức.

Cô lấy di động ra định gửi tin nhắn cho Phương Tuấn Kiệt, nhưng soạn mấy câu liền mà vẫn không thấy phù hợp lắm, sau hai phút cố gắng tĩnh tâm, cô viết: “Em đợi anh ở nhà”, chỉ năm chữ, rồi gửi.

Phương Tuấn Kiệt không trả lời, thực ra cô cũng không mong anh trả lời, lúc này, cô chỉ mong anh hiểu cô luôn ở phía sau anh là được.

Nhích từng chút từng chút một, về tới nhà đã gần bảy giờ.

Mưa bắt đầu trút xuống ào ào, thêm hş trợ của từng cơn gió mạnh khiến bầu trời vẫn vũ, mưa tấp rào rào như muốn rửa sạch thành phố đầy bụi bẩn này.

Hạng Mĩ Cảnh cho xe xuống tầng hầm, rồi đi thang máy lên nhà.

Cô thấy mệt mỏi, rút thẻ ra mở cửa mới phát hiện trên kệ để giày có một đôi giày da của nam được đặt rất ngay ngắn gọn gàng. Cô nhận ra giày của Phương Tuấn Kiệt, tinh thần lập tức phấn chấn, chẳng kịp cởi giày vội lao vào phòng gọi: “Phương Tuấn Kiệt?”.

Cô vội vang vào phòng nhưng không thấy ai, không tìm được cô lại gọi to: “Phương Tuấn Kiệt?”.

Lần này Phương Tuấn Kiệt đã trả lời cô, anh chỉ khẽ “ừ” một tiếng, âm thanh được phát ra từ trong phòng tắm. Cô quay người chạy vào phòng tắm, mở cửa phòng mà không nghĩ ngợi gì nhiều.

Phương Tuấn Kiệt đang nằm trong bồn tắm. Vì phòng tắm không lớn lắm, nên bồn tắm đương nhiên cũng vô cùng khiêm tốn. Hai cánh tay của Phương Tuấn Kiệt đặt lên thành bồn bằng sứ trắng, khuôn ngực anh trôi trên mặt nước, nhưng phần lớn cơ thể được ngâm dưới nước, mà như thế cũng vẫn nhìn thấy hết. Anh hoàn toàn chẳng có vẻ gì là suy sụp ủ rũ, ngược lại còn ngược mắt nhìn Hạng Mĩ Cảnh, cố ý trêu chọc hỏi cô: “Có phải đẹp lắm không?”.

Mặc dù họ đã sống cùng nhau bốn năm nay, nhưng khi bắt gặp tư thế quyến rũ lá lơi của anh trong bồn tắm, cô vẫn lập tức đỏ bừng mặt, quên luôn việc đã làm mình lo lắng vừa rồi, xoay lưng lại với anh, giải thích: “Em tưởng...”.

Anh nhanh chóng ngắt lời cô: “Em tưởng gì?”.

Cô nghĩ một lúc, quyết định không nói, chỉ đáp lầy lẹ: “Không có gì”.

Đường như anh cũng không muốn suy nghĩ nhiều, chỉ bảo cô: “Anh đói rồi, em nấu cơm đi”.

Cô loạng choạng ra khỏi phòng tắm, rồi quay người đi vào bếp như một cỗ máy, thức ăn trong tủ lạnh cô vừa mua mấy hôm trước, vẫn ăn được có điều không tươi lắm. Lúc này cô không có tâm trạng xuống siêu thị dưới nhà, cô chỉ muốn biết tình hình của anh thế nào, có thật là không sao, hay anh giả vờ không sao? Nhưng anh lại không có ý định nói về chuyện đó, ăn cơm xong còn ngồi cùng cô xem hai tập phim truyền hình.

Tâm trạng cô lúc này còn thậm chí hỗn loạn rối bời hơn cả mưa gió ngoài cửa sổ, cuối cùng không kìm được, bèn ngồi xếp bằng hai chân lên sofa, nhìn thẳng vào mắt anh. Đang định lên tiếng, anh đã đưa tay vòng qua sau lưng, kéo cô về phía mình, thế là cô ngã vào lòng anh.

Anh vừa tắt ti vi, vừa nhìn cô “suyt” một tiếng, rồi bắt đầu ôm cô trong lòng dụi dụi.

Sự thân mật dụi dụi thế này khiến cô không dám thở cả mạnh, ngoan ngoãn vòng tay ôm lấy lưng anh. Cô thật lòng không muốn thừa nhận anh gầy đi, nhưng anh bôn ba bận rộn suốt một thời gian dài như thế, sụt cân hao sức để mang lại một kết quả như thế này, cô cứ nghĩ đến là lại buồn lại khổ, bất giác siết chặt lấy người anh, nói bằng giọng hết sức chân thành: “Em rất lo cho anh. Anh đừng cố tỏ ra cứng cỏi nữa được không? Dù họ có đối xử với anh thế nào, em cũng luôn ở bên anh. Mọi niềm vui nỗi buồn của anh, đều có thể thổ lộ với em”.

Hình như anh khẽ cười một tiếng, một lúc sau, cuối cùng anh cũng chầm chậm nói: “Mĩ Cảnh, đến hôm nay anh mới biết, thì ra anh thật ngốc, còn tưởng mình chỉ cần thể hiện đủ xuất sắc, biểu hiện đủ giỏi giang là có thể quang minh chính đại lấy lại những thứ thuộc về mẹ mình, thực ra ngay cả cơ hội đó anh cũng không có, bởi vì ông ta chưa bao giờ thừa nhận anh. Tất cả mọi sự nỗ lực của anh, tới cuối cùng bị ông ta đem tặng cho Dung Trí Hằng như một món quà tình cảm, ông ta thà chịu tổn thất lớn cũng phải chặn mọi đường sống của anh. Anh không mong ông ta yêu thương mình, nhưng ông ta lại từng bước từng bước đẩy anh về phía chữ ”hận“. Anh thật không hiểu tại sao năm xưa mẹ anh lại yêu ông ta, còn vì ông ta mà đoạn tuyệt quan hệ với gia đình, cuối cùng rơi vào cảnh chết tức tưởi oan uổng. Nhưng anh sẽ không để mình thành người thứ hai giống mẹ, ông ta không cho anh cổ phần, ngăn cản kế hoạch của anh, không có nghĩa là anh sẽ đầu hàng. Ông ngoại nói anh ra tay chưa đủ tàn nhẫn, giờ anh cũng nhận ra anh chưa đủ tàn nhẫn thật, nhưng sau này anh sẽ không phạm phải lỗi lầm ấy nữa, không thể bị ngã ở cùng một chỗ. Sẽ có ngày, anh khiến ông ta và người phụ nữ được ông ta cưng như bảo bối kia phải quỳ trước mặt anh xin tha. Tập đoàn Hải Thành sẽ là của anh, cũng chỉ có thể là của anh thôi”.

Cô sợ anh sẽ rơi nước mắt, nhưng giọng anh bình thản đều đều không có ngữ điệu, giống như đang kể lại tình cảm và cảnh ngộ của người khác chứ không phải của mình, lạnh lẽo vô cùng. Cô muốn an ủi anh, nhưng lại sợ hành động của mình thừa thãi, anh chưa bao giờ thể hiện sự yếu đuối trước mặt người khác, cho dù đã đi tới giới hạn của sự chịu đựng anh vẫn tự mình cố gắng kiên cường. Cô cho rằng cứ gượng ép tình cảm như vậy thật không hay, nhưng đối với anh, những lời vừa rồi đã là những lời thổ lộ tình cảm chân thành nhất từ trước đến nay.

Anh là người đàn ông cô yêu duy nhất trong cuộc đời này, mỗi một ngày trôi qua, tình yêu cô dành cho anh sâu đậm thêm một chút. Cô không hiểu mình yêu anh là vì ngày từ giây phút khó khăn đầu tiên anh đã giơ

tay ra giúp đỡ cô, hay là vì tất cả những thứ liên quan tới anh đã dần dần xâm nhập vào cuộc sống của cô, cô chỉ biết, nếu có một ngày anh trắng tay, cô vẫn nhất định sẽ đi theo anh mà không cần suy nghĩ đắn đo.

Đáng tiếc, cô quên rằng, anh thất bại, có thể anh sẽ để cô đi theo mình, nhưng sự thành công của anh, lại cần có người khác giúp đỡ.

24. Chương 24

QUÁ NHẬP VAI

Em đóng quá nhập vai

Trong giây phút ấy đã mất đi kiểm soát

Không phân biệt được đời và mộng

Em quên ngay cả bản thân mình

Em đắm chìm trong vai diễn mà anh muốn.

Sau cơn bão trời bắt đầu xanh trong, không khí vốn đã dịu xuống lại bị giấu vào một góc, thời trang ra phố trở nên mát mẻ, khắp nơi bị luồng không khí oi bức khó chịu bao phủ.

Nhiệt tình dành cho công việc của Hạng Mĩ Cảnh mãi vẫn chưa khôi phục lại được trạng thái tốt nhất, người ngồi trong phòng họp, nhưng mắt chỉ nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường. Giờ này, chắc Phương Tuấn Kiệt sắp đến Los Angeles. Cô biết, anh vì muốn có được thành công, đã thử đi rất nhiều con đường, nhưng không ngờ đến cuối cùng vẫn phải quay về tìm nhà họ Bạch. Anh không giống như Từ Hi Lê, có được sự thương yêu đặc biệt của nhà ngoại. Cháu nội cả trai lẫn gái của Bạch Tiên Niệm tính sơ sơ cũng đã chạt hai bản, anh là cháu ngoại, mẹ lại từng chọc giận Bạch Tiên Niệm, lần này về đây, vui buồn khó đoán.

Hạng Mĩ Cảnh cứ thần thờ ngẩn ngơ như thế, Dung Ngọc Lan nhận ra ngay, sau khi tan họp lại hỏi thăm xem cô có cần nghỉ phép không.

Hiện nay những việc cần làm đã xong, nếu không tự tạo việc ình, cô sợ sẽ rơi vào tình trạng nghĩ ngợi lung tung, vậy là chủ động đề nghị Dung Ngọc Lan ình phụ trách bữa tiệc từ thiện được tổ chức một năm một lần của tập đoàn.

Dung Ngọc Lan cảm thấy hiện giờ cô không thích hợp để làm việc, nhưng cũng không muốn để một người vừa chịu cú sốc tình cảm gặp thêm trở ngại trong công việc, suy nghĩ một lát, đồng ý để cô và Tiền Mẫn cùng phụ trách.

Hạng Mĩ Cảnh chỉ muốn lấp đầy thời gian trống của mình, nên việc đầu tiên cô làm khi họp cùng tổ của Tiền Mẫn là đồng ý làm phụ tá cho Tiền Mẫn.

Tiền Mẫn vốn vào nghề trước Hạng Mĩ Cảnh, nên là leader cũng hợp tình hợp lí, nhưng cô không chiến mà đã lùi khiến Tiền Mẫn ít nhiều thấy nghi hoặc. Khi ra khỏi khách sạn Hạ Việt, liền tìm cơ hội gặp riêng cô, thật lòng khuyên nhủ: “Cũng chỉ là một người đàn ông thôi mà, tôi sống ba mươi mấy năm nay, những chuyện thế này gặp không biết bao lần rồi. Tình huống của cô đúng là đáng tiếc thật, nhưng cuộc đời còn dài, ai có thể đảm bảo mình sẽ không phải yêu vài tên khốn. Phụ nữ hiện đại, không có đàn ông vẫn có thể sống vui vẻ, hạnh phúc, cô không phải là kiểu người mất tình yêu là định lờ là công việc đấy chứ?”.

Đây là lần đầu tiên Hạng Mĩ Cảnh thấy Tiền Mẫn nói chuyện với mình kiểu này, ngoài kinh ngạc ra cô còn cảm động, nhưng thực sự Tiền Mẫn đã hiểu lầm lí do mà cô âu sầu ảo não. Cô không tiện giải thích, lại thấy lúc này mình và Tiền Mẫn vô cùng thân thiết gần gũi, bèn cười yêu cầu: “Mời tôi uống rượu đi”.

Đầu tiên Tiền Mẫn cau mày, sau đó thì nhướn mày lên, cong miệng cười: “Tôi sẽ không kể cho cô nghe những chuyện đó của mình đâu”.

Kết quả hai người phụ nữ bình thường rất không hoà thuận vui vẻ, lúc này như đứng cùng một mặt trận, khoát tay nhau đi ăn đồ Nhật.

Uống hết năm, sáu bình rượu Sake, cả hai không còn tỉnh táo nữa. Hạng Mĩ Cảnh đã bắt đầu lú lờ, Tiền Mẫn cũng chẳng khả quan hơn là bao, “những chuyện đó” mà Tiền Mẫn quyết không nói, dần dần đã được Hạng Mĩ Cảnh moi bằng hết.

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy quả nhiên người nào cũng đều có những trải nghiệm phi phạm, nếu ai viết hay thì có thể viết thành tự truyện, không có độc giả cũng chẳng sao, về già coi như đã ghi lại kỉ niệm của cả cuộc đời mình.

Tiền Mẫn uống nhiều hơn cô, ngoài những lời nói thật sau khi say rượu ra, những việc khác vẫn không chế khá tốt, lên xe rồi còn quay lại dặn dò Hạng Mĩ Cảnh: “Nhớ luôn phải nhìn về phía trước, giờ đàn ông nhiều hơn phụ nữ, không lo không tìm được người tốt hơn”.

Hạng Mĩ Cảnh gật đầu liên tục, đóng cửa xe, rồi móc ra một tờ một trăm tệ đưa cho tài xế, nhờ anh ta đưa Tiền Mẫn về tận nhà.

Chiếc taxi nhanh chóng hoà vào dòng xe dài dằng dặc trên đường, Hạng Mĩ Cảnh giơ tay định vẫy một chiếc khác ỳnh, nhưng bỗng cảm thấy khát nước, thấy bên đường có cửa hàng tiện lợi, quyết định qua đó mua chai nước uống cho đỡ khát nước.

Đúng là cô đã uống không ít, đôi chân đi giày cao gót loạn choạng xoắn lấy nhau, nhưng vẫn cố gắng để giữ thăng bằng. Cũng may cô còn giữ thể diện được ỳnh, kiên trì choạng qua đường, sau đó vào công viên cạnh đây tìm một chiếc ghế dài ngồi xuống.

Gió đêm mát mẻ, cô dốc hơn nửa chai nước vào bụng, người cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Nghiêng đầu nhìn màn đêm bị bao trùm bởi những ánh đèn neon trong thành phố, đột nhiên cảm thấy thế giới này rộng lớn không biên giới, còn bản thân thì nhỏ bé tới đáng thương. Vốn tưởng đợi Phương Tuấn Kiệt quay về rồi, quan hệ giữa họ sẽ thật sự đạt tới ngưỡng mà cô mong muốn kì vọng, kết quả lại xảy ra bất ngờ ngoài ý muốn, câu nói “Anh yêu em” mà cô chờ đợi rơi vào không khí. Cô không trách anh, từ xưa tới nay cô luôn hiểu anh, nhưng vẫn không thể ngăn được tâm trạng thất vọng của mình. Tối nay cô và Tiền Mẫn uống nhiều như thế, thực ra cô cũng muốn mình say.

“Hạng tiểu thư”.

Đôi mắt vốn đang nhắm hờ của Hạng Mĩ Cảnh bỗng bật mở vì tiếng gọi ấy. Đầu óc cô quay cuồng, nhưng chưa tới mức lẫn lộn, nghe tiếng phụ nữ gọi “Hạng tiểu thư” một lần nữa, cuối cùng cô cũng lấy lại tinh thần nhấc đầu khỏi thành ghế, nỗ lực nhìn về phía người đang đứng trước mặt mình.

Người con gái đó tóc tém năng động, mắt đeo kính, mặc đồ công sở màu xám nhạt, do ánh sáng yếu nên cô không nhìn rõ dung mạo của cô at, có điều qua các đường nét trên khuôn mặt cô vẫn nhận ra đây là thứ kí thứ hai của Dung Trí Hằng: Diêu Phân Vũ. Trước khi Dung Trí Hằng về đây làm thì Diêu Phân Vũ là thư kí của phó tổng, vì khá thân thuộc tình hình công ty, nên mới đảm nhiệm vị trí thư kí thứ hai của Dung Trí Hằng. Hạng Mĩ Cảnh biết Diêu Phân Vũ, nhưng không thân thiết, vì vậy cô vẫn có chút bất ngờ.

“Hạng tiểu thư”. Diêu Phân Vũ gọi cô lần nữa, giống như sợ cô không nhận ra mình, cô ta còn tự giới thiệu: “Tôi là thư kí của Dung tiên sinh, Diêu Phân Vũ”.

“Thư kí Diêu”. Hạng Mĩ Cảnh giật mình, vội vàng đứng dậy, nhưng do đứng quá nhanh, nên mất thăng bằng, loạn choạng suýt thì ngã.

Diêu Phân Vũ giơ tay đỡ cô, hoà nhã thân thiện hỏi: “Uống không ít nhỉ?”.

Hạng Mĩ Cảnh gương gao gật đầu: “Ăn cơm cùng bạn, hẳn vui lên là uống hơi nhiều”.

Diêu Phân Vũ gật gật đầu, sau khi đỡ Hạng Mĩ Cảnh đứng vững mới giải thích vì sao mình lại xuất hiện ở đây: “Tôi cũng ăn cơm cùng bạn, ăn xong muốn đi dạo một lát, vừa hay lại gặp cô ở đây”.

Hạng Mĩ Cảnh như hiểu ra, gật đầu: “Cô sống gần đây?”.

Diêu Phân Vũ lắc đầu, cười đáp: “Căn hộ ở gần đây đắt lắm, sao tôi sống nổi”, rồi hỏi cô: “Cô sống ở đâu? Tôi đưa cô về nhé?”.

Hạng Mĩ Cảnh ngại không nói mình sống gần đây, đành cảm ơn rồi từ chối ý tốt của Diêu Phân Vũ: “Không dám làm phiền cô, tôi tự đi về được”.

Diêu Phân Vũ vẫn kiên quyết: “Đúng lúc tôi cũng có việc thỉnh giáo cô, trên đường về có thể trao đổi một chút”.

Hạng Mĩ Cảnh lại không ngờ tình hình lại xoay chuyển như thế, bèn quyết định: “Vậy chúng ta tìm chỗ nào ngồi một lát”.

Diêu Phân Vũ thoáng cau mày: “Cô không muốn về nhà nghỉ ngơi?”.

Hạng Mĩ Cảnh lắc đầu: “Uống nhiều như thế, cũng không ngủ ngay được”.

Diêu Phân Vũ hình như thấy hơi khó xử, nhưng sự lúng túng ấy chỉ thoáng xuất hiện trong ánh mắt rồi lập tức biến mất, cô đáp: “Vậy chúng ta vào quán cafe gần đây ngồi một lát”.

Hạng Mĩ Cảnh có cảm giác như đề nghị của mình không thích hợp lắm. Nhưng Diêu Phân Vũ nói có chuyện muốn thỉnh giáo cô, họ không thể đứng nói chuyện bên đường được. Tốt xấu gì người ta cũng là thư kí thứ hai của Dung Trí Hằng, không lập được công cũng không nên đắc tội, cô vốn là người bị gán sổ trong mắt Dung Trí Hằng, giờ còn phải đắc tội với thư kí thứ hai của anh nữa, công việc sau này chắc sẽ gặp nhiều khó khăn.

Hai người vào một quán cafe khá yên tĩnh, Diêu Phân Vũ gọi cho cô một cốc trà nhân sâm, còn mình thì gọi một tách cafe Blue Mountain. Cô ta không đi thẳng vào vấn đề, mà khách sáo khen ngợi cô trước: “Tôi vẫn luôn thích những ý tưởng sáng tạo của cô. Giống như hình ảnh ”Nữ hoàng giày cao gót” cách đây không lâu, con mắt chọn người của cô quả thật vô cùng độc đáo, chuẩn xác”.

Hạng Mĩ Cảnh đang trong tình trạng lơ mơ, được người ta khen, mặc dù cũng hiểu là đối phương vì muốn tăng bốc mình, nhưng nhất thời quên mất vì sao Diêu Phân Vũ lại phải làm thế, chỉ biết xoa tay nói không dám.

Trò chuyện một lúc, cuối cùng cũng được về nhà, Hạng Mĩ Cảnh nằm trên giường, nghĩ thế nào cũng không rút ra được Diêu Phân Vũ đã thỉnh giáo cô chuyện gì, dường như cô ta chỉ nói đông nói tây, nhưng nội dung đông tây đó cô cũng chẳng nhớ luôn. Nghĩ mãi nghĩ mãi, thấy mệt và buồn ngủ, cô chẳng buồn đi tẩy trang mà ôm chăn ngủ mất.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, mascara dính cứng ở lông mi, cũng may Phương Tuân Kiệm không có ở đây.

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy tối qua mình có chút mất kiểm soát, không ngờ khi đến công ty, Tiền Mẫn còn tệ hơn cô. Trên trán tím bầm một cục, trát bao nhiêu phấn cũng không che nổi, hỏi ra mới biết thì ra tối qua khi về nhà không cẩn thận ngã đập đầu vào tủ giày. Tiền Mẫn chẳng để tâm, còn tử tế nói với cô: “Không có đàn ông ở bên cạnh bảo vệ nói cho cùng cũng không ổn lắm”.

Cô bị chọc cười bởi câu nói đó, phá lên cười một trận sảng khoái.

Âu Na không kìm được tò mò, hỏi cô sao quan hệ giữa hai người đột nhiên lại tốt như vậy.

Cô cố ý đáp: “Đây là bí mật”.

Không lâu sau, Âu Na lại tới gõ cửa.

Cô còn tưởng Âu Na không cam lòng với câu trả lời đó của mình, nhưng Âu Na chỉ hỏi: “Thư kí Diêu cho người mang trà tặng cậu”.

Cô không sao hiểu nổi: “Thư kí Diêu? Trà?”.

Âu Na đặt gói trà trên tay xuống bàn cô, nhún vai đáp: “Mặc dù uống trà là truyền thống của dân tộc Trung Hoa chúng ta, nhưng nói thật đây là lần đầu tiên mình được thấy người ta tặng trà”. Sau đó lập tức cau mày: “Nhưng cô ta tặng trà cho cậu làm gì? Hai người có quan hệ gì với nhau?”.

Cô không ngờ tối qua Diêu Phân Vũ có nói sẽ tặng trà cho mình không, nhưng dù sao người ta cũng đã tặng quà, cô cũng nên gọi để cảm ơn một tiếng.

Diêu Phân Vũ vẫn khách sáo, nói cảm ơn ý kiến tối qua của cô, nhưng trên thực tế cô không nhớ tối qua mình đã đưa ra ý kiến gì. Cô cảm thấy mình vô duyên vô cớ nhận gói trà ngon của Diêu Phân Vũ, mời lại người ta một bữa cơm cũng là thoả đáng, nhưng Diêu Phân Vũ là thư kí thứ hai của Dung Trí Hằng, cô không muốn tự gây hoạ ỉn, đành yên phận nhận món quà quý đó.

Cứ hỗn loạn như thế cũng qua được mấy ngày.

Việc cho buổi từ thiện đã đâu vào đấy, quan hệ giữa Hạng Mĩ Cảnh và Tiền Mẫn ngày một tốt hơn, Dung Ngọc Lan thấy thế thì rất vui, lại nhớ ra đã lâu không tổ chức ội người trong công ty tụ tập vui chơi, bèn nói tối nay mời mọi người đi ăn, còn hứa sẽ có khách mời ai gặp cũng thích.

Âu Na đoán là Dung Trí Dật, nhìn Hạng Mĩ Cảnh cười nói: “Trừ những người đi công tác và nghỉ phép ra, vẫn còn tới mười sáu người nữa, ngoài Dung Trí Dật ra, ai còn có hứng thú, có được cái gan ấy? Vậy mà anh ta cũng không sợ đám phụ nữ thêm muốn chiếc ghế thiếu phu nhân ấy sẽ chuốc say rồi cưỡng gian mình”.

Kết quả, suy đoán suốt ba tiếng đồng hồ của Âu Na sai bét, khách mời đặc biệt là Dung Trí Hằng vừa xuất hiện, miệng của toàn bộ nhân viên Bảo Nhã, trừ Dung Ngọc Lan ra, đều há to tới mức có thể nhét vừa cả quả trứng gà.

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy câu “ai gặp cũng thích” không thích hợp để áp dụng cho Dung Trí Hằng, nhưng điều đó không có nghĩa là bản thân anh không thu hút người khác, ngược lại, chính vì anh hoàn mĩ giống như một vị thần, chỉ cần tùy tiện giơ ngón tay lên ngoắc ngoắc, cũng sẽ có hàng trăm hàng nghìn cô gái lao về phía anh như thiêu thân lao vào lửa, không màng tới chuyện anh đã có gia đình. Nhưng đừng nói tới việc giơ tay lên ngoắc, bình thường đến nhìn người khác thêm một cái Dung Trí Hằng cũng hiếm làm, vì vậy, thay vì nói “ai gặp cũng thích” chỉ bằng dùng câu “kính như thần linh” để nói có lẽ thích hợp hơn.

Lúc này Dung Trí Hằng đi tới chiếc bàn dài được xếp riêng dành cho bữa tiệc, mọi người vội vàng đứng dậy, cung kính. Trước đó hoàn toàn không được luyện tập, nhưng lời chào hỏi lại thốt ra đồng thanh: “Dung tiên sinh”.

Dung Trí Hằng từng tham dự những bữa tiệc với quy mô lớn hơn thế này rất nhiều, khi được mười mấy cô gái cung kính chào hỏi như thế, anh chẳng hề tỏ ra nao núng, mà tùy tiện khẽ giơ tay lên, nói rõ lí do mình đến đây: “Về đây hơn ba tháng rồi, đều đã đi chào hỏi một vòng các công ty con, nhưng đây là lần đầu tiên chính thức gặp gỡ nhân viên Bảo Nhã, mọi người cứ thoải mái, coi như bữa tiệc bình thường thôi”.

Bữa tiệc bình thường?

Hạng Mĩ Cảnh thầm cảm thán, người có thể coi bữa tiệc với sự góp mặt của Dung Trí Hằng là một bữa tiệc bình thường, chắc chỉ mình Dung Ngọc Lan, ngay Chu Lệ Lệ hằng ngày tiếp xúc với không ít đàn ông thế lực giàu có cũng tỏ ra vô cùng thận trọng, khi Dung Ngọc Lan giới thiệu với Dung Trí Hằng những thuộc hạ thân cận, mới dám ngược mắt lên nhìn Dung Trí Hằng hai giây.

Hạng Mĩ Cảnh thấy may mắn vì đây là ăn buffet. Ngồi trên một cái ghế dài, Dung Ngọc Lan và Dung Trí Hằng ngồi ở hai đầu, những người còn lại ngồi đối diện nhau, Hạng Mĩ Cảnh đã nhắm chuẩn vị trí bên cạnh Dung Ngọc Lan, cô đếm sơ qua, cũng phải ngồi cách Dung Trí Hằng đến năm, sáu người, dù thị lực Dung Trí Hằng có tốt đến đâu, thì vị trí của cô cũng sẽ không chắn tầm mắt của anh được. Cô thấy hơi yên tâm, vì thực sự cô không muốn bị thêm sự uy hiếp nào từ bên ngoài nữa.

Vậy mà có người không cho cô được như ý.

Dung Trí Hằng vừa mở miệng gọi phục vụ mang ra mấy chai rượu, Dung Ngọc Lan đã lôi cô ra trừu: “Victor, có lẽ cậu không biết, trong bữa tiệc hôm nay không phải chỉ có mình cậu hiểu về rượu vang, Theresa cũng là người có nghề đấy”.

Bữa tiệc hôm nay khá trầm lặng, Dung Ngọc Lan muốn khuấy động không khí, hi vọng mọi người vui vẻ tự nhiên hơn.

Tiền Mẫn ngồi bên cạnh Dung Trí Hằng. Hai ngày nay, Tiền Mẫn và Hạng Mĩ Cảnh có vẻ khá thân thiết, nên có ý muốn tạo cơ hội cho Hạng Mĩ Cảnh được thể hiện trước mặt Dung Trí Hằng, vì vậy cất tiếng phụ họa: “Mr Chen của Roosevelt năm lần bảy lượt muốn mời Theresa qua đó làm đấy”.

Hạng Mĩ Cảnh có cảm giác mình giống như miếng dồi thơm, Dung Ngọc Lan và Tiền Mẫn chính là hai chiếc đĩa, xiên một phát cho lên lửa nướng thấy vẫn chưa đủ, còn phải xiên thêm phát nữa, giống như sợ miếng dồi ngon là cô bỏ chạy giữa đường. Thực tế thì cô hoàn toàn không có bản lĩnh khiến mọi người, đặc biệt là đôi mắt chẳng bao giờ để lộ vẻ kinh ngạc của Dung Trí Hằng chuyển hướng nhìn về thứ khác hấp dẫn hơn, nên cô khiêm tốn đáp: “Tôi chỉ là biết sơ sơ thôi. Nói gì mà mời qua đó, thật đúng là trò cười”.

Dung Trí Hằng lại không coi đây là trò cười, bảo phục vụ đưa menu rượu cho Hạng Mĩ Cảnh, rồi điềm đàm nói: “Tôi đã chọn được một loại, cô chọn thêm một loại nữa đi, xem con mắt chọn rượu của chúng ta có giống nhau không”.

Hạng Mĩ Cảnh không ngờ Dung Trí Hằng lại ham vui như thế, đón lấy menu rượu, đảo mắt nhìn hơn hai mươi loại rượu vang đỏ vang trắng trên đó, đột nhiên cảm thấy tỉ lệ trúng thưởng năm phần trăm là quá thấp. Nhưng cô lại nghĩ, người luôn đứng ở địa vị cao tít như Dung Trí Hằng, cho dù cô không đoán trúng ý, anh cũng sẽ không tới mức nói thẳng với mọi người là cô đoán sai chứ? Như thế thì không khí sẽ trở nên gượng gạo, đúng không? Sau khi suy nghĩ như vậy, cô thấy thoải mái hơn rất nhiều, nhìn menu rượu thêm lần nữa. Cô nhớ Dung Trí Hằng từng tặng mình một chai vang trắng, chắc anh thích vang trắng hơn, mà vang trắng trong menu này chỉ có bốn nhãn hiệu, cân nhắc một phút, cuối cùng cô nhìn Dung Trí Hằng vẫn ngồi im đợi câu trả lời của mình, hỏi bằng giọng không chắc chắn lắm: “Là Riesling?”.

Dung Trí Hằng sững ra mắt mấy giây, sau đó khoe miệng cong lên như cười.

Dung Ngọc Lan là người hiểu Dung Trí Hằng nhất trong số những người có mặt ở đây, thấy anh cong miệng, lập tức hiểu ý anh, cười nói với phục vụ: “Vâng thì mở Riesling”.

Dung Trí Hằng không lên tiếng phản đối, cũng không khen ngợi Hạng Mĩ Cảnh. Nhưng Hạng Mĩ Cảnh có cảm giác như mình vừa hoàn thành một nhiệm vụ lớn, đợi không khí trở nên vui vẻ cô bèn đứng dậy đi lấy đồ ăn.

Tiền Mẫn đi theo cô. Hai người đứng đợi trước món cá nướng, Tiền Mẫn không nhịn được ghé sát tai cô hỏi: “Sao cô biết Dung tiên sinh chọn Riesling”.

Cô lập tức giải thích: “Tôi làm sao biết anh ta chọn rượu gì, tôi đoán bừa thôi”.

Tiền Mẫn không tin: “Đoán bừa mà chuẩn thế sao?”.

Cô cười đáp: “Tôi chỉ là một nhân viên quèn, bị ép phải đoán xem sếp đang nghĩ gì, cho dù tôi có đoán đúng hay không, anh ta cũng sẽ không làm xâu mắt tôi trước toàn thể nhân viên, đúng không?”.

Tiền Mẫn thấy cô nói có lí, gật gật đầu, lại hỏi: “Hình như cô rất sợ anh ta?”.

Cô trả lời rất đồng dạc: “Tôi sợ anh ta sa thải tôi”.

Tiền Mẫn lập tức chau mày: “Sao có thể”.

Cô lấy cá nướng ình và Tiền Mẫn, cố ý cười ha hả nói: “Tôi nói bừa mà cô cũng tin”, sau đó nhắc nhở Tiền Mẫn: “Phần da dưới cằm của cô hơi khô, vào nhà vệ sinh dặm thêm phấn đi, ngồi gần Dung tiên sinh như thế, không khéo anh ta nhìn thấy đấy”.

Tiền Mẫn mỉm cười tròng mắt lườm cô, rồi chỉ vào khuyên tai của cô nói: “Vậy cô cho tôi mượn khuyên tai. Không chừng lại thu hút được sự chú ý của anh ta đấy, sau đó anh ta sẽ nhận ra tai của tôi trông rất đẹp”.

Cô vội vàng né tránh, kiên quyết lắc đầu: “Cái này không mượn được”.

Tiền Mẫn liếc xéo cô một cái: “Căng thẳng thế, là của anh nào tặng phải không?”.

“Tự tiết kiệm tiền mua đấy”. Cô đáp một câu, sau đó chuồn mắt.

Quay về chỗ ngồi, Hạng Mĩ Cảnh thấy Âu Na ngồi cạnh đã bưng một đĩa thức ăn đầy về. Cô nhớ lần trước khi cùng dùng cơm với Dung Trí Hằng trong nhà ăn ở công ty, có lẽ anh ta là người không thích người khác

lãng phí lương thực. Cô hơi sợ bèn kéo Âu Na lúc này đang định đi lấy thêm đồ tráng miệng: “Mình đề nghị ăn hết hăng đi lấy”.

Âu Na lập tức tiếp nhận kiến nghị của Hạng Mĩ Cảnh, ngồi lại, nói: “Vốn tưởng sau khi ăn no còn có tiết mục tiếp theo, nhưng người đến lại là Đại Dung tiên sinh, xem ra sẽ không có màn karaoke rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh an ủi: “Đợi qua bữa tiệc từ thiện, mình mời cậu đi hát”.

Âu Na nhân cơ hội yêu cầu thêm: “Mình muốn có thêm hai tay vịn”.

Hạng Mĩ Cảnh liếc xéo bạn cười: “Các thiếu gia ở hộp đêm đều rất lão luyện, cậu đòi tận hai người, mình sợ cậu chịu không nổi”.

Âu Na đáp: “Mình nhường cho cậu một”.

Hạng Mĩ Cảnh lắc đầu: “Không cần khách khí”.

Âu Na cười xấu xa: “Vẫn giữ thân như ngọc à?”.

Hạng Mĩ Cảnh cao giọng: “Trong chuyện này mình mắc bệnh sạch sẽ”.

Âu Na cố ý bóp méo lời cô, cảm thán: “Xã hội bây giờ, muốn tìm một ”xứ nam” rất khó đấy”.

Hạng Mĩ Cảnh lườm bạn: “Ý mình muốn nói mình là người chung thủy”.

Ánh mắt Âu Na liếc về phía Dung Trí Hằng đang ngồi trò chuyện cùng mọi người, sau đó nhìn Hạng Mĩ Cảnh với vẻ hoảng hốt như chợt hiểu ra: “Thì ra mục đích cuối cùng của cậu là anh ta”.

“Cuối cùng cái đầu cậu!” Hạng Mĩ Cảnh làm bộ muốn bẹo má Âu Na.

Âu Na không sợ động tác giả đố của cô, cười hi hi cầm li rượu lên cố ý giơ ra trước mặt cô lắc lắc: “Cậu có ưu thế tâm linh tương thông. Tương lai nếu cậu làm thiếu phu nhân thật, thì đừng quên người bạn số khổ này đấy”.

Hạng Mĩ Cảnh không thèm để tâm tới Âu Na.

Âu Na vẫn chưa đùa xong, giơ tay lên gạt tóc Hạng Mĩ Cảnh, kết quả không cẩn thận chạm vào li rượu trước mặt cô.

Hạng Mĩ Cảnh phản ứng khá nhanh, nhưng rượu vẫn bị đổ, còn bắn cả lên người cô. Cô và Âu Na cố gắng kìm nén tiếng kêu, sự chú ý của mọi người đang tập trung vào Dung Trí Hằng, chỉ có Dung Ngọc Lan phát hiện ra tình hình của họ, bảo cô vào nhà vệ sinh xử lí.

Lại một lần nữa Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy may mắn vì hôm nay dùng vang trắng, nếu đổi là vang đỏ bắn lên quần áo, thì chắc cô phải rời bữa tiệc trước.

Xử lí một hồi trong nhà vệ sinh xong quay lại chỗ ngồi, Âu Na bảo: “Di động trong túi cậu kêu hai lần”.

Cô vốn định ngồi xuống, nghe thấy thế, không ngồi nữa, mà lấy di động trong túi ra, thấy là Phương Tuấn Kiệt gọi. Cô nhìn xung quanh, thấy không ai để ý tới cô, vội là cầm di động tìm một góc yên tĩnh gọi lại cho Phương Tuấn Kiệt.

Chuông đổ hai tiếng, Phương Tuấn Kiệt bắt máy.

Ở chỗ anh trời còn chưa sáng, giọng anh không có vẻ gì là mệt mỏi, còn hỏi cô đang làm gì rất rõ ràng.

Cô đoán anh không ngủ được, không muốn anh bị phân tâm bởi những chuyện vặt của mình, chỉ đáp ngắn gọn: “Orchid mời mọi người đi ăn”.

Sau đó hỏi anh: “Còn anh?”.

Anh nói: “Đang ở bãi săn, khi trời sáng, họ muốn đi săn”.

Cô nghi hoặc hỏi: “Anh không đi?”.

Anh cười cười, giống như đang nghĩ gì tới điều gì khá vui vẻ: “Anh không có bằng, đi cũng chỉ là theo sau họ mà thôi”.

Cô hiểu cái khó của anh nên hỏi sang chuyện khác: “Ông ngoại anh nhiều tuổi như vậy vẫn còn đi săn được? Có nhiều động vật nguy hiểm lắm”.

Anh đáp: “Có cả đám người đi theo ông, nếu có nguy hiểm, chẳng phải là có cơ hội cho họ thể hiện ư”.

Cô cũng cười cười, trong lòng ít nhiều đoán được, anh đã tới chỗ Bạch Tiên Niệm hơn một tuần, nhưng mục đích ban đầu vẫn chưa đạt được. Cô không muốn gây thêm áp lực cho anh, nên không hỏi chuyện đó. Chỉ chọn những đề tài anh thích nghe: “Tối qua em quen một đầu bếp lớn, anh ta làm món cơm bào ngư rất ngon. Em phải năn nỉ mãi, anh ta mới miễn cưỡng đồng ý cho em công thức”.

Anh cười đáp: “Thấy chưa, mỹ nhân kể lúc nào cũng có tác dụng cả”.

Cô cũng không khách khí: “Còn phải xem mỹ nhân em có chịu ra kể hay không”.

Anh nói: “Xem ra gần đây rất có nhiều người khen em, em bắt đầu phồng mũi rồi”.

Cô cười hi hi, rồi hơi nghiêng người, lại nhìn thấy Dung Trí Hằng đang đứng lấy hoa quả cách đó không xa. Cô sợ vừa rồi mình hơi dắc ý để Dung Trí Hằng nghe được ít nhiều, không dám nói tiếp với Phương Tuân Kiệm, bảo anh lát nữa về nhà cô sẽ gọi lại. Cô cầm chặt điện thoại trong tay, sau đó thăm dò đi về phía Dung Trí Hằng, cũng lấy một chiếc đĩa sứ, rồi làm bộ như đang chọn hoa quả.

Cô tận trọng liếc mắt nhìn chiếc đĩa trên tay Dung Trí Hằng, anh mới chọn được mấy miếng dưa và xoài, cô thăm nghĩ chắc anh ra đây chưa lâu, nên không để ý thấy cô. Thở phào nhẹ nhõm xong mới chào: “Dung tiên sinh”.

Dung Trí Hằng nhìn cô gật đầu.

Cô cũng không định chuyện trò nhiều với Dung Trí Hằng, tùy tiện lấy vài miếng hoa quả rồi quay người bỏ đi.

Nhưng Dung Trí Hằng gọi cô lại: “Theresa”.

Cô giống như học sinh bị giáo viên điểm danh, lập tức đứng khựng, nghiêm túc chờ chỉ thị từ Dung Trí Hằng.

Hình như Dung Trí Hằng thoáng cau mày, giọng có phần nghi hoặc, nhưng không giống như thắc mắc, chỉ là tiện gặp thì hỏi: “Sao cô lại chọn Riesling?”.

Vừa rồi cô đã chuẩn bị sẵn câu trả lời, vì vậy nghe Dung Trí Hằng hỏi, cô không hoang mang, ngược lại còn rất thần nhiên giải thích: “Vì hôm nay phụ nữ nhiều, Riesling ngoài mùi vị chua chua của chanh, ngọt của cam quýt còn có mùi vị thơm bùi của táo và hơi chất của hạt lựu, tương đối được nữ giới ưa chuộng. Dung tiên sinh là cao thủ về rượu, tối nay chúng tôi được may mắn dùng bữa cùng ngài, chắc ngài sẽ quan tâm tới khẩu vị của chị em chúng tôi”.

Dung Trí Hằng nhìn Hạng Mĩ Cảnh rất lâu. Anh và cô tiếp xúc không nhiều, nhưng cũng chẳng ít, phần lớn nguyên nhân đều bắt đầu từ Dung Trí Dật. Anh không muốn Dung Trí Dật quá thân thiết với cô, nhưng sau một thời gian quan sát, trước kia cô có Lâm Khải Sương, dù bây giờ không còn quan hệ gì với Lâm Khải Sương nữa, cô hình như cũng không có ý với Dung Trí Dật. Anh phải thừa nhận mình không nắm bắt được cô, anh cũng không muốn đi sâu vào bí mật đời tư của người khác, nhưng vì một nguyên nhân nào đó, anh vẫn tìm thám tử tư theo dõi điều tra quá khứ của cô. Xem đi xem lại những tài liệu ấy, ngoài thân thể không được rạng rỡ ra, anh thấy chẳng có gì bất thường. Anh cảm thấy có lẽ do mình căng thẳng quá, cô chẳng qua chỉ là nhân viên PR bình thường, cùng lắm là thông minh, xinh đẹp hơn người một chút, và có kiến thức về rượu vang nhiều hơn bình thường một chút mà thôi.

Hạng Mĩ Cảnh cho rằng câu trả lời của mình khá hợp lí, nhưng Dung Trí Hằng nghe xong lại chẳng có phản ứng gì, cô vẫn luôn kính trọng người đàn ông nắm quyền sinh sát trong tay này, sợ anh cứ đứng ngăn ra như thế mãi, công việc của cô sẽ gặp trắc trở, vậy là cô thử gọi: “Dung tiên sinh?”.

Dung Trí Hằng bình tĩnh, vẻ mặt gượng gạo hiếm thấy, nói qua quýt cho xong: “Cô nói đúng lắm”.

25. Chương 25

Ông Nhất Trác đưa Dịch Hiểu Vụ tới tham dự bữa tiệc từ thiện do tập đoàn Hoa Hạ tổ chức thật sự khiến Hạng Mĩ Cảnh ngạc nhiên, nói cụ thể hơn một chút thì, gần như khiến tất cả mọi người có mặt trong bữa tiệc kinh ngạc.

Sau đó Hạng Mĩ Cảnh mới biết là Dịch Hiểu Vụ nhất thời nổi hứng đòi đến. Vì không ai biết là họ đã về, cho dù biết họ đã về, cũng không ai dám mạo hiểm gửi thiệp mời, do đó Hạng Mĩ Cảnh sau khi nhận được chỉ thị của Dung Ngọc Lan lập tức ra tiền sảnh cung kính đón hai người.

Tối nay, Dịch Hiểu Vụ mặc một chiếc váy dài lệch vai màu xanh bóng của Versace, kết hợp với đôi giày cao gót màu trắng bạc, tóc đen bóng, búi lỏng phía sau. Dịch Hiểu Vụ là tuyệt sắc, dù không đeo nhiều trang sức trên người, nhưng đôi chân dài thẳng tắp cùng xương quai xanh vô cùng hoàn hảo thu hút ánh mắt người khác, đặc biệt là chiếc nhẫn đính hôn trên ngón tay, ngay cả Hạng Mĩ Cảnh cũng không kìm được mà phải liếc mắt nhìn hai lần.

Dịch Hiểu Vụ xưa nay không quan tâm tới ánh mắt của người khác, giờ lại càng không bận lòng, vui vẻ đi về phía Hạng Mĩ Cảnh chào hỏi.

Ông Nhất Trác cũng chẳng màng tới sự bàn tán đánh giá của người ngoài, nay đã chọc tức hết mọi trường bối trong nhà, người trong thành phố đã đem anh ta ra làm đề tài bàn tán trong những cuộc trà dư tửu hậu, anh ta tới tham dự buổi tiệc này đơn thuần là vì chiều theo ý thích của Dịch Hiểu Vụ, người khác nhìn bằng ánh mắt thế nào anh ta không quan tâm, nhưng anh ta vẫn khách khí với Hạng Mĩ Cảnh, nói với giọng như cảm thấy có lỗi: “Lại phải để cô đứng đợi ở đây”.

Hạng Mĩ Cảnh tươi cười thân thiện chào đón họ, rồi dùng thiệp mời của mình để qua cửa, sau đó đưa họ về chỗ vừa chuẩn bị. Một bàn ngồi tám người, để tránh xảy ra những tình huống không vui, trừ hai người trong bàn vừa bị chuyển sang bàn khác ra, những người còn lại đều là người quen của Ông Nhất Trác. Có Thiệu Giang Thiêm và Đông Giai, Đàm Hoán và Giang Đề là hai người họ hàng xa của Ông Nhất Trác, còn cả Nhậm Trạch và Nhậm Tri Ý nữa. Vị trí bàn họ ngồi không phải là vị trí chính giữa, nên không gây chú ý, nhưng tầm nhìn rộng, ánh sáng bắt đầu tập trung lên sân khấu, MC Mạc Hải Luân đã chuẩn bị ra nói lời mở màn.

Hạng Mĩ Cảnh thấy Dung Ngọc Lan ra hiệu ình đi qua đó, không dừng lại ở bàn này lâu nữa, bước nhanh về phía Dung Ngọc Lan, sau đó cúi người, cố gắng không can tâm nhìn của bất kì ai.

Dung Ngọc Lan rất coi trọng hoạt động tối nay, dặn dò Hạng Mĩ Cảnh thêm lần nữa: “Nhất định phải để ý tình hình ở bàn đấy nhiều hơn”.

Hạng Mĩ Cảnh đáp “được”, sau đó lùi về góc phía sau sảnh lớn. Thấy các bàn đã ngồi đầy đủ, bữa tiệc sắp bắt đầu.

Tiền Mẫn phụ trách toàn cảnh, nhưng bản năng mách bảo, nên cũng để tâm tới bàn của Dịch Hiểu Vụ hơn. Nhân lúc Mạc Hải Luân đọc lời dẫn bèn huých tay Hạng Mĩ Cảnh nói: “Chiếc nhẫn kim cương mà Dịch Hiểu Vụ đeo to nhỉ?”.

Hạng Mĩ Cảnh cười khẽ, nghiêng đầu nhìn Tiền Mẫn, cố ý nghiêm túc nói: “To thật đấy, không thể dùng tiền nghìn tiền vạn để tính được”.

Tiền Mẫn cau mày thở dài: “Không hiểu Ông Nhất Trác nhìn trúng Dịch Hiểu Vụ ở điểm nào? Đúng là cô ấy có xinh đẹp hơn người thường một chút, nhưng thời này, cứ năm ba tháng lại xuất xưởng một lô mỹ nữ, khiến người ta phải hoa mắt chóng mặt, nếu bàn về tuổi tác, cô ấy làm sao sánh bằng. Xuất thân lại càng không lọt được vào mắt nhà họ Ông”.

Hạng Mĩ Cảnh nhìn về phía Dịch Hiểu Vụ. Cô hoàn toàn không hiểu tình cảm giữa hai người, họ bắt đầu như thế nào? Và chia li như thế nào? Cô chỉ thấy cuối cùng họ vẫn về sống với nhau, điều này khiến sự đố kỵ, ghen ghét, khinh thường, ngăn cản của những người xung quanh đều chẳng là gì đối với họ.

Tiền Mẫn vẫn còn xì xào bên cạnh: “Nếu Ông Nhất Trác không phải là con một, không có quyền thừa kế tài sản, thì chắc cũng không hấp dẫn tới mức ấy. Con người mà, quả nhiên có tiền có thể vẫn hơn. Mặc dù

họ tới muộn, nhưng những người quan tâm tới họ không ít, chỉ mong không có những kẻ rối việc thích gây thị phi xuất hiện là tốt rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh cũng đã nghĩ tới vấn đề này, nhưng tối nay Dung gia là chủ nhà, nếu có người thiếu cận thận, thì có lẽ đó là một kẻ ngốc không còn muốn tiếp tục tồn tại trong giới quý tộc này nữa.

Những lời mở đầu của Mạc Hải Luân nhận được những tràng vỗ tay lớn của mọi người, Dung Trí Hằng chuẩn bị lên sân khấu.

Ánh mắt Hạng Mĩ Cảnh lướt tới người ngồi cạnh Phương Định Trạch. Tối nay ông ta và Phương Tử Du cùng đến, từ đầu tới cuối ngồi trò chuyện cùng người đàn ông cao gầy bên cạnh, tâm trạng xem ra rất tốt. Cô chán ghét liếc mắt nhìn ông ta, sau khi nhìn qua đó cô phát hiện ra người phụ nữ ngồi cạnh người đàn ông cao gầy đó rất quen.

Cô có cảm giác như mình đã gặp ở đâu rồi, cô ta khoảng hơn ba mươi tuổi, thân hình bình thường, ăn mặc sang trọng, nhưng vẻ mặt thì không được hiền hoà lắm, vừa nhìn đã biết chẳng có ý gì tốt đẹp.

Cô ghi lại hình ảnh người phụ nữ đó trong đầu, ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng cũng nhớ ra cô ta là Khương Yến Yến, thật trùng hợp, chính là chị họ của nữ chính Cam Diễm, vị hôn thê bị Uông Nhất Trác bỏ rơi hai năm trước.

Hạng Mĩ Cảnh quen Khương Yến Yến sau khi công khai quan hệ giữa cô và Lâm Khải Sương không lâu, họ tới câu lạc bộ du thuyền ăn cơm vừa khéo gặp Khương Yến Yến cùng Cam Diễm ở đó. Họ hàng của Lâm Khải Sương rất nhiều, vòng vo thế nào mà cũng có họ hàng xa với nhà họ Khương. Có điều Khương Yến Yến không phải kiểu người dễ gần, từ đầu tới cuối chẳng thèm liếc mắt nhìn cô và Lâm Khải Sương lần nào. Cô đã quen với việc bị người khác phớt lờ, nhưng không ngờ Lâm Khải Sương cũng chẳng hề khó chịu trước thái độ đó của Khương Yến Yến, còn giải thích với cô rằng: “Người nhà họ đều thế cả, chẳng có cách nào, khệnh khạng quen rồi, nếu không phải do cô ta thường xuyên sống ở Paris, có lẽ uy danh cũng sớm đã lan truyền khắp trong Nam ngoài Bắc từ lâu. Thời gian trước, nhà họ có xung đột với Diệp gia, em nghĩ mà xem, trên mảnh đất chúng ta đang đứng này, có mấy nhà dám chống đối Diệp gia? Ngoài gia đình họ ra chẳng có ai thật sự chống đối nhà họ Diệp ra mặt như thế. Bọn họ không sợ, cũng không biết họ còn ngang ngược tới khi nào”.

Nhớ tới những điều đó, Hạng Mĩ Cảnh bắt giắc rùng mình.

Trên sân khấu, Dung Trí Hằng đã phát biểu xong, quan khách hoặc vỗ vệt vỗ tay tưng hô nhưng cũng có người thật lòng khen ngợi. Tiếng vỗ tay vang lên thật đúng lúc, khiến người ta cảm thấy mọi thứ trước mắt diễn ra rất hài hoà, yên bình.

Hạng Mĩ Cảnh không yên tâm, hỏi Tiền Mẫn: “Danh sách khách mời có Khương Yến Yến không?”.

Tiền Mẫn nghi hoặc hỏi: “Ai là Khương Yến Yến?”.

Hạng Mĩ Cảnh không ngạc nhiên khi thấy Tiền Mẫn không biết Khương Yến Yến, cô ra hiệu cho Tiền Mẫn nhìn về phía đó, rồi hỏi: “Người đàn ông ngồi cạnh Phương tổng là ai?”.

“Cao Liễu Nguyên. Tổng giám đốc khu vực châu Á Thái Bình Dương mới của Hoàn Vũ”. Tiền Mẫn bổ sung thêm: “Người phụ nữ bên cạnh ông ta là vợ mới cưới, Melisa”.

“Melisa?” Hạng Mĩ Cảnh chau mày.

Tiền Mẫn nhận ra sự khác thường: “Cô quen à?”.

Hạng Mĩ Cảnh đáp: “Tôi chỉ mong là mình không quen”. Cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, nói với Tiền Mẫn: “Nếu không phải trí nhớ của tôi có vấn đề, thì tên tiếng Trung của Melisa này là Khương Yến Yến, là chị họ của Cam Diễm, vị hôn thê bị Uông Nhất Trác từ hôn hai năm trước”.

Tiền Mẫn kinh ngạc: “Người nhà họ Khương?”.

Hạng Mĩ Cảnh gật đầu khẳng định: “Cô ta sống ở Paris, tôi đoán ngay cả Orchid cũng không biết cô ta. Nếu không sẽ nhắc nhở chúng ta phải đề ý tới vị khách đặc biệt đó rồi”.

Tiền Mẫn cau mày: “Cô ta sẽ không tới mức hất Champagne vào mặt Dịch Hiểu Vụ chứ? Lẽ nào những người xuất thân từ danh gia lại không có cả chút phong độ ấy hay sao?”.

Hạng Mĩ Cảnh nhún vai: “Đôi khi, những người xuất thân danh gia lại có bản lĩnh khiến người khác mất mặt hơn bất kì ai. Hi vọng tôi nghĩ quá nhiều, không khí tối nay rất vui vẻ, lát nữa còn có chương trình đấu giá, có lẽ sẽ không xảy ra vấn đề gì to tát”.

Tiền Mẫn cười cười đáp: “Chẳng trách Orchid khen ngợi cô. Cô suy nghĩ vô cùng chu đáo tỉ mỉ”.

Hạng Mĩ Cảnh ngưỡng ngùng đón nhận lời khen ngợi của Tiền Mẫn, tiện miệng nói: “Từ này đến giờ tôi vẫn đang nghĩ không biết có ca sĩ nào tới hát mua vui không”.

Tiền Mẫn nhún vai: “Đại Dung tiên sinh không thích. Orchid đâu dám tùy tiện thay đổi chương trình”. Sau đó cảm thán: “Mặc dù cùng họ Dung, nhưng sao có nhiều khác biệt thế nhỉ”.

Hai người trò chuyện một lúc, chương trình bán đấu giá từ thiện rục rịch bắt đầu.

Những đồ được mang ra đấu giá đều do Dung gia chuẩn bị, to nhỏ tất cả hơn hai mươi thứ. Bữa tiệc từ thiện này mời hơn trăm người, tiền bán được sẽ cho vào quỹ từ thiện của tập đoàn Hoa Hạ.

May mắn là Hạng Mĩ Cảnh đã được nhìn thấy hơn hai mươi thứ đồ sẽ được đem ra bán đấu giá vào sáng nay, cô thích nhất chuỗi hạt ngọc trai từ thời nhà Thanh, số thứ tự được đem ra đấu giá của nó là số bảy. Cô đặc biệt chú ý tới những quan khách trả giá để mua chuỗi hạt ấy, cuối cùng người mua được nó là Tưởng Tĩnh Doãn. Cô như được an ủi, thầm cảm thấy may mắn vì người mua nó không phải người không biết nhìn hàng, vì muốn gây chú ý mà tùy tiện mua về làm đồ chơi cho trẻ con.

Vật được đem ra đấu giá thứ mười là chiếc bình đất thời Tống, số tiền từ thiện thu về đã là con số lớn nhất trong nhiều năm gần đây. Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy việc này có liên quan đặc biệt tới Dung Trí Hằng, bởi vì những đồ được đem ra đấu giá vào năm ngoái cũng đều là thượng hạng, nhưng năm nay rõ ràng nhiều người tới là vì nể mặt anh.

Suốt thời gian đó Ôn Ngất Trác không ra tay, đúng như Hạng Mĩ Cảnh nghĩ, anh ta đến đây là vì Dịch Hiểu Vụ, Dịch Hiểu Vụ không nhắm trúng món nào, nên anh ta cũng chẳng buồn nhắc tay tranh giành, nhưng Dịch Hiểu Vụ cuối cùng đã nhắm trúng chuỗi trang sức bằng san hô đỏ đời Đường.

Ôn Ngất Trác giơ bảng trả giá, ánh đèn hắt lên người anh ta và Dịch Hiểu Vụ, khiến những lời xì xào vang lên, Khương Yến Yến cũng lập tức giơ bảng lên cạnh tranh.

Khương Yến Yến xuất thân giàu có, vừa ra giá đã trả gấp đôi giá ban đầu, khiến mọi người trong phòng đều hết sức chú ý.

Ôn Ngất Trác là một trong số ít người có mặt trong bữa tiệc hôm nay biết Khương Yến Yến, hoàn toàn không muốn có xung đột với cô ta, nên ghé tai Dịch Hiểu Vụ nói câu gì đó, cuối cùng cũng không tranh giành nữa.

Tim Hạng Mĩ Cảnh đập mạnh hai cái, thấy Khương Yến Yến đứng dậy đi lên sân khấu, cô không ngừng an ủi bản thân, có lẽ chỉ là trùng hợp, Khương Yến Yến cũng thích món trang sức ấy mà thôi.

Đối với đại đa số các khách mời ở đây mà nói, Khương Yến Yến là một gương mặt mới, nên nhất cử nhất động đều khiến họ chú ý. Cô ta cũng không hổ danh là người xuất thân cao quý, cử chỉ hành động đều vô cùng có khí chất.

Lúc này Hạng Mĩ Cảnh lặng lẽ đi đến bên cạnh Dung Ngọc Lan, đang định bàn bạc trước với Dung Ngọc Lan, nhưng bỗng nghe giọng Khương Yến Yến vang lên trên sân khấu, quay ngoắt một trăm tám mươi độ, trực tiếp gây khó dễ cho Ôn Ngất Trác và Dịch Hiểu Vụ: “Tôi cảm thấy bữa tiệc tối nay tổ chức rất thành công, nhưng hình như thiếu tiết mục góp vui. Tôi biết ở đây có người hát rất hay, không kém gì chim hoàng anh, chỉ là không hiểu Ôn Ngất Trác tiên sinh có chịu nể mặt để mọi người thưởng thức giọng hát ấy hay không thôi”.

Người phụ trách ánh sáng không hiểu tình hình, lập tức chiếu đèn về phía Ôn Ngất Trác và Dịch Hiểu Vụ.

Khương Yến Yến nhanh chóng nói tiếp: “Dịch tiểu thư hát một bài, tôi quyên góp một trăm vạn”.

Hạng Mĩ Cảnh không kịp nói với Dung Ngọc Lan, vội vàng đi tới chỗ Ông Nhất Trác.

Rõ ràng Ông Nhất Trác không vui, không những không phối hợp mà sắc mặt vô cùng khó coi.

Khương Yến Yến tiếp tục cười tươi như hoa, tăng giá: “Hai trăm vạn?”.

Mọi người chấn động.

Khương Yến Yến càng đắc ý, cố ý nói: “Hai trăm vạn cũng không mua nổi một bài hát của tiểu thư sao? Dịch tiểu thư, giá của cô có phải cao quá rồi không?”.

Ông Nhất Trác tức tới nghiêng chặt răng, nhưng anh ta biết rõ Khương Yến Yến cố tình, không tiện nổi khùng trước mặt mọi người.

Dịch Hiểu Vụ bị ánh đèn và ánh mắt của bao nhiêu người nhìn như thế, bỗng thấy bất an.

Hạng Mĩ Cảnh vội vàng đi đến bên Dịch Hiểu Vụ, ra hiệu cho Tiền Mẫn bảo người phụ trách ánh sáng rời ánh đèn đáng chết này đi chỗ khác.

Khương Yến Yến không chịu thua dễ dàng như thế, tiếp tục cười, nói: “Không lẽ phải tăng lên năm trăm vạn?”.

Quan khách cười rộ.

Ông Nhất Trác từ đầu tới cuối vẫn nắm chặt tay Dịch Hiểu Vụ, lúc này thật sự không thể nhẫn nhịn hơn được nữa, đang định đứng dậy phản kích.

Dung Trí Hằng vốn đang ngồi bên dưới không biết đã đứng dậy đi lên sân khấu từ lúc nào. Có lẽ ý thức được hành vi của mình có phần lỗ mãng, nên khi quan khách thấy Dung Trí Hằng cầm micro đi lên sân khấu, họ đồng loạt thu lại nụ cười.

Khương Yến Yến không ngờ Dung Trí Hằng lại đích thân lên sân khấu, không thể không nể mặt chủ nhân.

Về mặt Dung Trí Hằng không để lộ bất kì điều gì. Đầu tiên anh lịch sự nhìn Khương Yến Yến gật đầu, sau đó bất ngờ nói: “Tôi nay không bố trí tiết mục giải trí góp vui đúng là lỗi do chúng tôi. Thế này đi, cá nhân tôi quyên góp một nghìn vạn, mời cán bộ công nhân viên của Bảo Nhã, một công ty con của tập đoàn lên góp vui cho quý vị. Mong quý vị sẽ không chê”.

Rồi anh nhìn về phía Khương Yến Yến: “Được không?”.

Khương Yến Yến đã đạt được mục đích của mình, giờ đối phương bắc thang mời xuống, đương nhiên thuận thể mà trèo xuống thôi.

Hạng Mĩ Cảnh thấy nguy cơ được hoá giải, lại thấy Tiền Mẫn gơ tay vẫy mình, ra hiệu cho cô đi ra sau sân khấu.

Cô không đi ngay, mà đưa Ông Nhất Trác và Dịch Hiểu Vụ rời đi rồi mới ra chỗ Tiền Mẫn.

Cô vừa xuất hiện Dung Ngọc Lan đã kéo lại: “Chu Lệ Lệ tối nay không đến, những người khác hát hò thế nào chúng ta biết cả rồi, giờ chỉ có mình cô là lên sân khấu được thôi”.

Cô theo bản năng giật lùi một bước, nhưng lại đụng ngay Dung Trí Hằng vừa vào. Cô hơi căng thẳng nói: “Xin lỗi, Dung tiên sinh”. Sau đó tránh sang một bên.

Dung Trí Hằng đã nghe thấy những gì Dung Ngọc Lan vừa nói, trấn an Hạng Mĩ Cảnh: “Cô không cần quá áp lực, chỉ cần lên hát thôi, tôi khen cô hát hay, sẽ không ai dám chê cô hát dở”.

Thực tế thì Hạng Mĩ Cảnh hát không tồi, mỗi lần nội bộ công ty tụ tập, cô đều bị lôi lên phân cao thấp cùng Chu Lệ Lệ vốn xuất thân là dân thanh nhạc, nhưng phải hát trước những quan khách giàu có thế này thì là lần đầu tiên, vì vậy cô thật sự căng thẳng.

Không có nhiều thời gian chuẩn bị, Dung Ngọc Lan chọn mấy bài đưa cho cô quyết định, cô đẩy khế tay Tiền Mẫn đang dậm thêm phần, liếc mắt nhìn danh sách bài hát, chọn bài *Người tình thân mật* dễ hát nhất.

Tình huống này đúng là “không có trâu bắt chó đi cày”, Hạng Mĩ Cảnh thậm chí còn không có thời gian để chuẩn bị tâm lí, âm nhạc đã bắt đầu vang lên. Cô đành cố tỏ vẻ thoải mái bước lên sân khấu, trước rất nhiều cặp mắt cùng lúc hướng về phía mình, ngay cả những lời đạo đầu khách sáo đã được chuẩn bị trước cũng không thốt ra nổi, không dám nhìn thẳng vào bất kì người nào, cô cố ý phóng ánh mắt về phía xa xa. Cũng may khúc đạo đầu cũng không quá dài, cô không tới mức đứng đực trên sân khấu như một kẻ ngốc, nhanh chóng bắt kịp với tiết tấu, trở thành ca sĩ hát góp vui một cách nghiêm túc.

Đúng như lời bảo đảm của Dung Trí Hằng, cô đứng trên sân khấu hát không chỉ là đại diện cho bản thân mình, mà còn đại diện cho tập đoàn Hoa Hạ, vì vậy cho dù cô hát không khớp nhạc, quan khách vẫn khách khí vỗ tay, hướng hồ tới nay cô thể hiện vô cùng xuất sắc tiết mục của mình, nghe tiếng vỗ tay của quan khách như rất hưởng thụ giọng ca của cô. Kết thúc bài hát cô vui mừng cúi người chào khán giả, sau đó duyên dáng lui vào phía sau.

Mạc Hải Luân nhanh nhẹn tiếp nhận sân khấu thay Hạng Mĩ Cảnh.

Hạng Mĩ Cảnh lui về sau hậu trường, thở phào nhẹ nhõm.

Tiền Mẫn giơ ngón tay cái về phía cô, cười nói: “Pha cứu nguy của cô rất thành công, tôi dự cảm tiền thưởng tháng này của cô dày lắm đây”.

Hạng Mĩ Cảnh trả micro cho nhân viên phụ trách, nói thẳng: “Tôi còn muốn sống yên ổn thêm vài năm nữa, chuyện vạ người nhìn này làm càng ít bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu”.

Trong lúc hai người nói chuyện, Dung Ngọc Lan đã rời chỗ ngồi đi ra đằng sau sân khấu, khuôn mặt với nụ cười rất rạng rỡ, không tiếc lời khen ngợi Hạng Mĩ Cảnh: “Mời ca sĩ nổi tiếng chưa chắc đã hát hay được như em. Vừa rồi bên dưới có rất nhiều khán giả có rất nhiều người vỗ tay, tiếng vỗ tay vô cùng nhiệt tình. Nếu không phải do tính chất nghiêm túc của bữa tiệc, chỉ e sẽ có người đòi ”nữa, nữa” ý chứ”.

Hạng Mĩ Cảnh khiêm tốn đáp: “Thỉnh thoảng làm người thay thế thì còn được, lần sau nếu có tiết mục này, vẫn nên mời ca sĩ thì hợp lí hơn”.

Dung Ngọc Lan vừa gật đầu vừa nói: “Có bài học lần này, những hoạt động sau, Victor sẽ đồng ý mời ca sĩ”. Sau đó cau mày khổ sở: “Tôi nghe nói người vừa mới lên sân khấu làm khó Ông Nhất Trác lại chính là Khương Yến Yến, lại còn là chị họ của Cam Diêm. Chẳng trách, nếu không sao cô ta dám ngang nhiên làm loạn trong một bữa tiệc thế này cơ chứ? Quả nhiên là người họ Khương, thường xử sự không theo bình thường. Sau lần tuyên chiến tối nay, không hiểu sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa. Ông Nhất Trác lấy Dịch Hiểu Vụ vốn đã khiêu khích giới hạn cuối cùng của nhà họ Ông, không làm đứt dây có lẽ họ không chịu thôi”.

Hạng Mĩ Cảnh vẫn luôn là người bảo vệ cho Ông Nhất Trác và Dịch Hiểu Vụ, tình hình tối nay, đúng là không được khả quan cho lắm. Cô thấy lo lắng, bên tai vang lên tiếng Mạc Hải Luân tuyên bố bữa tiệc kết thúc, vừa gần vừa mà vừa xa.

Do vừa rời lên hát, Hạng Mĩ Cảnh không ra tiễn khách, mà ngồi đằng sau sân khấu trò chuyện cùng Mạc Hải Luân. Có điều cũng chẳng nói được nhiều, Trần Bạch Cửu đã nhanh chóng xuất hiện đón Mạc Hải Luân.

Nhìn người ta có đôi có cặp, lòng cô ngưỡng mộ vô cùng.

Cô nhớ Phương Tuân Kiệm, lúc này lại càng nhớ, nếu vừa rồi anh ngồi bên dưới, cô sẽ thấy căng thẳng hơn hay là yên tâm hơn? Trong một bữa tiệc công khai thế này, cô chắc chắn không dám quá chú ý tới anh, xưa nay cô vẫn luôn che giấu rất tốt, luôn gọi anh là “Phương tiên sinh”, đối xử với anh lịch sự giống như tất cả những quan khách khác, nhưng gần đây, hết lần này tới lần khác cô cảm thấy không chế cảm xúc của bản thân thật khó khăn. Cô hiểu như thế không tốt, cũng có thể quan hệ của họ phải lén lút thêm rất nhiều năm nữa, cô không nên trở thành người ngáng đường anh.

Quan khách lần lượt rời đi, Bill bận rộn cuối cùng cũng rảnh ra được một chút để tới chào hỏi cô.

Cô đoán Bill sẽ mang bài hát vừa rồi ra để trêu cô, nên chủ động nói trước: “Vừa rồi thật xấu hổ quá”.

Bill xưa nay vẫn rất quý cô, cười cười nói với vẻ không hề nghiêm túc: “Lần trước em từ chối tôi, tôi vốn đã định từ bỏ rồi, nhưng tối nay em xinh đẹp động lòng người như thế, bài hát nghe thấm vào tận tim tôi, không cần thận lại thấp lên ngọn lửa tình yêu tôi dành cho em”.

Cô cũng dựa theo lời anh ta mà đùa: “Theo ý của anh thì, tối nay những người thầm dành tình cảm cho tôi chắc hẳn nhiều lắm nhỉ?”

Bill giơ hai ngón tay ra, làm động tác giao nhau, cười đáp: “Ít nhất thì phải con số này ấy chứ?”.

Cô đang định phản bác, thì thấy Dung Trí Hằng đang từ xa đi tới. Cô không chắc có phải anh đi về phía mình hay không, ngập ngừng hai giây, thấy đúng là đang đi về phía mình, vậy là nháy mắt với Bill, sau đó tiến tới chào Dung Trí Hằng: “Dung tiên sinh”.

Bill quay lại thấy Dung Trí Hằng, cũng chào một câu, lấy cớ phải ra ngoài xem tình hình rồi chuồn mất.

Dung Trí Hằng cũng đã quen với việc người khác luôn cung kính với mình, nhưng thái độ lịch sự mà Hạng Mĩ Cảnh luôn dành cho anh khiến anh có cảm giác người con gái ở ngay trước mặt này vô cùng xa cách. Anh chắc chắn sẽ không vươn tay ra tóm lấy cô, lúc này anh có mặt ở đây là vì việc “bắt” cô lên sân khấu hát quá đột ngột, đối với anh, đó là việc làm ít nhiều cũng thể hiện sự không tôn trọng đối với cô. Anh luôn tự nhận mình là người có thể tách rời tiền bạc và nhân cách, vì vậy sau khi nhìn cô khoảng hai giây, liền đem nói: “Tối nay thật ngại quá, không báo trước mà lại yêu cầu cô lên hát như thế”.

Rõ ràng Hạng Mĩ Cảnh thoáng ngẩn ra, phản ứng đầu tiên là tưởng mình nghe nhầm, hồ nghi nhìn anh.

Nhìn biểu cảm sinh động của cô, bất giác anh nghĩ tới hình ảnh vừa rồi của cô khi ở trên sân khấu. Anh cảm thấy khi đó cô vô cùng căng thẳng, vì ánh mắt cổ rất hoang mang, phiêu du như đang tìm kiếm một ánh mắt an ủi của ai đó mà không tìm thấy. Một bài hát cũ, nhưng cô hát nghe vô cùng rung động, ngay cả anh cũng thấy bất ngờ.

Anh không định đứng đây giải thích với cô về sự “cảm thấy có lỗi” của mình, chuyển chủ đề, anh khen: “Tối nay cô thể hiện rất tốt”.

Lần này thì cô đã hiểu, nhưng được Dung Trí Hằng khen, cô vẫn không biết phải làm thế nào để đáp lại.

Cũng may Dung Ngọc Lan vô tình đi đến, hình như không để ý thấy là Dung Trí Hằng cũng có mặt, mãi cao giọng nói: “Theresa, Tưởng tiên sinh có vài vấn đề liên quan tới rượu vang...”.

Dung Ngọc Lan mới nói được phân nửa, khi ngược mắt lên nhìn thấy Dung Trí Hằng, trên môi nở một nụ cười kì dị, nhưng chị ta lập tức nói tiếp ngay: “Victor, chị tưởng cậu đã về rồi”.

Dung Trí Hằng chẳng hề có bất kì biểu hiện nào, thẳng thắn đáp: “Em đến để cảm ơn Theresa”.

Chỉ một câu “cảm ơn” được thốt ra hết sức nhẹ nhàng từ miệng Dung Trí Hằng, không hề tổn công tốn sức, nhưng Hạng Mĩ Cảnh lại có cảm giác thái độ của Dung Ngọc Lan dành ỉnh bắt đầu hỗn loạn.

26. Chương 26

Hai hôm sau, Dung Trí Dật từ Hồng Kông về đã nghe chuyện cô lên sân khấu cứu nguy, lại khác người tới mức kéo cô đến hộp đêm để thi đấu với anh ta.

Đúng ngày cô gặp “đền đồ” nên lười vận động.

Dung Trí Dật nhướn mày hỏi: “Mai tôi quay về Mĩ rồi, lúc ấy cô muốn tìm tôi đi hát, cũng phải ít nhất một tháng nữa”.

Cô đùa nói: “Anh quay về dịp này không phải là vì tiền mừng tuổi đấy chứ?”.

Anh ta mặt nhăn mày nhó, cho cô biết: “Tình hình cha của Sisley có vẻ không được ổn. Bác sĩ nói chỉ sống được vài ngày nữa, nên mọi người đều quay về theo lời triệu tập của bà. Tôi và Yan, Orchid ngày mai về trước, Victor sẽ về sau vài hôm nữa”.

Cô ngạc nhiên: “Chẳng trách sáng nay Orchid nói phải rời khỏi đây hai tuần”. Rồi cô hỏi: “Dung phu nhân chẳng phải không được khoẻ sao? Liệu có được hành trình vất vả sắp tới không?”.

Anh ta nhún vai, đáp: “Bà đã nói, ai dám không về”.

Cô hiểu, quyền uy của các bậc trưởng bối trong những gia tộc lớn không thể coi thường, nên không hỏi tiếp nữa, cô bỗng nhắc đến Từ Hi Lê: “Thời gian này Từ tiểu thư chắc là vất vả lắm”.

Anh ta gật đầu rất khoa trương, đáp: “Không những phải chăm sóc cha, mà còn phải đối phó với những người lấy đủ mọi lí do để tới thăm. Tính cách của Từ Hi Lê, nói dễ nghe thì là ôn hoà dịu dàng, khó nghe chính là không có chủ kiến, giờ trở thành miếng mồi thơm của các thể loại công tử thiếu gia, không biết liệu có bị người ta lừa đi mất trong lúc này không nữa?”.

Cô đang mãi suy nghĩ nên chỉ “ừm” một tiếng, ánh mắt vô thức liếc về phía chiếc li sứ trên bàn.

Dung Trí Dật nói tiếp: “Đầu tiên Orchid muốn tác hợp Sisley với Phương Tuấn Kiệm, mặc dù nhìn tưởng không thành, nhưng tôi nghe nói thời gian này anh ta đang ở Los Angeles. Nhà ông ngoại anh ta cách nhà Sisley chưa tới nửa kilômét, trước kia Sisley cũng có tình cảm với anh ta, không biết lần này quay về liệu tôi có được thêm người em rể hay không”.

Cô nghe anh ta nói vậy, dù không tin, nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu, lại thêm cơ thể đang không khoẻ, bộ dạng thất vọng chán nản không sao che giấu nổi.

Lần đầu tiên Dung Trí Dật nhìn thấy bộ dạng đó của cô, lại cảm thấy vui, cười nói: “Cô lúc nào cũng giữ nụ cười trên môi, suýt nữa thì tôi còn tưởng cô không có tâm trạng cơ đấy”.

Cô nhận ra sự luống cuống của mình, lập tức tìm một lí do hợp lí để giải thích, cố ý nói bằng giọng trêu đùa, xốc lại tâm trạng, nhìn anh ta nói: “Anh không biết phụ nữ một tháng phải có mấy ngày bất bình thường à?”.

Dung Trí Dật mỉm cười tỏ ý hiểu: “Nhưng tôi mong khi quay về sẽ không gặp đúng mấy ngày không bình thường của cô”.

Nhìn theo bóng lưng quay đi của Dung Trí Dật, Hạng Mĩ Cảnh gơ tay lên vỗ mạnh vào đầu mình một cái. Cô cảm thấy mình thật ngốc, sao lại có thể để lộ tâm trạng thật sự của mình ra trước mặt anh ta như thế? Không biết anh ta có tin lời giải thích của cô hay không nữa? Có rất nhiều phụ nữ đang chờ anh ta quan tâm chăm sóc, hi vọng anh ta không rảnh tới mức ngồi phân tích tâm trạng ngu ngốc của cô. Càng nghĩ càng buồn, nhưng cô hiểu, chuyện khiến cô thấy buồn chán không phải là vấn đề Dung Trí Dật, mà là những lời vô tình vừa rồi của anh ta. Từ Hi Lê vừa xuất hiện, không phải cô không nghĩ tới chuyện đó, nhưng khi ấy cô còn tưởng đối với Phương Tuấn Kiệm, cô có cũng được không có cũng chẳng sao, cô vạch rõ ranh giới, dù anh có nói anh không cần cô nữa, cô cũng vẫn vui vẻ rời đi, ít nhất là cố gắng tỏ ra vui vẻ.

Nhưng giờ cô cảm nhận được tình yêu chưa nói ra lời kia của anh, cô khao khát được sống bên anh trọn đời, cho dù phong ba bão táp, cho dù đứng trên vách núi cheo leo, cô cũng quyết không buông tay. Nhưng, nếu cô từng giây từng phút chờ đợi anh quay về, kết quả lại nhận được tin vui của anh và Từ Hi Lê, cô phải làm thế nào?

Làm thế nào? Làm thế nào? Làm thế nào?

Suốt cả ngày hôm đó, Hạng Mĩ Cảnh luôn bị dẫn dắt bởi ba từ ấy.

Ấu Na thấy tâm trạng của cô bất ổn, tưởng cô đang trong thời kỳ sinh lý không bình thường, nên bảo cô về nghỉ ngơi.

Cô cũng lo lắng tâm trạng tồi tệ sẽ để lộ thêm nhiều bí mật, nên về nhà trước giờ. Cô cuộn mình trên sofa xem ti vi, đôi lúc chẳng buồn đứng dậy nấu đồ ăn, đôi mắt nhìn chăm chăm vào di động trên bàn, muốn nghe giọng Phương Tuấn Kiệm nhưng lại sợ ảnh hưởng tới thời gian anh nghỉ ngơi.

Toàn thân khó chịu, lúc này cô mới hiểu tình cảm giày vò khiến người ta đau đớn hơn là bệnh tật.

Những ngày sống trong hoang mang nghĩ ngợi thật khó chịu, mỗi phút, mỗi giây đều trôi qua rất chậm, nhiều lúc chỉ mong quãng thời gian ấy qua thật nhanh, nhưng lại sợ nếu trôi qua rồi sẽ không đạt được kết quả như mong muốn.

Hạng Mĩ Cảnh nhìn thấy mình như bị một đồng băng dính cuốn chặt, nhìn thấy thế giới bên ngoài, nhưng lại sắp tắt thở. Đi làm thì nhàn rồi quá mức, cô chủ động gặp người tạm thời phụ trách công ty là Tiền Mẫn xin việc.

Tiền Mẫn đang ủ rũ vì không tìm được người hỗ trợ, thấy Hạng Mĩ Cảnh tích cực như thế, bèn nhờ cô tới hầm rượu nghiệm thu lô rượu nho Dung gia mới đặt sau đó đưa đến Dung Liên sơn trang.

Hạng Mĩ Cảnh lộ vẻ khó xử, hỏi Tiền Mẫn: “Có việc gì ngoài việc ấy nữa không?”.

Tiền Mẫn nhìn cô từ đầu tới chân, mỉm cười đáp: “Đây là cơ hội tốt để lấy lòng sếp tổng đấy”.

Hạng Mĩ Cảnh thầm nghĩ Dung Ngọc Lan và Dung Trí Dật đã về Mĩ rồi, người duy nhất cô có khả năng gặp nhất chính là Dung Trí Hằng. Cô cho rằng mình đã bị Dung Trí Hằng liệt vào danh sách những người không mấy thiện cảm, vì vậy không muốn vô duyên vô cớ loạng quạng trước mặt anh. Có điều cô không thể thể hiện thái độ quá bất thường trước Tiền Mẫn, hơn nữa chỉ là đưa rượu thôi mà, chưa chắc đã gặp Dung Trí Hằng. Thế là cô dối ý: “Tôi sợ mình gửi rượu xong lại không kịp chế được bị dụ dỗ, len lén giấu đi hai chai thì xong”.

Tiền Mẫn cười đáp: “Tôi nghe nói bên hầm rượu cung Dung Liên sơn trang rộng gần năm trăm mét vuông, cô cẩn thận đừng để say trong đó nhé”.

Hạng Mĩ Cảnh không biết hầm rượu trong Dung Liên sơn trang to tới đâu, nói cách khác cô thậm chí còn chưa từng tới Dung Liên sơn trang. Vì Dung gia không có thói quen tổ chức tiệc tùng ăn uống ở sơn trang, thỉnh thoảng có tổ chức những bữa tiệc quy mô nhỏ khách mời đều là những người đặc biệt quan trọng, không cần Bảo Nhã phải ra tay tổ chức, sơn trang tự phục vụ vô cùng chu đáo.

Dung Liên sơn trang vô cùng thần bí và rộng lớn, khắp cả vùng đất dưới chân núi chỉ có một mình sơn trang nhà họ Dung. Hạng Mĩ Cảnh mang số rượu đã được thẩm nghiệm tới cửa sơn trang, bị bảo vệ yêu cầu xuống xe để kiểm tra.

Xưa nay cô luôn là người tuân thủ quy định, đặc biệt là đang ở địa bàn của Dung gia, nên cô càng không dám lơ là, vậy là nhanh chóng cùng tài xế xuống xe.

Số rượu lần này tương đối lớn, cô mất hơn hai tiếng đồng hồ ở hầm rượu, giờ trời đã sắp tối. Từ cổng lớn, rẽ sang phải là rừng cây, cành lá xum xuê, bên trái lại là sân golf với thảm cỏ xanh rì, đường chính dẫn từ cổng vào căn nhà màu xám được xây theo kiểu Âu. Trước nhà có đài phun nước, đèn tường đã bật, ánh sáng khiến căn nhà trở nên vô cùng lung linh, căn nhà đó to hơn những căn nhà bình thường khá nhiều, thiết kế độc đáo, nhìn từ xa giống như một toà kiến thức cổ nổi tiếng có tuổi đời lâu năm.

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy cảnh tượng trước mắt thật bình yên. Cô hít sâu một hơi, lập tức ngửi thấy mùi hương quế nhàn nhạt. Mùi này thật dễ chịu, cô không kịp nhớ mà nhắm mắt hít sâu hơi nữa, vừa hay nghe thấy tiếng còi xe ngắn ngửi vang lên từ phía sau.

Theo phản xạ cô quay đầu nhìn, thấy một chiếc xe màu đen, là xe của Dung Trí Hằng. Tính bảo mật của xe khá cao, cô nhìn không ra Dung Trí Hằng có trong xe hay không, nên cũng không tò mò, ngược lại chỉ hơi cúi người đồng thời gạt nhẹ đầu.

Chiếc xe đi không nhanh, nhưng cũng không có ý định dừng lại. Hạng Mĩ Cảnh nhìn theo cho tới khi nó đi được một đoạn mới quay về chỗ chiếc xe chờ rượu.

Hầm rượu có hai cửa, một cửa ở trong toà nhà, một cửa lại ở bên ngách. Phòng của phó quản gia Ngụy của sơn trang bên cạnh cửa ngách đó.

Trước kia có quan hệ khá tốt với Dung Trí Dật nên cô quen với phó quản gia Ngụy, vì vậy sau khi chào hỏi đơn giản với anh ta xong, cô để hai người phục vụ bắt đầu chuyển rượu vào hầm. Cô có chút tò mò với hầm rượu này, nên chăm chú nhìn về hướng cửa ra vào của hầm rượu.

Phó quản gia Ngụy hào phóng cất tiếng mời: “Có muốn vào trong tham quan không?”.

Cô vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nhưng vẫn ngần ngại: “Thế có ổn không?”.

Phó quản gia Ngụy vừa giơ tay ra mời, vừa cười đáp: “Rượu trong hầm này không ít hơn nghìn chai, đa phần đều là do Tam thiếu gia sưu tầm sau khi về đây. Trí nhớ của Tam thiếu gia khá tốt, vì vậy chỉ xem được thôi, không được chạm vào, di chuyển lại càng không được”.

Cô đi sau phó quản gia Ngụy xuống hầm rượu. Nhiệt độ ở đây khá thấp, nhưng không quá lạnh, cách bài trí và ánh sáng gần giống hầm Roosevelt, nhưng vì là hầm rượu gia đình, nên giá rượu cùng những đồ trang trí nhỏ đều xa xỉ và đẹp hơn nhiều.

Cô biết Dung Trí Hằng có sở thích sưu tập rượu, nhưng khi thấy những loại rượu thậm chí hầm Roosevelt cũng đã hết hàng xuất hiện ở đây, cô không nén nổi hứng thú, ngắm nghía kĩ càng từng chai một, giống như Alice lạc vào xứ sở thần tiên.

Phó quản gia Ngụy thấy cô chăm chú như vậy, bèn không làm phiền cô nữa, đi kiểm tra việc chuyển rượu tới đâu rồi.

Cô ngó nghiêng từ rượu vang đỏ cho tới rượu vang trắng, cuối cùng cũng nhìn thấy rượu trong một chiếc tủ ướp lạnh đặc biệt. Loại rượu này có yêu cầu tương đối cao về các món ăn kết hợp, vì vậy trừ khi được chủ nhà được chủ nhà đặc biệt yêu quý, còn trong các bữa tiệc bình thường nó hiếm khi xuất hiện. Về tổng thể Hạng Mĩ Cảnh không hiểu nhiều về loại rượu lạnh này lắm, vì không nằm trong phạm vi đào tạo của Phương Tuân Kiệm, anh chê nó hơi quá ngọt, còn cô mặc dù khá thích, thỉnh thoảng tâm trạng vui vẻ sử dụng loại rượu này làm bánh pudding để uống trà chiều.

Cô thích màu vàng của loại vang trắng lạnh này, nên nhất thời quên bống lời cảnh cáo của phó quản gia Ngụy, giơ tay định cầm chai rượu trong tủ lên, nhưng giật mình bởi tiếng ho khê của một người đàn ông. Cô thoáng run, lập tức nhận ra sự luống cuống của mình, quay lại xin lỗi: “Ngại quá, tôi...”. kết quả, cô phát hiện ra người đó không phải phó quản gia Ngụy, mà là Dung Trí Hằng, nửa câu nói còn lại mắc kẹt trong cổ họng, ngập ngừng hai giây, cuối cùng vội lên tiếng chào: “Dung tiên sinh”.

Tâm trạng Dung Trí Hằng xem ra khá ổn, vẻ mặt nhẹ nhàng thoải mái. Anh vừa bước từ trên cầu thang xuống, cầm chai rượu Canada mà vừa rồi cô nhìn chăm chú lên, ngắm nghía một lát, ngược mắt hỏi: “Cô có tìm hiểu về rượu lạnh không?”.

Cô lắc đầu, thật thà trả lời: “tôi không tìm hiểu về loại rượu này”.

Dung Trí Hằng gật gù, đặt chai rượu về lại chỗ cũ, bước chậm chậm tới giá để rượu, rồi thông thả hỏi: “Cô đến đưa rượu?”.

Cô không định đi theo anh tới đó, nhưng cũng không thể đứng cách quá xa, vậy là chậm chạp bước từng bước nhỏ, đáp: “Vâng”.

Cô trả lời đơn giản ngắn gọn, không có ý định phát triển tiếp câu chuyện, không khí bỗng trở nên ngọt nhạt. Cô thấy buồn bực, nhưng mỗi lần đối mặt với Dung Trí Hằng, cô luôn cảm thấy rất áp lực, vô thức muốn kết thúc cuộc nói chuyện.

Dung Trí Hằng không cảm thấy có gì bức bách. Anh chậm rãi đi dạo quanh hầm rượu của mình, thỉnh thoảng lại cầm một chai lên ngắm nghía rồi đặt lại giá, thỉnh thoảng hỏi ý kiến của cô, nhưng không khen ngợi hay phản đối mỗi khi cô trả lời.

Cô vô cùng hối hận vì nhất thời tò mò mà chạy xuống hầm rượu, chỉ mong phó quản gia Ngụy mau chóng quay lại. Nhưng có lẽ nghe thấy tiếng Dung Trí Hằng, phó quản gia Ngụy không đến làm phiền hai người nói chuyện. Đợi Dung Trí Hằng đi dạo một vòng hầm rượu, phó quản gia Ngụy mới xuất hiện.

Cô đứng chờ chỉ thị của Dung Trí Hằng, kết quả anh lại sai phó quản gia Ngụy: “Hạng tiểu thư sẽ dùng bữa tối ở đây”.

Cô sưng người, chau mày nhìn Dung Trí Hằng.

Dung Trí Hằng quay người đi rất nhanh, chỉ buông lại một câu: “Chọn một chai trong số những chai tôi vừa cầm lên xem cho bữa tối”.

Một học sinh miễn cưỡng được coi là ưu tú gặp một giáo viên yêu cầu đặc biệt nhiều, đây là suy nghĩ lúc này của Hạng Mĩ Cảnh. Tại sao cô luôn phải đoán xem Dung Trí Hằng đang nghĩ đến loại rượu nào? Cô đâu phải người bán rượu vang. Cô chỉ đến đưa rượu! Vì vậy cô chẳng tốn tế bào não suy nghĩ xem Dung Trí Hằng muốn gì, tiện tay với chai Pinot Gris gần mình nhất mang lên.

Kết quả của sự lựa chọn tùy tiện ấy lại là câu trả lời chính xác.

Món chính trong bữa tối là cá ngừ và đậu, là món thường đi kèm với rượu Pinot Gris.

Phòng ăn nhỏ gần vườn hoa, rượu ngon mỹ thực ở ngay trước mặt, gió thu nhẹ nhàng thổi, Dung Trí Hằng ngồi ăn yên tĩnh ở ghế đối diện, còn cô có cảm giác như sấm nổ bên tai.

Dung Trí Hằng ngược mắt thấy cô không động dao dĩa, hỏi: “Không hợp khẩu vị?”. Khoảng hai giây sau, lại hỏi: “Hay là căng thẳng?”.

Cô kinh ngạc nghe câu thứ hai của anh, ngẫm nghĩ một lát, bèn nói thật: “Tôi căng thẳng”.

Anh không ngạc nhiên trước câu trả lời ấy, ngược lại còn khen ngợi sự thành thật của cô, khẽ cười một tiếng, rồi nói tiếp, nhưng là chuyện khác: “Joe tìm tôi nói về chuyện của cô”.

Cô biết ngay Dung Trí Hằng không vô duyên vô cớ giữ cô lại ăn cơm mà, vì vậy khi nghe anh nhắc tới Dung Trí Dật, cô chẳng kinh ngạc.

Giọng anh không cao không thấp, nhưng có lẽ vì đang ở nhà mình, nên phong thái hết sức thoải mái, nói không chút che giấu: “Cậu ấy đảm bảo với tôi rằng quan hệ giữa hai người không phải quan hệ trai gái, vì vậy tôi cũng mong cô sẽ không thích cậu ấy, tránh gây phiền phức”.

Cô cứng lưỡi.

Anh thần nhiên bổ sung thêm: “Hạng tiểu thư, tôi hi vọng cô hiểu, tôi không có thành kiến gì với cô cả, chỉ là tôi không muốn cô và Joe quá thân thiết mà thôi”.

Cái này giống như cảnh chia duyên rẽ thủy, nhưng cô và Dung Trí Dật không phải duyên phải thủy gì, thái độ Dung Trí Hằng quả thật khiến cô khó hiểu. Mấy hôm nay cô có quá nhiều việc phải nghĩ, giờ lại thêm chuyện này nữa, cô thấy rất vô vị không muốn bận tâm, nên cũng thể hiện rõ sự không vui ngay trước mặt anh.

“Dung tiên sinh, anh yên tâm, tôi sẽ không thích tiểu Dung tiên sinh đâu”. Giọng cô vô cùng kiên quyết, ánh mắt nhìn thẳng anh không hề né tránh, khiến người quen nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của cô cũng thấy hiếu kì. Anh biết cô hiểu lầm ý mình, nhưng không muốn giải thích nhiều, bởi có nhiều bí mật vẫn nên để trong lòng tốt hơn là tiết lộ.

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy rất bức. Bữa tối công phu tinh xảo thế này, nửa đầu bữa ăn còn phải ăn trong tâm trạng thận trọng, nửa sau lại ăn trong nỗi bức bối, thà ăn bát mì thịt bò bên lề đường còn hơn. Dung Trí Hằng quả nhiên không phải người dễ đoán biết, cô buông một câu như thế với giọng điệu không khách sáo, sắc mặt anh vẫn thần nhiên nói: “Cá nấu hơi quá lửa”, khiến sự bức bối của cô hoàn toàn biến mất.

Phó quản gia Ngụy không hiểu chuyện gì đã xảy ra trong bữa tối, vẫn coi cô là khách quý, trước khi về còn tặng cô hai chai rượu vang lạnh.

Cô không dám nhận.

Phó quản gia Ngụy lúc ấy mới nhớ ra phải giải thích: “Là Tam thiếu gia tặng cô”.

Cô đành phải nhận, nhưng cô không có chỗ để bảo quản, nên đành gửi món quà “an ủi” của Dung Trí Hằng vào hầm rượu của Trần Gia Phong.

Lại một đêm nữa Hạng Mĩ Cảnh mất ngủ. Uống hai cốc cafe xong mà chẳng có tinh thần nào.

Ấu Na cười hi hi cảnh cáo cô: “Tối nay có bão siêu cấp, cửa sổ cửa chính nhớ đóng cho chặt nhé. Thối một anh chàng đẹp trai vào còn đỡ, ngộ nhờ ông trời thổi vào một tên vừa béo vừa hói thì cậu thảm rồi. Bấy ngày sụt hai cân, chắc chắn bị tên béo đó đè chết”.

Cô khóc không nổi cười chẳng xong, cảm ơn lời nhắc nhở của Ấu Na, quay đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ. Quả nhiên sầm sì, gió thổi vù vù, không biết tối có mưa không.

Bữa trưa lười ra ngoài, Ấu Na mua sandwich về, cô cắn được hai miếng, thì chiếc di động chuyên liên lạc với Phương Tuấn Kiệt đổ chuông, cô lập tức bỏ chiếc sandwich sang một bên, vội vàng lật tìm điện thoại.

Giọng Phương Tuấn Kiệt có chút mệt mỏi, nhưng rõ ràng nghe như anh đang cố lên tinh thần, nghe thấy Hạng Mĩ Cảnh “a lô” mới hỏi: “Bữa trưa ăn gì?”.

Cô gạt vụn bánh mì trên mép, nói dối: “Canh sườn và măng xào tôm”, sau đó hỏi anh: “Anh đang làm gì?”.

“Chơi tới vòng thứ mười sáu”. Anh cười cười tự trào: “Anh sắp thành cao thủ chơi mạt chược rồi”.

Cô cố gắng chọn cách dịu dàng nhất để an ủi Phương Tuấn Kiệt: “Người già đánh mạt chược là cách hoạt động đầu óc tốt nhất. Hoạt động này thích hợp với ông ngoại anh hơn là đi săn”.

Anh cười khê: “Đầu óc ông còn linh hoạt hơn anh nhiều. Chơi bài với ông, anh gần như không thắng nổi”.

Anh trầm giọng, chậm rãi nói: “Anh không nhường ông, mỗi lần ông đều ra bài rất chuẩn, anh muốn quân gì, đang nghĩ đến quân gì, ông đều biết. Anh có thể thắng hay không, đều phải theo ý của ông”.

Cô biết anh đang nói tới chuyện khác, có lẽ anh vẫn chưa nhận được sự ủng hộ của Bạch Tiên Niệm. Cô nhớ tới chuyện của Từ Hi Lê, định mở miệng nói, nhưng lại sợ nhắc tới khiến anh thêm phiền, vậy là nói sang chuyện khác: “Sắp Trung thu rồi”.

Anh cười lần nữa, cố ý hỏi: “Em đang nhắc anh sắp tới lúc người và trăng đoàn viên phải không?”.

Cách nhau xa như thế, cô vẫn bị câu nói đùa của anh làm cho đỏ mặt, lắp bắp một hồi, đáp: “Em chỉ muốn nói với anh, đây là thời gian tốt để thể hiện tình cảm gia đình”.

Anh không tiếp lời cô, ngược lại còn thở dài, tỏ rõ lòng mình với cô: “Trước kia xa nhau còn lâu hơn, nhưng bây giờ anh thật sự muốn về. Món cơm bào ngư em học thế nào rồi? Lần trước anh còn chưa được thưởng thức”.

Cô nghe giọng anh, nhất thời kích động, hỏi: “Hay là em đi Los Angeles nhé? Anh không thể bỏ về giữa chừng, nhưng em có thể qua chỗ anh. Em tới làm cơm bào ngư cho anh ăn, được không?”.

Đầu tiên anh không nghĩ ra, sau đó lập tức vui vẻ đáp: “Được”.

Nhất thời kích động, nhưng cũng nguội rất nhanh. Anh đáp “được”, cô lại không biết phải nói tiếp thế nào, lúc này mới nhận ra mình vô hình chung đã gây thêm rắc rối cho anh.

“Hay là thôi vậy”. Cô gạt phắt suy nghĩ ấy đi, giải thích: “Sắp tết rồi, việc bên này cũng bận. Lại đang cuối năm, ngộ nhờ thành tích giảm, bị cắt thưởng cũng thôi, nhưng sẽ bị mọi người cười. Lại lời chuyện em và Lâm Khải Sương chia tay ra trêu chọc”.

“Mĩ Cảnh”. Anh ngắt lời cô.

Cô nghe giọng anh không được nhẹ nhõm, lại càng hận sự nhanh mồm nhanh miệng vừa rồi của mình, khiến anh rơi vào tình huống khó xử, nên cũng chẳng quan tâm tới việc anh ngắt lời mình, tiếp tục nói: “Cậu gọi điện mấy lần, nói đã lâu em không về nhà, nếu có thời gian em nên về Tam Á trước xem thế nào. Trước sau gì thì anh cũng về, cơm bào ngư rồi sẽ được ăn thôi”.

Anh đợi cô nói xong, xác định cô sẽ không còn tìm được lí do nào khác nữa, im lặng hồi lâu, rồi chân thành nói: “Em đến Los Angeles đi”.

Cô ngáp ngừng: “Nhưng...”.

Anh cười khê, nói: “Ở đâu ra nhiều nhưng thế. Anh muốn gặp em, có điều tạm thời không thể rời đây được, vì vậy đành mời em bay qua Thái Bình Dương tới thăm anh thôi”.

Cô cảm động tới suýt rơi nước mắt.

Giọng anh trầm thấp nhưng không còn cô độc như vừa rồi nữa, anh nói: “Mĩ Cảnh, anh rất cần em”

Sau khi quyết định đi Los Angeles, việc đầu tiên Hạng Mĩ Cảnh làm là lấy chứng minh thư Hồng Kông bị vứt dưới đáy tủ của mình ra, sau đó đặt vé máy bay, rồi xin Tiền Mẫn nghỉ phép với lí do về Tam Á thăm nhà.

Tiền Mẫn thấy thời gian gần đây cô cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ, đương nhiên đồng ý để cô về Tam Á nghỉ ngơi, Âu Na lại kháng nghị việc nghỉ phép của cô quá đột ngột.

Nhưng kháng nghị vô hiệu. Ngay chiều hôm ấy, Hạng Mĩ Cảnh xách túi ra khỏi công ty về nhà bắt đầu thu dọn hành lí.

Thực tế thì vé đặt vào tối mai, cô còn gần ba mươi tiếng để chuẩn bị. Nhìn khuôn mặt có phần tiều tụy của mình trong gương, cô vừa hối hận thời gian này đã không chăm sóc tốt cho bản thân, vừa bắt đầu đắp mặt nạ.

Mang tâm trạng hào hứng kích động suốt ba mươi tiếng đồng hồ, Hạng Mĩ Cảnh ra sân bay từ sớm.

Sau khi qua cửa kiểm soát cô vào phòng chờ ngồi chưa nóng chỗ đã giật nảy mình vì thấy Chương Du đi về phía mình chào hỏi. Cô thấp thỏm lo lắng, đành cố gắng hết sức để trấn tĩnh, mở miệng hỏi Chương Du trước: “Đi đâu thế?”

Chương Du liếc nhìn hành lí của cô trước, sau đó nhìn cách ăn vận trang điểm bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn của Hạng Mĩ Cảnh, sau đó mới đáp: “Los Angeles”, rồi hỏi: “Còn em?”

Cô không ngờ mình lại đi cùng chuyến bay với Chương Du, không thể nói dối, đành tìm lí do khác: “Hẹn bạn đi Mĩ du lịch, cô ấy đi từ Bắc Kinh. Chị đi công tác à?”

Chương Du gật đầu, sau đó mời: “Đi uống cafe nhé?”

Cô nhận lời, trong lòng bắt đầu suy nghĩ nên xem nói thế nào cho phù hợp.

Hai người gọi cafe đen.

Chương Du bưng cốc cafe lên uống một hớp lớn, rồi hỏi cô bằng giọng khá thoải mái: “Đã lên lịch trình chưa?”

Cô nói cho Chương Du nghe những lời mình vừa chuẩn bị, rồi cố ý nói: “Có chỗ nào thú vị thì giới thiệu cho em”.

Chương Du đặt cốc cafe xuống, nửa cười nửa không đáp: “Trước mỗi lần đi Mĩ, chị ít nhất mất hai đêm không ngủ được, hề nghĩ tới việc ngồi máy bay trong thời gian dài như thế sau đó còn bị cấp trên phê bình là chẳng có chút tình cảm với mảnh đất ấy, xong việc là lập tức lên máy bay về luôn, chưa từng đi đâu chơi cả”.

Cô không hiểu lắm về tình hình công việc của Chương Du, theo lí thì, mặc dù tập đoàn Hải Thành có vài chi nhánh ở Mĩ, nhưng một quản lí cấp cao về PR như Chương Du đi một quãng đường xa tới đó thì có thể chịu phê bình gì chứ, vì vậy cô cho rằng Chương Du đang nói đùa.

Chương Du nhận ra ngay nét nghi ngờ trên sắc mặt Hạng Mĩ Cảnh, trầm mặc vài giây, dường như đang do dự điều gì đó, gơ tay cầm cốc cafe lên, uống nốt phần còn lại. Miệng ngập vị đắng, nhưng dù có đắng đến đâu cũng không thể át được những gì trong lòng đang nghĩ, cuối cùng Chương Du hắng giọng, gọi: “Mĩ Cảnh”.

Hạng Mĩ Cảnh ngẩn ra. Hồi mới vào nghề Chương Du dẫn dắt cô, khi tự giới thiệu bản thân mình, Chương Du hỏi cô có tên tiếng Anh không, cô nói có, từ đó về sau, mọi người trong công ty chỉ gọi cô là “Theresa”. Bỗng nghe Chương Du gọi mình là “Mĩ Cảnh”, cô bất giác ngồi thẳng người, nghiêm túc lắng nghe.

Chương Du lặng lẽ nhìn Hạng Mĩ Cảnh hai giây, sau đó mím môi cười, giọng cũng có vài phần bất lực: “Em có tin vào định mệnh không?”

Hạng Mĩ Cảnh “hả” một tiếng, sau đó hơi ngạc nhiên gật đầu.

Chương Du cụp mắt, nói tiếp: “Nếu hôm nay chị không gặp em, em đến Los Angeles, gặp Phương Tuấn Kiệt, em cho rằng mình tạo ra ảnh hưởng thế nào đối với anh ta?”.

Hạng Mĩ Cảnh sững sờ, vô thức định lên tiếng giải thích, nhưng lời nói như bị mắc kẹt trong cổ họng.

Chương Du không cho cô quá nhiều thời gian để phản ứng, nói tiếp: “Hoàn cảnh của anh ta em biết rất rõ, mục đích đi Los Angeles em cũng biết, nhưng có một việc anh ta chưa nói với em. Một trong những điều kiện để Bạch lão tiên sinh nhận lời giúp là anh ta phải kết hôn với một tiểu thư môn đăng hộ đối. Đến bây giờ, anh ta vẫn chưa chấp nhận yêu cầu của Bạch lão tiên sinh, thậm chí anh ta còn đề nghị chuyển nhượng phần lớn cổ phần của mình ở tập đoàn Hải Thành cho Bạch lão tiên sinh để đổi lấy tự do hôn nhân. Nhưng chuyện của mẹ anh ta đã khiến Bạch lão tiên sinh phải chịu một cú sốc nặng, vì vậy ông già rất kiên quyết. Lần này chị đi Los Angeles, là để báo cáo tình hình với Bạch lão tiên sinh. Mĩ Cảnh, thực ra chị là người do Bạch gia bồi dưỡng, chị chuyển từ Bảo Nhã sang Hải Thành là để giúp đỡ Phương Tuấn Kiệt”.

Hạng Mĩ Cảnh lắc đầu: “Nếu chị là người của Bạch gia, nếu chị sang Hải Thành là để giúp Phương Tuấn Kiệt, tại sao việc của Trung Ninh Trọng Khoa chị không nhắc nhở Phương Tuấn Kiệt?”.

Ánh mắt Chương Du vô cùng kiên định, giọng điệu lại ôn hoà, căn bản không giống như nói dối. Chị ta đáp: “Bởi vì Bạch lão tiên sinh muốn Phương Tuấn Kiệt phải rơi xuống đáy vực, ông ta muốn Phương Tuấn Kiệt đích thân tới tìm ông ta cầu xin giúp đỡ, ông ta muốn trái tim Phương Tuấn Kiệt phải tàn nhẫn hơn nữa, phải cứng hơn nữa. Chỉ có như thế, sau khi bỏ ra tất cả để giành lại Hải Thành, Phương Tuấn Kiệt mới nở ra tay với người thân của mình”.

Hạng Mĩ Cảnh vừa kinh ngạc vừa không hiểu: “Tại sao Bạch lão tiên sinh không tự ra tay với tập đoàn Hải Thành?”.

Chương Du nói: “Ông ta nhiều tuổi rồi, hơn nữa ông ấy cho rằng thù của con gái nên do cháu ngoại trả”.

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy tất cả giống như một vở kịch, cô không sao chấp nhận nổi, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Chương Du đã biết trước Hạng Mĩ Cảnh sẽ có phản ứng như thế, nên không vội vàng ép cô, ngược lại trầm mặt hồi lâu, mới nói: “Mỗi câu vừa rồi của chị, đều có thể đưa chị vào thế nguy hiểm, nhưng chị vẫn lựa chọn nói cho em biết. Bởi vì chị giống em, chúng ta đều nhìn thấy sự nỗ lực của Phương Tuấn Kiệt, chúng ta đều không muốn nhìn thấy anh ta thất bại sau mỗi lần nỗ lực. Anh ta là người sống chẳng dễ dàng gì, những người thật sự quan tâm anh ta ít tới đáng thương, anh ta không dễ tin người, cũng khó có tri âm tri kỷ, thậm chí ngay cả tâm trạng thật sự cũng ít để lộ trước mặt mọi người. Nếu không giành lại được tập đoàn Hải Thành, thì cả đời này anh ta sống không yên”. Giọng Chương Du có chút nghẹn ngào, dừng lại điều chỉnh tâm trạng xong, chị ta lại nói: “Chị không biết là tại sao em lại tới Los Angeles, cũng có thể là em nhớ anh ta, cũng có thể là anh ta sắp không kiên trì được nữa. Anh ta dành cho em một thứ tình cảm đặc biệt, vì vậy em sẽ trở thành động lực cho anh ta. Nhưng em nên biết, từ xưa tới nay, không ai vừa có thể có cá lại vừa có cả tay gấu. Nếu anh ta thành công, chưa chắc đã phải từ bỏ tình cảm dành cho em, nhưng nếu anh ta vẫn kiên quyết không chấp nhận điều kiện của Bạch lão tiên sinh, thì con đường tới thành công của anh sẽ rất vất vả”.

Hạng Mĩ Cảnh cắn chặt môi dưới, sợ mình thở mạnh, nước mắt tuôn rơi.

Chương Du nhìn đôi mắt đỏ mọng của Hạng Mĩ Cảnh cũng cảm thấy bức bối. Chị ta nói: “Có lẽ em cho rằng chị quá nhẫn tâm. Nhưng nếu biết anh ta dành nhiều tình cảm cho em thế này, trước kia chị nhất định không đồng ý cho em vào Bảo Nhã, cũng sẽ không đứng nhìn quan hệ của hai người phát triển tới mức như ngày nay”.

Hạng Mĩ Cảnh đỏ mặt nhìn Chương Du.

Chương Du thở dài, khuyên: “Tính cách anh ta như thế, mà đối với em được như thế này, đã là kì tích rồi. Chị không khuyên em phải rời xa anh ta, trong xã hội hiện đại, nam nữ vì lợi ích riêng mà mang hôn nhân ra đổi không phải chuyện mới mẻ gì, nếu em thật sự yêu anh ta, thật sự hi vọng anh ta hoàn thành được tâm nguyện, thì đừng sang đó tăng thêm áp lực gánh nặng cho anh ta nữa. Anh ta là người kiên cường, nhất định sẽ vượt qua được”.

Loa đã bắt đầu mời hành khách làm thủ tục lên máy bay.

Chương Du chậm rãi đứng dậy, cuối cùng nói với cô: “Mĩ Cảnh, đừng trách chị. Đời người vốn rất nhiều việc bất đắc dĩ, chúng ta chỉ là con thuyền nhỏ trôi dạt trên biển, phải nhìn sắc trời mà giương buồm thôi”.

Hạng Mĩ Cảnh ngồi ở phòng chờ rất lâu, trên loa nhắc tên cô lần nữa, giọng nói đó cứ quẩn lầy tai cô, cô có cảm giác như vọng từ rất xa tới.

Phục vụ của quán nước tốt bụng mang khăn giấy cho cô, lúc này cô mới biết nước mắt chảy đầy mặt.

Cô đến sân bay từ rất sớm chờ đợi chuyến bay của mình, kết quả lại đứng yên nhìn máy bay bay vào bầu trời đêm. Thì ra cảm giác thất vọng còn đau đớn hơn là ngã từ trên mây xuống, nhưng cô có thể làm thế nào? Bỏ mặc tất cả để tới bên Phương Tuân Kiệm? Cô sẽ vui nếu mình thành động lực cho anh, nhưng cũng rất buồn nếu trở thành gánh nặng cho anh. Cô chẳng qua chỉ là một người phụ nữ bình thường, yêu một người đàn ông, muốn cùng người đàn ông đó sống bên nhau đầu bạc răng long. Nhưng ông trời không cho cô cơ hội ấy, ban đầu cô là người tình bí mật của anh, có lẽ về sau, mãi mãi về sau, cô cũng chỉ có thể trở thành bí mật không bao giờ được tiết lộ của anh.

Cô phải mất rất nhiều thời gian mới bình tĩnh được trở lại, sau khi xác định giọng bình thường, cô mới lấy di động ra gọi cho Phương Tuân Kiệm.

Phương Tuân Kiệm tưởng cô đã lên máy bay, còn cười dặn cô đừng uống cafe, tránh hưng phấn quá đà, lại mất ngủ cả đêm.

Cô nghe thấy giọng anh, suýt nữa lại khóc, cầm di động ra xa tai, hít sâu một hơi, sau đó áp lại gần, nói với anh: “Mợ em gọi điện đến nói cậu nhập viện rồi, giờ em phải về Tam Á ngay, không thể đi Los Angeles nữa”.

Phương Tuân Kiệm không hề nghi ngờ lời cô, lo lắng hỏi: “Có phải bệnh cũ tái phát không?”.

Cô sợ nói nhiều, anh sẽ nhận ra điều bất thường, nên đáp bừa vài câu, rồi lấy cớ phải đi đổi vé liền cúp máy.

Sân bay lúc nào cũng đông đúc ồn ào, vui buồn tan hợp đều có cả, ai cũng có câu chuyện của riêng mình, đều có nỗi bi ai bất đắc dĩ của riêng mình.

Hạng Mĩ Cảnh đổi vé đến Tam Á xong thì gần đã một giờ đêm, cô sợ lúc này mà về nhà sẽ làm phiền cậu mợ, nên đến khách sạn Hạ Việt ở Tam Á nghỉ một đêm.

Cô yêu cầu dùng phòng tổng thống, sau khi đổ hết hành lí ra giường, cô mới đi tắm.

27. Chương 27

Bồn tắm to đến kinh ngạc, cô xả nước đầy bồn, đổ cả một chai tạo bọt vào, khuấy cho bọt lên, sau đó mới vào tắm.

Phòng rộng, đèn khuya, thật là một khung cảnh yên tĩnh tới mức khiến người ta phát sợ. Mở ti vi trong phòng tắm ra, đúng kênh phim truyện, đang phát bộ phim cũ của Vương Gia Vệ mà cô và Phương Tuân Kiệm đã từng xem cùng nhau.

Kim Thành Vũ lái chiếc xe kem chở theo một gia đình đủ già trẻ lớn bé bị anh ép mời lên xe, vừa đi dạo thành phố về đêm vừa ăn kem.

Cô xem mà thấy lòng tắc nghẹn, vội vàng nhắc điều khiển lên chuyển kênh, nhưng bấm lên trước, lùi về sau đều chẳng có chương trình nào đáng xem, cuối cùng vẫn quay lại xem bộ phim ấy.

Xem từ đầu tới cuối đều thấy buồn, cuối phim, hình ảnh Lí Gia Hân ngồi trên xe do Kim Thành Vũ lái lao vút qua con ngõ hẹp khiến cô không kịp được nước mắt. Nước mắt chảy qua khoé miệng, mùi vị mặn mặn, mặn tới phát đắng.

Cô tắm trong bồn rất lâu, da bắt đầu trắng nhợt mới chịu ra, tùy tiện với chiếc khăn quấn lên người, sau đó nằm nghiêng xuống giường. Tóc ướt thấm vào gối nhưng cô không còn tâm trạng để lau nữa, chỉ muốn cố gắng nhắm mắt, ép mình phải ngủ. Một lúc sau lại thấy lạnh, thế là lục đồng quần áo trên giường lôi quần áo ngủ ra mặc, sau đó dùng khăn tắm lau qua loa tóc, rồi chui lại vào chăn.

Cứ như thế, phải hơn bốn giờ cô mới ngủ được. Nhưng dù mệt mỏi như vậy, chưa bảy giờ sáng cô đã dậy, vô cùng đau đầu. Cô đoán mình bị cảm, vậy là bò dậy, tìm thuốc cảm trong hộp thuốc uống hai viên, rồi lại chui vào chăn nhắm mắt lại.

Nhưng không thể ngủ được nữa, nhắm mắt lại khiến mắt nặng nề hơn, dễ suy nghĩ lung tung hơn, thế là cô mở mắt ra nhìn chiếc sofa bọc da màu vàng cam đặt cạnh cửa sổ. Sau đó đói bụng, lần chần một lúc, cuối cùng vẫn quyết định xuống phòng ăn.

Cô biết bộ dạng lúc này của mình trông rất khó coi, đi rửa mặt đánh răng, nhìn mình từ đầu tới chân qua gương mà không tránh khỏi kinh ngạc. Cô cố gắng tự nhắc nhở bản thân, tự nói với mình, tình hình chưa chắc đã tệ đến mức ấy, cô tin Phương Tuấn Kiệt, thì càng phải kiên định, cho dù tình hình tồi tệ như thế thật, anh chắc chắn cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng như lúc này của cô.

Sau khi điều chỉnh tâm trạng xong, cô lại tắm rửa lần nữa, chọn một chiếc váy màu cà rốt, nén chịu cảm giác khó chịu vì bị tắc mũi, đi đến nhà ăn.

Nhà ăn thiết kế cửa sổ bằng kính chạm đất, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào, qua kính còn nhìn thấy cả sóng biển.

Trước biển, tâm trạng dễ chịu hơn nhiều. Cô ngồi ở nhà hàng hơn một tiếng đồng hồ, sau đó quay về phòng thu dọn hành lý, gọi xe về nhà.

Giá nhà trong thành phố ngày càng đắt, những lúc sốt, giá nhà trên đảo nhân tạo đắt hơn giá vốn gấp nhiều lần.

Diêu Lập trung là cậu họ của Hạng Mĩ Cảnh, trước khi gia đình lâm vào cảnh khốn khó, cô hoàn toàn không biết mình còn có một người họ hàng như thế này, nhưng chính người cậu họ bán đồ nướng ven biển ấy đã cứu vớt cuộc đời cô. Sau khi kiếm được tiền, mấy lần cô yêu cầu đổi nhà cho cậu họ nhưng họ từ chối, nói muốn sống ở căn hộ cũ, vì vậy cô đành dồn sự quan tâm sang Diêu Bội Bội.

Nhà cậu họ cách thành phố khá xa, nhưng gần biển, nên bán đồ nướng rất đắt hàng. Hạng Mĩ Cảnh một năm về khoảng đôi lần, hôm nay đột nhiên xuất hiện, đương nhiên khiến vợ chồng Diêu Lập Trung vừa vui mừng vừa ngạc nhiên.

Đứa trẻ sống xa quê, về nhà gặp người thân, luôn có cảm giác thân thiết và ấm áp. Vợ chồng Diêu Lập Trung lại là người tốt, thật thà nhân hậu, người bạn thân thu dọn phòng ốc, người vợ vàng ra chợ mua thức ăn về làm cơm. Hạng Mĩ Cảnh lòng vốn đang nhiều chuyện buồn, nhìn tình cảm họ dành ỉnh cô thực sự muốn khóc.

Mợ là người mau nước mắt, thấy cô như vậy, cũng khóc, kéo tay cô nói một mình sống bên ngoài không dễ dàng gì, còn nhắc lại chuyện bốn năm trước cô vay tiền bạn học cho cậu chữa bệnh.

Cô có ý né tránh chuyện đó, đành nói sang chuyện khác, cảm thấy quay về nhà, lòng bình an hơn nhiều.

Mỗi bữa ăn cơm đúng giờ, buổi chiều thì thường đi dạo tới những nơi quen thuộc ngày xưa, buổi sáng thì ngủ đến mười giờ hơn. cả ngày, chỉ buồn nhất lúc Phương Tuấn Kiệt gọi điện.

Cô muốn nghe giọng anh, nhưng lại sợ nghe thấy giọng anh, anh hỏi về bệnh tình của Diêu Lập Trung, cô vẫn trả lời thận trọng giấu anh. Có hai, ba lần suýt thì cô không kìm chế được, nhưng cô không biết mình nên nói với anh đừng quan tâm tới cảm giác của cô cứ việc theo đuổi thành công của anh hay nói xin anh đừng rời xa cô.

Cô sống trong amu6 thuận và dần vất.

Ở nhà gần một tuần, trước đêm trở về Thượng Hải, Lâm Khải Sương gọi điện cho Hạng Mĩ Cảnh.

Lâm Khải Sương không biết cô không ở Thượng Hải, bảo cô buổi tối cùng đi uống rượu.

Anh quay về nhanh như thế, cô cảm thấy ngạc nhiên, cười hỏi anh có phải không chịu nổi áp lực từ phía gia đình nên đã “bỏ tối theo sáng” rồi không. Không ngờ anh thật thà kể: “Hôm nay là ngày đầu tiên anh đi làm ở Lâm thị. Mĩ Cảnh, cuối cùng anh đã hiểu ra rằng, có những trách nhiệm mình muốn trốn cũng không được”.

Cô “hả” một tiếng, hỏi: “Sao lại đột ngột vậy?”.

Anh xưa nay vẫn sống rất thoải mái, vì vậy giọng điệu khi nói chuyện cũng mang lại cho người đối diện cảm giác rất tự tại, nhưng lúc này giọng anh nặng nề buồn bã, anh đáp: “Mẹ anh mắc chứng Alzheimer”.

Cô lại “hả” một tiếng nữa, không dám tin vào tai mình, hỏi: “Đùa sao? Mẹ anh minh mẫn như vậy sao lại bị Alzheimer? Trước kia không có dấu hiệu gì sao?”.

Anh không muốn nói nhiều, cười bắt lực nói: “Trí nhớ của bà ngày một giảm sút, àm anh vẫn chưa học được gì. Hôm nay là ngày đầu tiên anh chủ trì cuộc họp, nhưng anh hoàn toàn không biết mình nên nói gì”.

Tình trạng của Lâm Khải Sương đúng là nhân tính không bằng trời tính.

Hạng Mĩ Cảnh sau khi quay về Thượng Hải, lập tức đi gặp anh.

Hai người ngồi trong một quán rượu bên sông Hoàng Phố.

Lâm Khải Sương trông có vẻ mệt mỏi, anh trút bầu tâm sự với Hạng Mĩ Cảnh: “Anh sống ba mươi năm nay, mới phát hiện ra mình đã sống những ngày vô ích. Anh chỉ mãi đuổi theo lí tưởng của mình, tình yêu của mình mà chưa bao giờ nghĩ đến mẹ. Mẹ là một người phụ nữ, giữ gìn gia nghiệp mà cha anh để lại, anh không những không chia sẻ được gì với bà, còn gây thêm rắc rối. Giờ bà bệnh, anh vội trở về, đành bắt đầu học lại. Bà chỉ có một người con trai là anh, nhưng anh thật chẳng ra gì”. Anh nói mãi nói mãi, tròn mắt đỏ hoe, anh không dám nhìn thẳng vào mắt cô, giống như hận sự yếu đuối của mình, nhưng lại không thể không thừa nhận sự yếu đuối của mình từng có. Anh nói tiếp: “anh khinh ghét những người trong giới này, khinh ghét những người vì lợi ích mà chuyện gì cũng dám làm, có điều anh lại sống trong vòng tròn ấy. trước kia anh có thể vờ vịt sống thanh cao, thực ra nếu không có gia đình chống lưng, thì anh sao sống được tự do tự tại như thế. trước kia anh không hiểu vì sao có những gia đình xảy ra đại chiến chỉ vì tranh giành lợi ích, nhưng giờ anh biết nếu kẻ nào muốn đoạt Lâm thị khỏi tay anh, anh cũng sẽ sống chết cùng kẻ đó. Mĩ Cảnh, em có tin được không, thế giới này thật ra là một tấm lưới lớn, nó bao trùm lên mỗi người chúng ta, chúng ta không ai thoát ra được, cho dù có giấy giũa tới tan xương nát thịt thì cuối cùng vẫn phải chết trong đó”.

Hạng Mĩ Cảnh chưa từng thấy Lâm Khải Sương thế này bao giờ, anh tự trách mình, khiến lòng cô cũng bị giầy vò. Cô rất muốn phát huy sở trường an ủi người khác của mình, nhưng lại cảm thấy những lời khách sáo quá sáo rỗng, cô muốn hỏi anh, anh sẽ làm thế nào với tình yêu của anh, nhưng nhìn anh đau khổ tới mức ấy, cô sao dám đào khoét thêm vào vết thương của anh nữa?

Màu sắc màn đêm đẹp mà không thật, gió thu thổi tới, đến nhanh, lướt qua mặt người, lạnh thấu vào tim.

Lâm Khải Sương lại uống thêm mấy li. Tửu lượng của anh không khá, Hạng Mĩ Cảnh tưởng anh sẽ gục ngay trên bàn, không ngờ anh trầm giọng, sau đó hỏi cô: “Mĩ Cảnh, em có thể đồng ý lấy anh không?”.

Hạng Mĩ Cảnh sững sờ.

Lâm Khải Sương nhìn vẻ mặt đó của cô, ngả người vào thành ghế phá lên cười điên cuồng.

Cô có chút bối rối, chau mày nhìn hành động bất thường của anh,

Anh cười một hồi, cuối cùng giải thích: “Mẹ anh bảo anh tìm em cầu hôn. Anh biết em có người yêu rồi, cho dù không có, em cũng sẽ không kết hôn với anh. Chuyện của anh lan truyền khắp bên Thượng hải này rồi, muốn tìm người kết hôn để cứu vãn e chỉ càng làm trò cười cho thiên hạ”.

Cô đành nói: “Kết hôn và công việc là hai chuyện khác nhau, anh không cần để ý người khác nghĩ gì”.

anh lại uống, vốn mượn hơi rượu nên anh mới dám nói với cô nhiều như thế, giờ càng thêm thoải mái, cười ha ha rồi hỏi vào ý chính: “Thì ra em đúng là có người yêu rồi. Là người lần trước để lại vết hằn trên cổ em đúng không?”.

Cô khóc không được cười chẳng xong: “Trí nhớ của anh có thể dùng tốt quá như thế được không?”.

Anh cười càng phóng túng, khiến không ít người quay lại nhìn.

Cô không muốn phá hỏng tâm trạng của anh lúc này, nên không can ngăn khuyên nhủ, chỉ cười cười nhìn anh.

Anh cười một lúc, dừng lại, nhìn ngắm cảnh sông, rồi lại nhìn cô, thở dài: “Anh chiếm vị trí bạn trai của em lâu như vậy, anh ta nhất định hận anh lắm nhỉ?”.

Cô bắt lực lắc đầu.

Anh nhìn cô chăm chăm hồi lâu, đoán: “Em nhất định rất yêu anh ta”.

Cô trầm mặt không đáp.

Anh càng khẳng định: “Chắc chắn rất yêu”.

Cô bị anh hỏi tới phát ngại, cụp mắt cười đáp: “Sao đột nhiên lại chuyển sang nghiên cứu em?”.

Anh cầm li lên cụng li với cô: “Khi còn có thể yêu thì hãy yêu hết mình, sau này nhớ lại mới không hối hận”.

Cô hiểu anh nói vậy thực ra là nói cho chính mình nghe, nhưng anh không biết, những lời ấy cũng đã chạm vào trái tim cô.

Ngay từ khi bắt đầu, cô đã không dám yêu Phương Tuấn Kiệt hết mình, sợ anh bỏ rơi cô, sợ mất anh, nên niềm vui của họ mới thật ngắn ngủi. Như Chương Du đã nói, họ giống như chiếc thuyền nan giữa biển lớn, gió táp mưa sa sẽ khiến thuyền lật, kết cục là chìm xuống đáy biển, hoặc bị trôi đi rất xa.

Hạng Mĩ Cảnh quay về làm trước thời hạn, khiến Tiền Mẫn giải toả được rất nhiều áp lực.

Cô không phải quá yêu công việc này, nhưng ít nhất cô thật lòng coi trọng nó, gặp phải những khách hàng khó cũng chỉ coi như cơ hội để mình rèn luyện bản lĩnh mà thôi. Sau thời gian nghỉ phép dài ngày khiến cô bận tới mất tới mũi, thậm chí còn không có thời gian chủ động gọi điện cho Phương Tuấn Kiệt.

Có lẽ Phương Tuấn Kiệt cũng bận, nên mỗi khi gọi điện cho cô giọng anh toát ra vẻ mệt mỏi.

Trước kia cô rất vui khi nhận được điện thoại của anh, bởi vì khí ấy nó chứng tỏ anh quan tâm tới cô, nhớ tới cô, nhưng gần đây mỗi lần nhìn số máy hiển thị trên màn hình, lòng cô vô cùng đau đớn.

Cô không hỏi anh về tình hình bên đó, cũng không hỏi bao giờ anh về. Nội dung trò chuyện của họ vô cùng có hạn, không nhắc tới quá khứ cũng chẳng đề cập tới tương lai.

Thỉnh thoảng anh kể về những việc buồn cười mà anh gặp phải, nhưng anh không giỏi kể chuyện cười, nên chỉ mang lại cảm giác chua xót cho người nghe.

Cô không thể tâm sự được với ai, bận rộn đến nửa đêm mới về nhà, cuộn người trên giường nhưng không ngủ được. Uống nửa chai rượu, hơi chéch choáng cũng tốt, nhưng đáng sợ nhất là cảm giác nửa tỉnh nửa say khiến toàn thân lạnh run. Cô nhớ hơi ấm cơ thể anh, nhớ tới phát khóc.

Chương Du tới tìm cô. Cô ý chọn một quán cafe kín đáo.

Cô không chế tâm trạng của mình rất tốt, dường như chưa có chuyện gì xảy ra, Chương Du là sư phụ đưa cô vào nghề, cô là một học trò tôn trọng sư phụ mình.

Chương Du hiểu tính cách của cô, không nói nhiều những lời sáo rỗng, mà thật lòng bảo: “Phương Tuấn Kiệt không biết việc chị gặp em ở sân bay. Mĩ Cảnh, em là người con gái tốt, biết làm thế nào mới là tốt cho anh ta”.

Cô lắc đầu, tự trào cười khổ: “Tôi vì tiền mới làm vậy. Chị không biết tôi và anh ấy bắt đầu thế nào đâu”.

Chương Du thở dài lắc đầu, ngáp ngừng một lát, nói với cô: “Bạch lão tiên sinh đã ra con bài cuối cùng, đối tượng là Từ Hi Lê. Hai hôm nữa Phương Tuấn Kiệt sẽ về nước, em nên có sự chuẩn bị tâm lý”.

Cô cố gắng kìm chế nỗi buồn trong lòng và những dòng nước mắt chực trào ra, khẽ cuối đầu, cố trả lời bằng giọng thoải mái: “Cũng chẳng có gì để chuẩn bị cả”.

Chương Du biết cô buồn, cũng không ép, mà chỉ nói: “Chị đưa em vào ngành, cũng coi như hiểu tính cách em. Nếu đổi lại là người khác, có thể chị sẽ viết cho người ta một tấm séc, nhưng em không giống họ. Em có thể lựa chọn rồi đi cũng có thể chọn ở lại, chị sẽ không nói với Bạch lão tiên sinh. Nhưng em phải biết, tình yêu thật ra rất ích kỉ, em có thể nhìn được việc anh ta lấy người phụ nữ khác, không có nghĩa em có thể nhìn được cả đời. Phụ nữ coi tình yêu là tất cả, còn đàn ông, tình yêu chỉ là một phần cuộc sống của họ mà thôi”.

Cô quả quyết đáp: “Em hiểu ý chị”.

Cuối cùng Chương Du khuyên: “Nếu anh ta thật sự kết hôn với Từ Hi Lê, thì hôn nhân của họ sẽ rất vững chắc, bởi vì sợi xích liên kết lợi ích là sợi xích bền vững nhất”.

Chương Du đi rồi, Hạng Mĩ Cảnh còn ngồi một mình trong quán rất lâu.

Tiền Mẫn đến mua trà chiều, thấy cô đang ngồi ngẩn ngơ, bèn đi đến, cố ý nói: “Xem ra vết thương chia tay vẫn chưa khỏi hẳn nhỉ? Tôi thấy Lâm Khải Sương bắt đầu tiếp quản Lâm thị rồi, hay anh ta đã cải tà quy chính? Nếu cô thật sự không nỡ, thì hãy làm lại từ đầu với anh ta đi. Ai chẳng có quá khứ, quan trọng là phải vui vẻ sống mà nhìn về phía trước”.

Hạng Mĩ Cảnh lười biếng lườm Tiền Mẫn một cái, rồi nhếch mép cười, sau đó đột nhiên bảo: “Bọn mình đi shopping đi”.

Làm PR, shopping mua quần áo, trang điểm là môn học bắt buộc, nhưng như hôm nay, hoàn toàn không có mục đích gì, nhìn thấy cửa hàng là vào, nhìn thấy bộ quần áo, túi xách giày dép mà thử vừa là mua, điên cuồng mua sắm như vậy đối với Hạng Mĩ Cảnh là lần đầu tiên.

Ban đầu Tiền Mẫn còn có thời gian để thử đồ, về sau chỉ còn thời gian tư vấn cho Hạng Mĩ Cảnh. Cô lớn tuổi hơn, nhiều kinh nghiệm hơn Hạng Mĩ Cảnh, trong cuộc sống cũng không hề bạc đãi bản thân mình, cũng có lúc chầy thẽ, nhưng nhìn Hạng Mĩ Cảnh quẹt thẻ như thế không dừng như thế, cô cũng tò mò hỏi: “Bạn trai cũ của cô có phải đối với cô quá tốt không? Đến giờ vẫn còn chu cấp cho cô?”.

Hạng Mĩ Cảnh nghe Tiền Mẫn hỏi thế, mới phát hiện ra sự sơ xuất của mình, nhưng giờ thu thẻ về thì không hay lắm, ngẫm nghĩ rồi đáp: “Đúng thế, vì vậy tôi mới không nỡ chia tay anh ấy”.

Tiền Mẫn nghe giọng cô đúng là có hơi buồn, giục: “Vậy nhân lúc còn chưa khoá thẻ, mua thêm vài cái áo khoác nữa đi. Tôi thấy mùa đông năm nay sẽ lạnh đấy”.

Hạng Mĩ Cảnh đón lấy chiếc áo khoác lông cừu từ tay nhân viên bán hàng đi thử.

Da cô rất đẹp, các nét rõ ràng, dáng người cao ráo, mặc dù mất hơi thâm nhưng về tổng thể thì mặc gì cũng đẹp. Thử mấy cái, cái nào cũng vừa, không cần người bán hàng chào mời nhiều, cô mua hết.

Di động trong túi cuối cùng cũng đổ chuông, cô có cảm giác như vừa trút được gánh nặng. Nhân lúc Tiền Mẫn đi ngẫm nghĩ mấy mẫu mới, cô cầm di động ra góc vắng nghe.

Cô tưởng Phương Tuân Kiệm sẽ hỏi sao đột nhiên lại có hứng thú quẹt thẻ mua đồ, vì dù họ sống cùng nhau lâu như vậy, nhưng số lần cô dùng thẻ có thể chưa đếm hết ngón tay trên một bàn tay.

Phương Tuân Kiệm lại chẳng quan tâm tới chuyện ấy, mà bảo cô: “Khoảng hai giờ sáng mai anh về, em ra đón anh”.

Cô biết việc anh quay về có nghĩa là gì, khoé miệng không ngừng run lên.

Anh tưởng tín hiệu không tốt, hỏi: “Mĩ Cảnh, em còn nghe không?”.

Cô bưng tỉnh, vội đáp: “Ừm, tối mai em đi đón anh”, rồi nhắc: “Gần đây thời tiết hơi lạnh, đặc biệt buổi tối. Tốt nhất anh nên mang theo áo khoác”.

Anh đáp được. Cô không dám nói nhiều với anh, sợ nhất thời không khống chế được tâm trạng, lấy cớ bận việc rồi cúp máy.

Cô cầm di động trong tay, đi tìm Tiền Mẫn, thấy Tiền Mẫn còn đang chọn quần áo, cô mới yên tâm.

Sau khi mua sắm xong lại đi ăn đồ ăn Nhật.

Mù tạt xộc thẳng lên mũi, cuối cùng cô cũng tìm được lí do chính đáng để chảy nước mắt.

Hai người uống chút rượu, nhưng lần này tiết chế hơn lần trước.

Đường như trải qua mấy tiếng đồng hồ găng gượng, xách túi to túi nhỏ về nhà, nhìn căn phòng trống rỗng. Hạng Mĩ Cảnh thấy trái tim mình cũng trống rỗng theo.

Cô lấy từng chiếc áo từng đôi giày mới mua ra thử lại, phối hợp mấy chục kiểu, sau đó quyết định tối mai sẽ mặc chiếc váy liền màu trắng kèm áo khoác màu đỏ và đôi giày trắng bạc đi đón Phương Tuấn Kiệt. Nhưng sau khi đứng trước gương rất lâu, vẫn cảm thấy thiếu gì đó, cuối cùng nhớ ra số khuyên tai bằng kim cương trong két, thử từng đôi một, chọn đôi hình lục giác.

Nửa đêm nửa hôm, trang điểm ăn mặc rực rỡ như thế, ngay Phương Tuấn Kiệt nhìn thấy cũng phải kinh ngạc.

Tâm trạng cô như bị kích động bởi cách ăn mặc của chính mình, nên bạo gan chủ động ôm anh, còn cười nói: “Oa. hính như anh béo ra?”.

Vì nghe lời cô, anh mặc chiếc áo khoác ngoài rất rộng, nên nhìn người có vẻ béo hơn.

Lần đầu tiên bị cô ôm trước mặt bao người, anh thoáng sững lại, sau đó nhanh chóng dang tay ôm cô. Anh hít một hơi thật sâu, cũng bắt chước theo giọng cô: “Còn em hình như gầy đi nhiều”.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, cố ý nhường mày nói: “Em cảm thấy anh nên khen em tối nay rất đẹp mới phải”. Nói rồi chủ động hôn lên môi anh.

Anh chưa chuẩn bị àn thân mật này, nhưng bị cô hôn như thế, tim anh đập điên cuồng.

Bàn tay lớn lướt trên lưng cô, cuối cùng giữ lấy gáy cô, hôn thật sâu. Mái tóc dài được gội sạch sẽ của cô bị anh vò rối, toả mùi hương nhàn nhạt. Anh thích mùi này, cũng thích cơ thể mềm mại của cô, chỉ cảm thấy nếu tiếp tục sẽ khó dừng lại.

Cô cảm nhận được cơ thể anh có phản ứng, ngửa đầu ra sau, rời khỏi môi anh, cười vui vẻ, cắn môi dưới, cố ý hỏi: “Lên xe, được không?”.

Đèn đường bên ngoài sân bay từ trên cao chiếu xuống, xe cộ đi lại không nhiều, anh hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi thế giới bên ngoài, nhìn cô chăm chăm. Đầu mày cuối mắt cô đều có ý quyến rũ anh, anh không hiểu tối nay sao cô lại bạo gan như thế, chỉ biết rằng anh muốn cô, ngay bây giờ.

Hạng Mĩ Cảnh không biết mình lái xe đi đâu. Cô rẽ xuống một lối rẽ trên đường cao tốc, dừng xe ở một nơi mà đèn đường không chiếu tới được, cô giống như một con ngựa đứt cương, hoàn toàn bỏ mặc tất cả, nhào lên người Phương Tuấn Kiệt.

Phương Tuấn Kiệt cũng chẳng khá hơn cô là bao. Mỗi ngày mỗi đêm ở Los Angeles đều chật vật, anh nhớ cô, có quá nhiều chuyện muốn nói với cô, nhưng lại sợ phải nói, lúc này cô đang ở trên người anh, mê hoặc quyến rũ anh. Anh hoàn toàn quên mất những thói quen của mình, cái gì mà không được trang điểm, cái gì mà cần phải tắm rửa, tất cả anh đều quên hết. Nụ hôn của anh ngẫu nhiên như dã thú, không ngừng cắn mút đôi môi hồng của cô. Hơi thở nóng rực lướt qua tóc mai cô, anh bắt đầu hôn tới tai, má, rồi trượt xuống cổ và phần xương quai xanh.

Áo khoác của cô vút ở ghế trước, chiếc váy liền cũng được anh cởi thành thạo. Anh tham lam từng tấc d thịt trên người cô, để lại rất nhiều dấu hôn điên cuồng trên ấy. Những nụ hôn giống như thép nóng, từng chút từng chút làm bỏng trái tim, giống như muốn đốt cô thành than. Cô không cam tâm việc mình bị lột sạch, còn anh vẫn ăn mặc nghiêm chỉnh, thế là hoán đổi vị trí, sau đó bắt đầu cởi quần áo anh.

Anh bị hành động của cô kích thích tới nóng rực cả người, bế thẳng cô lên, rồi ôm cô từ phía sau bắt đầu nhào nặn ngực cô, sau đó kéo cô về phía mình, khiến hai người ở vào tư thế vô cùng thân mật.

Cô cong mồm quyến rũ, cúi ép người anh, chủ động tách hai chân ngồi lên người anh, hai tay giữ chặt cánh tay anh.

Anh bắt đầu chuyển động chậm chạp và giữ chặt eo cô.

Sự gắn kết quá chặt chẽ khiến cô không ngừng rên lên những tiếng đầy thoả mãn.

Động tác của anh mỗi lúc mỗi nhanh, cùng với tiếng rên của khoái cảm, người cô run rẩy đạt tới cao trào.

Hạng Mĩ Cảnh chưa bao giờ thả lỏng nội tâm của mình như thế, ít nhất là trước tối nay cô chưa từng nghĩ tới việc ấy. Vì Phương Tuấn Kiệt ưa sạch sẽ, hơn nữa còn rất biết cách khống chế dục vọng, mà cô chỉ có một người đàn ông là Phương Tuấn Kiệt thôi, vì vậy cô tưởng rằng sự thân mật của họ mãi mãi chỉ có thể ở trong căn hộ chung cư, vào buổi tối. Nhưng giờ cô đang rã rời gân cốt nằm trong lòng anh, mồ hôi trên người còn chưa khô.

Phương Tuấn Kiệt lấy quần áo đắp lên người cả hai, hình như vận động quá sức nên anh có phần mệt mỏi.

Cô áp mặt vào ngực anh, hai tay vòng ôm cổ anh, một tay anh đặt ở eo cô, tay kia chống lên cửa sổ.

Trước kia khi ở bên nhau, đa phần thường trầm mặc, sự trầm mặc khi ấy không trống trải như lúc này.

Đột nhiên cô cười.

Anh cúi đầu nhìn cô, áp môi vào trán cô hôn nhẹ, hỏi: “Cười gì thế?”.

Cô lại dịch người vào người anh nói: “Chúng ta đi du lịch được không? Đi đâu cũng được, tới thành phố nào gần thôi. Hai ngày, chúng ta đi hai ngày”.

Gió đêm quả nhiên lạnh, từng chút từng chút lọt vào xe khiến trái tim cũng run lên, không hề có tiếng côn trùng kêu, thế giới thật yên tĩnh, yên tĩnh tới mức trái tim cô đập vang vọng trong lồng ngực anh.

Anh trầm mặc một lúc, cuối cùng đồng ý.

Hạng Mĩ Cảnh biết Phương Tuấn Kiệt nhất định sẽ đồng ý đi chơi với cô hai ngày. Thời gian họ ở bên nhau không nhiều không ít, gần như cô chưa từng đưa ra bất kì yêu cầu nào với anh.

Do quá trình trưởng thành đã trải qua rất nhiều chuyện, nên cô không dám tham lam, không dám mơ tưởng tới những thứ quá tốt đẹp. Nhưng giờ cô muốn có một chuyến du lịch, chỉ hai người, dù ngắn ngủi, chỉ cần trốn tránh được lúc nào hay lúc ấy. Thực ra cô vẫn chưa biết đi đâu, cô quen sống dựa theo sở thích của anh, đi đâu đều do anh quyết định, không phải cô chưa từng che giấu bản thân mình, nhưng cô sắp mất anh rồi, còn phải để ý nhiều lắm nữa?.

Lúc này, Phương Tuấn Kiệt cũng chẳng quyết đoán hơn cô bao nhiêu. Về căn hộ, anh bèn viết tên những thành phố khác nhau ra giấy, sau đó gấp lại, rồi bảo cô bốc.

Cô nhìn đồng giấy được gấp nhỏ trong lòng bàn tay anh, rồi ngẩng đầu nhìn anh. Trước kia cô luôn cho rằng anh là người không bao giờ để lộ sự nhếch nhác dù trong hoàn cảnh khó khăn, nhưng trông anh lúc này rất trẻ con. Cô không biết mình nên buồn hay nên vui, chỉ sợ nhìn anh thêm nữa sẽ để lộ sự buồn bã, vừa nhón một mẫu giấy trên tay anh mở ra, vừa cười nói: “Hồi tốt nghiệp đại học, rất nhiều bạn bè đi du lịch, khi ấy em thật sự ngưỡng mộ họ”.

“Hạ Môn?”. Giọng cô đột nhiên cao vút, khẽ cười như không tin vào mắt mình, “Sao lại là Hạ Môn?”.

Anh nhún vai, cố ý chau mày hỏi lại: “Tại sao không thể là Hạ Môn?”.

Cô rất vui, nói với anh: “Khi tốt nghiệp các bạn em đi Hạ Môn”.

Anh thần nhiên gật đầu, ném số giấy còn lại vào thùng rác, sau đó cầm tờ giấy có viết hai từ “Hạ Môn” mà cô đang kẹp trên tay, khẽ cười nói: “Coi như chuyến du lịch tốt nghiệp của em muộn bốn năm”, rồi giục cô: “Xác định được địa điểm rồi, có phải nên đặt phòng và vé không? Anh không biết nhiều về cái này lắm, vì vậy giao cho em, anh đi tắm đây”.

Cô đứng dậy định đi lấy quần áo ngủ cho anh, nhưng anh ngăn cô lại, sau đó đưa laptop cho cô, nói: “Anh chưa từng đi Cổ Lăng Tự, chi bằng chúng ta đi Cổ Lăng Tự đi?”.

Cô vội gật đầu, ôm laptop tìm kiếm.

Anh yên tâm đi tắm.

Tiếng nước nhanh chóng vọng ra từ trong nhà tắm, cô đợi thêm vài phút nữa, sau khi chắc chắn anh sẽ không ra ngay, cô mới khom lưng lục mấy mẫu giấy bị ném vào thùng rác. Mở một mẫu thấy viết “Hạ Môn”, mở một mẫu khác ra, vẫn là “Hạ Môn”. Tay cô bắt đầu run lên, khi mở tới mẫu giấy thứ ba vẫn thấy chữ “Hạ Môn”, thì nước mắt cô rơi. Cô vẫn luôn cảm thấy chữ anh viết rất đẹp, thẳng, mạnh mẽ, có phong thái, nhưng giờ nước mắt làm nhoè một ít. Cô đưa tay lau nước mắt, sau đó gấp lại những mẫu giấy đó đặt lại thùng rác.

Đêm đã khuya lắm rồi, đèn trong phòng đều mở cả ra nên không tối lắm, bên tai là tiếng nước chảy, hình như còn âm thanh nào khác nữa, nhưng chuyện anh không muốn cô biết, cô sẽ mãi mãi không để anh biết là cô đã biết.

Đặt chuyến bay sớm nhất, thu dọn hành lí xong, không có cả thời gian để ngủ, hai người vội vàng ra sân bay.

Sáng sớm tinh mơ, nhưng sân bay đã rất nhộn nhịp, người đứng xếp hàng chờ qua cửa kiểm tra an ninh dài dằng dặc, tốc độ nhích rất chậm.

Hạng Mĩ Cảnh thỉnh thoảng lại liếc về phía cửa dành cho vé VIP, sau đó nhìn biểu hiện trên sắc mặt Phương Tuấn Kiệt, cô biết anh không quen phải xếp hàng dài thế này, lòng hơi miễn cảm.

Phương Tuấn Kiệt bị cô liếc đến lần thứ ba thì không kìm được mà giơ tay lên xoay đầu cô. Anh cao hơn cô một cái đầu, tiếng cười nhẹ nhàng vang lên từ trên cao, anh hỏi: “Có trai đẹp à? Sao cứ nhìn về phía này mãi thế?”.

Cô ngược mắt nhìn anh. Mặt trời vừa ló rạng, ánh nắng hắt qua tấm kính lớn chiếu vào, đúng mặt anh, ngũ quan được dát một lớp vàng mỏng. Cô nhìn anh mà thất thần, anh lại bật cười, nói với giọng hết sức thân nhiên: “Anh đói rồi, sớm biết thế này mua mấy cái bánh bao lót dạ. Lát nữa bữa sáng trên máy bay sẽ có gì đây?”.

Bữa sáng trên máy bay muôn đời chẳng có gì bất ngờ. Nhưng Phương Tuấn Kiệt đói thật, anh ăn hết hộp mì trộn, rồi lại bắt đầu ăn tối bánh bao.

Hạng Mĩ Cảnh vốn nuốt không trôi, thấy anh ăn hăng như thế, nên cũng bắt đầu ăn.

Máy bay hạ cánh, ra khỏi sân bay còn chưa tới chín giờ. Gọi xe đến thẳng bến tàu, ngồi thuyền lên đảo tìm một khách sạn tốt nhất, làm xong thủ tục nhận phòng, hai người đều vô cùng mệt mỏi, nằm vật ra giường, chẳng buồn động dậy.

Hạng Mĩ Cảnh định dậy để thu dọn hành lí, Phương Tuấn Kiệt kéo cánh tay cô, kéo cô trở lại bên mình, nói: “Ngủ một lát trước đã”.

Cô gối đầu trên tay anh, nằm im rất nghe lời. Cô cũng cảm thấy cơ thể mệt mỏi, nhưng nhắm mắt vào lại không ngủ được. Một tay vòng ôm ngang người anh, hai mắt khẽ nhắm hờ, chỉ có thể nhìn thấy một nửa khuôn mặt anh.

Trong phòng rất yên bình, rèm cửa sổ kiểu Âu đã được kéo hết xuống, gió từ biển thổi vào thỉnh thoảng làm tung góc rèm, ánh mặt trời cũng nhân đó mà luồn vào theo. Trái tim cô khẽ run rẩy, dường như muốn nắm chặt tất cả, nhưng lại biết trên thế gian này chẳng ai, chẳng sự vật nào có thể giữ mãi trong tay.

Không biết sao anh cũng không ngủ, cánh tay đặt dưới đầu cô kéo cô dịch sát về phía mình, để nửa người cô nằm bò trên người mình, nghiêng đầu nhìn cô nói: “Sao không ngủ?”.

Cô đặt tay lên ngực anh, ngẩng mặt, áp môi vào cằm anh, sau đó liếm nhẹ môi anh, cố ý cười nói: “Vì em muốn hôn anh”.

Cô vừa dứt lời, anh cắn nhẹ môi cô, đầu lưỡi bắt đầu luồn vào miệng cô, bàn tay túm chặt eo cô, hôn thật mạnh.

Cô bắt giác rên khẽ, rất nhanh cảm nhận được phản ứng từ cơ thể áp sát của anh.

Nụ hôn của anh gần như khiến cô không thể thở, cô nức nở, đôi mắt ma mị đầy quyến rũ khi bị dục vọng xâm chiếm, bàn tay nhỏ bắt đầu luồn xuống dưới, đôi môi cong lên cười thích thú.

Anh lật người đè lên người cô, hôn cuồng nhiệt, hai tay vội vàng cởi áo kéo váy cô ra, đầu ngón tay bắt đầu trêu chọc những điểm mẫn cảm trên người cô.

Cô thoáng cau mày, rên khẽ phản ứng: “Nhẹ thôi”.

“Là em chọc anh trước”. Anh cô tình tách hai chân cô ra, thân len vào giữa hai đùi, thông dong tiến về phía trước.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng rên rỉ kích động.

Lần này Hạng Mĩ Cảnh mệt thật sự, cô nằm trên người anh không thể cử động nổi, Phương Tuấn Kiệt bế cô vào nhà tắm.

Mơ mơ màng màng ngủ tới hơn ba giờ, tới khi bụng đói mới chịu mở mắt.

Phương Tuấn Kiệt dậy sớm hơn cô. Anh đang sắp xếp hành lí, không mang nhiều quần áo, nhưng anh vẫn lấy từng cái ra treo lên móc rồi cho vào tủ, nhìn giống một ông chồng mẫu mực.

Cô phải khó khăn lắm mới kiềm chế được suy nghĩ đi ra giúp anh, nằm nghiêng trên giường nhìn anh cười, nói: “Phương tiên sinh không ngờ ngài cũng có ngày hôm nay”.

Anh nhún vai cười đáp: “Chẳng còn cách nào, ốc cô nương vừa mới vận động quá sức, giờ còn không dậy nổi”.

Cô tiện tay với gối ném về phía anh, anh giơ một tay ra tóm lấy, vừa cười vừa nói: “Xem ra thể lực đã phục hồi rồi”, xong đi về phía cô.

Cô vội rút tay lại vào chăn, bộ dạng đáng thương nhìn anh: “Em đói bụng quá”.

Anh vốn đang đi thẳng về phía cô, nhưng rồi quay người đặt chiếc gối lên giường, vô cùng nghiêm túc nhướn mày nói: “Em tưởng anh muốn nữa à?”.

Hạng Mĩ Cảnh có cảm giác mình đã bị Phương Tuấn Kiệt trêu đùa, nhưng cô lại thấy vui. Ra ngoài tìm đồ ăn, suốt dọc đường tâm trạng cô rất tốt.

Phương Tuấn Kiệt chưa từng thấy cô đi giày bệt bao giờ, giống như sợ cô đột nhiên trượt chân, nên anh cầm tay cô rất chặt. Anh chưa bao giờ nắm tay cô, nên khi nắm bốn ngón tay luôn có cảm giác không khống chế được lực. Cô ban đầu còn nhẫn nhịn, nhưng một lúc sau, không nhịn được nữa, phản đối: “Phương tiên sinh, có ai nắm tay con gái như anh không?”.

Anh không hiểu, hỏi ngược lại: “Thế phải nắm thế nào?”.

Bàn tay cô tách năm ngón tay anh ra, sau đó luồn năm ngón tay mình vào, nắm chặt rồi kéo anh đi về phía trước, cười nói: “Đây là động tác thị phạm, anh phải nhớ cho kĩ”.

Anh cười cười, dắt tay cô đi tiếp, hỏi: “Em có search xem trên đảo chỗ nào ăn ngon không?”.

Chỗ ăn ngon thì rất nhiều, cô tuôn một tràng, nhưng cụ thể địa chỉ thế nào thì vẫn phải đi tìm. Thực sự đói không chịu nổi nữa, cô thấy hôm nay tâm trạng anh khá thoải mái, nên mua tạm mấy xiên thịt nướng bên đường ăn trước. Nhìn anh ngồi bên bờ biển ăn thịt nướng, cô lại thấy có lỗi với anh, vừa giơ tay giật lại xiên thịt của anh vừa nói: “Chúng ta đi tìm nhà hàng thôi”.

Anh tránh tay cô. rồi giắt xiên thịt lại gần miệng cô, cười nói: “Mùi vị ngon lắm”.

Cô nhìn anh một lúc, vui mừng hé miệng cắn một miếng, sau đó nhai ngấu nghiến. Hai người vừa đi vừa ăn, đến khi tìm được nhà hàng mình muốn, bụng đã căng tròn.

Kì nghỉ dài vừa qua, khách du lịch trên đảo không nhiều, lúc này trời tối rất nhanh, có không ít người đã lên thuyền về lại thành phố.

Hạng Mĩ Cảnh mua một cuốn sổ, học các khách du lịch khác, đi đến cửa hàng nào thì đóng dấu lên một tờ giấy trong sổ. Đa phần dấu của các cửa hàng được đóng miễn phí, nhưng một phần nhỏ các ông bà chủ lại yêu quý con cháu của gia đình, nhất định khách hàng phải ăn uống mua bán mới chịu đóng dấu.

Hạng Mĩ Cảnh sau khi bị hai chủ cửa hàng từ chối thì yêu cầu Phương Tuân Kiệm đi đóng dấu, Phương Tuân Kiệm làm việc rất dứt khoát, cũng chẳng hỏi cửa hàng đó có cần phải mất phí mới được đóng dấu hay không, vừa vào là mua đồ trước.

Cô phê bình anh tiêu tiền mạnh tay, anh ngồi trên sofa trong cửa hàng bán rồi, cố ý nói nhỏ: “Ngộ nhỡ bị người ta xì mặt ra từ chối thì rất xấu hổ”.

Cô cảm giác như anh nói đùa, muốn giáo huấn anh, nhưng khi thanh toán anh còn nhờ chủ cửa hàng chụp ảnh cho hai người.

Cô chưa từng chụp ảnh chung với anh, đột nhiên bị anh kéo ra trước ống kính, nhất thời hơi gượng gạo. Anh cảm nhận được sự không tự nhiên của cô, bèn khẽ cười thì thầm vào tai cô: “Thả lỏng người ra, nếu không khi xem ảnh sẽ thấy cảnh mĩ nam và dã thú, em sẽ thiệt thòi đấy”.

Anh nói không sai, khi nhận lại điện thoại di động, anh cười rạng rỡ dưới ánh đèn sáng chói, còn thần thái cô lại có phần căng thẳng. Cô định xoá ảnh, nhưng anh không đồng ý, kéo cô đứng dậy nói: “Còn rất nhiều cửa hàng, biểu cảm của em dần dần sẽ luyện tập thành thạo thôi”.

Cô lại tưởng anh nói đùa, nhưng sau đó đến mỗi cửa hàng, anh đều nhờ chủ cửa hàng chụp ảnh giúp. Dần dần cô cũng thả lỏng hơn, đến sáng hôm sau khi bị anh kéo từ trên giường xuống, cho dù đầu bù tóc rối vẫn có thể đứng trước ống kính dưới ánh nắng ban mai cười tươi cùng anh chụp ảnh.

Anh cũng chụp riêng cho cô, còn ghi hình lại bộ dạng cô khi ăn cá xiên ở hàng ăn quà vặt ven đường. Tâm trạng cô vô cùng vui vẻ, đôi môi đỏ hồng ghé sát định hôn anh. Nhưng anh lạnh lợi né được, khi cô cười hi hi rụt lại thì anh nhoài về phía trước cắn vào môi dưới cô. Cô bị đau, nhưng cũng không yếu thế mà cắn lại anh.

Cử chỉ thân mật như thế, khiến những khách du lịch khác xấu hổ quay mặt đi.

Cô càng cao hứng, khi đi bộ tới trung tâm đảo cứ khoác tay anh mãi. Áo sơ mi của anh bị cô kéo tới xộc xệch, nhưng anh không chỉnh lại, mà để mặc cô.

28. Chương 28

Hai người đi ngang qua một trang trại chè ở trên núi, dừng chân nghỉ ngơi, tiện thể uống trà.

Cô đi quanh phòng, nhìn những bức ảnh chụp từ cuối thế kỉ trước treo trên tường, đa phần toàn cảnh vật, thỉnh thoảng mới có một vài bức chụp người.

Anh thấy cô hứng thú, bèn bảo: “Chủ nhân của quán trà này từng là một tiểu thư gia đình khá giả nhất trên đảo”.

Cô quay lại nhìn anh, chau mày cười hỏi: “Anh quen?”.

Anh lắc đầu, hạ giọng đáp: “Cô yá ở ẩn mấy chục năm nay, những người từng gặp cô ấy đều đã sớm về với đất mẹ rồi”.

Cô thấy rất kì lạ: “Cô ấy đã nhiều tuổi rồi?”.

Anh lắc đầu hạ thấp giọng: “Căn phòng màu trắng đối diện đảo kia là xây cho cô ấy”.

Cô hít một hơi thật sâu, bất giác cũng vô thức hạ giọng: “Cô ấy là ...của Tiêu Diệp?”. Chữ “người phụ nữ” cô không nói ra miệng.

Anh gật đầu. Nhưng rõ ràng đề tài này đến đây thì mắc kẹt, vì có người bán hàng đã chú ý tới họ, anh tự nhiên chuyển đề tài: “Tôi thấy mùi vị trà ở đây không tệ, cho chúng tôi nữa cân”.

Cô biết anh đang chuyển sự chú ý của người kia sang vấn đề khác, việc này anh khá giỏi, ra khỏi trang trại chè cô liền khen ngợi anh.

Anh nghiêm túc cười thở dài: “Ai biết trong trang trại này có còn người cũ của Tiêu Diệp hay không, ngộ nhờ bị họ để ý theo dõi thì hậu quả khôn lường”.

Cô cười khê: “Em tưởng anh đánh nhau rất lợi hại cơ đấy”.

Anh cười phủ nhận: “Anh chưa bao giờ đánh nhau”.

Cô cố tình khinh miệt anh: “Thiếu niên chưa từng đánh nhau có được gọi là thiếu niên không?”.

Anh hỏi ngược lại cô: “Em đã từng đánh nhau rồi?”.

Cô gật đầu rất nghiêm túc, nhớ lại: “Hồi em mới tới Tam Á, em không nói được tiếng địa phương, thậm chí ngay cả tiếng phổ thông nghe cũng không hiểu lắm. Họ coi em là người từ nơi khác đến, thường xuyên bắt nạt em. Đa phần thì em nhịn, nhưng sau đó không nhịn được thì em ra tay”.

Anh vô cùng kinh ngạc: “Em đánh được bọn chúng? Đánh được cả bọn con trai?”.

Cô thấy anh tin mình, đột nhiên phá lên cười, nheo mắt nói: “Thế mà anh cũng tin à?”.

Anh giờ tay định bẹo má cô, cô nghiêng đầu né tránh, nhưng bỗng “ái” một tiếng, cổ như bị vẹo.

“Sao thế?” Anh đi sang bên kia nhìn mặt cô hỏi.

Cô nhìn anh bằng vẻ mặt đáng thương: “Bị tẹo cổ rồi, không cử động nổi”.

Anh giờ tay giữ cằm cô, định xoay cổ cô về vị trí cũ. Nhưng anh vừa cử động, cô đã la oai oái.

Anh bắt đầu cuống.

Cô không thể giả vờ thêm nữa, gập người cười phá lên.

Anh biết mình bị lừa, giờ tay ra véo má cô, cô đau vừa nhảy tránh vừa giờ tay lên đầu hàng, nói: “Vừa rồi em nhớ ra chúng ta còn chưa đi xe đạp vòng quanh đảo”.

Giữa tháng Mười, hơn bốn giờ chiều ánh nắng mặt trời đã không còn quá gay gắt nữa.

Thuê một chiếc xe đạp, Hạng Mĩ Cảnh vô cùng tự giác ngồi phía sau ôm chặt eo Phương Tuấn Kiệt.

Xe con đi trên đường rất ít, những người thuê xe đạp đi đến giờ này đã bắt đầu đạp quay về. Hạng Mĩ Cảnh ngồi đằng sau, nhìn những người đạp xe đi ngược chiều với mình dần dần mất hút nơi cuối con đường.

Thủy triều thay đổi, từng đợt sóng xô mạnh bờ đá, hoa sóng bắn lên từng chùm cao thấp khác nhau. Cô ồn ào cả ngày, nên giờ đã thấm mệt, dựa đầu vào lưng anh, lặng lẽ cảm nhận hơi ấm từ người anh truyền sang.

Anh không quay đầu lại nhìn cô, chỉ hỏi: “Mệt rồi à?”.

Cô lắc đầu nói không, rồi lại bảo: “Em hát cho anh nghe nhé”.

Anh khê cười.

Cô cố ý hăng giọng, sau đó bắt đầu cất tiếng hát.

Gió biển thổi mãi thổi mãi bao năm nay, trái tim lưu lạc chưa từng thay đổi, hoa sóng mang đi hết mọi nhớ nhung, chỉ để lại vị mặn trong nước mắt của ai...Hải âu bay mãi bay mãi bao năm, muốn vượt biển lớn sang bờ bên kia, nghe nói cảnh đẹp ở góc biển, là chân trời mà anh muốn đến nhất. Dù trời có tối, cũng phải đi hết giấc mơ này, dù đời có ngắn, cũng phải sống thật lãng mạn.

Cô hát từng câu từng câu, hát hết cả bài. Cô vô thức rơi nước mắt, nhưng không dám buông tay đang ôm quanh eo anh ra để lau, sợ hành động bất thường của mình sẽ kích động tâm trạng của anh. Hát xong, cô nhanh chóng cười hỏi: “Bài hát này là *Gió biển thổi*, em nghe được trong lần cùng Âu Na đi xem ca nhạc, hát bài này bên bờ biển có phải rất thích hợp không?”.

Đang đứng lúc xuống dốc, anh đặt hai chân lên gióng xe không động đậy, cũng không bóp phanh tay. Tốc độ xe lao mỗi lúc một nhanh, từng cơn gió biển thổi qua mặt, anh đang rất kìm chế tâm trạng của mình, cố gắng mỉm cười khen ngợi cô: “Thì ra em hát hay như thế”.

Cô khẽ cười, rồi tự khen: “Hồi còn ở Hồng Kông, em còn là người hát chính trong dàn hợp xướng của trường. Nếu không phải gia đình gặp biến cố, không chừng em còn trở thành ca sĩ nổi tiếng ấy chứ”.

Cô nhắc lại chuyện ngày xưa dường như chẳng còn chút buồn phiền, nhưng anh hiểu tâm tình của người ở độ tuổi đó khi gặp biến cố gia đình, bèn kể cô nghe những gì mình đã trải qua: “Hồi nhỏ anh rất thích đá bóng, có lần anh tự đá một mình trong vườn hoa, không cẩn thận đá trúng kính cửa sổ của nhà hàng xóm, làm vỡ chiếc bình cổ nhà họ. Người nhà đó sang gặp bố mẹ anh, mẹ che chắn cho anh, nói một đứa trẻ mới tám, chín tuổi không thể đá mạnh như thế được, sau đó gọi lái xe ra bảo anh ta xin lỗi nhà hàng xóm. Đương nhiên, mẹ anh phải đền tiền cho chiếc bình cổ. Khi ấy anh cảm thấy mẹ rất yêu anh, nhưng giờ nghĩ lại, thực ra bà quá nuông chiều anh”.

Cô không ngờ anh lại chủ động nhắc đến Bạch Tuyền Nghi, rất kinh ngạc xong vẫn an ủi anh: “Đa phần các bà mẹ đều rất nuông chiều con cái mình”.

Anh gật đầu, nghiêm túc vô cùng, nói: “Dù trong mắt người khác bà xấu hay tốt, bà mãi mãi là mẹ anh”.

Cô sợ anh nhớ tới kết cục thê thảm của Bạch Tuyền Nghi, nhanh chóng tiếp lời: “Anh thì tốt rồi, có một người mẹ yêu thương anh như thế, mẹ em luôn rất bình thường với em. Giờ em nhớ lại, thấy bà rất vô trách nhiệm, em mới mười tuổi, mà nỡ vứt bỏ em ở lại để tự sát”.

Anh đành nói: “Mẹ em quá yêu cha em”.

Cô cũng gật đầu, nói: “Họ tiếp tục yêu thương nhau ở một thế giới khác”.

Hai người vừa đi vừa kể lại chuyện ngày xưa, tới tận nơi không có một bóng người mới quay đầu trở về.

Rẽ vào quán ăn vặt ven đường để ăn no căng một bụng, lúc ngồi phà quay lại đảo trời bắt đầu đổ mưa.

Cơn mưa đến quá đột ngột, không ai mang theo ô. Phương Tuấn Kiệt nói vào quán tránh mưa, nhưng cô không cho, nhất định đòi kéo anh chạy trong mưa.

Trời tối lấm rấm, đèn đường trở nên mờ lung trong mưa. Họ tay trong tay chạy giữa phố, ở phía tối tăm kia có cái gì, họ không muốn biết, điều duy nhất họ nghĩ đến, là muốn ghi tâm khắc cốt cảm giác lúc này.

Mưa càng lúc càng lớn, rơi vào đầu, lên người khiến chỗ nào cũng đau rát, họ vội vàng quay về khách sạn.

Anh có cuộc gọi nhớ cần gọi lại, cô tinh ý tránh đi tắm trước.

Nước nóng xả từ trên đầu xuống, thuận theo cơ thể chảy đến tận gót chân. Cô vẫn luôn nhắm mắt, để trấn tĩnh lại trái tim mình. Cô biết đây có thể là đêm cuối cùng của họ, cô muốn đối xử với anh thật dịu dàng, giống như đêm đầu tiên, anh đã dịu dàng với cô vậy.

Khi Phương Tuấn Kiệt cúp máy, đúng lúc nhìn thấy Hạng Mĩ Cảnh đi từ nhà tắm ra.

Chiếc áo T-shirt rộng phủ qua đầu gối, tóc còn chưa khô hẳn, khuôn mặt vô cùng thanh tú dưới ánh đèn trong phòng.

Anh vẫn luôn thích dáng vẻ sạch sẽ thơm tho của cô, lúc này khẽ cười hỏi: “Muốn quyến rũ anh sao?”.

Cô cười không đáp, bước từng bước phía anh, giơ tay đẩy anh ngã xuống giường, sau đó ngồi lên người anh.

Anh ngửi thấy mùi hương thoảng thoảng của cô. Xưa nay anh không chịu được dù chỉ một chút mùi nước hoa, nhưng lúc này lại cảm thấy mùi này rất hấp dẫn, không kìm được hít sâu một hơi.

Cô chậm rãi phủ người xuống, mềm mại dựa vào lòng anh, nghiêng đầu gối lên ngực anh.

Anh dính mưa, chưa kịp tắm, quần áo vẫn ướt.

Nhưng cô không thấy dính nhớp, áp má vào ngực anh, giống như hi vọng nghe thấy gì đó từ tiếng tim anh đập.

Anh để mặc cô dính lấy anh, giơ tay vòng ôm lưng cô, không lên tiếng phá vỡ sự bình yên lúc này.

Tiếng mưa bên ngoài nhỏ dần, gió lạnh luồn vào qua cánh cửa sổ chưa đóng chặt, không khí bắt đầu hơi lạnh. Cô cọ cọ trong lòng anh, cuối cùng lên tiếng: “Phương Tuấn Kiệt, em mệt rồi, không muốn tiếp tục thế này nữa”.

Anh run rẩy rõ ràng, nhưng không có phản ứng nào mạnh hơn.

Cô nhanh chóng nói tiếp: “Trước kia anh giúp em, sau này cũng luôn giúp em, còn em dùng bốn năm tuổi xuân để báo đáp anh. Chúng ta hoà”.

Anh nghe tiếng cô khẽ thở dài, anh không thể nào mở miệng, nhận lời hoặc từ chối, đều là kết quả anh không muốn.

Cô bắt đầu khóc, từng giọt nước mắt chảy xuống ngực anh nơi trái tim anh đang đau. Quần áo anh rất lạnh, nhưng nước mắt của cô lại nóng, giống như muốn làm bỏng trái tim anh.

“Em không quản lý tốt bản thân mình, em không nên yêu anh”. Cô buồn bã nói, giọng nhẹ như gió thoảng, nhưng lại như búa gõ từng nhát vào tim anh.

Anh không thể không chế được cảm xúc của mình, nghẹn giọng gọi: “Mĩ Cảnh”.

Sợ anh ngắt lời mình xong cô sẽ không nói tiếp được nữa, đành hít một hơi, nhanh chóng lên tiếng: “Khi rời khỏi Hồng Kông em mới mười tuổi, bắt đầu từ khi ấy, em luôn rất ngưỡng mộ những đứa trẻ có một gia đình hoàn chỉnh. Em thường tự nói với mình, sau này lớn lên, em sẽ kết hôn với một người đàn ông bình thường, sau đó sống một cuộc sống vui vẻ bình thường, không cần quá nhiều tiền, cũng không cần ở nhà to, chỉ cần một ngày ba bữa được ăn no là đủ. Sau này xảy ra quá nhiều việc, anh bước vào cuộc sống của em, từng bước đưa em bước vào một cuộc sống khác. Em không hối hận con đường mình đã đi, cũng không phải không muốn ở lại bên anh, nhưng em chỉ sợ đến ngày nào đó em không khống chế được tình cảm của mình. Em sẽ yêu cầu ở anh nhiều hơn, sẽ hi vọng người sánh bước bên anh là em, mà không phải tiểu thư nhà nào đó. Tình yêu của em sẽ có ngày trở nên ích kỷ, em sẽ giống những người phụ nữ khác tìm mọi cách để phá hỏng con đường đi tới thành công của anh. Đây là điều em không muốn nhất, khiến anh phải chán ghét em, hận em, thậm chí ước là chưa từng quen biết một người như em”.

Anh ôm chặt cô, đôi mắt đã ướt từ lâu, hai dòng nước nóng hổi lăn xuống ga trải giường trắng tinh, anh nhắc lại: “Sẽ không đâu, Mĩ Cảnh, sẽ không đâu, sao anh lại như thế, anh sẽ luôn...”.

Cô lắc đầu, giơ tay lên chặn môi anh, ngăn anh nói những từ ấy ra. Khó khăn lắm cô mới lấy được dũng khí, không muốn vì từ “yêu” anh buột miệng nói ra mà dũng khí ấy tan thành mây khói.

Cô khẽ nói: “Anh đừng hiểu lầm em vì anh nên mới đưa ra một quyết định như thế, thực ra em chính là vì bản thân mình. Chẳng qua em muốn anh luôn nhớ đến mặt tốt của em thôi. Anh cũng đừng hiểu lầm rằng tình yêu em dành cho anh sâu hơn biển, phụ nữ là loài động vật ai đối tốt với họ, họ sẽ đi theo người ấy. Ban đầu anh tốt với em, sau này cũng sẽ có người đàn ông khác tốt với em, giờ em yêu anh, nhưng sau này em sẽ yêu người khác. Em không phải là chim bả dục, rời xa anh, em vẫn sống tốt. Huống hồ giờ em có nhà có xe, có một công việc lương cao, còn có cả đồng kim cương nữa, em sẽ sống tự do hơn, vui vẻ hơn. Còn anh nên tiếp tục nỗ lực vì mục tiêu của mình. Thế giới này luôn công bằng, phải trả giá mới có thu hoạch, dù cái giá đó là gì, em đều muốn được nhìn thấy ngày anh thành công, đạt được tâm nguyện của mình”.

Tâm trạng cô dần bình tĩnh trở lại, nước mắt cũng không còn lăn dài nữa, khẽ hít hai hơi, sủa khi xác định anh sẽ không nói gì mới dịch ngón tay trên miệng anh sang bên má. Ngón tay cô chạm vào vệt nước mắt của anh, lòng buồn vô hạn, sau khi nhẹ nhàng lau giúp anh, cô điềm đạm nói: “Nếu anh thấy khó chịu, thì hãy chuyển cho em một món tiền. Con người em tham lam, một năm tính một triệu, tính tròn bốn năm, cho em bốn triệu. Đừng chuyển vào thẻ, như thế sẽ khiến người khác chú ý, anh hãy đưa em tiền mặt, giống như hồi mua nhà ấy, đưa em tiền mặt, em sẽ đi gửi từng chút một”.

Anh không trả lời cô.

Cô ngẩng đầu lên, giơ tay nâng mặt anh, rồi nhìn anh chăm chăm.

Cô chưa bao giờ thấy anh khóc, nhìn bộ anh lúc này, cô thấy tim mình như tan nát. Nhưng cô không dám khóc nữa, lúc nhắm mắt lại cô dịch lên người anh thêm chút nữa, sau đó nhẹ nhàng hôn lên môi anh. Cô

hôn rất nhẹ rất nhẹ, nhẹ như một cánh bướm. Cô ngửi thấy mùi chua xót, cảm giác không chịu nổi nữa định quay đầu đi.

Nhưng đúng lúc cô định rời khỏi môi anh, anh lại giơ tay lên giữ chặt gáy cô, rồi ngậm lấy môi cô.

Cô khẽ nấc lên, giơ tay vòng ôm cổ anh, đưa lưỡi ra quấn lấy lưỡi anh. Một nụ hôn sâu, quấn quýt.

Anh bắt đầu thở dốc, cô nhồm người dậy, sau đó chậm chậm hạ xuống. Anh vào được nơi sâu nhất trong cô, nơi chặt chẽ của cô ôm khít lấy anh, khoái cảm mê người khiến cả hai phải khẽ rên lên. Anh giữ chặt eo cô, chậm chậm chuyển động. Động tác của anh nhẹ mà chậm, nhưng lực lần sau thì mạnh hơn lần trước. Sự thâm nhập chậm chạp này khiến người ta muốn vỡ vụn còn hơn sự khao khát cuồng nhiệt.

Cô luôn cúi đầu nhìn anh cười, anh thấy cảm giác này vô cùng hấp dẫn. Anh đột nhiên nhồm dậy hôn lên đôi môi đang cười của cô, lật người đè cô xuống. Lần này anh không nhẹ nhàng nữa, động tác càng lúc càng mãnh liệt, khiến cô rên rỉ không ngớt.

Cô không tỏ ra yếu thế, khi anh mạnh mẽ tiến vào, cô cũng dùng sức cắn mạnh vào vai anh.

Anh đau, nhưng lại cảm thấy đau như thế mới tốt.

Mưa không biết lại rơi từ lúc nào, lách tách nhịp nhàng, có ánh đèn yếu ớt trong phòng làm bạn, nhưng trông thật cô độc.

Phương Tuấn Kiệt nằm nghiêng trên giường. Lưng Hạng Mĩ Cảnh dính vào ngực anh, cô đã ngủ, cần cổ cong cong, khiến anh được nhìn thấy một vòng gáy đẹp.

Đến giờ anh vẫn chưa đi tắm, toàn thân dính dớp, nhưng anh không muốn rời xa thân thể cô.

Anh luôn cho rằng mình yêu cơ thể cô, ngay từ khi bắt đầu đã yêu, mà cái sự yêu này không biết đã biến vị từ bao giờ, ngay cả anh cũng không giải thích rõ được. Anh đã nảy sinh suy nghĩ muốn sống cả đời với cô, đáng tiếc ông trời không tác thành. Câu “Anh yêu em” mà anh muốn nói với cô bỗng trở thành “Anh xin lỗi”.

Anh biết mình ích kỉ, muốn giữ cô ở bên, anh biết sẽ có ngày anh thành công, nhưng cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, cô không thể đợi lâu như thế được, khi cô nói cô muốn rời đi, thậm chí anh chẳng đủ tư cách để níu giữ. anh có thể cho cô được gì? Tiền tài vô hạn? Hay là đêm đen vô hạn? Cuối cùng anh vẫn phải kết hôn với một người phụ nữ khác, còn người phụ nữ anh yêu, chỉ có thể sống trong bí mật.

Anh buồn bã, anh đau lòng, cũng hận sự thỏa hiệp và bất lực của chính bản thân mình, tại sao anh nhất định phải nhờ tới sự trợ giúp từ nhà họ Bạch? Tại sao anh nhất định phải đáp ứng yêu cầu của Bạch Tiên Niệm? Tại sao anh nhất định phải lấy người phụ nữ mình không yêu? Bởi mỗi con đường anh đi đều đã bị Phương Định Trạch phong tỏa, ngoài tìm sự trợ giúp của Bạch gia ra, anh không còn con đường nào khác. anh cũng nhất định phải đoạt lại tập đoàn Hải Thành, nhưng nếu anh cứ thế này từ bỏ, thì sự nỗ lực hơn hai mươi năm trước phải làm sao? Cái chết của mẹ anh phải làm thế nào?

Không phải anh chưa nghĩ tới sự cô đơn trống rỗng sau khi thành công, nhưng đời người là thế, có những chuyện bạn nhất định phải hoàn thành, dù có phải đem mọi thứ có ý nghĩa nhất ra đánh đổi lấy một kết quả vô nghĩa, cũng vẫn phải đi theo con đường đó.

Hơn năm giờ Hạng Mĩ Cảnh đã tỉnh.

Vì sợ nhìn thấy mặt Phương Tuấn Kiệt sẽ không thể hạ quyết tâm rời đi, nên cả tối cô đều quay lưng về phía anh mà ngủ.

Cô thận trọng nhấc cánh tay vòng ngang người mình ra, sưa đó xuống giường, tắt cả động tác đều nhẹ nhàng chậm chạp. Cô không dám tắm, lẳng lặng đánh răng, dùng khăn mặt ướt lau mặt, sau đó mặc bộ đồ tối qua, sắp xếp túi của mình, chuẩn bị ra cửa.

Khi mở cửa phòng, cô lại không nỡ, quay đầu nhìn anh.

Hình như anh ngủ rất say, nửa khuôn mặt lún vào chiếc gối mềm, để lộ nửa khuôn mặt phía trên. Xưa nay cô chưa từng có cơ hội nhìn anh ngủ, chỉ e sau này càng không.

Lòng cô đau đớn, cắn chặt môi để ngăn nước mắt rơi, quay người mở cửa phòng, sau khi bước ra mới nhẹ nhàng khép lại. Cô biết đi bước này thật sự khó khăn, nhưng không ngờ lại khó khăn như thế, ra khỏi cửa, vẫn đứng dựa vào tường mãi, cơ thể run bần bật không nhắc nổi chân.

Có khách trả phòng từ sáng sớm đi qua thấy cô như vậy, định bước tới hỏi cô có cần giúp đỡ hay không. Cô sợ đánh thức Phương Tuấn Kiệt trong phòng, nhanh chân đứng dậy bước đi trước.

Còn quá sớm, trời mưa nhỏ, vẫn chưa sáng hẳn, người ngồi phà rất ít.

Hạng Mĩ Cảnh đứng bên cửa sổ, nhìn về phía hòn đảo nhỏ dần nhỏ dần, gió biển thổi mưa hắt vào, bắn lên mặt cô, lạnh băng.

Cô không nói gì, lên máy bay, tiếp viên hỏi cô muốn ăn gì, cô chỉ xua tay từ chối. Cô vô cùng mệt mỏi, dựa người vào ghế nhưng không ngủ được.

Quay về Thượng Hải, trời cũng mưa không ngớt. Người đợi taxi xếp một hàng dài, thế là cô quay đầu đi về phía ga tàu điện ngầm. Trong tàu điện ngầm không khí rất bức bối, cô không ăn sáng, bụng trống rỗng, không gian chật hẹp khiến cô có cảm giác tối tăm khó chịu. Cô xuống tàu giữa đường, lên mặt đất, người thấy không khí tươi mới do được tắm mưa, cả người tỉnh táo hẳn lên.

Cô không mang ô, liền tìm một quán ăn gần đó, gọi cháo trắng và bánh bao. Ăn hai miếng, dạ dày dễ chịu hơn nhiều.

Cũng thật trùng hợp, Dung Ngọc Lan vừa từ Los Angeles về gọi điện cho cô, hỏi cô đang ở đâu, có thời gian không.

Lúc này cô cần phải bận rộn để lấp đầy thời gian của mình, thế là nhanh chóng dùng bữa sáng xong quay về nhà, tắm rửa, chọn một bộ quần áo màu sắc tươi tắn, trang điểm xong lập tức tới khách sạn Hạ Việt, đứng vào giờ ăn trưa.

Trong điện thoại Dung Ngọc Lan không nói nhiều, khi Hạng Mĩ Cảnh vào nhà hàng, gặp Dung Ngọc Lan đang ngồi cùng Tưởng Tĩnh Doãn và người thỉnh thoảng mới xuất hiện trước công chúng Hứa Nguyệt Quang, lập tức cô đưa ra suy đoán.

Dung Ngọc Lan vừa quay về, không biết có phải do ảnh hưởng từ cái chết của cha Từ Hi Lê hay không mà cách ăn mặc trang điểm vô cùng giản dị. Cũng may có Hứa Nguyệt Quang, Tưởng Tĩnh Doãn ôn hoà hơn ngày thường rất nhiều. Sự chú ý cuối cùng của Hạng Mĩ Cảnh là dành cho Hứa Nguyệt Quang với mái tóc đã dài quá vai. Nói Nghiêm túc thì, cô mới vừa gặp Hứa Nguyệt Quang hai lần, nếu nói Dịch Hiểu Vụ là một đoá hoa hồng rực rỡ, thì Hứa Nguyệt Quang chính là đoá hoa lan tĩnh lặng, nở trong thung lũng và bị Tưởng Tĩnh Doãn giấu đi.

Thành phố này chưa bao giờ thiếu những người buôn chuyện, càng không thiếu những đôi mắt phát hiện ra chuyện để buôn. Người phụ nữ như Hứa Nguyệt Quang cũng đã từng một thời là đề tài bàn tán sôi nổi của mọi người trong lúc trà dư tửu hậu. Hạng Mĩ Cảnh thường không quá tin vào những lời bàn tán vô vị đó, chỉ cảm thấy Tưởng Tĩnh Doãn thật lòng với Hứa Nguyệt Quang, Hứa Nguyệt Quang cũng thật lòng yêu Tưởng Tĩnh Doãn, thế là đủ, hà tất chuyện gì cũng mang ra liên hệ với tiền tài như thế? Âu Na đương nhiên cũng vô cùng ngưỡng mộ Hứa Nguyệt Quang, những lúc nhớ ra lại than thở với cô: “Những người đàn ông tài mạo song toàn trên thế giới này ít như thế, sao bọn họ lại gặp được cơ chứ? Ông trời thật không công bằng! Những lời cầu nguyện trong ngày sinh nhật của mình đều chẳng linh nghiệm gì cả”. Khi ấy cô còn cười Âu Na gửi gắm tâm nguyện vào điều ước ngày sinh nhật, nhưng đến lượt mình thối nền, cô cũng không kim được mà ước nguyện, giờ nghĩ lại, bao nhiêu lời ước nguyện vào ngày sinh nhật chỉ có thể là ước nguyện mà thôi.

Tưởng Tĩnh Doãn và Hứa Nguyệt Quang sắp tổ chức hôn lễ, vì rất nhiều lí do, Hứa Nguyệt Quang muốn hôn lễ này kín đáo và ngọt ngào. Họ không muốn tìm công ty tổ chức lễ cưới bên ngoài, cũng không muốn giao hôn lễ của mình cho những người không quen biết, vì vậy mới tìm tới Dung Ngọc Lan. Dung Ngọc Lan giới thiệu Hạng Mĩ Cảnh, Hứa Nguyệt Quang nghe nói cô chính là nhân viên PR hát trong bữa tiệc từ thiện lần trước, thì cảm thấy rất ưng, liền đồng ý.

Hạng Mĩ Cảnh không có cơ hội từ chối, mà trên thực tế đây cũng là công việc của cô. Trước kia cô từng tổ

chức hôn lễ cho người khác, quy trình cơ bản vẫn còn nhớ. Khoảng một tháng nữa là tới ngày họ kết hôn, cô có đủ thời gian để chuẩn bị.

Cô ghi lại hết những yêu cầu, sở thích của Hứa Nguyệt Quang và Tưởng Tĩnh Doãn, buổi chiều khi đang đi xem địa điểm tổ chức thì Lâm Khải Sương gọi điện mời cô ăn tối. Cơn mưa phùn khiến thành phố này âm u ẩm ướt, cô muốn ăn lẩu, bèn bảo anh tới Oa Đức.

Lâm Khải Sương giờ đã làm sếp, nên chủ động về mặt thời gian hơn cô, lúc cô vội vàng chạy tới, anh đã gọi xong món chờ cô đến duyệt.

Cô liếc nhìn thực đơn, lập tức nói: “Tối nay anh mời”.

Anh trêu: “Anh tưởng em mua nhà mua xe thì chắc phải có nhiều tiền tiết kiệm lắm chứ”.

Cô đáp: “Em tưởng anh gọi em đi ăn tối vào cuối tuần, thì chắc là nhân tới phát điên. Nếu giờ em đứng dậy bỏ đi, anh sẽ cô đơn biết bao”.

Anh khẽ cười: “Nếu anh gặp em sớm vài năm, nói không chừng đường tình duyên của anh sẽ bình thường như bao người khác”.

Cô nhún vai, cười đáp: “Anh nên cảm thấy may mắn vì không gặp em sớm, nếu không anh sẽ không có cơ hội đi còn đường bắt thường kia”.

Anh không phải người mồm mép, nói không lại cô, nhìn cô hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Hôm nay em trang điểm đậm quá, muốn che giấu điều gì?”.

Cô không muốn bị bất cứ ai nắm gót chân Asin của mình, vừa cầm cốc trà lên uống vừa trả lời bừa: “Đương nhiên là muốn che giấu tuổi tác”.

Anh gật đầu như chợt nhận ra: “Thì ra em đang gián tiếp nhắc nhở hai hôm nữa là tới sinh nhật em”.

Thực ra cô hoàn toàn không nhớ sắp tới sinh nhật mình, nhưng nghe anh nói thế, đành thừa nhận, cười đáp: “Vì vậy anh nên tự giác chuẩn bị quà cho em”.

Anh cười: “Anh sợ tặng quà hậu hĩnh quá lại có người hiểu lầm. Anh sợ mọi người cho rằng anh theo đuổi lại em, chỉ sợ bạn trai em không vui”.

Cô phũ phàng mà sắc mặt không đổi: “Em không có bạn trai”. Về mặt và giọng điệu của cô đều rất nghiêm túc, anh không biết nên tin cô hay không. Cô nhanh chóng nói: “Em chưa bao giờ nói về bạn trai mình, đều là anh tự đoán bừa thôi”.

Cô vội vàng giải thích như thế, lại khiến anh thấy những lời phũ phàng trước đó của cô không đáng tin. Nhưng nếu cô đã nói vậy, thì tất có lý do của mình, anh không thích truy hỏi tới cùng, đặc biệt trong chuyện tình cảm riêng tư, nên cũng coi như cô nói thật. Anh cười hỏi cô: “Vậy liệu có thể lấy lý do sinh nhật em mà thác loạn một đêm không?”.

Cô không thể chịu được sự yên tĩnh và cô độc, nên nhận lời.

Ăn lẩu xong, hai người đi bar.

Họ không phải là những người nổi tiếng trong thành phố, nhưng quen không ít người, ngang nhiên cùng nhau xuất hiện trong quán bar ở trung tâm thành phố, rất nhanh có người tới chào hỏi cùng nụ cười chế giễu trên môi.

Hạng Mĩ Cảnh uống vài chén, nên chẳng buồn quan tâm tới ai. Danh tiếng của Lâm Khải Sương cũng bị huỷ từ lâu rồi, càng không thêm để ý.

Ngồi ở khu vực huyền ảo nhất, ánh đèn ngũ sắc quay với tốc độ chóng mặt, khiến người ta hoa cả mắt. Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy đủ mọi âm thanh không ngừng đập vào tai cô, những âm thanh đó kết hợp với nhịp đập của trái tim, giống như muốn làm cô tan chảy, nhưng cuối cùng cô lại bị ném vào trong biển nước mê mông không đáy, cơ thể trở nên nhẹ bồng, không biết phương hướng ở đâu.

Chẳng mấy khi được thả lỏng bản thân một tối, hôm sau lúc đi ăn trưa thì gặp Tiền Mẫn. Tiền Mẫn kéo cô ra một bên, hạ giọng nói: “Không phải tôi thích lo chuyện bao đồng, nhưng tối qua có người thấy cô và Lâm Khải Sương cùng đi bar, thế là thế nào? Anh ta đang diễn vở ”quay đầu là bờ” à?”.

Cô vừa gấp thức ăn vào đĩa vừa cười nhạt, nói: “Anh ấy là bạn tâm giao của tôi. Có một đại phú hào như thế làm bạn, người khác mong còn chẳng được, mình sợ gì?”. Rồi vô thức ngẩng đầu lên nhìn ti vi trên tường.

Đúng lúc đang chiếu bản tin tài chính, tập đoàn Trung Lợi mở họp báo để công bố tổng giám đốc mới của khu vực châu Á Thái Bình Dương, trên màn hình xuất hiện rất nhiều người, nhưng ống kính chủ yếu tập trung vào Phương Tuấn Kiệt. Anh mặc một bộ vest màu đen, phối với cà vạt màu đỏ sẫm, nhìn anh vô cùng nhanh nhẹn. Đột nhiên anh từ thế tử của tập đoàn Hải Thành biến thành người đại diện ở khu vực châu Á Thái Bình Dương cho tập đoàn Trung Lợi của Bạch gia, tin tức này quả là bom tấn. Phóng viên và máy quay ở hiện trường đều theo sát từng bước chân anh, muốn hỏi rõ nguyên nhân nhưng anh không có ý trả lời phỏng vấn, vệ sĩ ngăn đám phóng viên lại, trên màn hình ti vi chuyển sang cảnh khác.

Tiền Mẫn cũng bị sốc bởi tin này, ngẩn ra hồi lâu mới chau mày hỏi: “Giờ là thế nào đây? Phương Tuấn Kiệt nhảy việc à?”.

Cô cúi đầu tiếp tục gấp thức ăn vào đĩa, cố gắng tỏ ra bình thường, chậm rãi nói: “Anh ấy nhảy việc tuyệt thật đấy”.

Tiền Mẫn tán đồng gật đầu: “Đúng thế. Mặc dù tình hình kinh doanh trong nước của tập đoàn Trung Lợi mấy năm gần đây rất bình thường, nhưng có lẽ việc phát triển năng lượng ở Nam Á mới là công việc chính của họ. Giờ cả thế giới đang chuyển dịch cơ cấu công nghiệp, tương lai của việc nghiên cứu tìm tòi năng lượng rất rộng mở. Hơn nữa tôi nghe nói, Phương Tuấn Kiệt là người có đầu óc kinh doanh, mấy dự án mang lợi nhuận lớn cho tập đoàn Hải Thành đều do anh ta phụ trách, mà với tình hình này, thế lực của tập đoàn Trung Lợi ở trong nước chưa chắc đã yếu thế hơn tập đoàn của chúng ta”. Nói mãi nói mãi, Tiền Mẫn bỗng nhớ ra Hạng Mĩ Cảnh: “Cô có xem bảng xếp hạng tỉ phú thế giới năm kia không? Tổng giá trị tài sản của Bạch Tiên Niệm còn xếp trước Dung Hoài Đức cơ đấy”.

Hạng Mĩ Cảnh đáp bừa là xem rồi, không muốn tiếp tục đề tài này nữa, buông đũa, bưng đĩa đầy thức ăn quay lại chỗ ngồi.

Cô ăn cơm thường không vội vàng, nhai kĩ mới nuốt, ăn hết đồ ăn trong đĩa ngẩng lên thấy nhà ăn đã chẳng còn bao nhiêu người. Cô lẳng lặng ở đó một lúc, rồi đứng dậy lấy một cốc nước cam, uống xong, thấy bụng no căng tròn ửng, mới rời khỏi nhà ăn về công ty.

Buổi chiều cô đi chọn hoa dùng cho đám cưới của Tưởng Tĩnh Doãn và Hứa Nguyệt Quang. Hoa hồng đương nhiên không thể thiếu, nhưng kiểu dáng đơn giản quá, lại thêm hoa bách hợp càng không đặc biệt. Cô nhớ ra có thể dùng hoa thược dược, thế là thu thập rất nhiều ảnh mẫu các loại hoa này gửi cho Hứa Nguyệt Quang. Hứa Nguyệt Quang cũng thấy đẹp, chọn được hai loại trong số những mẫu cô gửi. Cô bận rộn gọi điện tới công ty hoa, công ty hoa hỏi cô muốn nhìn cây thật không. Cô có rất nhiều thời gian, bèn lái xe tới đó mang hai chậu về cho Hứa Nguyệt Quang xem.

Bận rộn tới năm giờ.

Hứa Nguyệt Quang giữ cô lại ăn cơm, cô vốn định đồng ý, nhưng nhớ ra mình để thẻ từ của căn hộ ở văn phòng, nên đành từ chối ra về. Giờ này mà lái xe, chắc chắn không đi nổi. Cô không muốn tâm trạng bị ảnh hưởng bởi cảnh tắc đường, nên mở đài ra nghe.

Chương trình ca nhạc, bài hát trước vừa hết, DJ giới thiệu bài hát tiếp theo là *Càng vui vẻ càng lạc lõng* của Hoàng Diệu Minh. Đây là lần đầu tiên cô nghe bài này, vì xung quanh yên tĩnh, phía trước đèn đỏ tắc cứng, nên cô vẫn đang đập phanh, toàn bộ tinh thần tập trung nghe hát.

Cô biết mình không nên quá nhập tâm vào giai điệu và ca từ của bài hát, nhưng khi nghe tới câu: *Lẽ nào anh cho rằng em có thể muốn yêu là yêu, trừ phi chúng ta học được cách muốn quên là quên* cô không kìm được nước mắt tuôn rơi.

Cô cắn răng gờ tay tắt đài, sau đó lau nước mắt.

Đèn đỏ chuyển sang xanh, cả thế giới bắt đầu chậm chậm nhích dần về phía trước, cô cũng không thể là ngoại lệ.

Khi Hạng Mĩ Cảnh về đến công ty đã là hơn bảy giờ.

Cô chỉ lên văn phòng để lấy chìa khoá từ cửa căn hộ, mười phút là xong, nên đỗ xe ngay ở chỗ được phép dừng xe ở bãi trống trước cửa sau của toà nhà. Kết quả khi cô đi xuống, thấy một mình Dung Trí Hằng đang đứng ở cửa ngách. Cô vô cùng hối hận vì đã không cho xe xuống tầng hầm, do dự một lát, đành vờ như tự nhiên bước tới. Khi còn cách Dung Trí Hằng khoảng hai mét, cô húng hắng ho một tiếng, đợi anh ta nghe thấy, quay đầu nhìn cô, cô mới lịch sự chào: “Dung tiên sinh”.

Biểu hiện trên mặt Dung Trí Hằng xưa nay đều rất nhạt nhẽo, đột nhiên thấy Hạng Mĩ Cảnh xuất hiện, trên mặt cũng chẳng có vẻ kinh ngạc, chỉ gật đầu.

Hạng Mĩ Cảnh không hi vọng Dung Trí Hằng sẽ cười với mình, cũng không muốn hỏi anh tại sao lại đứng một mình ở đây, nhưng anh ngang nhiên đứng giữa cửa, nếu cô cứ thế mà đi lướt qua như không có chuyện gì, về tình về lý đều có vẻ không được tôn trọng cảm giác của anh lắm. Nghĩ mãi cô cũng không biết nên nói gì, đang định nói lời tạm biệt, anh quay đầu lại nhìn cô.

Cô bị cái quay đầu đột ngột của anh làm cho giật mình.

Anh thản nhiên hỏi: “Cô có xe phải không?”.

Cô không kịp trả lời, ngẩng ra xong vội gật đầu.

Anh lại hỏi: “Có thời gian không?”.

Cô tiếp tục gật đầu.

Anh xác nhận xong mới nói ra ý đồ thật của mình: “Giờ tôi phải tới hội quán Trí Chân, nhưng lái xe của công ty vừa báo là xe bị hỏng. Tôi đợi mấy phút rồi mà không có taxi. Cô đưa tôi qua đó”.

29. Chương 29

Xưa nay cô luôn cho rằng Dung Trí Hằng trên trời dưới đất không việc gì là không thể, nhưng vị trí anh đang đứng hiện giờ không phải là nơi mà xe taxi có thể vào được, rõ ràng là anh đang làm một việc vô ích.

Anh thấy cô không có phản ứng gì, liền hỏi: “Không muốn?”.

Cô sao dám không muốn? Cô chỉ lo anh ngồi quên chiếc xe tiền tỉ của mình rồi sẽ cảm thấy con CC của cô quá nhỏ quá ngọt ngào. Đương nhiên, cô và anh đã gặp nhau vài lần, hiểu cách anh đối xử với người khác, sẽ không khiến cô khó xử.

Cô chỉ là tài xế, ngồi ở ghế trước lấy hết can đảm cho xe chạy, còn anh là đại boss, ngồi ở ghế sau dưỡng thần. Lái xe đương nhiên không thể chủ động bắt chuyện với sếp, vì vậy cô im lặng.

Được khoảng mười phút, anh nhớ ra hỏi cô: “Hai chai rượu đó mùi vị thế nào?”.

Cô không có ý định nói dối, đầu tiên là khách sáo cảm ơn, sau đó nói thật: “Giữ ở hầm rượu rồi, còn chưa có thời gian uống”.

Anh hình như “ừ” khẽ một tiếng, một lát sau lại nói: “Khối lượng công việc của các cô hơi nhiều”.

Cô muốn đáp là đúng, nhưng bất lực ở chỗ họ không quá thân thiết, đột nhiên lại dám nói với sếp là mình làm việc vất vả, đây không phải việc một nhân viên thông minh nên làm, vì vậy cô giữ im lặng.

Di động của Dung Trí Hằng đổ chuông. Anh lấy từ túi quần ra nghe, vài ba câu, cô biết người ở hội quán đang hỏi anh đi đến đâu rồi.

Cô nhân cơ hội liếc anh một cái qua gương chiếu hậu, cảm thấy chắc anh sắp giục mình lái nhanh hơn, thế là chủ động nói: “Giờ này rất tắc đường”.

Không ngờ anh ta lại nói: “Không vội. Vốn hẹn tám rưỡi”.

Cô cho rằng khả năng tính toán của anh rất khá, người ta hẹn anh ăn cơm vào tám rưỡi, thì tám giờ hai mươi lăm có mặt.

Đến hội quán, có giám đốc tiếp đón ra mở cửa xe, Hạng Mĩ Cảnh vô cùng cảm ơn vị giám đốc này, nhờ có ông ta mà cô không tới nổi biến thành tài xế thật sự.

Dung Trí Hằng xuống xe nhưng lại đứng đó không đi, đợi hai giây không thấy Hạng Mĩ Cảnh xuống xe, cuối cùng không nhẫn nhịn được nữa gõ gõ vào cửa kính, bảo cô: “Cùng vào ăn cơm”.

Anh không thêm từ “nhé” vào sau câu ” , vì vậy câu này không phải là câu trưng cầu ý kiến của cô.

Cô đành nhanh chóng xuống xe, đi theo anh, vị giám đốc kia dẫn hai người vào phòng riêng đã được đặt trước.

Cô là nhân viên PR, mặc dù việc ăn cơm uống rượu cùng khách ít phải làm, nhưng dù sao cũng đã từng làm, vì vậy những gì xảy ra tiếp theo cô cho rằng mình sẽ ứng phó tương đối ổn.

Nhưng thực tế là, sau khi bước vào phòng cô mới phát hiện có bốn người đang ngồi trên sofa nói chuyện, không có một người phụ nữ nào. Cô đứng chệch phía sau Dung Trí Hằng, không nhìn rõ nét mặt anh, nhưng cô nghĩ, phản ứng của anh cũng đại khái giống cô. Mấy vị đại gia này đổi sang ăn chay từ bao giờ không biết?

Khi cô đang chôn chân tại chỗ, tiến hay lùi đều khó, Dung Trí Hằng đã bước lên phía trước chào hỏi mọi người. Trong bốn người đó thì có ba người cô quen: Diệp Chí Khiêm, Nhậm Dực, Thiệu Giang Đào, người còn lại là Lục Bá Hữu cô có gặp hai lần nhưng chưa nói chuyện lần nào.

Chủ bữa cơm tối nay có lẽ là Thiệu Giang Đào, đợi bọn họ chào hỏi nhau xong, Thiệu Giang Đào không quên còn có Hạng Mĩ Cảnh, vừa khẽ vẫy tay với cô vừa cười rất thân thiết: “Theresa, vừa rồi vị giám đốc nhà hàng kia cứ một mực tiến cử món bạch quả, rau cải xào bong bóng cá với tôi. Tôi nói chúng tôi toàn đàn ông ăn gì ruột cá. Thì ra vì cô sẽ tới”.

Mấy đôi mắt đều nhìn về phía cô, Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy mình đang rơi vào tình huống hết sức bối rối. Nếu giải thích lí do vì sao mình xuất hiện ở đây thì chẳng khác nào “càng vẽ càng đen”, nên cô cười thoải mái đáp: “Hôm nay tôi đúng là may mắn, lại có thể cùng ngồi ăn cơm với nhiều nhân kiệt thế này”.

Không khí gượng gạo coi như cũng qua. Hạng Mĩ Cảnh biết họ đều là người tế nhị, dù trong lòng đang tò mò muốn chết về quan hệ giữa cô và Dung Trí Hằng, nhưng ngoài miệng sẽ quyết không nhắc tới.

Lúc ngồi, cô đương nhiên được sắp xếp ngồi cạnh Dung Trí Hằng. Thiệu Giang Đào hỏi cô uống vang trắng hay vang đỏ, Dung Trí Hằng đáp: “Cô ấy lái xe”.

Lí do vốn quang minh chính đại, nhưng lại khiến những người có mặt nảy sinh nghi hoặc.

Nhưng Hạng Mĩ Cảnh vẫn cảm thấy bữa cơm này thật chẳng dễ chịu chút nào, nội dung cuộc nói chuyện của họ đều là về thị trường cổ phiếu, cô nghe tai trái lại ra tai phải, chỉ mong bữa ăn mau kết thúc.

Gần mười giờ, cuối cùng cũng ăn xong.

Để chứng minh mình đúng là đang đóng vai tài xế, Hạng Mĩ Cảnh nhanh chóng lái chiếc CC ra, nhưng trên thực tế, khi mấy người Thiệu Giang Đào đều đứng dựa bên chiếc xe đắt tiền của mình, nhìn Dung Trí Hằng lên chiếc xe CC, thì phản ứng đầu tiên là ngẩn ra.

Dung Trí Hằng uống chút rượu nên hoàn toàn chẳng hay biết gì, lên xe nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Về sơn trang”.

Cô không ngờ anh lại ngồi ở ghế phụ, nhưng anh đã dựa vào thành ghế bất động, cô đành phải nhắc: “Dung tiên sinh, anh chưa thắt dây an toàn”.

Anh ta “hử” một tiếng, sau đó gơ tay lên kéo dây an toàn, khoá xong, nheo mắt hỏi cô: “Cô ăn chưa no?”.

Cô vừa khởi động xe vừa đáp: “Ăn no rồi ăn no rồi. Món thịt kho tàu của họ là dùng thịt lợn đầu đen, đặc biệt ngon”.

Không biết có phải do uống say không, mà nghe cô trả lời xong, Dung Trí Hằng im lặng rất lâu. Cô tưởng anh ngủ, ngủ cũng tốt, nếu không từ đây về Dung Liên sơn trang hơn nữa tiếng đồng hồ, cô biết tìm đề tài gì để nói chuyện cho không khí bớt căng thẳng?

Đáng tiếc Dung Trí Hằng không ngủ, đột nhiên anh nói: “Vừa rồi tôi quên mất, chỉ một mình Thiệu Giang Đào là không giống với bọn họ, xưa nay chưa bao giờ đưa phụ nữ đi cùng. Trước kia tôi luôn đi một mình, đến rồi chẳng ra sao, lần này đem theo người vẫn chẳng ra sao”, rồi lại hỏi cô: “Có phải cô thấy rất khó xử”.

Anh hỏi quá thẳng, cô không biết nên trả lời thế nào, đúng lúc này dạ dày cuộn lên, cô ợ hơi một cái.

Anh khẽ cười hai tiếng, nói: “Quả nhiên cô ăn no rồi”.

Lần này thì cô khó xử thật. Cũng may anh không mở mắt, vẫn dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần. Cô thật sự không có tự tin để chủ động trò chuyện với anh, anh hình như khá mệt mỏi, nên không nói gì.

Đến Dung Liên sơn trang, xe của Hạng Mĩ Cảnh bị chặn ở ngoài, cô đành vẫy vẫy bảo vệ chỉ về phía Dung Trí Hằng đang ngủ ở ghế phụ.

Bảo vệ nhanh chóng cho cô vào, đồng thời còn thông báo cho quản gia. Xe tới trước cửa nhà, quản gia đã đứng đôi ngoài cửa.

Cô gọi hai tiếng: “Dung tiên sinh”, Dung Trí Hằng mới mơ màng tỉnh lại, thấy đã đến sơn trang, giơ tay lên dụi mắt, nói: “Nhanh vậy à”.

Quản gia nhanh nhẹn mở cửa xe, Dung Trí Hằng vừa xuống xe thì cô cũng xuống từ phía bên kia.

Dung Ngọc Lan từ trong nhà chạy ra, thấy Hạng Mĩ Cảnh đưa Dung Trí Hằng về, không tránh khỏi ngạc nhiên.

Dung Trí Hằng bước lên hai bậc thềm, đứng song song với Dung Ngọc Lan, anh quay người lại nhìn Hạng Mĩ Cảnh đang đứng hết sức cung kính cạnh chiếc xe, cảm thấy hơi buồn cười, thế là anh cười thật, bảo Dung Ngọc Lan: “Ngày mai cho cô ấy nghỉ bù”.

Dung Ngọc Lan thấy Dung Trí Hằng uống chút rượu, ra hiệu cho quản gia đỡ anh vào trong, sau đó đi xuống trước mặt Hạng Mĩ Cảnh, nói: “Muộn thế này rồi, có cần ngủ lại sơn trang không?”.

Cô nhân cơ hội giải thích: “Xe của Dung tiên sinh bị hỏng, đúng lúc gặp em, thế là đưa anh ấy đi ăn bữa cơm, sau đó lại đưa về”.

Dung Ngọc Lan nhắc lại lời vừa rồi: “Giờ sắp mười một giờ rồi, phụ nữ lái xe một mình không an toàn, ở lại đi”.

Cô vội lắc đầu, nói không cần, sau đó mở cửa vào xe.

Dung Ngọc Lan không ép.

Cô giống như kẻ trộm vừa làm chuyện khuất tất, lái chiếc CC nhanh chóng ra khỏi Dung Liên sơn trang.

Hạng Mĩ Cảnh thật sự muốn tìm cơ hội giải thích với Dung Ngọc Lan rằng quan hệ giữa cô và Dung Trí Hằng thật sự rất trong sáng, nhưng bất lực cái là Dung Ngọc Lan không hề có ý định nhắc tới việc đó, nếu cô cứ quyết nói, sẽ khiến chị ta nghĩ cô đang lo lắng. Còn cô lại tình nguyện không ngừng tìm phiền não vì chuyện nhỏ nhoi này, vì ít nhất khi cô tập trung tinh thần để suy nghĩ, cô có thể tạm thời không nhớ tới Phương Tuấn Kiệt.

Sau đó, Hạng Mĩ Cảnh quên bén sinh nhật mình.

Buổi sáng vợ chồng Diêu Lập Trung gọi điện cô mới nhớ. Tiếp đó là điện thoại của Diêu Bội Bội. Hạng Mĩ Cảnh nghe thấy liền biết cô bé đang nằm trên giường ngủ nướng, chắc cô bé bị Diêu Lập Trung giục nên mới gọi điện thoại cho cô vào giờ này. Hạng Mĩ Cảnh mời Diêu Bội Bội tham gia bữa tiệc sinh nhật tối nay, tinh thần cô bé lập tức phấn chấn hẳn lên.

Đồng nghiệp trong công ty đều nhận được thiệp mời của Lâm Khải Sương, nên biết tối nay là sinh nhật cô, vì vậy vừa vào công ty, cô đã bị họ bắn pháo kim tuyến đầy người.

Thái độ của Tiền Mẫn đối với Lâm Khải Sương rõ ràng thay đổi một trăm tám mươi độ, cứ bám lấy cô nói: “Có một người bạn trai cũ tình nguyện tổ chức party sinh nhật ình trên du thuyền, thật đúng là may mắn mà”.

Cô nhìn Tiền Mẫn cười, đáp: “Tôi nhận sự ghen tuông đố kị của cô”.

Dung Trí Dật ở tíu nước Mĩ xa xôi cũng gọi điện chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Cô tò mò sao anh ta biết sinh nhật mình.

Anh ta cười ha ha vô cùng huênh hoang: “Tôi cái gì mà không biết”, sau đó hứa với cô: “Đợi tôi về nhất định sẽ bù cho cô một món quà vừa quý vừa nặng”.

Cô cười đáp: “Quý là được rồi còn nặng thì thôi”.

Hôm nay trôi qua rất nhanh, chưa đến bốn giờ, Dung Ngọc Lan đã giục mọi người chuẩn bị cho party buổi tối.

Hạng Mĩ Cảnh chưa bao giờ có một sinh nhật vui vẻ náo nhiệt thế này, không chỉ mời Diêu Bội Bội và đồng nghiệp trong công ty, những người bình thường có quan hệ khá tốt với cô cũng được Lâm Khải Sương mời tới. Một đám người điên rồ từ năm giờ tới mười hai giờ, hát hát nhảy nhảy, ăn ăn uống uống, cuối cùng là thổi nến và ước.

Cô rõ ràng không tin vào điều ước ngày sinh nhật, nhưng lúc này vẫn nhắm mắt thắm cửa nguyện trong lòng.

Chu Lệ Lệ truy hỏi cô đã ước điều gì Âu Na mượn men rượu đẩy Chu Lệ Lệ về chỗ, nói: “Nói ra không linh nữa”.

Party tới một giờ vẫn chưa tan, Hạng Mĩ Cảnh uống nhiều, Lâm Khải Sương còn uống nhiều hơn cô, anh bảo tài xế đưa cô về, rồi lại tìm người thu dọn quà tặng của cô đặt vào xe. Tiền Mẫn thấy cô hơi say, nói sẽ tiễn cô, nhưng theo thói quen cô từ chối vì không muốn cho người của công ty biết mình đang ở đâu.

Mấy túi quà cũng không cần làm phiền tài xế của Lâm Khải Sương giúp, cô tự mình mang lên.

Cô biết bị rơi mấy túi ở hành lang và trong thang máy, nhưng cô thực sự không còn sức mà quay lại nhặt nữa, móc chìa khoá phòng từ túi ra, đá đóng cửa dưới đất vào phòng, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Đèn trong phòng vẫn sáng, mặc dù cô đã uống say, nhưng vẫn nhớ buổi sáng khi đi làm đã tắt đèn. Cô giật mình, ngay cả hơi thở cũng như ngừng lại. Cô biết không nên chờ đợi hi vọng, nhưng vẫn không tìm được mà bật gọi: “Phương Tuấn Kiệt”.

Không ai trả lời, chỉ có ba từ cô vừa thốt ra vang vọng trong căn phòng trống.

Cô đi vào thêm mấy bước, thấy có một chiếc va li an toàn màu trắng đặt trên bậc tam cấp giữa phòng ngủ và phòng khách. Cô chậm chậm đi về phía đó, ngồi xổm xuống. Va li không khoá, cô nhẹ nhàng bấm nút mở ra, bên trong có một lớp vải nhung màu đen, bên trên là rất nhiều đôi khuyên tai đủ mọi hình dạng, to nhỏ khác nhau bằng kim cương xếp thành câu: “Sinh nhật vui vẻ”.

Cô cúi đầu bịt miệng, sợ tiếng khóc bật ra, truyền vào tai mình.

Trên đảo hôm đó, cô muốn nói anh đưa tiền ình. Thực ra là cô muốn để anh biết, cô chẳng khác gì những người phụ nữ khác, đều cần tiền cả. Cô cố gắng tự nói với mình rằng, quan hệ giữa anh và cô, có thể dùng tiền để mua đứt. Nhưng anh tặng khuyên tai kim cương cho cô, giống như trước kia anh vẫn tặng, trước kia cô đều rất vui, nhưng lần này cô chẳng vui nổi.

Tối nay cô uống say như thế, chính là vì không muốn nhớ tới bốn sinh nhật của bốn năm qua, cô đều có anh bên cạnh. Họ không thể rời khỏi căn hộ này, nhưng bắt đầu từ khi đó, căn hộ này đã đựng đầy niềm vui của cô.

Cô loạn choạng đứng dậy, tìm di động trong túi.

Cô muốn nghe tiếng Phương Tuấn Kiệt, muốn gặp anh, muốn tới phát điên. Giờ cô muốn gọi điện cho anh, nói với anh rằng cô yêu anh, không muốn phải rời xa anh chút nào cả.

Nhưng khi tìm được di động rồi, bấm dãy số trên màn hình xong, cô lại hối hận.

Rốt cuộc cô đang làm gì? Muốn huỷ hoại anh sao? Nếu gọi cuộc điện thoại này, thì bao nỗi buồn trước đó cô phải chịu đựng sẽ trở thành công cốc ư? Sao cô có thể ích kỉ như thế?

Cô nghiêng rằng, giờ tay ném di động vào bếp, khuỵu người ngồi bệt dưới đất, nhìn bốn chữ lấp lánh tới nhứt mắt trong chiếc va li. Nước mắt chảy giàn giụa đầy mặt, nhưng từ đầu tới cuối cô không khóc thành tiếng.

Sau cuộc họp buổi sáng, Hạng Mĩ Cảnh đưa đơn xin nghỉ việc cho Dung Ngọc Lan.

Tối qua cô ngồi gõ đơn xin nghỉ việc, buổi sáng đến công ty sớm để in ra, gấp lại gọn gàng cho vào phong bì, đi theo Dung Ngọc Lan vào văn phòng rồi mới lấy ra.

Dung Ngọc Lan còn tưởng là thư bình thường, cười cười nhận lấy, rồi tùy tiện liếc mắt nhìn ba chữ trên phong bì, sắc mặt lập tức trầm hẳn xuống, ngược mắt nhìn Hạng Mĩ Cảnh: “Thế này là thế nào?”.

Hạng Mĩ Cảnh kéo ghế ngồi xuống, cười giải thích: “Một là sau khi tốt nghiệp em đã đi làm luôn, cũng chẳng có thời gian học thêm gì, nhìn đồng nghiệp lần lượt ra nước ngoài học thêm, em rất ngưỡng mộ. Hai là gần đây tâm trạng em không tốt lắm, sợ căng thẳng quá dễ suy sụp, ngộ nhỡ làm hỏng việc rất bất lợi cho em cũng như công ty. Vì vậy muốn xin nghỉ phép dài kì, ra ngoài nạp thêm năng lượng”.

Dung Ngọc Lan nghe xong lời giải thích của cô, ngáp ngừng hồi lâu, sau đó lấy lại lá thư xin nghỉ việc tới trước mặt cô, nói bằng giọng thấu hiểu: “Thế thì cũng không cần nghỉ việc, nghỉ không lương là được rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh không nhận lá đơn, mà cười cười nhấn mạnh với Dung Ngọc Lan: “Em không có kế hoạch cụ thể là sẽ đi đâu, cũng không biết đi bao lâu. Không chừng ra nước ngoài gặp người thích hợp em sẽ không về nữa”.

Dung Ngọc Lan mỉm cười liếc cô: “Không phải em vẫn luôn lấy lí do không thích người nước ngoài để từ chối Bill sao?”.

Hạng Mĩ Cảnh vốn định nói ở nước ngoài có rất nhiều Hoa kiều, nhưng cô nhận ra trọng điểm của vấn đề không phải ở đây, vì vậy đổi cách khác: “Em đi rất lâu, cứ chiếm mãi vị trí của công ty không hay lắm”.

Dung Ngọc Lan cười đáp: “Vây để Âu Na tiếp quản vị trí của em trước, cô ấy làm rất khá, chị cũng đang có ý thăng chức cho Âu Na”. Sau đó bày tỏ: “Nhân lực của công ty xưa nay luôn khan hiếm, chị còn định tuyển thêm người, đợi em du học quay về, sẽ là quản lí cao cấp”.

Hạng Mĩ Cảnh không ngờ Dung Ngọc Lan lại níu giữ mình như thế, nhất thời cô thấy bối rối khó xử.

Dung Ngọc Lan thấy cô dao động, nói tiếp: “Ban đầu Chương Du tuyển em vào, chị còn thấy em quá ngây thơ thật thà, đoán chắc em không qua nổi ba tháng thử việc. Nhưng em đã làm rất tốt, gần như không sai sót gì. Giờ ngành này không còn giống trước kia động chút là lỗi mấy người nổi tiếng ra, nhưng Theresa của Bảo Nhã tiếng tăm không nhỏ. Công ty bồi dưỡng em, em giúp công ty có thể diện, cá nhân chị cũng rất quý và trân trọng tài năng của em. Em cảm thấy áp lực, muốn ra ngoài cho thoải mái cũng tốt, nhưng thực sự không cần phải nghỉ việc”.

Những lời này Dung Ngọc Lan nói rất ôn hoà, còn vừa nói vừa quan sát sắc nặt Hạng Mĩ Cảnh, nói rất trình tự: “Hơn nữa em phải thực tế một chút, đãi ngộ của công ty cũng xếp hạng nhất nhì so với các công ty khác trong ngành, lại chẳng có những chuyện tạp nham linh tinh. Em ra ngoài nghỉ ngơi chán rồi quay về thì vẫn phải đi tìm việc, hà tất lại bắt đầu từ đầu như thế? Giờ chị giữ em, một lòng là thật lòng nghĩ cho em, hai là cũng không muốn em bị công ty khác đón mất. Con người chị không chịu nổi cảnh chia tay, giờ em đang làm ở đây bỗng nhiên chạy sang chỗ người khác làm, lòng chị rất buồn”.

Hạng Mĩ Cảnh thấy Dung Ngọc Lan nói rất chân thành, đặc biệt là hai câu cuối cùng, vô cùng thân thiết. Ai muốn nhìn thấy người do chính mình bồi dưỡng cao chạy xa bay sang làm cho công ty người khác chứ? Cô không thể phớt lờ sự nhiệt tình níu kéo của Dung Ngọc Lan, đành nhượng bộ nói: “Nhưng em thật sự không biết khi nào mới quay về”.

Dung Ngọc Lan biết mình đã thành công, vừa thở phào nhẹ nhõm vừa cố ý chau mày cười nói: “Không phải đợi tới khi chị về New York đường già em mới định quay về đây chứ?”. Sau đó đưa lại đơn nghỉ việc cho cô, hỏi: “Bao giờ đi?”.

Hạng Mĩ Cảnh nhận lại, đáp: “Đợi xong hôn lễ của Tưởng tiên sinh và Hứa tiểu thư”.

Dung Ngọc Lan hỏi: “Em định đi đâu đầu tiên?”.

Hạng Mĩ Cảnh thực sự còn chưa biết đi đâu, trả lời bừa: “Có thể sẽ tới Ấn Độ, em có bạn đại học ở đó”.

Dung Ngọc Lan gật đầu, rồi nói tiếp: “Trước khi đi cùng đồng nghiệp ăn bữa cơm nhé”.

Hạng Mĩ Cảnh không muốn làm to chuyện, lắc đầu cười: “Nếu làm thế, không khí li biệt quá nặng nề, em sẽ buồn”.

Dung Ngọc Lan cũng cho là vậy, bèn bảo: “Vậy chỉ tụ tập trong phạm vi nhỏ thôi”.

Đơn nghỉ việc của Hạng Mĩ Cảnh không được phê chuẩn, nhưng dù thế nào thì mục đích của cô cũng đã đạt được. Ngược lại Dung Ngọc Lan không hạn chế thời gian cô quay về, một tháng, một năm, mười năm, hoặc cả đời cô không quay về, cũng không ai nói được gì.

Không biết tại sao Dung Trí Dật lại biết chuyện.

Dung Trí Dật giữ lời hứa mang về một món quà quý giá về bù cho sinh nhật của Hạng Mĩ Cảnh, vừa tặng quà xong, anh ta đã hỏi: “Sao đột nhiên lại muốn đi du học?”.

Hạng Mĩ Cảnh phớt lờ câu hỏi của anh ta, vờ tập trung toàn bộ tâm tư vào bộ vòng ngọc mà anh ta tặng, lúc thì xuýt xoa khen đẹp, lúc lại cầm lên đeo thử, phải một lúc lâu sau mới vui vẻ hỏi: “Cái này mà mang đi bán thì cũng đủ để tôi ăn chơi một thời gian dài ở nước ngoài đấy nhỉ?”.

Dung Trí Dật gờ ra vờ như định lấy lại quà: “Nếu cô định đối xử với tấm lòng của tôi như thế, thì tôi xin thu lại tấm lòng mình”.

Hạng Mĩ Cảnh vội nhét hộp quà vào túi, cười hi hi nói: “Sao người có tiền như anh lại đòi quà đã tặng được? Thật quá mất giá”.

Dung Trí Dật tiếp tục đề tài vừa rồi: “Cô đột nhiên đưa đơn nghỉ việc là vì sao?”.

Lúc này Hạng Mĩ Cảnh mới nghiêm túc trả lời câu hỏi của anh ta: “Vì muốn thực hiện giấc mơ đi du lịch vòng quanh thế giới”.

Dung Trí Dật rõ ràng không tin, do dự hỏi: “Lâm Khải Sương chịu về nước rồi, còn trở thành người đứng đầu Lâm thị, không phải cô định tránh mặt anh ta đấy chứ? Anh ta muốn theo đuổi cô lại à? Còn tổ chức party sinh nhật cho cô nữa là sao?”. Nói rồi, chau mày nhìn, vẻ mặt rất khó coi. “Thế không được. Những người đàn ông đồng tính không mấy ai quay lại được con đường chính đạo. Tôi thấy hay là thôi đi. Cô coi anh ta như chị em gái của mình là được”.

Hạng Mĩ Cảnh vốn không muốn giải thích nhiều, bèn cố ý làm bộ làm tịch: “Cũng không phải chỉ riêng chuyện này, dù sao tôi làm việc đã lâu rồi, muốn tự thưởng cho mình một kì nghỉ dài ra ngoài ngắm nhìn thế giới. không được à?”.

Dung Trí Dật ngưỡng mộ cô, nói với giọng rất công tử: “Nhớ lại năm xưa tôi cũng là một mỹ thiếu niên nói đi là đi”.

Hạng Mĩ Cảnh liếc xéo anh ta cười: “Giờ nếu anh muốn đi thật, cũng chẳng ai trối anh lại đâu”.

Anh ta lắc đầu, chỉ chỉ vào vị trí trái tim mình, nghiêm túc nói: “Có một trái tim bị thủng trăm nghìn lỗ, cảnh đẹp tới đâu trong mắt tôi cũng chỉ biến thành hai màu đen trắng mà thôi”.

Cô cười: “Đừng có văn vẻ như thế, không giống với phong cách của anh”.

Anh ta nhún vai, dường như biết cô sẽ nói vậy, ngập ngừng một lát, nhớ ra hỏi cô: “Cô ước gì vào ngày sinh nhật? Nói ra tôi sẽ giúp cô thực hiện”.

Cô sẽ không nói cho anh ta biết điều ước sinh nhật của mình, thế là cố ý trêu: “Đối với tôi tốt vậy sao? Không yêu tôi đấy chứ?”.

Anh ta lắc đầu mặt không biến sắc: “Phụ nữ trên thế gian này nhiều như vậy, người duy nhất tôi không thể yêu chính là cô”.

Cô làm bộ như bị tổn thương nhìn anh ta: “Thủ đoạn đả kích người khác của anh cao thật đấy, tôi xin hai bát yến để bồi bổ thân thể”. Cô dựa người vào sofa, đúng lúc đó nhìn thấy có mấy người đang lục đục đi về phía phòng riêng được đặt trước. Phương Tuấn Kiệt là một người trong số đó, cô chỉ nhìn thấy mặt nghiêng của anh, rất nhanh. Cô sợ mình nhìn về phía đó lâu quá Dung Trí Dật sẽ nhận ra bất thường, lập tức thu ánh mắt nhìn lên bàn, thực tế đoàn của Phương Tuấn Kiệt đi rất nhanh, cô có muốn nhìn thêm cũng khó.

Dung Trí Dật thấy cô gỡ menu, bèn giới thiệu: “Chỗ họ có món cơm bào ngư ngon lắm”.

Ánh mắt cô thoáng sáng lên, rồi mới chậm rãi gật đầu nói được.

Món cơm bào ngư của nhà hàng đúng là không tệ.

Hạng Mĩ Cảnh lo ăn xong sẽ chạm mặt Phương Tuấn Kiệt, muốn kết thúc nhanh bữa cơm này, nên cô ăn với bộ dạng ngầu ngĩnh, nhồm nhoàm.

Dung Trí Dật đi ăn ở những nhà hàng cao cấp thường thích bộ dạng lịch sự nho nhã, thấy hình tượng Hạng Mĩ Cảnh không đẹp mắt lắm, có ý nhắc nhở cô: “Chậm thôi, có ai giành của cô đâu”.

Hạng Mĩ Cảnh mặc kệ, ăn quáng quàng xong bữa cơm mà Dung Trí Dật bù cho sinh nhật mình xong, giải thích với Dung Trí Dật là mình về vì còn có việc.

Dung Trí Dật vốn còn định mời cô đi uống, nhưng giờ đành tiễn cô về.

Cô không muốn người khác biết chỗ ở của mình, nên khéo léo từ chối rồi chặn một chiếc taxi đi về luôn.

Về tới nhà, giống như vừa từ một nhà tù lớn chuyển sang một nhà tù nhỏ.

Hạng Mĩ Cảnh mở ti vi, chuyển tới tiết mục ca hát tổng hợp vui vẻ, vắn âm lượng thật lớn, sau đó tìm bộ đồ ngủ đi tắm.

Trong tủ quần áo trước kia vẫn để một ít đồ của Phương Tuấn Kiệt, giờ đã bị cô thu lại cho vào hộp, không gian nhỏ chưa được lấp đầy đó nhìn rất trống trải. Cô ngăn người, sau khi bình tĩnh lại lấy thêm một ít đồ của mình để vào đó, sắp thấy sắp xếp ổn thoả rồi mới đi tắm.

Trời lạnh, cảm giác được ngâm mình trong nước nóng vô cùng dễ chịu. Cô đứng dưới vòi nước nóng rất lâu, da đỏ ửng lên, ánh đèn trước gương hắt lên nhìn lại càng đẹp. Cô luôn muốn mình trông sạch sẽ, thơm tho, nhưng giờ dù sạch sẽ thơm tho tới đâu cũng bằng thừa.

Bôi một lớp kem mỏng lên mặt, Hạng Mĩ Cảnh bước ra phòng khách mở máy tính lên mạng.

Cô nói với người ta muốn ra nước ngoài du học, nhưng giờ còn chưa có kế hoạch cụ thể rõ ràng, cho dù chỉ là nói dối thì cũng nên có chuẩn bị, hướng hồ cô thật sự muốn đi. Thời gian không phải vấn đề, mục đích cũng không cần quá rõ ràng, nhưng đại khái vẫn nên có kế hoạch.

Ngồi trước máy vi tính mấy tiếng liền, cuối cùng Hạng Mĩ Cảnh cũng thấy đau bụng. Đi ra đi vào nhà vệ sinh mấy lần, uống hai cốc nước ấm, nhưng vẫn không đỡ, thậm chí còn bắt đầu nôn ọe.

Cơ thể cô rất ít khi mệt mỏi, gặp phải tình huống thế này, vốn định lên giường nằm nghỉ, nhưng đúng lúc Lâm Khải Sương gọi điện hỏi cô có muốn suy nghĩ về nước Đức trong lộ trình du học của mình không, sau đó cô bị Lâm Khải Sương lôi tới bệnh viện.

Cô vẫn luôn cố gắng để mình trông không tới mức nhếch nhác, nhưng trên đường tới bệnh viện Lâm Khải Sương liên tục bảo bộ dạng cô trông thật đáng thương. Cô suýt nữa thì rơi nước mắt vì lời bình phẩm của anh, nhưng cuối cùng cũng nhẫn nhịn được.

Tới bệnh viện vào phòng cấp cứu. Cô chạy vào phòng vệ sinh thêm mấy lần, rồi lại nôn hai lần, sắc mặt tái nhợt, bác sĩ hỏi gì cô cũng chẳng có sức và tâm trạng mà trả lời. Dù sao cô cũng bị chuẩn đoán là bị ngộ độc thức ăn, bác sĩ truyền cho cô hai chai nước.

Trời vào thu, người bị cảm sốt phải truyền nước rất nhiều, nhưng lúc này, về cơ bản đều đã kết thúc thời gian truyền chuẩn bị về nhà.

Lâm Khải Sương tìm một vị trí để Hạng Mĩ Cảnh ngồi, sau đó mời y tá tới truyền.

Hạng Mĩ Cảnh mặc đồ ngủ, nhưng khoác một chiếc áo khoác dài màu kem bên ngoài, dưới chân là đôi dép bông màu đỏ sẫm, đầu tóc rối loạn búi bừa đằng sau, uể oải ngồi dựa vào thành ghế. Cô cảm thấy bụng vẫn còn đau, khi y tá đến truyền, cô chẳng còn sức mà ngược mắt lên nhìn.

Lâm Khải Sương ngồi xuống cạnh cô, cười hỏi: “Em ăn gì thế? Bã đậu? Hay thuốc chuột?”.

Cô không muốn mở miệng nói, dựa đầu vào vai anh, rồi nhắm mắt lại, giống như đang dưỡng thần.

Trước kia, khi anh còn làm bạn trai cô, anh chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm, giờ ngược lại còn giống hơn, anh ngồi im, để mặc cho cô dựa, một lúc sau mới cười nói: “Em còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là ở bệnh viện không?”.

Cô không mở mắt, chỉ “ừ” một tiếng.

30. Chương 30

Anh mím mím môi, nhìn anh cười mà không biết vì vui hay cười buồn, anh nói tiếp: “Khi ấy Sunny tới tìm anh, không thích ứng được với thời tiết bên này, bị cảm sốt phải đi tiêm. Bọn anh không dám tới bệnh viện lớn, mà chỉ dám vào bệnh viện nhỏ bình thường, kết quả là em ngồi ngay trước mặt bọn anh, cứ nhìn anh và Sunny mãi”.

Cô cười, nhưng vẫn không mở mắt, chỉ nói rất khẽ: “Thực ra khi ấy em căn bản không để ý tới hai người đâu”.

Anh thở dài: “Đúng vậy, nhưng anh lại tưởng em nhìn thấy cả rồi. Vì vậy khi gặp lại em trong bữa tiệc vào hai hôm sau, anh rất lo lắng em sẽ lật tẩy bí mật của mình”.

Cô lại cười, lần này không nói gì nữa.

Anh ngập ngừng một lát, nói: “Đến giờ anh vẫn rất tò mò tại sao em lại nhận lời đóng giả làm người yêu của anh”.

Cuối cùng cô mở mắt ra, sau đó nhanh chóng nhắm lại, điềm đạm cười đáp: “Vì em thích giúp đỡ người khác”.

Anh hiểu cô không muốn trả lời câu hỏi của mình, anh không ép, nhưng trong lòng anh chắc chắn tâm trạng buồn bã mấy hôm nay của cô có liên quan tới chuyện tình cảm. Xuất phát từ sự quan tâm thật lòng của một người bạn, anh vẫn lên tiếng: “Anh chia tay Sunny đã hai tháng nay rồi, mỗi lần nhắc tới cậu ấy anh vẫn đau lòng buồn bã, nhưng có lẽ vì khoảng cách khá xa, nên anh không còn kiên trì như thời gian đầu nữa. Anh vẫn ăn cơm, đi làm, ngủ, ở bên mẹ nhiều hơn. Giờ mới phát hiện ra tình cảm là thứ có thể thay đổi, quan trọng là mình có muốn đổi hay không. Có thể em cho rằng tình cảm anh dành cho Sunny không nhiều, không sâu nặng, nhưng con người ta sống trên thế gian này, vốn không phải sống vì người khác. Anh mất cậu ấy, có thể sẽ lại yêu người khác, anh rời xa cậu ấy, sau này sẽ lại ở bên người khác”.

Trung tuần tháng Mười Một, trời thỉnh thoảng vẫn có nắng.

Mặc dù Hứa Nguyệt Quang không muốn hôn lễ của mình quá ồn ào, nhưng dù đơn giản thì vẫn cứ phải có màn tổng duyệt. Họ không có phù dâu phù rể, thì nhờ hai đứa trẻ nhà Đường Sở Vũ và Tăng Đình Diệp là Tiểu Băng năm tuổi và Tiểu Tuyết mới hơn một tuổi làm hoa đồng. Người ta tìm hoa đồng thường là một

nam một nữ, vì vậy khi tìm hai cô bé nhờ đảm nhiệm vị trí này, Hạng Mĩ Cảnh khéo léo nhắc nhở Tưởng Tình Doãn, Tưởng Tình Doãn không nói gì, chỉ cười bảo, đây là ý của Hứa Nguyệt Quang. Cô biết ý của Hứa Nguyệt Quang quan trọng hơn suy nghĩ của Tưởng Tình Doãn, thế là không nói thêm gì nữa, tất cả đều làm theo ý của Hứa Nguyệt Quang.

Ngày tổng duyệt Hạng Mĩ Cảnh phải có mặt để giám sát, Dung Trí Dật vừa hay có cuộc họp ở Hạ Việt, nên rảnh chạy ra xem náo nhiệt. Trên sân khấu, một đôi trai thanh gái lịch từ từ bước về phía trước trong tiếng nhạc du dương.

Dung Trí Dật thấy Hạng Mĩ Cảnh đứng xem rất chăm chú, cười hỏi cô có phải rất ngưỡng mộ Hứa Nguyệt Quang không.

Cô đợi hai người họ đi hết thăm dò, mới nghiêng đầu nhìn anh ta một cái, cười đáp: “Tôi định làm nữ cường nhân, cả đời này gả cho tập đoàn Hoa Hạ”.

Anh ta lại cố tình bẻ cong ý của cô, mở to mắt kinh ngạc: “Thì ra mục tiêu cuối cùng của cô chính là trở thành Dung phu nhân”.

Cô hiểu anh ta đang nói đùa, nên cũng hòa theo: “Đáng tiếc là anh không yêu tôi”.

Anh ta lại có ý khác: “Dung gia đâu phải chỉ có mình tôi là đàn ông”.

Cô đành nhấn mạnh: “Tôi không phải kiểu nữ nhân si tình cả ngày từ sáng tới tối chỉ có mỗi việc ngồi chờ nước miếng nghĩ tới sắp”.

Anh ta ngược mắt, liếc xéo cô rồi cười: “Tôi còn có vài người anh em họ nữa, đâu phải đặc biệt chỉ vị Dung tiên sinh nào”.

Cô cũng chẳng ngại, phá lên cười: “Vây còn phải xem anh em họ của anh có duyên với tôi không đã, có gặp được nhau ở nơi đất khách quê người không”.

Hai người đang nói chuyện, Tưởng Tình Doãn và Hứa Nguyệt Quang đi đến.

Dung Trí Dật nhớ tới lời dặn dò của Dung Trí Hằng, nên cất tiếng mời: “Victor đang họp ở tầng trên, biết hai người ở đây, muốn mời hai người cùng dùng bữa tối”.

Hạng Mĩ Cảnh tự giác coi như mình không có chân trong lời mời ấy, nên bận rộn ở trong phòng tiệc.

Cô xưa nay làm việc rất nghiêm túc, nhưng khi Dung Trí Dật gọi điện hỏi cô tại sao còn chưa lên ăn cơm thì cô bèn lấy cớ chưa làm xong, không thể đi được để từ chối.

Dung Trí Dật không tin, nói: “Dưới đây có bao nhiêu là người, thiếu cô thì họ không làm được à?”, sau đó nhấn mạnh: “Trên bàn có tới năm, sáu người đàn ông, chỉ mình Hứa Nguyệt Quang phải quản lý tới hai đứa nhỏ, kiểu gì cô cũng phải lên hỗ trợ cô ấy”.

Cô vẫn không muốn lên, nhưng Dung Trí Dật đã cúp máy. Mặc dù cô là người sắp nghỉ làm, nhưng cũng không muốn đắc tội với sếp, cuối cùng đành lên lầu.

Trong phòng riêng ngoài Tưởng Tình Doãn và Hứa Nguyệt Quang, những người còn lại đều là cán bộ cao cấp của tập đoàn Hoa Hạ, họ đều là tuổi trẻ tài cao, chắc chắn vừa họp xong được Dung Trí Hằng giữ lại dùng cơm.

Những tình anh của giới kinh doanh nhô nhả ngồi trên sofa nói chuyện, Hạng Mĩ Cảnh lặng lẽ đi vào, tự giác tới ngồi cạnh Hứa Nguyệt Quang.

Hứa Nguyệt Quang không quen tiếp xúc với quá nhiều người, ngồi một mình ở góc sofa chơi với hai cô bé, thấy Hạng Mĩ Cảnh vào, cô thoáng thở phào nhẹ nhõm, cười nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Thật ngại quá, khiến cô bận tới tận giờ này”.

Hạng Mĩ Cảnh vừa giơ tay lên xoa mặt hai cô bé con, vừa cười thoải mái nói với Hứa Nguyệt Quang: “Đây đều là việc tôi nên làm”.

Dung Trí Dật không thích hề mở miệng ra là nói chuyện làm ăn, nên nhanh chóng dịch tới chỗ họ, trêu hai đứa bé bảo chúng gọi Hạng Mĩ Cảnh là dì, gọi mình là anh.

Hai tiểu cô nương ở cùng Hạng Mĩ Cảnh cả buổi chiều, đương nhiên thân với cô hơn, cứ quần lấy cô, không chịu gọi Dung Trí Dật là anh.

Dung Trí Dật làm bộ định túm hai đứa, chúng ranh mãnh chạy về phía Tường Tình Doãn. Tiểu Băng lớn tuổi hơn, chạy đến chỗ Tường Tình Doãn ôm gối anh ta, chỉ về phía Dung Trí Dật tố cáo: “Chú, chú kia muốn bắt cháu và Tiểu Tuyết”.

Dung Trí Dật vội vàng giơ tay lên đầu hàng, cười nói: “Xem ra tôi không có duyên với trẻ con”.

Dung Trí Dật không có duyên với trẻ con, vì vậy khi ngồi, Hạng Mĩ Cảnh và Hứa Nguyệt Quang mỗi người một bên kẹp hai đứa trẻ ở giữa.

Tiểu Băng có thể tự ăn cơm, nhưng động tác của Tiểu Tuyết rất non nớt, vụng về, cần có Hứa Nguyệt Quang chăm sóc giúp đỡ.

Có thể nói công việc của Hạng Mĩ Cảnh hằng ngày đều phải tiếp xúc với những người giàu có trong giới, rất hiếm có bố mẹ đưa con tới những nơi thế này, vì vậy khi nhìn Hứa Nguyệt Quang tận tình chăm sóc hai người bạn nhỏ như thế, lòng cô vô cùng ấm áp. Đồng thời cô cũng chú ý thấy Dung Trí Hằng ngồi đối diện với mình cũng rất quan tâm tới hai đứa trẻ. Khả năng liên tưởng của cô không phong phú lắm, nhưng cũng đoán ra được tâm tư Dung Trí Hằng. Kết hôn bảy, tám năm vẫn chưa có con, đây có thể được coi là sự đáng tiếc lớn nhất của anh không? Từ đó cho thấy, cuộc sống của mỗi người trên thế giới này không ai được hoàn hảo như ý cả, nếu việc gì cũng như ý, thì cuộc sống còn điều gì để theo đuổi nữa?

Lúc này cô lại nhớ tới Phương Tuân kiệt. Từ sau lần nhìn thấy anh chớp nhoáng ở nhà hàng đó, đã bảy tám ngày cô chưa nhìn thấy anh. Hôn lễ của Tường Tình Doãn và Hứa Nguyệt Quang diễn ra sau hai ngày nữa, có lẽ anh cũng sẽ tham dự. Cô còn chưa nói với anh, cô đã lên xong kế hoạch ra nước ngoài du học. Thực ra việc này cũng không nhất thiết phải thông báo cho anh biết, vì dù sao bọn họ đã chia tay rồi, cô rời khỏi đây không quay về nữa, việc ấy chẳng liên quan tới anh.

Không phải bữa ăn giữa những người bạn thân, lại có phụ nữ và trẻ em, nên cả bữa cơm họ không uống nhiều rượu, không khí vô cùng ấm áp, chưa đến chín giờ bữa ăn đã kết thúc.

Cũng may vì có Dung Trí Hằng ở đây, nên Dung Trí Dật không quá tỏ ra quá thân thiết với Hạng Mĩ Cảnh, sau khi tiễn Tường Tình Doãn và Hứa Nguyệt Quang về, ngoan ngoãn nhìn về phía Dung Trí Hằng. Dung Trí Hằng vẫn luôn lịch sự, trước khi lên xe nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Vất vả rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh nhanh chóng đáp: “Việc nên làm thôi”.

Dung Trí Hằng khẽ gật đầu, lúc quay người chuẩn bị lên xe thì đột nhiên quay lại. Anh ta thoáng chau mày, giọng có phần nghi hoặc nhưng rõ ràng muốn nhận được câu trả lời từ cô: “Orchid nói cô muốn đi du học, tôi hi vọng không phải do mấy lần trước tôi nói điều cô ra chỉ nhánh ở nước ngoài mà tạo thành áp lực không cần thiết cho cô”.

Hạng Mĩ Cảnh ngăn người, sau vài giây mới hiểu nội dung câu Dung Trí Hằng vừa nói, vội vàng phủ nhận: “Tôi không nghĩ việc, tôi chỉ là xin nghỉ phép dài ngày”.

Dung Trí Hằng gật đầu, rồi lại nhìn cô hồi lâu, cuối cùng hoà nhã nói: “Công ty cần những nhân tài như cô”.

Lúc này Hạng Mĩ Cảnh mới hiểu Dung Trí Hằng đang khen ngợi mình, nhưng có lẽ anh không phải kiểu người dễ gần, một câu khen ngợi đơn giản, nói ra rất nhẹ nhàng, nhưng cô lại không dám nhẹ nhàng đón nhận. Nhìn chiếc xe màu đen bóng loáng lướt đi, cô vẫn đứng ngệt ra mắt một lúc.

Đèn ngoài cửa khách sạn sáng rõ, hoà cùng màu với đèn đường, đêm lạnh, gió thổi rìn rít. Cô suy nghĩ một vài việc, cảm thấy không chân thực lắm, cũng cảm thấy chỉ vài ngày nữa mình sẽ rời khỏi thành phố này, không nên suy nghĩ quá nhiều.

Sau khi biết tin Hạng Mĩ Cảnh sẽ đi du học, Âu Na luôn lo lắng, một là sợ mình không đảm nhiệm được chức vụ của Hạng Mĩ Cảnh, hai là nhận chức rồi sẽ bị những tổ khác đẩy xuống vị trí cuối, liên lụy tới những người khác trong tổ không được nhận tiền thưởng cao cuối năm.

Hạng Mĩ Cảnh bàn giao tất cả mọi dự án , công việc mà mình đảm đương trước đó cho Âu Na, còn hướng dẫn Âu Na cách mình làm việc. Âu Na vừa nghe vừa cười hi hi hỏi Hạng Mĩ Cảnh: “Cậu moi tim moi phổi ra dạy mình như thế, không sợ sau khi quay về mất chỗ à?”.

Hạng Mĩ Cảnh dành chút thời gian rảnh để dọn dẹp ngăn kéo, tủ của mình, cô trả lời chẳng chút lo lắng: “Tốt nhất là cậu nên có bản lĩnh khiến mình không còn chỗ đứng ở ngành này nữa”.

Âu Na lập tức lắc đầu: “Mình sợ không có bản lĩnh ấy”, rồi liếc ra ngoài cửa sổ, nói: “Dự báo thời tiết nói mấy hôm nữa sẽ có tuyết”.

Hạng Mĩ Cảnh mong ngóng: “Hi vọng hôm tổ chức hôn lễ tuyết chưa rơi”.

Âu Na nhớ lại: “Trước kia mình từng xem một bộ phim Hàn Quốc, nữ nhân vật chính trong phim có nói, tất cả những ngày tuyết rơi đều là ngày sinh nhật của cô ấy”.

Hạng Mĩ Cảnh nhìn Âu Na cười cười, hỏi: “Là *My girl* phải không?”.

Âu Na cũng vui vẻ đáp: “Cậu xem rồi à?”.

Hạng Mĩ Cảnh gật đầu: “Mấy năm học đại học những lúc không vui, mình sẽ mượn máy tính của bạn để xem phim, khi ấy mình cảm thấy bộ phim đó rất hay, xem mãi sẽ không nhớ tới những chuyện không vui nữa”.

Âu Na hơi ngạc nhiên: “Mình tưởng cậu là người không bao giờ bị chìm đắm trong những câu chuyện ảo tưởng cơ đấy”.

Hạng Mĩ Cảnh cười: “Mình cũng từng là một thiếu nữ mộng mơ”.

Âu Na bật cười, rồi lại liếc một cái lên đồng hồ chất trên bàn cô: “Orchid nói giữ văn phòng này cho cậu, nên không cần phải dọn đồ đi đâu”.

Đúng lúc ấy Hạng Mĩ Cảnh tìm thấy một cuốn sổ bìa cứng màu tím nhạt, cô căn bản không nhớ mình từng dùng một cuốn sổ như thế này, nhất thời tò mò mở ra xem. Cuốn sổ dày như những cuốn sổ bình thường, chưa viết nhiều, nhưng ở giữa có kẹp hai mẫu giấy. Cô đột nhiên nhớ ra chuyện này, nên dứt khoát gấp sổ lại, nhét vào túi.

Âu Na thấy thế, cười hi hi nói: “Nhưng tốt nhất đừng để quên những thứ như nhật kí gì gì đó ở đây, mặc dù mình nhất định sẽ không xem trộm, nhưng trong công ty này không chỉ có một hai người tò mò về cuộc sống riêng tư của cậu đâu”.

Hạng Mĩ Cảnh cười thoải mái: “Chuyện gì của mình cũng bị họ moi móc nói chán rồi, còn có thể có bí mật gì khác”.

Âu Na nhún vai, không nói chuyện này nữa, mà lật xem những ghi chép Hạng Mĩ Cảnh để lại ình tham khảo.

Trong lòng Hạng Mĩ Cảnh có chút bất an. Hết giờ làm về nhà, lấy cuốn sổ từ túi ra, tìm hai tờ giấy được kẹp trong đó. Cô mở tờ giấy được gấp ra, quả nhiên đúng là nội dung mà cô suy đoán, cô không dám nhìn nhiều, nhanh chóng gấp lại bỏ vào chỗ cũ. Cô định nhét cuốn sổ lên giá sách, nhưng đặt lên giá sách rồi thấy vẫn chưa yên tâm, cô rút hai tờ giấy ra định đốt, châm lửa xong lại không dám đốt. Cuối cùng nhét lại vào trong cuốn sổ, lấy bìa cuốn sách ngoại văn bọc ngoài cuốn sổ, sau đó nhét lần vào đồng sách.

Thực ra trên giá khá nhiều sách, nhưng vì trong lòng lo lắng, nên cô luôn có cảm giác bìa sách bọc ngoài cuốn sổ rất bất mắt dưới ánh đèn, cứ như bất kì ai chỉ cần liếc mắt nhìn cũng nhận ra bên trong nó chứa đựng bí mật vậy.

Cô đứng nghệt trước giá sách một hồi lâu, dần dần cảm thấy cơ thể lạnh ngắt. Cũng phải, vừa từ công ty về nhà chỉ mãi nghĩ đến hai tờ giấy, không kịp mở điều hoà, cửa sổ ngoài ban công lại chưa đóng, gió thốc vào, loạt xoạt. Quay người ra đóng cửa, sau đó mở điều hoà nóng, lúc ấy cô mới nhận ra mùa đông năm nay đến quá sớm, cũng quá lạnh.

Trời lạnh và ẩm ướt nên phải rất lâu mới có thể nhìn thấy ánh mặt trời âm ập.

Hôn lễ của Tường Tình Doãn và Hứa Nguyệt Quang đúng vào ngày thời tiết không được đẹp lắm, nhưng vì đã chuẩn bị bạt che rất lớn, nên quan khách chỉ cần ngước mắt là nhìn thấy cảnh ấm áp như trời xuân, thậm chí cũng đã thay mới, vì vậy ngoài tiếng gió rít lạnh tới thấu xương ra, những cái khác đều hoàn hảo.

Hạng Mĩ Cảnh coi hôn lễ này là món quà cảm ơn của cô dành cho Bảo Nhã trước khi ra đi, nên cô bỏ ra rất nhiều tâm tư vào đó, buổi tối trước hôn lễ cưới diễn ra cô ở lại khách sạn, sáng sớm đã đến kiểm tra một lượt tất cả mọi thứ.

Bill tới giúp cô, thấy cô cùng khuôn mặt trắng nhợt đứng trong gió lạnh chỉ đạo mọi người làm việc, liền kéo cô vào nhà hàng với vẻ mặt thương yêu.

Bill hiểu sở thích của cô, nên tự động gọi đồ cho cô: “Bánh mì sữa và cafe đen”, sau đó nịnh nọt: “Cảm ơn sự quan tâm chu đáo của tôi như thế nào đây?”.

Cô cười cười đón nhận ý tốt của anh ta, ăn bánh mì rồi uống cafe, sau đó cười bảo: “Rời khỏi tầm mắt của anh, để anh có cơ hội làm lại từ đầu”.

Bill chau mày, dựa lưng vào ghế, nhìn cô không hiểu: “Họ nói em sắp ra nước ngoài du học, thì ra là thật”.

Cô cắn một miếng bánh mì, nhai ngấu nghiến, rồi nuốt xuống một cách khó khăn. Sau đó cười nhẹ nói: “Có nhiều người quan tâm tới em vậy sao? Thật khiến em thụ sủng nhược kinh”.(1)

(1) vì được sủng ái, yêu quý quá mức mà hoang mang lo sợ.

Khí sắc của cô gần đây không tốt, phải phủ hai lớp phấn mới che được quầng thâm dưới mắt, người cũng gầy rộc đi, quần áo dùng bộ lần trước mua được khi đi shopping cùng Tiền Mẫn, mặc lên người trông khá rộng.

Nhìn tổng thể cứ loạn hết cả lên, cô hơi tức giận đứng lên bồn cầu nhìn mình trong gương. Lặng lẽ khoảng hai giây, cô đứng dậy vặn nước nóng, đi tắm. Sau khi lên tinh thần cô mới bắt đầu trang điểm lại, sấy khô tóc rồi tết hai lọn nhỏ ở hai bên quăn ra đằng sau, lại tìm kim chỉ sửa lại y phục cho vừa vặn. Cô không mang bất kì thứ trang sức nào, trên cổ có quàng khăn trông còn đỡ trống trải, nhưng đôi tai thì rõ ràng rất trống. Cô nhìn mình trong gương, giơ tay sờ sờ vào thùy tai, ngẩn người hồi lâu, lấy thỏi son môi màu đỏ ra bắt đầu tô.

Cô rất ít đánh màu đậm thế này, bởi Phương Tuân Kiệm không thích, vì vậy cô thường cho rằng những màu sắc quá chói không hợp với mình. Nhưng hôm nay có lẽ sẽ là lần cuối cùng cô gặp Phương Tuân Kiệm, cô muốn để lại cho anh một ấn tượng mới mẻ, cho dù anh chỉ muốn nhanh chóng quên cô đi.

Nghi lễ chính thức bắt đầu vào lúc một giờ, khoảng hơn mười hai giờ quan khách đã lục đục kéo tới gần đủ.

Hạng Mĩ Cảnh thận trọng đi lại giữa khách mời, cô thấy hai anh em Phương Tử Bác và Phương Tử Du, nhưng mãi không thấy bóng dáng Phương Tuân Kiệm đâu. Lòng có chút thất vọng, nhưng cô hiểu lúc này Phương Tuân Kiệm rất bận, chưa chắc anh có thời gian tới dự lễ cưới này.

Người nhà họ Dung nở mặt Tường Tình Doãn, đều đến rất sớm.

Dung Trí Dật đi lại chào hỏi khắp nơi, gặp Hạng Mĩ Cảnh lập tức khen cô hôm nay vô cùng quyến rũ.

Hạng Mĩ Cảnh không để tâm tới lời nói đùa của anh ta, anh ta lại càng bám dính lấy cô. Cô chẳng có sức đâu mà tránh, nên tìm một chiếc sofa ở góc khuất ngồi xuống, bỏ ngoài tai những câu lái nhai của Dung Trí Dật về việc sau này ra nước ngoài nên chơi ở đâu, ăn ở đâu. Cô không nghe thấy gì, trong đầu chỉ nghĩ đến Phương Tuân Kiệm.

Dung Trí Dật đang nói rất hào hứng, bỗng cao giọng bảo cô: “Bạn trai cũ của cô tới rồi”.

Cô giật mình, còn tưởng anh ta đang nhắc đến Phương Tuân Kiệm, vội đứng dậy tìm, nhưng lại nhìn thấy Lâm Khải Sương. Phản ứng ban đầu của cô hơi mạnh, lúc này cũng ngại không dám thừa nhận mình nhận sai người, thế là lấy cớ ra chào hỏi Lâm Khải Sương để cắt đuôi Dung Trí Dật.

Lâm Khải Sương đến đám cưới một mình, sự xuất hiện của anh khiến mọi người đều chú ý, đặc biệt là Hạng Mĩ Cảnh lại chủ động tới chào anh, đương nhiên rất nhiều người bắt đầu đoán mò về khả năng tái hợp của họ.

Hạng Mĩ Cảnh không còn quan tâm tới việc người khác nghĩ gì từ lâu, đến trước mặt Lâm Khải Sương, thoải mái khoác cánh tay anh.

Lâm Khải Sương cười hỏi: “Em đang giúp anh thay đổi hình tượng à?”.

Hạng Mĩ Cảnh trả lời nhẹ nhàng: “Nếu có thể đạt được mục đích ấy, em cũng coi như làm một việc tốt trước khi đi”.

Lâm Khải Sương khen ngợi cô: “Em luôn làm việc tốt”.

Hạng Mĩ Cảnh cười cố ý kéo dài giọng: “Anh thường xuyên ở nước ngoài, làm sao biết được em đã làm những việc xấu gì?”.

Lâm Khải Sương nhướn mày cười khê: “Sống trong giới này, chuyện tốt chưa ra khỏi cửa chuyện xấu đã bay vạn dặm”.

Hạng Mĩ Cảnh cười.

Lâm Khải Sương lại hỏi: “Bao giờ em bay? Anh đưa em ra sân bay”.

Hạng Mĩ Cảnh từ chối ý tốt đó của anh: “Đừng, em không thể chịu nổi cảnh chia li”.

Lâm Khải Sương mỉm cười: “Anh có phải là người em yêu đâu, tiễn em ra sân bay nhiều nhất cũng chỉ có thể đóng vai tài xế. Không lẽ em định ôm anh khóc một trận như mưa như gió ở sân bay?”.

Hạng Mĩ Cảnh lòng đầy thê lương, nhưng ngoài mặt lại cố tỏ vẻ thoải mái: “Không chừng em sẽ khóc thật đấy, vì vậy anh đừng có đi”.

Hai người vừa nói chuyện, vừa bước đi chậm rãi, vô tình lại bước đến trước mặt mấy người Dung Trí Hằng và Dung Ngọc Lan.

Dung Ngọc Lan nhiệt tình nhất, chỉ vài ba câu đã kéo được Hạng Mĩ Cảnh và Lâm Khải Sương vào câu chuyện của họ.

Hạng Mĩ Cảnh biết cảnh mình khoác tay Lâm Khải Sương sẽ khiến mấy người bạn họ hiểu lầm, nhưng cô nhìn thấy Dung Trí Hằng, lại cảm thấy khoác tay Lâm Khải Sương thế này, lòng vô cùng bình yên.

Hôn lễ nhanh chóng bắt đầu. Trình tự thế nào Hạng Mĩ Cảnh đã thuộc lòng, chỉ có điều không khí khi tổng duyệt với không khí thực tế không giống nhau, khiến người ta nhìn mà vừa cảm thấy ấm áp vừa khó chịu. Cô vẫn luôn cho rằng Hứa Nguyệt Quang vốn xinh đẹp, lúc này Hứa Nguyệt Quang mặc váy cưới màu trắng lại càng xinh đẹp muôn phần. Hôm đó Dung Trí Dật hỏi cô có phải rất ngưỡng mộ Hứa Nguyệt Quang hay không, thực ra người phụ nữ nào không muốn lấy người đàn ông mình yêu và cũng yêu mình chứ? Cô nói đùa rằng cô muốn làm nữ cường nhân, chỉ vì cô có cảm giác đời này cô không có cơ hội được giống như Hứa Nguyệt Quang.

Sau khi nghi lễ kết thúc, tiệc tùng bắt đầu, khách sạn chuẩn bị phòng cho khách mời, họ có thể nghỉ ngơi, cũng có thể tùm năm tùm ba chơi bài giết thời gian.

Dung Ngọc Lan thích chơi bài, nên chuẩn bị hai chiếc bàn trong phòng, kéo Lâm Khải Sương, Dung Trí Dật và một nhóm người vào chơi cùng. Trong phòng có rất nhiều người đứng xem, ban đầu Hạng Mĩ Cảnh cũng đứng xem một lúc, nhưng sau đó thấy vô vị quá, bèn quay về phòng đi ngủ.

Thực tế thì cô không ngủ được, nhắm mắt vào là lại nằm mơ, nội dung giấc mơ quá hỗn loạn, đủ loại màu sắc hình ảnh lấp đầy đại não của cô, thà mở mắt nhìn trần nhà còn thoải mái hơn. Nằm trên giường một lúc, bắt đầu sửa soạn lại đầu tóc. Cô dặm thêm phấn, tô thêm son, sau đó ra ngoài.

Phòng trong khách sạn không phải do cô bố trí, nên cô không ngờ tới việc vừa mở cửa đã gặp Phương Tuấn Kiệm đi từ đầu kia lại.

Ánh sáng trên hành lang không thể sáng như trong phòng, tiếng đế giày ma sát trên thảm lúc nào cũng êm như thế, không khí lạnh lẽo bên ngoài không xuyên qua được lớp tường dày, không gian chật hẹp này như bị phong kín.

Phương Tuấn Kiệm chậm chậm bước lại, ánh mắt dính chặt lên người Hạng Mĩ Cảnh.

Hạng Mĩ Cảnh gần như nín thở, cô không dám thở mạnh. Anh mặc một bộ vest màu cafe sẫm, áo sơ mi trắng cà vạt màu đỏ. Anh rất ít mặc màu sắc tối và trầm như thế, sắc màu này khiến cả người anh trở nên lạnh lùng, xưa nay anh không hay cười, nhưng khi ở bên cô, anh luôn mang một vẻ mặt hơi xảo quyết tình quái, khiến cô cảm nhận được đằng sau con người lạnh lùng kia là một con người khác sinh động hơn.

Cô không dám nhìn thẳng vào mặt anh, càng sợ bắt gặp ánh mắt anh. Hai bên hành lang nhiều phòng như vậy, lúc nào cũng có người bất ngờ mở cửa bước ra, cô sợ xảy ra sơ suất, nên khi anh bước tới gần chỗ mình, cô tình cúi đầu, lịch sự chào: “Phương tiên sinh”.

Phương Tuân Kiệm dừng lại trước mặt cô.

Cô vẫn luôn muốn gặp lại anh, nhưng gặp rồi thấy buồn biết bao, cắn cắn môi dưới, không dám lên tiếng. Im lặng vài giây, cô nghe anh khẽ thở dài, tiếng thở dài đó xuyên thẳng vào trái tim cô, suýt nữa cô quay đầu bỏ chạy về phòng, bỗng nghe anh nói: “Orchid vừa nói em muốn ra nước ngoài?”.

Cô vốn định nói với anh chuyện này, giờ nghe anh hỏi, lòng cô cũng đã có sự chuẩn bị, trả lời rất nhanh: “Muốn đi để tôi luyện một thời gian”.

Anh dịu dàng gọi cô: “Mĩ Cảnh”.

Cô ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh, đồng thời ngắt lời anh theo bản năng: “Em đi không phải vì anh, là vì em muốn mình được trải nghiệm thế giới bên ngoài nhiều hơn”.

Anh không nói gì.

Cô rất sợ bị ai đó bắt gặp cảnh này, nghiêng chặt răng, rồi nói nhanh: “Em vốn định nói với anh, nhưng thực ra cũng không nhất định phải cho anh biết. Phương tiên sinh, em rất cảm ơn món quà sinh nhật của anh, vì muốn cuộc sống ở nước ngoài dễ chịu hơn một chút, em đem bán chúng rồi, em đã nói em cần tiền mặt mà”.

Cuối cùng anh cũng mấp máy môi, nhưng lại nói: “anh biết rồi”.

Cả mũi và cổ họng cô đều tắc nghẹn, có thứ gì đó nóng hổi trào ra khỏi khoé mắt. Trước mặt người khác cô luôn che giấu tâm trạng thực của mình rất tốt, nhưng gần đây khả năng đó ngày một kém, cô không muốn để lộ sự bi thương trước mặt anh, đành nắm chặt tay, cuối cùng cô nói: “Phương Tuân Kiệm, em thật sự muốn sống một cuộc sống mới, cũng muốn học cách yêu người khác”.

Hạng Mĩ Cảnh ở lì trong phòng cho tới chín giờ. Lâm Khải Sương gọi điện cho cô, nói đến giờ khiêu vũ rồi, nhưng anh lại thiếu bạn nhảy, hỏi cô đang ở đâu, có thể làm người tốt thì làm tới cùng, nhảy cùng anh mấy điệu không.

Cô chui trong chăn khóc rất lâu, lo lắng Lâm Khải Sương sẽ nhận ra trong giọng nói của mình, nên hắng giọng xong mới dám nhận điện thoại của anh, cô không dám nhận lời anh, lấy cớ mình còn rất nhiều việc phải xử lý nên không thể nhảy cùng anh được.

Lâm Khải Sương xưa nay không ép ai bao giờ, nhưng như đoán được hành tung của cô, chỉ nhắc nhở: “Bên ngoài tuyết rơi rồi, em về thì mặc nhiều một chút, đừng để bị cảm trước khi ra nước ngoài”.

Cô nói được. Cúp máy không lâu, Dung Trí Dật lại gọi.

Dung Trí Dật tưởng ngày kia cô đi, nên bày tỏ sự tiếc nuối: “Ngày kia là sinh nhật mẹ tôi, ngày mai tôi phải đi Hồng Kông, không thể tiễn cô. Nhưng cô yên tâm, tôi nhất định sẽ bớt chút thời gian để tới làm phiền cô”.

Cô cũng trả lời anh ta bằng giọng thoải mái: “Tôi nhất định sẽ không cho anh biết nơi nấu thân của mình”.

Bị hai cuộc điện thoại làm phiền, Hạng Mĩ Cảnh không trốn trong chăn nữa. Lâm Khải Sương bảo cô ngoài trời tuyết đang rơi, cô xuống giường kéo rèm cửa sổ ra nhìn. Bên ngoài cửa sổ là những chiếc đèn neon lớn, những bông hoa tuyết rơi từ trên trời xuống kia trở nên trong suốt trước ánh đèn. Đường như cô nghe thấy cả tiếng tuyết rơi rất khẽ, nhưng cách lớp cửa kính dày như thế này, thực ra cô chẳng nghe thấy gì cả.

Khóc bao nhiêu lâu, phấn son trên mặt nhoè nhoẹt, bộ dạng cô trông nhếch nhác thê thảm, sao cô dám ra ngoài dự tiệc nữa. Tắm nước nóng xong, sấy khô tóc. Tiếng máy sấy tóc ù ù vang bên tai, rõ ràng là một âm thanh khô khan, nhưng cô lại cảm thấy âm thanh ấy khiến người ta an tâm.

Bữa tiệc dự định sẽ kết thúc vào lúc mười một giờ đêm, nhưng gặp một vài người thích cuộc sống về đêm muốn kéo dài hơn nữa, có điều Hạng Mĩ Cảnh biết Hứa Nguyệt Quang không thích náo nhiệt ồn ào, mà Tưởng Tĩnh Doãn đương nhiên cũng không bỏ rơi cô dâu của mình để chạy ra vui chơi với đám đàn ông kia.

Cô ước chừng thời gian, không thay y phục, mà mặc áo khoác đi xuống lầu.

Quả nhiên trong phòng tiệc chỉ còn lại nhân viên phục vụ đang dọn dẹp.

Khi cô trốn ở trên lầu thì Tiền Mẫn ở dưới làm thay cô, giờ thấy cô đi xuống, nhất định đòi cô phải hát một bài.

Thiết bị âm thanh ở đây là số một, ánh sáng có thể tùy chỉnh. Cô bị Tiền Mẫn dỗ dành, nhất thời chẳng biết phải từ chối thế nào, nghĩ mình sắp đi, nên đón lấy micro từ tay Tiền Mẫn.

Tiền Mẫn hỏi cô muốn hát bài gì. Cô ngẫm nghĩ, rồi nói: “Bài *Quên anh ấy đi* của Quan Thục Di”.

Tiền Mẫn cau mày giúp cô tìm bài hát này, rồi lại hỏi bằng giọng khó hiểu: “Sao lại hát bài này?”.

“Vì nó là tiếng Quảng Đông, mình rành”. Cô vừa giải thích vừa bước lên sân khấu.

Ánh đèn tối dần, chỉ để lại một chùm đèn màu vàng chiếu lên người cô.

Âm thanh nhanh chóng vang lên, màn dạo đầu không dài, cô đưa micro lên gần môi, bắt đầu hát:

*Quên anh ấy, cũng có nghĩa là quên đi tất cả, cũng có nghĩa là vứt bỏ cả phương và hướng khiến mình lạc lối.

Quên anh ấy, quên tình yêu đi, cũng có nghĩa khoá chặt tâm hồn lại, sống cùng khổ đau. Từ xưa tới nay chỉ có anh ấy mới khiến tôi yêu thương bản thân mình, khiến tôi biết yêu, khiến tôi nhìn mọi thứ bình thường trở nên đẹp đẽ...

Ấu Na tiến khách xong quay lại nghe thấy tiếng hát từ phòng tiệc truyền tới, cô nhận ra là giọng của Hạng Mĩ Cảnh, thế là đi nhanh, bước vào phòng thì nhìn thấy Dung Trí Hằng đang đứng cách cửa khoảng một mét. Cô vô thức định chào hỏi, nhưng Dung Trí Hằng đứng xoay lưng lại với cô, ánh mắt anh ta nhìn chăm chăm vào Hạng Mĩ Cảnh trên sân khấu. Ấu Na thấy anh nghe rất chăm chú, cơ thể bất động, hiểu rằng lúc này không nên làm phiền, lặng lẽ lui ra ngoài.

...Quên anh ấy đi, làm sao quên được, khắc cốt ghi tâm...*

Tiếng hát của Hạng Mĩ Cảnh vang vọng trong căn phòng lớn.

Không phải Dung Trí Hằng chưa từng nghe Hạng Mĩ Cảnh hát. Trong đêm tiệc từ thiện, cô bị người ta kéo lên sân khấu lấp chỗ trống, cô hát bài đó anh thấy rất hay. Còn bài cô hát lúc này anh chưa từng nghe, ngoài chuyện thấy cô hát hay ra anh còn thấy cô rất xinh đẹp khi chìm trong chùm ánh sáng trên sân khấu, mặc dù cảm giác xinh đẹp này có phần thương cảm không thể diễn tả được thành lời. Nếu bảo anh tò mò muốn biết sự thương cảm của cô là do đâu chỉ bằng nói thẳng ra là anh rất muốn tìm hiểu xem sự thương cảm của cô là vì ai thì thiết thực hơn.

Sau khi nẩy sinh suy nghĩ đó, anh lại bắt đầu chăm chú ngắm nhìn Hạng Mĩ Cảnh cô đơn trên sân khấu.

Cô không phải là người xinh đẹp không ai sánh bằng, cũng không phải là tiểu thư cành vàng lá ngọc, khi thông minh rất thông minh, khi ngốc nghếch cũng rất đáng yêu. Thì ra trong mắt anh, cô hoàn toàn không giống với người khác.

NGOẠI TRUYỆN

NGHE BẦU TRỜI ĐẦY SAO ĐANG HÁT

Phương Tuấn kiem cảm thấy người trước mặt anh nhìn có vẻ rất căng thẳng.

Hai vai cô thoáng so lại, tư thế đứng không được tự nhiên lắm, khuôn mặt sau khi tắm bằng nước nóng gần như co rúm, phần da lộ ra ngoài áo choàng tắm vẫn còn đỏ ửng, ánh mắt phiêu diêu thỉnh thoảng mới dám nhìn anh một cái, khiến lòng anh không ngừng nảy sinh cảm giác tội lỗi.

Trần Tân Dục cùng học với anh ở London, mặc dù kém nhau vài tuổi, nhưng chơi lại khá hợp, coi như là người hiểu anh nhất.

Việc tối nay anh bị đóng vai “tân lang” cũng đều do Trần Tân Dục sắp xếp, nói là quà tặng sinh nhật anh, bảo anh nhất định phải vui vẻ nhận.

Anh là một người đàn ông bình thường, điều này không có gì phải nghi ngờ, trước kia anh cũng đã từng có bạn gái, nhưng tóm lại thì anh không nhiệt tình lắm với chuyện nam nữ, một là anh yêu cầu khá nghiêm khắc với bản thân, hai là anh cũng yêu cầu rất nghiêm khắc với phụ nữ. Anh yêu cầu nghiêm khắc với bản thân là vì muốn lúc nào mình cũng phải ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu, không được chìm đắm trong tửu sắc, yêu cầu nghiêm khắc với phụ nữ là vì anh mắc bệnh ưa sạch sẽ, dù gặp được người con gái vừa mắt nhưng nhất định phải tìm hiểu rạch ròi kỹ lưỡng anh mới đi bước tiếp theo.

Theo cách nói của Trần Tân Dục thì, người con gái được bố trí cho anh vào tối nay, không, nói chính xác là một cô bé, rất phù hợp với yêu cầu của anh.

Chưa trải chuyện đời lại xinh đẹp trong sạch, hơn nữa là do anh ta dùng tiền mua về, xong việc trời sáng, ai đi đường nấy, đảm bảo không để lại hậu quả sau này.

Anh không tiện từ chối ý tốt của Trần Tân Dục, huống hồ thực sự không cần phải giả vờ đứng đắn quân tử làm gì, hai người đều có được thứ mình muốn, anh không đến nỗi phải đóng vai người xấu.

Kết quả vừa dùng thẻ từ mở cửa bước vào, bắt gặp ngay mỹ nhân vừa ra khỏi phòng tắm.

Tiêu chuẩn quan trọng nhất để đánh giá phụ nữ đẹp hay xấu của anh chính là họ sạch sẽ hay không sạch sẽ, rõ ràng người con gái đứng trước mặt anh đây vừa sạch sẽ vừa xinh đẹp. Suy nghĩ đầu tiên của anh là, lần này Trần Tân Dục làm việc rất tốt, suy nghĩ thứ hai là người con gái này khá căng thẳng, sau đó khiến anh cũng có cảm giác căng thẳng theo, anh buột miệng phá vỡ quy tắc của mình hỏi cô: “Em tên gì?”

Cô bé đó rõ ràng cũng chẳng có gì phải giấu giếm, anh hỏi, cô trả lời ngay: “Hạng Mĩ Cảnh”.

Khẩu âm của cô nghe nũng nịu vô cùng, không nặng như khẩu âm phương Bắc, cũng không uốn lượn nhiều như khẩu âm của người phương Nam, anh nhất thời không đoán được cô là người ở đâu, cũng không tiện hỏi tiếp. Anh gật gật đầu, cảm thấy mồm miệng khô rát, thế là bảo cô: “Em ngồi đi, tôi đi tắm”.

Thời gian tắm của anh thường khá lâu, tối nay lại càng lâu hơn, cuối cùng có lẽ cô tưởng anh gặp chuyện gì trong nhà tắm rồi nên gõ cửa hỏi anh có cần giúp đỡ không.

Mặc dù anh là đàn ông, cũng là “ông chủ” của cô trong tối nay, nhưng chưa thoáng tới mức dám trần như nhộng trước mặt cô, thế là anh nói không sao, sau đó mặc áo choàng tắm bước ra.

Đèn trong phòng được vặn tối hơn, cô ngoan ngoãn ngồi trên sofa, ánh sáng ảm áp mờ ảm không đủ để anh nhận ra cô có còn căng thẳng hay không.

Trong lòng anh hiểu rất rõ, với anh đây là tình một đêm, hai mươi tư tiếng sau đó có khả năng anh không còn nhớ hình dáng của cô nữa, vì vậy không muốn nói những lời không nên nói, hỏi những câu không cần hỏi, đi thẳng vào vấn đề chính, bảo cô lên giường.

Cô rất nghe lời, ngoan ngoãn đi về phía chiếc giường, nói là đi nhưng khá chậm, gần như cứ được hai bước lại quay lại nhìn anh một cái, dường như cho anh thời gian hối hận.

Anh không thích những người phụ nữ quá cuồng nhiệt, nhưng cũng không thích cưỡng ép người khác, thấy cô phải mất hai phút mới bước được lên giường mà còn kéo chăn che kín mình, hứng thù tụt hẳn. Anh trầm giọng, cuối cùng quay người đi ra sofa ngồi, vừa mở ti vi lên xem vừa nói: “Cho em ba phút mặc đồ rồi đi”.

Phía sau quả nhiên vang lên những tiếng động rất khẽ, tiếng động ấy cùng tiếng huyền não phát ra từ ti vi vọng tới tai anh.

Anh cảm thấy lát nữa có lẽ mình nên đi tắm nước lạnh, đột nhiên cô vọt tới trước mặt anh, giống như con thỏ hành động nhanh nhẹn, mà còn là một con thỏ da thắm thịt thơm, không mảnh vải che thân.

Anh thật sự bị sốc, có lẽ cô đã phải lấy hết dũng khí, rón rén ngồi trước mặt anh, theo bản năng che đi phần lớn những chỗ nhạy cảm trên cơ thể, ngước mắt, nói với anh bằng giọng cầu khẩn yếu ớt: “Đừng đuổi em đi”.

Nếu đang kể chuyện cổ tích, thì có lẽ anh nên dùng tấm chăn mềm khoác lên tấm thân mềm mại của cô, sau đó phẩy bút viết cho cô một tấm chi phiếu mười vạn tám vạn gì đó. Nhưng đây là hiện thực, anh dù giàu có tới đâu cũng sẽ không làm ăn mua bán kiểu ấy, anh cũng không phải Liễu Hạ Huệ có người đẹp ngồi trong lòng mà tâm không rối loạn, mi nhân dâng miệng, nếu không làm gì chẳng phải rất có lỗi với bản thân ư? Vì vậy anh chẳng đắn đo nhiều, mà chọn cách phục tùng theo ý chí của mình, gơ tay kéo cô đứng dậy, lập tức lật người đè cô xuống sofa.

Trên người anh vẫn mặc áo choàng tắm, không thể trực tiếp cảm nhận da thịt cô, nhưng anh biết cô đang run. Cách một lớp áo choàng mà vẫn cảm nhận được sự run rẩy từ cơ thể người con gái khiến lòng anh trào dâng cảm giác khoan khoái đồng thời người cũng nóng rực lên.

Hiếm khi anh ở gần người khác như vậy, cảm thấy khuôn mặt cô sáng rực, không nhức mắt, rất dịu dàng, mới được một lúc anh đã hồn xiêu phách tán nói với cô hai từ: “Đừng sợ”.

Buổi họp sáng kết thúc, Trần Tân Dục lấy cơ báo cáo công việc chạy vào văn phòng anh hỏi có hài lòng với món quà sinh nhật của anh ta không.

Anh hỏi ngược lại Trần Tân Dục: “Cô ấy gặp cậu chưa?”.

Trần Tân Dục tưởng xảy ra chuyện gì, lắc đầu: “Chưa, có người trung gian, tôi chỉ nhìn ảnh và hồ sơ. Sao? Xảy ra chuyện gì tồi tệ à?”.

Anh lắc đầu, ngập ngừng một lát, nói với Trần Tân Dục: “Tôi chuẩn bị sắp xếp cho cô ấy vào Bảo Nhã, trợ giúp Chương Du”.

Trần Tân Dục lập tức chau mày, truy hỏi: “Không phải tôi có quyền biết lí do sao?”.

Anh ngước mắt nhìn Trần Tân Dục, rồi cúi đầu xem tài liệu, sau đó chậm rãi nói: “Tôi cần một người phụ nữ”.

Trần Tân Dục ngoài vui mừng còn có cảm giác lo lắng và tò mò: “Tôi nên vui hay buồn đây? Hay là nói tôi lại vô tình tìm được cho cậu một trợ lí?”.

Anh không phủ nhận sự suy đoán của Trần Tân Dục: “Cô ấy sẽ không can dự vào việc tôi và cậu sắp làm. Tôi đã nói rồi, tôi chỉ đơn giản là cần một người phụ nữ thôi”.

Trần Tân Dục thấy anh kiên quyết, thế là nhún vai cười: “Cậu mở miệng nói cần một người phụ nữ vẫn tốt hơn là nói cần một người đàn ông”.

Anh trừng mắt lườm Trần Tân Dục.

Trần Tân Dục làm bộ nho nhã đẩy gọng kính trên sống mũi, nhìn anh cười: “Tôi có thể hỏi người phụ nữ ấy có gì đặc biệt mà khiến cậu tình nguyện ”cần một người phụ nữ” không?”.

Anh trả lời thẳng: “Không được”.

Trần Tân Dục không chịu thua, trước khi ra ngoài còn nói: “Chương Du là người của ông ngoại cậu, cậu cho người phụ nữ của cậu đi theo cô ta, không lo lắng cô ta thêm mắm dặm muối rồi mách ông cậu à?”.

Anh định thần lại, đáp: “Nếu chuyện gì cũng phải nhìn sắc mặt họ mà làm, thì cho dù sau này có được tập đoàn Hải Thành rồi cũng đừng hi vọng mọi chuyện do tôi quyết định”.

31. Chương 31

MỘT CẢNH HOA

Dù hôm nay anh đang ở đâu

Nuối tiếc không thắng được nỗi nhớ

Dù cho ôm cả trời tường vi

Thiếu một bông mọi thứ sẽ không còn hoàn hảo nữa

Giống như trời và đất

Tháng 9 năm 2014

Hạng Mĩ Cảnh luôn cho rằng người như Dung Trí Hằng mà gác công việc sang một bên để nghỉ ngơi, có lẽ từ sáng sớm khi vừa mở mắt, bên cạnh lập tức sẽ có ít nhất hai người mặc âu phục sạch sẽ phăng phiu theo hầu. Những người hầu này không cần biết tiếng của tất cả mọi quốc gia, nhưng nhất định phải nói được vài câu giọng London hoặc kém cỏi nhất thì cũng phải nói giọng New York, thuần phục ngoan ngoãn gọi dạ bảo vâng, nhìn thấy chủ nhân mình khoảng một trượng, lập tức lịch sự kéo chiếc cửa gỗ chạm trổ nặng nề cao gấp đôi chiều cao của mình ra đợi sẵn.

Nhưng thực tế thì, lần đó Hạng Mĩ Cảnh đến Dung Liên sơn trang có hơi vội vàng, nên không gặp cảnh tượng ấy, mà hiện tại, Dung Trí Hằng đang đứng trong vườn nho nơi sườn dốc thoải bỏ những chùm nho đã được cắt vào giỏ đặt dưới chân. Bên cạnh không có người giúp việc, thậm chí một người hỗ trợ cũng không, nếu không phải anh mặc chiếc sơ mi màu trắng hết sức nổi bật giữa hai màu xanh tím của vườn nho, thì cô còn tưởng cô và anh giống nhau, đều là công nhân thời vụ cho xưởng rượu khi họ muốn nhanh chóng hái toàn bộ những chùm nho đã chín về để ủ rượu.

Nhưng rõ ràng, Dung Trí Hằng là chủ nhân của vườn nho có quy mô không lớn song cũng chẳng nhỏ này. Anh đến đây từ chiều hôm kia, khi ấy Hạng Mĩ Cảnh đang ngồi đằng sau chiếc xe tự chế, vừa tự nhiên hát phụ họa theo những điệu dân ca của người làm cùng, vừa lấy một chùm nho tươi mới hái trong gùi ngắt từng quả bỏ vào miệng, mắt nhìn về phía mặt trời đang dần dần trốn sau dãy núi.

Cho tới khi Bertin, quản gia của trang trại rượu nho nói với những công nhân thời vụ vẫn đang ngồi trên chiếc xe tự chế dừng lại bên cổng rằng, chủ của trang trại đến rồi, lúc ấy cô mới nhảy từ trên xe xuống, sau đó nhìn thấy Dung Trí Hằng với dáng đứng thẳng tắp trong ánh chiều tà.

Cô rời xa Thượng Hải gần một năm, không phải không nghĩ tới việc sẽ vô tình gặp cố nhân nơi đất khách quê người, nhưng thật trùng hợp, cô đi qua quá nửa châu Âu, cuối cùng vì quyến luyến vẻ đẹp của Paris mà ba tháng trước đã thuê nhà và quyết định ở lại đó, nhưng cô thật sự không gặp một cố nhân nào. Vì vậy khi gặp lại một người nói thân thì không phải thậm chí giữa họ còn tồn tại quan hệ chủ tớ như Dung Trí Hằng ở đây, lòng cô có cảm giác không chân thực, thậm chí cuộc gặp gỡ này còn khơi dậy cảm giác cô đơn và nỗi nhớ nhung quê nhà của cô.

Dung Trí Hằng xưa nay cư xử đều rất điềm đạm bình tĩnh, nhưng rõ ràng cuộc gặp gỡ này đối với anh mà nói có chút mới mẻ và thần kì, từ vẻ mặt anh toát ra sự nghi hoặc, giống như đang đợi Hạng Mĩ Cảnh giải thích.

Hạng Mĩ Cảnh nghĩ chắc chắn Dung Trí Hằng đã hiểu lầm về lí do cô có mặt ở đây, cô nhanh chóng đi đến trước mặt anh, cung kính chào hỏi: “Dung tiên sinh”.

Dung Trí Hằng ừ một tiếng rất tượng trưng, rồi nói vui: “Orchid cho cô nghỉ phép dài ngày, không ngờ cô lại chạy một quãng đường xa như thế tới đây để làm việc. Thật vất vả cho cô quá”.

Cô biết anh đang nói đùa, nhưng vẫn thật thà giải thích: “Giờ tôi đang sống ở Paris, đến Bordeaux chỉ vì muốn xem trang trại nho khi chín sẽ đẹp tới mức nào, đúng lúc trang trại lại tuyển công nhân thời vụ, nên mới đăng kí, đợi thu hoạch nho xong, tôi sẽ lại về Paris”.

Anh gật đầu, ra ý đã hiểu.

Cô rất muốn giải thích thêm với anh rằng, cô ngàn vạn lần không hề biết đây là trang trại nho của anh, tuyệt đối không có ý định tạo ra một cuộc gặp gỡ lãng mạn nào cả, nhưng anh đã quyết ngắt lời cô, điềm đạm nói: “Lần sau từ Paris tới tôi nhất định không ngồi máy bay nữa, tiếng kêu quá lớn, khiến đến giờ tôi vẫn cảm thấy bị ứ tai”. Sau đó lại thần nhiên hỏi: “Cô đến đây bằng cách nào?”.

Cô đáp: “Tôi đi tàu siêu tốc, ba tiếng là đến”.

Anh lại gạt đầu, giống như giờ mới có thời gian đảo mắt quan sát bộ đồng phục lấm lem bụi đất và nhựa nho trên người cô, sau đó quay người lại bày tỏ lòng cảm kích đối với những người công nhân khác, đồng thời bảo họ hãy về phòng tắm rửa nghỉ ngơi, anh sẽ dọn nhà bếp chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn.

Qua cảnh tượng được chứng kiến vào buổi chiều, mặc dù bọn họ không hiểu Hạng Mĩ Cảnh và Dung Trí Dật nói gì, nhưng đã khẳng định hai người là người quen cũ, vì vậy khi ăn tối, họ cố ý dành vị trí bên cạnh Dung Trí Hằng cho Hạng Mĩ Cảnh.

Cô hiểu những người ở đây thật thà chất phác hơn nhiều so với những người trong giới thượng lưu của anh ở Thượng Hải, sẽ không chụp mũ cho cô vì bất cứ chuyện gì, nhưng xuất phát từ những lần hai người ngồi ăn cơm chung trước đó, cô luôn cảm thấy vô cùng áp lực, e rằng trên bàn có bày sơn hào hải vị, cô cũng không ngon miệng.

Dung Trí Hằng là người cho dù có bị núi Thái Sơn đổ ập lên người cũng chẳng buồn chau mày. Đúng là hai tiếng trước khi nhìn thấy Hạng Mĩ Cảnh ở đây anh có hơi kinh ngạc thật, nhưng đến lúc này, anh đã trở lại trạng thái thần nhiên bình thường, lúc ăn gan ngỗng vẫn cầm dao nĩa cắt để ăn, lúc uống rượu vẫn lịch sự nho nhã nâng li lên uống, thỉnh thoảng có nói chuyện với Hạng Mĩ Cảnh, cũng chỉ hỏi cô năm nay nho có ngon không, có thể ủ được rượu hảo hạng hay không thôi, hoàn toàn không hỏi cô về việc ngày ra đi có gặp chuyện gì thú vị li kì hay không.

Nếu không phải chiếc bàn ăn dài này được đặt dưới một bầu trời đầy sao, mùi nho nhẹ nhàng nhưng không dễ phớt lờ lan toả khắp không khí, bên tai còn có cả những khẩu âm uốn lưỡi, thì Hạng Mĩ Cảnh lại tưởng nhầm mình vừa xuyên về xã hội phức tạp với rượu ngon, tiệc tùng kia từ một phút trước rồi.

Quay trở lại xã hội ấy?

Đương nhiên cô không có suy nghĩ này. Trước năm mười tuổi cô sống một cuộc sống cơm ngon áo đẹp, nhưng khi ấy cô còn nhỏ, không biết hưởng thụ, cha bận buôn bán, mẹ bận shopping tiệc tùng, đa phần thời gian cô sống trong đơn độc. Sau này về sống cùng gia đình Diêu Lập Trung, đúng là có không khí ấm áp của gia đình, nhưng về vật chất lại thiếu thốn. Về sau đi làm, có tiền, có tình yêu, nhưng vẫn sống vô cùng vất vả. Du học là để trốn tránh hiện thực, thời gian đầu sang đây ngắm cảnh mãi cũng cảm thấy chán, nhưng cô không phải là người có tính cách thích làm khó bản thân mình, rời khỏi người đó, mảnh đất ấy cũng càng ngày càng xa, dần dần, cô nhận ra bốn chữ “cao chạy xa bay” thật sự rất có tác dụng. trên thế giới này có nhiều người đang cảm thán như thế, xa cách bao năm quay về quê hương vẫn cảm thấy lòng buồn bã thê lương, bàng hoàng nhưng không biết tại sao, cô không phải người phụ nữ kiên cường cứng rắn một cách tuyệt đối, nhưng cũng không tìm buồn phiền cho bản thân.

Cô làm trong ngành dịch vụ, nên rất ít khi chủ động mở lời, nhưng tối đó cô chủ động nói với Dung Trí Hằng: “Ở đây ngoài việc rất ít có cơ hội ăn cơm trắng ra, thì cái gì cũng rất tốt, đợi tôi tiết kiệm đủ tiền, sẽ mua một căn nhà ở đây để ở. Nói không chừng tôi lại gặp được cơ hội phát tài, còn có thể trở thành hàng xóm với Dung tiên sinh”.

Đầu tiên Dung Trí Hằng hoàn toàn không để tâm tới ý tứ trong lời của cô, mà còn hỏi ngược lại cô: “Một cô gái hai mươi mấy tuổi sống ở Paris, cách vài ngày sẽ gọi điện về cho gia đình yêu cầu chuyển tiền, lấy đâu ra mà tiết kiệm?”.

Thế là cô nhấn mạnh: “Cô gái hai mươi mấy tuổi mà anh nói đến là những đại tiểu thư quen ăn ở nhà hàng cao cấp, mặc đồ hiệu, còn những cô gái hai mươi mấy tuổi ở chỗ chúng tôi khi đến Paris sẽ rất tiết kiệm”.

Anh nhìn cô một cái, sau mới chú ý tới vấn đề chính, nhưng tiếp tục hỏi: “Orchid nói cô xin nghỉ phép dài ngày, nhưng cô lại định sống ở đây lâu dài, cô sẽ ăn nói thế nào với chị ấy?”.

Cô không tiện trả lời thẳng anh, liền vờ bật cười đáp: “Đại ân đại đức của Dung tiểu thư kiếp này tôi không thể báo đáp, đành chờ kiếp sau có cơ hội làm trâu làm ngựa cho chị ấy mà thôi”.

Anh nhìn cô một lát, chau mày tỏ vẻ không hiểu. Anh nói: “Tôi tưởng một người rời xa công việc trong thời gian dài sẽ khao khát được cống hiến trở lại chứ”.

Cô nhân cơ hội ấy lấy một chùm nho trên chiếc đĩa lắc lắc trước mặt anh, cười đáp: “Tôi đã bắt đầu cống hiến rồi đây”.

Tối nay anh đúng là có hơi nhiều câu hỏi, lại tiếp tục: “Làm PR là tương đối mệt, nhưng cô luôn thể hiện rất tốt, đến bây giờ thỉnh thoảng Orchid vẫn nhắc tới cô. Tôi còn tưởng cô thích công việc này, nhưng hình như cô chẳng thích lắm thì phải”.

Cô không ngờ anh lại nói như thế, ngẩn người một lát, rồi thoải mái đáp: “Khi mới tốt nghiệp tìm việc khó khăn, nhận được thư thông báo trúng tuyển đã phải cảm ơn trời đất lắm rồi, đâu còn dám kén cá chọn canh nữa”.

Cuối cùng anh lại nhìn cô, nhưng không nói thêm gì nữa.

Hạng Mĩ Cảnh không biết sự trầm mặc lúc này của Dung Trí Hằng có phải là vì trong lòng anh không vui hay không, dù sao lúc đầu khi vội vàng rời khỏi Bảo Nhã cô đâu có nói sẽ không quay về nữa, nhưng cũng không bảo Dung Ngọc Lan phải giữ vị trí đó ỉn. Cô nên tìm cơ hội để “lật bài” với Dung Ngọc Lan, có lẽ đợi lần sau Dung Ngọc Lan tới Paris tham dự một chương trình thời trang cô sẽ thử. Nhưng đối với Dung Trí Hằng, cô vừa không mắc nợ tình cảm, cũng chẳng phải là nhân viên trực tiếp dưới quyền, vì vậy dù cô không quay về Thượng Hải hoặc những lời vừa rồi của cô làm anh không vui, cô cũng chẳng cần bận tâm nhiều.

Điều duy nhất không ổn là mấy ngày nay cô làm công nhân thời vụ ở trang trại rượu nho của anh, ngắt đầu không gặp thì cúi đầu gặp. Mặt trời đã bắt đầu xuống núi, Dung Trí Hằng vẫn đang đứng ở sườn dốc hái nho.

Ông chủ làm việc chăm chỉ như vậy, bọn cô làm sao dám về trước. Cũng may hết ngày hôm nay, là công việc của cô kết thúc, đến tối lĩnh lương xong, sáng mai cô sẽ lên tàu về Paris.

Chiếc xe kéo của trang trại hôm nay phải chờ nho về, vì vậy không thể ngồi được nữa. Nhưng vườn nho cách lâu đài nhỏ không xa, bọn họ đi bộ men theo con đường mòn gió lồng lộng trở về cũng rất thú vị.

Hạng Mĩ Cảnh tích cực đi đầu, Dung Trí Hằng đi cuối cách cô bảy, tám mét.

Cô nên trình trọng cáo biệt anh, nhưng cô hi vọng mình sẽ làm việc đó vào lúc lĩnh lương tối nay, như thế cô còn có thể quang minh chính đại bày tỏ sự cảm kích chân thành của mình.

Nhưng rõ ràng Dung Trí Hằng không nghĩ thế. Khi cô sắp bước vào phòng anh đã gọi cô lại: “Theresa, lát nữa cô vào thành phố với tôi một chuyến”.

Anh nói với cô bằng tiếng Trung, những người khác nghe không hiểu, cô hơi kinh ngạc và cũng thấy bối rối, nên trả lời không vui vẻ lắm: “Nhưng sắp tới giờ cơm tối rồi”.

Anh đáp: “Vào thành phố ăn”, sau đó giải thích thêm: “Sắp tới sinh nhật Sisley rồi, tôi muốn chọn quà tặng cô ấy, tôi muốn nhờ cô tư vấn giúp”.

Đột nhiên nghe thấy tên của Từ Hi Lê, cô suýt thì thất thần, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đã thấy anh đi lên lầu.

Cô lặng lẽ đứng đó, cuối cùng vẫn phải làm theo “mệnh lệnh” của anh, quay về phòng thay quần áo chuẩn bị vào thành phố.

Dung Trí Hằng tự mình lái xe, Hạng Mĩ Cảnh ngồi ở ghế phụ, cô nhìn mặt trời đang dần dần xuống thấp, đèn đường đã bật, chiếu vào trong xe cho cô cảm giác như đang muốn níu kéo.

Từ trang trại vào thành phố mất khoảng bốn mươi phút đi xe.

Hạng Mĩ Cảnh không hào hứng lắm, Dung Trí Hằng lại ít nói, mặc dù cuộc nói chuyện trước đó giữa hai người kết thúc không mấy vui vẻ, nhưng đi một quãng đường dài như thế, mà không khí trong xe không hề bức bối gượng gạo.

Vào thành phố, Dung Trí Hằng lái thẳng xe tới quảng trường Gambetta, xung quanh tập trung rất nhiều nhà hàng. Anh có trang trại ở đây, nên cũng khá thân thuộc với môi trường hoàn cảnh nơi đây, bữa tối họ chọn một nhà hàng có tên La Tupina.

Dung Trí Hằng nói nhà hàng này rất nổi tiếng, Hạng Mĩ Cảnh cũng thấy nhà hàng đông khách, làm ăn rất khá.

Lamproie(1) là món nhất định phải gọi khi tới đây, thêm món gan ngỗng chiên, salad cá ngừ và kem sô cô la.

(1) Cá mút đá.

Dung Trí Hằng hỏi Hạng Mĩ Cảnh uống rượu gì, cô hỏi ngược lại rằng anh lái xe thì có uống rượu được không. Anh bèn đáp: “Mình cô uống thôi”.

Tâm trạng cô rõ ràng không thoải mái lắm, vì vậy nhìn men rượu một hồi, cuối cùng chọn một li whisky vị đào, giải thích với anh: “Mấy hôm nay ăn nhiều nhô quá rồi”.

Anh gật đầu tỏ vẻ thấu hiểu.

Mùi vị các món ăn của nhà hàng rất ngon, Hạng Mĩ Cảnh uống hết li whisky vị đào lại gọi một li whisky vị táo, cuối cùng cũng nếm thử luôn whisky vị anh đào.

Dung Trí Hằng ít nhiều cũng biết về tử lượng của cô, thấy cô vui nên để mặc cô uống.

Ăn cơm xong đã gần chín giờ, nhiệm vụ chính của tối nay là đi chọn quà sinh nhật cho Từ Hi Lê, xung quanh quảng trường có rất nhiều các cửa hàng lớn nhỏ.

Dung Trí Hằng hiếm khi quan tâm tới quà tặng người khác, do đó khi Hạng Mĩ Cảnh hỏi anh muốn tặng quà gì, những thứ anh có thể liệt kê ra ngoài trang sức vàng bạc thì chỉ có túi thơm.

Hạng Mĩ Cảnh trong người có hơi rượu, nên ăn nói không được thận trọng như lúc thường, cô cười bảo: “Từ tiểu thư là em họ anh, nếu cô ấy nhận được trang sức vàng bạc gì đó của anh tặng, đương nhiên cũng vui, nhưng chín mươi chín phần trăm cô ấy cho rằng quà do anh nhờ thư kí đi mua”.

Anh chưa bao giờ nghĩ đến những chuyện ấy, nên nói bằng giọng ngạc nhiên: “Nhờ thư kí đi mua quà hộ không được sao? Ít ra thì đều là phụ nữ, chắc chắn món quà thư kí chọn hợp ý hơn là đàn ông đi chọn”.

Cô vốn định hỏi anh rằng, có phải anh cũng thường nhờ thư kí đi mua quà tặng Phùng Nghệ Nhân hay không, nhưng nghĩ lại, Phùng Nghệ Nhân qua đời hơn nửa năm nay rồi, không nên tùy tiện nhắc tới người quá cố, khơi dậy nỗi buồn trong anh thì hơn, do đó cô nén những lời định nói xuống, chỉ cười không đáp.

Anh không hiểu ý nghĩa nụ cười của cô, nhưng cũng không tiện truy hỏi.

Hai người đi vào một cửa hàng nhỏ bán đồ trang sức. Cửa hàng nhìn bên ngoài thì nhỏ, nhưng vào trong mới phát hiện thực sự nó rất rộng, nhiều đồ, đủ các thể loại khiến người ta hoa cả mắt. Hạng Mĩ Cảnh chọn rất cẩn thận, cuối cùng lấy ra ba món hỏi ý kiến Dung Trí Hằng.

“Chiếc ghim cài này nhìn rất giống một con bướm, sự kết hợp giữa màu xanh lục và xanh tím khiến nó trông cao quý khoáng đạt, có thể dùng để tham dự các bữa tiệc buổi tối. Mặc dù cánh của nó không phải khảm bằng kim cương thật, nhưng tôi vừa đếm rồi, vừa đủ hai mươi sáu viên pha lê, đúng với số tuổi của Từ Hi Lê... Còn chiếc khăn choàng này, anh sờ thử xem, là loại bằng lông cừu chính cống, màu xám nhạt kiểu dáng đơn giản thoải mái, rất dễ kết hợp với trang phục, trời lạnh khoác hờ trên vai, sẽ nhớ ngay tới anh chính là người đã tặng cho cô ấy sự ấm áp này... Cuối cùng là một chiếc khăn lụa. Chiếc khăn kẻ caro đan xen giữa màu đỏ hoa hồng và màu kem, thêm họa tiết hoa Mao Lương làm nền, mép cuốn chỉ vàng, được dệt thủ công, sờ vào cảm giác rất dễ chịu, những lúc chụp ảnh dùng để làm phụ kiện sẽ rất đẹp”.

Cô nói rất có lí, anh nghe cũng rất nghiêm túc, nhưng giống như không biết chọn thứ nào, ánh mắt liên tục di chuyển trên ba món quà mà cô cầm trong tay, cuối cùng bảo chủ cửa hàng gói cả ba món lại.

Cô vội vàng ngăn anh: “Làm gì có ai giống anh, không biết chọn cái nào lại tặng cả ba cái ư?”.

Anh lấy ví tiền trong túi ra đồng thời nhìn cô đáp: “Ai bảo tôi sẽ tặng cả cho Sisley?”.

Cô lúc này mới nhớ ra anh giờ đã là một nhân vật tầm cỡ khắp người khảm đầy kim cương, bên cạnh có một vài hồng nhan tri kỉ cần tặng quà lấy lòng cũng là chuyện bình thường, vậy là cô nhờ chủ cửa hàng gói ba món quà thật đẹp.

Anh rút chiếc khăn lụa trên bàn thanh toán ra, tiện tay quàng lên cổ cô, đợi cô kinh ngạc quay sang nhìn anh, anh lập tức giải thích: “Ghim cài áo tặng cho Orchid, khăn choàng tặng cho Sisley, khăn lụa tặng cô, cảm ơn cô tối nay đã vất vả đi cùng tôi”.

Cô không biết phải làm thế nào, có cảm giác khi đứng cạnh Dung Trí Hằng ở khoảng cách gần thế này, tâm trạng cô vô cùng căng thẳng, vội vàng thu ánh mắt về, nhìn thẳng, vừa chỉnh chiếc khăn lụa trên cổ vừa cảm ơn anh.

Mua quà xong lái xe về đến trang trại đã mười một giờ hơn.

Dung Trí Hằng ở tầng hai, anh nói với Hạng Mĩ Cảnh nên đi ngủ sớm xong cũng đi lên lầu.

Hạng Mĩ Cảnh vốn định chính thức từ biệt anh, nhưng thấy anh đã lên lầu, lại nghĩ sáng sớm mai vẫn còn có cơ hội.

Sáng hôm sau khi Hạng Mĩ Cảnh ngủ dậy, ăn sáng xong, tới gặp Bertin nhận tiền công, chuẩn bị nói lời tạm biệt Dung Trí Hằng, mới phát hiện anh đã ra sân bay từ rất sớm.

Không có cơ hội được nói lời tạm biệt với vị sếp mình đã phục vụ bao nhiêu năm sau đó lại tới trang trại rượu nho của anh làm công nhân thời vụ một cách kì lạ, cô có cảm giác như mình vừa nói xong một câu rất dài nhưng chưa kịp chấm câu. Nhưng dù thế nào, dấu chấm câu cũng chỉ là một dấu chấm mà thôi. Giờ có rất nhiều người nói mà không cần chấm phẩy, cô thực sự không cần phải quá để ý tới chuyện này.

Ngồi xe lên thành phố, sau đó đổi sang mua vé tàu cao tốc về Paris, tiếp tục bị giày vò bằng tàu điện ngầm cùng taxi, cuối cùng cũng được đặt chân lên con phố nhỏ nơi có căn nhà mà cô đang thuê, còn chưa kịp móc chìa khoá từ trong túi ra mở cửa, Lâm Khải Sương đã gọi điện thoại tới.

Cô liếc nhìn giờ trên điện thoại, chưa tới hai giờ sáng, bên kia chắc Lâm Khải Sương vừa kết thúc một bữa tiệc không quan trọng lắm.

Hơn mười tháng nay, bản tính ham chơi của Dung Trí Dật ngày một biến dạng, thường hai tháng mới nhớ tới cô một lần, đã hẹn bao nhiêu lần là quay về sẽ đến thăm cô, nhưng chẳng bao giờ thấy mặt mũi anh ta đâu, Âu Na thì bận rộn vô cùng, vừa nghe nói hôm nay cô đang du lịch ở lâu đài Thiên Nga, ngày mai đã đang tắm nắng ở Aegean, chỉ hận không thể tới trời cô mang về. Điều Bội Bội đầu tiên là mãi tìm việc sau khi tốt nghiệp, vào công ty quảng cáo làm rồi cũng rất bận, phải vài ba tuần mới gọi điện cho cô một lần, mà mỗi lần chỉ nói khoảng năm ba phút. Vì vậy, tính đi tính lại, ở nơi đất khách quê người này, người thường xuyên liên lạc với cô chỉ có mình Lâm Khải Sương.

Mấy hôm cô ở Bordeaux không liên lạc với Lâm Khải Sương lần nào, vì vậy Lâm Khải Sương hoàn toàn không biết cô đã gặp Dung Trí Hằng, cô cũng không định kể chuyện này cho anh nghe. Nhận điện thoại, cô vẫn cười hỏi anh như bình thường: “Ngàn vạn lần đừng nói với em rằng anh và Liêu Hoán Di đã có tiến triển rồi nhé. Anh biết đấy, em vẫn luôn cảm thấy cô ấy tuổi trẻ thế mà đã học tới tiến sĩ, tư duy khác người bình thường quá xa. Em thật khó tưởng tượng ra cảnh bọn anh kết hợp với nhau sẽ như thế nào”.

Ở đầu dây bên kia Lâm Khải Sương cũng khẽ cười, nói nghiêm túc: “Tiến sĩ Liêu coi anh là đối tượng nghiên cứu của cô ấy, nhóm chuyên viên của anh đã đưa ra một báo cáo phân tích hết sức kĩ càng về việc này, cuối cùng kết luận anh nên vui vẻ làm đối tượng nghiên cứu của cô ấy”.

Cô cố ý cảm khái: “Cách nói thương mại hoá quá”.

Anh không phủ nhận, chỉ khẽ cười hai tiếng. Trong tiếng cười của anh rõ ràng là để lộ sự bất lực, anh hỏi cô: “Thời gian này em làm gì?”.

Cô lên tầng hai, vừa móc chìa khoá ra mở cửa, vừa trả lời: “Ông chủ hầm rượu nhất định cho em nghỉ phép dài tận mười ngày, em không nhận cũng ngại, thế là em dùng mười ngày đó để ăn chơi nghỉ dưỡng thôi”.

Cửa mở, không gian trong phòng rất rộng, giữa phòng khách và phòng ngủ có một bức tường lửng, phòng bếp và phòng ăn thiết kế mở. Cô đi mở cửa sổ trước, lập tức gió lùa vào thổi tung tấm rèm cửa màu trắng, cô ngồi tàu xe năm tiếng đồng hồ, đã có chút mệt mỏi, nên ngã người nằm xuống chiếc sofa màu cam.

Chính giữa trần nhà treo một chiếc quạt trần năm cánh kiểu cũ, lúc này đang chậm chậm quay do lực của gió từ ngoài cửa sổ thổi vào. Cô thấy anh hồi lâu không nói gì, bất giác cười hỏi: “Gọi điện cho em lại không

nói gì, nếu nhiều tiền quá không có chỗ tiêu, cho em là được, việc gì phải cố gắng cho công ty viễn thông như thế”.

Anh không buồn bực vì câu nói đùa đó của cô, mà vẫn tiếp tục im lặng, lát sau mới nói: “Anh đã nghiêm túc suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn cảm thấy nên nói cho em biết chuyện này”.

Giọng anh trầm hẳn xuống, tim cô thắt lại, ngồi thẳng người dậy, vội vàng hỏi: “Chuyện gì?”

Anh không ngờ cô lại căng thẳng như thế, bỗng thấy do dự, những chuyện này cho dù giờ anh không nói, sớm muộn gì rồi cô cũng biết, vậy là anh thẳng thắn: “Anh phát hiện Bội Bội không đi làm ở công ty quảng cáo”.

Cô không tin, lập tức phản bác: “Không thể nào”.

Anh đoán cô sẽ có phản ứng như vậy, nên chậm rãi nói với cô: “Ban đầu anh cho rằng mình nhận lầm người, dù sao anh chưa gặp Bội Bội, chỉ nhìn ảnh em và cô ấy chụp chung thôi. Nhưng anh nghe người khác gọi cô ấy là Bội Bội. Anh từng nghe em nói cô ấy làm ở công ty quảng cáo, nhưng anh tham gia cuộc họp cá nhân với Phương Tử Bác, thì rõ ràng cô ấy là nhân viên PR của tập đoàn Hải Thành”.

Cô vô cùng kinh ngạc: “PR? Lại còn là của tập đoàn Hải Thành?”.

Anh đáp: “Sau này anh vô tình hỏi thăm qua Lưu Chí Minh của tập đoàn Hải Thành, anh ta còn cười nói với anh cái gì mà, Điều tiểu thư là ”người mới” của Phương Tử Bác, bảo anh đừng có nhòm ngó tơ tưởng tới cô ấy“. Anh hạ giọng nói tiếp: ”Anh biết có lẽ em thấy rất khó để tiếp nhận chuyện này, nhưng anh chắc đến tám chín mươi phần trăm đấy”.

Cô hít sâu một hơi: “Anh nói vậy là có ý gì”.

Anh nghe giọng cô hình như không thể chấp nhận nổi, nhưng đã nói tới nước này rồi, anh không thể lấp lửng giữa chừng, đành nói tiếp: “ngành PR bản chất bên trong như thế nào em rõ hơn anh”.

Anh hiểu phản ứng của cô là rất bình thường, đợi cô bình tĩnh, mới nói: “Phụ nhân của Phương Tử Bác mặc dù không thích xuất đầu lộ diện, nhưng cô ta là người có nền tảng gia đình đặc biệt, ngộ nhờ chọc giận cô ta, thì em họ em khó tránh cảnh tên bay đạn lạc. Vốn anh không nên nói những chuyện này, bởi nó thuộc về đời tư của người khác, nhưng cô ấy là em họ em, nguyên nhân khác tạm thời không bàn đến, không chừng cô ấy có nỗi khổ gì đó, em thử trò chuyện với cô ấy xem sao. Có điều cô ấy đã giấu em để vào ngành này làm, khi khuyên nhủ em phải thận trọng, nhất định đừng cãi nhau qua điện thoại. Giờ các cô gái trẻ rất nóng nảy, ngộ nhờ sau này không nhận điện thoại, không trả lời email của em nữa thì chuyện càng gay go phức tạp”.

Hạng Mĩ Cảnh lòng rối như tơ vò, nhưng cũng ghi nhớ kĩ lời của Lâm Khải Sương, không mạo muội gọi điện hỏi Điều Bội Bội đầu đuôi câu chuyện trong lúc tâm trạng đang bồn chồn như thế này. Cô rất sốc trước tin anh vừa nói, nhưng sau khi sự kinh ngạc qua đi, cô nhớ lại hành vi cử chỉ trong quá khứ của Bội Bội lại cảm thấy chuyện không khó lí giải như mình nghĩ. Nhưng rõ ràng hiểu và ủng hộ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, đặc biệt người mà Điều Bội Bội đang đi theo lại là Phương Tử Bác, chủ quản của bộ phận PR trong tập đoàn Hải Thành vẫn là Chương Du, cô rất khó để không liên hệ những sợi dây đó lại với nhau. Nhưng nếu Chương Du biết quan hệ giữa cô và Bội Bội, thì có lẽ Điều Bội Bội khó qua được vòng phỏng vấn, còn nếu Phương Tử Bác biết mối quan hệ giữa cô và Bội Bội, có lẽ anh ta đã mang quan hệ đó ra để trêu chọc Lâm Khải Sương từ lâu rồi, vì vậy tất cả chỉ có thể cho thấy: Bội Bội sợ có người biết quan hệ giữa họ sẽ nói cho cô biết, nên đã giấu giếm ngay từ đầu.

Cô rất không muốn Bội Bội dấn thân vào cái ngành xa hoa và phức tạp này, suy nghĩ rất lâu cuối cùng cô quyết định về Thượng Hải một chuyến để nói chuyện với Bội Bội.

Lâm Khải Sương khen ngợi quyết định này của cô, còn nói sẽ ra sân bay đón cô. Cô không muốn làm phiền đến bất kì ai, nên không nhận lời.

Vì sự việc xảy ra quá đột ngột, nên không thể đặt được vé máy bay hạng phổ thông cho ngày hôm ấy, Hạng Mĩ Cảnh không muốn bỏ tiền ra ngồi hạng thương gia lại còn có khả năng ngẫu nhiên gặp phải những khuôn mặt quen, nên dù lòng rất rối bời cô cũng đành đặt vé của hôm sau.

Trong khi ấy cô gọi điện thoại cho Diêu Bội Bội. Cô đã có dự định cụ thể cho cuộc gặp mặt sắp tới, nên cuộc gọi này chỉ là hỏi thăm tình hình của Bội Bội như bình thường, dạo này có bận không, có thường phải đi công tác không.

Giọng Bội Bội nghe khá vui vẻ nhẹ nhõm, một lát kể cho cô nghe chuyện thời gian trước vừa hoàn thành một dự án lớn nên mấy hôm nay sắp đang cho cô nghỉ phép, mặt khác nói đợi đến Noel sẽ đi Paris thăm chị. Cô nghe từ “sếp” mà thấy vô cùng chói tai, nên giọng hơi trầm xuống, tỏ ý ngay: “Còn hơn hai tháng nữa mới đến Noel, lúc đó hăng hay”.

Diêu Bội Bội không để ý tới tâm trạng của cô, dường như có chuyện gì, vội vội vàng vàng cúp máy: “Đồ em gọi tới rồi, không nói chuyện với chị nữa”.

Cô nghe thấy tiếng điện thoại tút tút, sau đó không còn âm thanh nào truyền đến. Cô buông di động xuống, nhìn cuộc gọi vừa rồi trên màn hình, lòng thấy ngọt ngào bất tận.

Cảm giác bất tận này theo cô cho tới tận khi lên máy bay.

Những ngày mới rời xa Thượng Hải, cô từng tưởng tượng ra đủ mọi lí do khiến mình phải quay về thành phố này. Cũng có thể là do cô bên ba bên ngoài một rồi, muốn quay về nơi thân thuộc để sống những ngày yên bình, cũng có thể là vì ở nước ngoài không dễ sống như người ta vẫn nói, cô mệt mỏi rồi, đành quay lại đó để kiếm sống, cũng có lẽ vì Âu Na sắp kết hôn, cô không thể chịu đựng nổi việc cô ấy gọi điện làm phiền quá rồi, đành quay về tham dự hôn lễ. Nhưng tất cả những lí do đó, sau này cô rất ít khi nghĩ đến, càng không ngờ đến cuối cùng mình lại quay về vì sự giấu giếm của Bội Bội.

Người thân trên thế gian này của cô ít tới đáng thương, cô không muốn Bội Bội giẫm vào vết xe đổ của mình, bởi vì cho dù đơn thuần là vì tiền, hay Bội Bội thật lòng thật dạ với Phương Tử Bác, thì những người muốn đi hết con đường cụt ấy đều phải đối mặt với quá nhiều khó khăn, đau khổ.

Hai giờ sáng máy bay hạ cánh. Hạng Mĩ Cảnh mang theo hành lí, cô nhanh chóng ra khỏi cửa kiểm tra an ninh. Vào thu chưa lâu, nhưng gió đêm đã khá lạnh, cô lấy chiếc khăn choàng to màu lá phong đỏ rực ra khoác lên chiếc áo gió màu đen, kéo mái tóc đen dài thẳng tắp ra khỏi chiếc khăn, chuẩn bị bắt taxi, thì đột nhiên bị một bàn tay của ai đó giữ ra chặn trước mặt.

Cô vô thức quay sang, nhìn thấy Lâm Khải Sương mặc bộ vest màu đen đứng đó.

Lâm Khải Sương gầy đi khá nhiều, sắc mặt không còn được sáng và căng bóng như trước nữa, từ trên người anh toát ra vẻ phong trần, nhưng rõ ràng anh đã già dặn hơn xưa. Có lẽ anh vừa trốn ra được khỏi một bữa tiệc nào đó, tóc chải bóng mượt, lại còn có mùi của rượu Champagne.

Nhìn thấy Lâm Khải Sương, Hạng Mĩ Cảnh vừa kinh ngạc vừa thầm vui mừng, đôi mắt đang sụp xuống vì mệt mỏi và buồn ngủ bỗng chốc phần chấn hơn hẳn, cong miệng cười nói: “Sao anh lại đến đây?”.

Anh cố tình trêu: “Anh tưởng lâu như thế rồi không gặp, thì đầu tiên em phải ôm anh một cái chứ”.

Cô rất vui, lập tức dang rộng hai tay, ôm chầm lấy anh rất nhiệt tình.

Anh ôm cô một lúc, cuối cùng nói cho cô biết những suy nghĩ trong lòng mình: “Hạng Mĩ Cảnh, em béo lên rồi”.

Cô buông anh ra, liếc xéo một cái: “Em còn tưởng lâu như thế mới gặp, anh đã học được cách lấy lòng phụ nữ rồi chứ”.

Một tay anh kéo hành lí giúp cô, một tay khoác vai cô, cất bước đi ra cửa.

“Ngày nào về em còn không chịu cho anh biết, hại anh tối hôm qua đứng đợi ở đây đến ba giờ sáng, sáng nay lỡ đã lỡ dở, cũng may tối nay không uống công đợi, nếu không chắc mai anh phải nghỉ cả ngày để ngủ bù mất”.

Cô không tin, cười: “Nhóm chuyên viên của anh lợi hại như thế, em không tin họ không tìm được danh sách hành khách của chuyến bay”.

Anh nhìn cô với vẻ mặt như muốn nói “bị em đoán được rồi”, nhưng miệng thì vẫn cãi: “Nhóm chuyên viên của anh có Hỉ Thước, anh sợ cô ấy loan tin em về đi khắp thành phố, nên đành đích thân đi đón em”.

32. Chương 32

Cô cảm thán không chút khách khí: “Anh thay đổi nhiều quá”.

Anh hỏi: “Có phải đẹp trai hơn nhiều không?”.

Cô trừng mắt lườm anh, rõ ràng không muốn nói tiếp, đúng lúc đó lại nhìn thấy chiếc CC của mình để gần đó, lập tức nói: “Sao lại lái chiếc xe này đến đây?”.

Anh lấy chìa khoá xe từ trong túi ra, mở khoá xong nhét chìa khoá vào tay cô, còn mình thì đặt va li hành lí vào cốp sau, nói: “Một chiếc xe tốt như thế, cả ngày để đó không đi, chẳng bao lâu sẽ hỏng mất”. Anh cất hành lí xong, đẩy cốp sau xuống, quay lại nhìn thấy cô vẫn đứng đực ra đó, bước lại gần hỏi: “Sao thế?”.

Cô ngẩn ra một lúc, rồi mới nhìn anh đáp: “Đã lâu rồi em không lái xe, anh lái đi”.

Thế giới thay đổi từng ngày, thành phố cũng thay đổi từng ngày, những toà nhà cũ bị dỡ bỏ, lập tức sẽ có những toà nhà mới mọc lên, đèn neon tối nay có mười hai loại màu sắc, nhưng sáng ngày mai có thể sẽ là mười ba màu. Giao thông có lẽ cũng ngày một tắc hơn, có điều lúc này đã gần ba giờ sáng, đến một tay đua xe liều mạng không sợ chết cũng đã đi ngủ từ lâu rồi, con đường rộng thênh thang nhìn thật cô đơn trống trải, khiến đêm thu càng thêm vẻ tiêu điều.

Lâm Khải Sương hỏi cô về nhà hay ở khách sạn, Hạng Mĩ Cảnh không hề do dự đáp về khách sạn.

Lâm Khải Sương hiểu cô, nói: “Nhà em lâu như vậy không có người ở, muốn quét dọn chắc phải mất hai ngày, tạm thời ở khách sạn, đợi ngày mai anh sẽ tìm công ty vệ sinh cho em”.

Hạng Mĩ Cảnh ngắt lời anh: “Không cần đâu, em chỉ về xử lí chút việc, vài ba ngày sẽ đi”.

Lâm Khải Sương gật đầu, không hỏi nhiều về chuyện căn hộ nữa mà hỏi cô có đói bụng, có muốn ăn gì không.

Cô không muốn đi lang thang trong thành phố, khéo léo từ chối: “Anh còn chê em béo mà, em làm sao dám đắp thêm mỡ lên người nữa”.

Lâm Khải Sương lại cười: “Phụ nữ trong thiên hạ này đều giống nhau, không thể nói được”.

Trong tay Hạng Mĩ Cảnh có địa chỉ mà trước kia Bội Bội cho cô, nhưng bây giờ cô không dám chắc Bội Bội có còn ở địa chỉ này hay không, vì vậy cô định ở khách sạn chếch với toà nhà tập đoàn Hải Thành. Ở đây khả năng gặp phải người quen rất lớn, nhưng giờ này có lẽ sẽ không gặp phải ai, cô bước vào làm thủ tục thuê phòng, thấy phòng đón tiếp không một bóng người.

Lâm Khải Sương đưa cô lên phòng, anh còn cẩn thận vào trong nhìn ngó cách bài trí của khách sạn, anh dựa vào trước cửa sổ bằng kính về toà nhà phía đối diện, từ tầng tám trở lên thuộc phạm vi thế lực của tập đoàn Hải Thành. Anh liếc mắt nhìn Hạng Mĩ Cảnh, cảm khái nói: “Khoảng cách giữa các toà nhà thật quá hẹp”.

Hạng Mĩ Cảnh đi lấy nước để đun, nghiêm túc cười đáp: “Em không có ý định nhìn lên sang phòng người khác. Nếu không phải chuyện này liên quan tới Bội Bội, thì Phương Tử Bác có tam cung lục viện cũng chẳng liên quan tới em”.

Lâm Khải Sương tiện tay kéo rèm cửa sổ lại, “Những người có tam cung lục viện đều là những người bản lĩnh đầy mình đấy, trình độ phải tương đương Dung Trí Hằng là ít, nhưng xã hội bây giờ, những người có bản lĩnh lại chẳng có chút tâm tư ấy, mà những người mang tâm tư ấy thì chẳng có chút bản lĩnh nào. Trước kia Phương Tử Bác làm ăn thế nào anh không rõ lắm, nhưng sau một thời gian dài tiếp xúc anh có cảm giác anh ta là dạng công tử điển hình trong các gia đình giàu có thuộc thế kỉ mười ba, ăn chơi hưởng thụ thì rất giỏi, nhưng xét về kinh doanh anh ta không có con mắt mà thủ đoạn cũng tầm thường”.

Hạng Mĩ Cảnh lặng lẽ nghe anh nói, ngập ngừng hai giây, mới tiếp lời: “Không phải ai sinh ra cũng đều giỏi kinh doanh, chẳng phải anh cũng mất một năm mới quen đấy sao?”.

Lâm Khải Sương thừa nhận: “Anh là bị ép phải làm, đến giờ vẫn chưa bị những tập đoàn khác nuốt chửng, một là vì anh xử lý tốt quan hệ trong nội bộ, hai là vẫn phải nhờ sự quan tâm chăm lo của các chú các bác trong nhà”.

Hạng Mĩ Cảnh gật đầu: “Vận may là mấu chốt của thành công”.

Lâm Khải Sương nói tiếp: “Nhắc đến vận may, thì mấy tháng gần đây không ai bì được với Phương Tuân Kiệm. Tạm thời gác mối quan hệ lằng nhằng giữa anh ta với tập đoàn Hải Thành sang một bên, từ sau khi vào tập đoàn Trung Lợi, anh ta làm gì cũng thuận buồm xuôi gió. Tháng trước, tỉnh bên cạnh phao tin sẽ xây dựng thành phố mới ở khu Nam Sa, giá đất bên ấy lập tức tăng vọt. Kết quả khi Thiệu Giang Đào bỏ ra cả một đồng tiền mới biết những khu đất đẹp đều đã bị tập đoàn Trung Lợi thu mua từ nửa năm trước rồi, cho chũm bây giờ Phương Tuân Kiệm bán chỗ đất ấy đi cũng kiếm được cả núi tiền, lợi nhuận sau khi đưa vào khai thác sử dụng càng không dám tưởng tượng”.

Đã lâu Hạng Mĩ Cảnh cố ý từ chối nghe những tin tức liên quan đến Phương Tuân Kiệm, đợi Lâm Khải Sương nói xong, cô nhanh chóng bày tỏ thái độ không vui, trêu anh: “Em lại muốn nghe chuyện của anh và tiến sĩ Liệu cơ”.

Lâm Khải Sương cười ngượng ngùng, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Không còn sớm nữa, anh không muốn làm phiền em nghỉ ngơi. Ngày mai em nói chuyện với Bội Bội xong thì gọi điện cho anh. Anh đi trước đây”.

Hạng Mĩ Cảnh thấy bộ dạng của anh như thế, lại cười trêu tiếp: “Ái chà, nước sắp sôi rồi, chúng ta vừa uống trà vừa nói chuyện về tiến sĩ Liệu đã”.

Lâm Khải Sương đã ra khỏi phòng, xua tay: “Để hôm khác đi”.

Hạng Mĩ Cảnh đi ra cửa, nhìn theo bóng Lâm Khải Sương đi đến cuối hành lang, sau đó đóng và khoá cửa lại, quay người dựa vào cánh cửa bằng gỗ cảm xúc thật dễ chịu.

Đèn trong khách sạn luôn hắt ra thứ ánh sáng vàng vọt, khiến mọi thứ trong phòng trở nên mờ ảo ảm áp. Bình nước đặt trên quầy bar trong phòng đang sôi sùng sục, một lớp khói mờ lan toả trước mắt, cho cô cảm giác thật mơ hồ.

Cô rút ra cốc để nguội, sau đó lấy mấy bộ quần áo trong va li, rồi đặt đồ dùng cá nhân vào phòng tắm. Khi tắm cô buộc tóc không kĩ, những sợi tóc dính quanh cổ đều ướt hết, cô lau người mặt quần áo ngủ, lấy mấy sấy trong ngăn kéo ra, máy sấy công suất lớn nên chẳng mấy chốc mà tóc đã khô.

Trước kia cô để tóc xoăn dài, nhuộm màu hạt dẻ nhẹ, khi được chăm chút nhìn cũng rất có khí chất. Nhưng giờ cô đổi sang kiểu tóc thẳng ngang vai, không nhuộm, cũng không cần phải trang điểm quá nhiều, nhìn cô trẻ trung hoạt bát hơn. Lâm Khải Sương bảo cô béo, cô chẳng có gì để phỉ báng, ngày trước có lần cô cân, mới biết mình tăng năm, sáu cân so với ngày xưa. Nếu đeo thêm một đôi kính, rồi kín đáo đi trên đường, không chừng những người quen trước kia đều không nhận ra cô.

Cô đứng trước gương hồi lâu, sau đó tắt từng chiếc đèn trong phòng, cuối cùng nằm trên giường, nhắm mắt chậm chậm đi vào giấc ngủ.

Lệch múi giờ là một việc rất khó thích nghi, ngay cả một người đang chất đầy tâm sự trong lòng Hạng Mĩ Cảnh mà cũng không thể bật dậy ra khỏi giường ngay khi ngủ thấy mùi của ánh nắng mặt trời.

Mở mắt nhìn đồng hồ, mười một giờ kém năm, cô lăn lộn trên giường mấy vòng, sau năm phút lười biếng đành hắt chăn ra, sau đó giơ tay kéo tấm rèm cửa nặng trĩu. Mặt trời treo lơ lửng trên trời từ lâu đã mất đi sự kiêu ngạo của mùa hạ mà mang vẻ tiêu điều hiu hiu của mùa thu, ánh nắng xuyên thẳng vào mắt cũng không khiến người ta cảm thấy nhức nhối.

Cô vừa vươn vai vận động vừa nhìn sang toà nhà cao lừng lững trước mặt, sau khi hạ quyết tâm cô đánh răng rửa mặt với tốc độ nhanh nhất, rồi trang điểm qua loa. Cô mặc chiếc áo khoác màu đen cài cúc tối qua, nhưng không khoác chiếc khăn choàng to nhiều màu sắc nữa. Lúc đứng đợi thang máy, cô gọi điện cho Bội Bội.

Điều Bội Bội bắt máy rất nhanh, vừa a lô đã bày tỏ sự kinh ngạc hỏi sao cô lại gọi điện vào ban ngày.

Cô đi thang máy xuống tầng dưới, không cần phải vòng vo tam quốc nữa, mà thẳng thắn: “Nếu không muốn chị lên văn phòng em bây giờ, thì lập tức sang quán cafe Tiểu Đồ ở đường Minh Nguyệt phía đối diện gặp chị ngay”.

Diêu Bội Bội sợ hãi tới mức không biết phải nói gì.

Cô không bất ngờ trước phản ứng của Bội Bội, nhưng cũng sợ Bội Bội sẽ tìm đủ mọi lí do để từ chối, bèn bạo gan nói: “Mặc dù chị đã đi khỏi Thượng Hải một thời gian rất dài, nhưng vừa hay chị khá thân thiết với Chương Du, em đừng tùy tiện tìm bừa một lí do để từ chối không gặp chị”.

Diêu Bội Bội vội đáp: “Sao thế được, em sẽ qua đó ngay”.

Nhưng trên thực tế, “sẽ qua đó ngay” mà Diêu Bội Bội nói là hai mươi một phút sau khi Hạng Mĩ Cảnh tắt máy cô bé mới xuất hiện. Đẩy cửa quán cafe, mang vẻ mặt tươi cười ghé sát mặt vào Hạng Mĩ Cảnh, nhận lỗi trước khi cô kịp lên tiếng: “Chị em biết sai rồi”.

Diêu Bội Bội mặc một chiếc váy liền màu caramen, kết hợp với chiếc áo khoác ngoài màu vàng lông gà và đôi giày cao gót màu trắng đục, mái tóc xoăn ngắn được sấy rất gọn gàng, cách trang điểm ăn vận quá già dặn thật không hợp với tuổi của cô bé.

Hạng Mĩ Cảnh vô thức cau mày, nhưng cũng không thể bới móc quá nhiều lỗi lầm của Bội Bội được, bèn chọn trọng điểm nói: “Biết sai rồi thì nghỉ việc đi. Trước em nói thích Paris, vậy hãy cùng chị đi Paris”.

Diêu Bội Bội nghệt mặt, đôi mắt mở to hết cỡ nhìn Hạng Mĩ Cảnh: “Chị đang đùa phải không? Đi Paris, không có tiền đi Paris làm được gì?”.

Hạng Mĩ Cảnh không xuống nước, đáp: “Đi Paris cũng có thể làm việc. Hồi đại học chẳng phải em cũng học thêm tiếng Pháp mà? Giao tiếp cơ bản chắc không vấn đề gì”.

Diêu Bội Bội cũng cau chặt mày, lắc đầu nói: “Chị đùa thật quá, em không quen. Sao có thể tự nhiên bỏ nơi này mà đi Paris sống chứ?”.

Hạng Mĩ Cảnh lẳng lặng nhìn Bội Bội một cái, trầm giọng nói: “Em cho rằng làm sao chị biết em không làm ở công ty quảng cáo?”.

Diêu Bội Bội cũng hỏi ngược lại: “Đúng thế, sao chị lại biết? Em chưa bao giờ nói với bất kì ai chúng ta là chị em. Chương Du có lẽ cũng không biết đâu”. Nghĩ đến đây, Bội Bội nói bằng giọng coi thường: “Cho dù chị ta có biết cũng không dám can thiệp vào việc của em”.

“Bội Bội!” Hạng Mĩ Cảnh có chút tức giận: “Em giấu chị với bố mẹ vào làm PR mà còn cho là mình đúng hay sao?”.

Diêu Bội Bội vẫn còn chút nể sợ đối với Hạng Mĩ Cảnh, thấy cô giận, bèn nhún nhường, hạ giọng nói: “Chị, em biết chị không thích em làm PR, nhưng trước khi tốt nghiệp em đã tìm rất nhiều việc mà chẳng thấy ưng việc nào, việc nào cũng nhàm chán cả. PR thì khác, hằng ngày mọi thứ đều rất mới mẻ, em được gặp và tiếp xúc với những người những việc mà trước kia em không được tiếp xúc, thích cảm giác thích thú và thoải mái mà công việc mang lại cho em”.

Hạng Mĩ Cảnh ngắt lời Bội Bội: “Nguyên nhân mà chị không đồng ý cho em vào ngành này chắc em cũng biết”.

Diêu Bội Bội đáp bằng giọng bất lực: “Em thừa nhận em và Phương Tử Bác có quan hệ thân thiết. Nhưng thế thì đã sao? Bọn em mỗi người đều có thứ người khác cần, lại chẳng phạm vào mười điều ác, nam nữ bây giờ toàn thế chẳng phải ư? Tại sao lại chỉ mình em là không được?”.

Hạng Mĩ Cảnh tức giận: “Anh ta là người đã có vợ! Em cần tiền thì cứ nói với chị, không cần phải cặp kè với một người đàn ông hơn em mười mấy tuổi như thế!”.

Bội Bội cũng chẳng vừa: “Em cần tiền mua nhà, cần tiền mua quần áo trang sức đẹp, cần tiền để ra nước ngoài du lịch, quá nhiều thứ cần đến tiền, chị có thể cho em được bao nhiêu? Trước kia em không hiểu, tưởng rằng làm PR có thể kiếm được nhiều tiền giống chị thật, thuê nhà đẹp, lái xe xịn, nhưng giờ em hiểu rồi. Đúng như những gì họ nói, nếu như không làm bạn gái của cái tên đồng tính trong Lâm thị hai năm,

thì sao có được nhiều tiền như thế? Ngay cả chị mà cũng chấp nhận yêu đương với người đồng tính, thì tại sao em lại không thể dựa dẫm vào một người đàn ông lớn hơn em mười mấy tuổi? Em chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ phá vỡ cuộc hôn nhân của họ, em chỉ muốn dùng tuổi thanh xuân của mình đổi lấy chút tiền vốn cho sau này. Chị cho rằng con đường chị đi là chính xác là đúng đắn thì tại sao em lại không thể chọn con đường mà em cho là đúng để đi? Chị đột nhiên quay về bảo sẽ mang em tới Paris, lẽ nào em sẽ nghe lời chị như một đứa trẻ bảy, tám tuổi ngờ nghệch ư? Em đã lớn rồi, có thể những việc em làm những lời em nói khiến chị cho rằng em là đứa trẻ không nghe lời, nhưng đây là cuộc sống mà em lựa chọn”.

Hạng Mĩ Cảnh ngăn người, sau đó hoang mang nói: “Bất luận là em vì tiền, hay là vì tình, thì con đường em đã chọn sẽ chẳng có kết quả tốt đẹp đâu”.

Diêu Bội Bội mặc kệ, nói tiếp: “Em sẽ không tham lam tới mức không biết điểm dừng, và càng không nẩy sinh tình cảm với anh ta. Phương Tử Bác là người có mối nối cũ, em sẽ không ở bên anh ta được bao lâu, cũng không có ý định đi tới cùng”.

Hạng Mĩ Cảnh chau mày nhìn Bội Bội. Tâm trạng cô lúc này rất phức tạp, những lời của Bội Bội gợi lại quá khứ trong cô. Cô chưa bao giờ cho rằng con đường mình đi là đúng, nhưng nếu cho cô thêm một cơ hội lựa chọn nữa, liệu có phải cô vẫn chọn cách giẫm chân vào vết xe đổ?

Diêu Bội Bội cũng cảm nhận được mình hơi nặng lời, trong lòng bứt rứt, bèn hạ giọng nhẹ nhàng nói tiếp: “Hồi em mới vào thực tập được vài ngày, họ có mang một vài dự án thành công ra cho em xem để học hỏi, em nhìn thấy hai dự án của chị. Chị không biết khi ấy em kích động tới mức nào đâu, em rất muốn nói với họ rằng chị là chị họ em, nhưng em nghĩ lại mình nên dựa vào năng lực và sự cố gắng của bản thân để được mọi người thừa nhận, chứ không phải dùng danh nghĩa em họ chị để tranh thủ thiện cảm của mọi người. Nhưng hai tháng, chỉ trong hai tháng đi làm ngắn ngủi, em đã bị người ta ngấm ngấm hăm hại không biết bao nhiêu lần, khiến em suýt nữa không qua được thời gian thử việc. Em không biết chị làm thế nào để vượt qua được những chuyện ấy, có thể là vì môi trường ở Bảo Nhã thân thiện, cũng có thể do chị may mắn, vì vậy mới một bước lên mây như thế, em thì khác. Người khác giở trò với em một, em cũng phải tung hai chiêu để tiếp họ mới có thể bảo vệ được mình. Em cần có một chỗ dựa vững chắc, cần một người giúp em lên mây. Nếu chị cho rằng em đang phạm tội không thể dung thứ, nhất định đòi nói cho bố mẹ em biết, thì em cũng đành tổn thêm chút nước miếng để giải thích với họ mà thôi”.

Hạng Mĩ Cảnh còn muốn khuyên Bội Bội thêm vài câu nữa, nhưng lại cảm thấy chẳng còn gì để nói, và cũng cảm thấy không cần khuyên gì nữa,

Thế giới này thay đổi hằng ngày, thành phố cũng thay đổi hằng ngày, và thực ra con người mới chính là thứ thay đổi nhanh nhất. Cô vọng tưởng mình có thể thức tỉnh Bội Bội bằng một gậy, đưa cô em họ vẫn chưa hoàn toàn lún quá sâu vào bùn lầy ra khỏi cái thế giới phức tạp đó, nhưng cái gậy của cô nhỏ chỉ bằng cây kim, mà Bội Bội thì đã lớn như đại thụ rồi. Cô không thay đổi được bất kì ai, thậm chí ngay cả những lời từ tận đáy lòng mình cô cũng cảm thấy chẳng còn chút trọng lượng nào nữa. Thành công của cô không hẳn là dựa vào nỗ lực, mà ngay từ khi bắt đầu đã có một người làm chỗ dựa vững chắc để giúp cô “một bước lên mây” rồi. Đối với Bội Bội mà nói, cô chẳng qua chỉ là người đã rút lui khỏi giang hồ, dựa vào cái gì mà can thiệp vào con đường người khác đi?

Rốt cuộc do cô đã quay về quá vội vàng.

Cuộc gặp mặt kết thúc không vui vẻ.

Sau khi Bội Bội đi, Hạng Mĩ Cảnh vẫn ngồi mãi trong quán cafe. Hai rưỡi Lâm Khải Sương gửi tin nhắn hỏi cô đã gặp chưa.

Toàn thân cô rã rời, lười biếng nhét mình trong một góc sofa, lấy chút sức lực cuối cùng ra để trả lời điện thoại của Lâm Khải Sương, cho anh biết mình đã thất bại.

Lâm Khải Sương nhanh chóng có mặt ở quán cafe. Anh vẫn luôn là người lạc quan, thấy cô gục đầu ủ rũ cũng chẳng cảm thấy buồn bã, còn an ủi cô: “Cô bé còn trẻ mà, phải trò chuyện thêm một hai lần nữa thì may ra”.

Cô không phải người dễ dàng bỏ cuộc, nhưng cô cho rằng chuyện này không còn khả năng xoay chuyển nữa, nên cũng nói thẳng với anh: “Nó đã có suy nghĩ của riêng mình, cũng có nguyên tắc sống của riêng nó, em

muốn can thiệp, hoặc dùng mọi cách để đả kích nó, cũng rất khó thành công”.

Lâm Khải Sương rất kinh ngạc: “Mới nói được mấy câu? Cô bé lại có bản lĩnh như vậy ư, còn khiến em lung lay?”.

Cô nhẹ nhẹ lắc đầu, ngập ngừng một lát, mới chậm chậm nói tiếp: “Nó nói đúng, mỗi người đều có con đường mà mình muốn đi, em cho rằng con đường đó không tốt, nhưng nó lại cảm thấy đó là con đường tốt nhất, em muốn đưa nó ra khỏi đó, nó thì khẳng khái muốn ở lại. Có thể sau này em hối hận vì đã không hạ quyết tâm thức tỉnh nó, cũng có thể sau này nó sẽ hối hận vì đã không nghe lời em, nhưng điều đó đều là chuyện của sau này. Giờ thế giới này đối với nó quá mê hoặc, quá hấp dẫn. Một người căn bản cũng chẳng có bao nhiêu ngày được vui vẻ, nếu nó thấy vui, em hà tất phải ép nó rời bỏ niềm vui đó?”.

Anh nhắc nhở cô rất kịp thời: “Nhưng Phương Tử Bác là người đã có gia đình, việc này sẽ ảnh hưởng tới tương lai của cô bé”.

Cô cụp mắt thở dài một tiếng, im lặng, rồi lại thở dài: “Nó đã dám phạm phải một sai lầm như thế, thì cũng phải có sự chuẩn bị để gánh chịu hậu quả của sai lầm”. Nói tới đây, cô ngẩng đầu nhìn anh: “Nhưng dù sao nó cũng là một trong số những người thân ít ỏi của em, nếu sau này nó gây ra họa lớn gì thật, phiền anh hãy ở bên cạnh quan tâm nó giúp em”.

Anh nhanh chóng đưa ra suy nghĩ của mình: “Em có thể ở lại đây để đích thân quan tâm tới cô bé”.

Cô cười bất lực: “Em đâu có khả năng để quan tâm chăm sóc nó, nếu để những người hận em ghét em biết nó là em gái em, không chừng họ còn đẩy nó vào chỗ chết nhanh hơn”.

Anh cười đáp: “Những người em có thể dựa dẫm không ít đâu”.

Cô băng khoăng như đang suy nghĩ, một lúc lâu sau lại bật cười: “Nếu phụ nữ chỉ có thể dựa vào đàn ông mới sống được, thì chẳng phải đó là một chuyện hết sức bi ai hay sao?”.

Anh đính chính lại lời mình nói trước đó, đổi thành cách nói uyển chuyển khéo léo hơn: “Nếu đối tượng là em, anh nghĩ đối phương sẽ cam tâm tình nguyện kể vai sát cánh để đón nhận sự công kích từ mọi phía”.

Cô lắc đầu: “Anh đánh giá em cao quá rồi”.

Anh cũng lắc đầu: “Em không chịu ở lại, sao biết đánh giá của anh không chuẩn”.

Cô đáp: “Giờ em sống rất tốt”.

Anh không tin: “Đối với một người đã từng sống ở nước ngoài tám năm như anh mà nói, trừ phi em có người yêu ở bên, hoặc có một công việc bận rộn để lấp đầy cuộc sống, nếu không khó tránh khỏi cảm giác chán nản”.

Cô cười hỏi: “Sao đột nhiên anh lại muốn khuyên em ở lại thế?”.

Anh nghiêm túc đáp: “Hiện anh đang có một người đàn ông ưu việt muốn giới thiệu cho em”.

Cô bật cười trước vẻ mặt lẫn lộn khi hết sức nghiêm túc của anh, rồi thoáng chau mày nói: “Vậy bảo anh ta tới Paris tìm em, tình yêu thật sự sẽ không ảnh hưởng bởi vấn đề khoảng cách gần xa”.

Anh hình như hơi giận, nhưng cũng sớm biết trước việc cô sẽ không đồng ý ở lại, nên mới cố tình thờ ơ nói: “Người đàn ông vứt bỏ công việc để chạy theo tình yêu, em dám nhận, nhưng anh lại không dám giới thiệu một người như thế cho em”.

Cô cũng cô ý nói: “Trước kia anh chính là người đàn ông như thế”.

Vậy là anh bức bối trừng mắt lườm cô, nhưng sau đó trong lòng lại trào dâng một sự thương cảm mơ hồ không nắm bắt được.

Cô biết mình lỡ lời, lập tức bổ sung: “Hay là anh hãy nói cho em nghe trước về người đàn ông siêu việt của anh đi, nếu anh ta thật sự tốt như thế, không chừng em sẽ suy nghĩ tới chuyện ở lại”.

Nhưng anh hình như thấy hối hận, từ chối đề nghị của cô: “Thôi vậy, chắc anh ta cũng không hợp với em tới thế đâu”.

Cô vốn định nhân cơ hội này chuyển đề tài câu chuyện, nghe anh nói vậy cũng chẳng có hứng thú hỏi tiếp nói: “Chẳng mấy khi em về, buổi tối có phải nên mời em ăn tiệc không?”.

Anh cười: “Hiếm lắm em mới về một lần, mà lại chỉ ỉnh anh biết, chỉ xét riêng sự ưu ái ấy thôi, anh cũng phải mời em ăn đại tiệc rồi”.

Trên thực tế, mặc dù nói là đại tiệc, nhưng Hạng Mĩ Cảnh lại không dám xuất hiện ở những nhà hàng lớn. Lâm Khải Sương nói gần đó mới mở một nhà hàng có phòng ăn riêng, là nhà riêng, và cũng chỉ có thể đón tiếp được khoảng ba bàn khách, nếu một nơi riêng tư bí mật như vậy mà cô cũng gặp người quen, thì có nghĩa là người ấy là ông trời sắp đặt cho cô phải gặp.

Trong lòng có chút băn khoăn, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào cô lại nhận lời tới nhà hàng ấy.

Cách bài trí của nhà hàng theo phong cách nhà vườn cuối thế kỉ trước, bên ngoài cửa sổ điêu khắc tinh tế tỉ mỉ là một hồ nước.

Gần hồ trồng hoa súng, ánh sáng mờ mờ hắt từ đáy hồ lên, tạo thành một lớp sương, nhìn thật sự thích mắt. Tính riêng tư càng khỏi nói, đóng cửa vào, ngoài nhân viên phục vụ ra, muốn gặp người nào khác cũng khó.

Hạng Mĩ Cảnh vừa ăn, vừa trò chuyện cùng Lâm Khải Sương, trong lúc đó thì nhận được hai tin nhắn của Bội Bội gửi tới. Tin đầu tiên nhắn mạnh về việc mình muốn được tiếp tục làm trong ngành PR. Hạng Mĩ Cảnh không trả lời ngay, Bội Bội liền gửi tin nhắn thứ hai, rõ ràng là đã xuống nước, nói mong Hạng Mĩ Cảnh hãy hiểu cho suy nghĩ và lựa chọn của mình.

Hạng Mĩ Cảnh cũng không muốn căng thẳng với Bội Bội, vậy là cô trả lời tin nhắn, nói tối mai mình bay về Paris, hẹn cô bé ngày mai cùng đi ăn trưa.

Điều Bội Bội rất coi trọng cuộc hẹn ăn trưa với Hạng Mĩ Cảnh, hơn chín giờ đã gọi điện hỏi có cần đến khách sạn để đón cô hay không.

Tối qua Hạng Mĩ Cảnh đi ăn cùng Lâm Khải Sương và nói chuyện tới khuya mới về, mấy ngày liền không được nghỉ ngơi tử tế, khi nhận được điện thoại của Điều Bội Bội cô còn đang cuộn mình trên chiếc giường ấm, nửa tỉnh nửa mơ ập ở đồng ý. Nhưng cô vẫn luôn cảnh giác, sau khi tắt máy cô bỗng lo lắng Bội Bội sẽ lái một chiếc xe đắt tiền bắt mất đồ dưới khách sạn thu hút sự chú ý của mọi người. Đối diện khách sạn cô ở là toà nhà tập đoàn Hải Thành, khu vực này tập trung nhiều công ty, không chừng lại gặp người quen. Thế là cô gọi điện cho Bội Bội, nói cứ tới thẳng Thân Việt Hiên rồi gặp.

Điều Bội Bội tự cho rằng mình đã nhận được lệnh tha bổng, nên khi nói chuyện lại bắt đầu bằng giọng điệu cũ, cười hi hi nói: “Có phải sợ em gặp người không nên gặp không?”.

Hạng Mĩ Cảnh vẫn chưa hiểu ý ngay ý tứ trong câu nói đó, “hả” một tiếng, lúc sau mới hiểu ra điều mà Bội Bội ám chỉ, cô cố ý tỏ thái độ nghiêm túc, đáp: “Chị về làm gì em biết rất rõ, nếu em còn lắm chuyện, chị sẽ có cách khiến em phải ngoan ngoãn theo chị đi Paris”.

Điều Bội Bội lập tức nhận lỗi, đổi giọng: “Giờ em sẽ đi mua món bánh ga tô mà chị thích ăn mang tới Thân Việt Hiên đợi chị. Chị chắc chắn sẽ không đến ngay, nên em sẽ chiếm vị trí ngồi gần cửa sổ. Mặc dù mùa này chưa có hoa tử đinh hương, nhưng ở đó có rất nhiều cây cổ thụ. Thời tiết hôm nay rất đẹp, vài tia nắng hắt lên bàn, chắc chắn chị sẽ thích lắm”.

Hạng Mĩ Cảnh thấy lúc này Bội Bội đã ăn nói ra dáng ra hình lắm rồi, không biết nên cảm thấy vui hay buồn nữa. Cô nằm trên giường nhắm mắt suy nghĩ hồi lâu, sau đó bật dậy rửa mặt đánh răng.

Thời tiết hôm nay quả thật trời trong gió mát, Hạng Mĩ Cảnh cởi chiếc áo khoác màu đen nặng trĩu, đổi sang một chiếc áo mỏng màu da bò, phối hợp với áo len mỏng màu trắng và quần bò màu nhạt. Cô không hề lè mề, nhưng khi ra khỏi khách sạn lên taxi cũng đã hơn mười giờ sáng. Nói với tài xế địa chỉ, cô nhắn tin cho Bội Bội, nói nửa tiếng nữa sẽ đến.

Thứ Bảy nên giờ này không tắc đường lắm, chỉ gặp nhiều đèn đỏ, người đi bộ ào ào đi qua đi lại giống như một dòng chảy không bao giờ dừng, phản ánh sự gấp gáp và bất an đằng sau vẻ hào hoa phồn vinh của thành phố này.

Hạng Mĩ Cảnh không nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh, mà xem mấy đoạn quảng cáo lặp đi lặp lại trên màn hình tivi nhỏ gắn ở lưng ghế phụ phía trước. Cuối cùng xem mãi cũng chán, đành ngẩn lên nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm đường phố.

Đúng lúc xe dừng ở một ngã tư, con đường bên trái đang là đèn đỏ, đường bên phải một hàng xe thẳng tắp đang lướt đi rất trật tự. Chiếc Accord màu đỏ vừa lướt qua, ngay sau là chiếc Mini màu xanh, tiếp theo là Cayenne màu đen, sau đó là Dodge màu xám, và Peugeot màu trắng. Cô vô thức ngồi đếm những chiếc xe đi lướt qua, đến khi đèn xanh phía trước biến thành đèn vàng, bên đường một chiếc taxi dừng lại. Màu cửa kính chống nắng dán trên cửa xe rất nhạt, cho dù không mở cửa cũng dễ dàng nhìn thấy nhất cử nhất động của khách ngồi bên trong.

Hạng Mĩ Cảnh không muốn bị người khác buộc tội tò mò nhìn lén, nên chậm chậm rời ánh mắt đi chỗ khác nhưng lập tức cảm thấy có gì đó không đúng lắm, thế là lại quay đầu nhìn sang chiếc xe kia.

Một quý phụ cắt tóc tём ngồi ở ghế sau, bà ta mặc một chiếc áo khoác ngoài đính ngọc trai với màu trắng là chủ đạo, bên trong là chiếc áo sơ mi bằng lụa thật màu nude, sợi dây chuyền trên cổ nhìn không rõ lắm, nhưng đôi khuyên tai bằng ngọc Lục bảo lại rất bắt mắt vì bà ta để tóc ngắn. Nhìn bà ta khoảng trên dưới năm mươi, nhưng do da dễ được chăm sóc giữ gìn, ngũ quan cũng đẹp, nên nhìn chỉ khoảng hơn bốn mươi một chút. Bà ta luôn nhìn thẳng về phía trước hoàn toàn không để ý thấy có người đang quan sát mình.

Trái tim đang đập điên cuồng của Hạng Mĩ Cảnh suýt nữa thì vọt khỏi miệng, bàn tay run rẩy như muốn mở cửa xe.

Nhưng vì đèn ở con đường bên trái đã chuyển sang màu xanh, tay cô còn chưa kịp chạm vào khoá cửa xe thì chiếc taxi đã tiến lên phía trước rồi rẽ trái. Cô vội vàng quay đầu nhìn chiếc taxi đang đỗ cách mình không xa ở phía sau, nhưng trong vòng chưa đầy hai giây, đã không còn nhìn thấy người nào trong xe đó nữa. Cô cuống cuống, nhưng không thể yêu cầu lái xe dừng giữa đường, sau khi bình tĩnh trở lại, cố gắng nhìn rõ biển số của chiếc taxi đó và tên công ty, cô móc điện thoại ra gọi 114 để hỏi cách liên hệ với công taxi đó.

Phải gọi mấy cuộc điện thoại, lại lặp những đoạn mất tín hiệu, đến khi cô liên lạc được với lái xe của chiếc taxi kia, giọng Hạng Mĩ Cảnh đã gần như không còn kiểm soát được nữa. Cô cố gắng kiềm chế tâm trạng kích động của mình, cố gắng diễn đạt câu hỏi của mình một cách đơn giản dễ hiểu nhất, cô nói với lái xe rằng cô muốn tìm người phụ nữ mà anh ta đang chở.

Nhưng lái xe sau khi dừng lại, mới bảo cô: “Trên xe tôi không có khách”.

Cô không tin: “Vừa rồi tôi còn nhìn thấy bà ấy. Là một người phụ nữ, ăn mặc rất thời trang”.

Lái xe chột hiệu ra: “Bà ấy đã xuống xe rồi”.

Cô giật mình: “Xuống xe rồi?, sau đó vội hỏi: ”Xuống ở chỗ nào?”.

“Bách hoá Hạ Nhật”.

Cô vội bảo tài xế của xe mình quay lại bách hoá Hạ Nhật, sau đó cuống quýt hỏi: “Lúc ngồi trên xe bà ấy có nói gì với anh không, hoặc bà ấy có nghe điện thoại không? Có nhắc tới việc đến bách hoá Hạ Nhật làm gì không? Đi shopping hay hẹn gặp người nào? Tiếng phổ thông của bà ấy có phải nói không tốt lắm? Bà ấy là người Hồng Kông, tiếng phổ thông chắc chắn nói không tốt rồi”.

Lái xe kia tính cảnh giác rất cao, đáp: “Thưa cô, những câu hỏi của cô đều thuộc phạm vi riêng tư của khách hàng, tôi không có nghĩa vụ phải trả lời”.

Cô càng cuống lên như kiến bò trên chảo, tâm trạng kích động và thắc mắc quện vào nhau, cô run rẩy nói: “Tôi là con gái bà ấy”.

Tập đoàn Hoa Hạ tọa lạc ở một con đường khá sầm uất, bách hoá Hạ Nhật được đặt từ tầng một tới tầng sáu của toà nhà, đứng cuối tuần, tình hình giao thông ở khu vực này rất hiếm khi được thông suốt.

Hạng Mĩ Cảnh nhìn dòng xe dài dằng dặc phía trước đang xếp hàng chờ để đi xuống tầng hầm gửi xe, lập tức móc tiền ra trả, sau đó xuống xe ở bên đường đối diện, mặc dù đã rất cố gắng để giữ bình tĩnh, nhưng tay chân vẫn không chịu nghe theo sự sai bảo của trí não mà run lên bần bật, vội vội vàng vàng xuống xe và ngay vào mấy nam sinh đang vừa nói vừa cười đi tới.

Chiếc túi đeo trên người còn chưa kịp kéo khoá, đâm sầm vào người khác như thế, người thì không sao nhưng đồ trong túi thì rơi hết ra đất. mấy học sinh đó rất lễ phép vội vàng xin lỗi cô, cũng có người cúi xuống giúp cô nhặt đồ. Cả trái tim và ánh mắt cô đều dồn hết về phía bách hoá Hạ Nhật ở bên kia đường, thấy đèn dành cho người đi bộ chuyển màu xanh, cô vội vàng cảm ơn mấy học sinh đó rồi cầm túi chạy qua đường.

Cô làm ở Bảo Nhã bốn năm rưỡi, bình thường bận thì bận, nhưng cũng từng shopping trong bách hoá của tập đoàn không ít lần. Đồ ở đây rất đắt, thỉnh thoảng cô và Âu Na ăn cơm trưa xong có xuống ngó nghiêng, gặp phải thứ mình thích mà cũng phải suy nghĩ rất lâu mới dám xuống tay mua về.

Đầu năm ngoái bách hoá này vừa được trang trí lại, cách bài trí không khác nhiều lắm so với ngày cô rời đi. Cô không hi vọng mình sẽ tìm được Tần Tâm Nghiên ở đây, nhưng dù chỉ có một phần trăm hi vọng cô cũng không từ bỏ.

33. Chương 33

Mặt phía nam tầng một là một nơi tập trung những thương hiệu lớn, là khu vực mà cô phải đi tìm đầu tiên. Nhân viên bán hàng ở khu vực này thường còn nhiều hơn cả khách, không gian rộng, chỉ cần đưa mắt nhìn thoáng qua là có thể nhìn thấy hết những thứ cần nhìn. Cô sợ để sót mất điều gì, đành gọi nhân viên bán hàng lại, mô tả cho cô ta biết về hình dáng của Tần Tâm Nghiên, hỏi nhân viên bán hàng có gặp người khách nào như thế không. Tìm liền mười cửa hàng mà vẫn bật vô âm tín, cuối cùng đi đến cửa hàng của Dior, vừa hay gặp Judy cửa hàng trưởng mà trước kia cô cũng quen sơ sơ.

Cô phớt lờ những câu hỏi của Judy về cô, đại loại như về từ khi nào...mà ngược lại hỏi luôn Judy có thấy Tần Tâm Nghiên không.

Judy thấy cô lo lắng, bèn nghiêm túc suy nghĩ một lát, thoáng chau mày đáp: “Những người đến cửa hàng của chúng tôi đa phần đều ăn mặc trang điểm như thế, thực sự là không nhớ được”, Judy hỏi: “Bà ta có điểm nào đặc biệt khác người không?”.

Hạng Mĩ Cảnh đáp nhanh: “Bà ấy đeo khuyên tai bằng ngọc Lục Bảo, rất bắt mắt”.

Judy giật mình, nhướn mày đáp: “Cô nói vậy thì tôi nhớ ra rồi. Vừa rồi có một người khách như vậy đến đây, nhưng bà ta chỉ dạo một vòng rồi đi ra”.

Hạng Mĩ Cảnh vội hỏi: “Bà ta đi về phía nào?”.

Judy bối rối: “Cái đó tôi không rõ lắm”. Sau đó nghiêng người chỉ về phía một cửa hàng nói: “Bà ta đi ra từ cửa kia”.

Hạng Mĩ Cảnh cảm ơn Judy, sau đó nhanh chóng chạy về phía cửa ấy. Những cửa hàng ở khu vực này về cơ bản cô đã tìm cả rồi, chéo với cửa hàng này là thang máy. Cô không có nhiều manh mối, nhưng những lời vừa rồi của Judy giúp cô thêm tự tin, chẳng suy nghĩ nhiều, cô hoảng loạn lên lần, đi từng cửa hàng một để tìm.

Thời gian này khách đến trung tâm thương mại khá đông, nhân viên bán hàng của một vài cửa hàng bận rộn tới tầm mắt mũi nên chẳng hỏi han được gì nhiều, cô phải chịu không ít tức giận, nhưng lại chẳng có chỗ để xả. Từ tầng hai tìm lên tầng ba, rồi lại đi từ tầng ba lên tầng bốn, trong đầu chỉ toàn hình ảnh của Tần Tâm Nghiên nên cô đã hoàn toàn quên bống cuộc hẹn với Bội Bội. Di động trong túi đổ chuông mấy lần mới hoảng hốt lấy ra nghe.

Đã hơn một rưỡi, cho dù Bội Bội không dám nói những lời quá quát với Hạng Mĩ Cảnh nhưng cũng hỏi vì sao cô không tới bằng giọng khá bất mãn.

Hạng Mĩ Cảnh không muốn làm kinh động tới người khác trước khi tìm được Tần Tâm Nghiên, nên đành phải nói cô có việc gấp hẹn đi ăn vào dịp khác, sau đó chạy lên tầng năm để tìm người.

Có nghị lực và tinh thần đi tìm người là một chuyện, còn có tìm thấy không lại là chuyện khác.

Hạng Mĩ Cảnh tìm từ tầng một lên tầng sáu, lại chạy từ tầng sáu xuống tầng một, bốn năm tiếng đồng hồ loanh quanh trong bách hoá mà không thấy tăm hơi Tần Tâm Nghiên đâu. Cô rất hiểu về mặt lí thuyết Tần Tâm Nghiên đã mất nhiều năm rồi, trong lòng cô sớm đã bất chấp sự thực này nhưng người vừa rồi ngồi trên xe taxi quá giống bà. Cô không thể thuyết phục mình quên đi những gì vừa nhìn thấy, chỉ muốn tìm thấy người đó để chắc chắn rằng mình đã lầm.

Cô là một người thông minh, vừa rồi vì tâm trạng quá rối ren mà không thể bình tĩnh suy nghĩ, lúc này mệt tới nỗi không nhấc nổi chân, ngồi trong quán cafe ở tầng một, đột nhiên nghĩ ra mình nên tới thẳng phòng giám sát trung tâm thương mại để tìm người qua camera giám sát.

Phòng giám sát không phải ai cũng vào được, camera giám sát càng không cho người khác xem một cách tuỳ tiện. Cô suy nghĩ một lúc, quyết định nhờ Dung Trí Dật giúp đỡ, nhưng không hiểu Dung Trí Dật đã đi đâu chơi mà cô gọi mấy lần không được. Cô và giám đốc mới của trung tâm thương mại này không quen biết, bắt đầu dĩ đành phải gọi điện cho Dung Ngọc Lan.

Dung Ngọc Lan còn tưởng cô đang ngao du ở nước nào đó, vừa bắt máy đã cảm rằm cô sao chưa chịu quay về Thượng Hải.

Cô nói thật với Dung Ngọc Lan rằng mình đang ở Thượng Hải, sau đó đi thẳng vào vấn đề chính, nhờ Dung Ngọc Lan gọi điện cho người phụ trách trung tâm thương mại, cô có việc cần giúp đỡ. Cô không muốn để Dung Ngọc Lan biết việc mình tìm người, Dung Ngọc Lan cũng không để ý tới việc ấy, mà chỉ kinh ngạc hỏi: “Sao về cũng không nói với chị một tiếng? Đột ngột xuất hiện ở công ty, khiến chị kinh ngạc á? Thế thì cũng phải đợi hai ngày nữa chị quay về từ Đài Bắc mới kinh ngạc được”.

Kế hoạch lặng lẽ về lặng lẽ đi của cô đã bị rối như mớ bòng bong rồi, nhưng lúc này, kế hoạch rối thì rối, chỉ cần giúp cô tìm người là được.

Tổng giám đốc của trung tâm thương mại không có ở đó, nhưng ông ta đã sai giám đốc Lư là người trực hôm đó tới quán cafe tìm Hạng Mĩ Cảnh.

Giám đốc Lư năm nay khoảng hơn bốn mươi, thân hình hơi mập, trên sống mũi là cặp kính cận, nhìn có vẻ nho nhã lịch lãm. Do đây là chỉ thị trực tiếp từ cấp trên, nên ông ta vô cùng lịch sự cung kính đối với Hạng Mĩ Cảnh.

Hạng Mĩ Cảnh nói thẳng muốn được xem cuộn băng ghi hình của trung tâm thương mại, giám đốc Lư bèn đưa cô vào phòng giám sát.

Cô tính toán thời gian mà Tần Tâm Nghiên có mặt ở trung tâm, đầu tiên chọn xem camera đặt ở cửa ra vào, quả nhiên camera ở cửa Tây có ghi lại hình Tần Tâm Nghiên.

Ngay từ đầu cô đã khéo léo giám đốc Lư và bảo vệ ra khỏi phòng, một mình ngồi trong căn phòng nhỏ, nhìn thấy người có hình dáng tương mạo giống hệt Tần Tâm Nghiên kia, nước mắt cô lăn dài.

Cô rất cố gắng để khống chế tâm trạng của mình, rồi mở xem băng ghi hình của tất cả các camera.

Đáng tiếc, trung tâm thương mại không phải góc nào cũng đặt camera, cô tìm mấy tiếng đồng hồ liền qua các băng ghi hình nhưng không thấy bóng dáng Tần Tâm Nghiên lần nào nữa. Cô không tìm được gọi điện cho Diêu Lập Trung, cố gắng dùng giọng cứng nhắc hỏi ông rằng năm đó Tần Tâm Nghiên có thật là đã tự sát rồi không.

Diêu Lập Trung ban đầu cũng lưỡng lự, nhưng sau đó kiên định trả lời: “Đúng”.

Trong lòng cô lại có suy nghĩ khác, nhưng không tiếp tục truy hỏi Diêu Lập Trung nữa, mà lặng lẽ ngồi một mình.

Ra khỏi phòng giám sát của trung tâm thương mại đã bảy giờ tối, giám đốc Lư không biết rốt cuộc Hạng Mĩ Cảnh muốn làm gì, lại thấy tâm trạng cô ủ rũ, nên hơi hoang mang hỏi cô có cần giúp đỡ gì không.

Cô lắc đầu nói không, sau đó quay về tầng một của trung tâm thương mại.

Ánh đèn vàng trong trung tâm thương mại chiếu tới từ bốn phương tám hướng, cửa hàng nào trông cũng hấp dẫn chết người, khách hàng túm năm tụm ba hoặc vui vẻ nói cười hoặc lơ đãng thờ ơ, đủ loại diện mạo đập vào tầm mắt cô.

Lúc này thần kinh cô vô cùng yếu ớt, cất chân bước đi mà không biết mình đang đi đâu, thậm chí ngay cả tốc độ cố định cũng chẳng có, đi rồi lại dừng, lòng rõ ràng rối loạn, nhưng lại khuyên bảo bản thân phải kiên định điều gì đó.

Tâm trí cô phiêu du trong không trung, một lúc lâu sau cô mới hoảng hốt nhìn thấy Dung Trí Hằng trong bộ âu phục giày da đứng ngay ngắn trước mặt cách cô khoảng hơn hai mét.

Hạng Mĩ Cảnh tự cho rằng thái độ của mình đối với Dung Trí Hằng luôn vô cùng cung kính, vô cùng tôn trọng, thậm chí cô chỉ làm công nhân thời vụ cho anh trong mấy ngày ngắn ngủi ở Bordeaux, cũng là sự thành tâm tuyệt đối.

Nhưng hiện tại cô thật sự không có cách nào tỏ thái độ cung kính để chào hỏi anh được, thậm chí còn dờ dẫm cho tới tận khi anh lên tiếng trước, lúc ấy cô mới như thu lại được nguyên thần từ ngoài không gian về, nghe anh cao giọng đồng thời môi cũng cong lên chất vấn: “Tôi tưởng giờ này cô đang ngủ trưa ở Paris chứ. Sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?”.

Mấy hôm trước cô không hẹn mà gặp Dung Trí Hằng, thậm chí còn sống cùng anh trong một căn nhà, nên cũng chẳng cảm thấy quá kinh ngạc hay gượng gạo xa cách, điều chỉnh lại tâm trạng đang rối bời của mình, hơi cúi đầu nhìn anh chào: “Dung Tiên sinh”.

Anh đứng yên, mặc dù sự xuất hiện đột ngột của cô khiến anh hơi kinh ngạc, nhưng lúc này anh chẳng muốn truy hỏi sâu, ngược lại còn nói với giọng thản nhiên: “Xuống dưới này mua sandwich, không ngờ nhiều người xếp hàng như thế, làm ăn tốt thật, nên mua lại làm thành một chuỗi cửa hàng mới được”.

Cô không quên văn phòng của anh ở tầng ba mươi chín của toà nhà, dù thị sát công việc hay nhân nhả tới mức đi dạo thì việc anh xuất hiện trước mặt cô lúc này cũng là lí do chính đáng. Cô vẫn mong không phải gặp người quen, nhưng rõ ràng tâm trạng của cô đã bị tình huống đột ngột này làm cho rối loạn, trong đầu thì biết rõ mình nên nói với anh một hai câu khách sáo cho xong việc sau đó tạm biệt đường ai nấy đi, nhưng đôi môi lưỡi vận động, nhìn cô như người không còn chút sức lực, ngầy ngộc đứng đó, không thốt nổi nửa lời.

Những lời anh nói như viên đá nhỏ xúi ném xuống mặt hồ rộng lớn, không gợi được chút sóng lăn tăn nào. Có lẽ anh chưa từng bị đối xử lạnh nhạt như thế này nhiều, nên khoé miệng đang cong cong bỗng chậm chậm xị xuống.

Cô không phải là người không biết cư xử, sau khi cảm nhận được sự không vui của anh, nhanh chóng lấy lại tinh thần, đáp: “Tôi biết có một cửa hàng làm bánh trắng rất ngon, hơn nữa người xếp hàng rất ít”.

Anh lại không phối hợp như cô tưởng, vẫn im lặng đứng im, khoảng vài giây sau, mới chậm rãi hỏi cô: “Vẫn không bỏ được cơm?”.

Cô “hả” một tiếng, rồi nghiêng ngẫm kĩ lời anh, hoang mang nhớ ra câu nói nguyên bản là do chính miệng mình nói ra, không khỏi kinh ngạc thấy anh lại tùy tiện như vậy.

Anh không cho cô quá nhiều thời gian để phản ứng, nói tiếp: “Gần đây Bảo Nhã rất bận, cô quay về có thể giúp Orchid dễ thở hơn”.

Cô lập tức muốn giải thích với anh, nhưng vừa định mở miệng, di động của anh đã đổ chuông.

Anh lịch sự bày tỏ với cô rằng mình phải nghe điện thoại, sau đó hơi nghiêng người đi đến một góc yên tĩnh bất máy.

Cô đi không được ở chẳng xong, bối rối dịch chuyển vị trí, tránh đứng giữa đường cản trở người khác đi lại.

Cũng may cuộc điện thoại của Dung Trí Hằng kết thúc rất nhanh. Tâm tư cô đang trôi đến một nơi rất xa, anh đã quay về đứng trước mặt cô, tự nhiên nói tiếp đề tài đang dở: “Có chút việc phải xử lí, bánh trắng để lần sau ăn”.

Giọng anh như có ý ra chỉ thị, cô không dám lên tiếng nhận lời, chỉ khẽ gật đầu, sau đó im lặng nhìn anh rời đi.

Cuộc gặp gỡ bất ngờ này, đương nhiên chỉ có thể được coi là một nốt đệm rất rất nhỏ, nhưng lại khiến Hạng Mĩ Cảnh nhớ ra nên gặp Lâm Khải Sương.

Cô gọi điện cho Lâm Khải Sương, Lâm Khải Sương đang ăn cơm với khách, nghe nói cô muốn gặp mặt nói chuyện, anh khẽ cười: “Em còn dính người hơn cả mẹ anh”.

Cô biết lúc này anh không tiện nói chuyện, bèn bảo: “Em thật sự có việc cần nhờ anh giúp, xong việc đến khách sạn tìm em”, rồi dặn thêm: “Đừng uống nhiều quá”.

Trên đường từ bách hoá Hạ Nhật về khách sạn, Hạng Mĩ Cảnh cố gắng hồi tưởng lại kí ức cuối cùng về Tần Tâm Nghiên. Cô đã nhìn thấy lọ thuốc chuột, sau khi lớn lên cũng được Diêu Lập Trung chính thức chứng thực việc bà đã tự sát, nhưng cô chưa từng nhìn thấy thi thể của bà, điều đó cũng có nghĩa khả năng bà chưa chết là có. Nếu chưa chết, tại sao bao nhiêu năm như vậy bà không tới tìm cô? Cô sống ở Tam Á, chưa từng chuyển nhà lần nào, muốn tìm cô căn bản chẳng tốn công tốn sức. nhưng bà chưa từng xuất hiện lần nào, có phải là có chuyện gì đó khó nói? Hay là người mà cô nhìn thấy trên taxi và trên camera giám sát hôm nay hoàn toàn không phải Tần Tâm Nghiên? Chỉ là người giống người mà thôi? Nhưng cho dù chỉ là một người trông rất giống, cô cũng không thể bỏ qua sự giống này, bởi có lẽ đằng sau sự giống nhau đó đang ẩn giấu một bí mật nào thì sao.

Cô cần phải tìm được người này.

Lâm Khải Sương nhanh chóng tìm cách rút khỏi bữa tiệc, mặc dù cố gắng khống chế tửu lượng, nhưng khi anh xuất hiện trước mặt Hạng Mĩ Cảnh vẫn không thể giấu được mùi rượu ngấm khắp toàn thân, anh lập tức xin lỗi: “Có những kiểu rượu thật sự không từ chối được, nếu em không chịu nổi mùi rượu, anh mượn phòng tắm dùng một lát, tắm rửa sạch sẽ”.

Trước kia khi còn đi làm Hạng Mĩ Cảnh chưa từng phải uống rượu để lôi kéo khách hàng, đàn ông đàn bà trong các bữa tiệc cô tham gia đều là quân tử thực nữ lịch sự thướt tha, người đàn ông duy nhất mà cô gần gũi là Phương Tuấn Kiệt thì còn sạch sẽ hơn cả cô, đột nhiên ngửi thấy mùi rượu nồng nặc khiến cô không thích ứng nổi, nhưng việc có thích hơi rượu trên người anh hay không không phải việc quan trọng trong tối nay.

Cô đẩy Lâm Khải Sương vào phòng, bảo anh ngồi trên sofa, sau đó ra quầy bar rót cho anh li nước ấm.

Anh uống rượu nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo, uống hết nửa cốc nước xong bèn đặt lên mặt bàn thủy tinh, ngược mắt nhìn cô, làm bộ cao ngạo: “Nói đi, có chuyện gì cần giúp đỡ”.

Cô ngồi xuống sofa đối diện anh, nói bằng giọng khẩn cầu: “Muốn nhờ anh giúp em tìm một người”.

Anh tò mò: “Tìm ai?”.

Cô trầm giọng, thật thà đáp: “Một người có dung mạo rất giống mẹ em, có khả năng chính là mẹ em”.

Anh ngẩn ra, chau mày hỏi: “Bác gái chẳng phải đã mất từ sớm rồi sao?”.

Cô kể lại cho anh nghe chi tiết những việc mình đã trải qua trong ngày hôm nay, cuối cùng nói: “Em biết nghe rất không đáng tin, nhưng em thật sự không có cách nào không nghĩ đến người mà chính mắt em đã nhìn thấy. Bất luận là về tuổi tác, diện mạo hay dáng người đều quá giống. Năm đó chắc chắn không thể đơn giản như vậy. Thái độ của cậu em đối với việc này cũng rất lạ, hình như không muốn em nhắc đến bà. Em không biết liệu bên trong sự việc có ẩn khúc gì không, vì vậy không dám quang minh chính đại đi tìm, khả năng của em có hạn, thật sự rất cần tới sự giúp đỡ của anh”.

Anh hào phóng nhận lời, rồi lại hỏi cô: “Anh có thể tìm người ở Thượng Hải, nhưng ở Hồng Kông thì em phải tự mình về đó một chuyến, gặp lại hàng xóm bạn bè cũ, không chừng họ còn nhớ gì đó”.

Cô gật đầu, lại nói thêm lần nữa: “Cảm ơn anh”.

Anh cười: “Đột nhiên lại khách sáo như vậy, anh có cảm giác lạnh hết cả sống lưng”.

Cô cũng cười cười, dịu dàng nói: “Thật sự rất muốn nhanh chóng tìm ra chân tướng”.

Anh còn định nói thêm gì nữa, nhưng di động trong túi bỗng đổ chuông. Anh nhanh chóng rút ra, nhìn tên người gọi hiện trên màn hình, vẻ mặt thoáng kinh ngạc.

Cô không nhìn màn hình di động của anh, chỉ nhìn biểu hiện khác thường của anh, bèn đứng dậy đi vào nhà tắm để anh được ngồi một mình: “Một mỗi cả nửa ngày, phải rửa mặt cho dễ chịu đã”.

Cô rửa mặt rất lâu, khi bước ra khỏi nhà tắm anh đã kết thúc cuộc nói chuyện.

Cô tự nhiên ngồi xuống trước mặt anh, nên cười nói: “Bị vuột mất vụ làm ăn nào à?”.

Anh nhanh chóng lắc đầu, rồi cố nặn ra một nụ cười, đợi bôi kem dưỡng da lên mặt xong, cô mới ngồi xuống sofa cùng anh thảo luận về việc nên bắt đầu tìm từ đâu, lúc này anh mới nói ra những lời đã canh cánh trong lòng: “Chuyện này đừng rầm rộ quá, để quá nhiều người biết nội tình không phải việc em muốn, hơn nữa làm việc ở Bảo Nhã em có cơ hội tiếp xúc với rất nhiều người. Căn cứ vào miêu tả của em, thì vị phụ nhân có diện mạo giống bác gái này có lẽ là người mới trong giới. Vì vậy em có nghĩ đến việc quay lại Bảo Nhã chưa?”.

Cô nhìn anh sững lại.

Anh không từ bỏ, mà còn tiếp tục nói: “Thượng Hải rộng như thế, tìm người không phải việc một sớm một chiều. Em ở lại đây thêm vài ba tháng, so với việc bị động để người ta kéo về thì chi bằng tự mình chủ động vẫn hơn. Orchid xưa nay đối với em không tệ, Joe cũng luôn ủng hộ em, môi trường làm việc của Bảo Nhã khá ổn. Mặc dù thỉnh thoảng phải chịu chút áp lực, nhưng giờ bản thân anh đã làm ông chủ mà còn không thể vạn sự như ý, em ra ngoài chưa chắc đã tìm được công việc tốt như thế đâu. Biết đâu do hiệu quả công việc, người em muốn tìm lại chủ động tới tìm em ấy chứ”.

Cô không tán đồng cũng không phản đối.

Anh giống như rất muốn thuyết phục cô, nói tiếp: “Đôi lúc cảm thấy cuộc sống ở đây mệt mỏi, nhưng so với cảm giác cô độc và lang bạt khi sống ở nước ngoài, ít ra trái tim cũng cảm thấy ấm áp hơn. Hơn nữa em còn có Bội Bội, em không nên việc gì cũng bao dung cô bé quá, ở lại đây, em trông nom cô né, vẫn yên tâm hơn là giao cho anh, phải không?”. Giọng anh dần dần trở nên nghiêm túc, cô thực sự không tìm ra được lý do nào khác để giải thích cho lý do vì sao anh lại đưa ra đề nghị ấy.

Anh nhận ra thái độ của mình hơi quá, nên mỉm cười nói bằng giọng hết sức dịu dàng: “Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ cá nhân của anh thôi, chủ yếu vẫn là quyết định của em. Nếu em chịu tới Lâm thị làm, anh càng vui, chỉ có điều nếu thế chắc anh phải tuyệt giao với Orchid mất”.

Cô có cảm giác anh đang đưa ra cho cô một câu hỏi lựa chọn, rồi chờ đợi câu trả lời của cô. Nhưng dù câu trả lời là gì cô cũng không thể dễ dàng khoanh tròn nó được, cuối cùng đành nói: “Để em suy nghĩ đã”.

Tiến Lâm Khải Sương về rồi, Hạng Mĩ Cảnh tắm nước nóng. Điều hoà trong phòng mở hơi lớn, có cảm giác bức bối khiến người khó thở, cô không chịu được cảm giác ấy, bèn tắt điều hoà với di động rồi chui vào chăn. Độ phân giải của máy ảnh trong di động mặc dù khá cao, nhưng vì chụp lại từ camera giám sát, nên người phụ nữ trong ảnh nhìn hơi mờ.

Muốn tìm một người sớm đã thay đổi thân phận và quá khứ trong biển người mê mông này quả thật không dễ, huống hồ cô không dám chắc chắn người phụ nữ đó lưu trú lâu dài tại Thượng Hải. Nếu chỉ đến Thượng Hải chơi, buổi chiều nay đã lên máy bay, thì bao nỗ lực cô bỏ ra điều thành công cốc. Nhưng cô vẫn kiên quyết theo đuổi suy nghĩ ban đầu của mình, cho dù chỉ có một phần trăm hi vọng, cô sẽ không từ bỏ. Cô nhất định phải ở lại, ngày mai cô sẽ tới Hồng Kông, còn việc có quay lại Bảo Nhã hay không, những lời Lâm Khải Sương nói rất có lý.

Cô chưa từng làm công việc nào khác ngoài PR, bắt đầu một công việc mới không khó, nhưng chắc chắn nó tiêu tốn rất nhiều thời gian và sức lực của cô. Công việc ở Bảo Nhã cô xoay xử dễ như trở bàn tay, huống hồ cô còn phải đưa mình ra ánh sáng thể hiện bản thân mình thật tốt để thu hút sự chú ý của người đó, làm việc ở vị trí ấy, cô sẽ có nhiều nguồn tin hơn, cũng sẽ có nhiều cơ hội hơn.

Nếu xác định không thể cắt đứt quan hệ với cuộc sống trong quá khứ, thì tại sao lại từ chối con đường nhìn có vẻ như khá thuận lợi trước mắt chứ?

Con người và sự việc trên thế gian này luôn lặp đi lặp lại một cách trùng hợp, nhưng lại không thể nào đoán biết.

Sau khi trả vé máy bay quay lại Paris, Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy nhẹ nhàng một cách kì lạ, giống như vừa bỏ được tảng đá nặng ra khỏi tim, không còn phải lo lắng mỗi buổi tối đi ngủ sẽ bị cái bóng của nó đè lún vào trong bùn lầy nữa.

Dung Ngọc Lan đúng là rất thiên vị cô, hiện chị ta đang ở Đài Bắc tham dự triển lãm tranh, nhưng đã gọi điện hẹn cô ăn cơm vào tối mai.

Cô không cần phải tìm đủ mọi lí do để từ chối quay về Bảo Nhã nữa, khi nhận điện thoại rất tự tin, còn chưa chính thức quay về làm việc mà đã khách sáo xin Dung Ngọc Lan nghỉ phép: “Em có chút việc phải đi Hồng Kông một chuyến, chắc vài ngày nữa mới về được”.

Nghỉ phép dài gần một năm, Dung Ngọc Lan cũng không quan tâm tới việc cô nghỉ thêm vài ngày nữa, nói: “Vội đợi em về, chúng ta sẽ tụ tập một bữa. Không hiểu sao mấy tháng nay lại nhiều việc đến thế. Còn không duy trì được việc tụ tập mỗi tháng một lần cơ”, rồi sau đó cười: “Em trốn việc lâu như vậy, khi nào em quay lại làm việc phải tạo áp lực cho em mới được”.

Đương nhiên là cô nhận lời ngay.

Kết thúc cuộc nói chuyện điện thoại với Dung Ngọc Lan, Diêu Bội Bội xuất hiện.

Hôm qua cô bỏ bom Bội Bội, nhưng vì hiện tại cô bé cũng không dám gây sự với cô, nên tuyệt đối không dám mở miệng nhắc tới việc mình đã phải đợi suốt ba tiếng đồng hồ, chỉ cười ha ha xoè thực đơn ra trước mặt cô, vui vẻ nói: “Chẳng mấy khi em có cơ hội mời chị đi ăn, muốn ăn gì cứ gọi đừng khách sáo”.

Cô nhìn xuống thực đơn, tay phải chậm chậm lật giở, rồi lại chậm rãi bảo: “Muốn mời chị ăn cơm, sau này còn nhiều cơ hội”.

Diêu Bội Bội hoàn toàn không nghĩ tới lời nói của cô còn có ý khác, nhanh chóng tiếp lời: “Paris cũng không quá xa, nếu chị nhớ em, em sẽ lập tức bay sang đó để chị được nhìn thấy em bằng xương bằng thịt”.

Cô không lòng vòng nữa, hơi ngước mắt lên nhìn Bội Bội: “Chị đã quyết định tạm thời ở lại Thượng Hải”.

Diêu Bội Bội nhất thời thất kinh, giọng điệu trở nên kích động: “Chị không phải vì em nên mới đưa ra quyết định ấy đấy chứ? Chị! em đã nói với chị rồi, em biết rõ con đường mình chọn là con đường gì, và sẽ có kết cục thế nào. Chị không cần phải vì em mà thay đổi cách sống của mình”.

Cô không muốn cho Bội Bội biết mọi chuyện, vậy là cười bảo: “Em tưởng bản thân em có ma lực hấp dẫn tới mức chị phải ở lại vì em sao? Có rất nhiều lí do khiến chị đưa ra quyết định này, hiện tại chị chưa nói rõ được, dù sao cũng không hẳn là vì em”.

Diêu Bội Bội không tin lắm, thoáng liếc mắt nhìn cô, rõ ràng là đang đợi cô nói tiếp.

Cô không mềm lòng, chọn đề tài mà Bội Bội hứng thú để nói: “Chị sẽ không can dự vào công việc và cuộc sống của em, bởi vì con đường này là do em tự chọn, mà đa phần chúng ta đều không có cơ hội được chủ động lựa chọn cuộc sống của mình. Chị sẽ không ép em, có những nỗi đau phải tự mình nếm trải mới thật sự hiểu đến tột cùng có bao nhiêu đau đớn. Em không còn là trẻ con nữa, sức khoẻ của cậu không tốt, nhưng cậu vợ không phải là người trong nghề, chị chỉ mong em hãy cố gắng hết sức để khiến họ được vui vẻ hơn, đừng chọc giận họ. Còn về phần Phương Tử Bác, em nói em không thật sự dành tình cảm cho anh ta, chị hi vọng em nói thật, bởi vì anh ta chưa chắc đã đảm bảo cuộc sống về lâu về dài cho em”.

Hạng Mĩ Cảnh không biết Bội Bội nghe lọt tai được bao nhiêu lời mình nói. Một cô gái trẻ hơn hai mươi tuổi, vừa mới ra xã hội, có quá nhiều suy nghĩ và quyết định, thanh niên này giờ chẳng mấy ai chịu nghe lời những người đi trước, nhưng cô hi vọng Bội Bội không coi Phương Tử Bác là chỗ dựa lâu dài của mình. Đàn ông xét cho cùng chẳng có mấy kẻ đáng tin, đặc biệt Phương Tuấn Kiệt ngày một lớn mạnh đang từng giờ từng phút chuẩn bị tấn công tập đoàn Hải Thành. Trước mắt tương lai của Phương Tử Bác xán lạn, chẳng qua là vì chưa bị người ta chính thức đặt lên bàn mổ xẻ mà thôi.

Máy bay đáp xuống sân bay Xích Liệp Giác thuộc đảo Đại Nhĩ Sơn đúng năm giờ chiều.

Không khí ở đây rõ ràng nóng hơn ở Thượng Hải rất nhiều, Hạng Mĩ Cảnh vắt chiếc áo khoác ngoài màu trắng sữa trên tay, mặc độc một chiếc áo len màu hồng. Hồi cô rời khỏi Hồng Kông thì sân bay vẫn chưa đi vào sử dụng, nhưng trong mấy năm đi làm cũng có về lại mấy lần, thậm chí có hai lần đi nghỉ ở nước ngoài về đã dừng chân nơi đây một thời gian. Mặc dù cô không được coi là người Hồng Kông chính gốc, nhưng vì có môi trường, nên tiếng Bạch Thoại nói vẫn rất chuẩn, dù vội vội vàng vàng chạy tới đây để tìm lại tinh thần của những người hàng xóm cũ cô cũng không thấy hoang mang. Ngược lại, vừa mở di động đã nghe thấy tiếng chuông gọi đến khiến cô giật mình trở tay không kịp.

Người gọi là Dung Trí Dật. Hôm qua cô vừa tìm anh ta nhờ giúp đỡ, không biết anh ta lúc ấy đang vui chơi ở nơi nào, mà di động luôn trong trạng thái không thể liên lạc được, nhằm tính thời gian, sau hơn hai mươi tư tiếng đồng hồ anh ta mới gọi lại cho cô. Không nhất thiết phải nhờ tới anh ta nữa, nhưng vẫn không thể không điện.

Cô vừa kéo hành lí ra khỏi sân bay vừa vượt màn hình di động, cố ý chào hỏi nhã nhặn: “Chào tiểu Dung tiên sinh”.

Không ngờ Dung Trí Dật lại chẳng biết điều, mở miệng liền hỏi: “Đang ở đâu?”.

Phải tới hai tháng rồi cô không gọi điện thoại cho anh ta, nhưng vẫn thích ứng khá tốt với đủ mọi thái độ khác nhau của anh ta, có điều cô đang dự định quay lại Bảo Nhã làm việc, vì vậy cách nói năng cư xử cũng phải thay đổi. Cô đoán chắc anh ta đã biết tin cô sẽ quay lại làm việc qua Dung Ngọc Lan, đồng thời biết chắc anh ta muốn bù đắp việc hơn một ngày mới gọi lại cho cô, nên cô cười rất thoải mái: “Tôi vừa tới Hồng Kông, e là không thể lập tức tới gặp để rửa tai lắng nghe những lời dạy bảo quý giá của anh rồi”.

Anh ta cười hê hê: “Tôi đợi cô hơn một tiếng đồng hồ ở sân bay rồi, cô dám không nghe những lời giáo huấn của tôi, thì tôi sẽ buộc một hòn đá lớn vào người cô rồi ném xuống biển”.

Cô thấy choáng, nên lắp bắp hỏi: “Anh đang ở Hồng Kông?”, vừa dứt lời, di động đang áp sát tai bị người nào đó từ phía sau nhẹ nhàng rút mất. Cô vô thức quay đầu lại, trán suýt nữa thì chạm phải cằm của Dung Trí Dật.

Dung Trí Dật cố ý chau mày nói: “Cho dù muốn tiếp xúc thân mật với tôi, thì cũng không cần vội vàng như thế, mặc dù trong hai ngày ra biển tôi chơi rất điên cuồng, nhưng chỉ cần cô yêu cầu, tôi tuyệt đối không từ chối”.

Cô khóc không được cười chẳng xong nhìn Dung Trí Dật. Một người đàn ông hai mươi bảy tuổi hai mươi tám tuổi, chẳng bị giày vò bởi đau khổ khó khăn, cũng chẳng có trắc trở gì phải vượt qua trải nghiệm, vì vậy đừng nói là một năm không gặp, cho dù vài năm không gặp, cô cảm thấy anh ta sẽ xuất hiện trước mặt cô với bộ dạng như lúc này, không dùng những lời lẽ quá nghiêm túc, nhìn thì rất thật lòng, nhưng lại không biết rốt cuộc trong lòng anh ta nghĩ gì, hoặc biết đâu là chẳng hề nghĩ gì.

Lúc này Dung Trí Dật cũng rất yên lặng, chăm chú và tỉ mỉ quan sát Hạng Mĩ Cảnh, sau đó giật mình cảm khái nói: “Cô càng ngày càng xinh đẹp, thật đúng là muốn khiêu khích ý chí của tôi mà. Haix, tôi hỏi này sao cô lại quay về? Ở Paris chẳng phải rất tốt hay sao?”.

Cô lập tức phán đoán có lẽ anh ta nghĩ đến Hứa Lương Thần, nên trong lòng có chút khó chịu, nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười, nói: “Tiêu hết tiền rồi, tôi phải quay về kiếm tiền”.

Anh ta cũng không phải thật lòng mong cô không quay về nữa, sau khi nhìn cô một cái thì nhét trả di động vào tay cô, rồi kéo hành lí của cô đi ra ngoài, nói: “Nếu cô đã nhả túi rồi thì tối nay để tôi mời cơm, tiện thể khuyến mại thêm một nữ minh tinh đã hết thời cho cô thưởng lãm”.

Nữ minh tinh đã hết thời mà Dung Trí Dật có thể khuyến mại cho cô ngoài mẹ anh ta ra thì không còn ai khác.

Từ nhỏ tới lớn Hạng Mĩ Cảnh đã xem không ít phim truyền hình và phim điện ảnh do Vương Đại Tuyền đóng, nhưng cô lại chưa từng được gặp người thật ngoài đời bao giờ. Một là Vương Đại Tuyền thường chỉ ở Hồng Kông, cho dù tới Thượng Hải tham gia sự kiện thì những sự kiện ấy đều không do Bảo Nhã phụ trách. Hai là nghe nói chuyện li hôn giữa Vương Đại Tuyền và Dung Hoài Đức năm đó rất căng thẳng, cả tập đoàn Hoa Hạ không ai dám bàn tán về việc này, đương nhiên cũng không ai dám nhắc tới tên Vương Đại Tuyền.

Hạng Mĩ Cảnh từng gặp không ít minh tinh, nhưng vì thân phận của Vương Đại Tuyền khá đặc biệt, lại là mẹ ruột của Dung Trí Dật, nên khi tới nhà hàng nhìn thấy Vương Đại Tuyền đã ngồi ngay ngắn trước chiếc bàn ăn bằng thủy tinh nói chuyện với một người nhìn như là bếp trưởng, thì trong lòng cô vẫn có cảm giác kích động giống như những cô bé cậu bé gặp được đại minh tinh.

Ngược lại, Dung Trí Dật lại khá thoải mái tùy tiện. Đưa Hạng Mĩ Cảnh tới trước mặt Vương Đại Tuyền, dùng tiếng Quảng Đông nói với Hạng Mĩ Cảnh trước: “Mẹ tôi đây”.

Sau đó quay sang nói với Vương Đại Tuyền: “Bạn con, Theresa”. Cuối cùng là vòng lại phía Hạng Mĩ Cảnh, cố ý lớn tiếng nhắc nhở cô: “Đừng học những người phụ nữ khác gọi là chị Tuyền, khiến thân phận của tôi trở nên thấp kém. gọi aunt (cô) là được rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh có chút bối rối, nhưng vì cô kính trọng và sùng bái Vương Đại Tuyền, nên khi cất tiếng gọi rất chân thành: “Aunt”.

Vương Đại Tuyền đúng là có tố chất của mỹ nhân thiên bẩm, da dẻ cùng cách ăn vận trang điểm không có gì để chê, nhưng có lẽ vì ở trước mặt con trai, nên vẻ mặt cũng như giọng điệu nói chuyện không được cao quý đoan trang như trong tưởng tượng của Hạng Mĩ Cảnh, bà rất thoải mái tự nhiên nhìn Hạng Mĩ Cảnh cười cười, rồi nói bằng tiếng Quảng Đông: “Muốn ăn cơm cùng với con trai mình mà còn phải hẹn trước cả năm ngày, thời gian chơi của nó còn nhiều hơn thời gian đi làm, còn bạn hơn cô”.

Dung Trí Dật phản bác: “Đây là bởi vì mỗi lần con đi nghỉ ở Hồng Kông thì đều đúng lúc mẹ đi làm. Không biết ai mới là người không có thời gian quan tâm tới ai”.

Vương Đại Tuyền nói tiếp: “Con thích chơi bởi như thế, sao những party do bạn mẹ tổ chức bảo con đi không thấy con đi? Con đi thì có phải mẹ con mình có thời gian nói chuyện với nhau không?”.

34. Chương 34

Dung Trí Dật cố tình bĩu môi: “Có đi ba lần, cả ba lần đều bị đăng lên trang nhất của mấy tờ lá cải ngay hôm sau, cả ba lần đều viết lăng nhăng về những chuyện phong lưu của con và các nữ minh tinh trong bữa tiệc”.

Vương Đại Tuyền hỏi Dung Trí Dật: “Người lái xe thể thao đưa họ rời khỏi party lẽ nào là bản sao của Dung công tử?”.

Cuộc đấu khẩu với những lời lẽ vô hại của hai mẹ con họ khiến Hạng Mĩ Cảnh thấy thú vị, điều kì lạ duy nhất là Vương Đại Tuyền thỉnh thoảng lại như vô tình liếc nhìn cô một cái. Trực giác cho cô biết Vương Đại Tuyền đã hiểu lầm quan hệ giữa cô và Dung Trí Dật, nên sau khi bữa tối kết thúc, Dung Trí Dật đưa cô về khách sạn, cô cũng nói thẳng suy nghĩ của mình cho Dung Trí Dật biết.

Dung Trí Dật lập tức phá lên cười ha hả đính chính lại suy đoán đó của cô: “Bà ấy là người hiểu rõ nhất tôi thích kiểu phụ nữ thế nào”.

Hạng Mĩ Cảnh đã quen với cách ăn nói tùy tiện của Dung Trí Dật, đồng thời cảm nhận được rằng giữa mình và anh ta không thể nào có khả năng nảy sinh tình cảm nam nữ, thế là cô đùa bảo: “Trong các trò chơi, thì kết cục của những công tử phong lưu bao giờ cũng là chết trong vòng tay một cô gái ngây thơ thuần khiết, tôi rất háo hức muốn biết kết cục của anh liệu có gì đặc sắc hơn không”.

Dung Trí Dật thở dài náo nức, một tay nắm rất nhẹ trên vô lăng, tay kia tùy tiện gác lên cửa xe mui trần, nói: “Thế thì cô không có cơ hội để thấy đâu”.

Trên đường đi từ núi xuống không nhiều xe lăm, thỉnh thoảng gặp xe ngược chiều đi lên nháy đèn ra hiệu, thứ ánh sáng đó như những điểm nhỏ nhấp nhót rất vui mắt. Gió thu không quá lạnh cũng không quá khô, nhưng không biết có phải do giọng nói của Dung Trí Dật nghe như nhuốm mùi bi thương hay không, mà Hạng Mĩ Cảnh cảm giác gió lướt qua mặt mình rất rát.

Cô rất hối hận vì đã khơi dậy đề tài này, nhân lúc Dung Trí Dật còn chưa kịp mở miệng nói tiếp, cô cố tình cười rất tươi hỏi: “Tôi nay anh không có hoạt động gì sao?”.

Anh ta cũng phối hợp rất ăn ý, cao giọng, đắc ý đáp: “Tôi bỏ ra hẳn một buổi tối để mời cô ăn cơm, nếu để đám phụ nữ đang xếp hàng chờ tôi tới lật thẻ kia biết thì cô phải cẩn thận đấy, đi thẳng tới Hồng Kông nhưng lại nằm mà về Thượng Hải”.

Cô cười nhẹ. Tiếng cười vang vọng trong không khí rồi quán lấy tai anh ta, rất lâu sau cũng không bị gió thổi tan, Dung Trí Dật cảm thấy cảm giác này rất quen thuộc nhưng cũng rất lạ lẫm, cố gắng níu kéo những suy nghĩ đã trôi đi tận đâu đâu về, hỏi: “Orchid nói cô tới Hồng Kông có việc? Có việc gì sao?”.

Cô sớm đã chuẩn bị đáp án, nên cũng thoải mái trả lời: “Một người bạn tiểu học của tôi kết hôn”.

Anh ta nhướng mày nhìn cô: “Cô còn liên lạc với bạn tiểu học?”.

Cô lắc đầu, bắt đầu nói dối: “Gặp lại ở Hi Lạp hồi tháng Tư, ngày trước cô ấy rất ngưỡng mộ tôi vì được là thành viên trong đội hợp xướng của trường, nên luôn có ấn tượng rất sâu sắc về tôi”.

Anh ta không tin lắm: “Trí nhớ của bạn cô tốt thật đấy”.

Cô nhún vai đáp: “Có những chuyện anh cảm thấy không quan trọng, nhưng người khác lại nhớ rất lâu, có những người anh cho rằng khó quên, nhưng người khác lại quên rất nhanh”.

Dung Trí Dật liếc xéo cô một cái. im lặng một lúc, rồi nói tiếp: “Tôi cho cô tiền, cô hãy quay lại Paris đi”.

Cô rất ngạc nhiên, nhưng vẫn cười bảo: “Thì ra anh lại không hoan nghênh tôi như thế”.

Dường như anh ta cũng nhận ra sự luống cuống trong lời nói của mình, phá lên cười rồi nói: “Về cũng được, tôi có thêm người để chơi cùng”.

Cô rất muốn truy hỏi lý do vì sao trước đó anh ta lại bày tỏ thái độ không hoan nghênh cô trở về như thế, nhưng có những việc hỏi rõ sẽ không còn thú vị nữa, vậy là cô đành im lặng, suốt quãng đường về khách sạn không nhắc tới chuyện này nữa.

Khách sạn là do Lâm Khải Sương tự đặt cho cô, nằm trong khu vực gần biển tắc đất tắc vàng.

Dung Trí Dật cùng Hạng Mĩ Cảnh làm xong thủ tục nhận phòng, nhưng không có ý định lên phòng cô ngồi chơi, mà nói: “Nếu không phải cô đã đặt trước khách sạn rồi, thì tôi sẽ để cô tới ở chỗ mẹ tôi, mấy phòng khách ở nhà được bà trang trí còn xa hoa hơn cả khách sạn bấy sao”.

Hạng Mĩ Cảnh lắc đầu: “Ngày nào cũng có các tay săn ảnh đứng chờ trước cửa nhà anh, tôi không muốn sáng sớm đã nhìn thấy mình trên báo”.

Dung Trí Dật khen cô tinh mắt và suy nghĩ chu toàn, sau đó nói sáng mai ngủ dậy sẽ mời cô đi uống trà sáng.

Đương nhiên cô tìm cách khéo léo từ chối, cười đáp: “Để anh tự nhiên tỉnh dậy không biết có kịp ăn bữa trưa hay không, tôi vẫn nên giải quyết bữa sáng của mình tại chỗ thì thực tế hơn”.

Dung Trí Dật cũng nói: “Trưa mai tôi phải quay về Thượng Hải rồi”.

Cô nhướng mày: “Tốt xấu gì tôi cũng là người bản địa, không bắt nạt ai nhưng chắc chắn sẽ chẳng ai bắt nạt được”.

Dung Trí Dật biết cô nói đúng, nên không ép, chỉ cười cười dặn: “Mấy ngày ở đây cô đừng có ra sức ăn, tôi thấy cái eo bánh mì của cô to lắm rồi đấy, cẩn thận sau khi quay về Bảo Nhã lại không mặc vừa những chiếc váy xinh đẹp duyên dáng kia”.

Cô bắt lực trước lời nhắc nhở đó: “Anh cũng chu đáo quá, quản cả việc béo gầy của nhân viên nữa”.

Anh ta phá lên cười một trận, sau đó tiễn cô vào thang máy.

Cô thấy Dung Trí Dật đợi thang máy đóng cửa, qua khe cửa hẹp dần dần khép chặt lại, cô cảm giác như nhìn thấy nỗi bí ai tới đau đớn bao trùm lên khuôn mặt vốn rất anh tuấn xán lạn của anh ta.

Theo suy đoán của cô, anh ta rất ít khi liên lạc với cô khi cô còn ở nước ngoài, cũng có thể nguyên nhân chủ yếu là do khoảng cách vài nghìn kilômét kia, cất tiếng gọi “Theresa” nhưng lại không thể gặp được người khiến anh ta không thể thốt lên được. Cô rất khó tưởng tượng tới khả năng si tình đó của Dung Trí Dật, nhưng trong thế giới điên cuồng này, vốn chẳng có gì là không thể.

Hạng Mĩ Cảnh thấy Lâm Khải Sương bây giờ làm ông chủ rồi, sau khi lên nắm quyền anh không coi tiền ra gì nữa, cô tới Hồng Kông vì việc riêng, vậy mà anh bố trí sắp xếp cho cô ở như một nhân vật quan trọng. Căn phòng rộng tới mức trở thành xa hoa trong cái thành phố đông đúc chật chội này, cô đành phải gọi điện để cảm ơn ý tốt của anh.

Lâm Khải Sương điềm đạm nói: “Hồi tháng Bảy anh qua đó bàn công chuyện có từng ở khách sạn ấy, phong cảnh khá đẹp, chỉ cần kéo rèm cửa sổ là nhìn thấy cảnh Victoria. Nếu may mắn gặp dịp họ bắn pháo hoa, thì còn thú vị hơn việc đến câu lạc bộ du thuyền xem những chiếc du thuyền trên sông Hoàng Phố chạy tới chạy lui”.

Quả thật Hạng Mĩ Cảnh đi tới cửa sổ kéo rèm ra nhìn, khung cảnh ngút tầm mắt, cô cười nói: “Anh đối với em tốt như thế, không phải muốn duyên cũ tái hợp đấy chứ?”.

Lâm Khải Sương hừ một tiếng, đáp: “Em thông minh quá, anh không có bản lĩnh khiến em an phận thủ thường ngồi nhà làm người phụ nữ đứng sau anh”.

Cô cười.

Anh lại hỏi: “Đồ ở Paris có nhiều không? Có cần anh cùng em quay về đó một chuyến không?”.

Cô cảm thấy anh rất quan tâm tới việc này, nhưng khi hai người họ nói chuyện với nhau, đề tài cũng chỉ giới hạn trong những việc xảy ra gần đây mà thôi. Anh đã hỏi thì cô cũng trả lời: “Giờ các công ty vận chuyển mọc lên như nấm, riêng tiền vé máy bay khứ hồi cũng đủ để chổ đồ đạc của em đi du lịch vòng quanh thế giới rồi. Em đã tìm được một công ty thu dọn đóng gói giúp, chỉ vài ngày nữa là đồ được gửi về thôi, chỉ tiếc hai tháng tiền thuê nhà đã trả trước. Tiền thuê nhà ở Paris đắt lắm”.

Anh nghe cô nói xong, hình như buồn bã thở dài một tiếng, rồi nói với giọng cảm thán: “Hai hôm trước còn nói sẽ ra sân bay tiễn em, giờ em đã quyết định lật một trang mới trong cuộc sống của mình ở Thượng Hải rồi”.

Cô cũng bắt chước giọng anh, cố ý tỏ vẻ bất lực đáp: “Các anh thật mâu thuẫn, hình như việc đi hay ở của em đều không thể hợp ý hết tất cả mọi người. Hay là để em biến mất như không khí khỏi thế giới này nhé?”.

“Các anh?”. Anh nghi hoặc. “Còn ai nữa?”.

“Dung Trí Dật đó”. Cô nói xong, còn hỏi ngược lại anh: “Người bạn gái trước đó của anh ta có thật chỉ trùng tên với em thôi không? Trông có giống em không? Tại sao tới bây giờ em vẫn có cảm giác rõ ràng anh ta đang nhìn em, nhưng lại không giống như nhìn con người em?”.

Anh không trả lời thẳng cơ, mà bảo: “Cỡ em giống như cuốn sách *Mười vạn câu hỏi vì sao*. Ngủ sớm đi, lấy tinh thần ngày mai còn đi tìm người hàng xóm cũ để hỏi cho ra nhẽ chuyện cũ”.

Nhờ Lâm Khải Sương nhắc nhở, Hạng Mĩ Cảnh nhanh chóng quay trở về với mục đích chính của mình. Cô đến đây là để tìm tung tích về Tần Tâm Nghiên, còn quá khứ của Dung Trí Dật, cứ từ từ thăm dò.

Giá phòng khách sạn một đêm hơn một vạn tệ, nhưng Hạng Mĩ Cảnh thấy không hề lãng phí. Những đồ gì có thể dùng được cô đều dùng qua hết, đặc biệt là chiếc bồn tắm hình vòng cung, xả khoảng quá nửa bồn nước nóng, rồi pha mấy loại muối tắm vào, thoải mái ngâm mình trong đó. kết quả là tắm tới mơ hồ. Khi cô nhắc người lên lấy điều khiển của chiếc ti vi treo trên tường nhà tắm để đổi sang kênh Hồng Kông xem tin tức, liếc mắt nhìn thấy một vệt đỏ nhức mắt trong bồn tắm.

Chu kì sinh lí của cô không chuẩn. Trước kia khi đi làm, lúc bận rộn áp lực nhiều, chậm một hai tuần là chuyện bình thường, nhiều lần cô bị dọa cho chết khiếp vì chuyện này, chỉ sợ không cẩn thận có thai. Sau khi đi du lịch khắp các nước, mặc dù không được tính là vất vả quay cuồng, nhưng cuộc sống không theo

quy luật bình thường, nên lúc chậm lúc sớm cô đã không lấy làm lạ. Lần này rõ ràng là đã đến sớm vài ngày. Cô bận tìm đầu mối liên quan tới Tần Tâm Nghiên, nên quên cả chuẩn bị bằng vệ sinh.

Khách sạn rất chu đáo khi để hai miếng băng vệ sinh nhỏ trong ngăn kéo tủ của phòng tắm, có điều không thích hợp để dùng ban đêm. Cô còn phải ở đây vài ngày, không muốn sáng mai nhân viên dọn phòng vào nhìn thấy những vết loang đỏ trên tấm drap trắng muốt. Huống hồ cô đã ngâm mình trong nước khá lâu, người nóng rực, má cũng nóng, xuống lầu đi dạo tìm một cửa hàng tiện lợi cũng tốt.

Cuộc sống về đêm ở những thành phố lớn không khác nhau nhiều, gần mười một giờ, khu vực cô ở không phải nơi cuộc sống về đêm sôi động nhất, nhưng ánh đèn neon lấp lánh cũng khiến cô có cảm giác cô đơn.

Hạng Mĩ Cảnh tìm thấy một cửa hàng tiện lợi ở gần khách sạn, mua mấy gói băng vệ sinh, với tay lên kệ để hàng gần đó lấy hai hộp mì ăn liền vị bò và ít đồ ăn vặt. Đồ ăn trong bữa tối đầy đủ những đặc sản tiêu biểu nhất của đất Hồng Kông, nhưng lại quá tinh tế, nên cô ăn không no. Quãng thời gian không sống ở đây, ngoài thể lực và tâm trạng rất dễ chịu ra, thì dạ dày của cô cũng phồng to không ít, chẳng trách Dung Trí Dật nhắc nhở cô phải chú ý vóc dáng của mình. Nghĩ đến đây, cô lại do dự, rồi bỏ hai hộp mì cùng đồ ăn vặt vào vị trí cũ, ngoan ngoãn đi thanh toán tiền bằng vệ sinh, sau đó quay về khách sạn theo đường cũ.

Tháng mười một, ban đêm thời tiết hơi lạnh. Người đang khó chịu, lúc đi chỉ mặc một chiếc áo len, đuôi tóc vừa rồi dính nước, khi gió thổi, cơ thể cô vô thức co lại vì lạnh, nên phải rảo bước thật nhanh.

Lúc này, xe cô đi lại trên đường không còn nhiều nữa, xe vào khách sạn lại càng ít. Vì vậy khi hai chiếc Mercedes-Benz và Lincoln màu đen nhẹ nhàng lướt qua người cô, rồi dừng lại trước cửa lớn của khách sạn, cô bất giác bước chậm lại, ngược mắt nhìn lên xem có cần đứng lại một lát nhường đường không.

Bước xuống trước là ba người đàn ông trên chiếc Mercedes-Benz, vừa nhìn đã biết là người Trung Quốc lai, ánh mắt họ vô cùng cảnh giác, nhìn xung quang rất nhanh, sau khi xác định an toàn mới mở cửa chiếc xe Lincoln.

Hạng Mĩ Cảnh nhận ra ba người đàn ông này là vệ sĩ riêng, nhưng còn chưa kịp đoán người trong xe là trợ chủ nào trong thành phố, thì đã thấy Phương Tuân Kiệm bước ra từ cửa trái của chiếc Lincoln.

Phương Tuân Kiệm mặc một bộ vest màu xám nhạt, kết hợp với áo sơ mi trắng, cúc tay áo màu vàng lộ ra khi anh cử động cánh tay, dưới ánh sáng của chiếc đèn thủy tinh hàng vạm oát, những chiếc cúc đó thoáng loé lên những tia sáng sắc nhọn lướt qua trước mặt Hạng Mĩ Cảnh. Anh xưa nay là người rất cẩn thận, lại có làn da khá đẹp, những khó khăn vất vả mà thể giới biến đổi này mang đến cho anh cũng không khiến người khác có cảm giác anh là người phải ăn sương nằm gió, khuôn mặt góc cạnh lạnh lùng không che giấu được ý chí mạnh mẽ và sức sống đầy năng lượng của anh.

Hạng Mĩ Cảnh vô thức tìm một chỗ để nấp, nhưng cô đang đứng trên con dốc nhỏ dành riêng cho xe đi thẳng vào cửa khách sạn, trái phải trước sau trống trơn chẳng có chỗ nào để nấp.

Việc này thực sự khiến cô có cảm giác trở tay không kịp, nhưng thực tế thì Phương Tuân Kiệm không chú ý tới cô. Sau khi xuống xe anh nhanh chóng đi vòng sang bên kia của chiếc Lincoln, cung kính đứng đợi một ông già chậm rãi bước ra khỏi xe.

Cô không tiện cứ nhìn về phía họ mãi, nên chỉ dám liếc một cái, trong lòng thầm đoán ông lão cao lớn kia có lẽ là ông ngoại của Phương Tuân Kiệm, Bạch Tiên Niệm. Cô chưa từng gặp Bạch Tiên Niệm ngoài đời, nhưng những người làm ăn có máu mặt ở Thượng Hải, nếu không phải lớp người cũ, thì đa phần cũng giống cô mới chỉ nghe đến uy danh của Bạch Tiên Niệm mà thôi.

Giám đốc bộ phận lễ tân nhanh chóng ra đón, bọn họ đi thành một hàng vào khách sạn. Hai chiếc Mercedes-Benz và Lincoln màu đen lần lượt rời đi, cửa khách sạn khôi phục lại vẻ yên tĩnh vốn có.

Người bảo vệ ở cửa thấy Hạng Mĩ Cảnh vẫn đứng mãi ở đấy, còn tưởng cô gặp chuyện gì rắc rối, ân cần đi tới hỏi cô có cần giúp đỡ không.

Thực ra cô chẳng có việc gì cần người khác giúp. Ngay từ lúc có suy nghĩ sẽ ở lại Thượng Hải cô đã chuẩn bị tâm lí chạm mặt Phương Tuân Kiệm rồi. Cô không cho rằng mình và Phương Tuân Kiệm là những người ôm lấy quá khứ mà sống, tới bây giờ anh vẫn chưa dính hôn với Từ Hi Lê là bởi vì cha của Từ Hi Lê mới

mất được một năm, Từ Hi Lê là một người con có hiếu, thế thôi. Họ có quá nhiều cơ hội phải chào hỏi nhau, sự bối rối của cô lúc này chỉ đơn giản là vì cô chưa sẵn sàng nhập vai mà mình cần phải diễn mà thôi.

Hít một hơi thật sâu, Hạng Mĩ Cảnh lấy lại tinh thần, xách túi đồ vừa mua ở cửa hàng tiện lợi đi vào khách sạn.

Thang máy thiết kế rất hoa lệ xa xỉ, cô độc chiếm một chiếc, nhìn bản thân mình được phản chiếu bởi những tấm thép từ bốn phía, cảm nhận cảm giác trống rỗng đột ngột bị bốc lên cao khi thang máy chuyển động. Cô không thích cảm giác lơ lửng trên không trung này, càng không thích trong trái tim mình có chỗ nào bị hổng, khi thang máy “ting” một tiếng đến tầng mà cô đã chọn, cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi không gian chật hẹp này.

Nhưng vừa bước ra khỏi thang máy, suýt nữa cô đụng phải Phương Tuân Kiệm đang lách người đi vào.

Cô ngược mắt nhìn anh một cái, rồi nhanh chóng thể hiện sự thản nhiên và lịch sự mỗi khi gặp anh trước mặt mọi người, giọng cũng thản nhiên, đứng cách chỗ anh khoảng ba bước, có ý muốn nói rộng khoảng cách với anh, rồi mới chào hỏi: “Phương tiên sinh”.

kết quả Phương Tuân Kiệm còn bình tĩnh hơn cô, anh đứng thẳng người, không hề có bất kì động tác thừa nào. khoé miệng cũng chẳng kéo xuống cũng chẳng nhướng lên, thậm chí ngay cả lông mày cũng lười cử động, duy nhất giọng nói của anh không còn giống với trước kia nữa, có chút trầm hơn, lại như hơi run, nhưng không rõ rốt cuộc là do anh thường xuyên uống rượu nên dây thanh quản bị tổn thương hay là do nguyên nhân nào khác.

Anh hỏi: “Về bao giờ?”.

Trước mặt anh cô luôn rất thành thật, giờ cũng không cần giấu giếm, thế là cô thẳng thắn đáp: “Vừa về, đến Hồng Kông có chút việc, mấy hôm nữa sẽ quay lại Bảo Nhã làm việc”.

Anh ngập ngừng, thấy cô bình thản nhìn mình, cổ họng bỗng như có thứ gì đó mắc lại, muốn nói cũng khó khăn.

Anh im lặng như thế, cô đành phải tiếp tục nói: “Cuộc sống ở nước ngoài rất nhẹ nhàng, em gần như không muốn quay về. Nhưng con người ta nếu nhàn rỗi quá lâu, sẽ lại muốn được bận rộn”, nói xong cô hỏi thăm anh: “Anh luôn rất bận phải không? Nghe A Khải nói công việc của anh rất phát triển”.

Anh gật đầu, vẻ mặt dần ấm áp trở lại, nhưng có lẽ do sự xuất hiện của cô khiến tâm trạng anh rối bời. đặc biệt Bạch Tiên Niệm còn ở khách sạn này, nên cô có cảm giác lúc này anh không còn được trấn tĩnh tự tại như vừa rồi. Cô cố tình hỏi: “Anh đến bàn công chuyện à?”.

Anh khẽ lắc đầu: “Cùng ông ngoại tham gia vài hoạt động”.

Cô nhìn về phía hành lang, biết rồi còn hỏi: “Ông ngoại anh ở đâu?”.

Tối nay anh uống khá nhiều, mặc dù không đến nổi say nhưng khi ngồi trên xe, anh thả lỏng suy nghĩ của mình đi rất xa đến nỗi mơ hồ trước những lời Bạch Tiên Niệm nói với mình. Giống như rất nhiều buổi tối như tối nay, ánh đèn xanh đỏ ở thế giới bên ngoài, đèn cao áp và đèn neon ở những biển quảng cáo kia hoà lẫn vào nhau rồi chiếu thẳng vào trong xe. Anh biết mục tiêu của mình ở đâu, cũng đang ra sức phấn đấu cho mục tiêu ấy, nhưng anh không dám tưởng tượng tới cuộc sống sau này khi mình đã đạt được mục tiêu rồi.

Vừa rồi anh nhìn thấy cô, nhưng ngoài việc kiềm chế cảm xúc của mình ra, anh không thể để lộ bất kì sự khác thường nào trước mặt Bạch Tiên Niệm, giống như lúc này anh biết cô đang giả vờ hỏi thế, nhưng vẫn phối hợp với cô, đáp: “Anh và ông cùng ở đây”. Cô vì anh nên mới phải phiêu bạt bên ngoài, có rất nhiều chuyện anh không thể quên, đặc biệt là vào cái đêm tuyết rơi ấy, cô nấp sau cánh cửa phòng, khẩn cầu anh hãy để cô sống một cuộc đời mới, hãy để cô yêu người khác.

Anh vốn không có quyền giam cầm tự do của cô, anh chẳng qua chỉ là một thằng đàn ông ích kỉ đã từ bỏ tình yêu của mình mà thôi.

Cuộc gặp gỡ chính diện với Phương Tuân Kiệm vừa ngắn vừa lịch sự khách sáo, giống như cây pháo hoa chuẩn bị được bắn ra nhưng đột ngột mất đi dương khí, lửa tắt ngấm. Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy đây là tình

huống nằm trong dự tính của cô, cũng khá hợp tình hợp lý. Cô luôn nhắc nhở mình phải luôn nhìn về phía trước mà sống, nhưng rõ ràng Phương Tuấn Kiệt còn nhìn về phía trước xa hơn cô.

Cô cảm thấy nhẹ nhõm, nằm trên giường lặn qua lộn lại mãi không ngủ được là bởi đang kì sinh lí, nên ít nhiều ảnh hưởng đến các chức năng trong cơ thể, muốn vừa đặt mình xuống đã ngủ ngay cũng khó.

Cổ ép mình phải ngủ thật sự khó chịu, nên cô đành lấy di động ra nghịch. Trượt tay trên màn hình, Âu Na nhấn liên mấy tin nhắn voice. Cô mở từng tin một ra để nghe, mới biết Âu Na đã biết chuyện cô quay về Bảo Nhã làm qua Dung Ngọc Lan, trách cô không thông báo ỉnh, lại nói ngày mai sẽ nhờ nhân viên tạp vụ của công ty quét dọn văn phòng giúp cô, còn kể cho cô nghe tình hình về nhân sự cũng như công việc hiện tại ở Bảo Nhã.

Khi còn ở nước ngoài thỉnh thoảng cô vẫn gọi điện thoại cho Âu Na, không đến nỗi hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Bảo Nhã, huống hồ giữa phụ nữ với nhau, nói đi nói lại cũng chỉ có mấy đề tài đó, muốn chấm dứt hoàn toàn là điều không thể, nếu thực sự không có sóng gió phong ba, không có sự cạnh tranh thì rất khó có tiến bộ. Trước kia khi cô còn ở Bảo Nhã, cô cùng Tiền Mẫn, Chu Lệ Lệ có thể coi là thế kiềng ba chân, sau khi cô rời đi, Âu Na tiếp quản tổ của cô, nhưng do vẫn chưa thật sự trưởng thành ở mọi phương diện nên không thể không đứng về cùng một phía với Tiền Mẫn. Đương nhiên, việc một cá nhân nào đó bành trướng không phải kết cục Dung Ngọc Lan muốn nhìn thấy, vì vậy Dung Ngọc Lan đã cất nhắc Dương Mai, một tướng tài dưới chướng Chu Lệ Lệ lên làm Senior account manager. Từ đó có thể thấy, Tiền Mẫn và Chu Lệ Lệ đều chẳng được lợi gì từ việc đó, chiếc bàn bốn chân đang vô cùng vững vàng không biết có trở nên chênh choạng vì sự quay về của cô hay không. Nhưng trong công việc, cô lại chẳng có gì phải sợ, mặc dù cô chưa thật sự hiểu Dung Ngọc Lan lại mong chờ sự quay lại của mình như thế, nhưng dù gì cũng có cấp trên đứng sau chống lưng, cô lại không có suy nghĩ trở thành một Dịch Hiếu vụ thứ hai, cô chỉ muốn thành một Theresa của trước kia mà thôi, chắc việc này sẽ không khó lắm.

Trần trọc tới quá nửa đêm, sau khi những suy nghĩ hỗn loạn giúp phân tán bớt sự mệt mỏi của cơ thể cô mới vô thức chìm vào giấc ngủ, lúc Hạng Mĩ Cảnh mở mắt ra đã là mười giờ sáng ngày hôm sau.

Trước khi đến đây cô đã lên kế hoạch cụ thể, vì vậy sau khi thức giấc cô nhanh chóng vệ sinh cá nhân, chỉnh đốn lại bản thân rồi mới ra ngoài.

Lần này cô không gặp Phương Tuấn Kiệt nữa mà chỉ nhận được cuộc điện thoại của Dung Trí Dật gọi từ sân bay khi cô xuống nhà ăn sáng.

Dung Trí Dật hỏi cô đã dậy chưa, đã ăn sáng chưa.

Cô thực sự cảm thấy hơi lạ, không nhận được cười đáp: “Giờ tôi đang là người độc thân đợi giải phóng, anh quan tâm tôi như thế rất dễ khiến tôi hiểu lầm đấy”.

Anh ta cười phá lên ở đầu dây bên kia, rồi tìm đại một lí do để giải thích: “Thực ra tôi đột nhiên rất muốn ăn bánh trứng, nên muốn nhờ cô mang mấy cái về Thượng Hải giúp”.

Đôi đũa của cô đang đặt trên đĩa phở cuốn, cầm cốc nước cam lên uống một hớp, cố tình trêu: “Nếu anh muốn ăn như thế, thì đổi chuyến bay chẳng phải sẽ dễ dàng hơn sao? Tập đoàn Hoa Hạ sẽ không ngừng hoạt động chỉ vì anh về muộn vài tiếng đâu”.

Anh ta cũng cố tình trêu cô: “Giờ tôi là nhân vật trung tâm của tập đoàn đấy, chưa biết chừng sau khi Victor về New York, tôi sẽ trở thành lãnh đạo trực tiếp của cô cũng nên. Sếp tương lai nhờ cô mang hai cái bánh trứng về mà cô còn có ý kiến à? Cần thận không sau này tôi đi cho đấy”.

Cô bỗng thấy nhẹ nhõm lạ thường, hỏi: “Đại Dung tiên sinh về New York rồi sao?”.

Anh ta hỏi ngược lại: “Nghe giọng cô thì, hình như chỉ mong anh ấy quay về New York càng sớm càng tốt ấy nhỉ?”.

Nhớ lại hai lần gặp mặt trước đó với Dung Trí Hằng, cô luôn có cảm giác cho dù cô xuất hiện trước mặt anh không phải trong thân phận là người của Bảo Nhã, thì vẫn thấy áp lực như khi gặp sếp của mình. Không phải cô sợ anh, mà cô luôn có cảm giác cô không có cơ hội để nói từ “không” trước mặt anh, cũng không có cơ hội để thương lượng với anh. Cô không có ý định cho Dung Trí Dật biết suy nghĩ đó của mình, đành cười bảo: “Tôi chỉ mong anh mau chóng lên làm sếp lớn rồi ban cho tôi thêm chút phúc lợi nữa thôi”.

Anh ta không tin vào lời giải thích của cô, nhưng cũng không truy hỏi, cứ như gọi cô là vì muốn nhờ cô mang hai cái bánh trứng về vậy, nhắc đi nhắc lại rằng cô nhất định phải ghi nhớ.

Cô ghi lại việc mua bánh trứng vào ghi chú nhắc việc trong điện thoại, sau đó ra khỏi nhà ăn đi về phía vịnh Repulse mà ngày trước cô từng ở.

Tài xế taxi nghe cô báo địa chỉ, thấy cô còn trẻ, diện mạo lại sang trọng, nên tưởng cô là con gái của gia đình quyền quý nào đó. Cô cũng chẳng phủ nhận, trong lòng thầm nghĩ, nếu năm đó cơn bão tiền tệ không khiến cha thua trắng tay tới mức ép phải nhảy lầu tự sát, thì cô bây giờ có phải cũng sẽ giống Từ Hi Lê, được mọi người quan tâm yêu thương? Đáng tiếc trên thế giới này chẳng có hai từ “nếu như”.

Thi thể của cha, cô tận mắt nhìn thấy trong phòng xác của bệnh viện. Khi ấy, Tần Tâm Nghiên nhận được tin dữ thì hồn phiêu phách tán, khóc lóc rũ rượi, không hề để ý tới việc để một đứa trẻ vào cái nơi lạnh lẽo ấy là chuyện không thích hợp, loạng choạng đưa cô đi theo nhận xác. Khi ấy cô đã cao hơn chiếc giường nhận xác nhiều, cô nhìn thấy người cha đã được tắm rửa sạch sẽ nhưng không thể thở được nữa của mình, trong lòng ngoài nỗi buồn ra thì chỉ có nỗi buồn, không hề cảm thấy sợ hãi. Sau này mỗi khi nhớ lại cảnh tượng của hôm ấy, nỗi buồn trong lòng cô không hề giảm. Giờ cô phải lật lại trang nhật kí đã gỡ qua, cô đành lấy lí do đi tìm sự tồn tại của Tần Tâm Nghiên trên thế gian này để làm thuốc giảm đau.

Đến vịnh Repulse, xe giảm dần tốc độ.

Trí nhớ của Hạng Mĩ Cảnh mặc dù khá tốt, nhưng vì khi đó chuyển từ Kowloon Tong đến đây chưa ở được hai năm, lúc rời đi lại vội vã, những căn hộ ở đây khá giống nhau, nhất thời cô chưa xác định được nơi mình ở trước kia, nên sau khi xuống xe đành dựa vào kí ức vụn vặt mà lần tìm dần dần.

Đường ở đây cô không thông thuộc, là người mới lại nhìn đông ngó tây, nên khó tránh khỏi bị cư dân xung quanh nhìn bằng ánh mắt nghi ngờ. Cô có chút bối rối, nhưng cũng không thể vì thế mà bỏ cuộc, khi rẽ vào một con dốc nhỏ thì gặp được bà cụ tầm hơn bảy mươi tuổi đang được người giúp việc dìu đi dạo đây nọ nhàn nhã.

Không biết có phải con người ta khi già rồi thì diện mạo trông đều giống nhau hay bà cụ kia đúng là người quen cũ, khi cô chăm chú nhìn một lúc thấy bà cụ rất quen. Đúng lúc đó người giúp việc chỉ về phía chiếc ghế đá đằng trước nói với bà cụ: “Rose, let us have a rest”.

Hạng Mĩ Cảnh như chợt nhớ ra, suýt thì nhảy phắt lại trước mặt người tên Rose. Cô cố gắng để kiềm chế tâm trạng kích động của mình, đợi người giúp việc đỡ Rose ngồi xuống chiếc ghế đá, cô mới chậm rãi đi về phía đó, vô cùng lịch sự đứng trước mặt bà, lại sợ bà phải ngửa cổ lên nhìn mình sẽ mệt, thế là cô cúi người xuống.

Giúp việc người Philipines kia không hắt nhìn Hạng Mĩ Cảnh với con mắt thù địch, nhưng vô cùng cảnh giác định ngăn cô lại: “Who are you?”.

Hạng Mĩ Cảnh nhìn bà Rose chăm chú, mắt ướt mi, cô không bận tâm tới người giúp việc, chỉ dịu dàng gọi: “Rose, cháu là Theresa, Mĩ Cảnh, Hạng Mĩ Cảnh đây. Bà còn nhớ cháu không? Trước kia cháu là hàng xóm nhà bà, cô giáo Tưởng của dàn hợp xướng trường cháu là cháu ngoại bà, cháu rất thích món bánh gato dâu tây bà làm. Cha cháu là Hạng Cẩm Hải, mọi người đều gọi ông ấy là A Hải. Mẹ cháu là Tần Tâm Nghiên, Oprea rất thích shopping”.

Đôi mắt đã bị cặp mí sụp che gần như mất một nửa của bà Rose đột nhiên như phát sáng, gờ bàn tay nhăn nheo run rẩy túm lấy cánh tay Hạng Mĩ Cảnh, sau khi quan sát cô hồi lâu, mới cất giọng kích động hỏi: “Cháu là Theresa? Cháu lớn thế này rồi ư?”.

Hạng Mĩ Cảnh gật đầu lia lịa, cầm lấy bàn tay già nua của bà Rose: “Đã nhiều năm rồi chúng ta không gặp nhau. Bà có khỏe không?”.

Bà Rose gật đầu bảo khỏe, sau đó hỏi: “Ta tưởng cháu và Opera cùng đi Ấn Độ rồi, sao lại quay lại nơi này?”.

Trái tim Hạng Mĩ Cảnh run rẩy. Không cần phải hỏi nhiều, chỉ thế thôi cũng đã đoán được, người mà cô nhìn thấy ở trung tâm thương mại cũng như trên taxi chính xác là Tần Tâm Nghiên. Tần Tâm Nghiên không những chưa chết mà còn vứt bỏ cô cho Diêu Lập Trung, một mình đi Ấn Độ.

Bà Rose thấy cô đứng như trời trồng không đáp, lại hỏi tiếp: “Cháu quay về thăm hàng xóm cũ phải không? Hay là về Hồng Kông làm việc?”.

Hạng Mĩ Cảnh cố gắng đè nén cảm xúc đang dào dạt như sóng cuộn của mình, đáp: “Cháu đến có chút việc, tiện thể về đây thăm lại nơi ở cũ”, sau đó nói thêm: “Căn nhà cháu ở trước kia bị bán rồi phải không?”.

Bà Rose tỏ vẻ kinh ngạc, chau mày: “Trước khi Opera đi khỏi Hồng Kông đã bán rồi. Người mới chuyển đến trước đó làm ăn buôn bán ở Đại Lục, con trai nhà họ thích yêu đương với các minh tinh, nên bị đám thợ săn ảnh rình mò suốt ngày, cô con gái cũng chẳng được mọi người yêu quý. Có điều bọn họ di dân đi New York cũng đã vài năm rồi, căn nhà cũ của cháu thường bỏ không”.

Hạng Mĩ Cảnh lại thấy run rẩy thêm lần nữa, xem ra tới gặp chủ nhà mới để hỏi thăm về Tần Tâm Nghiên là điều không thể. Nhưng cô rất nhanh, cảm thán nói tiếp: “Cháu còn định tới hỏi thăm chủ mới của căn nhà, xem ra không có cơ hội rồi”.

Bà Rose đáp: “Cũng không hẳn. Mấy hôm trước người nhà họ vừa về đây, tối nay hình như còn tổ chức tiệc, khi bà ra ngoài gặp người của cửa hàng hoa mang hoa vào vườn trang trí nữa”.

Hạng Mĩ Cảnh vui mừng, trò chuyện với bà Rose thêm một lúc, cuối cùng quyết định đi thử vận may. Cô vẫn không thể nhớ rõ căn nhà cũ của mình rốt cuộc là căn nhà nào, nhưng theo như miêu tả của bà Rose, trong một môi trường hoà bình yên tĩnh thế này, những nơi ồn ào và nhiều người đi lại rất ít. Cô nhanh chóng tìm được căn nhà đó, nhón chân đảo mắt nhìn vào bên trong, sau đó đi đến trước cửa chính nhìn thấy tấm biển bằng gỗ trước kia khắc “biệt thự nhà họ Hạng” giờ đã đổi thành tấm biển bằng kính khắc chữ vàng “biệt thự nhà họ Ngô”.

Cô đã chắc chắn mình tìm đúng chỗ, muốn vào chào hỏi chủ nhà, nhưng không muốn đóng giả người của cửa hàng hoa hay cửa hàng rượu, đành thật thà tìm quản gia đang đứng chỉ huy công việc ngoài cổng, thổ lộ ý định của mình.

Quản gia nhìn cô với vẻ mặt khó chịu: “Lão gia nhà chúng tôi không tùy tiện gặp khách, cô mau đi đi”.

Cô đoán mình đã gặp phải một kẻ khó nhằn, đành hạ giọng, cầu khẩn: “Trước kia tôi sống ở đây, tôi thật sự mong có cơ hội được gặp lão gia nhà các ông, rồi có việc rất quan trọng muốn thỉnh giáo ông ấy”.

35. Chương 35

Quản gia thấy cô ăn mặc trang điểm không giống tiểu thư con nhà khá giả, anh mắt đầy vẻ khinh miệt: “Trước kia cô sống ở đây? Haiz, nghe tôi nói này tiểu thư, cô không thấy tôi đang rất bận sao? Có thể đừng gây thêm phiền phức cho tôi nữa được không?”.

Cô không phải người thích mè nheo lằng nhằng, xác định với thân phận thế này thì khó lòng mà vào được biệt thự họ Ngô, vậy là cô đành gọi điện cho Lâm Khải Sương cầu cứu.

Lâm Khải Sương đang ăn trưa, nghe cô kể lể khó khăn của mình xong, cũng có chút bất lực: “Nếu em ở Thượng Hải, muốn gặp người họ nào anh cũng có thể nghĩ cách giúp em, nhưng em đang ở Hồng Kông, tay dài khó với. Hay là em về khách sạn nghỉ ngơi một lát đi, để anh xem có thể nhờ ai giúp em không”.

Cô không muốn làm khó Lâm Khải Sương, đành nhận lời anh. Đang định quay về, thì nhìn thấy một chiếc xe đua màu cam chạy lên dốc, đột ngột rẽ ngoặt, ý muốn lao thẳng vào trong cổng.

Đáng tiếc chiếc xe của cửa hàng hoa chặn ngay trước cổng, khiến chủ nhân chiếc xe đua đành dừng lại.

Hạng Mĩ Cảnh đoán có thể là vị thiếu gia thích chơi bởi của nhà họ Ngô mà bà Rose đã nhắc tới, không ngờ người xuất hiện đằng sau khi cửa xe được mở ra lại là Ngô Mạn Ni. Đúng là oan gia ngõ hẹp, cô đâu có thể thần thông quảng đại đoán ra tiểu thư sống trong biệt thự họ Ngô kia chính là Ngô Mạn Ni chứ?

Ngô Mạn Ni phát hiện ra Hạng Mĩ Cảnh ngay, cũng chẳng buồn mở miệng ra mắng quản gia, mà cao giọng nhướn mày nhìn Hạng Mĩ Cảnh, giống như đang nói với cô nhưng với giọng rất khiêu khích: “Đây chẳng phải là nhân viên PR của Bảo Nhã, Theresa sao?”.

Hạng Mĩ Cảnh lúc này rút lui cũng không được, đành đón lấy ánh mắt ngạo mạn của Ngô Mạn Ni, hoà nhã đáp: “Chào cô, Ngô tiểu thư”.

Ngô Mạn Ni đang có hứng thú bốn cợt người khác, bèn cười nói: “Chúng ta đúng là có duyên. Cô đến nhà tôi để tham dự bữa tiệc tối nay sao? Có phải hơi sớm không?”. Nói xong lại liếc cô một cái, chau mày: “Cô ăn mặc hơi kì lạ nhỉ? Sao? Không có tiền mua lễ phục à? Ái chà, sao tôi lại không nhớ rằng mình có gửi thiệp cho cô chứ? Cô là bạn gái của ai? Nhưng mà ai lại mời cô làm bạn đi cùng?”.

Quản gia lập tức mách Ngô Mạn Ni: “Tiểu thư, cô ta nói muốn tìm lão gia”.

Đôi lông mày của Ngô Mạn Ni nhướn cao hơn: “Tìm cha tôi?”.

Hạng Mĩ Cảnh né trái tránh phải cũng không thoát được sự khiêu khích của Ngô Mạn Ni, đành thừa nhận: “Tôi có chút việc muốn thỉnh giáo cha tôi, mong Ngô tiểu thư giúp đỡ”.

“Giúp đỡ?” Ngô Mạn Ni phì cười thành tiếng, nhưng cười xong lại nhận lời rất hào phóng, bảo quản gia: “Ông đưa Hạng tiểu thư đây tới thư phòng của chị Bích, đợi tôi vào nói với cha một tiếng, xem ông có đồng ý gặp Hạng tiểu thư không”.

Quản gia không thể nhận ra ngay khúc mắt giữa Ngô Mạn Ni và Hạng Mĩ Cảnh, đành tốt bụng nhắc nhở Ngô Mạn Ni: “Lão gia vừa ngủ, không ngủ đủ hai đến ba tiếng sẽ không dậy”.

Ngô Mạn Ni trừng mắt lườm quản gia, sau đó cười tươi như hoa nhìn Hạng Mĩ Cảnh, hỏi với giọng khiêu khích: “Nếu Hạng tiểu thư đây đã có việc muốn thỉnh giáo cha tôi, thì đợi vài tiếng đồng hồ chắc không phải là vấn đề gì đó quá lớn chứ?”.

Đã đến nước này rồi, Hạng Mĩ Cảnh không bước vào biệt thự họ Ngô cũng không được. Cô không phải người bốc đồng, chỉ muốn làm rõ sao cha của Ngô Mạn Ni lại mua được căn biệt thự này, không muốn làm phiền nhiều tới Lâm Khải Sương, huống hồ pháp luật ở đây rất nghiêm, cô lại là một công dân đường hoàng của Hồng Kông, Ngô Mạn Ni dù muốn báo thù, cũng không thể gây tổn thương gì về mặt thể chất cho cô được. Hôm nay nhà họ Ngô có tiệc, cha của Ngô Mạn Ni chắc chắn sẽ xuất hiện, cùng lắm là đợi vài tiếng đồng hồ.

Tính nhẫn nại của Hạng Mĩ Cảnh cũng không được tốt lắm, vậy mà cô lại có thể ngồi đợi trong phòng của người giúp việc nhà họ Ngô tới bốn, năm tiếng đồng hồ, nghịch di động tới hết cả pin, vậy mà chẳng thấy ai tới báo tin hay có động tĩnh gì. Không phải cô có ý định chê IQ của Ngô Mạn Ni, nhưng rõ ràng, một người sống sờ sờ như cô thế này, nếu cô không phối hợp mà chạy ra gây chuyện trước bữa tiệc, chắc chắn bên bị tổn thất không phải là cô.

Cũng may, vốn muốn dùng thời gian để trối buộc Hạng Mĩ Cảnh, chờ nhìn cảnh cô không phục mà nổi giận gây sự, sau đó có thể danh chính ngôn thuận gọi cảnh sát đến đưa cô đi, nhưng Ngô Mạn Ni lại không nhin giỏi bằng Hạng Mĩ Cảnh. Sau khi nhóm khách mời đầu tiên vừa bước vào biệt thự, cô ta không đợi được mà phải đưa Hạng Mĩ Cảnh đi gặp Ngô Chính Kiến.

Ngô Chính Kiến là một người đàn ông nho nhã lịch lãm, trên sống mũi còn đeo thêm một chiếc kính gọng vàng. Cứ như ông ta đã biết việc có mặt của Hạng Mĩ Cảnh trong biệt thự nhà mình, gặp cô mà không hề tỏ vẻ kinh ngạc, sau khi biết tin cô đã phải đợi năm tiếng đồng hồ, ông ta còn trách mắng Ngô Mạn Ni mang tính tượng trưng vài câu.

Ngô Mạn Ni có vẻ không phục, nhưng cũng không dám gây chuyện trước mặt Ngô Chính Kiến, liếc mắt lườm Hạng Mĩ Cảnh một cái, rồi ngoan ngoãn lui ra khỏi phòng.

Hạng Mĩ Cảnh không ngờ Ngô Chính Kiến lại là người dễ chịu như vậy, nên cũng chẳng vòng vo tam quốc, nói thẳng: “Ngô tiên sinh, những lời tôi nói sau đây có lẽ sẽ không thể khiến ngài hoàn toàn tin ngay lập tức, nhưng tôi tuyệt đối không có ý định lừa dối ngài. Trước khi ngài và gia đình ngài chuyển vào trong căn biệt thự này, thì tôi và cha mẹ tôi đã sống ở đây. Chắc ngài không biết cha tôi, mẹ tôi là Tần Tâm Nghiên, có lẽ bà chính là người đã bán căn biệt thự này cho ngài. Vì trong thời gian đó có xảy ra một số chuyện,

nên tôi và mẹ tôi đã thất lạc nhau. Tôi vẫn cứ tưởng bà đã mất, nhưng vài hôm trước tôi đã gặp một người phụ nữ có tướng mạo giống hệt bà, vừa rồi qua hàng xóm cũ của tôi cũng được biết ngày xưa bà bỏ đi Ấn Độ. Bà bán biệt thự co ngài, tôi muốn hỏi ngài có biết tin tức gì về bà không? Ví dụ năm đó bà có đi Ấn Độ không? Đi một mình hay đi cùng người khác? Hiện giờ hai người có liên lạc với nhau không?”.

Ngô Chính Kiến ngăn người, buổi chiều ông ta vừa nhận được điện thoại của Dung Trí Hằng, biết có một tiểu thư họ Hạng sẽ tới gặp mình, bởi vì Dung Trí Hằng không nói rõ lý do cô tới đây, nên khi nghe cô nói những chuyện ấy, cho dù là một người đã quen đối mặt với những sóng gió trong cuộc sống, Ngô Chính Kiến vẫn không kìm được mà phải chau mày.

Hạng Mĩ Cảnh thấy bộ dạng ông ta khác lạ, trong lòng bỗng căng thẳng, nhanh chóng nói tiếp: “Ngô tiên sinh, tôi biết chuyện này đã xảy ra lâu quá rồi, có thể việc mua căn biệt thự với ngài mà nói không phải là việc gì to tát, nhưng đối với tôi mà nói nó rất quan trọng, phiền ngài hãy nghĩ kỹ một lượt xem sao”.

Ngô Chính Kiến quan sát Hạng Mĩ Cảnh một lúc, sau đó suy nghĩ, ông ta cố gắng trả lời một cách khéo léo nhất có thể: “Biệt thự này đúng là do một vị tiểu thư họ Tần bán lại cho tôi, tôi còn nhớ khi ấy cô ta yêu cầu tôi chi trả bằng tiền mặt. Vì mua bán gấp gáp, nên tôi và cô ta chỉ gặp nhau hai lần, sau đó không liên lạc nữa. Cô muốn biết tình hình của cô ta, tôi e mình lực bất tòng tâm”.

Nghe câu trả lời của Ngô Chính Kiến, Hạng Mĩ Cảnh không giấu nổi vẻ thất vọng trên nét mặt, đợi năm tiếng đồng hồ chỉ để đổi lại một câu trả lời vô dụng, điều này khiến cô vô cùng buồn chán. Những giọt nước mắt phải kiềm chế từ khi gặp lại Rose cho tới bây giờ không thể nào kiềm chế thêm được nữa. Cô quay đầu đi, không muốn để Ngô Chính Kiến nhìn thấy cảnh cô khóc.

Ngô Chính Kiến không hiểu Hạng Mĩ Cảnh và Dung Trí Hằng có quan hệ thế nào, nhưng người khiến Dung Trí Hằng phải gọi điện nhờ vả, ông ta không thể coi thường hâu sơ suất. Thấy tâm trạng cô rối bời sa sút, nên có ý dành cho cô chút thời gian bình tĩnh lại bèn nói: “Cô đã đợi cả một buổi chiều, cũng mệt rồi, nghỉ ngơi một lát, tôi sẽ cho người mang trà tới”. Hạng Mĩ Cảnh không thể lấy lại tinh thần trong một chốc lát, nên cả người mềm nhũn ngồi dựa vào sofa.

Rất nhanh sau đó người giúp việc gõ cửa, mang trà và điểm tâm tới.

Bên ngoài cánh cửa đóng kín thỉnh thoảng vẫn vọng vào những tiếng cười nói. Hạng Mĩ Cảnh bình tĩnh trở lại, nhìn sắc trời qua cửa sổ, chắc bữa tiệc đã bắt đầu rồi.

Hồi công việc làm ăn của Hạng Cẩm Hải thuận lợi, căn biệt thự này cũng từng tổ chức vài bữa tiệc, cuộc sống ấy không được xa hoa như bây giờ, nhưng đối với thời đó mà nói, đã là rất tốt rồi. Cảm giác ở trong căn nhà giờ không còn là của mình nữa giống như người mặc phong phanh đi chân trần trên tuyết, trái phải trước sau đều một màu trắng xoá, cái lạnh thấu xương như muốn làm đông cứng từng tế bào trong cơ thể, muốn cảm khái nhưng chẳng còn sức mà cảm khái nữa.

Hạng Mĩ Cảnh hít sâu hai cái, rồi cố gắng điều chỉnh tâm trạng. Muốn tìm một người đã mất tích hơn mười năm, không phải là chuyện có thể làm được trong một sớm một chiều, nên cô có sự chuẩn bị tâm lý ột cuộc chiến trường kì, manh mối bị đứt ở đây cũng không phải việc to tát ghê gớm như trời sập. Chỉ cần Tần Tâm Nghiên còn sống trên thế gian này, sẽ có ngày cô tìm thấy. Sau khi tìm thấy rồi, cô có quá nhiều nghi vấn cần làm rõ.

Lấy lại được những suy nghĩ tích cực, Hạng Mĩ Cảnh ăn gần hết chỗ điểm tâm mà người giúp việc mang vào, sau đó định rời đi.

Lúc này chắc Ngô Chính Kiến còn đang bận tiếp đón khách khứa, có lẽ không có thời gian để gặp mặt nhận lời cảm ơn của cô, nhưng cứ thế bỏ đi thì không được lịch sự cho lắm. Suy nghĩ một lúc cô quyết định thử vận may xem mình có thể gặp được quản gia không, nhờ quản gia chuyển lời.

Đáng tiếc, trong phòng ngoài phòng mặc dù không tới nổi người đông như chầy hội, nhưng đi được vài bước lại gặp một đám nam thanh nữ tú ăn vận sang trọng rườm rà đứng tụ tập nói nói cười cười. Cách ăn mặc trang điểm của cô thật vô cùng lạc lõng, thậm chí còn bị người ta tưởng là người giúp việc thời vụ mới được thuê, tiện tay đưa cô li Champagne đã uống hết.

Cô không muốn gây chuyện, kết quả nhận một chiếc li không của khách xong, lại có vài người đưa li cho cô. Cô đành đi vào bếp tìm chỗ cất.

Đúng lúc gặp quản gia đang giục đầu bếp làm thức ăn, thấy cô đột nhiên xuất hiện, vô cùng kinh ngạc: “Sao cô còn chưa đi?”.

Cô đặt mấy chiếc li không lên quầy bar lát đá hoa màu đen, rồi mới trả lời: “Nhờ ông chuyển lời tới lão gia, tôi phải đi rồi, cảm ơn sự giúp đỡ của ngài ấy”.

Quản gia chau mày: “Cô gặp được lão gia rồi?”.

Cô gạt đầu, không muốn giải thích nhiều, chỉ gơ tay chỉ về cánh cửa ngách bên cạnh bếp: “Đi từ cửa sau này, qua vườn hoa có phải thông được ra cổng sau không?”.

Quản gia kinh ngạc: “Sao cô biết?”.

Cô bước chân về phía ấy, cười đáp: “Tôi bấm đốt ngón tay mà ra”.

Một con đường bí mật như thế, đương nhiên không thể bấm đốt ngón tay mà ra. Từ nhỏ cô bị Tần Tâm Nghiền quản rất chặt, không có bạn bè, cũng chẳng có thú vui nào, chỉ những lúc bảo mẫu ngủ trưa cô mới có cơ hội trốn ra ngoài đi chơi. Cô không dám đi đường cổng chính, vì vậy mới có cơ hội phát hiện ra con đường này. Từ cổng sau đi ra đến nhà bà Rose rất gần, nên buổi trưa cô thường được ăn món bánh ga tô đầu tay do bà làm.

Hậu hoa viên chỉ là một khoảng đất nhỏ, không được bài trí gì đặc biệt ngoài mấy chiếc đèn cũ đã hỏng, nên chẳng có khách khứa đi ra tới đây.

Hạng Mĩ Cảnh nem theo con đường trong kí ức tới cánh cổng sau gần như bị dây leo che mất một nửa. Cô vặn khoá cửa, sau đó lưu luyến quay đầu nhìn về phía ngôi biệt thự cũ mình từng ở lúc này đang đèn đuốc rực rỡ. Việc quay lại đây không nằm trong kế hoạch ban đầu của cô, nhưng giờ phải rời đi, có lẽ sẽ không có cơ hội trở lại nữa.

Đối diện với cánh cổng sau là một con đường nhỏ, không có xe cộ đi lại, đèn đường xuyên qua những tán lá rậm rạp hắt xuống mặt đất bằng phẳng.

Hạng Mĩ Cảnh đi về phía cn dốc, di động của cô đã hết pin, lúc này việc nên làm là quay về khách sạn liên lạc với Lâm Khải Sương, nhờ anh tìm người ở phía Ấn Độ. Nhưng những người ở khu này toàn đi về bằng xe riêng, khi đến cô có thể đi taxi, nhưng lúc quay ra thì hơi phiền. Cô không thể gọi điện để gọi xe, đành chậm chậm đi bộ ra ngoài.

Rẽ ra đường cái rộng rãi, có một chiếc xe đang lướt tới.

Chiếc Lexus màu xám bạc từ phía sau cô lên, chậm chậm dừng lại bên cạnh cô, cô còn tưởng mình chặn đường của họ, thế là bước lên bậc thềm, định nhường đường.

Cửa kính xe từ từ hạ xuống, Phương Tuân Kiệt ngồi ở ghế lái ngó ra nhìn.

Cô không ngờ gặp lại anh nhanh thế, vội vàng đứng thẳng người, hơi cúi xuống nhìn anh, nói: “Trùng hợp quá”.

Về mặt anh biến đổi không nhiều, nói với cô: “Ở đây không dễ bắt xe, em muốn về khách sạn phải không? Tiện đường cùng đi đi”.

Cô vốn định từ chối, nhưng từ chối đồng nghĩa với việc trong lòng mình có khúc mắc, nên cô đành cảm ơn, rồi òng qua phía trước, mở cửa ở vị trí ghế phụ, thoải mái ngồi vào.

Anh chủ động giải thích với cô rằng mình tới đây dự tiệc nhà họ Ngô, nhưng đột nhiên có việc phải giải quyết, nên rời đi trước, sau đó hỏi cô sao lại ở đây.

Cô đang thầm thấy may mắn vì vừa rồi không gặp anh ở nhà họ Ngô, ngập ngừng một lát, cô đáp bừa: “Em tới thăm một người quen cũ. Con trai con gái bà ấy đã ra nước ngoài cả, em lại quên mang pin dự phòng nên không có điện thoại để gọi taxi”.

Anh gạt đầu: “Sống ở đây, không có xe riêng rất bất tiện”.

Cô cũng gật đầu, vì sợ im lặng sẽ khiến không khí gượng gạo, nên chủ động hỏi anh: “Bạch tiên sinh đâu?”.

Anh đáp: “Ông nói đã lâu không chơi bạc, nên buổi chiều đi Ma Cao rồi”.

Cô thấy hơi lạ: “Anh năm từ Los Angeles đến, anh ấy quen với những trò trong sòng bạc, anh đi hay không cũng không ảnh hưởng gì”.

Trước kia anh gần như không nhắc tới người nhà, vì vậy cô cũng hình thành thói quen không truy hỏi, đến giờ cô cũng không có ý định hỏi tiếp, mà làm như vô tình nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Đây là lần đầu tiên cô ngồi xe do anh lái, không hiểu vì vô lăng ở bên phải nên anh lái không thuận tay hay vì không thuộc đường mà lái rất chậm cũng rất vững.

Thấy cô im lặng, tưởng cô không muốn nói chuyện, vậy là cả hai cùng im lặng một lúc, cuối cùng không kìm được mà anh lên tiếng hỏi cô: “Gần một năm nay, em đã đi những đâu?”.

Cho dù là ai hỏi cô câu hỏi này, thì câu trả lời của cô nghìn lần như một, cô càng không muốn thêm thắt tình tiết, nên vui vẻ đáp: “Ở Ấn Độ chơi nửa tháng, sau đó đi một lượt các nước ven Địa Trung Hải, vốn định đến Ai Cập, nhưng tình hình bên đó không ổn lắm, nên em huỷ bỏ kế hoạch. Trước khi về em còn ở Paris một thời gian dài, trong thời gian ấy có tới Seychelles và Úc một chuyến”.

Anh như bị lầy truyền bởi tâm trạng vui vẻ của cô, nên cũng nói bằng giọng khá nhẹ nhàng: “Em không quan tâm châu Mỹ à”.

Cô cũng bày tỏ sự nuối tiếc: “Còn định đến Seattle tham dự hôn lễ một anh học khoá trên, đáng tiếc tân nương của anh ta bỏ trốn, hôn lễ bị huỷ”.

Anh tưởng cô nói đùa.

Cô đoán là anh không tin, bèn bổ sung: “Ban đầu em cũng tưởng anh khoá trên đó gạt mình, nhưng sau mới biết tình yêu thật sự của anh ta là một anh chàng đẹp trai người Tây Ban Nha, sau khi tân nương biết chuyện mới bỏ trốn”.

Anh nghĩ đến Lâm Khải Sương, bất giác nghiêng đầu nhìn cô một cái. Vừa hay cô cũng quay đầu lại, đúng lúc bắt gặp ánh mắt anh.

Dưới đáy mắt anh có rất nhiều luồng sáng, cô chưa bao giờ nhìn thấu anh, giờ càng cảm thấy ánh mắt đó rất phức tạp.

Cô không dám để mình bị đắm chìm trong đó, vội vàng bật cười, rồi nhìn thẳng phía trước. Phát hiện nh đi sai đường từ ngã tư, cô không dám nghĩ nhiều, vội vàng chỉ cho anh: “Đi sai rồi, phải rẽ trái chứ”.

Anh không cuống, đáp: “Anh không quen đường”.

Phương Tuân Kiệm nói mình không biết đường, Hạng Mĩ Cảnh cũng không phải người đường nào cũng biết, kết quả không biết họ đã đi nhầm bao nhiêu lần, về đến khách sạn đã gần chín giờ tối.

Hạng Mĩ Cảnh nhớ Phương Tuân Kiệm nói anh có việc phải về giải quyết, nhưng bị lỡ bao nhiêu thời gian như thế, không biết có lỡ việc của anh không. Cô cố gắng không để lộ sự quan tâm của mình, chỉ cảm ơn anh thêm lần nữa.

Sự thực chứng minh, cho dù đã quay về Thượng Hải, quay lại cuộc sống mà cô đã xa cách một thời gian, quan hệ giữa cô và Phương Tuân Kiệm cũng dần quay về quỹ đạo bình thường hài hoà.

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy mình nên vui, ít nhất nên tỏ ra vui vẻ trước mặt Phương Tuân Kiệm.

Quay về phòng, lễ tân khách sạn nói có một người tên Lâm Khải Sương tìm cô.

Lúc này cô mới nhớ ra phải gọi cho Lâm Khải Sương, vội vàng dùng điện thoại phòng gọi vào số Lâm Khải Sương. Điện thoại vừa kết nối, cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần để nghe mắng, không ngờ Lâm Khải Sương nói thẳng: “Đã tìm thấy bác gái rồi”.

Cho tới khi máy bay hạ cánh, xuống máy bay nhìn thấy bầu trời xám xịt bên ngoài xe đưa đón, đích thân cảm nhận không khí lạnh lẽo tới nỗi hết da gà của Thượng Hải, Hạng Mĩ Cảnh vẫn không dám tin vào việc Lâm Khải Sương đã tìm được Tần Tâm Nghiên.

Không phải cô nghi ngờ hiệu quả làm việc của Lâm Khải Sương, trừ phi nói Chúa lòng lành rủ lòng thương, nếu không sao có thể đạt thành tâm nguyện chỉ trong vòng vài ba ngày như thế? Cô truy hỏi chi tiết về quá trình tìm kiếm, Lâm Khải Sương cũng thẳng thắn bảo, không thể nói rõ qua điện thoại được, nhất định gặp mặt rồi sẽ giải thích rõ ràng.

Một câu trả lời lấp lửng như thế, khiến cô cả đêm không sao ngủ được, phải nhờ vả người ta mua được chiếc vé máy bay ngay trong chuyến đầu tiên. Lâm Khải Sương đến đón. biết rõ Hạng Mĩ Cảnh đang rảo bước về phía mình sẽ mở miệng ra hỏi điều gì, anh liền giành nói trước: “Lên xe đã”.

Mới hơn ba giờ, đang lúc các chuyến bay lưu chuyển liên tục, dòng xe đón người cũng không ít. Hạng Mĩ Cảnh nhìn thấy xe Lâm Khải Sương, nhanh chóng mở cửa chỗ ghế phụ, rồi khom người ngồi vào.

Lâm Khải Sương khởi động xe, không nói ngay, mà chăm chú tập trung vào việc lái xe.

Hạng Mĩ Cảnh đoán anh có lẽ muốn ra khỏi đoạn đường này trước nên cố gắng kiềm chế nội tâm đang cuộn sóng của mình, im lặng chờ đợi.

Lâm Khải Sương sớm đã chuẩn bị xong những gì cần nói, chỉ là vừa rồi nhìn thấy bộ dạng vội vàng bước về phía mình của Hạng Mĩ Cảnh, trong lòng bất giác lại do dự. Xưa nay anh không phải người quyết đoán, suốt một năm nay, vì không đủ quyết đoán dứt khoát, mà không ít lần anh khiến Lâm thị rơi vào cảnh nguy hiểm, nếu không có bạn bè người thân cùng tổ tư vấn mà Quý Thục Nghi để lại giúp đỡ, thì việc Lâm thị bị tập đoàn khác nuốt chửng chỉ là vấn đề sớm muộn.

Lúc này anh lại bắt đầu do dự, nhưng sau khi do dự, nếu lựa chọn của anh không đúng, thì chỉ có thể mang lại một kết cục duy nhất đó là khiến Hạng Mĩ Cảnh mà anh hết lòng quan tâm lâm vào cảnh đau khổ bất tận.

Anh đã từng giấu cô một lần, mà bây giờ, vẫn phải tiếp tục sự giấu giếm này.

Cuối cùng anh trịnh trọng nói: “Sang qua anh cùng Dung Trí Hằng đi tham dự hội chợ thương mại, gặp một người bạn Đài Loan của anh ta. Người đó tên là Trương Chấn Hà, hơn sáu mươi tuổi, làm ngành thực phẩm, có quan hệ làm ăn với công ty con của tập đoàn Hoa Hạ. Trương tổng đang băn khoăn về việc mở rộng kinh doanh sang Đại Lục, muốn nhờ anh ta mở đường giúp, nên nhất định mời ăn tối. Vừa hay buổi tối anh cũng không có việc gì đặc biệt, lại thêm nể mặt Dung Trí Hằng nên nhận lời. Kết quả khi đến Hằng Nguyệt Viên, phu nhân của Trương tổng cũng có mặt”.

Nói đến đây, anh nghiêng đầu nhìn Hạng Mĩ Cảnh một cái.

Hạng Mĩ Cảnh cũng nghiêng đầu nhìn anh, lòng đã đoán được bảy tám phần đáp án, hỏi: “Là mẹ em?”.

Anh gật đầu, trầm giọng, nói tiếp: “Anh chưa gặp dì ngoài đời, nhưng mấy hôm nay đọc tài liệu và số ảnh em gửi, lại thêm kiểu tóc lẫn khuôn mặt rất giống với những gì em mô tả, tuổi tác cũng khoảng trên dưới năm mươi. Anh rất sốc, nhưng vì mới gặp mặt lần đầu, anh không dám nhận người ngay”.

Hai mắt cô ướt nhoè, ngăn người nói một câu: “Bà ấy còn sống thật”.

Anh đáp: “Anh không tiện hỏi tên bà ấy, chỉ hỏi tại sao nghe tiếng phổ thông bà nói có lẫn giọng Hồng Kông. Bà cũng rất thoải mái đáp mình là người Hồng Kông, hơn hai mươi tuổi di cư sang Ấn Độ, sau đó tới Đài Loan mới quen Trương Chấn Hà. Đến lúc này, lòng anh đã chắc bảy tám phần. Đợi bữa tối kết thúc, anh đề nghị đi uống rượu vang, lúc này mới tìm được cơ hội nói chuyện riêng với bà. Vì thời gian cấp bách, anh đành phải nói thẳng với bà rằng, anh có một người bạn tên Hạng Mĩ Cảnh, ngoại hình rất giống bà. Mẹ em nghe xong thì sững sờ kinh ngạc. Anh nghĩ, chắc chắn tìm đúng người”.

Cô lẩm bẩm hỏi: “Rất sững sờ kinh ngạc sao? Không lập tức trách mắng anh ăn nói linh tinh à?”.

Anh nghe ra sự bất lực trong giọng nói của cô, vội đáp: “Dì khóc ngay tại chỗ. Khiến Trương tổng còn tưởng dì bị người ta bắt nạt”.

Cô nhếch mép lên cười yếu ớt: “Thế ư? Em còn tưởng bà ấy đã chết rồi, kết quả, bà ấy không những sống rất tốt mà còn lấy một người giàu có. Khi đó bà ấy vứt bỏ em cho cậu họ, thực ra là sợ em làm vương chân mà thôi. Thật không biết em hao tâm tổn trí đi tìm bà ấy làm gì nữa, nhưng em đã nhìn thấy bà ấy rồi thì nhất định muốn tìm. Nói gì thì nói bà ấy cũng là mẹ em, nhưng mẹ em đã vứt bỏ em”.

Giọng cô ghen ngào, anh cũng đoán trước được tình hình, nên không hoảng loạn lo lắng, ngược lại còn khuyên: “Bà chắc chắn có nỗi khổ riêng, lát nữa hai mẹ con gặp nhau, bà sẽ giải thích với em. Mĩ Cảnh, người ta ai cũng có lúc phạm sai lầm, em hãy cho bà một cơ hội để sửa chữa sai lầm đó”.

Cô lạnh lùng hừ một tiếng: “Nếu không phải anh nhận ra bà ấy, anh cho rằng bà ấy có nghĩ đến việc sửa chữa sai lầm do mình gây ra không?”.

Anh không thể trả lời cô.

Cô không tìm được hai hàng nước mắt lăn dài xuống má, ghen ngào nói: “Bà ấy biến mất trong thế giới của em mười mấy năm, giống như chưa từng sinh ra đứa con gái là em đây. Em thật ngốc, em còn tìm bà ấy làm gì? Nhưng em vẫn không thể nào hiểu được, tại sao bà ấy lại không cần em nữa? Em ngoan ngoãn nghe lời bà ấy như thế, chưa bao giờ làm bà ấy giận, vậy mà bà ấy lại cho rằng em phiền, sẽ khiến bà ấy vướng chân. Bà ấy không nghĩ đến việc em đã mất cha, nay lại mất mẹ sẽ đáng thương nhường nào ư? Em vẫn tưởng mình là một cô nhi, gặp chuyện buồn bã khó khăn chỉ có thể giấu kín trong lòng. Kết quả thì sao? Kết quả bà ấy sống một cuộc sống sung sướng nhẹ nhàng mười mấy năm, cho tới khi bị người khác nhắc nhở rằng mình còn có một cô con gái tồn tại trên đời này mới đột nhiên nhận ra mình đã phạm sai lầm? Tại sao ông trời lại để em nhìn thấy bà ấy? Tại sao ông trời không để mẹ con em vĩnh viễn không bao giờ gặp nhau luôn đi? Tại sao không để em suốt đời nghĩ rằng mẹ mình đã chết?”.

Anh nghe những lời nói hỗn loạn của cô, sợ cô vì quá đau buồn mà tổn thương về mặt tinh thần, nên dừng xe bên đường cao tốc, sau đó quay người lại, giơ tay giữ chặt vai cô: “Nếu em buồn quá, hôm nay đừng gặp dì vội. Hẹn gặp vào hôm khác, được không?”.

Đôi mắt sưng đỏ của cô nhìn anh, do dự mãi không lên tiếng, rõ ràng không đồng ý với đề nghị của anh.

Anh thở dài, nửa như bất lực nửa như buồn, cười bảo: “Thôi được thôi được, anh biết giờ em đang xả ầm ức, thực ra trong lòng vẫn rất muốn gặp dì. Vì vậy anh tiếp tục lái xe, còn em, muốn khóc thế nào thì cứ khóc, cho dù gào vỡ cổ họng anh cũng sẽ không làm phiền em. Có điều anh phải nhắc nhở em, ngoài dì ra, Trương tổng và Dung Trí Hằng cũng có mặt ở đó, nếu em không muốn mất mặt trước những người có địa vị như thế, thì lát nữa hãy về khách sạn rửa mặt chải đầu, chỉnh đốn lại mình. Tốt xấu gì cũng là đi gặp mẹ, còn rất nhiều chuyện phải làm cho rõ, đừng vừa gặp đã xả ầm ức ngay”.

Cô kinh ngạc, nhướn mắt hỏi: “Dung Trí Hằng sao lại có mặt ở đó?”.

Anh nhắc nhở cô: “Chẳng phải anh vừa nói rồi sao? Khi anh nhận ra dì, Dung Trí Hằng cũng có mặt ở đó”, rồi nói với giọng suy đoán: “Có lẽ anh ta chưa từng chứng kiến cảnh người thân cách biệt nhiều năm giờ mới được trùng phùng, nên muốn xem cảnh ấy sẽ diễn ra như thế nào”.

Cô không tin: “Anh ta sao có thể là loại người thích soi mói vào đời tư của người khác như thế?”.

Anh khởi động lại xe, nhìn cô một cái, hỏi ngược lại: “Em rất hiểu anh ta phải không? Sao biết anh ta không phải loại người ấy?”.

Cô vẫn không tin: “Chuyện trong tập đoàn nhiều như thế, anh ta phải bận tới không có thời gian mà ngủ gật ấy chứ, sao lại tốn thời gian vào việc xem cảnh gia đình người khác trùng phùng?”.

Anh nhún vai, đáp: “Dù sao anh cũng không hiểu anh ta lắm, nếu em cảm thấy hành động hiện tại của anh ta không phù hợp với thân phận địa vị của anh ta, thì lát nữa em hỏi anh ta xem sao”.

Cô không có tâm trạng để đùa với anh, bĩu môi đáp: “Công tác bảo mật của anh quá kém, sao lại để người khác biết chuyện này?”.

Anh thở dài bất lực, đáp: “Anh cảm thấy mình giống như Trư Bát Giới đang soi gương vậy, trong gương và ngoài gương đều không phải là người”, rồi mắng cô: “Đặc biệt là gặp phải một người bạn gái cũ ngang ngược như em, giúp em việc lớn như thế mà chẳng được lời cảm ơn. Thật không hiểu kiếp trước anh đã làm chuyện gì xấu, mà kiếp này ông trời lại trừng phạt anh như vậy”. Sau đó tiếp tục thương lượng: “Coi như vì anh luôn tốt với em, hôm nay dù anh có làm gì, em cũng không được hận anh”.

Cô lau nước mắt trên mặt, hỏi anh: “Đây là diêm báo anh sẽ làm việc có lỗi với em sao?”.

Anh lắc đầu: “Anh đề phòng trước vậy thôi. Phụ nữ bọn em thay đổi nhanh lắm, không chừng hôm nào đó không cẩn thận đắc tội với em thì khổ”.

Coi như anh muốn làm dịu bầu không khí hiện tại nên mới nói như vậy, cô chẳng để tâm, nhưng không đồng ý quay về khách sạn chỉnh đốn lại dung mạo trang phục như đề nghị của anh. Chỉ thiếu một bước nữa là được gặp Tần Tâm Nghiên, cô không muốn để lỡ thêm phút nào nữa.

Hạng Mĩ Cảnh vẫn luôn cho rằng nếu được gặp lại Tần Tâm Nghiên bằng da bằng thịt lần nữa, thì tâm trạng của cô nhất định sẽ mất kiểm soát, cho dù không khóc lóc rũ rượi, ít nhiều cũng sẽ xót xa đau đớn hoặc suy sụp mềm nhũn người.

Nhưng khi cánh cửa phòng ăn riêng được mở ra, nhìn thấy Tần Tâm Nghiên đứng dậy từ chiếc sofa đang ngồi, đột nhiên cô lại có cảm giác mình không chế cảm xúc vô cùng tốt.

Cô nghĩ, có lẽ do mình sớm đã có sự chuẩn bị về tâm lí cho lần gặp mặt này, nên tới khi nó xảy ra thật, cô lại bình tĩnh hiếm thấy, cũng có thể vì sự tồn tại của Trương Chấn Hà và Dung Trí Hằng, trước mặt người ngoài, cô luôn có sự dè chừng bản năng.

Tần Tâm Nghiên vốn tưởng Hạng Mĩ Cảnh sẽ lao vào lòng mình, kết quả thấy cô đứng im như trời trồng, bất giác có chút căng thẳng. Bà liếc mắt thấy Dung Trí Hằng lúc này cũng đã đứng dậy, phát hiện anh ra hiệu ình chủ động đi về phía Hạng Mĩ Cảnh, liền nhanh chóng cất bước đồng thời thẳng thốt gọi: “Theresa”.

Hạng Mĩ Cảnh lập tức bị Tần Tâm Nghiên ôm chặt.

Cô cao hơn Tần Tâm Nghiên nửa cái đầu, nhưng vì đi giày bệt, nên khi Tần Tâm Nghiên đi giày cao gót ôm chầm lấy cô, nhìn rất giống cảnh mẹ và con gái vẫn thường thấy. Cái ôm hết sức bình thường này cuối cùng cũng mang lại cho cô chút cảm giác ấm áp, tròn mắt ướt nhoè, cô đưa tay vòng ôm lấy lưng Tần Tâm Nghiên, dịu dàng gọi: “Mẹ”.

Dung Trí Hằng rất hài lòng trước cuộc trùng phùng đó, không để lỡ cơ hội ra hiệu cho Trương Chấn Hà cùng Lâm Khải Sương vừa tới: “Chúng ta ra ngoài, để mẹ con họ trò chuyện một lúc”.

Giọng Dung Trí Hằng quá đặc biệt, ngữ điệu lại chắc nịch khó từ chối, khiến Hạng Mĩ Cảnh vốn đang áp đầu vào vai Tần Tâm Nghiên không thể quên được sự tồn tại của anh. Cô nói lỏng vòng tay ôm Tần Tâm Nghiên, nhìn Dung Trí Hằng gật đầu như tỏ ý cảm ơn, mặc dù cô cũng không hiểu vì sao mình lại cảm ơn anh.

Chất lượng không khí không biết đã trở thành đề tài bàn tán của mọi người sau bữa ăn từ bao giờ.

Nhìn những toà nhà cao ốc trùng điệp mờ ảo trong khung cảnh xám xịt trước mắt, Lâm Khải Sương đột nhiên cảm thấy thời gian trôi thật nhanh, và những chuyện nhìn không thấy sờ không được nhưng chắc chắn sẽ xảy ra cũng sẽ đến rất nhanh. Những chuyện đã từng xảy ra sẽ để lại dấu vết, ngay Kim Tự Tháp cũng có ngày bị sa mạc hoá, chẳng có thứ gì tồn tại vĩnh cửu, niềm vui và nỗi buồn đều là những cảm xúc ngắn ngủi mãnh liệt, pháo hoa bùng ra bốn phía nhưng cũng lụi tàn rất nhanh.

36. Chương 36

Anh có cảm giác quan hệ giữa mình và Dung Trí Hằng không được tốt lắm, nhưng dám khẳng định có quan hệ tốt với Dung Trí Hằng e là chẳng được mấy người. Thương nhân làm gì cũng đặt lợi ích lên hàng đầu, cũng sợ nhất là bị người hợp tác của mình âm thầm đùa cợt tới chết chỉ vì thứ lợi ích không nhìn thấy kia. Dung Trí Hằng là người thông minh, ngay từ khi bắt đầu đã thẳng thắn cho anh biết lí do tham dự vào việc này. Thực ra anh cũng rất hiểu Dung Trí Hằng, là chủ nhân tương lai của một đại gia tộc, có quá nhiều người và việc cần anh ta chăm lo quan tâm. Không ngờ Dung Trí Hằng lại tốt với Dung Trí Dật như vậy, và cũng thật không ngờ Dung Trí Hằng còn quan tâm tới cảm nhận của Hạng Mĩ Cảnh, hai điều bất ngờ ấy, khiến anh đồng ý phối hợp diễn xuất với anh ta.

Trên thực tế, cho dù Dung Trí Hằng không yêu cầu anh làm như vậy, anh cũng sẽ không cho Hạng Mĩ Cảnh biết tất cả những gì mà anh tìm hiểu được.

Anh vẫn luôn tôn trọng quyền được biết mọi việc của người khác, nhưng lần này là ngoại lệ.

Dung Trí Hằng ngồi trên sofa lật báo xem, tờ *Tài chính* viết rất kĩ về tập đoàn Trung Lợi thu mua mười một nhà máy dệt lớn của Giang Chiết. Trong lúc đọc báo anh cũng liếc thấy Lâm Khải Sương đang đứng trước cửa sổ kính. Trong lòng anh có rất nhiều cân nhắc, sau khi suy nghĩ, anh giơ tay cầm ly trà uống một hớp trà nhân sâm, vừa hờ hững lật báo vừa làm như vô tình hỏi: “Cô ấy có kể mình đã hỏi những gì khi ở Ngô gia không?”.

Trương Chấn Hà có việc ra ngoài, trong căn phòng đặt riêng ngoài hai nhân viên phụ vụ ra, chỉ còn Dung Trí Hằng và Lâm Khải Sương.

Lâm Khải Sương quay người lại, đáp: “Dù hỏi gì thì cũng đều là những chuyện liên quan tới dì Tần mà thôi”.

Dung Trí Hằng đặt tờ báo trong tay xuống, ngược mắt nhìn Lâm Khải Sương, thoáng ngập ngừng, rồi hỏi: “Anh cảm thấy tình cảm của mẹ con họ có thể như lúc đầu được không?”.

Lâm Khải Sương cười bất lực, cất bước đi tới sofa mà Dung Trí Hằng đang ngồi, vừa ngồi xuống vừa nói: “Đã là mẹ con, một được như lúc đầu không khó. Huống hồ, Hạng Mĩ Cảnh ngoài mặt thì kiên cường, nhưng lại là người yếu đuối, khóc lóc một trận đã đời, có lẽ chỉ vì muốn nhắc nhở mình lại sắp có mẹ mà thôi”.

Dung Trí Hằng gật đầu.

Lâm Khải Sương thấy Dung Trí Hằng quan tâm như thế, xác định mình và anh ta là đồng mưu trong vụ này, nên bạo dạn bày tỏ: “Thực ra hôm nay anh có thể không cần tới. Cô ấy bắt đầu nghi ngờ rồi”.

Dung Trí Hằng khẽ chau mày, giọng như nhượng cao: “Tại sao?”.

Lâm Khải Sương đáp: “Bất kể là ai gặp một ông chủ quan tâm tới cuộc sống riêng của mình như thế, nảy sinh nghi ngờ là chuyện bình thường”.

“Nghi ngờ chuyện gì?” Khoé miệng Dung Trí Hằng chậm chậm nhượng lên. Anh không thường mỉm cười trước mặt người khác, có lẽ vì thân phận và thanh thế gia đình, cho dù chỉ là những biểu hiện hết sức bình thường cũng dễ khiến người ta cho rằng anh đang rất nghiêm túc. Hiện tại tâm trạng anh khá thoải mái, thậm chí còn có cảm giác vui vui.

Lâm Khải Sương nhìn thấy cảnh ấy, lòng rối bởi phức tạp. Anh tự nhận mặc dù mình không phải người chuyện gì cũng đã trải sự đời, nhưng đối với tình yêu giữa nam và nữ, thậm chí giữa đàn ông với đàn ông anh đã có sự trải nghiệm sâu sắc. Anh không biết chắc chắn đáp án vì sao Dung Trí Hằng lại quan tâm tới Hạng Mĩ Cảnh như thế, nhưng một người đàn ông, đặc biệt một người đàn ông như Dung Trí Hằng, lại nói ra mong muốn một người phụ nữ sẽ ở lại Thượng Hải, đằng sau mong muốn ấy là gì, không cần phải đoán định thăm dò nữa. Chỉ là anh không hiểu Dung Trí Hằng sẽ giữ được hứng thú của mình trong bao lâu, mà quan hệ nội bộ trong những đại gia tộc vô cùng phức tạp chồng chéo, có lẽ không sự mới mẻ nào hấp dẫn hơn mùi vị chí mạng của đồng tiền. Anh không muốn đẩy Hạng Mĩ Cảnh về một tương lai không chắc chắn nhanh như thế, nên đành nói: “Nghi ngờ có phải anh muốn lấy lòng Trương tổng không?”.

Dung Trí Hằng không tin, hỏi lại: “Cô ấy nghi ngờ thế ư?”.

Lâm Khải Sương nhận ra câu trả lời của mình không có độ tin cậy cao. Tập đoàn Hoa Hạ trong làm ăn kinh doanh cần bản không cần phải lấy lòng bộ đỡ ai, nhưng anh không nghĩ ra cách trả lời nào khác, đành mặt dày nói tiếp: “Cô ấy chỉ mãi nghĩ đến mẹ, cho nên có nói năng lộn xộn cũng là điều dễ hiểu”.

Dung Trí Hằng rõ ràng vẫn không tin, nhưng thấy Lâm Khải Sương kiên quyết, anh cũng chẳng tiếp tục truy hỏi.

Cuộc nói chuyện giữa mẹ và con gái sau mười mấy năm không gặp lại không lâu như Lâm Khải Sương nghĩ, nhưng lại ôn hoà và nhẹ nhàng đúng như dự đoán của anh.

Rõ ràng Hạng Mĩ Cảnh đã khóc, mắt cô đỏ mọng, má vẫn còn vết nước mắt, nhưng nếu so sánh, thì cảm xúc của Tần Tâm Nghiên có lẽ còn mạnh mẽ hơn, phần trang điểm trên mặt trôi hết, mặc dù đã vào dặm lại phần, nhưng một người phụ nữ có tuổi, một khi mất đi lớp phấn son che phủ, khuôn mặt nhìn trông già hơn rất nhiều.

Lâm Khải Sương biết lúc này mình không nên nghĩ ngợi lung tung, nhưng vẫn không thể ngừng cảm thán Tần Tâm Nghiên là một người phụ nữ lợi hại, không biết bà làm cách nào vỗ về được Hạng Mĩ Cảnh? Lí do giải thích quá hoàn hảo? Hay vì những lợi ích mà Dung Trí Hằng hứa sẽ dành cho Trương Chấn Hà, chỉ cần nghĩ đến những lợi ích mình sẽ có được, thì có lẽ khóc cả một chậu nước mắt cũng đơn giản.

Anh thấy hổ thẹn trong lòng, vì vậy mặc dù không khí bữa tối rất vui vẻ và ấm áp anh vẫn không ngon miệng. Anh cũng chắc chắn Dung Trí Hằng sẽ không chính thức tuyên bố bước chân vào cuộc sống vốn đang rất rối ren của Hạng Mĩ Cảnh vào lúc này, nên khi vở kịch trùng phùng hạ màn, anh bèn chủ động nói sẽ tiễn cô về khách sạn.

Hạng Mĩ Cảnh vừa hay cũng muốn có thời gian trò chuyện cùng Lâm Khải Sương, hai người phối hợp khá ăn ý, gạt được Dung Trí Hằng sang một bên.

Ban ngày sương mù dày đặc đến tối đã hoàn toàn không còn tung tích, thay vào đó là đủ mọi ánh đèn màu sắc rực rỡ, giống như muốn soi sáng màn đêm nặng trĩu thành ban ngày.

Lâm Khải Sương không muốn không khí giữa hai người quá gò bó, nên cười bảo: “Anh còn tưởng ít nhất em cũng phải giận hờn một lúc, không ngờ em lại nhanh chóng lao vào vòng tay mẹ như thế, quả thật là trên đời này chỉ có mẹ tốt nhất đúng không?”.

Hạng Mĩ Cảnh bật cười thành tiếng. Tiếng cười nghe chẳng mấy vui vẻ, nhưng cũng không buồn khổ, vì không biết phải trả lời anh như thế nào nên cô đành cười trừ vậy thôi.

Anh còn tưởng cô không muốn nói nhiều tới chuyện đó, nhưng trên thực tế, lí do Tần Tâm Nghiên đưa ra, anh không muốn biết lắm, dù sao cũng đã đạt được kết quả mà anh kì vọng rồi. Thế là hỏi cô: “Không hận dì ư?”.

Cô nhìn anh một cái, cuối cùng điềm đạm đáp: “Nếu em nói em hận, anh có cho rằng em là người rất xấu không?”.

Anh cũng nhìn lại cô, nở nụ cười chân thành rồi đáp: “Nếu em nói em không hận, anh mới thấy lạ”.

Cô mím môi: “Mẹ đưa ra rất ít nhiều lí do bào chữa cho việc vứt bỏ em hồi đó, sợ em thì đi theo bà sẽ chết vật, sợ nhìn thấy em bà sẽ nhớ tới cha em, sợ không chịu nổi áp lực mà ôm em nhảy xuống biển tự tử. Lí do nào cũng có. Em thấy mẹ cuồng quýt, sợ em cho rằng bà cố ý vứt bỏ em như vậy, đột nhiên em cảm thấy, thực ra em sẽ không bao giờ biết chuyện gì đã xảy ra vào năm đó. Nhưng nói thật, cho dù em biết nguyên nhân thật sự, thì cũng chẳng có ý nghĩa gì? Lê nào có thể ngăn cản bà vứt bỏ em? Bây giờ bà đối với em như thế, em thấy thoả mãn rồi. Dù gì em cũng là đứa con gái bà mang thai chín tháng mười ngày sinh ra, phải đưa ra một quyết định như thế chắc bà cũng rất đau lòng”.

Anh nói lên cảm tưởng trong lòng mình: “Nghe có vẻ như, tìm được mẹ em cũng chẳng thấy vui”.

Cô không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận, chỉ nói: “Những người cứ cố chấp tìm hiểu gốc rễ vấn đề trên thế giới này thường không bao giờ nhận được kết quả khiến người đó thấy vui. Nếu không tại sao lại có câu nói nan đắc hồ đồ(1)?”.

(1) Khó khăn phải biết hồ đồ. Câu này ý khuyên người ta tại thời điểm khó khăn nên biết giả bộ hồ đồ.

Anh nhún vai tỏ ý hiểu.

Cô hỏi anh: “Có phải em bình tĩnh quá không?”. Sau đó lại nói tiếp: “Nhưng thực sự em không kích động nổi, nhìn thấy mẹ, em lại chẳng có cảm giác kích động. Mẹ khóc quá dữ dội như thế, em lại thấy bối rối. Suýt nữa còn định hỏi nếu bà vẫn yêu em như vậy, tại sao mười mấy năm nay không hề có ý định về thăm em. nhưng rồi thấy hỏi cũng vô ích, lại mất công mẹ phải đưa ra đủ mọi lí do để lấp liếm biện bạch”.

Anh hỏi: “ Bao nhiêu năm đã qua rồi, mọi người đều thay đổi. Giờ em không phải là một cô bé mười tuổi nữa, cách nghĩ và tâm nhìn của em sẽ không giống với dì. hai người cần phải có thời gian thích ứng, dần

dần sẽ ổn thôi”.

Cô tán thành, rồi nói: “Chuyện này mẹ và em đều không muốn cho người khác biết”.

Anh còn mong như thế hơn cô, rất nhanh hứa: “Em yên tâm, anh tuyệt đối không để lộ cho người khác biết đâu”, rồi bổ sung: “Dung Trí Hằng chắc chắn cũng sẽ không nói”.

Giờ cô chẳng còn tâm trạng để sẫm soi bất kì vấn đề nào liên quan tới Dung Trí Hằng nữa, sau khi gạt đầu chỉ nói: “Mấy hôm nay thật vất vả cho anh quá”.

Anh lắc đầu, cười đáp: “Đừng khách sáo với anh như thế, cảm thấy rất kì quặc”, sau đó chủ động hỏi: “Có cần anh giúp em tìm một công ty vệ sinh đến dọn dẹp căn hộ không?”.

Cô từ chối như một phản xạ có điều kiện: “Không cần”.

Khi Dung Trí Dật gọi điện đến, Hạng Mĩ Cảnh đang rút rèm cửa đã khô từ trên dây phơi xuống để lắp lên cửa sổ.

Cô về căn hộ từ sáng sớm để làm vệ sinh, vốn đã chuẩn bị tâm lí sẽ thay rèm cửa sổ, dù sao cũng đi một thời gian dài như thế, dù cửa sổ đóng chặt, nhưng bụi trong không khí cũng sẽ nhuộm đen tấm rèm hoa của cô mất. Cô không nỡ vứt, ném vào máy giặt quay hai lần, chất lượng vải tốt, nên không bị hỏng, treo lên vẫn như mới.

Cô rất thích thú, ngay cả tâm trạng cùng giọng nói khi nghe điện cũng vì thế mà vui vẻ hơn nhiều, vừa bắt máy đã hỏi Dung Trí Dật có chỉ thị gì.

Dung Trí Dật rất không hài lòng, cao giọng hỏi cô: “Bánh của tôi đâu?”.

Cô hít một hơi thật sâu, rồi thừa nhận: “Tôi quên rồi”.

Anh ta không chịu, bắt đầu làm nũng giống như trẻ con: “Lập tức quay lại đó mua về cho tôi”.

Cô bận từ tám giờ sáng đến bốn giờ rưỡi chiều, căn hộ đã được quét dọn sắp xếp khá gọn gàng sạch sẽ, bản thân cô cũng mệt tới đứt cả hơi, mặc dù biết anh ta chỉ nói vậy để trêu mình, nhưng vẫn thấy bức tức, lười biếng ngồi xuống sofa đáp: “thế thì chi bằng anh giết luôn tôi đi cho xong”.

Dung Trí Dật ngẩn ra không biết gì.

Nhớ lại lúc ở Hồng Kông Dung Trí Dật đã rất nhiệt tình với mình, vậy là cô đành đổi giọng: “Thôi được thôi được, tôi làm ăn sơ suất, mời anh ăn tối coi như đền bù là được chứ gì”.

Anh ta vờ tỏ ra cao thượng đại lượng không so đo với cô, nhận lời: “Đến Nhật Trần”.

Cô thấy buốt ruột, lập tức phản đối: “Tôi giờ còn chưa chính thức đi làm, đừng chém tôi thế có được không?”.

Anh ta không đồng ý, nói: “Mỗi sự kiện cô được hưởng phần trăm cao như vậy, tạm ứng ra ăn đồ Nhật trước có là gì”.

Cô cũng chẳng tranh cãi với anh ta nữa: “Vậy anh qua đó trước, đến muộn sợ không có chỗ lại phải đợi”.

Dung Trí Dật hùng dũng: “Tôi tới đón cô”.

“Không cần”. Cô từ chối. “Chỗ tôi tắc đường lắm, anh đến lại mất thời gian, tôi ngồi tàu điện ngầm đến được rồi”.

Kết quả, vào giờ này người đi tàu điện ngầm cũng rất đông.

Đã rất lâu rồi Hạng Mĩ Cảnh không đích thân trải nghiệm cảm giác chen chúc chật chội như thế này, cảm thấy trong không gian chật hẹp ngột ngạt lại di chuyển với vận tốc cao, chỉ thoáng lơ đãng không để ý sẽ ngạt thở ngay lập tức.

Có lẽ do đại não thiếu khí, cô không ngừng nghĩ đến ưu nhược điểm của việc quyết định ở lại, hoặc có lẽ không thể dùng hai từ ưu nhược đơn thuần để đoán định. Lí do cô thuyết phục mình ở lại là vì đi tìm Tần Tâm Nghiên, giờ đã tìm thấy, nhưng không thể không thừa nhận, thực ra những ngày sống ở bên ngoài dù

tuỳ tiện thoải mái nhưng lại giống như cánh bèo trôi dạt, không biết ngày mai mình sẽ trôi về phía nào, cũng không biết đâu mới là điểm kết thúc.

Quả nhiên Dung Trí Dật đến khá sớm, gọi một đĩa đồ khai vị lớn ngồi xếp bằng trước quầy đồ ăn mở, vừa ăn vừa trò chuyện với đầu bếp người Nhật.

Hạng Mĩ Cảnh đi vào nhìn thấy, phát hiện ra tiếng Nhật của Dung Trí Dật rất tốt, thế là cười cười vỗ vai anh ta, rồi đi vòng qua phía sau, vừa ngồi xuống vừa nói: “Xem ra thời gian vừa rồi anh rất chịu khó giao lưu tìm hiểu các cô gái Nhật nhỉ”.

Hạng Mĩ Cảnh nghe không hiểu, đợi anh ta kết thúc cuộc trò chuyện với đầu bếp Nhật, lập tức hỏi: “Chỉ cha chí chách nói gì thế?”.

Dung Trí Dật thoải mái cho cô biết: “Tôi nói tới nay cô mời, nên nhờ ông ta mang ra những món đắt nhất”.

Cô có cảm giác anh ta không nói thật, nhưng cũng không có ý định truy hỏi, mà yêu cầu: “Ăn đồ của tôi, thì phải quan tâm tới tôi hơn ở công ty đấy”.

Dung Trí Dật cười đáp: “Cô là tâm phúc của Orchid. người còn chưa về, văn phòng đã dọn dẹp sạch sẽ từ lâu. Nghe nói bàn ghế đều thay mới hết, thậm chí là loại sản xuất từ Ấn Độ, đến tranh treo tường cũng là hoạ sĩ vẽ ở văn phòng Orchid”.

Cô thấy anh ta nói có phần hơi khoa trương, lắc đầu nói: “Không thể nào”.

Dung Trí Dật nói: “Đây là sự thật mà chỉ cần quay về công ty là cô sẽ thấy ngay, tôi có cần phải lừa cô không?”.

Cô chau mày: “Tôi thực sự không đưa ra yêu cầu như thế”, rồi buồn bã nói tiếp: “Orchid giống trống mỗ cờ như vậy, tôi đi làm, không khéo còn chưa kịp bước ra từ thang máy đã bị ngàn vạn mũi tên xuyên tim rồi”.

Dung Trí Dật phân tích: “Orchid không phải người làm việc không có chừng mực, tốt với cô một cách đặc biệt như thế, chắc chắn là có nguyên nhân đặc biệt”, sau đó chậm chậm quay nhìn cô chăm chăm, hỏi: “Cô cho là vì nguyên nhân gì?”.

ánh mắt anh ta để lộ vẻ hết sức nghiêm túc, cô thấy ám chỉ trong lời nói của Dung Trí Dật vô cùng rõ ràng, nên cũng không có ý định vòng vo né tránh, ngập ngừng một lát, bèn nói thẳng: “Tôi đảm bảo với anh tôi không hề có bất kì ý định nào với đại Dung tiên sinh”.

Về mặt cô thành khẩn, Dung Trí Dật có thể nhận ra sự chân thành trong lời cô nói.

Dung Trí Dật thấy nhẹ lòng, hỏi cô: “Tại sao lại không có bất kì ý định nào? Victor gần như hội tụ đủ mọi điều kiện tốt nhất mà phụ nữ muốn. Tài sản nhiều không đếm hết, địa vị cao vút tầng mây, khiến thức uyên thâm, xử lí công việc thấu đáo giỏi giang, ngoại hình cũng không có gì phải chê, kín đáo trong đời sống riêng, giờ này Yan cũng mất rồi, cô không cảm thấy anh ấy rất hoàn hảo sao?”.

Cô hỏi ngược lại: “Nếu không phải người tôi yêu, thì anh ta có hoàn hảo tới mấy cũng đâu liên quan gì tới tôi”.

Dung Trí Dật chớp lấy cơ hội: “Vậy cô yêu ai?”.

Cô thoáng cụp mắt, đáp: “Giờ tôi không còn muốn yêu ai”.

Ánh sáng màu vàng từ những bóng đèn trong nhà hàng hắt lên làn mi đang cụp xuống của cô, anh ta ngồi gần cô như vậy, có thể nhìn rất rõ đường cong từ trên mũi xuống. Trước kia cô để tóc dài uốn xoắn, giờ đổi thành tóc thẳng nhuộm đen, nhìn trẻ trung, tràn đầy sức sống hơn, nhưng lúc này quanh người cô được bao phủ bởi một lớp sương mù rất khó xâm nhập.

Trông mắt anh đột nhiên ướt nhoè, vội quay đầu đi, cầm đũa gấp một miếng ốc chấm thật nhiều mù tạt rồi bỏ vào miệng. Vị mù tạt xộc thẳng lên mũi, anh không kìm được mà hà hơi liên tục, nước mắt có vẻ sắp rơi xuống một cách quang minh chính đại.

Cô nghe thấy tiếng xuyết xoa của Dung Trí Dật, ngẩng đầu lên, thấy hai hàng nước mắt chảy trên mặt anh ta. Cô tưởng anh ta bị sặc mù tạt, bèn vừa rút khăn giấy vừa bảo: “Mù tạt nhà hàng này rất cay, anh ăn ít thôi”.

Dung Trí Dật đón lấy tờ giấy lau nước mắt, cười hứa: “Đợi tới ngày nào đó cô yêu, tôi sẽ làm hậu thuẫn vững vàng nhất cho cô, dù anh ta là ai, dù có khó khăn thế nào, tôi cũng sẽ giúp cô tới cùng”.

Cô không biết trong lời nói đó có bao nhiêu phần là đùa, chỉ bảo: “Tôi chỉ muốn yêu một người bình thường, hi vọng không cần phải trải qua năm cửa chém sáu tướng mới được ở bên nhau. Vì vậy sự giúp đỡ của anh, mong là sẽ không có cơ hội để thực hiện”.

Anh ta bật cười, im lặng một lúc, rồi thành khẩn bảo: “Tôi không biết có nên nhồi nhét tư tưởng này vào đầu cô không, nhưng tôi cho rằng từ xưa tới nay cô luôn sống rất tự do, cho dù phải nhẹ nhàng kìm nén phục vụ người khác, thì đấy là do tính chất công việc, không liên quan tới bản thân cô. Trong mắt tôi, cô xứng đáng với bất kì người đàn ông hoàn mỹ nào, có điều, một khi đã bước chân vào nơi nhà cao vườn rộng, muốn sống an lành tự tại thì không thể chỉ dựa vào khả năng của riêng bản thân mình”.

Cô hiểu ý của Dung Trí Dật, bày tỏ: “Anh ngàn vạn lần đừng đánh giá quá cao sức hấp dẫn của tôi, cũng ngàn vạn lần đừng đánh giá thấp con mắt nhìn người của đại Dung tiên sinh”.

Anh ta nhún vai: “Mong là thế”.

Cô bị sự lo lắng kì lạ của anh ta làm cho bối rối, lại không muốn suy nghĩ mãi về chuyện đó, thế là cười tự trào, nói: “Sự suy đoán vô trách nhiệm của anh sẽ khiến chỉ số hư vinh của tôi tăng cao đột biến, dẫn tới hiện tượng từ nay về sau bất luận là tôi gặp đại Dung tiên sinh hay vô tình nghe thấy những tin tức liên quan tới anh ấy cũng sẽ suy nghĩ lung tung, rõ ràng ảnh hưởng nghiêm trọng tới cuộc sống đang yên ổn của tôi”.

Anh ta lập tức đề nghị: “Chi bằng điều cô về Hồng Kông, thế nào? Mẹ tôi có thể giúp cô hoà nhập với xã hội Hồng Kông nhanh chóng, tuyệt đối chẳng kém so với Thượng Hải”.

Cô vừa mới nhận lại mẹ, mặc dù Tần Tâm nghiên cũng phải chạy qua chạy lại giữa Đài Bắc và Thượng Hải, nhưng lúc này cô không thể về Hồng Kông. Không thể nói cho Dung Trí Dật biết nguyên nhân thật sự, cô đành gạt đi: “Tôi thấy ở đây rất tốt”.

Anh ta không thể miêng cưỡng cô, nếu cứ tiếp tục kiên trì sẽ khiến cô cảm thấy lạ. Đúng lúc đó nhân viên phục vụ dẫn một tốp khách mới vào, là năm sáu cô gái xinh đẹp thướt tha, trang phục lộng lẫy. Anh ta nhận ra một trong số họ, bèn vỗ vai Hạng Mĩ Cảnh ra hiệu cho cô quay đầu nhìn.

Hạng Mĩ Cảnh quay lại, đầu tiên là nhìn thấy Bội Bội mặc một chiếc áo chấm bi to màu cam, sau đó mới phát hiện ra người dẫn đầu mặc bộ váy màu tím hồng chính là Chương Du.

Cô lập tức dừng mọi động tác, nhanh chóng đứng dậy.

Chương Du cũng không do dự, mỉm cười đi về phía Hạng Mĩ Cảnh và Dung Trí Dật.

Dung Trí Dật vốn không muốn nhúc nhích, nhưng thấy Chương Du cùng các mỹ nữ đi theo cùng đến, vậy là nhanh nhẹn đứng lên, tươi cười: “Mĩ nhân xuất quân, quả nhiên khiến người ta được mãn nhãn”.

Chương Du cười nhìn Dung Trí Dật: “Mĩ nhân thật sự”, nói xong đảo mắt về phía Hạng Mĩ Cảnh: “Đang ở chỗ Dung tiên sinh đây”.

Dung Trí Dật vốn khá thân thiện, danh hiệu ham chơi của anh ta truyền đi khắp nơi, ngay cả những nhân viên PR của tập đoàn Hải Thành cũng đều quen anh ta. Chương Du chụp cho Hạng Mĩ Cảnh một cái mũ cao như vậy, đương nhiên khiến cô thu hút ánh nhìn của những cô gái còn lại.

Trong nhóm cùng đi với Chương Du có hai gương mặt cũ, trong số những gương mặt mới, không tính Diêu Bội Bội, hai người còn lại Hạng Mĩ Cảnh không quen, cô cố tình phớt lờ Bội Bội, chỉ nhìn chăm chăm vào Chương Du, một thời gian dài không gặp, cô rất nể mặt Chương Du, trước mặt mọi người, cô cung kính gọi: “Sư phụ”.

Hạng Mĩ Cảnh không nhận ra rốt cuộc là Chương Du vui thật hay chỉ vờ cười. Lăn lộn trong thành phố phù du này bao nhiêu năm nay, có lẽ ngay cả chính bản thân mình cũng rất khó nhận biết rốt cuộc đâu là giả đâu là thật, mà có thể dù thật hay giả cũng đã không cần phải phân biệt rõ ràng như thế nữa rồi.

Dung Trí Dật thích cảm giác được mĩ nhân vây quanh, cô lập tức bỏ trống chỗ ngồi bên phải Dung Trí Dật, chủ động ngồi gần Chương Du sau đó dùng mắt ra hiệu cho Diêu Bội Bội ngồi xa mình một chút, tránh để người tinh mắt như Chương Du phát hiện. Cô biết rất rõ việc mình quay về Thượng Hải không nhận được sự chào đón thật lòng của Chương Du, cô cũng không biết thời gian này quan hệ giữa Phương Tuân Kiệm và tâm phúc do Bạch Tiên Niệm phái tới thế nào, vì vậy ngay từ đầu cô đã nói thẳng: “Nếu không phải đã rỗng túi, thì thật còn chưa muốn quay về nhanh như thế”.

Chương Du đương nhiên hiểu ý cô, cười đáp: “Đi chơi một thời gian dài như thế, cũng tới lúc nên quay về rồi”. Sau đó chỉ vào mấy người mới, nói: “Họ còn đang chờ được em chỉ bảo đấy”.

Hạng Mĩ Cảnh không dám thò tay sang tận tập đoàn Hải Thành, khiêm tốn: “Kiến thức của em đã sớm rơi vãi nhiều rồi, không chừng tay chân còn không được nhanh nhẹn bằng mấy cô bé này ấy chứ”.

Chương Du cười, nói với Hạng Mĩ Cảnh bằng những lời đầy hàm ý: “Giờ mấy cô bé này đúng là rất khá, lớp sóng đầu như chị cũng đang có nguy cơ bị ép chết trên bờ cát rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh vô thức liếc mắt về phía Diêu Bội Bội đang tìm cách bắt chuyện với Dung Trí Dật, rồi nhanh chóng thu ánh mắt về, nói với Chương Du: “Không có chị, bọn họ làm sao làm được gì? Có điều những cô gái trẻ trung xinh đẹp lại thích thể hiện, chị không cần phải so đo với họ”.

Chương Du sớm đã thể hiện thân phận thật của mình với Hạng Mĩ Cảnh, lại thấy mấy cô gái đều vây quanh Dung Trí Dật không để ý tới họ, vậy là không giấu Hạng Mĩ Cảnh, nói: “Chị đâu rảnh để mà so đo chuyện đó. Ai cũng chỉ có một thời, làm trong ngành của chúng ta, càng trào cao càng ngã đau”.

Những lời này một lần nữa nhắc nhở Hạng Mĩ Cảnh, bất luận là Phương Tử Bác có đá Bội Bội để đi tìm niềm vui mới hay không, chỉ riêng việc anh ta bị Phương Tuân Kiệm liệt vào danh sách những đối tượng cần phải loại bỏ, cuộc sống nhàn hạ xa hoa của Bội Bội cũng không có khả năng kéo dài. Bội Bội luôn miệng nói không dành tình cảm thật cho Phương Tử Bác, nhưng chuyện tới mức này, cô lại thật sự hi vọng Bội Bội sẽ có được sự bù đắp xứng đáng về mặt vật chất.

Bội Bội chắc chắn không biết cấp trên trực tiếp của mình thực ra là người của Phương Tuân Kiệm, cô cùng lắm cũng chỉ coi Chương Du là một trình nữ già, thiếu sự quan tâm chăm sóc của đàn ông, vì vậy luôn mặt nhăn mày nhíu với những cô gái đang hùng hực sức sống như cô. Bữa tối kết thúc, trên đường về nhà Bội Bội gọi điện nói với Hạng Mĩ Cảnh suy nghĩ đó của mình.

Hạng Mĩ Cảnh mở cửa căn hộ vừa đang thay dép lê. Cũng may cô có thói quen mua gì cũng thừa một phần, nên khăn mặt và dép lê đều có thể dùng những thứ còn từ ngày trước, không đến nỗi vừa chuyển từ khách sạn về đã phải chạy ra siêu thị cần quét.

Cô nghe Bội Bội chê bài phê bình Chương Du như thế, bèn nghiêm túc đính chính lại suy nghĩ ấu trĩ của em gái: “Em vào nghề mới được bao lâu? Em cho rằng làm PR là đi ăn cơm uống rượu cùng sếp chắc? Những dự án lớn em làm được mấy cái? Có dự án nào do một mình em hoàn thành không? Chương Du là người được tập đoàn Hải Thành nể nang của Bảo Nhã, Hải Thành mời chị ta về đó làm cán bộ quản lý có nghĩa là chị ta được đánh giá cao trong nghề này. Chị ta không muốn so đo với em, em tưởng chị ta sợ em thật chắc? Nếu chị ta thật sự muốn giở trò, thì cho dù em có chỗ dựa là Phương Tử Bác cũng không thể tiếp tục làm trong nghề này được nữa. Hơn nữa bây giờ ở Hải Thành đâu phải chỉ do một mình Phương Tử Bác quyết định, dù em có ngày về nhà họ làm phu nhân, thì tốt nhất em cũng đừng nên đắc tội với Chương Du”.

Mỗi lần tranh cãi Diêu Bội Bội luôn cứng họng với Hạng Mĩ Cảnh, lại thêm câu nào Hạng Mĩ Cảnh nói đều rất chính xác, có không muốn nhận sai cũng khó.

Hạng Mĩ Cảnh không thể cho Bội Bội biết sự thật, nên trong lòng có chút hổ thẹn, nghe Bội Bội yếu ớt nhận sai, cũng không muốn thuyết giáo thêm nữa, cuối cùng chỉ nhắc nhở em: “Chị là do Chương Du đào tạo mà nên, nên chị hiểu rõ tính khí chị ta. Chỉ cần em đừng dùng mấy thủ đoạn vặt vãnh với chị ta, chị ta sẽ không làm khó em”.

Bội Bội vâng dạ liên tục, rồi hỏi Hạng Mĩ Cảnh: “Bao giờ chị chính thức đi làm? Em mời chị ăn cơm”.

Thực ra ngày nào phải quay về Bảo Nhã, Dung Ngọc Lan không nói rõ với Hạng Mĩ Cảnh, tình hình giống như Dung Ngọc Lan muốn cô quay lại, nhưng lại không yêu cầu cô phải nhanh chóng bắt tay vào làm việc. Không phải cô không nghĩ đến những lời Dung Trí Dật nói, nhưng cô không đoán ra cách nghĩ của Dung Trí Dật, và cũng không muốn đoán.

Cô tự nhận mình không có nhan sắc khiến người, thần hay quỷ phải thất điên bát đảo, cũng không có gia thế tuyệt đỉnh, cô không hề có ý định lao đầu vào cái vòng luẩn quẩn đó, nếu có thể lựa chọn, cô muốn mình được trở thành cô gái nhỏ kiếm ít tiền thôi, biết nũng nịu, thỉnh thoảng chớp chớp mắt là bị người ta phát hiện ra mình đang nói dối, sau đó há miệng đợi chồng nuôi. Chỉ thế thôi.

37. Chương 37

KHÔNG THỂ KHÔNG

Tình yêu là trò chơi hoang tưởng

Đứa trẻ bướng bỉnh giành đồ chơi

Không giành được cũng không nhận thua.

Khi Hạng Mĩ Cảnh đang lật giở xem lại tài liệu của dự án tiêu biểu thứ ba được làm trong thời gian cô nghỉ phép mà Dung Ngọc Lan đặc biệt sai người sắp xếp cho cô thì Âu Na gõ cửa bước vào.

Nhìn Âu Na bưng cốc cafe thơm nức tới thăm, Hạng Mĩ Cảnh vô cùng thấu hiểu. Cô tiện tay gấp tài liệu lại, dựa người vào chiếc sofa màu cam vừa được thay mới, ngược mắt nhìn Âu Na cười, nói: “Mình còn tưởng cậu sẽ là người đầu tiên bỏ nhào vào mình khiến mình ngã lăn ra đất cơ”.

Âu Na cười hi hi kéo chiếc ghế trước mặt Hạng Mĩ Cảnh ra ngồi xuống: “Sáng mai có chương trình khai trương một nhãn hiệu lớn, mình lo bọn họ lỏng ngóng tay chân làm hỏng việc nên phải đi nhắc nhở giám sát”. Vừa nói vừa đặt cốc cafe trước mặt Hạng Mĩ Cảnh: “Hồi tháng năm Orchid cho bọn mình đi nghỉ, mua từ Java(1) về đây, hàng loại một”.

(1) một đảo của Indonesia.

Hạng Mĩ Cảnh đón nhận tình cảm của Âu Na, lập tức cầm cốc cafe lên uống một hớp, gật đầu khen ngon, rồi hỏi: “Lần này mình về, khiến tổ cậu loạn hết cả lên phải không”.

Âu Na xua tay, nói đầy phong độ: “Bọn họ đa phần đều là người do cậu đào tạo, có gì mà loạn với không loạn. Mình lại thấy cậu về mới tốt, cậu không biết bây giờ nhiều chương trình thế nào đâu, bọn tôi mất tôi mũi. Không có Tiền Mẫn, khối lượng công việc của mình tăng gấp đôi”.

Trong buổi họp thường lệ vào sáng nay, Hạng Mĩ Cảnh đã gặp vào chào hỏi Chu Lệ Lệ cùng Dương Mai, nhưng không thấy Tiền Mẫn đâu, Dung Ngọc Lan bèn giải đáp thắc mắc cho cô, nói Tiền Mẫn đang nghỉ phép năm. Theo lí mà nói, hai tháng này là thời điểm bận rộn và cũng dễ kiếm tiền nhất, Tiền Mẫn không có lí do gì để vứt bỏ Nhân dân tệ không thêm quẩn. Cô lo lắng mình bỏ sót tin tức quan trọng nào đó dẫn tới sự bị động khi triển khai công việc sau này, vì vậy tỏ vẻ tùy tiện hỏi: “Nghỉ phép vào lúc này? Nhà cô ấy có việc gì sao?”.

Âu Na do dự một lúc, cuối cùng vẫn nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Bố bạn trai cô ấy mừng thọ bảy mươi tuổi, cô ấy phải cùng anh ta về Nam Kinh chúc thọ”.

Hạng Mĩ Cảnh kinh ngạc: “Cô ấy yêu rồi?”.

Âu Na gật đầu, tỏ vẻ nghiêm túc đáp: “Lần này là yêu thật sự, kiểu có danh có phận hẳn hoi ấy”.

Hạng Mĩ Cảnh trong lòng thấy vui, hỏi: “Anh ta làm gì? Mình có quen không?”.

Âu Na đáp: “Cậu quen hay không mình không biết. Nhưng anh ta tên là Trần Tân Dục, lớn hơn Tiền Mẫn ba tuổi, là phó tổng giám đốc tài chính của tập đoàn Hải Thành. Tuyên bố chính thức thì là quen nhau trong bữa tiệc hằng năm của tập đoàn chúng ta. Nhưng mình đoán Tiền Mẫn sớm đã nhắm trước từ lâu rồi”. Âu Na nói mãi nói mãi, giọng điệu bắt đầu có chút ngưỡng mộ: “Năm nay cô ấy ba mươi hai, khó khăn lắm mới gặp được một người đàn ông người dốt kim cương thật, nên công việc hay bạn bè gì thì cũng xếp thứ hai mà thôi”.

Hạng Mĩ Cảnh nghe xong thì ngẩn người.

Âu Na thấy cô nhìn chằm chằm cốc cafe không lên tiếng, cười hỏi: “Sao thế? Ngưỡng mộ hay ghen tị đây?”.

Hạng Mĩ Cảnh cười cười, phủ nhận: “Mình đang nghĩ không biết cô ấy có đột nhiên nhảy sang Hải Thành hay không?”.

Âu Na chau mày, trêu cô: “Cậu đang đặt bản thân vào vị trí của sếp mà lo lắng đấy à? Hay là đang tập nhập vai trước?”.

Tính cảnh giác của Hạng Mĩ Cảnh rất cao, gạt đi: “Cậu đừng có trêu mình”.

Mặc dù Âu Na rất thích buôn chuyện, nhưng so với trước kia thì bây giờ cô ấy biết điều hơn rất nhiều, thấy Hạng Mĩ Cảnh không thích, nên không ép, chỉ hỏi: “Orchid nói tối nay sẽ tổ chức tiệc tẩy trần cho cậu, cậu muốn ăn ở đâu?”.

Thực tế thì tối nay Hạng Mĩ Cảnh có hẹn với Tần Tâm Nghiên. Vì ngày mai Trương Chấn Hà có việc phải bay về Đài Bắc, Tần Tâm Nghiên cũng phải về theo, không biết bao giờ mới quay lại. Mặc dù quan hệ giữa hai mẹ con vẫn khá gượng gạo, nhưng cô có ý định cùng Tần Tâm Nghiên quay về Tam Á gặp Diêu Lập Trung, giờ ý định này xem ra phải lùi lại vô thời hạn khiến lòng cô không mấy vui. Cô muốn nhân lúc ăn tối nhắc đến chuyện về Tam Á xem sao, dù gì cả gia đình Diêu Lập Trung cũng đã chăm sóc nuôi nấng cô bao nhiêu năm nay, hơn nữa còn thật lòng thật dạ yêu thương cô.

Vì có việc mà phải từ chối ý tốt của Dung Ngọc Lan, Hạng Mĩ Cảnh quyết định đích thân tới gặp chị ta để giải thích.

Văn phòng của Dung Ngọc Lan được làm lại với quy mô nhỏ, Hạng Mĩ Cảnh nhớ Dung Trí Dật có nói tranh treo trong văn phòng cô cũng là do họa sĩ vẽ tranh treo trong văn phòng Dung Ngọc Lan sáng tác, vì vậy sau khi gõ cửa vào phòng cô vô thức liếc mắt nhìn bức tranh hoa hướng dương rực rỡ treo trên tường.

Dung Ngọc Lan cũng để ý thấy cái liếc đó của cô, bảo cô ngồi xuống xong mới nói: “Không biết em có thích tranh sơn dầu như thế không, dù sao chị cũng đã cho người treo lên trước rồi. Màu sắc trong bức tranh ở phòng em tươi sáng hơn, đỏ đỏ hồng hồng”.

Hạng Mĩ Cảnh không thể lập tức nhận ra bức tranh sơn dầu này là do ai vẽ, nhưng đồ mà Dung Ngọc Lan đã chấm thì chắc chắn không rẻ, dù cô có thích hay không, tấm chân tình này cô nhất định phải cảm ơn. Cô mỉm cười nói: “Âu Na nói với em là văn phòng được trang trí mới hoàn toàn, vừa rồi em vào nhìn, đúng là giật cả mình. Chỗ nào cũng rất đẹp, tự nhiên khiến em thấy rất áp lực”.

Dung Ngọc Lan xua tay cười: “Thực ra, chị làm vậy là muốn cho những kẻ muốn nể người từ chỗ chị đi và những kẻ đứng núi này trông núi nọ xem. Thấy chị tốt với em như vậy, người muốn đi không chừng sẽ không đi nữa, kẻ muốn nể người của chị, thấy chị phóng tay như thế cũng không dám ngang nhiên buông lời hứa bừa với cấp dưới của chị về phúc lợi. Nếu em vì chuyện này mà thấy áp lực, thì đây không phải là ý của chị”.

Những lời Dung Ngọc Lan nói nửa thật nửa giả, Hạng Mĩ Cảnh không tin hẳn, chỉ cười đáp: “Em quay về rất đúng lúc nhỉ”.

Dung Ngọc Lan nhướn mày, nói: “Nếu em còn không về, thì chị sẽ cho dân cáo thị tìm người khắp thế giới”, rồi hỏi cô: “Thế nào? Lần này thì thoải mái hẳn rồi chứ? Bao nhiêu tình cũ tình mới đã rửa sạch rồi chứ?”.

Hạng Mĩ Cảnh ngẩn người, mãi sau mới nghĩ ra Dung Ngọc Lan đang nói tới Lâm Khải Sương. Quan hệ giữa cô và Lâm Khải Sương thân thiết, nên nhân cơ hội này giải thích luôn: “Bọn em có lẽ không thích hợp

để làm người yêu, nhưng là bạn lại rất hợp”.

Dung Ngọc Lan cho rằng cô khá thoáng và cởi mở trong vấn đề này, hơn nữa bây giờ tâm trạng của cô khá tốt, nên không soi mói chuyện giữa cô và Lâm Khải Sương nữa.

Bữa tiệc tẩy trần được chuyển sang buổi tối hôm sau. Bữa trưa, Âu Na mời Hạng Mĩ Cảnh xuống nhà hàng Hàn Quốc ở ngay trung tâm thương mại phía dưới.

Vì là nhà hàng mới mở, nên đây là lần đầu tiên Hạng Mĩ Cảnh tới. Bên trong nhà hàng trang trí rất trang nhã, khung cảnh cũng rất ổn, nhưng Hạng Mĩ Cảnh cảm giác như có điều gì đó không ổn, lật gần hết quyển menu mới nhớ ra hỏi Âu Na: “Chỗ này hình như ngày trước bán sandwich phải không? Còn cả mì kéo nữa đúng không?”.

Âu Na gật đầu: “Đổi được một tháng rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh chau mày: “Một tháng rồi?”.

Âu Na vẫn chăm chú nhìn menu, đáp: “Đúng thế”.

Hạng Mĩ Cảnh như không tin lắm lại nhìn quanh nhà hàng một lượt, nhìn thế nào cũng không giống mới được trang trí lại và đi vào hoạt động được vài ngày, nhưng trước đó vì tìm Tần Tâm Nghiên cô đã đến trung tâm thương mại, lúc gặp Dung Trí Hằng anh còn nói xuống đây mua sandwich, kết quả là người xếp hàng đông quá. Có nghĩa Dung Trí Hằng nói dối có? Nhưng tại sao anh phải nói thế? Vì muốn có lí do cho sự xuất hiện của mình? Rõ ràng không hợp tình hợp lí!

Âu Na thấy còim lặng, tưởng cô cũng nghĩ như mình, bèn nói với giọng hết sức bí ai: “Sau khi biết cửa hàng sandwich biến mất mình còn buồn mất nửa ngày cơ. Không phải không có thứ gì khác ngon hơn, nhưng chẳng nói chẳng rằng đột nhiên biến mất, cảm giác như mình bị lãng quên ấy. Tốt xấu gì mình cũng là khách VIP, còn hai lần giảm giá chưa dùng”.

Hạng Mĩ Cảnh nghe mà bật cười: “Cậu hãy phát lệnh truy nã toàn cầu, yêu cầu ông chủ của chuỗi cửa hàng đó phải xuất hiện, bảo ông ta làm riêng cho cậu hai chiếc sandwich, để cậu dùng thử giảm giá”.

Âu Na cười ha hả, rồi bỗng như nhớ ra chuyện gì đó, hạ maenu xuống nói: “Orchid muốn tổ chức một buổi lễ hội theo kiểu cung đình thời cổ vào Noel năm nay, cậu có kinh nghiệm nhiều ở mảng này, mình đoán chị ấy sẽ giao cho cậu làm”.

“Lễ hội cung đình thời cổ?”

Âu Na gật đầu, nói tiếp: “Mình thấy hơi khó, chưa đến một tháng nữa là Noel, thiệp mời chính thức còn chưa gửi, đến khi ấy khách khứa làm sao tìm được trang phục thích hợp?”.

Hạng Mĩ Cảnh tiếp lời: “Chỉ cần có một buổi khiêu vũ thú vị mới mẻ như thế, cậu lo những người có tiền đó không biết sang châu Âu tìm những nhà thiết kế thời trang cao cấp hay sao?”.

Âu Na thấy cũng phải, gật đầu cười: “Khi ấy chúng ta hãy theo sau những khách nữ dát đầy kim cương đá quý trên người, xem có cái nào bị rơi lỏng không, chỉ cần cúi người xuống nhặt đồ rơi, không chừng lại phát lên chỉ trong một đêm”.

Hạng Mĩ Cảnh ghi nhớ chuyện về vũ hội mà Âu Na nói trong lòng, nhưng cô không chủ động nhắc đến nó trước mặt Dung Ngọc Lan. Cô đã tổ chức rất nhiều bữa tiệc, vũ hội nên có kha khá kinh nghiệm, nhưng vì đã nghỉ một thời gian dài, việc có nhiều gương mặt mới xuất hiện mà cô không biết chỉ là chuyện nhỏ, sợ sơ suất trong khâu nào đó mới thật phiền phức. Cô cũng không rõ Dung Ngọc Lan liệu có yên tâm giao một dự án lớn như vậy ỉnh không, hoặc cô nên đảm đương vài hoạt động quy mô nhỏ trước cho an toàn.

Buổi tối ăn cơm cùng Tần Tâm Nghiên, vì muốn tránh sự chú ý và suy đoán của những người quen, Lâm Khải Sương cũng đi cùng.

Thực ra Hạng Mĩ Cảnh có cảm giác Lâm Khải Sương quan tâm hơi thái quá đến quan hệ cần giữ bí mật giữa cô và Tần Tâm Nghiên. nếu có gặp người quen thật, đối phương cũng không hơi đâu đi đoán định Tần Tâm Nghiên sẽ là gì của Hạng Mĩ Cảnh, hơn nữa dung mạo của hai người không hẳn là giống nhau, càng không có người đoán họ là mẹ con, cùng lắm chỉ cho rằng cô đang mời khách hàng đi ăn để lấy lòng mà thôi.

Thật trùng hợp, ba người vừa từ thang máy bước ra, đang đi theo nhân viên phục vụ về phía phòng riêng được đặt trước thì gặp Phương Tuấn Kiệt cũng vừa bước từ trong một phòng khác ra ngoài gọi điện.

Hạng Mĩ Cảnh nhìn thấy Phương Tuấn Kiệt đứng ngay trước mặt, vô thức muốn nấp sau lưng nhân viên dẫn đường.

Lâm Khải Sương tưởng cô không muốn bị người quen nhìn thấy, vậy là túm cánh tay cô, hạ giọng nói: “Yên tâm, anh ta không quen bác gái”.

Trái tim thấp thỏm của Hạng Mĩ Cảnh vẫn không thể bình thường trở lại. Phương Tuấn Kiệt chưa gặp Tần Tâm Nghiên ngoài đời, nhưng anh đã xem không ít ảnh chụp chung giữa hai mẹ con. Thời gian đó anh vừa tặng cô căn hộ, cũng thường xuyên qua lại. Anh không thích xem phim, tin tức phát đi phát lại chẳng có mấy thông tin giá trị, nên anh tìm sách để đọc trên giá sách của cô, kết quả tìm thấy mấy bức ảnh chụp chung giữa cô và Tần Tâm Nghiên trong cuốn *Sơn Hải Kinh* dày cộp. Anh thoát nhìn đã nhận ra ngay cô bé trong ảnh là cô, rồi hỏi người phụ nữ chụp cùng cô có phải mẹ cô hay không. Cô nói phải, anh lập tức đưa ra lời nhận xét cô giống cha nhiều hơn.

Vì ảnh chụp ở gần một toà kiến trúc mang tính tiêu biểu của Hồng Kông, Ma Cao, Singapore, nên anh rất ngạc nhiên khi hồi nhỏ cô lại có một cuộc sống khá giả như vậy. Cô bèn kể lại cảnh ngộ của mình cho anh nghe như bị ma xui quỷ khiến, anh cũng như bị ma khiến quỷ xui ngồi nghe cô kể tới quá nửa đêm, cuối cùng khi trời sắp sáng, hai người đều chẳng chớp mắt được chút nào, bụng kêu ọc ọc rất to.

Cô muốn đứng dậy đi nấu mì cho anh, anh bèn ôm cô kéo lại giường. Vừa lập thu chưa lâu, trong phòng không quá lạnh, anh nằm chống tay lên giường, nhìn cô. Mặc dù cô rất sợ bộ dạng nhìn chăm chú đó của anh, vì sợ anh nhìn thấu tâm tư mình, cũng sợ bị anh đột nhiên trêu đùa, nên vô thức nổi hết cả da gà. Một bàn tay đang vuốt ve vai và tay của anh cảm nhận được phản ứng khác thường đó, nên cô tình nguyện mất hỏi: “Đây là kiểu phản ứng gì?”.

“Em lạnh mà”. Cô dang tay ôm lấy eo anh, ngẩng đầu lên định hôn môi anh, đáng tiếc vị trí không đúng, nên chỉ hôn được tới cằm anh. Vị trí dưới cằm của anh vô cùng mẫn cảm, nên anh tưởng cô muốn khiêu khích.

Kết quả lần đó Phương Tuấn Kiệt ở lại căn hộ cho tới tận đêm hôm sau, cô cũng phải bóp mũi lại để gọi điện xin Dung Ngọc Lan nghỉ phép, lấy lý do cảm sốt. Cô gần như rất ít khi xin nghỉ ốm, nên Dung Ngọc Lan nhớ lần nghỉ phép vì bị cảm đó của cô rất rõ, khoảng hơn một tháng sau, cô lại nghỉ ốm một tuần, Dung Ngọc Lan còn nói chắc chắn do lần trước cô bị cảm chưa chữa trị dứt điểm mà thành.

Hạng Mĩ Cảnh không chắc chắn liệu Phương Tuấn Kiệt có còn nhớ dáng vẻ của Tần Tâm Nghiên trong ảnh hay không, nhưng dù có nhớ hay không nhớ, anh cũng sẽ không nói ra, huống hồ giờ anh đang phải nghe một cuộc điện thoại quan trọng, khi chào hỏi Lâm Khải Sương cũng chỉ giơ tay gật đầu rất qua quýt. Nhưng có lẽ vì lo sợ, cũng có thể là do tâm trạng phức tạp, cô vẫn không kìm được mà len lén quan sát biểu hiện của anh, quả nhiên cô phát hiện ra ánh mắt anh như có như không nhìn về phía Tần Tâm Nghiên rất nhanh.

Tới lúc họ vào phòng, gọi đồ ăn, vừa mới nói được vài câu trong không khí khá tốt do Lâm Khải Sương nỗ lực tạo ra, thì Phương Tuấn Kiệt tới thăm đây bất ngờ.

Hạng Mĩ Cảnh giật mình, bất cẩn làm đổ cốc trà bằng sứ bên tay phải, nước trà nóng rã bắn tung toé, trong nháy mắt đã thấm ướt một mảng lớn chiếc khăn trải bàn màu rượu chất. Cũng may tay không bị bỏng, cô nhanh chóng giải thích trước ánh mắt hồ nghi của cả ba người: “Cốc trà nóng quá”.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng mang khăn mặt vào cho cô lau tay và thận trọng thu dọn chỗ lộn xộn đó.

Lâm Khải Sương cho rằng Hạng Mĩ Cảnh sợ bị người khác phát hiện ra quan hệ giữa cô và Tần Tâm Nghiên, nên không quan tâm tới người vừa tới là Phương Tuấn Kiệt hay ai, mà nhanh chóng giới thiệu Tần Tâm Nghiên với Phương Tuấn Kiệt: “Vị này là Trương phu nhân”. Hình như còn sợ Phương Tuấn Kiệt không biết Trương tổng là ai, nên tận tình giải thích: “Lần trước Tổng Tỉnh Đoàn có mời mấy vị khách Đài Loan đi ăn, buổi tối hôm ấy anh cũng có mặt, có lẽ anh không ấn tượng nhiều lắm với Trương tổng”.

“Tôi nhớ”. Phương Tuấn kiệm vừa nhìn Tần Tâm Nghiên vừa chào hỏi: “Trương phu nhân, chào bà. Tôi là Phương Tuấn Kiệm”.

Lâm Khải Sương vốn định giới thiệu tiếp, nhưng Tần Tâm Nghiên đã lập tức gạt đầu nhìn Phương Tuấn Kiệm cười: “Tôi biết, tôi biết, Phương Tuấn Kiệm của tập đoàn Trung Lợi là đối tượng được ngưỡng mộ của không ít tiểu thư Đài Bắc”.

Tần Tâm Nghiên vẫn còn nói giọng Hồng Kông, Phương Tuấn Kiệm nhanh chóng liếc nhìn Hạng Mĩ Cảnh một cái. Anh phát hiện ra sự bối rối của cô, nên cố ý hỏi: “Phu nhân là người Hồng Kông?”.

Lâm Khải Sương đáp rất nhanh: “Đúng thế, vì vậy tôi mời Theresa cùng đi để trò chuyện với Trương phu nhân”.

Phương Tuấn Kiệm gạt đầu tỏ ý đã hiểu, sau đó rất thoải mái nhắc tới việc gặp Hạng Mĩ Cảnh ở Hồng Kông và việc cô biến mất không lời từ biệt. Anh nói không mang ý trách móc thật sự, mà như một lời giải thích hợp lý cho việc Hạng Mĩ Cảnh quay về và có phản ứng bất thường khi gặp lại mình.

Lâm Khải Sương có phần khó hiểu trước phản ứng không bình thường của Hạng Mĩ Cảnh ở bữa tối, trên đường đưa cô về căn hộ nói: “Nếu em cảm thấy phải lén lút giấu giếm không thoải mái thì cứ công khai quan hệ mẹ con”.

Hạng Mĩ Cảnh dựa người vào lưng ghế bọc da dày dễ chịu, lắc đầu: “Mẹ không muốn công khai, em cũng chẳng có mùng muốn mãnh liệt phải công khai. Đối với mẹ mà nói, đột nhiên có một cô con gái lớn tướng như thế này, có lẽ bà phải mất không ít công sức để giải thích với Trương Chấn Hà, giờ có thể nhận mẹ con đã tốt lắm rồi, hà tất phải gây thêm phiền phức cho bà? Về phần em, đột nhiên có mẹ và người cha dượng giàu có, không biết người khác sẽ thù ghét những gì. Em thực sự không muốn đẩy mình ra nơi đầu sóng ngọn gió, vì vậy đừng nhắc tới chuyện công khai quan hệ nữa”.

Lâm Khải Sương nhận ra sự khác lạ trong lời nói của cô, bóc mẽ không hề thương tiếc: “Thực ra chủ yếu là vì em cảm thấy mẹ em không muốn công khai”.

Hạng Mĩ Cảnh nghiêng đầu trừng mắt nhìn Lâm Khải Sương một cái, mắng: “Giờ anh cũng tàn nhẫn nhỉ, có cần phải vô tình vô nghĩa lật tẩy sự vờ vịt của em như thế không?”.

Lâm Khải Sương phá lên cười: “Thế nào là tàn nhẫn? Bộ dạng tàn nhẫn thật sự của anh em còn chưa thấy đâu”.

Hạng Mĩ Cảnh làm bộ không thèm quan tâm, sau đó cứ thế ngồi im luôn. Cô đang suy nghĩ xem có nên nói thẳng với Phương Tuấn Kiệm hay không, với tính cách của anh, có nghi vấn chắc chắn anh sẽ tìm cách làm rõ bằng được mới thôi, chỉ có điều cô không hiểu, nghi vấn này có còn nằm trong phạm vi anh quan tâm của anh nữa hay không mà thôi. Anh bận như thế, có lẽ qua tối nay sẽ quên cuộc gặp nhỏ đó. Nhưng cô đã nhận ra sự hứng thú của anh đối với Tần Tâm Nghiên, nếu anh không quên, hơn nữa còn bỏ công bỏ sức ra điều tra ngọn nguồn, chỉ bằng nói luôn cho anh biết, tránh lãng phí thời gian của anh.

Cuối cùng cô vẫn quyết định gọi điện cho Phương Tuấn Kiệm, vấn đề là anh phải còn dùng số máy phụ trước kia.

Bấm số, rồi gọi, có tín hiệu, người nghe máy vẫn là Phương Tuấn Kiệm.

Giọng anh không hề ngạc nhiên, cũng không nghĩ có người gọi nhầm số hoặc người khác gọi. Anh vẫn giữ quyền chủ động trước: “Anh tưởng mẹ em đã mất rồi?”.

Vấn đề chẳng có gì mờ ám, nên thái độ của cô cũng khá thoải mái: “Em còn tưởng bà đã mất rồi. Nhưng không, hơn nữa bà còn sống rất tốt. Vì bà sống rất tốt, nên em không muốn phá vỡ cuộc sống của bà, bà vẫn là Trương phu nhân, em vẫn là Hạng Mĩ Cảnh”.

Anh trầm mặc hồi lâu, hỏi: “Em vì mẹ nên mới quay về?”.

Cô do dự một lát, thẳng thắn đáp: “Em về không phải vì mẹ, chỉ là đúng lúc gặp bà mà thôi. Em về vì muốn đưa em gái em rời khỏi Phương Tử Bác”.

Anh ngẩn người.

Cô đoán anh sẽ có phản ứng như thế, nên nói tiếp: “Khi mới biết em rất bất ngờ, hơn nữa cũng rất không vui, muốn đưa em gái mình đi, nhưng em đã đánh giá quá cao bản thân, cũng đánh giá quá thấp con bé. Em không có tư cách phán xét nó đúng hay sai, thậm chí còn không có tư cách lên lớp nó”.

Giọng anh mềm nhũn gọi: “Mĩ Cảnh”.

Cô kiên quyết ngắt lời anh, nói tiếp: “Anh không cần phải cảm thấy có lỗi, đây là chuyện hai bên đều tình nguyện. Em cũng biết anh hận Phương Tử Bác nhiều thế nào, nhất định sẽ có ngày anh lật đổ anh ta. Em không có quyền yêu cầu gì khác, chỉ hi vọng kết quả đó không ảnh hưởng tới Bội Bội, mong anh hãy tha cho nó. Nó đi sai đường, sẽ phải gánh chịu hậu quả, nhưng dù sao thì nó cũng là đứa em gái lớn lên bên em, dù nó giết người phóng hỏa, em cũng không thể bỏ rơi nó”.

Anh nhận ra khi cô nói hai từ “bỏ rơi” có hơi cao giọng. Anh nhớ trước kia khi nhắc tới Tần Tâm Nghiên, vì tưởng mẹ mình si tình nên mới bỏ lại cô một mình trên thế giới này, do đó cho dù buồn, dù đau lòng cũng tự nhận mình là trẻ mồ côi, giờ Tần Tâm Nghiên còn sống thậm chí sống rất tốt, vậy cô đã bị người ta bỏ rơi, mà còn bị mẹ ruột bỏ rơi, anh nghĩ chắc chắn cô rất đau lòng.

Anh nhận lời: “Sẽ không liên lụy tới em gái em”.

Cô cảm ơn anh, rồi sợ mình sẽ xả giận, đúng lúc liếc thấy hai hộp giấy vẫn để bên tủ quần áo, bèn hỏi nhanh: “Đồ của anh ở căn hộ anh còn cần không?”.

Họ chia tay quá đột ngột, cô cũng đi quá vội. Đồ của anh vẫn còn ở đây, cô không nỡ vứt, cũng không dám giữ mãi.

Cô tưởng anh sẽ bảo cô tự xử lý, vì anh mắc bệnh sạch sẽ. quần áo lâu ngày không mặc, đồ lâu ngày không dùng anh sẽ không động vào nữa.

Nhưng anh trầm ngâm hồi lâu, rồi nói: “nếu không làm phiền em, thì cứ để đó. Có thời gian anh sẽ qua lấy”

Cô nhìn hai chiếc hộp giấy lần nữa, chậm rãi đáp: “Được”

Việc tổ chức buổi khiêu vũ mang phong cách cung đình cổ xưa, Dung Ngọc Lan có hỏi ý kiến riêng của Hạng Mĩ Cảnh trước, sau đó mới chính thức đưa ra đề nghị vào buổi họp thường lệ buổi sáng.

Chu Lệ Lệ vừa bất ngờ vừa đắc ý khi được phân cho việc tổ chức sự kiện này. Họp xong, còn cố tình đi tới trước mặt Hạng Mĩ Cảnh để thị uy, vẻ mặt như muốn nói cho dù cô trống giọng cỡ mở quay về, nhưng cô ta vẫn là nhân vật quan trọng hàng đầu của Bảo Nhã.

Hạng Mĩ Cảnh không muốn xảy ra xung đột sớm như vậy với Chu Lệ Lệ, nên vô cùng khiêm nhường chúc cô ta thành công.

Trước kết quả này, Âu Na rất bất mãn, giờ ăn cơm buổi trưa còn âm ỉ nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Một sự kiện quan trọng như thế, Tiền Mẫn đang nghỉ phép, thì giao cho Chu Lệ Lệ cũng là bình thường, nhưng cậu đã về rồi, lại có kinh nghiệm phong phú đối với những sự kiện như thế này, tại sao không nhận để dập tắt lửa kiêu của cô ta?”.

Hạng Mĩ Cảnh thấy tay nghề đầu bếp của nhà ăn vẫn rất tuyệt, mãi miết thương thức, sau đó mới cười đáp: “Mình có phải máy dập lửa đâu, họ lại tích cực trong công việc, có gì không tốt chứ. Huống hồ mình rời bỏ vị trí một thời gian dài như vậy, về tình về lý đều không nên nhận ngay sự kiện lớn như thế. Làm tốt người ta cho là đương nhiên, ngộ nhỡ lại bị đám yêu ma quỷ quái ghen ghét giở trò ám hại, xảy ra sơ suất, thì sau này mình làm sao có cơ hội phát triển nữa”.

Âu Na nháy mắt nhìn cô: “Trước kia cậu đâu có sợ đám yêu ma quỷ quái đó?”.

Hạng Mĩ Cảnh nhún vai cười: “Lớn tuổi rồi, khả năng chiến đấu không bằng họ nữa”.

Âu Na liếc cô: “Cậu mới bao nhiêu tuổi?”, rồi đề nghị: “Buổi tối đi bar chơi không? Giới thiệu mấy anh đẹp trai cho cậu”.

Hạng Mĩ Cảnh lắc đầu: “Đẹp trai mà đáng tin cậy thì heo nái cũng biết trèo cây”.

Âu Na trêu: “Nếu không đi bar mình sẽ coi như cậu đã có bạn trai rồi”.

Ý tứ của Âu Na quá rõ ràng, dù Hạng Mĩ Cảnh nghiêm túc phản đối cũng chẳng có ý nghĩa gì, thế là cô cũng nói: “Đâu chỉ có bạn trai không thôi đâu, mà mình còn kết hôn hai lần rồi”.

Âu Na thở dài: “Thôi bỏ đi bỏ đi, mình biết trước khi chính thức công khai, giữ bí mật là rất quan trọng, cậu không muốn nói, mình không hỏi nữa là được chứ gì”.

Hạng Mĩ Cảnh đầu hàng: “Mình đi bar”.

Kết quả ba giờ chiều, Dung Ngọc Lan kéo Hạng Mĩ Cảnh ra ngoài, nói có một shop nổi tiếng ngày mai sẽ chính thức khai trương, chiều nay đóng cửa chỉ phục vụ một mình Dung Ngọc Lan chọn trước.

Đãi ngộ đó đối với Dung Ngọc Lan mà nói chẳng là gì, trước kia Hạng Mĩ Cảnh cũng từng cùng Dung Ngọc Lan đi shopping theo kiểu như thế, có điều khi ấy hầu bao cô còn đầy ắp, lại muốn giữ thể diện cho Lâm Khải Sương, nên cũng tiện thể mua vài bộ quần áo, trang sức, không giống bây giờ, phải do dự năm lần bảy lượt mới dám mua một bộ lễ phục mặc đi dự tiệc gọi là tạm được.

Dung Ngọc Lan xưa nay không kiêu lời khen, thấy cô cầm một chiếc túi xách màu xanh ngọc hình bông tuyết lên, lập tức nói: “Mùa đông rồi, nên dùng những thứ có màu sắc sáng thế này. Con mắt của em đúng là rất đặc biệt, mau ngó giúp chị”.

Túi xách, trang sức trong cửa hàng này, thoạt nhìn thì không đặc biệt nhưng nhìn lâu sẽ thấy cũng không tệ, dù sao đồ ở đây cũng khá chất lượng lại được làm thủ công, kiểu dáng hình thức đều đang rất thịnh hành. Hạng Mĩ Cảnh ngẩng một lúc thấy cái nào cũng đẹp, vậy là giúp Dung Ngọc Lan đang thừa tiền chọn được không ít đồ.

Cuối cùng khi thanh toán, Dung Ngọc Lan quyết định mua tặng cô chiếc túi đi dự tiệc mà cô ngắm trúng coi như quà mừng cô quay về, cô thực sự không tiện nhận, nên nói: “Em đi chơi lâu như thế, chẳng mang về cho chị được món quà nào, sao còn dám nhận quà của chị”.

Dung Ngọc Lan kiên quyết đòi thanh toán: “Em quay lại là món quà tốt nhất rồi”.

Từ cửa hàng trưởng đến nhân viên đều rất nghe lời Dung Ngọc Lan, Hạng Mĩ Cảnh từ chối không được, sau khi nhận được quà đành khấn khoản yêu cầu: “Buổi tối em mời chị ăn cơm”.

“Được”. Dung Ngọc Lan nhận lời ngay, sau đó cười hỏi: “Chị có thể mời thêm hai người nữa cùng tham gia không?”.

Phản ứng đầu tiên là Hạng Mĩ Cảnh nghĩ đến Dung Trí Hằng và Dung Trí Dật, nhưng tối qua Dung Trí Dật vừa đi Vũ Hán, không thể về nhanh như vậy được, về phía Dung Trí Hằng, vào dịp cuối năm thế này, chắc cũng đang bận đối phó với đủ mọi loại tiệc tùng đàm phán.

Dung Ngọc Lan không định giấu giếm, nhanh chóng nói: “Sáng nay Sisley tới Thượng Hải. Đợt sinh nhật cô ấy bọn chị đều không về được, vốn định dành tối nay cho Ray, nhưng cậu ta tiễn Bạch lão tiên sinh về Los Angeles, còn không biết bao giờ quay lại. Vì vậy chị muốn bù đắp cho cô ấy”.

Hạng Mĩ Cảnh vẻ mặt khó xử: “Sinh nhật Từ tiểu thư, em không tiện làm phiền đâu”.

Dung Ngọc Lan khuyên: “Ồ Thượng Hải nó không có bạn, cũng quen biết em mà. Sinh nhật phải đông một chút, đáng tiếc Joe đi Vũ Hán, phải hơn tuần mới về, chỉ còn em và Victor, cậu ấy không phải kiểu người biết ăn nói trò chuyện, chả thú vị gì cả. Có mặt em, tốt xấu gì cũng còn có người để tán gẫu. Em không biết chứ, Sisley nghe nói em đi chu du khắp nơi trên thế giới, nó ngưỡng mộ em lắm đấy”.

Hạng Mĩ Cảnh vẫn băn khoăn: “Nhưng em chưa chuẩn bị quà sinh nhật”.

Dung Ngọc Lan bảo: “Thật sự nó không thiếu thứ gì, sau này em mời nó ăn một bữa cơm, hoặc cùng nó đi xem một bộ phim là được. Nếu nó thường xuyên ở Thượng Hải, chị hi vọng nó gần gũi với em hơn nữa”.

Trước đó Hạng Mĩ Cảnh nói muốn mời Dung Ngọc Lan ăn cơm, giờ thì thành cô cùng ăn cơm với ba người nhà Dung Ngọc Lan, khiến cô chẳng tìm được lí do nào thích hợp để từ chối, đành ngoan ngoãn theo Dung Ngọc Lan đến Danh Hiền.

Hai người bọn họ đương nhiên là tới sớm nhất. Chưa sáu giờ mà trời đã khá tối.

Phòng ăn được cải tạo lại từ phòng của biệt thự, bộ đồ ăn dành cho bốn người được bày chỉnh tề gọn gàng trên tấm khăn màu vàng nhạt, cửa sổ bằng kính sát đất nhìn ra một màu xanh mướt bên ngoài, có lẽ là sân sau của biệt thự.

Khi Từ Hi Lê đến, Hạng Mĩ Cảnh đang tập trung nghiên cứu thực đơn. Mùa này ăn cua khá hợp, cô nhìn quả bí ngô nhỏ bên trong đống gạch cua béo ngậy của bức ảnh in trong thực đơn, cảm thấy dịch vị dào dạt. Vừa ngược mắt lên thì nhìn thấy Từ Hi Lê với mái tóc dài thả trên vai được kẹp gọn gàng bằng một chiếc kẹp tóc nhỏ màu vàng, mặc bộ váy mùa đông màu trắng cũng viền vàng.

Không biết có phải vì con mắt nhìn người của Hạng Mĩ Cảnh đã thay đổi, hay Từ Hi Lê đã thật sự thay đổi. Mặc dù thấy ngũ quan dung mạo của Từ Hi Lê vẫn thế, nhưng thần thái rất khác, kiên nghị hơn, ngượng ngùng hơn. Cô rất tự nhiên liên tưởng tới Phương Tuấn Kiệt, nhưng lại tự nhắc nhở mình rằng có lẽ cô ấy thay đổi sau cái chết của cha.

Từ Hi Lê đã biết việc có mặt Hạng Mĩ Cảnh qua Dung Ngọc Lan, vì vậy chào hỏi cô với giọng vui mừng chứ không phải kinh ngạc.

Hạng Mĩ Cảnh vốn nên tỏ thái độ thoải mái thì giờ lại thấy bối rối, giật bắn mình xong mới vội vàng đứng dậy ôm Từ Hi Lê.

Ai biết Dung Trí Hằng lại đến sớm như thế, bước vào đúng lúc nhìn thấy cảnh hai người ôm nhau. Từ Hi Lê quay lưng về phía anh, Dung Ngọc Lan bị chắn mất tầm nhìn, nên người đầu tiên nhìn thấy Dung Trí Hằng lại chính là khuôn mặt đang tì lên vai Từ Hi Lê của Hạng Mĩ Cảnh.

Hạng Mĩ Cảnh nhanh chóng buông Từ Hi Lê ra, chào Dung Trí Hằng: “Dung tiên sinh”.

Từ Hi Lê quay người lại, sau đó nở nụ cười hiếm hoi: “Em cứ tưởng em tới sớm nhất, không ngờ lại là người sau cùng”.

38. Chương 38

Dung Ngọc Lan đứng dậy, mời Dung Trí Hằng và Từ Hi Lê ngồi vào bàn, miệng lại bảo Dung Trí Hằng: “Thế này là sớm lắm rồi phải không? Còn tưởng cậu đến người ta đã mang thức ăn lên hết rồi cơ”.

Dung Trí Hằng liếc mắt nhìn về phía quyển thực đơn đang để mở trước mặt Hạng Mĩ Cảnh, hỏi Dung Ngọc Lan: “Chưa chọn xong à?”.

Giám đốc nhà hàng lập tức lấy hai quyển menu khác lật ra đưa tới trước mặt Dung Trí Hằng và Từ Hi Lê.

Dung Trí Hằng bảo Từ Hi Lê: “Cua ở đây làm rất ngon, thử xem có thích cách chế biến của họ không”. Sau đó hỏi Hạng Mĩ Cảnh: “Theresa muốn ăn gì?”.

Hạng Mĩ Cảnh bị Dung Trí Hằng điểm danh đã cuống, lại càng không dám chọn món chính, bèn chọn những món ăn kem: “Bánh bao trứng”.

Đôi mắt vốn đang thăm quan thực đơn của Dung Trí Hằng khẽ ngược lên, rồi lại cụp xuống, tiếp tục lật xem.

Cuối cùng Dung Ngọc Lan chọn gà hấp và hải sản, Từ Hi Lê chọn món mướp xào và bánh bao nhân cua, thêm món bánh bao trứng của Hạng Mĩ Cảnh. Giám đốc nhà hàng đứng bên cạnh ghi món ăn, Dung Trí Hằng gọi một quả bí ngô đựng gạch cua, sau đó nói: “Món chính là cua, mà chẳng thấy mọi người chọn đúng chủ đề”.

Từ Hi Lê tâm trạng khá vui, cười đáp: “Vừa rồi em còn do dự giữa gạch cua và bánh bao, chọn cả hai sợ ăn không hết lại bị anh phê bình, giờ anh ba đã chọn rồi, em có thể yên tâm ngồi ăn”.

Dung Ngọc Lan tiếp lời: “Bữa này là để chúc mừng sinh nhật em, muốn ăn cả bàn toàn cua cũng không vấn đề gì”.

Từ Hi Lê bật cười, nghiêng đầu nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Cô xem, chỉ là một bữa tiệc sinh nhật nhỏ mà làm trở thành nghiêm trọng, khiến tôi cũng ngại”.

Dung Ngọc Lan mang Dung Trí Hằng ra trêu: “Em tưởng Victor lúc nào cũng có thời gian đi ăn một bữa tiệc toàn cua với em chắc? Một năm chỉ có một lần sinh nhật thôi”.

Từ Hi Lê cười nhìn Dung Trí Hằng, nói như ca ngợi: “Mấy món quà sinh nhật anh ba tặng em năm ngoái, không biết có phải do thư kí chọn không nữa, e rằng ngay cả anh cũng chẳng biết đó là quà gì phải không? Chiếc khăn choàng năm nay em rất thích, chất liệu chẳng kém mấy nhãn hiệu lớn là bao, màu sắc kiểu dáng đơn giản mà đẹp. Anh mua ở đâu thế?”.

Hạng Mĩ Cảnh đột nhiên nhớ ra nguồn gốc của chiếc khăn mà Từ Hi Lê đang nói đến, bỗng thoáng giật mình. Nếu Dung Trí Hằng kể đầu đuôi câu chuyện khiến cô phải đi mua quà giúp anh thì không sao, nhưng rõ ràng anh không phải là người có khả năng kể lể, e rằng anh sẽ chỉ thốt ra một câu đơn giản đại loại như: “Là Theresa chọn”. Cô không đủ tự tin là sẽ giải thích rõ được với Dung Ngọc Lan cũng như Từ Hi Lê, nên chỉ còn biết hi vọng vào Dung Trí Hằng.

Dung Trí Hằng để ý đến vẻ mặt của Hạng Mĩ Cảnh. Anh biết rõ lúc này cô đang nghĩ gì, ngập ngừng một lát, anh chỉ nói ngắn gọn: “Mua ở cửa hàng gần trang trại rươi nhỏ”.

Bữa cơm như thế này, dù cua có ngon tới đâu, Hạng Mĩ Cảnh cũng chẳng nuốt nổi.

Mãi mới tới màn ăn bánh ga tô. Cuối cùng Dung Ngọc Lan nhắc tới Phương Tuấn Kiệt, nói sinh nhật Từ Hi Lê sang năm, không chừng đã là Phương phu nhân rồi.

Dung Trí Hằng không nói gì, Hạng Mĩ Cảnh cũng chẳng có gì để nói.

Từ Hi Lê nghe xong câu nói của Dung Ngọc Lan thì đỏ mặt, vội vàng giải thích: “Không nhanh thế đâu”.

Dung Ngọc Lan cười: “Người ta chỉ quen ba thang năm tháng là kết hôn rồi, hai người có gì mà nhanh với chậm? hay là mùa xuân sang năm đính hôn trước đi”.

Từ Hi Lê càng ngượng ngùng, đá quả bóng sang cho Dung Trí Hằng: “Em nghe lời anh ba”.

Hạng Mĩ Cảnh vô thức nhìn Dung Trí Hằng.

Dung Trí Hằng không để lộ bất kì cảm xúc nào, không hiểu tán thành hay phản đối, nhưng có lẽ vì nghĩ đến tâm trạng của Từ Hi Lê, nên anh đột nhiên bật cười, đáp: “Bao giờ Phương Tuấn Kiệt sẵn sàng đón về thì khi ấy anh cũng sẵn sàng gả đi”.

Những cơn mưa phùn triền miên như bao phủ lấy cả thành phố, gió xào xạc như xuyên qua lớp cửa kính kiên cố đánh thẳng vào trái tim kiên cường nhưng cũng yếu đuối nhất của con người. Cảm giác ngay cả trái tim cũng lạnh tới phát run khiến người ta vô cùng nhớ nhung nhưng không khí nặng ảm ở miền Nam xa xôi.

Trong một ngày thời tiết xấu tệ hại như thế, đúng vào giờ chuẩn bị tan sở thì Hạng Mĩ Cảnh nhận được thông báo phải tới Tam Á dự diễn đàn kinh tế cùng Dung Trí Hằng và hai quản lí cấp cao của tập đoàn.

Buổi sáng Dung Ngọc Lan đã bay sang Nhật Bản để tắm suối nước nóng, nhiệm vụ này là do bộ phận hành chính của tập đoàn trực tiếp giao cho cô. Ban đầu cô còn tưởng bọn họ nhầm người, nhấn mạnh rằng mình là Hạng Mĩ Cảnh, nhân viên tổ chức sự kiện của Bảo Nhã, không phải thư kí của vị lãnh đạo nào, nếu có người cùng tên, xin hãy xác nhận lại để tránh làm lỡ việc của tập đoàn. Kết quả đối phương rất nghiêm túc thông báo với cô rằng, người họ tìm chính là Hạng Mĩ Cảnh của Bảo Nhã.

Cô vẫn cảm thấy có sai sót gì đó, nhưng điện thoại của Dung Ngọc Lan không gọi được, cô lại không thể hỏi trực tiếp Dung Trí Hằng, đang nghĩ xem có nên hỏi thăm tình hình từ Trình Học Chính, một trong hai vị lãnh đạo cao cấp cùng đi mà cô có quen biết sơ sơ không, thì thư kí thứ hai của Dung Trí Hằng là Điều Phân Vũ gọi điện thoại tới rất đúng lúc.

Giữa Hạng Mĩ Cảnh và Điều Phân Vũ vốn có quan hệ tình cảm từ vụ tặng trà, nên Điều Phân Vũ chẳng khách sáo vòng vo mà thẳng thắn cho Hạng Mĩ Cảnh biết. Người vốn phải đi cùng ba người Dung Trí Hằng

tới Tam Á tham dự diễn đàn kinh tế lần này là thư kí thứ nhất Đồng Già, như gia đình Đồng Già có chuyện, buổi trưa phải về Thẩm Dương rồi, về phần Diêu Phân Vũ, chị ta mang thai năm tháng, không thích hợp đi công tác. Thư kí của Trình Học Chính và thư kí của Đoàn Diệu Minh - một vị lãnh đạo cao cấp khác, thời gian trước đã để lộ rất nhiều bí mật trong công việc nên Dung Trí Hằng gạt ra khỏi danh sách. Kết quả trong rất nhiều thư kí chọn đi chọn lại không tìm được ai thích hợp, nên mới chọn tới người của Bảo Nhã, Hạng Mĩ Cảnh lại là người Tam Á, nên trở thành nhân vật thích hợp nhất.

Hạng Mĩ Cảnh hỏi Diêu Phân Vũ xem có thể thay người khác không, Diêu Phân Vũ thẳng thắn trả lời là không thể, sau đó nói đã gửi lịch trình cũng những chú ý cần thiết vào hòm mail cho Hạng Mĩ Cảnh.

Cô mở mail ra xem mà trong lòng vẫn mong còn cơ hội thay đổi, nhưng vừa nhìn lịch trình, thấy tám giờ sáng mai đã bay. Kéo xuống phía dưới, những việc cần chú ý dài tới hơn sáu trang giấy.

Năm giờ đúng, Âu Na tới kéo cô đi ăn lẩu. Cô vừa in lịch trình cùng những điều cần lưu ý ra, bắt lực bảo Âu Na: “Mình vừa nhận được một nhiệm vụ, sáng sớm mai phải đi Tam Á”.

Tinh thần vốn đang khá chán nản của Âu Na lập tức phấn chấn hẳn lên, không truy hỏi gì cô, mà cười hi hi nói: “vậy buổi tối về cậu chuẩn bị đi, mình không làm phiền nữa”.

Hạng Mĩ Cảnh thấy mình có rất nhiều việc phải chuẩn bị. Mặc dù lịch trình của họ được bố trí theo quá trình diễn ra diễn đàn kinh tế, việc ăn ngủ không cần cô lo, nhưng không ngờ những điều cần chú ý khi đi công tác của Dung Trí Hằng lại dài dằng dặc như thế.

Hành vì cử chỉ phải lịch sự, lời ăn tiếng nói phải đoan trang, xử lí công việc phải chu đáo rộng rãi, làm sai phải lập tức nhận sai và sửa chữa...những điều ấy thì cô hiểu, nhưng không ăn được hạt tiêu và lươn, miễn cảm với hoa ngọc lan, chỉ uống cafe đen...những vấn đề này thuộc về sở thích cá nhân mà. Có điều đại boss là đại boss, hoàn toàn có thể mang sở thích cá nhân vào trong công việc.

Trí nhớ của Hạng Mĩ Cảnh khá tốt, sau khi ghi nhớ xong bắt đầu lo lắng phải đối mặt với Diêu lập Trung thế nào khi quay về Tam Á.

Chuyện của Diêu Bội Bội và Tần Tâm Nghiên tạm thời cô sẽ giấu họ, nhưng không thể giấu mãi, oán cô cũng đành, cô đều chấp nhận. Vì đôi khi làm người như thế, biết ít một chút, biết muộn một chút, sẽ vui vẻ được lâu hơn.

Còn vì sao nhiệm vụ này lại phải vòng vo tam quốc bảy tám đường để cuối cùng rơi vào tay mình, cô cũng đã làm một cuộc phân tích rất nghiêm túc và đầy tính thực tiễn. Tự mình đa tình không được, giả ngốc giả nghèo cũng chẳng xong, nếu có những tình huống không hợp tình hợp lí xảy ra, cô sẽ quyết đoán cắt đứt nó càng sớm càng tốt, nhưng tiền đề là phải có tình huống như thế xuất hiện.

Trên thực tế, mọi chuyện diễn ra vào sáng hôm sau lại thuận lợi bất ngờ.

Hạng Mĩ Cảnh đến trước, Trình Học Chính và Đoàn Diệu Minh lần lượt tới sau, vì đã biết người đi cùng là Hạng Mĩ Cảnh, hai vị lãnh đạo cao cấp đi nhiều biết rộng, cư xử lại đúng mực không hề tỏ ra kinh ngạc và tò mò chút nào. Ba người trò chuyện một lúc, thì Dung Trí Hằng đến.

Chuyến bay sáng sớm nên không bị chậm, qua cửa kiểm tra an ninh và lên máy bay rất nhanh chóng, trật tự. Khoang hạng thương gia đã được đặt kín, ngoài hai ông bà lão hình như tới Tam Á để du lịch ra, mấy vị còn lại đều là các đại boss tới tham dự diễn đàn kinh tế lần này, trong số đó có Phương Tử Bác của tập đoàn Hải Thành.

Phương Tử Bác nhiều hơn Dung Trí Hằng hai tuổi, anh ta rất khách sáo với Dung Trí Hằng, mặc dù đều là người thừa kế tương lai của hai tập đoàn lớn, nhưng khí chất nhìn rõ ràng không bằng được Dung Trí Hằng. Anh ta mời Dung Trí Hằng ngồi cùng mình, rồi rất nhanh nói ra dự định tăng thêm đường vận chuyển quốc tế của tập đoàn Hải Thành.

Đã một năm rồi Hạng Mĩ Cảnh không gặp Phương Tử Bác, cảm thấy anh ta có béo hơn một chút, vì liên quan đến Bội Bội, nên cô không khỏi liếc về phía Phương Tử Bác mấy lần. Đúng lúc nghe Dung Trí Hằng hỏi lại: “Hai hôm trước khi tàu của các anh đi qua Malacca, vì vượt quá tải trọng mà bị giữ lại, chuyện này giải quyết xong chưa?”.

Phượng Tử Bác không ngờ Dung Trí Hằng lại đột nhiên hỏi một câu như thế, ngập ngừng hồi lâu trong bối rối, sau đó mới nhoẻn miệng cười đáp: “Tin tức của Dung tiên sinh thật nhanh nhạy”.

Hạng Mĩ Cảnh thấy vui, nhưng lại không dám biểu hiện ra mặt quá rõ ràng, đúng lúc thấy người ngồi cùng hàng ghế với mình là Trình Học Chính đang đọc một cuốn tạp chí du lịch, bèn hỏi: “Trình tổng rất thích du lịch phải không?”.

Trình Học Chính lắc đầu, cố ý hạ giọng nói thầm với Hạng Mĩ Cảnh: “Tôi không có thời gian, đành phụ trách bỏ tiền”.

Hạng Mĩ Cảnh khen ngợi: “Kiếm tiền cho vợ tiêu là một người đàn ông tốt”.

Trình Học Chính tiếp tục lắc đầu: “Tiêu chuẩn này của cô hơi thấp rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh bật cười, chuyển đề tài khác, hỏi: “Trình tổng đến Tam Á mấy lần rồi? Trong các dịp nghỉ cuối tuần phải không?”.

Lần này Trình Học Chính gật đầu, đáp: “Nhiều thì không dám nói nhiều, khoảng trên mười lần gì đó”. Sau đó còn cố tình lén liếc nhìn về phía Dung Trí Hằng một cái, mới hạ giọng nói tiếp: “Đây là lần đầu Dung tiên sinh tới Tam Á. Hôm qua anh ấy còn nói Thiên Nhai Hải Giác(1) nổi tiếng, lần này phải tới đó xem sao”.

(1) Góc biển chân trời.

Hạng Mĩ Cảnh chau mày: “Chỉ là hai tảng đá mà thôi, thực sự chẳng có gì đáng xem”.

Trình Học Chính gật đầu.

Hạng Mĩ Cảnh lại nói: “Người xưa đều nói, có tâm nguyện nào đó chưa được thực hiện, không thể tới Thiên Nhai Hải Giác”.

Trình Học Chính lắc đầu: “Có lẽ đối với Dung Trí Hằng mà nói, không tồn tại cái thứ gọi là tâm nguyện không thể thực hiện”.

Hạng Mĩ Cảnh cho rằng Trình Học Chính nói có lí. Đối với một người sống trong lụa là gấm vóc, lầu son gác tía như Dung Trí Hằng mà nói, “không thể thực hiện” không có khả năng tồn tại.

Bầu trời Tam Á rực rỡ tươi sáng khiến người ta phát ghen tị.

Tổ anh ninh của đơn vị tổ chức diễn đàn cho xe riêng tới đón họ,

Hạng Mĩ Cảnh rất tự giác xếp hàng sau cùng, không dám diễn vở kịch giành ghế trước sợ ngồi ghế sau với những ông trùm trong giới tài chính, vì vậy khi cô lên được xe, cũng chỉ có vị trí ở hàng ghế cuối cùng là còn trống.

Cô vốn không định tiêu tốn tế bào não vào những vấn đề không thuộc phạm vi nghiệp vụ của mình, nên vui vẻ đi xuống cuối xe, lòng lâng lâng vui sướng ngắm nghía phong cảnh bên ngoài.

Đơn vị tổ chức diễn đàn kinh tế lần này có khách sạn riêng, bình thường vẫn mở cửa đón khách, nhưng mỗi năm khi diễn đàn kinh tế được tổ chức đều đóng cửa để phục vụ nội bộ, đảm bảo an toàn cho đại biểu tham dự.

Có lẽ vì phòng trong khách sạn đầy đủ, cũng có thể để đảm bảo bí mật cho các đoàn đại biểu, nên bốn người trong đoàn của Hạng Mĩ Cảnh được bố trí bốn phòng liền kề đối diện nhau.

Sáng mai diễn đàn mới chính thức bắt đầu, sau một giờ chiều nay, có hai phóng viên thuộc hãng truyền thông của nước ngoài và một phóng viên của Hồng Kông tiến hành phỏng vấn Dung Trí Hằng, vì vậy Hạng Mĩ Cảnh sắp xếp hành lí qua loa xong cùng người phụ trách của ba hãng truyền thông kia tiến hành bàn bạc nội dung phỏng vấn trước, khi đến nhà hàng ăn buffet thì đúng vào giờ cao điểm nên rất đông.

Cô luôn nhớ Dung Trí Hằng không thích người khác lãng phí đồ ăn, nên lấy một bát cơm rang và ít rau xanh xong vội vàng về bàn ngồi cùng mọi người. Cô không tiện cắt ngang cuộc nói chuyện giữa Dung Trí Hằng và Lí Lệnh Khải nên định tranh thủ ăn, đợi khi Dung Trí Hằng ăn xong rồi đi cô cũng sẽ lập tức đi theo báo cáo tình hình.

Ai ngờ ăn cơm rang lại nuốt vội, nên chỉ được vài miếng bắt đầu nấc, đúng lúc ấy mấy người ngồi cùng bàn lại im lặng không nói gì, tiếng nấc của cô vang lên rất không thích hợp, không tránh khỏi bị mọi người quay sang nhìn.

Da mặt cô không mỏng lắm, nhưng lúc này vừa cảm thấy ngứa, lại vừa mãi nghĩ xem nên nói gì để hoá giải không khí gượng gạo lúc này, thì nghe Dung Trí Hằng ngồi đối diện nói: “Uống cái này”. Sau đó một quả dứa tươi được Dung Trí Hằng đặt lên mặt kính xoay của bàn ăn, chậm chậm tới trước mặt cô.

Cô nhận không được, mà không nhận cũng chẳng xong.

Dung Trí Hằng thấy cô do dự, nói thêm câu nữa: “Chưa uống bao giờ?”.

Rõ ràng Dung Trí Hằng đang coi nơi này như phòng ăn nhà mình, hoàn toàn không hề để tâm tới cảm nhận của hai người còn lại. Nhưng cô không dám do dự thêm nữa, lập tức cầm quả dứa lên, nói một câu rất đúng mực: “Cảm ơn Dung tiên sinh”.

Những người có mặt trong bàn ăn đều là những người tinh ý, tế nhị, trước khi còn chưa nắm rõ tình hình cụ thể không ai dám mạo hiểm nói những lời không nên nói, sau màn đó, bọn họ việc ai ngườiấy làm.

Uống vài hớp nước dứa Hạng Mĩ Cảnh đã hoàn toàn trấn áp được cơn nấc, Dung Trí Hằng hình như cũng không vội, ngồi nói chuyện với Diệp Chí Khiêm không hề có ý định rời đi. Cô ăn xong, cứ yên lặng ngồi đó nhìn thì giống như đang giục Dung Trí Hằng, vậy là đứng dậy đi lấy bánh ngọt và hoa quả để ăn.

Khoảng gần một giờ, Dung Trí Hằng mới đứng dậy.

Hạng Mĩ Cảnh vội vàng theo sau, thông báo anh sẽ trả lời phỏng vấn của truyền hình Hồng Kông trước, sau đó mới tới hai hãng truyền thông của nước ngoài.

Địa điểm phỏng vấn là phòng khách riêng của khách sạn, hãng truyền hình Hồng Kông đã đến trước để làm công tác chuẩn bị. Sau khi Dung Trí Hằng tới đó, rất lịch sự chào hỏi họ, rồi ngồi lên sofa quay thử.

Hạng Mĩ Cảnh vẫn tưởng Dung Trí Hằng nói tiếng Anh lưu loát hơn tiếng Trung, nhưng không ngờ anh nói tiếng Quảng Đông còn hay và lưu loát hơn, thậm chí dùng từ cũng rất chuẩn. Cuộc phỏng vấn diễn ra hơn nửa tiếng đồng hồ, không nghiêm túc buồn chán như cô vẫn tưởng tượng. Có điều cô chưa từng xem buổi phỏng vấn nào của anh, một là vì anh rất ít khi nhận lời phỏng vấn, hai là cô không phải người quan tâm xem hôm nay tập đoàn kiếm được nhiều hơn hôm qua bao nhiêu.

Sau khi ba cuộc phỏng vấn kết thúc đã gần bốn giờ chiều.

Buổi tối Phương Tử Bác mời họ ăn cơm, Hạng Mĩ Cảnh không muốn tham gia, hơn nữa cũng chỉ rảnh tối nay để đi thăm Diêu Lập Trung, vậy là cô xin phép Dung Trí Hằng.

Dung Trí Hằng cũng không ưa Phương Tử Bác lắm, nên vui vẻ đồng ý cho cô nghỉ phép.

Tối qua Hạng Mĩ Cảnh có gọi điện cho Diêu Lập Trung nói sẽ về nhà một chuyến, mặc dù không hẹn thời gian cụ thể, nhưng giờ này về, cũng không bị coi là quá đột ngột.

Trước đó cô có gửi cho Diêu Lập Trung một món tiền, để cậu thuê cửa hàng bán đồ nướng. Mùa đông, du khách đến đây rất đông, tối gần tối, quán đang đông khách.

Thấy Hạng Mĩ Cảnh đến, Diêu Lập Trung muốn đóng cửa không nhận khách nữa, nhưng cô thấy không cần thiết nên không để cậu làm thế.

Diêu Lập Trung xào cho cô mấy món, rồi giao lại công việc cho vợ, vừa ăn vừa nói chuyện với Hạng Mĩ Cảnh.

Cô vốn định nói rằng mình đã tìm được Tần Tâm Nghiên, nhưng nghĩ thì dễ mà mở miệng ra nói thì khó, suy nghĩ một lúc, cô quyết định đợi một thời gian nữa sẽ cùng về với Tần Tâm Nghiên.

Đương nhiên Diêu Lập Trung nhắc tới Bội Bội, nói trẻ con chưa hiểu chuyện, mong cô hãy chăm lo quan tâm hơn tới em. Cô thấy tóc mai Diêu Lập Trung đã điểm bạc, sắc da vàng vọt, bao nhiêu lời định nói lại vội vàng nuốt xuống. Nếu một hai năm nữa Bội Bội mới hoàn toàn tách khỏi được Phương Tử Bác, vậy thì không cần thiết phải để cha mẹ già lo lắng thêm.

Lòng chất chứa nhiều nỗi buồn bực, nên Hạng Mĩ Cảnh không ở cửa hàng lâu, khoảng hơn bảy giờ cô quay lại khách sạn.

Thành phố này không lớn, cũng không đủ phồn hoa, nhưng vào mùa này khá đông khách du lịch. Lái xe nghe cô nói giọng phổ thông rất chuẩn, lại thấy cô bảo về khách sạn, tưởng cô là người nơi khác đến, bèn đưa cô đi quanh thành phố hai vòng.

Cô không vội, hơn nữa đã lâu không về chơi, cũng muốn ngắm lại những phong cảnh cũ, cảm giác không tệ lắm.

Về đến khách sạn gần chín giờ.

Nơi này cách xa trung tâm thành phố, gần như phơi mình trước biển, không bị cản bởi bất kì vật gì, một vài vị khách tới tham dự diễn đàn kinh tế đang tản bộ trò chuyện bên ngoài khách sạn.

Hạng Mĩ Cảnh nhìn thấy Trình Học Chính và Đoàn Diệu Minh cũng nằm trong số đó, vậy là cô đoán có lẽ bữa tối với Phương Tử Bác đã kết thúc. Ở nơi này, những nơi vui chơi giải trí cùng những nơi tiêu tiền có đẳng cấp ít tới đáng thương, ăn cơm xong rất khó bố trí tiết mục tiếp theo.

Trình Học Chính nhìn thấy Hạng Mĩ Cảnh, cười hỏi cô: “Một mình cô lên bỏ đi vui chơi ở đâu thế?”

Hạng Mĩ Cảnh thật thà đáp: “Tôi về thăm nhà”.

Trình Học Chính gật đầu, hỏi tiếp: “Cũng may cô không đi ăn cùng, tối nay Phương tổng uống rượu rất hăng, suýt nữa chúng tôi đã bị đánh bại đấy”.

Đúng là Hạng Mĩ Cảnh ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người Trình Học Chính và Đoàn Diệu Minh, nhưng thấy bước chân của họ vẫn vững vàng, cô lạnh lợi, bèn nói: “Nhìn hai người thế này mà bảo là bị hạ gục, thì có lẽ bọn họ đã gục hẵn dưới đất rồi nhỉ?”, sau đó hỏi: “Dung tiên sinh không đi cùng hai người sao?”.

Trình Học Chính cười, đáp: “Những người anh ấy phải gặp quá nhiều, căn bản không có thời gian để đi hít gió biển”.

Hạng Mĩ Cảnh gật đầu, cáo từ: “VẬY TÔI VỀ PHÒNG TRƯỚC”.

Đi thang máy lên phòng, cô đang suy nghĩ xem mình có nên tới báo cáo với Dung Trí Hằng là đã về rồi không? Nhưng nếu anh đang gặp vị khách quan trọng nào đó trong phòng, cô gõ cửa bước vào liệu có làm phiền anh?

Kết quả cửa phòng Dung Trí Hằng không đóng, phòng cô lại ở đối diện phòng anh, muốn lảng lạng về phòng là không thể, vì vậy cô chủ động tới báo cáo anh.

Phòng khách nhỏ trong phòng Dung Trí Hằng đang có bốn năm người ngồi, có người cô biết, cũng có người cô không biết. Anh thấy cô về, không đợi cô lên tiếng, bèn gọi ngay: “ĐUN NƯỚC”.

Cô là thư kí, rời khỏi chủ nhân mà mình phải phục vụ đã gần năm tiếng đồng hồ, vừa về đã bị sai đi đun nước, thực sự không thể từ chối. Cô nhanh nhẹn đun nước rồi pha ổi vị khách một tách trà, xong mọi việc lại tự giác ra ngoài chờ.

Có lẽ vì khá đông người, muốn nói tới vấn đề cụ thể của một cá nhân nào đó là không thể, Hạng Mĩ Cảnh nghe họ nói năng khách sáo lại thận trọng, de chừng lẫn nhau, hơn mười giờ thì cáo từ ra về.

Cô thu dọn tách trà, Dung Trí Hằng đi vào gian phòng. Sau khi cô rửa tách trà sạch sẽ rồi mang cất, muốn hỏi anh còn yêu cầu nào khác không, thì anh từ trong phòng trong bước ra, hỏi cô: “Buổi tối ăn không no, gần đây có quán ăn vặt nào đặc sắc không?”.

Buổi tối Phương Tử Bác mời, đặc sản trên núi có thể không có, nhưng hải sản chắc chắn sẽ là đồ tươi ngon nhất, có điều bữa cơm xã giao, cho dù trên bàn đầy cao lương mỹ vị cũng không có cơ hội nếm nếm một hai món. Hạng Mĩ Cảnh hiểu lí do Dung Trí Hằng ăn không no, nhưng giờ này cũng chỉ có mấy quán ăn ven đường là còn mở cửa, cô thật lòng cho rằng Dung Trí Hằng sẽ không chịu đến đó, vì vậy khéo léo nói: “Khách sạn chắc có đồ ăn phục vụ tại phòng, để tôi hỏi xem họ có những món gì?”.

Dung Trí Hằng lập tức từ chối, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Ở đâu bán mì Hải Nam địa phương?”.

Hạng Mĩ Cảnh đành cầm thẻ phòng rồi đi theo, thận trọng tiêm cho Dung Trí Hằng một mũi phòng bị: “Giờ chỉ có những quán ven đường là còn mở cửa thôi, hơn nữa cũng phải tìm, không biết chừng họ đã về hết rồi cũng nên”.

Dung Trí Hằng rất cao hứng: “Vậy thì tìm xem sao”.

Những người đi tản bộ quanh khách sạn đã về phòng đi nghỉ gần hết, bảo vệ thấy Hạng Mĩ Cảnh và Dung Trí Hằng giờ này còn ra ngoài, bèn nhắc họ chú ý an toàn.

Khu vực này là nơi tập trung những khách sạn lớn, đèn đường sáng choang, nhưng người thì không gặp ai, Hạng Mĩ Cảnh lo lắng cho người cao quý như Dung Trí Hằng ngộ nhỡ bị tổn thương, nên nói với anh ta lần nữa: “Dung tiên sinh, hay là tôi đi mua mì Hải Nam, anh về khách sạn nghỉ ngơi trước đi”.

Dung Trí Hằng này giờ vẫn đi trước cô bỗng dừng bước, quay người lại nhìn cô, nói rất nghiêm túc: “Tôi đã từng học võ”.

Cô “hả” một tiếng khá lớn.

Anh ra hiệu cho cô đi lên song song với mình, đợi cô tới nơi, hai người cùng đi anh mới nói tiếp: “Hồi nhỏ sau khi chiến thắng một cơn bạo bệnh, bà đã mời một sư phụ về dạy võ cho tôi, tôi luyện bảy tám năm liền”.

Cô cảm thấy không thể tin được, nói thẳng: “Tôi còn tưởng các hoạt thể chất của anh nên là cưỡi ngựa, đấu kiếm và ném đĩa bay chứ”.

Anh kể: “Hồi hai mươi tuổi tôi ngã từ trên lưng ngựa xuống, suýt nữa thì hãy cột sống, nằm trên giường hai tháng, sau này bà không cho phép tôi cưỡi ngựa nữa”.

Cô nghe anh hai lần nhắc đến bà nội, đột nhiên có cảm giác cuộc sống của anh không được tự do tự chủ như cô vẫn tưởng.

Anh lại không thấy có gì là bất thường, hỏi ngược lại cô: “Còn cô?”.

“Tôi?” Cô thoáng chau mày. “Tôi cái gì?”

Anh đoán: “Các hoạt động thể chất của cô có phải là đi shopping, ăn uống, xem các buổi biểu diễn ca nhạc, cùng lắm là bơi chứ gì?”, sau đó nhanh chóng bổ sung thêm: “Có lẽ cô thường đi bar nữa”

Cô nhún vai, lắc đầu: “Trước kì nghỉ phép dài ngày vừa rồi, công việc của tôi rất bận, nếu có thời gian thì tôi chỉ muốn về nhà ngủ thôi”.

Anh gật đầu tỏ ý hiểu.

Cô sợ những lời vừa rồi khiến anh hiểu lầm là mình oán trách công ty, vội nói tiếp: “Có điều đãi ngộ của công ty rất tốt, môi trường làm việc lại càng tốt, bận một chút cũng đáng”.

Anh nói: “Orchid lãnh đạo các cô rất tốt”.

Cô gật đầu, đúng lúc nhìn thấy có một quán ăn đêm ven đường vẫn còn mở cửa, cô nói với Dung Trí Hằng: “Dung tiên sinh, bên kia có một quán ăn, chúng ta qua đó xem sao nhé?”.

Dung Trí Hằng nhìn về phía ấy, chau mày: “Nhanh thế đã đến rồi à?”.

Quán ăn đêm này không lớn lắm, chỉ có năm chiếc bàn vuông, hai bàn đã có khách, chủ quán là một đôi vợ chồng còn trẻ, rất nhiệt tình mời Dung Trí Hằng và Hạng Mĩ Cảnh vào trong.

Nhân lúc Dung Trí Hằng đi thăm quan các nguyên liệu, đồ ăn bày trong quán cô vội rút giấy ăn từ trong túi ra lau sạch bàn hai lần. Khi cô quay người lại, thấy Dung Trí Hằng vẫn đứng trước quầy. Cô không dám nói với Dung Trí Hằng chưa từng ăn ở quán ven đường, nhưng chắc chắn số lần sẽ rất ít, mà có khi chuyện ấy xảy ra từ hồi anh còn là học sinh. Có lẽ anh ngại không dám nói không ăn nữa, vậy là cô đi đến bên anh, chủ động đề nghị: “Hay là tối mai vào thành phố ăn mì Hải Nam?”.

Dung Trí Hằng không nghe lời khuyên của cô, ngược lại gọi chủ quán cho hai bát mì Hải Nam.

Thực ra mùi vị món mì Hải Nam ở quán này không tệ, sau khi ăn một miếng anh còn khen ngon, lại thêm đang đói, nên chỉ cầm cúi tập trung ăn.

Cô thấy anh ngồi ăn mì Hải Nam trong quán ăn ven đường bằng tư thế vô cùng tao nhã, đột nhiên nhớ đến hai ngày ở trên đảo với Phương Tuấn Kiệt. Trước kia cô cứ nghĩ rằng Phương Tuấn Kiệt sẽ không bao giờ ăn thịt nướng được bằng xiên que trúc, giờ cô lại cho rằng Dung Trí Hằng không nên ngồi ở quán ven đường ăn món mì đặc sánh kia, nhưng trên thế gian này làm gì có nhiều “sẽ không” với “không nên” như thế?

Cô sợ mình sẽ để lộ tâm trạng buồn bã khi nhớ tới tình cảm đã qua khiến Dung Trí Hằng phát hiện ra bất thường, thế là vội vàng đứng dậy tới sạp hoa quả cách đây không xa mua nước dừa uống.

Cuối cùng uống hết nước dừa, cô cầm nguyên quả dừa rỗng trên tay quay về.

Dung Trí Hằng hỏi cô cầm có nặng không, lúc ấy cô mới giật mình bừng tỉnh, làm động tác hút thêm hai hút nữa, sau đó ném vào thùng rác ven đường.

Hai người đi vào khách sạn không xa, nên lúc quay về chỉ mất mười phút.

Bảo vệ vẫn chưa thay ca, nhưng thận trọng kiểm tra thẻ ra vào của họ.

Xong xuôi đầu đấy, Dung Trí Hằng không đi về phía thang máy.

Hạng Mĩ Cảnh tưởng anh nhớ nhầm, lên tiếng nhắc: “Thang máy bên kia mà”.

Hướng mà Dung Trí Hằng đi đến là chiếc sofa ở bên phải của sảnh lễ tân, anh nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Tôi đợi người”.

Hạng Mĩ Cảnh nhất thời không nghĩ ra trong số những người còn chưa tới kia có ai đáng để Dung Trí Hằng phải đích thân ngồi đợi vào giờ này, nhưng nếu sắp đang ngồi đợi, cô không có lí do gì quay về phòng ngủ trước.

Cũng may chỉ phải đợi chưa đến hai mươi phút, có hai chiếc xe từ từ lướt đến trước cửa khách sạn.

Năm phút trước Dung Trí Hằng nhận một cuộc điện thoại, xác định trên xe có người mà mình đang đợi, nên anh hoàn toàn không chút do dự đứng dậy đi ra ngoài.

Hạng Mĩ Cảnh vội đi theo sau anh, cô hơi nghiêng mặt, muốn sớm nhìn xem đối phương là ai.

Người đầu tiên xuống xe là một người đàn ông Trung Quốc mặc chiếc áo khoác da màu đen khá thoải mái, tuổi tác tương đương Dung Trí Hằng, có khí chất, diện mạo đoan chính, nhưng rất lạ, hơn nữa nhìn tổng thể thì còn chưa đạt được tiêu chuẩn mũ áo chỉnh tề, ngược lại nhìn khá lảng tử, Hạng Mĩ Cảnh không tin người mà Dung Trí Hằng không chịu đi ngủ ngồi đợi là anh ta. Nhìn ra phía sau, mới phát hiện người đi xuống từ chiếc xe thứ hai là Bạch Tiên Niệm và Phương Tuấn Kiệt.

Cô bỗng hiểu ra người Dung Trí Hằng đợi là Bạch Tiên Niệm. Điều đó cũng không có gì kì quái, hai nhà Dung, Bạch cùng phát triển ở Mĩ, quan hệ tốt, hơn nữa Bạch Tiên Niệm còn là trưởng bối của trưởng bối, Dung Trí Hằng là người hiểu lễ nghĩa phép tắc như thế đương nhiên sẽ không để xảy ra sơ suất.

Dung Trí Hằng bước tới chào hỏi Bạch Tiên Niệm, sau đó mới quay sang chào hỏi người khoác chiếc áo da kia, đó chính là lão ngũ của Bạch gia Bạch Dịch Dụ, cuối cùng gật đầu với Phương Tuấn Kiệt, người mà bình thường anh thường xuyên gặp gỡ.

Hạng Mĩ Cảnh không có hứng thú nhìn về phía Bạch Tiên Niệm, cô lại không quen Bạch Dịch Dụ, và cũng không muốn bắt gặp ánh mắt của Phương Tuấn Kiệt, vì vậy đành duyên dáng đứng sau lưng Dung Trí Hằng như một thư kí thực thụ.

Đi theo Bạch Tiên Niệm vốn có năm người, lại thêm Dung Trí Hằng cùng ba vị lãnh đạo của đơn vị tổ chức kèm nhân viên phục vụ, khi vào thang máy, Hạng Mĩ Cảnh rất tự giác không chen chân vào không gian chật hẹp ấy.

39. Chương 39

Dung Trí Hằng đang mãi trò chuyện cùng Bạch Tiên Niệm, lần này không gọi Hạng Mĩ Cảnh đi theo.

Hạng Mĩ Cảnh đợi cửa thang máy khép hẳn lại, lòng mới thấy nhẹ nhõm. Cô vẫn không tìm được mà suy đoán phản ứng trong nội tâm của Phương Tuấn Kiệt khi nhìn thấy cô xuất hiện vào lúc này, có điều nhìn hình ảnh mình được phản chiếu trước cửa thang máy bằng thép sáng bóng cô ngẩn người mất một lúc, quyết định không nên lãng phí tế bào não để suy đoán về phản ứng của anh làm gì.

Thang máy nhanh chóng xuống lại tầng một, cô vừa không biết Bạch Tiên Niệm ở đâu, lại cũng không định tới chỗ vô vị đó, nên bấm nút về thẳng phòng.

Nhấc tay xem giờ, gần mười một rưỡi, không còn sớm nữa. Cầm đồ ngủ định đi tắm, chuông cửa vang.

Cô giật mình, nhưng rồi lập tức gạt đi ngay. Chậm chậm bước ra cửa, nhìn qua mắt mèo, người đứng ngoài lại là Dung Trí Hằng. Cô giật mình thêm lần nữa, đứng như trời trồng không động dậy.

Dung Trí Hằng đợi một lúc không thấy có phản ứng, lại nhấc tay lên bấm chuông.

Lần này không thể lẩn tránh, nếu anh thật sự có ý định gì, thì nhân cơ hội này cô sẽ nói thẳng, vậy là lên tinh thần, mở cửa trong tư thế khá hùng dũng.

Dung Trí Hằng xoè tay trước mặt cô, sau đó nói: “Có phải nên đưa cho tôi thứ gì không?”

Cô hoàn toàn không hiểu.

Anh cười nhắc: “Cô không muốn tối nay tôi ngủ ngoài hành lang chứ? Chìa khoá phòng tôi”.

Cô sực nhớ ra, vội vàng chạy vào phòng lấy chìa khoá cho anh, giải thích: “Thực sự xin lỗi, tôi quên mất”.

Anh gạt đầu, nhận chìa khoá phòng và nói: “Có trí nhớ tốt quá sẽ không còn nhiều niềm vui nữa”.

Đêm nay thật khó ngủ, rõ ràng phòng khách sạn cách bãi biển khá xa, nhưng Hạng Mĩ Cảnh luôn có cảm giác nghe thấy tiếng sóng xô bờ bên tai, khiến cô thấy ồn ào không yên. Tối hơn năm giờ thì không thể nằm mãi trên giường được nữa, vậy là cô bèn bật dậy.

Kéo rèm cửa sổ, trời xanh sẫm, qua những tán cây thưa thớt, mặt biển với đợt thủy triều sớm đang dâng ngoài kia vẫn một màu tối sẫm, mặt trời màu vàng lấp ló phía sau đường chân trời, rõ ràng chỉ không lâu nữa mặt trời sẽ ló rạng và trải ánh sáng rực rỡ xuống khắp nơi, nhưng trong lòng cô lại mong trời đừng mau sáng như thế.

Hạng Mĩ Cảnh chỉ đứng trước cửa sổ một lúc, nhanh chóng lấy lại tinh thần, đi tắm rửa, trước sáu giờ rưỡi cô đã làm vệ sinh cá nhân xong.

Chín giờ sáng nay diễn đàn chính thức khai mạc, có không ít quan chức chính phủ tham dự, bao gồm cả nhân vật có khả năng ảnh hưởng lớn đến cộng đồng doanh nghiệp Trung Quốc ở Đài Loan, Đại Lục, Hồng Kông. Dung Trí Hằng là một trong ba vị đại biểu cho hiệp hội doanh nghiệp, phải lên phát biểu khai mạc.

Nội dung bài phát biểu đã thảo xong, Hạng Mĩ Cảnh chuẩn bị hai bản, một bản đưa cho Dung Trí Hằng hôm qua, Bản còn lại cô đã soát đi soát lại những hai lượt. Độ dài khoảng bảy tám phút, nội dung tương đối thực tế khả thi, mặc dù thiếu chút hài hước kiểu Mĩ mà cô vốn nghĩ Dung Trí Hằng nên có, nhưng xét tổng thể thì lại rất phù hợp với phong cách làm việc nghiêm túc chăm chỉ của anh.

Sau khi màn khai mạc kết thúc sẽ dành một tiếng đồng hồ cho các phóng viên, nhân vật tham gia phỏng vấn chính chủ yếu là quan chức chính phủ, còn Dung Trí Hằng và những thương gia khác có khả năng sẽ chia nhau trả lời phỏng vấn.

Thực ra buổi sáng không có việc gì cần tới Hạng Mĩ Cảnh, nên cô đến nhà ăn, gặp Trình Học Chính có thói quen dậy sớm tập thể dục, còn bị anh ta cười hỏi: “Tuổi còn trẻ mà sao không ngủ nướng?”.

Tối qua cô ăn nửa đĩa mì Hải Nam, cả đêm dạ dày phải hoạt động không được nghỉ ngơi, đến giờ đói ngấu ngiến, cô lấy một ít đồ ăn về chỗ ngồi, cười trả lời Trình Học Chính: “Vốn định ra ngoài ngắm mặt trời

mọc, nhưng đi được nửa đường thì chợt nhớ ra đi ngắm mặt trời một mình thì không thích hợp lắm, nên mới vòng về đây. Sớm biết anh dậy chạy buổi sáng ngoài bờ biển, thì tôi đã đi cùng anh”.

Trình Học Chính cười: “Đến chỗ này toàn những người phụ nữ mạnh mẽ, túi tiền to, bụng to, đầu to, khuôn mặt cũng to, có mỹ nhân như cô đi cùng, thì tôi đúng là nở mày nở mặt”.

Cô gật đầu phụ họa: “Không làm được nhân vật chính đầy sức mạnh thì đành làm bình hoa cũng tốt”.

Hai người trò chuyện một lúc, bắt đầu có khách lục đục kéo vào nhà hàng.

Bạch Tiên Niệm cũng đến rất sớm, mặc dù người ở đây không phú thì quý, nhưng vì ông ta tuổi tác đã cao, lại có năm sáu người đi theo, nên khó tránh khỏi bị người khác nhìn ngó.

Đi cùng Bạch Tiên Niệm đương nhiên là Phương Tuân Kiệm, Bạch Dịch Vụ mà Hạng Mĩ Cảnh gặp tối qua không thấy đâu. Nhà hàng rộng, sạch sẽ, ngăn nắp, cô có cảm giác Phương Tuân Kiệm chắc không thấy mình, lại cảm thấy anh sống thật chẳng mấy dễ dàng.

Trình Học Chính thường thích cười đùa, nhìn thấy Bạch Tiên Niệm và Phương Tuân Kiệm, thì cười nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Người thân của sếp lớn đến rồi. Đáng tiếc tên tuổi của tôi mờ nhạt, đột nhiên chạy tới chào hỏi không thích hợp lắm”.

Hạng Mĩ Cảnh hiểu ý của Trình Học Chính, cô im lặng cụp mắt. Tối qua Dung Trí Hằng đợi Bạch Tiên Niệm, có lẽ vì ông ta là trưởng bối, nhưng e cũng vì liên quan tới Từ Hi Lê. Nếu sau này Từ Hi Lê được gả cho Phương Tuân Kiệm, thì mối quan hệ lợi ích giữa hai nhà Dung, Bạch chắc chắn sẽ vô cùng vững chắc. Nói cách khác, nếu có thể bỏ đi hai từ “nếu như”, Từ Hi Lê lấy Phương Tuân Kiệm, là điều không thể thay đổi.

Trình Học Chính thấy Hạng Mĩ Cảnh bỗng dưng im lặng, nhất thời không đoán được nguyên nhân, thấy mình ăn đã lưng lửng bụng, định quay về phòng, bèn nói: “Về tắm một cái, chuẩn bị tối hội trường được rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh cũng đứng dậy cùng Trình Học Chính.

Hai người đi được nửa đường, thì gặp Đoàn Diệu Minh.

Trình Học Chính mỉm cười, chau mày hỏi Đoàn Diệu Minh: “Sao không mời Dung tiên sinh cùng đến?”.

Đoàn Diệu Minh trả lời rất nghiêm túc: “Cũng mời rồi, nhưng không thấy anh ấy trả lời, chắc còn đang ngủ”.

Trình Học Chính nhìn đồng hồ, con chưa đến bảy rưỡi, vậy là nói: “Còn sớm, còn sớm, đợi đến tám rưỡi hãy đánh thức anh ấy”.

Kết quả khi Hạng Mĩ Cảnh lẳng lặng chờ đợi Dung Trí Hằng tự dậy, đến tám rưỡi cũng không thấy phòng đối diện có động tĩnh gì. Cô bắt đầu cuống, đi sang gõ cửa.

Dung Trí Hằng có lẽ đang chuẩn bị sửa soạn ra ngoài, cô mới gõ được một tiếng, chưa kịp gọi tên anh, anh đã mở cửa.

Cô vô thức đứng lùi về phía sau một bước, cung kính nói: “Dung tiên sinh, sắp khai mạc rồi”.

Dung Trí Hằng mặc bộ vest màu xanh xám, cà vạt màu đỏ sẫm thắt rất chuẩn mực. Mặc dù những diễn đàn được tổ chức kiểu này không phải nổi tiếng thế giới, nhưng trong cộng đồng người Hoa lại có ảnh hưởng rất lớn. Anh là đại biểu của những người kế thừa trẻ tuổi, hôm nay có lẽ là ngày quan trọng để anh đăng hoàng thể hiện khả năng của mình. Nhưng Hạng Mĩ Cảnh thoáng nhìn, thấy anh mặc đồ đẹp song sắc mặt hơi nhợt nhạt.

Dung Trí Hằng biết tình trạng sức khỏe không tốt của mình khiến Hạng Mĩ Cảnh bất ngờ, nhưng anh không tốn công giải thích, mà chỉ dặn cô lập tức gọi Trình Học Chính cùng Đoàn Diệu Minh nhanh chóng tới nơi tổ chức.

Trình Học Chính đang ngồi đợi trong phòng Đoàn Diệu Minh, nghe tiếng Dung Trí Hằng, hai người lập tức bước ra.

Thấy sắc mặt không được tốt lắm của Dung Trí Hằng, Trình Học Chính lên tiếng quan tâm đầu tiên: “Dung tiên sinh, có cần ăn chút gì trước không?”.

Không rõ có phải khó chịu trong người hay không, mà Dung Trí Hằng chẳng thèm trả lời Trình Học Chính lấy một tiếng, chỉ xua tay nói không cần, cố gắng sải bước về phía thang máy.

Hạng Mĩ Cảnh theo sau ba người bọn họ tới hội trường. Dãy ghế đầu tiên dành cho đại biểu vẫn chưa có ai ngồi, nhưng những hàng ghế phía sau thì đã chật kín, chỉ còn một hai hàng phía trên trống là do các nhân vật lớn chưa đến.

Dung Trí Hằng ngồi ghế đầu tiên, Trình Học Chính và Đoàn Diệu Minh ngồi giữa, Hạng Mĩ Cảnh nhờ danh tập đoàn Hoa Hạ, cũng được bố trí một chỗ bên cạnh Trình Học Chính.

Trình Học Chính thích đùa, nên vừa ngồi xuống đã nói: “Dung tiên sinh không phải căng thẳng quá mà sắc mặt nhợt nhạt như thế đấy chứ?”.

Đoàn Diệu Minh kiếm lời lập tức nghiêm túc phản bác: “Ở New York, những diễn đàn thế này diễn ra thường xuyên như cơm bữa, chỉ là lên bục phát biểu vài câu mà thôi, Dung tiên sinh không căng thẳng tới thế đâu”.

Trình Học Chính nhìn Hạng Mĩ Cảnh nháy mắt, sau đó cười nói với Đoàn Diệu Minh: “Biết anh là ái tướng của Dung tiên sinh, từ đại bản doanh bay qua Thái Bình Dương ngàn dặm xa xôi tới đây rồi. Chẳng qua tôi chỉ nói đùa thôi mà, tiếc cho anh ở Mĩ bao nhiêu năm như thế, mà tế bào hải hươc còn ít hơn móng tay út của tôi”.

Đoàn Diệu Minh trừng mắt nhìn Trình Học Chính, vẫn rất nghiêm túc đáp: “Tôi đang lo không biết Dung tiên sinh khó chịu ở chỗ nào”.

Trình Học Chính vừa nói vừa quay sang nhìn Hạng Mĩ Cảnh: “Ở đây ăn ngon ngủ đẹp, còn có chỗ nào không dễ chịu? Không phải buổi tối ngủ không đắp chăn mà bị lạnh đấy chứ?”.

Hạng Mĩ Cảnh hoàn toàn không để tâm tới cuộc nói chuyện của hai người đàn ông, trong lúc tâm hồn treo ngược cành cây thì bị Trình Học Chính vỗ vào vai một cái. Vội vàng quay đầu nhìn anh ta.

Trình Học Chính cười hỏi: “Ngắm được anh chàng đẹp trai nào rồi? Tôi sẽ làm mai cho cô”.

Hạng Mĩ Cảnh hơi ngượng, nhưng rất nhanh mỉm cười đáp lại: “Các anh chàng đẹp trai ở đây đều là cực phẩm nhân gian, sớm đã bị các tiểu thư đài các đóng dấu kí tên cả rồi, người như tôi chỉ có thể đóng vai bạn xấu của nữ thứ xấu xa trong các bộ phim thần tượng, làm sao mà với tới được”.

Trình Học Chính cười ngặt nghẽo: “Cô nói như thế, khiến tôi lại nhớ ra một chuyện. Mấy năm trước khi cô vừa vào Bảo Nhã chưa được bao lâu, tôi còn đang ở Hồng Tín làm giám đốc bán hàng, cô đã giúp chúng tôi tổ chức một cuộc họp cùng khách hàng với quy mô nhỏ. Kết quả một khách hàng lớn trong số đó đã bị trúng tiếng sét ái tình với cô. Tôi nghĩ xem nào, anh ta tên là Lưu gì ... Cẩm ... đúng rồi, Lưu Vĩnh Cẩm, người Yết Dương, Quảng Đông, nói tiếng phổ thông cứ lóng ngóng, nhưng khi cô và anh ta nói chuyện với nhau lại chẳng có vấn đề gì. Khi ấy anh ta muốn theo đuổi cô, lại sợ quá đường đột, vì vậy đã mời tôi ăn cơm, nói muốn tìm hiểu thêm về cô. Thực ra tôi cũng chẳng biết nhiều, lại thêm đang có chuyện phải về tổng hành dinh báo cáo, khi quay lại đã là hai tháng sau rồi. Anh ta không tìm tôi nữa, tôi tưởng anh ta thuộc dạng công tử, chỉ ham thích thứ mới lạ. Sau này có một lần gặp lại, vô tình nhắc đến chuyện ấy, anh ta nói đã gặp cô và bạn trai ở Nhật. Lúc đó tôi bán khoán, cô có bạn trai rồi mà sao cả toà nhà chẳng ai biết gì. Kết quả vài hôm sau, Lâm Khải Sương xuất hiện. Vì vậy cô có số làm nữ chính, không phải loại vai phụ bình hoa vớ vẩn đâu”.

Hạng Mĩ Cảnh nghe Trình Học Chính nhắc đến chuyện đấy, lòng bỗng căng thẳng. Người tên Lưu Vĩnh Cẩm kia, nếu thật sự gặp cô và bạn trai ở Nhật, thì có thể là đã gặp cô và Phương Tuấn Kiệm. Khi đó cô mới vào Bảo Nhã được hơn một năm, công việc còn chưa bận tới mức không dứt ra được, mùa đông lạnh, Phương Tuấn Kiệm muốn sang Nhật ngâm mình trong suối nước nóng, cô ngoan ngoãn đi theo. Để tránh tai mắt, nơi họ chọn để đến rất xa xôi ẩn dật, không ngờ vẫn bị người ta bắt gặp. Điều may mắn duy nhất là công việc làm ăn của Lưu Vĩnh Cẩm chủ yếu phát triển ở khu Triều Sán thuộc Quảng Đông, nên cơ hội gặp lại anh ta là không lớn.

Trình Học Chính tưởng mình vô tình nhắc đến Lâm Khải Sương khiến Hạng Mĩ Cảnh buồn, vội vàng nói: “Thực ra cao lớn đẹp trai giàu có không phải điều quan trọng, quan trọng là anh ta yêu cô và chung thủy với cô”.

Hạng Mĩ Cảnh gật đầu lấy lệ.

Nghi lễ khai mạc chính thức bắt đầu.

Hạng Mĩ Cảnh tham gia và cũng tổ chức không ít sự kiện, nhưng đây là lần đầu tiên cô tham dự một diễn đàn kinh tế kiểu này. những người trên sân khấu hào hứng diễn thuyết còn phía dưới không ít ánh đèn flash loé lên loang loáng cùng tiếng vỗ tay rào rào rất dễ khiến những người có mặt ở đây nhanh chóng phác họa ra một tương lai xán lạn tươi đẹp.

Trình Học Chính và Đoàn Diệu Minh vẫn luôn quan tâm tới mọi động thái của Dung Trí Hằng, thấy anh lấy lại tư thế vững vàng nhưng hết sức chậm chạp bước lên sân khấu phát biểu, Trình Học Chính vẫn không sửa đổi bản tính hay đùa của mình: “Nếu Dung tiên sinh bị viêm ruột thừa, lát nữa đau quá ngất trên đây, vậy thì tập đoàn Hoa Hạ chúng ta sẽ trở thành tiêu điểm chú ý của diễn đàn kinh tế năm nay”.

Đoàn Diệu Minh trừng mắt lườm Trình Học Chính, lạnh lùng đáp: “Dung tiên sinh cắt ruột thừa từ lâu rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh vô thức bật cười rất khế, hơi nhướn mắt nhìn về phía Dung Trí Hằng. Thực ra khoảng cách hơi xa, dù thị lực của cô rất khá, cũng khó nhìn rõ sắc mặt lúc này của anh, nhưng tiếng nói của anh vọng khắp hội trường, xem ra anh vẫn ổn,

Bài phát biểu ấy cô đã đọc qua, mặc dù trong lúc nói Dung Trí Hằng còn phát triển thêm ý trong đó, nhưng cô vẫn không tập trung được, tiếp theo thì suốt buổi khai mạc cô luôn ở trong trạng thái thần thờ.

Nghi lễ khai mạc kết thúc, bắt đầu vào phần tự do phóng vấn dành cho phóng viên, Hạng Mĩ Cảnh, Trình Học Chính và Đoàn Diệu Minh cùng đợi Dung Trí Hằng, xem anh còn dạn dò gì không.

Sắc mặt Dung Trí Hằng chẳng khá hơn trước đó là bao, vừa ra khỏi hội trường đã bảo Đoàn Diệu Minh và Trình Học Chính đại diện tập đoàn Hoa Hạ trả lời phóng vấn, còn mình thì về phòng, đồng thời nói Hạng Mĩ Cảnh đi mời bác sĩ.

Trước đó Hạng Mĩ Cảnh có xem sơ đồ khách sạn, cô nhanh chóng tìm thấy phòng y tế, mời hai bác sĩ đến phòng Dung Trí Hằng.

Thực sự cô không ngờ Dung Trí Hằng lại đổ bệnh vào lúc này, nhưng khi tới phòng anh, cô mới phát hiện ra anh để cửa không khép, còn người thì đã đổ lên giường,

Dung Trí Hằng không hề e ngại mà kể hết tình trạng lúc này của mình cho bác sĩ biết, bác sĩ tiến hành kiểm tra nhanh cho anh, cuối cùng đưa ra kết luận: Rối loạn tiêu hoá do ăn phải đồ kém chất lượng, khả năng miễn dịch suy giảm, dẫn đến tình trạng miệng nôn trôn tháo, chóng mặt nhức đầu.

Dung Trí Hằng cũng đoán được tình trạng của mình, nhưng không chịu tiêm, ngay cả thuốc kháng sinh chỉ miễn cưỡng uống hai liều.

Hạng Mĩ Cảnh lập tức đoán ra tai hoạ bắt nguồn từ món mì Hải Nam ăn tối qua, khi mang nước ấm vào cho Dung Trí Hằng uống thuốc, cô bối rối nói: “Dung tiên sinh, đều tại tôi cả, tôi không nên đưa anh đi ăn ở quán ven đường”.

Dung Trí Hằng nhanh chóng nhét vốc thuốc vào miệng, rồi cầm cốc nước uống cạn, hơi ngược đôi mí mắt nặng trĩu lên nhìn cô: “Không phải cô vẫn ổn đấy ư? Tôi bị thể này không liên quan tới món mì Hải Nam, là do gần đây bận bịu quá, nên khả năng miễn dịch trong cơ thể bị suy giảm, cho dù ăn ở đâu, cũng sẽ có chuyện thôi”.

Cô biết anh nói vậy là vì muốn cô yên tâm, nên lại càng thấy ngại, đón lấy cốc nước trong tay anh xong, nói tiếp: “Tôi ra ngoài nói với phó tổng Đoàn và phó tổng Trình biết tình hình của anh, cho họ đỡ lo”.

Anh nhìn cô gợi ý: “Gọi điện là được rồi, không cần phải đi mất công”. Sau đó nằm xuống giường, nói thêm: “Tôi ngủ một lát, cô ngồi ngoài xem tí vi, có chuyện gì tôi sẽ gọi”.

Cô không tiện từ chối, nên nhận lời.

Hoạt động buổi sáng phải đến một giờ mới kết thúc, hai giờ chiều bắt đầu tiến hành giao lưu học hỏi giữa các lĩnh vực kinh doanh riêng.

Đoàn Diệu Minh Và Trình Học Chính chỉ đến thăm Dung Trí Hằng một lát, vì Dung Trí Hằng ngủ suốt, nhưng Trình Học Chính vẫn nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Mặc dù không phải như những người làm kinh doanh khác, hễ mở mắt ra là lập tức nghĩ tới chuyện hôm nay phải trả cho ngân hàng bao nhiêu tiền lãi, nhưng kiếm tiền vốn là việc rất mệt mỏi, hiếm khi có cơ hội được ngủ say ngủ đủ, nên cô ngàn vạn lần đừng làm phiền Dung tiên sinh”.

Hạng Mĩ Cảnh gật đầu lia lịa, xem ti vi không dám mở tiếng, di động chuyển sang chế độ rung, mấy tiếng đồng hồ trôi qua cũng chỉ dám gọi điện thoại cho bộ phận nhà hàng, gọi một bát cháo trắng và rau luộc phục vụ tại phòng. Thực ra tối qua cô không ngủ ngon lắm, sáng lại dậy sớm, giữa trưa ngồi trong phòng xem ti vi không tiếng, xem mãi xem mãi liền nhắm mắt ngủ mất. Cuối cùng vẫn là Dung Trí Hằng ra gọi cô dậy.

Cô đang nằm ngủ rất sâu, ngủ rất say, nên lúc mới vừa tỉnh dậy đại não còn chưa kịp tỉnh táo, mở mắt thấy khuôn mặt mờ mờ trước mắt là Dung Trí Hằng, cô sợ tới mức giật mình ngã từ trên sofa xuống thảm.

Dung Trí Hằng cúi người đỡ cô dậy, cười bảo: “Toàn nghe thấy cô hét, ”không, không, đừng, đừng“, còn tưởng có trộm vào phòng”.

Cô bò dậy, vừa chỉnh lại quần áo vừa bối rối nói: “Thật ngại quá, Dung tiên sinh, tôi đã đánh thức anh dậy phải không?”.

Anh lại chỉ hỏi: “Nằm mơ thấy gì thế?”

Cô nói bừa: “Mơ thấy mình là đặc công quốc tế, bắt được tên trùm buôn lậu ma túy ở khu vực Tam Giác Vàng, kết quả thân phận bại lộ, bị rất nhiều người truy sát, mọi kĩ năng sống được học đều mang ra dùng hết”.

Chẳng mấy khi thấy anh cười, nhẹ nhàng nói: “Tôi còn tưởng cô nằm mơ thấy mình là công chúa”.

Cô cảm thấy khoảng cách giữa mình và anh quá gần, vậy là cúi xuống sắp xếp lại mấy chiếc gối dựa bị vứt bừa bộn trên sofa, cười đáp: “Từ nay tuổi rồi mà còn mơ làm công chúa, sẽ bị xã hội vô tình này đào thải ngay”. Sau đó rất tự nhiên đi vòng ra đầu kia của sofa, đứng thẳng người, chỉ vào chiếc bát được đặt trên bàn, ra hiệu cho anh: “Tôi đã gọi nhà bếp nấu cháo trắng và rau luộc, có điều chắc nguội cả rồi, để tôi đi hâm nóng lại”.

Anh gật đầu đồng ý. Từ sáng tới giờ chưa ăn gì vào bụng, lại vừa nôn sạch, nên anh thấy rất đói.

Hơn ba giờ chiều xuống bếp nhờ hâm đồ ăn vẫn rất thuận lợi. Hạng Mĩ Cảnh nhanh chóng mang cháo và rau về.

Dung Trí Hằng vừa tắm xong, Hạng Mĩ Cảnh thấy anh mặc đồ ngủ thì nghi hoặc hỏi: “Dung tiên sinh, anh không tham gia thảo luận giao lưu với các doanh nghiệp cùng ngành à?”.

Anh ngồi xuống trước bàn theo thói quen, đợi Hạng Mĩ Cảnh bày cháo và rau ra, mới cầm đũa lên, đáp đơn giản: “Không tham gia”.

Cuối cùng cô cũng đưa ra kết luận rằng việc sức khỏe của Dung Trí Hằng gặp rắc rối chắc chắn có liên quan tới món mì Hải Nam, điều đó có nghĩa là liên quan tới cô. Anh tới đây để tham gia diễn đàn, giờ lại mặc đồ ngủ ngồi trong phòng húp cháo trắng ăn rau luộc, nhìn rất giống kiểu “đầu voi đuôi chuột”.

Dung Trí Hằng hình như chẳng bận tâm tới thời gian của buổi chiều, còn hỏi cô có đói không, có cần cùng ăn không.

Buổi trưa cô không xuống nhà ăn, một là không tiện kháng lệnh Dung Trí Hằng, hai là không tới đó cô lại thấy nhẹ nhõm hơn. Cho đến vừa rồi vào bếp mới mua hai chiếc bánh ngọt để ăn, lúc này cũng không đói, bèn bảo anh mình đã ăn rồi.

Anh gật đầu: “Rau luộc và cháo trắng đúng là chả hấp dẫn gì cả”.

Cô lại thấy có lỗi: “Những quán ăn ven đường chỉ hợp với những người có dạ dày khỏe mạnh như chúng tôi thôi”.

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, nói rất bình thường: “Nếu thật sự cảm thấy có lỗi như vậy, thì về Thượng Hải mời tôi ăn bữa cơm là được”.

Cô giật mình, im lặng.

Đôi mắt anh vẫn nhìn cô chăm chăm, hỏi tiếp: “Không muốn?”.

Cô vội vàng lắc đầu, giải thích: “Tôi sợ tìm không được nhà hàng thích hợp”.

Anh cong môi cười, đáp: “Yên tâm, ăn một bữa thôi mà, không để cô bị phá sản đâu”.

Cô nhận lời mời anh bữa cơm này chẳng thật lòng chút nào, chỉ mong về tới Thượng Hải, Dung Trí Hằng bận ngày, bận đêm, bận tới mức quên bống bữa ăn đó thì tốt. Ngộ nhờ anh không quên, thì cô sẽ kéo cả Dung Trí Dật đi theo, dù sao trước anh cũng đã có ý không muốn cô gần gũi quá với Dung Trí Dật, nói không chừng sẽ còn có tác dụng đặc biệt nào đó.

Hoạt động buổi sáng kéo dài, hoạt động buổi chiều lại kết thúc rất sớm.

Hơn bốn giờ, Đoàn Diệu Minh và Trình Học Chính quay về.

Tính cách Trình Học Chính vui vẻ thoải mái, lại là tâm phúc của Dung Trí Hằng, ban đầu còn nghiêm túc kể lể cho anh nghe nội dung giao lưu trao đổi với người đại diện của các công ty, tập đoàn khác, sau đó không kìm được mà nhắc đến Phương Tuân Kiệm và Phương Tử Bác.

“Vốn chẳng ai là không biết họ là anh em, vậy mà trước kia lại làm căng như thế, Phương Tuân Kiệm không ở nổi tập đoàn Hải Thành phải chuyển sang Trung Lợi, gặp nhau ở những nơi như thế này, chào hỏi qua loa cho xong là được. Ai ngờ Phương Tử Bác còn nhất định tới chào Bạch lão tiên sinh, kết quả bị từ chối, không qua được cửa của Bạch Dịch Vụ. Không khác gì vác đá tự đập chân mình”.

Dung Trí Hằng nghe thấy nhưng không bày tỏ ý kiến, ngược lại còn dặn Đoàn Diệu Minh: “Chọn một nơi thích hợp, tối nay mời Bạch lão tiên sinh dùng cơm”.

Xưa nay Đoàn Diệu Minh luôn răm rắp tuân theo mọi chỉ thị của Dung Trí Hằng không bao giờ thắc mắc, nhưng lúc này bỗng chau mày, hỏi: “Tối nay? Làm vậy có đường đột quá không? Chỉ e Bạch lão tiên sinh không đồng ý?”.

Dung Trí Hằng đứng dậy đi vào phòng trong: “Giờ tôi sẽ đi mời ông ấy”.

Hạng Mĩ Cảnh không hiểu lắm về động cơ của quyết định này, nhưng quan hệ giữa Dung gia và Bạch gia xưa nay vẫn khá tốt, sau khi Phương Tử Bác bị Bạch gia từ chối không gặp, anh lại đơn độc mời Bạch Tiên Niệm ăn cơm, đủ để mọi người thấy rõ mối quan hệ giữa hai nhà. Phương Tử Bác có tập đoàn Hải Thành, nhưng Phương Tuân Kiệm có sự ủng hộ của nhà Bạch, Dung, bên nào nặng bên nào nhẹ, điều này những người làm ăn kinh doanh tự có đánh giá.

Những bữa tối như thế, cho dù là Mãn Hán Toàn Tịch, Hạng Mĩ Cảnh cũng không muốn tham gia.

Nhìn Dung Trí Hằng đã ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị ra ngoài, cô bèn xin nghỉ phép, lí do là không được khỏe.

Tâm trạng Dung Trí Hằng khá tốt, cười hỏi có phải cô bị lây từ anh rồi không.

Cô thật sự không muốn đi, vậy là cười đáp: “Đúng thế, tôi bị lây rồi, vì vậy mong anh phê chuẩn cho tôi không phải tới làm loạn chiến trường của đàn ông các anh”.

Anh buột miệng dặn: “Cô đừng ra ngoài một mình, ở khách sạn đợi tôi”.

Lòng cô thoáng run rẩy, nhưng cũng chỉ còn biết gật đầu vâng dạ.

Buổi tối tới nhà hàng ăn cơm, người đến ăn không nhiều, chắc họ đã nhân cơ hội được tụ tập hiếm có này mà cùng nhau đi đến các nhà hàng hải sản tươi ngon gần đấy. Những người còn lại Hạng Mĩ Cảnh đều không quen, thế càng tốt, đồ ăn ngon trong nhà hàng rất nhiều, cuối cùng cô cũng được yên tĩnh ăn một bữa tử tế.

Ai ngờ vừa mới bắt đầu ăn, Dung Trí Dật đã gọi điện tới hỏi: “Nghe nói cô về Tam Á rồi?”.

Cô thừa nhận ngay: “Tôi là nhân tài tổng hợp đa chức năng, không chừng vài bữa nữa sẽ được điều đến các nhà máy được phẩm của Đức để nghiên cứu loại thuốc mới cũng nên”.

Anh ta phì cười, hỏi cô: “Gặp những đại biểu kiệt xuất trong giới kinh doanh từ khắp nơi của Trung Quốc đổ về cảm giác thế nào?”.

Cô trêu: “Cảm giác họ là Ngũ Chỉ Sơn, còn tôi là một ngọn cỏ dưới chân núi”.

Anh ta phá lên cười một trận, sau đó hỏi: “Tôi định sau khi từ Vũ Hán quay về sẽ đi nghỉ ở Hawaii, cô có muốn cùng đi không?”.

Cô thở dài một tiếng: “Một năm thì anh đi nghỉ phải tới hơn nửa năm”.

Anh lại hỏi lần nữa: “Rốt cuộc thì cô đi hay không?”.

Cô cười hỏi: “Có âm mưu gì trong lời mời này không?”.

Anh ta cũng cười đáp: “Âm mưu là tìm một người đẩy hành lí giúp tôi”.

Cô yêu cầu: “Đầu tiên anh hãy điều tôi về làm thư kí cho anh trước đã, nếu không cứ vài ba ngày lại nghỉ làm đi chơi như thế, sau này tôi hít gió Tây Bắc để sống à?”.

Anh ta nghiêm túc đáp: “Được, đợi bao giờ về tôi sẽ làm thế”.

Cô phát hiện có vấn đề, nghi hoặc hỏi: “Anh nói thật?”

Anh ta đáp: “Tôi đã bao giờ gạt cô đâu”.

Cô lập tức gõ trống lui binh: “Tôi không làm được công việc của thư kí đâu, thật tốn sức và thời gian”.

Dung Trí Dật lui một bước: “Không làm thư kí cũng được, nhưng có thể đi Hawaii chứ?”.

Cô đành mang bữa tiệc đêm Noel ra làm lí do từ chối: “Bữa tiệc tái hiện lại cuộc sống trong cung đình cổ của Orchid, mặc dù không phải do tôi phụ trách chính, nhưng tôi đã nhận lời sẽ làm phụ tá cho Chu Lệ Lệ rồi, làm gì có phụ tá nào lại bỏ việc đúng lúc quan trọng, tới khi bữa tiệc diễn ra thì xách váy vào tham dự”.

Anh ta trầm giọng, nói: “Đoán ngay là cô sẽ không đi mà”.

Cô an ủi: “Anh chỉ cần khoát tay, thì có cả tá cô chạy tới đòi xách túi cho anh”.

Anh ta tự trào: “Có mà đòi cầm ví tiền thì đúng hơn”.

Cô cười cười: “Đấy là vì anh có tiền. Tôi đến tiền cũng không có đây”.

Anh ta ngập ngừng một lát, rồi hỏi: “Có chuyện gì thú vị không?”.

Cô ngẫm nghĩ rồi nói: “Tối qua Đại Dung tiên sinh đi ăn mì Hải Nam ở quán ven đường, kết quả là ảnh hưởng tới sức khỏe, phải nghỉ hơn nửa ngày. Bạch lão tiên sinh, Phương Tuấn Kiệt, và một vị tên Bạch Dịch Dụ cũng tới đây, Phương Tử Bác vừa rồi bị họ từ chối không gặp. Tối nay Đại Dung tiên sinh mời Bạch Tiên Niệm dùng cơm, tôi không tham gia”.

Đầu tiên anh ta nói: “Ăn cơm với mấy người này thật chẳng thú vị chút nào, không đi tốt hơn”, sau đó hỏi: “Victor sao có thể đến quán ven đường để ăn đồ?”.

Cô đành khai thật: “Đại Dung tiên sinh kêu đối với tôi, lại không muốn ăn đồ của khách sạn phục vụ”.

Dung Trí Dật không hỏi tiếp, cô không tiện nói hết những điều mình đang nghĩ trong lòng ra với anh ta, sau khi cân nhắc, quyết định gọi cho Lâm Khải Sương.

Lâm Khải Sương đưa Quý Thục Nghi về quê thăm mộ và mừng sinh nhật cha nên không tham dự diễn đàn lần này, Hạng Mĩ Cảnh đoán hơn bảy giờ chắc anh đã ăn xong bữa tối, không chừng đang rảnh rồi.

Quả nhiên là Lâm Khải Sương đang rảnh. Anh không biết chuyện Hạng Mĩ Cảnh đi công tác cùng Dung Trí Hằng đến Tam Á, tưởng cô tìm anh đi uống rượu đêm, còn cố tình lên giọng: “Anh còn chưa về Thượng Hải, muốn mời anh ăn cơm uống rượu thì đợi ngày kia nhé”.

Cô bèn nói: “Vậy được, ngày kia anh ra sân bay đón em, em mời anh ăn cơm”.

Anh hỏi: “Em lại đi đâu?”.

Cô bèn kể cho anh nghe ngắn gọn mọi chuyện.

Phản ứng của anh không quá bất ngờ.

Cô cố tình nũng nịu nói: “Giờ em đang rất rối, cần anh giúp đỡ”.

Anh nghe cô nói thế, thì lòng cũng đã đoán được bảy tám phần, nhưng vẫn bảo: “Nói đi”.

Cô rất thận trọng lựa chọn từ ngữ, nói: “Em biết rất có khả năng em tự mình đa tình, nhưng tốt xấu gì em cũng là một người phụ nữ bình thường, chuyện tình cảm nam nữ không phải em quá thành thạo nhưng cũng nhạy cảm hơn những cô gái trẻ ngây thơ. Giờ em kể cho anh nghe, anh không được cười em”.

Anh đã bắt đầu bật cười: “Em có thể đi vào chủ đề chính được rồi”.

Cô tiếp tục nói: “Cá nhân em có cảm giác Dung Trí Hằng đối với em không tệ”.

Cô nói rất tế nhị, nhưng anh hiểu, mỉm cười hỏi: “Thế thì tốt, anh ta là nam thần trong lòng không ít phụ nữ đấy”.

Cô nói thẳng với anh: “Anh ấy tốt, nhưng không có nghĩa em nhất định phải thích anh ấy”.

Anh hơi bất ngờ, hỏi: “Em không thích anh ta?”

40. Chương 40

Cô hỏi ngược lại: “Em có lí do cần thiết phải thích anh ta à?”.

Anh ngập ngừng hai giây, mới đáp: “Không có”, sau đó hỏi: “Em từ chối anh ta rồi?”.

“Tối hiện tại thì anh ấy không cho em cơ hội để từ chối. Em không thể vô cớ chạy tới trước mặt anh ấy để nói tôi không thích anh được. Ngộ nhớ trực giác của em sai, anh ấy lại bảo: Hạng tiểu thư, xin cô tự trọng, đại loại những lời như thế, thì em còn dám sống tiếp ở Bảo Nhã nữa không?”

Anh đưa ra giả thuyết: “Nói không chừng sau khi em từ chối anh ta, anh ta tức giận, thì vẫn khiến em sống không nổi ở Bảo Nhã như thường”.

Cô không tin: “Anh ấy không phải người lấy việc công ra trả thù riêng”.

Anh đáp: “Đừng nghĩ đàn ông khoan dung đại lượng như thế, đôi khi gặp những tình huống đặc thù, trái tim dù rộng rãi đến đâu cũng sẽ biến thành cái kim nhỏ xiu”

“Nếu em thật sự bị đá ra khỏi Bảo Nhã, thì anh sẽ thu nạp em chứ?”

Anh cười: “Thì ra đây là mục đích em gọi cho anh”.

Cô gật đầu nói phải.

Anh khuyên: “Thực ra Dung Trí Hằng rất được, ít nhất trong hai điểm, có bản lĩnh và không quan hệ bừa bãi, em đừng đặt tiêu chuẩn cao quá, để ý chuyện anh ta từng có vợ gì gì đó, đàn ông tái giá là bảo bối đấy”.

Cô nói thẳng: “Em muốn tìm chồng, không phải bạn trai, càng không muốn làm tình nhân của ai. Em vừa không có bản lĩnh làm con chim sẽ biến thành phượng hoàng bị nhốt trong lồng son, cũng không muốn là con chim sẽ bị biến thành phượng hoàng nhưng sống không vui vẻ. Trên cao thường lạnh, em rất sợ lạnh”.

Anh cảm nhận được sự chân thành trong giọng nói của cô, nên không tiện hỏi thêm, chỉ hỏi: “Tóm lại một câu, nếu có cơ hội để em từ chối anh ta, thì hãy dọn sẵn đường lui ình, người như anh ta chắc chưa từng bị ai từ chối, ngộ nhớ anh ta không vui, thì không biết sẽ có hậu quả thế nào đâu”.

Cô đoán anh sẽ nói như thế, nên cố ý cười, khẽ đáp: “không chừng là do em tự mình đa tình thôi”.

Vì cứ nghĩ đến tình huống sẽ phải xuất hiện để thắng thắn bày tỏ suy nghĩ của mình với Dung Trí Hằng, nên Hạng Mĩ Cảnh vẫn ăn mặc chỉnh tề ngồi trong phòng xem ti vi, vừa nghe thấy ngoài hành lang có tiếng động đã lập tức chạy ra cửa nhòm qua mắt mèo, hi vọng mình sẽ nắm được quyền chủ động.

Nhưng đợi đến hơn chín giờ, chỉ thấy Trình Học Chính và Đoàn Diệu Minh quay về.

Cô đoán chắc Dung Trí Hằng đến chỗ Bạch lão tiên sinh hoặc vị quan chức cấp cao nào đó của chính phủ uống trà, nên đành nín thở tiếp tục chờ đợi.

Gần mười một giờ, Dung Trí Hằng mới quay về.

Nghe tiếng mở cửa, cô chạy ra ngó, nhưng cũng chỉ kịp loáng thoáng nhìn thấy bóng lưng của Dung Trí Hằng. Cửa phòng anh nhanh chóng được khép lại, đột nhiên cô có cảm giác mình đứng là tự mình đa tình quá mức, đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng cuộc gọi của cô cho Lâm Khải Sương có tác dụng gì đó.

Tóm lại cô thấy nhẹ cả lòng, nhanh chóng tắm rửa rồi lên giường đi ngủ. Không biết tình hình trong bữa cơm tối nay thế nào, nhưng đối với Phương Tuân Kiệm mà nói, chắc chắn có lợi. Tâm trạng cô bỗng có chút phức tạp, cũng có chút rối loạn, cố gắng loại bỏ những suy nghĩ lung tung ra khỏi đầu, cuối cùng từ từ ngủ mất.

Hôm sau Hạng Mĩ Cảnh dậy hơi muộn, khi chuẩn bị xong sang mời Dung Trí Hằng đi dùng bữa, Trình Học Chính thò nửa người từ trong phòng ra bảo cô, Dung Trí Hằng và Đoàn Diệu Minh đã đi tham dự hội nghị từ sáng sớm rồi.

Cô nhìn đồng hồ, vừa tám giờ, bèn hỏi Trình Học Chính: “Không phải chín giờ mới bắt đầu sao? Họ thay đổi thời gian từ bao giờ?”.

Trình Học Chính mời cô vào phòng ngồi, cười hi hi bảo: “Họp riêng, không có chỗ cho người bình thường”.

Cô chau mày: “Sao anh không đi?”.

Trình Học Chính chỉ vào tấm bản đồ trên bàn, mặt mày đau khổ nói: “Tối qua lúc ăn cơm, Dung tiên sinh và Bạch lão tiên sinh bàn bạc với nhau là sẽ đi Thiên Nhai Hải Giác sau khi hội nghị buổi chiều kết thúc. Giờ tôi đang làm bài tập, xem phải bố trí thế nào cho thoả đáng”.

Cô lại chau mày tiếp lời: “kết thúc thì cũng hơn bốn giờ rồi, đến đó nhanh thì đã năm giờ, đi xem mặt trời lặn sao?”.

Trình Học Chính nhún vai: “Sáng mai Bạch lão tiên sinh quay về Los Angeles, chỉ còn rảnh vào chiều nay thôi”.

Cô thở dài: “Chỉ là hai hòn đá, thật chẳng có gì đáng xem”.

Trình Học Chính nói: “Sếp muốn đi xem, kẻ làm thuê như chúng ta lẽ nào lại cứ bảo không đáng xem”, sau đó hỏi Hạng Mĩ Cảnh: “Khu đấy cô quen thuộc hơn tôi, không biết cô có biết chỗ nào thích hợp để ăn cơm không?”.

Cô ngẫm nghĩ, đáp: “Có hai chỗ khá được, nhưng mấy năm rồi tôi không đến đó, không biết còn mở cửa không”.

Trình Học Chính lập tức mời: “Nếu không có việc gì, thì cùng tôi đến đó do thám trước được không?”.

Cô thấy cũng không tệ, bèn nhắn tin cho Dung Trí Hằng báo cáo tình hình, Dung Trí Hằng chắc đang bận, nên phải hơn mười phút sau mới trả lời: “Được”.

Hạng Mĩ Cảnh vẫn nhớ đường, Trình Học Chính mở phần mềm bản đồ trên điện thoại ra, hai người mượn một chiếc xe, tự mình đi.

Lộ trình không quá xa, đường cũng không tới nỗi quá khó đi, đến Thiên Nhai Hải Giác một lúc, hai người đi tìm nhà hàng.

Hai nhà hàng mà trước kia Hạng Mĩ Cảnh thường đến giờ một cái đã biến mất, nhà hàng còn lại toạ lạc ở vị trí khá thuận lợi, một mặt nhìn ra đường, một mặt nhìn ra bờ biển, vì hai tháng trước vừa sửa sang lại, nên khung cảnh khá đẹp, có phong vị của đảo Hải Nam.

Trình Học Chính chọn một phòng rộng có thể chứa được tầm mười lăm người, đều là cửa sổ bằng kính áp đất, nhìn thẳng ra biển.

Hạng Mĩ Cảnh hỏi anh ta: “Đồng người như vậy sao?”.

Trình Học Chính gật đầu: “Dung tiên sinh vừa gửi tin nhắn dặn. Chắc chúng ta phải ngồi cùng bàn với lái xe”.

Hạng Mĩ Cảnh cười: “Giờ biến thành tour đi thăm Thiên Nhai Hải Giác rồi”.

Trình Học Chính không phủ nhận, lớn giọng gọi chủ nhà hàng tới để chọn món, sau đó nhét menu vào tay Hạng Mĩ Cảnh, cười: “Nhìn xem nên gọi món gì, trưa nay chúng ta kiểm tra trước mùi vị của chúng ra sao”.

Chỉ là một nhà hàng ven biển, tay nghề của đầu bếp có giỏi đến đâu cũng không thể vượt qua được những đầu bếp chính trong các nhà hàng được gắn sao Michelin (1), nhưng cũng may nguyên liệu để nấu tươi ngon hợp khẩu vị, lại thêm mùi vị đặc sắc của địa phương, các món ăn của họ nhìn khá ngon và đẹp mắt.

(1) Một danh hiệu dành cho những đầu bếp và nhà hàng trên thế giới, giống như giải thưởng Oscar cho điện ảnh.

Cuối cùng khi quyết định chọn món, Hạng Mĩ Cảnh thấy trong danh sách có món ốc, tiện tay gạch chéo một cái phía sau.

Trình Học Chính tưởng Hạng Mĩ Cảnh không thích ăn ốc, cười hỏi: “Sở thích của Dung tiên sinh thường không mấy thể hiện ra ngoài, nhưng rau xào ốc là món anh ấy vô cùng yêu thích”.

Hạng Mĩ Cảnh không để ý tới động tác của mình, nghe Trình Học Chính nói vậy thì vội xoá dấu gạch chéo đi.

Trình Học Chính bổ sung: “Có điều trong bữa tối qua Dung tiên sinh chỉ uống canh, ăn ít rau. Dạ dày vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, có lẽ không ăn được gì nhiều”.

Hạng Mĩ Cảnh thêm cũng không được, mà gạch chéo cũng chẳng xong, nên bỏ món đấy lại, đợi Trình Học Chính chọn.

Thăm dò đường đi, chọn xong nhà hàng, về đến khách sạn đã hơn hai giờ. Nghi thức bế mịch cũng sắp bắt đầu, Hạng Mĩ Cảnh và Trình Học Chính đến thẳng hội trường.

Đoàn Diệu Minh đang nói chuyện với người bên cạnh, thấy hai người vào, lập tức bảo Hạng Mĩ Cảnh: “Lát nữa có người mang rượu tối nay sẽ dùng đến, cô không cần phải tham gia buổi bế mịch, về khách sạn đợi đi”. Sau đó đưa số điện thoại và phương thức liên lạc của người ấy cho cô.

Cô nhanh chóng lui ra khỏi hội trường, hơn ba giờ thì nhận được rượu, sau đó gọi cho lái xe mà Trình Học Chính đã thuê.

Lễ bế mịch của diễn đàn kinh tế lần này kết thúc vào lúc hơn bốn giờ, buổi tối mặc dù có đãi tiệc, nhưng vì đều là những người bận trăm công ngàn việc, không ít người đã đặt vé cho chuyến về vào buổi chiều hoặc buổi tối, lễ bế mịch vừa kết thúc đã có người ra thẳng sân bay.

Hạng Mĩ Cảnh cố gắng không để chiếc xe mình thuê cản trở những chiếc xe khác ra vào, khi Trình Học Chính gọi cho cô, nói đang ở trong thang máy, cô mới dặn lái xe cho xe đi tới trước cửa khách sạn.

Đúng là Dung Trí Hằng mời thêm rất nhiều doanh nhân nữa, cô đứng ở một bên cửa cung kính nghênh đón mọi người lên xe, cô quen tới tám mươi phần trăm số người được mời, có ba người khá lạ, nghe cách xưng hô cô đoán là nhân viên đi cùng của các quan chức chính phủ.

Bạch Dịch Dụ đi sau cùng, đúng là kiểu công tử phong lưu điển hình, nhìn thấy Hạng Mĩ Cảnh đứng cạnh xe, lại thấy Bạch lão tiên sinh đã ngồi yên ổn trên xe, vậy là cười hi hi nói đùa cùng Phương Tuân Kiệm:

“Tôi còn đang nghĩ cả đám đàn ông ở cùng nhau thật vô vị, cũng may có mỹ nhân đi cùng”. Sau đó dừng ngay bậc lên xuống, nhìn Hạng Mĩ Cảnh hỏi: “Cô tên là gì? Là thư kí của Victor phải không?”.

Hạng Mĩ Cảnh nhìn thẳng vào mắt Bạch Dịch Dụ, lịch sự đáp: “Bạch tiên sinh, tôi là Theresa”.

Bạch Dịch Dụ hứng thú nhìn Hạng Mĩ Cảnh khá lâu, Phương Tuân Kiệm đứng sau giục: “Anh Năm, lên xe đi”.

Chiếc xe mười chín chỗ, đủ ười chín người ngồi.

Trình Học Chính phụ trách nên ngồi ở ghế lái phụ, Hạng Mĩ Cảnh lên xe cuối cùng, chỉ còn chỗ ngồi ngay gần cửa sổ bên cạnh Bạch Dịch Dụ ở hàng cuối cùng là còn trống.

Những người khác bắt đầu nói chuyện, Bạch Dịch Dụ nhàn rỗi rất nhiệt tình chào mời cô: “Đến đây ngồi đi”. Sau đó kéo Phương Tuân Kiệm dịch vào phía trong nói: “Chỗ đó nắng chiếu vào mặt, cô ngồi giữa thì hơn”.

Như thế, vị trí mà cô ngồi sẽ là ngồi giữa Phương Tuân Kiệm và Đoàn Diệu Minh.

Hạng Mĩ Cảnh không dám do dự lâu, tỏ vẻ thoải mái đi xuống chỗ ngồi.

Bạch Dịch Dụ cho rằng mình phải chịu thiệt, đòi đổi chỗ với Phương Tuân Kiệm.

Phương Tuân Kiệm không nhúc nhích, giải thích với anh ta: “Em cũng sợ bị cháy nắng”.

Bạch Dịch Dụ đành thôi, nhào người ra nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Cô là nhân viên mới à? Lần trước đến tập đoàn sao không gặp cô?”.

Hạng Mĩ Cảnh ngồi ngay ngắn, chỉ hơi nghiêng đầu trả lời Bạch Dịch Dụ: “Thư kí củ Dung tiên sinh có việc khác, nên tôi tạm thời thay thế vị trí của cô ấy”.

Bạch Dịch Dụ tiếp tục truy hỏi: “Vậy cô là thư kí của ai?”.

Hạng Mĩ Cảnh đáp: “Tôi không phải là thư kí, tôi làm PR ở Bảo Nhã”.

Bạch Dịch Dụ chau mày như đã hiểu ra, vô thức nhìn về phía Phương Tuân Kiệm một cái, như muốn tìm kiếm sự hội ý.

Phương Tuân Kiệm chẳng thêm giao lưu ánh mắt với Bạch Dịch Dụ, nói: “Theresa là một nhân viên có nghiệp vụ giỏi, là tướng yêu của Orchid”.

Bạch Dịch Dụ bèn hỏi thẳng Phương Tuân Kiệm: “Thì ra hai người biết nhau”.

Hạng Mĩ Cảnh đáp rất nhanh: “Tôi thường tổ chức các buổi tiệc và sự kiện của tập đoàn, vì vậy có biết Phương tiên sinh”.

Phương Tuân Kiệm không nói gì.

Bạch Dịch Vụ mỉm cười nói đầy ẩn ý: “Sớm muộn gì cũng là người một nhà, quen sớm càng tốt”.

Hạng Mĩ Cảnh hiểu ý anh ta, nhưng là người ngoài chẳng có quan hệ gì với Dung gia, cô không tiện bày tỏ thái độ với chuyện này, đặc biệt Phương Tuân Kiệm còn ngồi bên cạnh, nói quá lên hoặc giả tạo không phải điều cô muốn, vì vậy chỉ cười cho qua.

Đúng lúc đó Dung Trí Hằng ngồi phía trước gọi cô.

Cô vội đứng dậy, đi về phía trước, Dung Trí Hằng nói với cô: “Cô thân thuộc nơi này, hãy làm hướng dẫn cho chúng tôi, giới thiệu xem cây cỏ hoa lá trên núi có những gì”.

Thường xuyên phải đứng nói trước rất nhiều người, nên căng thẳng là hai từ không có trong từ điển của cô, song có lẽ vì đường không được bằng phẳng, lại thỉnh thoảng rẽ ngoặt đột ngột, thêm không gian trong xe có hạn, đột nhiên bị ánh mắt của bao nhiêu nhân vật tầm cỡ nhìn chăm chăm, ít nhiều cũng thấy bối rối.

Ánh mắt cô không dám nhìn thẳng vào ai, mà chỉ lơ đãng nhìn vào không trung, định thần xong mới lên tiếng.

Bạch Dịch Dụ lúc này mới chạy đến, vừa kéo cánh tay Hạng Mĩ Cảnh vừa nói: “Chỉ là một đôi giày thôi mà, có cần liều mạng thế không”.

Sóng biển vẫn dồn dập xô bờ, Bạch Dịch dụ bị nước bắn khắp người, Phương Tuân Kiệm ôm vai Hạng Mĩ Cảnh đưa cô lên bờ, nói: “Lên bờ trước đi”.

Dung Trí Hằng và Trình Học Chính cùng mấy người khác vốn đã lên xe lại quay trở lại, Bạch Dịch Dụ xem ra vẫn còn sức, nói với Dung Trí Hằng: “Chỉ muốn chụp ảnh thôi, suýt nữa đã tặng Theresa cho Nam Hải Long Vương rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh cùng Phương Tuân Kiệm ướn như chuột lột, Dung Trí Hằng nhìn Hạng Mĩ Cảnh, thấy cô không quá sợ hãi. Anh cởi áo khoác lên vai cô, rồi quay sang nói với Phương Tuân Kiệm: “Cảm ơn”.

Phương Tuân Kiệm ngâm mình dưới nước nhưng nhìn không đến nỗi nhếch nhác quá. Dù những lúc sa cơ nhất anh cũng chưa bao giờ để lộ sự yếu kém của mình trước mặt người khác, bây giờ càng không. Anh đáp: “Không có gì”.

Toàn thân ướt đầm, nên bữa tối thịnh soạn kia Hạng Mĩ Cảnh không tham dự.

Vừa hay Bạch Dịch Dụ cũng không muốn tốn thời gian tham gia vào câu chuyện mà mỗi câu nói đều mang nhiều tầng ý nghĩa của đám thương gia, nhân cơ hội này nói mình ướt không ít, để tránh bị cảm, anh ta đi cùng xe do khu du lịch bố trí cho Hạng Mĩ Cảnh cùng quay về khách sạn.

Bạch Tiên Niệm nhận ngay ra ý đồ của Bạch Dịch Dụ, nhưng cũng không bóc mẽ anh ta, mà chỉ vào Phương Tuân Kiệm ướn rớt trước mặt mình: “Cháu cũng về trước đi”.

Phương Tuân Kiệm thấy cả anh và Bạch Dịch Dụ đều về cả thì không thích hợp lắm, đang định nói mình ở lại, Bạch Dịch Dụ nghiêng người kéo anh, cười hi hi vâng vâng dạ dạ với Bạch Tiên Niệm.

Đợi xe nổ máy, Bạch Dịch Dụ vui vẻ đẩy Phương Tuân Kiệm và Hạng Mĩ Cảnh lên xe, ngồi ổn định rồi mới lên tiếng hứa hẹn cùng Hạng Mĩ Cảnh lúc này đang ngồi ở ghế phụ: “Chúng ta về khách sạn tắm rửa trước, sau đó vào thành phố mua giày cho cô. Cuối cùng đến cái chỗ gọi là chợ hải sản ăn một bữa no nê”.

Hạng Mĩ Cảnh lần này chỉ mang theo một đôi giày, hiện tại cô đang đi đôi dép lê vừa mua, đúng là cần một đôi giày mới. Nhưng cô không muốn tham gia cả ba tiết mục do Bạch Dịch Dụ bố trí, bèn nói: “Trong phòng tôi vẫn còn giày, không cần mua mới”.

Bạch Dịch Dụ lại nói: “Vậy thì đi ăn hải sản”.

Hạng Mĩ Cảnh khuyên: “Chợ hải sản đó thật ra chẳng có gì đặc biệt, hơn nữa phong cảnh ở các quán quanh đó rất bình thường, chỉ bằng ăn luôn ở khách sạn thôi”.

Bạch Dịch Dụ đang cao hứng, đáp: “Số lần tôi về nước không nhiều, lần này đã đến Tam Á, tôi muốn đi loanh quanh xem sao”.

Hạng Mĩ Cảnh thấy không khuyên được anh ta, đành nói: “Vậy sau khi về khách sạn, tôi sẽ tìm cho anh một hướng dẫn viên tạm thời”.

Bạch Dịch Dụ hỏi: “Cô không đi à?”.

Hạng Mĩ Cảnh vừa cởi chiếc áo khoác của Dung Trí Hằng trên vai mình xuống, vừa giải thích: “Tôi còn có việc phải làm, không đi được”.

Bạch Dịch Dụ thấy cô đang cởi chiếc áo khoác của Dung Trí Hằng, bất ngờ bật cười, nói như đùa: “Cô không cần lo, tôi và A Kiệm sẽ không ăn thịt cô đâu. Hay là cô còn phải đợi xin phép ai nữa?”.

Hạng Mĩ Cảnh thấy bất lực, rõ ràng hành động cởi áo khoác lên vai cô của Dung Trí Hằng vừa rồi đã khiến tất cả mọi người có mặt ở đó nảy sinh nghi ngờ, đoán định, cô không thể làm mất mặt Dung Trí Hằng, cũng không dám cởi áo khoác trả anh ngay, đành ngoan ngoãn đón nhận ý tốt ấy. Lúc này Phương Tuân Kiệm ngồi đằng sau cô, dù Bạch Dịch Dụ nói thế chỉ là trêu cô, nhưng cô vẫn không dám quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt Bạch Dịch Dụ, cô sợ chạm phải ánh mắt Phương Tuân Kiệm.

Cô rất rõ dù bây giờ có làm gì cũng không cần phải giải thích với anh, cho dù cô yêu người khác thật, dù người đó là Dung Trí Hằng hay ai khác, thì cũng là một phần trong cuộc sống mới của cô, anh không thể tham dự, càng không có quyền can thiệp.

Nhưng cô vẫn không muốn để mình rơi vào hoàn cảnh ấy, cô luôn cảm thấy bất lực và bối rối, bối rối vì câu hỏi mà cô phải dùng sự im lặng để trả lời, bất lực vì đành để sự hiểu lầm thành sự suy đoán cuối cùng của mọi người.

Bạch Dịch Dụ không biết mình nói đúng hay sai, nhưng hỏi một câu mà mãi không thấy Hạng Mĩ Cảnh trả lời, ít nhiều cũng khiến anh ta bất ngờ, suy nghĩ một lát, rồi nói sang chuyện khác: “Mấy hôm nay thời tiết ở Tam Á rất đẹp, không biết Thượng Hải đã có tuyết chưa?”.

Phương Tuân Kiệm trả lời câu hỏi của Bạch Dịch Dụ: “Còn chưa lạnh tới mức ấy”.

Bạch Dịch Dụ như nhớ ra điều gì đó, ghé sát Hạng Mĩ Cảnh hỏi: “Tôi nghe nói Orchid chuẩn bị tổ chức một dạ tiệc rất thú vị vào dịp Noel phải không?”.

Lần này Hạng Mĩ Cảnh lên tiếng trả lời Bạch Dịch Dụ: “Đúng là có kế hoạch ấy”.

Bạch Dịch dụ lớn tiếng thở dài: “Đáng tiếc tôi phải cùng ông nội về Los Angeles, nếu không chắc chắn sẽ tham dự”.

Phương Tuân Kiệm nhắc nhở anh ta: “Còn hai tuần nữa cơ mà, vẫn kịp”.

Bạch Dịch Dụ thấy có lí, cười nói: “Tốt xấu gì tôi cũng có chút quan hệ với Sisley, đến khi ấy trà trộn vào chắc không khó”.

Hạng Mĩ Cảnh tưởng Bạch Dịch Dụ hỏi mình, nhanh chóng gật đầu khẳng định “vâng” một tiếng.

Bạch Dịch Dụ thấy cô phản ứng mạnh như thế, thì càng hứng thú hỏi: “Cô có biết Sisley không?, hỏi xong lại thấy không đúng, bèn đính chính: ”Có lẽ cô còn thân thiết với cô ấy”.

Hạng Mĩ Cảnh trả lời đơn giản: “Từ tiểu thư là người thân thiện”.

Bạch Dịch Dụ phá lên cười ha hả, nghiêng đầu nhìn Phương Tuân Kiệm một cái. nói: “Chắc trong lòng Sisley tôi là người rất xấu. Vì cô ấy luôn cho rằng tôi đang tìm cách làm hư A Kiệm. Thực ra cô ấy lo lắng thừa, A Kiệm là người rất cứng rắn, tôi căn bản không có bản lĩnh làm hư cậu ấy”.

Hạng Mĩ Cảnh cho rằng Bạch Dịch Dụ cũng hiểu nguyên nhân chủ yếu khiến anh ta không thể làm hư Phương Tuân Kiệm là bởi vì anh có tính ưa sạch sẽ, tất cả những thú vui không sạch đều khó tiếp cận được anh, bèn cố ý cười đáp: “Chắc Từ tiểu thư muốn có nhiều cơ hội ở bên Phương tiên sinh, không thích anh cứ giữ chặt Phương tiên sinh nên mới cô tình nói vậy”.

Bạch Dịch Dụ cười nói: “Cô đừng nhìn chúng tôi thân thiết mà cho rằng tình cảm giữa chúng tôi rất tốt, thực ra tôi và cậu ấy không phải người cùng chí hướng. Mỗi ngày tôi phải bỏ ra tám giờ để nghỉ xem chơi thể nào mới thú vị, còn cậu ấy một ngày dành tới mười sáu tiếng để nghỉ làm cách nào kiếm tiền. Chúng tôi kẻ Nam người Bắc, một năm chỉ gặp nhau vài lần thôi. Sisley muốn trách cũng không thể trách tôi, chỉ có thể trách sức hấp dẫn của đồng tiền quá lớn mà thôi”.

Hạng Mĩ Cảnh biết Phương Tuân Kiệm không phải chỉ vì tiền, nhưng cô không có tư cách để giải thích cho anh, đành nói tiếp ý của Bạch Dịch Dụ: “Sau này Từ tiểu thư sẽ hiểu”.

Phương Tuân Kiệm không muốn trở thành đề tài bàn tán của họ, khi Bạch Dịch Dụ mở miệng nhắc đến Từ Hi Lê lần nữa anh bèn nói trước: “Anh rảnh quá nhỉ, tự mình đi ăn hải sản đi”.

Bạch Dịch Dụ thấy Phương Tuân Kiệm không vui, cười cười cho qua, vỗ vai Hạng Mĩ Cảnh ngồi ở đằng trước: “Cùng đi ăn hải sản. Chuyện tày trời cũng có thể đợi ngày mai hãy làm. Hay tôi xin phép cho cô là được chứ gì, chắc anh ta cũng nể mặt tôi”.

Nói xong rút di động ra.

Hạng Mĩ Cảnh sợ anh ta gọi cho Dung Trí Hằng thật, vội ngăn anh ta lại, đồng ý đi cùng.

Bạch Dịch Dụ cao hứng, quay sang nhìn Phương Tuân Kiệm trề môi, nói: “Cậu không cần phải đi nữa nhé”.

Hạng Mĩ Cảnh nhận lời vào thành phố, nhưng bất tiện nhất vẫn là không có giày mới để đi, đành vào cửa hàng trong khách sạn mua một đôi giày bệt không hợp với chân lắm đi tạm.

Bạch Dịch Dụ chuẩn bị rất nhanh, Hạng Mĩ Cảnh xuống tới đại sảnh, thấy anh ta đã ngồi uống được nửa tách trà rồi.

Không thấy Phương Tuấn Kiệm đâu, Hạng Mĩ Cảnh tưởng anh không đi thật, cô thở phào nhẹ nhõm, đang định đi thẳng ra ngoài, Bạch Dịch Dụ ngăn cô lại, ra hiệu cho cô thấy Phương Tuấn Kiệm đang bước từ chỗ thang máy lại, khẽ nói với cô bằng giọng hết sức nghiêm túc: “Cậu ấy mắc bệnh ưa sạch sẽ, ngày nào cũng phải chà đi một lớp da trên người mới được”.

Cô đứng từ xa quay lại nhìn Phương Tuấn Kiệm một cái, rồi quay đầu nói với Bạch Dịch Dụ: “Anh ấy chỉ là ưa sạch sẽ mà thôi”.

Bạch Dịch Dụ làm bộ thận trọng, đáp: “Lát nữa khi đi ăn cô ngàn vạn lần hãy đứng xa cậu ấy một chút, tránh làm bắn nước canh vào người cậu ấy mà bị lườm nguýt đấy”.

Cô cười cười gật đầu.

Lúc họ ra khỏi khách sạn đã hơn bảy giờ, mượn xe khách sạn, Hạng Mĩ Cảnh biết đường nên cô làm tài xế, Bạch Dịch Dụ nhét Phương Tuấn Kiệm vào ghế sau, còn mình thì ngồi vào vị trí ghế phụ, còn nói lần này coi như làm thư kí cho Phương Tuấn Kiệm một lần.

41. Chương 41

Phương Tuấn Kiệm thuận thể nói luôn: “Lát nữa tới nơi, thư kí Bạch nhớ xuống mở cửa cho tôi trước”.

Bạch Dịch Dụ quay lại trừng mắt lườm Phương Tuấn Kiệm một cái, không thèm nói gì với anh mà quay sang nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Chúng ta hãy bỏ cậu ấy ở giữa đường, đêm khuya không đèn, để con gái của biển bắt về làm phò mã gia đi”.

Kết quả chưa đi được nửa đường, trời bắt đầu tối, vào thành phố, thì tối hẳn.

Chợ hải sản đèn điện sáng rực, Bạch Dịch Dụ kéo Hạng Mĩ Cảnh đi đằng trước, mỗi lần mua một thứ hải sản nào đó lập tức ra hiệu cho chủ sạp rằng Phương Tuấn Kiệm đi đằng sau sẽ trả tiền, cứ như thế mua hơn mười loại.

Hạng Mĩ Cảnh thấy Phương Tuấn Kiệm một tay cầm đủ các loại túi, một tay móc tiền, còn phải để ý xem chỗ đồ hải sản mà anh chẳng hề biết tên gọi là gì kia có con nào đột nhiên nhảy ra khiến nước bắn bắn lên người mình hay không, nên hành động của anh không được nhanh nhẹn lắm, vậy là cô giúp anh xách bớt một vài túi.

Phương Tuấn Kiệm không cho cô cầm. Cô bước lên phía trước một bước do không nhìn đường nên chân giẫm vào bãi nước bắn, giày bị bắn không sao, nhưng đa phần nước bắn bắn tung toé vào giày và gấu quần Phương Tuấn Kiệm.

Cô vô thức hít một hơi thật sâu, không tìm được phải ngược mắt lên nhìn anh một cái.

Hiếm khi lại thấy Phương Tuấn Kiệm không để ý xuống chân mình, còn giơ tay kéo cô, giúp cô tránh sang một bên không chắn đường người đi từ phía sau lên. Anh biết cô đang lo lắng điều gì, bèn bảo cô: “Không sao, em đi trước”.

Lúc này Bạch Dịch Dụ quay đầu lại, anh ta không nhìn thấy chuyện vừa xảy ra, chỉ thấy tay Phương Tuấn Kiệm phải cầm rất nhiều thứ, cho rằng như vậy đủ ăn rồi, nên nói đi tìm nhà hàng gần đây để thuê nấu.

Cách bài trí của những nhà hàng gần đây đều khá giống nhau, thường là một căn nhà, tầng một làm dịch vụ, tầng hai tầng ba để ở.

Bạch Dịch Dụ tìm một nhà hàng tương đối sạch sẽ, bên trong bày khoảng bốn cái bàn, họ ghép hai cái vào để ngồi.

Ông chủ hỏi chỗ hải sản này họ muốn nấu thế nào, Bạch Dịch Dụ nói luyên thuyên một hồi, rõ ràng là rất sành sỏi trong việc đó.

Phương Tuân Kiệm ra vòi nước ở trước quán rửa giày và gột gấu quần, Hạng Mĩ Cảnh không tiện tới giúp, đành cầm giấy khô lau lớp bụi trên mặt bàn cho thật sạch.

Phòng bếp đang rảnh, nên tốc độ nấu khá nhanh.

Bạch Dịch Dụ cầm một con tôm luộc chấm tương ớt địa phương ăn, con đầu tiên cảm thấy mùi vị rất ngon, con thứ hai thì không chịu nổi cay, cầm vôi quả dưa tươi hút lấy hút để. Anh ta thấy Hạng Mĩ Cảnh không hề ăn ớt, tò mò hỏi: “Không ăn ớt à?”.

Hạng Mĩ Cảnh gật đầu, nói: “Tôi là người Hồng Kông, chỉ sống ở Tam Á khoảng tám năm thôi”.

Bạch Dịch Dụ lập tức đổi sang giọng Quảng Đông không được sành sỏi lắm nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Ở Hồng Kông tôi có rất nhiều bạn thân”.

Phương Tuân Kiệm bổ sung đúng lúc: “Rất nhiều bạn thân là nữ”.

Bạch Dịch Dụ nhìn Phương Tuân Kiệm nhướng mày: “Cậu đang ghen tị vì tôi giao thiệp rộng phải không?”.

Phương Tuân Kiệm cố tình thừa nhận: “Ừm, tôi vô cùng ghen tị”.

Bạch Dịch Dụ cười, lại hỏi Hạng Mĩ Cảnh: “Cha mẹ cô ở Tam Á?”.

Hạng Mĩ Cảnh cắn nhẹ môi, ngập ngừng một lát, cuối cùng vẫn nói: “Họ đều qua đời rồi”.

Bạch Dịch Dụ thoáng ngẩn người, rồi bối rối nhìn về phía Phương Tuân Kiệm.

Phương Tuân Kiệm không lên tiếng, đặt con tôm vừa được bóc xong vào bát Hạng Mĩ Cảnh, nói: “Tôm nguội hết cả rồi, mau ăn đi”.

Đúng lúc đó chủ quán mang thức ăn lên, nồi canh hải sản nóng hổi khiến không khí trở nên vui vẻ như ban đầu.

Bạch Dịch Dụ thích đi du lịch khắp nơi thú vị trên thế giới để tận hưởng, nghe nói trước đó Hạng Mĩ Cảnh cũng đã được đi rất nhiều nơi, vậy là tỏ ra tiếc nuối vì không tình cờ gặp được Hạng Mĩ Cảnh ở một trong những nơi ấy.

Lúc sắp ăn xong, Dung Trí Hằng gọi điện tới.

Nghe giọng anh không giống người đã uống nhiều, rất rõ ràng, cô vừa nghe máy đã hỏi cô đang ở đâu.

Cô thật thà báo cáo với anh rằng mình đang cùng Bạch Dịch Dụ và Phương Tuân Kiệm ra ngoài ăn cơm.

Anh hỏi tiếp bao giờ cô quay về khách sạn.

Những câu hỏi của anh mấp mé giới hạn của sự mờ ám, cô không cần thiết phải trả lời anh, nhưng vì là cấp dưới nên không thể không báo cáo.

Cô nói sắp ăn xong rồi, anh lại bảo không cần vội, bao giờ về thì qua phòng gặp anh là được.

Tình thế này mỗi phút mỗi giây trôi qua đều khiến người ta khó chịu.

Bạch Dịch Dụ đoán cô vừa nhận điện thoại của Dung Trí Hằng, nên nhanh chóng gọi chủ quán tính tiền.

Cuối cùng người trả tiền vẫn là Phương Tuân Kiệm.

Bạch Dịch Dụ cười nói Phương Tuân Kiệm kiếm được quá nhiều tiền, cần phải có vài người tiêu giúp anh.

Phương Tuân Kiệm bèn chỉ thẳng vào đôi giày không thích hợp dưới chân Hạng Mĩ Cảnh nói: “Đi mua một đôi giày phù hợp hơn đi”.

Lúc này Bạch Dịch Dụ mới để ý tới giày của Hạng Mĩ Cảnh, chẳng quan tâm tới cô đang vội vàng rút chân về, tán đồng: “Tôi vừa nhìn thấy một cửa hàng giày gần đây”.

Hạng Mĩ Cảnh không chịu, lắc đầu: “Không cần đâu, đôi giày này của tôi khá tốt”.

Bạch Dịch Dụ hiểu lầm về mối quan hệ giữa cô và Dung Trí Hằng, nên luôn đối xử với cô rất khách khí. Lúc này thấy cô lịch sự từ chối, vừa chỉ vào biểu tượng nhỏ dính ở chiếc giày bên phải do cô quên không giặt đi, vừa nói: “Giày mua ở khách sạn thì tốt đến đâu?”.

Hạng Mĩ Cảnh không đấu lại được, đành tới cửa hàng giày gần đây nhất.

Khách trong cửa hàng không nhiều, nhân viên phục vụ nhanh chóng ra đón, hỏi cô cần chọn loại giày nào.

Cô cầm một chiếc giày cao gót màu vàng trên giá lên, lật đế giày nhìn thấy số bảy, thử vào chân, thấy rất dễ chịu, bèn nói cô muốn mua đôi này. Cô không để Phương Tuân Kiệm trả tiền, nhưng vừa rút tiền trong túi ra, đã bị Bạch Dịch Dụ ngăn lại: “Còn cần cô phải móc ví tiền ra làm gì”.

Phương Tuân Kiệm cũng nói: “Cơ hội tặng quà cho em không nhiều”.

Nghe anh nói thế, cô không kiên quyết nữa, thay đôi giày mới, nghiêm túc cảm ơn anh.

Anh nhìn cô thoáng mỉm cười, nhưng nụ cười rất nhanh rất ngắn, cô không kịp nhìn rõ, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu.

Phương Tuân Kiệm lái xe, Bạch Dịch Dụ vẫn ngồi ở vị trí ghế phụ, Hạng Mĩ Cảnh ngồi sau Bạch Dịch Dụ.

Một vầng trăng khuyết mờ mờ treo ngang trời, sao dày đặc lấp lánh. Hai bên đường là đồi núi trùng điệp khiến bầu trời càng thêm xanh thẫm và khung cảnh xung quanh trở nên tịch mịch thần bí.

Biết rằng con đường nào rồi cũng có lúc đi đến cuối cùng, nhưng sự si tâm vọng tưởng lại muốn có thể cứ như thế này mà đi tới khi trời tàn đất tận. Người thông minh đến mấy, cũng có lúc muốn mình trở nên hồ đồ, người kiên cường đến đâu, cũng có lúc không kìm được mà rơi nước mắt.

Bạch Dịch Dụ lại có cảm giác đường về hơi xa, về đến khách sạn còn tò mò nói: “Ai cũng bảo đường về luôn có cảm giác ngắn hơn đường đi, nhưng sao tôi lại có cảm giác lúc về xa hơn nhỉ?”.

Phương Tuân Kiệm ngồi trên xe không có ý định tắt máy, cũng chẳng quan tâm đến anh ta, Hạng Mĩ Cảnh mở cửa xuống xe, thần trí không tập trung nên lơ đãng trước câu hỏi của Bạch Dịch Dụ.

Bạch Dịch Dụ quay sang hỏi Phương Tuân Kiệm: “Cậu không xuống xe”.

Phương Tuân Kiệm giải thích qua loa: “Em muốn đi mua ít đồ”.

Bạch Dịch Dụ thấy anh có ý định đi một mình, đành xuống xe, nhắc anh phải chú ý an toàn, sau đó cùng Hạng Mĩ Cảnh đi vào khách sạn.

Đã hơn mười giờ, Bạch Dịch Dụ cho rằng còn sớm, chỉ không biết Dung Trí Hằng có khó chịu khi giờ này anh ta mới đưa Hạng Mĩ Cảnh về hay không thôi. Đương nhiên anh ta chẳng có ý định đích thân tới chào hỏi Dung Trí Hằng, thang máy vừa dừng ở tầng của Hạng Mĩ Cảnh, anh ta đã vẫy tay chào cô, nói sau này có cơ hội gặp lại nhất định phải tụ tập một buổi.

Hạng Mĩ Cảnh nhận lời, đợi thang máy khép cửa, mới quay người đi về phòng.

Cửa phòng Dung Trí Hằng đang mở, đi tới gần có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng ti vi mở khê.

Cô đứng ở bên cửa hít một hơi thật sâu, sau khi ổn định tâm trạng mới bước lên phía trước hai bước, gõ tay gõ cửa, cô gắng giữ vẻ bình tĩnh nhất đi vào phòng nói: “Dung tiên sinh, tôi về rồi”.

“Vào đi”. Giọng Dung Trí Hằng từ trong phòng vọng ra.

Cô bước vào trong thêm hai bước nữa, nhưng không có ý định vào sâu, thấy Dung Trí Hằng không có ý định đi ra, cô lên tiếng: “Áo khoác của anh bị ướt rồi, tôi đã đưa cho nhân viên khách sạn đi giặt khô, sáng sớm mai là được”.

Dung Trí Hằng đi từ trong phòng ra. Anh không quan tâm tới áo khoác của mình, mà đặt đôi giày đang cầm trên tay xuống sofa, nói: “Thử xem có vừa không”.

Cô không ngờ anh lại mang ra một đôi giày, nên nhất thời sững người đứng đó.

Anh đứng thẳng dậy thấy cô vẫn đứng đó như trời trồng, khoe miệng cong lên cười, tâm trạng vô cùng vui vẻ, nói: “Đôi giày này tôi đi mua đây, số bảy, chắc cô đi vừa”.

Cô vô thức cúi đầu nhìn đôi giày cao gót màu xanh dương đậm, kiểu dáng không được tinh tế lắm, nhưng da chắc chắn là loại tốt, nhìn vô cùng cao quý trước ánh đèn màu vàng của khách sạn. Cô cứ đứng như thế cũng không được, vậy là đi tới sofa thử giày.

Anh thấy cô đã đi giày vào chân, bèn bảo cô đứng dậy đi thêm hai bước cho anh xem.

Cô làm theo lời anh đi mấy bước.

Anh thấy rất hợp, còn rất vui bảo cô: “Nếu số bảy rộng, thì còn hai đôi số sáu bên trong”.

Cô không biết phải cảm ơn ý tốt của anh thế nào cho phải, nghĩ mãi nghĩ mãi cũng chỉ biết nói cảm ơn.

Tâm trạng của anh càng vui hơn, không còn nhìn ra vẻ nghiêm túc hằng ngày nữa, bước từng bước tới trước mặt cô: “Tối qua về muộn, nghĩ chắc cô đã ngủ rồi”.

Anh chỉ đứng cách cô một khoảng bằng hai bàn tay, khuôn mặt thân thuộc nhưng lại khiến tâm trạng người ta không sao trở nên thoải mái được, lúc này hình ảnh đang in sâu vào trong mắt cô.

Cô biết rất rõ cảm giác của mình lúc này là căng thẳng và run rẩy.

Bàn tay anh chậm chậm đưa lên, gần như muốn đặt lên má trái của cô. Hơi nóng toả ra từ bàn tay phả vào da thịt cô, chỉ xem chút nữa anh đã chạm vào cô rồi.

Cô đột nhiên bình tĩnh, giật lùi về phía sau một bước trước sự không ngờ của anh.

Anh lập tức chau mày, bàn tay đang giơ lơ lửng trong không trung cứng ngắc.

Cô dễ dàng nhận thấy sự thay đổi trong ánh mắt anh, đó là sự ngạc nhiên và thắc mắc, dần dần biến thành anh mắt rất không vui.

Cô vốn có chút sợ hãi, nhưng phản ứng của cô lúc này lại dũng cảm hơn rất nhiều, cô hơi cúi người nói với anh: “Dung tiên sinh, không còn sớm nữa, tôi không nên làm phiền anh nghỉ ngơi”.

Hạng Mĩ Cảnh cho rằng bước rút lui này của mình, có lẽ đủ để tạo một nấc thang cho Dung Trí Hằng bước xuống.

Hôm sau quay lại Thượng Hải, đi ăn cơm tối cùng Lâm Khải Sương, nhắc tới chuyện này, kết luận của cô vẫn là không còn sự từ chối khéo léo nào thích hợp hơn thế.

Lâm Khải Sương ngẫm nghĩ, sau đó nói đúng.

Trước sự ủng hộ đơn giản của anh, ít nhiều cô vẫn thấy không yên tâm, bèn nói: “Sáng nay em gặp anh ta, thấy anh ta rất bình thường, trên máy bay cũng rất bình thường, không giống như vừa trải qua tâm trạng không tốt. Biết đâu tối qua em hiểu lầm anh ta thì sao, nếu em không thể hiện thái độ của mình trước, đợi vượt quá giới hạn rồi mới phản ứng, thì càng khiến mọi chuyện rắc rối hơn”.

Lâm Khải Sương gật đầu, nhưng bật cười: “Một người như vậy, dù trong lòng có không vui thật, cũng sẽ không trừng mắt lườm em trước mặt mọi người hay tìm cơ hội gặp riêng để phê bình mắng mỏ đâu. Không chừng vì bước đó của em, tối qua anh ta mất ngủ đấy”.

Cô lắc đầu: “Không thể nào”

Anh nhún vai: “Có lẽ đã lâu lắm rồi anh ta chưa phải nếm trải mùi vị bị người khác từ chối, tưởng rằng em đã là đồ trong túi mình, kết quả em cần bản không hề để ý”

Cô đáp: “Chắc là thỉnh thoảng anh ta nổi hứng thôi, nếu em không đi qua đi lại trước mặt anh ta, anh ta sẽ sớm quên chuyện này”.

Anh gấp đồ ăn cho cô, cười: “Để anh ta đụng đầu vào tường một lần cũng tốt, nếu không làm sao anh ta có thể hiểu được đạo lý, trên thế giới này cũng có những việc mà người có tiền không làm được”.

Cô thở dài, nhìn bát đĩa ngăn ngơ.

Anh lại cười nhìn cô, hỏi: “Em hối hận rồi?”.

Cô lắc đầu: “Em có gò mà phải hối hận. Không phải là công việc, dựa vào cái gì mà một người có tiền có quyền vừa xuất hiện thì em phải tươi cười như hoa đón nhận? Em không muốn có quá nhiều việc bất ngờ như thế xảy ra, khi xử lý sẽ rất đau đầu”.

Anh cầm ly rượu trắng đầy lên cùng chén của cô: “Đời người luôn bất ngờ vui vẻ”.

Cô cũng cầm chén lên chúc anh: “Không phải lúc nào cũng kinh hãi là được”.

Hai người cứ anh một chén em một chén uống không ít.

Hạng Mĩ Cảnh về đến nhà, chẳng buồn đi tắm, nằm vật trên giường ngủ đến tận trưa hôm sau.

Di động hết pin tắt ngấm hơn mười hai tiếng, khi sạc pin lại cũng chỉ nhận được một tin nhắn.

Là một số lạ, giới thiệu rõ thân phận, là của Từ Hi Lê gửi tới, nói không gọi điện được cho cô, sau khi đọc được tin nhắn của cô ta xin hãy gọi lại.

Đầu tiên cô hơi kinh ngạc, ngồi ở cuối giường một lúc, sau lại nghĩ chắc không phải chuyện gì tồi tệ, vậy là bấm gọi lại cho Từ Hi Lê.

Vừa qua bữa trưa, phía bên Từ Hi Lê rất yên tĩnh, Từ Hi Lê xưa nay luôn lịch sự nhẹ nhàng, sau khi nghe Hạng Mĩ Cảnh chào một tiếng “Từ tiểu thư” cô ấy lập tức hỏi: “Không làm phiền cô nghỉ ngơi chứ?”.

Hạng Mĩ Cảnh nghe giọng cô ấy rất dịu dàng, nên hơi yên tâm, đáp: “Di động hết pin, vừa mới nhận được tin nhắn. Cô có chuyện gì cần tôi giúp sao?”.

Từ Hi Lê ngập ngừng, rồi nói: “Hôm nay là chủ nhật, cũng không biết cô có bận không, nếu không có hẹn, buổi tối có thể cùng tôi đi nghe hát kịch được không?”.

Hạng Mĩ Cảnh vô thức “hả” một tiếng.

Từ Hi Lê nghe thấy cô phản ứng như thế, có ý rút lui: “Nếu cô bận thì thôi vậy”.

Hạng Mĩ Cảnh nghe thấy sự thất vọng trong đó, nhất thời không nỡ, bèn nhận lời: “Tôi không bận gì cả, có thể đi cùng cô”.

Từ Hi Lê lập tức trở nên vui vẻ, kể đầu đuôi cho cô nghe: “Có người tặng Orchid hai tấm vé, chị ấy vốn định đi cùng tôi, nhưng lại có việc đột xuất. Chị ấy nói vở kịch này hát bằng tiếng Pháp, mời người khác đi chưa chắc nghe đã hiểu nên đề nghị tôi mời cô. Mặc dù lúc này mới chính thức gửi lời mời, nhưng hi vọng cô không để ý”.

Hạng Mĩ Cảnh không ngờ Từ Hi Lê chân thành như vậy, cũng thấy ảm áp, cười bảo: “Vậy thì nhất định là có vị trí đẹp rồi. Máy giờ bắt đầu? Ở đại kịch viện phải không?”.

Từ Hi Lê trả lời cô xong rồi hỏi: “Cùng đi ăn tối nhé?”.

Hạng Mĩ Cảnh nhận lời.

Nhận lời mời của Từ Hi Lê xong còn ngồi trên giường thêm một lúc nữa mới đứng dậy sắp xếp hành lý mang về từ hôm qua .

Đồ trong va li không nhiều, vì vậy hai đôi giày mới trông khá nhếch nhác.

Thực ra hai đôi giày đều rất vừa chân, đi cũng dễ chịu, nhưng sáng hôm qua khi ngủ dậy, cô vẫn đi đôi giày mà mình mua ở cửa hàng trong khách sạn.

Cũng may không gặp Bạch Dịch Dục lắm chuyện, họ bay chuyển bay sớm hơn, không đến nỗi bị Phương Tuấn Kiệt bắt gặp cô không đi đôi giày anh tặng, còn Dung Trí Hằng thì coi cô như không khí, đừng nói tới việc để ý chân cô đi gì, ngay cả nhìn cô một cái cũng không buồn.

Vứt giày mới đi thì quá lãng phí, đành mang về. Cô đặt hai đôi giày xuống gần cuối cùng của tủ giày, sau đó chậm chậm thu dọn quần áo.

Trời lạnh, Hạng Mĩ Cảnh tắm xong ra mặc thử mấy chiếc áo khoác mà vẫn thấy không đủ ấm, nhưng nếu mặc đồ ấm quá thì không thích hợp với hoạt động trong nhà.

Đứng trước tủ quần áo ngần ra mắt một lúc, cuối cùng chọn một chiếc áo khoác bằng len màu vàng, bên trong mặc áo len trắng, nhìn rất hợp. Tóc cô khá dài, mặc áo cao cổ nên trông không được gọn gàng, cô dùng dây buộc tóc màu đen buộc ra đằng sau.

Bình thường cô thích đeo trang sức, nhưng lại luôn đeo hoa tai, nay đến hoa tai cũng không buồn đeo nữa, nhìn tổng thể rất đơn giản. Cô không muốn bị so sánh với người khác, với Từ Hi Lê lại càng chẳng có gì đáng để so sánh.

Buổi tối ăn món Quảng Đông.

Năm rưỡi Hạng Mĩ Cảnh đến, Từ Hi Lê tới sớm hơn cô một phút, vừa thấy cô vào, đã vui vẻ vẫy vẫy tay.

Cô cố gắng ép mình không nghĩ quá nhiều, đi về phía bàn đã đặt rồi nói với Từ Hi Lê: “Có phải tôi đến muộn rồi không?”.

Từ Hi Lê lắc đầu: “Là tôi ở nhà rảnh quá chẳng biết làm gì nên ra ngoài sớm thôi”. Sau đó nhắc cô trên bàn có bánh: “Bánh ga tô nhà hàng này làm rất ngon, cô nếm thử trước đi”.

Hơn nửa ngày Hạng Mĩ Cảnh chưa ăn gì nên thực sự rất đói, cô không khách sáo mà ăn hết một miếng bánh, gật đầu khen ngon.

Thực ra Hạng Mĩ Cảnh cho rằng quan hệ giữa cô và Từ Hi Lê không thật sự thân thiết, số lần gặp gỡ đếm còn chưa hết một bàn tay, nhưng Dung Ngọc Lan đã nói, ở Thượng Hải Từ Hi Lê không có nhiều bạn, mà người bình thường thì khó lòng bước chân được vào Dung Liên sơn trang. Đại tiểu thư ở trong lầu son gác tía cần một người bạn nhìn có vẻ vô hại như cô để giải sầu, nhưng cô không phải người quá rảnh thích tìm phiền phức ỉn, lần đầu tiên nhận lời là vì lịch sự, lần thứ hai từ chối cũng hợp tình hợp lý.

Từ Hi Lê hoàn toàn không biết suy nghĩ lúc này của Hạng Mĩ Cảnh, tìm được một người hợp để nói chuyện trong lòng rất vui, nhưng nhất thời không tìm được đề tài nào để nói, trong lúc bối rối đành mang Dung Trí Hằng ra: “Orchid nói tối qua cô mới từ Tam Á về, đi tham dự diễn đàn kinh tế cùng anh ba phải không? Làm việc dưới chương của anh ấy có phải rất không tự nhiên? Khi làm việc anh ấy rất nghiêm túc, chẳng thân thiện gần gũi gì cả”.

Hạng Mĩ Cảnh có chút gượng gạo đáp: “Dung tiên sinh rất chăm chỉ, nghiêm túc”.

Từ Hi Lê gật đầu: “Sau này lên nắm quyền điều hành công ty thay cậu, muốn lười biếng cũng khó. Tối qua vừa về nhìn có vẻ rất buồn bực, bữa tối chỉ ăn chút cháo, muốn tìm anh ấy nói chuyện cũng không có cơ hội, sáng nay đã bay đi Bắc Kinh, mệt thật đấy”.

Hạng Mĩ Cảnh đoán bụng dạ anh có lẽ vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, lại cảm thấy có lỗi, bèn chậm rãi nói: “Đàn ông một khi đã chăm lo cho sự nghiệp, đôi khi sẽ lơ là những chuyện khác, Dung tiên sinh chắc chắn nghĩ cô sẽ hiểu cho anh ấy”.

Từ Hi Lê vừa cười vừa nói với giọng bắt lực: “Tôi hiểu chứ. Từ nhỏ tới lớn, những người xung quanh tôi đều rất bận, ngay cả Joe, từ trước tới nay đều rảnh rang mà giờ cũng trở nên bận rộn rồi. Rõ ràng chỉ có mình tôi là hằng ngày ăn xong bữa sáng lại ngồi chờ bữa trưa, ăn xong bữa trưa lại ngủ tới tận buổi chiều. Vốn tưởng yêu đương rồi sẽ có bạn trai bên cạnh chăm lo, kết quả thời gian anh ấy ở bên Bạch gia còn nhiều thời gian ở bên tôi, thường cả tháng chẳng gặp một lần, gọi điện lại nói giọng như rất mệt mỏi. Tôi không muốn anh ấy hành hạ mình khổ sở như thế, nhưng thấy anh ấy nỗ lực tới mức ấy, có những lời không nên nói vẫn hơn. Dù sao, đàn ông luôn có những thứ mà họ không bao giờ đặt xuống được, nhiều tiên tới mấy cũng không thể giải quyết được, đành đợi bao giờ đạt thành tâm nguyện, lúc đó anh ấy sẽ đi chậm hơn chẳng”.

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy những lời này Từ Hi Lê nói rất chân thành, nếu không thật sự coi cô là bạn chắc chắn sẽ không dễ dàng thổ lộ tâm sự như vậy. Cô lại càng khẳng định Từ Hi Lê là một người rất tốt, trong

lòng mặc dù không vui, vẫn an ủi: “Đợi mây tan sẽ thấy trăng”.

Từ Hi Lê cười điềm đạm, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, lại hào hứng hỏi cô: “Hành trình diễn đàn lần này không bận lắm à? Tại sao anh ba lại có thời gian mua giày tặng tôi?”.

Hạng Mĩ Cảnh nghĩ chắc chắn là đôi giày số sáu cùng kiểu với đôi của mình, ngần ra một lúc, giải thích: “Buổi tối là thời gian hoạt động tự do”.

Từ Hi Lê nhận ra sự khác thường rất nhỏ của cô, nhưng không truy hỏi, chỉ nói: “Rõ ràng tôi đi số bảy, mà anh ấy lại mua số sáu”, rồi hỏi: “Cô đi giày số mấy?”.

Hạng Mĩ Cảnh đáp: “Số bảy”.

Từ Hi Lê tiếc nuối gật đầu: “Orchid cũng đi số bảy, xem ra đôi giày đó dành bày trong tủ cho đẹp vậy”.

Buổi tối diễn vở * Les contes d’Hoffmann*, vị trí ngồi của đôi vé Orchid được tặng quả là rất đẹp, Hạng Mĩ Cảnh liếc mắt nhìn thấy xung quanh, từ cách ăn mặc của họ cô có thể thấy đều là những người không phú thì quý đã có tuổi, rõ ràng cô và Từ Hi Lê là hai người khá trẻ trong rạp hát này.

Xưa nay cô không tự mình đi nghe hát kịch, thỉnh thoảng đi cùng người khác cũng phải cố gắng tự nhắc nhở mình không được ngủ gật giữa đường. Tối nay tinh thần của cô khá ổn, nên không tốn sức để chống mí mắt lên trong tiếng ca ru ngủ kia, ngược lại Từ Hi Lê hơi dờ dẫm, suýt nữa thì biểu diễn gật gù câu cá.

Vở kịch kết thúc, Từ Hi Lê vô cùng thẳng thắn bảo: “Lần sau đi xem ca nhạc thì tốt hơn, không khí sôi động náo nhiệt, mùa đông nhảy nhót một chút cũng thấy vui”.

Hạng Mĩ Cảnh thấy cũng phải. Buổi tối nghe hát kịch, đến đêm về đi ngủ trong đầu toàn những tiếng “A” tới “A” của cả nam lẫn nữ.

Nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được là việc hết sức khó chịu. Cô đành ngồi dậy ra giá sách tiện tay rút một cuốn truyện nước ngoài mang về giường lật ra xem, kết quả lại là cuốn * Love in the time of Cholera*, mở ra xem lại là cuốn sổ ghi chép bìa màu tím nhạt. Trong cuốn sổ có kẹp hai tờ giấy, cô lập tức nhớ ra ngay đó là cái gì, đành gấp lại, nhét vào giá sách, sau đó chui vào chăn nằm yên.

Hôm sau Hạng Mĩ Cảnh đi làm, Tiền Mẫn cũng vừa quay lại.

Tan buổi họp sáng, Tiền Mẫn chặn đường Hạng Mĩ Cảnh giống chặn đường đánh cướp, hỏi cô sao quay về mà chẳng báo cáo với bạn một tiếng, cô cũng chẳng vừa, đánh đúng vào điểm yếu của Tiền Mẫn, hỏi bao giờ mới được gặp được ông xã của cô ta.

Tiền Mẫn bị cô hỏi thì ngượng ngùng, xua tay: “Gì mà ông xã, còn chưa cầu hôn mà”.

Hạng Mĩ Cảnh cười: “Đã về gặp cha mẹ người ta rồi, còn không phải là ông xã à?”

Tiền Mẫn mỉm cười liếc cô, lại hỏi :“Vừa rồi sao cô lại chủ động xin làm trợ lý cho Chu Lệ Lệ?”.

Hạng Mĩ Cảnh đáp: “Tôi rảnh mà, không thể để cả đội cũng rảnh theo tôi được, đúng không? Tốt xấu gì cũng phải giành lấy chút tiền thưởng chứ, nếu không cuối năm lấy gì mà ăn?”.

Tiền Mẫn giơ ngón tay nâng cằm cô lên, cười: “Đừng vờ vịt nữa, cô còn thiếu cái đó hay sao? Những chuyện ấy của cô tôi biết hết”.

Hạng Mĩ Cảnh hiểu Tiền Mẫn đang ám chỉ điều gì, cố tỏ vẻ bất lực đáp: “Người nào cũng nói với tôi ”những chuyện ấy của cô tôi biết hết“. Chỉ có tôi là không hiểu rốt cuộc mọi người đang nói gì thôi. Chị gái ơi, người bên chị là đoán mò đoán bừa, chị đừng hồ đồ theo họ, tha cho em đi, tha cho em một con đường sống. Bao giờ tới ngày vui của chị, em nhất định sẽ mang đại hồng bao tới cảm ơn”.

Tiền Mẫn bẹo má cô, cười: “Nể tình cô nịnh nọt dẻo mồm, hai hôm nữa tôi sẽ bảo anh ấy mời cô ăn cơm”.

Hạng Mĩ Cảnh cố tình ghé sát vào Tiền Mẫn hỏi: “Anh ấy là ai thế?”.

Tiền Mẫn mỉm cười trừng mắt với cô: “Nhanh mồm gớm”.

Việc Hạng Mĩ Cảnh xin làm trợ lí cho Chu Lệ Lệ thực ra Dung Ngọc Lan không tán đồng lắm, có điều Hạng Mĩ Cảnh lại công khai nói trước cuộc họp sáng, Chu Lệ Lệ cũng nhận lời ngay, là quản lí mà nhất quyết đòi can dự vào việc này thì không hay lắm.

Dung Ngọc Lan không hiểu tại sao Hạng Mĩ Cảnh lại nảy ra suy nghĩ ấy, khi hỏi nguyên nhân, Hạng Mĩ Cảnh không tiện giải thích là vì trước đó mình đã gạt Dung Trí Dật, phải làm trợ lí cho Chu Lệ Lệ tổ chức tiệc Noel nên không đi Hawaii với anh ta, hơn nữa cô cũng đã từng từ chối sự kiện này giờ không thể hối hận nói với Dung Ngọc Lan rằng em rất muốn tham gia, suy nghĩ mãi, đành nói rằng gần đây mình bận việc riêng, nên không thể dành quá nhiều thời gian cho công việc, thích hợp nhất là làm trợ lí cho người khác.

Dung Ngọc Lan đương nhiên sẽ đưa ra rất nhiều suy đoán, nhưng không hỏi thẳng Hạng Mĩ Cảnh, Hạng Mĩ Cảnh cũng sẽ không chạy theo chị ta để giải thích hoặc tìm cách nâng cao giá trị của bản thân.

Là hiểu lầm thì rút cục sẽ có ngày được giải oan, cô không tin chút chuyện cá nhân nhỏ xiu của mình có thể trở thành đề tài bàn tán lâu dài và rộng rãi.

Muốn hỗ trợ cho Chu Lệ Lệ, thì cả tổ của Hạng Mĩ Cảnh đều phải qua đó nghe người ta bố trí công việc, những người khác còn dễ bảo, chỉ riêng Kiều Kiều là không thích Chu Lệ Lệ, khi nhận được bằng phân công nhiệm vụ, Kiều Kiều bèn tố cáo với Hạng Mĩ Cảnh rằng nhiệm vụ của mình quá vụn vặt, rõ ràng là dùng dao mổ trâu để giết gà.

Hạng Mĩ Cảnh an ủi: “Chẳng phải chị cũng bị phân công việc làm thiệp mời đấy à. Phần mềm đó chị còn chưa biết dùng, trước sáng ngày mai phải còn đưa ba mẫu cho Orchid duyệt, tối nay chắc phải tăng ca rồi. Chúng ta đã nhận trợ lí cho họ, thì phải tuân thủ nhiệm vụ được giao, không được yêu cầu quá nhiều”.

Kiều Kiều mặt vẫn không vui: “Tại sao chúng ta lại phải làm trợ lí cho họ?”

Hạng Mĩ Cảnh không thể nói rõ nguyên nhân, đành hứa: “Đợi xong sự kiện này, chị nhất định sẽ chủ động nhận mấy sự kiện lớn, để mọi người có được phúc lợi lớn vào cuối năm”.

Dỗ dành xong Kiều Kiều, Hạng Mĩ Cảnh thở phào nhẹ nhõm, bắt tay vào làm thiệp mời.

Trước kia cô chưa từng làm việc này, nhưng vì chủ đề của bữa tiệc khác với tất cả những bữa tiệc cô từng tham gia hoặc tổ chức, nên hình thức thiệp mời cũng phải làm theo phong cách cổ. Cô tìm được rất nhiều những kiểu chữ từ thập niên ba, bốn mươi, rồi lại chọn một vài chi tiết trang trí trong các bộ phim của Châu Âu, bận rộn mấy việc lật vặt ấy suốt một ngày, ăn nốt miếng sandwich cuối cùng đã là tám giờ bốn mươi phút tối, cuối cùng cũng đã xong ba mẫu để đem đi duyệt.

Khi in ra xem nhìn tổng thể cũng không đến nỗi nào, tuy nhiên màu sắc của máy in có chút vấn đề, giờ này không còn ai để sửa, cô đành đi cầu thang lên tầng trên, rồi xuống tầng dưới xem còn có người nào đang tăng ca giống mình không, in nhờ máy của công ty họ.

Số cô không được may cho lắm, đi xuống dưới mấy tầng mà chẳng gặp được ai, đi mãi xuống tận bảy tầng mới thấy vài người đang tăng ca. Cô không quen họ, giải thích một hồi, phải đưa cả thẻ ra mới được chấp thuận cho dùng một trong những chiếc máy ở đó.

Các máy tính trong tập đoàn có mạng nội bộ, cô mang theo đĩa riêng, đút đĩa vào in ra ba mẫu thiệp mình cần.

Sau khi so sánh, cá nhân cô thích nhất tấm thiệp mặt sau có logo của tập đoàn màu vàng, nghĩ chắc Dung Ngọc Lan cũng thích kiểu này, rất có hiệu quả quảng cáo.

Văn phòng cô ở tầng mười chín, hiện cô đang ở tầng mười ba. Một mỗi cả ngày trời, bụng lại chưa no, cô thực sự không muốn đi lên văn phòng nữa, sau khi cảm ơn mấy vị đồng nghiệp vẫn đang say sưa làm việc, cô quay người bấm thang máy đi lên.

Đi hoặc đợi thang máy một mình là chuyện tương đối đáng sợ, vì không gian kín mít, lại có chút âm thanh của máy móc lẫn lỗ thông gió, không khí bay qua bên tai, đặc biệt là vào buổi tối, khiến người ta suy nghĩ vẩn vơ, cũng không biết trong thang máy sẽ xuất hiện cái gì, và không biết liệu có bị sự cố mà mắc kẹt trong đó không nữa.

Hạng Mĩ Cảnh xưa nay không cho phép mình được suy nghĩ vẩn vơ, mặc dù cô không tin vào sự tồn tại của yêu ma quỷ quái, nhưng dù sao cô cũng là phụ nữ, vẫn nhát gan.

Lúc này thang máy vừa “ting” một tiếng rồi mở ra, nhưng cô không bị những suy nghĩ đáng sợ của mình làm cho giật mình mà giật mình vì người đứng trong thang máy là Dung Trí Hằng.

Rõ ràng Dung Trí Hằng cũng không ngờ người đang đứng chờ thang máy là Hạng Mĩ Cảnh. Anh hơi chau mày, trong lòng như đang suy nghĩ điều gì đó, đứng im bất động nhìn cô.

Hạng Mĩ Cảnh vội vàng nén nỗi thấp thỏm trong lòng xuống, hơi cúi người chào Dung Trí Hằng: “Dung tiên sinh”.

Anh không nói gì.

Cô không dám ngược mắt động người, nhờ ánh sáng di chuyển mà biết cửa thang máy đang từ từ đóng lại, lòng chỉ mong cánh cửa kia đóng càng nhanh càng tốt. Khó khăn lắm cửa mới khép lại chỉ còn một đường thẳng rất nhỏ, cuối cùng cô cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng chưa đứng thẳng người được một giây, cửa thang máy lại mở ra.

Dung Trí Hằng vẫn đứng im, chậm rãi hỏi cô như không tốn chút sức lực nào: “Chẳng phải cô đang đợi thang máy sao?”.

Trước kia, khi còn chưa tiếp xúc nhiều với Dung Trí Hằng cô đã từng đi cùng thang máy với anh một lần. Giờ vì xuất hiện nhiều lời đồn đại không đúng thực tế, lúc này anh lại hỏi một câu như hai người đã từng thân thiết, ngoài cảm giác bối rối ra, cô còn cảm khái kỉ lệ với quãng thời gian đã qua.

Anh đang đợi cô, cô không thể không bước vào, kết quả hai chân vô cùng xui xẻo giẫm ngay vào kẽ hở giữa thang máy và hành lang.

Ông trời cũng đang nguyên rủa cô vì sáng nay lại chọn một đôi giày nhọn như thế, còn không cẩn thận để xảy ra sự cố ngớ ngẩn vào lúc này.

Cô bối rối vô cùng, lập tức cúi người để rút giày lên. Cũng may chỉ cần rút hai lần là được. Loạng choạng nhảy vào thang máy, cô không dám chạm vào Dung Trí Hằng, đứng rúm vào một góc đi giày.

Từ đầu tới cuối Dung Trí Hằng không ra tay giúp cô, cất giọng hỏi cô hết sức bình thản: “Lên tầng máy?”

Cô kinh ngạc khi nghĩ có lẽ nào anh không biết Bảo Nhã ở tầng mấy, bất giác ngáp ngừng, mãi mới nói: “Tầng mười chín”.

Anh nhìn bảng hiện thị trong thang máy, tiếp tục bình thản nói: “Qua rồi”.

Cô vội gơ tay ra ấn tầng hai mươi ba, may mà vẫn còn kịp.

Thang máy dừng ở tầng hai mươi ba, cô chạy ra với tốc độ nhanh nhất, rồi nhanh chóng quay người lại nhìn Dung Trí Hằng, bộ dạng vô cùng cung kính.

42. Chương 42

Nhưng anh không cư xử theo lối thông thường như cô nghĩ, mà tiếp tục ấn nút giữ cửa.

Cô có cảm giác anh đang muốn trút giận vào cô. Nói khó nghe một chút thì là, một nhân viên PR nhỏ mọn như cô mà dám từ chối sự sủng hạnh của đại boss, rõ ràng là hành động không biết điều, nếu tối hôm đó anh thật sự muốn tìm cô để tính sổ thì cô cũng đành chịu, cùng lắm là ra khỏi Bảo Nhã, hoặc tệ hơn nữa là bị đá ra khỏi ngành truyền thông. Nói nghiêm túc một chút, cô không phải người phụ nữ dựa vào sắc đẹp để tiến thân, dựa vào cái gì mà yêu cầu cô phải thuận theo sở thích của anh? Nếu anh thật sự nhỏ mọn như vậy, thì cô sớm ra khỏi sự kiểm soát của tập đoàn Hoa Hạ ngày nào tốt ngày ấy. Vừa nghĩ đến đây, cô lại thấy có động lực, bèn ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh.

Sắc mặt anh nhìn không giống đang giận, cũng chẳng vui, như khí có sự tự phụ và ngạo mạn đặc thù. Anh nhìn cô, nói: “Tôi không thích kể ”thả để bắt” này”.

Hạng Mĩ Cảnh thật sự muốn thổ huyết.

Uống công cô tưởng tượng ra đủ mọi tâm trạng mà Dung Trí Hằng có thể có, không ngờ anh lại cho rằng sự từ chối tối hôm đó của cô cùng sự vô tình vừa rồi là kể “thả để bắt”.

Cô thật sự thấy nổi cay đắng đau khổ của mình khó nói hơn cả kẻ cầm ăn phải Hoàng Liên. Có trời chứng giám cô luôn tuân thủ mọi quy tắc nghiêm ngặt trước mặt anh, vậy mà rốt cuộc do đâu khiến anh rút ra kết luận cô đang thêm muốn tài sắc của anh? Lẽ nào chỉ cần có một người phụ nữ, nhìn anh nhiều hơn bình thường một chút là người đó có ý với anh? Hay anh tự phụ tới mức cho rằng tất cả mọi phụ nữ trên thế gian này đều không có khả năng từ chối yêu cầu của anh?

Cô bất lực vô cùng, nhưng cũng không thể đuổi theo để nghiêm túc đính chính lại suy nghĩ của anh, làm vậy chỉ càng phản tác dụng, không chừng anh cho rằng đây là bước tiếp cận đầu tiên của cô, nghĩ đến hậu quả, kiểu gì cô cũng là người thiệt thòi. Vì vậy mặc dù anh nặng nề ngoắc cái cùm từ “thả để bắt” kia vào cổ cô, cô đành nhận vậy, dù sao cô cũng chẳng bao giờ coi anh là loại rùa vàng rùa bạc gì đó để câu kéo mời gọi, thời gian là minh chứng tốt nhất.

Bị Dung Trí Hằng nói một câu như thế, Hạng Mĩ Cảnh không còn tâm trí đâu mà ở lại văn phòng nữa.

Không còn sớm, từ văn phòng đi ra, sau đó lấy xe, cô luôn cầu khẩn không phải gặp lại Dung Trí Hằng. Cũng may mối duyên phận giữa họ chưa tới tột độ đến mức sợ gì gặp đây, cô yên ổn lấy xe ra, vội vội vàng vàng rời khỏi toà nhà, kết quả chiếc xe yêu quý bị quẹt vào tảng đá hoa cương bên ngoài bãi đỗ xe khi rẽ trái để ra đường.

Cô đau lòng vô cùng, nhưng không dám dừng lại quá lâu, ổn định tâm trạng, nhanh chóng hoà mình vào dòng xe xuôi ngược.

Không hiểu có phải do chiếc xe đã nghỉ ngơi quá lâu, nên linh kiện phụ tùng đều không trơn tru nữa, hay do cú va đập vừa rồi, mà khi gần rẽ sang đường về nhà thì đột nhiên chết máy, ga kiểu gì cũng không khởi động được.

Hạng Mĩ Cảnh lấy bằng lái xe khá gấp, nên hoàn toàn không hiểu chút gì về tính năng của xe như những sự cố cơ bản, điều duy nhất cô biết chính là gọi điện đến tiệm 4S để cầu cứu.

Đây không phải là con đường chính, nhưng lượng xe qua lại không ít, bên ngoài gió thổi rín rít từng trận còn kèm theo cả mưa nhỏ rất lạnh, trong xe không có điều hoà, chút gió đó có thể lọt qua khe cửa luôn vào trong.

Cô vừa đói vừa lạnh, thực sự không thể chịu đựng thêm được nữa, xuống xe bước vào quán ăn nhanh bên đường mua một phần đồ ăn.

Lớp tường bao bên ngoài quán ăn nhanh được làm hoàn toàn bằng kính, mưa nhỏ hắt chéo thỉnh thoảng cũng bắn về phía bề mặt kính, từng chút từng chút rất khó chịu. Thế giới bên ngoài tầm kính là những người đi bộ đang bước rất gấp gáp và dòng xe nườm nượp ngược xuôi. Vào một buổi tối lạnh lẽo như thế này, mỗi người dường như đều đang vội vàng theo đuổi điều gì đó, tìm kiếm thứ mà có lẽ ngay cả bản thân họ cũng không biết chính xác là gì.

Cô ăn nhanh vài miếng, dần dần lại cảm thấy thật vô vị, ngược mắt lên nhìn, phát hiện ra chiếc Volvo màu đen đang đi rất nhanh trong dòng xe từ từ áp sát vào phía sau chiếc CC của cô.

Xe của cô chết máy giữa đường nên đã đỗ ở làn đường không được phép dừng xe, cô đang nghĩ ngộ nhỡ là cảnh sát giao thông tới hỏi thăm cô sẽ lập tức ra giải thích với họ, nhưng giờ lại có chiếc xe khác đỗ lại, điều đầu tiên cô nghĩ có phải xe của người đó cũng đã hỏng rồi không, có điều khoảng hai giây sau cô đột nhiên nghĩ ra trước kia Phương Tuấn Kiệt từng lái một chiếc như thế này.

Anh là người ưa sạch sẽ, không chịu được bụi bặm và cũng không chịu được những vết bẩn trên quần áo, vì vậy đương nhiên anh thích những chiếc xe có chất lượng không khí tốt nhất. Trước kia anh bảo cô mua xe, cũng từng nghĩ đến hiệu Volvo này rồi, nhưng cô không muốn phiền phức, ngay cả một chiếc xe cùng hiệu

cũng không dám mua, thực ra trên đường chỗ nào mà chẳng thấy xe của thương hiệu Volvo, cho dù cô có mua một chiếc giống chiếc xe của anh đi nữa thì cũng chẳng ai nghi ngờ gì.

Cô muốn nhìn cho rõ xem người ngồi trong xe có phải Phương Tuấn Kiệt hay không, nhưng họ không chịu hạ cửa kính xuống, người trong xe cũng không xuống, nhìn không rõ biển số, đừng nói ngồi ở một hướng chéo hoàn toàn với chiếc xe mà muốn nhìn thấy người trong xe. Giờ anh bận như thế, lại có bao nhiêu bữa cơm xã giao phải tham gia, cơ hội tự mình lái xe đã là rất hiếm, giờ này, chắc lái xe đang đưa anh về nhà rồi.

Cô nhìn chiếc xe đó một lúc tới gần cả người, chiếc xe cũng dừng lại khá lâu. Chuông di động đột ngột đổ chuông phá vỡ tâm trạng lơ đãng của cô. Cô cúi đầu tìm di động trong túi, lúc ấy mới phát hiện chiếc Volvo đã rời đi, như chưa từng đậu ở đó.

Người của cửa hàng 4S gọi.

Chiếc xe nhanh chóng được kéo đi, Hạng Mĩ Cảnh gọi taxi về nhà.

Chỗ nào cũng lạnh căm căm, về tới căn hộ, mở điều hoà nóng, phải một lúc sau cô mới thấy người ấm trở lại. Cô đi tắm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Mở ti vi, buổi tối các bộ phim chí cha chí chóe gì đó, cô xem mấy giây, cuối cùng vẫn đứng dậy tới mở chiếc két để trong tủ quần áo.

Chiếc két không to không nhỏ, bên trong hầu như toàn khuyên tai, và gần như đều do Phương Tuấn Kiệt tặng.

Trước khi đi nước ngoài cô cũng nhét hộp kim cương đó vào trong này, nhưng vì két chặt nên không thể bày từng viên từng viên cho ngay ngắn được. Đi bao nhiêu lâu như thế, thỉnh thoảng cô nhớ đến những thứ lấp lánh ở nhà, lo lắng nhớ đâu có tên trộm nào vào khuôn chúng đi mất, nhưng trên thực tế, nơi này rất an toàn, trừ phi toà nhà này sập xuống, còn không những viên kim cương kia không thể bỗng dưng biến mất được.

Cô cho rằng suy nghĩ của mình thật ấu trĩ, và cũng cảm thấy đã đến lúc nên gạt bỏ những thứ ấu trĩ này đi rồi.

Khi Dung Trí Dật gọi điện, Hạng Mĩ Cảnh vừa cầm được tấm thiệp mời mới được in ra. Quả nhiên Dung Ngọc Lan chọn tấm thiệp mà cô tâm đắc nhất, số lượng in của thiệp là một trăm sáu mươi chiếc, tên trên mỗi tấm thiệp đều được đối chiếu với danh sách khách mời.

Xưởng in thuộc công ty con của tập đoàn sẽ có có trách nhiệm đưa hàng tới tận nơi, nhưng xưa nay cô làm việc rất nghiêm túc, muốn đích thân tới tận xưởng để các nhận lại xem danh sách khách mời có khớp với tên được in trên thiệp hay không.

Dung Trí Dật nói mình vừa xuống sân bay, mấy ngày liền uống rượu, chẳng ăn được một bữa cơm tử tế, muốn cô mời đi ăn tối nay.

Lần trước vốn là cô mời anh ta đi ăn đồ Nhật, nhưng kết quả gặp Chương Du và bọn Bội Bội, mỉa nhân nhiều như thế, cuối cùng vẫn là Dung Trí Dật thanh toán, nên xét về tình hay về lý thì vẫn là cô thiếu anh ta một bữa cơm, bèn nhận lời mời anh ta đi ăn lẩu hải sản.

Anh ta vui vẻ lái xe tới đón cô, đợi cô lên xe, ngay câu đầu tiên đã nghi hoặc hỏi: “Sắc mặt cô sao kém tới mức ngay cả phấn son cũng không che được thế kia”.

Cô tức giận trừng mắt lườm Dung Trí Dật, cố ý nói: “Tôi đang trong thời kì thải độc”.

Anh ta phá lên cười: “Phụ nữ quả thật rất rắc rối”.

Cô chặn họng anh ta: “Vậy anh nên tìm đàn ông ấy”.

Anh ta thở dài đánh thượt, nghiêm túc nói: “Tôi gánh trọng trách nối dõi tông đường trên vai, nếu tìm đàn ông để qua lại chơi bời, chắc chắn sẽ bị đuổi ra khỏi nhà, đến khi ấy trách nhiệm nặng nề rơi xuống đầu Victor, tôi sợ anh ấy sẽ bị áp lực mà chết mất”.

Cô bỏ qua Dung Trí Dật, khen anh ta: “Thì ra anh là người tốt như vậy”.

Dung Trí Dật gật đầu, nhưng lại vòng sang một đề tài khác hỏi cô: “Có thấy thời gian gần đây tôi đặc biệt nỗ lực không?”.

Cô nhướn mày, thành thật đáp: “Mấy hôm trước anh còn nói đến Hawaii nghỉ dưỡng, tôi thực sự không nhận ra anh đặc biệt nỗ lực ở chỗ nào”.

Dung Trí Dật liếc cô: “Rõ ràng tôi đang cố gắng nỗ lực để đuổi Victor về New York, sau đó ngồi vào vị trí của anh ấy”.

Cô xen vào: “Vậy thì cũng là do Đại Dung tiên sinh sắp phải quay lại trụ sở chính nhậm chức đấy chứ?”.

Dung Trí Dật lại lườm cô, nhướn ày hỏi: “Có phải cô không muốn anh ấy về New York không?”.

Cô trả lời vô cùng thành khẩn: “Tôi rất hi vọng Đại Dung tiên sinh sẽ về New York”.

Dung Trí Dật hỏi: “Tại sao?”.

Cô đáp bừa: “Bởi vì có quay về trụ sở chính Đại Dung tiên sinh mới có thể nhận được chức chủ tịch hội đồng quản trị, chỉ khi Đại Dung tiên sinh quay về trụ sở chính rồi, Tiểu Dung tiên sinh anh mới có thể trở thành đại boss của tôi, mà khi anh đã trở thành đại boss của tôi thì tôi sẽ là người được trọng dụng, tuyệt vời biết bao”.

Anh ta hoàn toàn không tin lời cô nói, ngập ngừng hồi lâu, bèn nói thẳng không hề có ý định giấu giếm: “Victor ở Thượng Hải hơn một năm rồi, kế hoạch của ông nội tôi là thả cho anh ấy ra ngoài làm khoảng hai năm, hết năm nay, có lẽ sẽ nghĩ cách để điều anh ấy quay về”. Nói xong, anh ta nhìn cô một cái, rồi lại cười cợt với giọng không nghiêm túc chút nào: “Nếu tôi được tuyển lên tầng ba mươi chín thật, tôi sẽ để dành cho cô một phòng thư kí rộng hai mươi mét vuông, thế nào?”.

Cô lắc đầu lia lịa: “Sủng thần thân cận, cái vị trí này cuối cùng ai cũng chết rất thảm, tôi còn muốn sống lâu trăm tuổi, thỉnh thoảng anh liếc mắt với tôi một cái là được rồi”.

Hai người cười cười nói nói suốt dọc đường, cho tới tận khi vào đoạn đường tấp nập phần hoa trong phố.

Dừng trước đèn đỏ, Hạng Mĩ Cảnh ngược mắt nhìn tấm áp phích quảng cáo buổi biểu diễn ca nhạc rất to của Hoàng Lê ngay bên đường. Cô nhớ tới trước đó Từ Hi Lê có nói muốn đi xem biểu diễn ca nhạc, vì vậy bất giác nhìn lâu hơn một chút.

Dung Trí Dật tưởng cô thích, bèn cười bảo: “Cô ta có thể coi là một nửa con gái nuôi của mẹ tôi, nếu cô thích, vé vào cửa của buổi biểu diễn đó không phải là vấn đề”.

Cô cũng đáp: “Vậy anh có thể đưa Từ tiểu thư cùng đi xem, cô ấy chắc chắn sẽ rất thích”.

“Sisley?” Dung Trí Dật cau mày không hiểu. “Sao cô biết?”

Cô cười cười giơ mấy ngón tay ra bấm: “Tôi tình được”.

Rõ ràng anh ta chẳng tin.

Cô lại nói: “Mấy hôm trước Từ tiểu thư mời tôi đi xem hát kịch”.

Dung Trí Dật: “Cô thật có duyên với người nhà họ Dung”.

Cô bỗng nghĩ đến sự hiểu lầm của Dung Trí Hằng đối với mình, vậy là thuận theo câu nói của anh ta mà gật đầu, cười: “Nghịch duyên thì nhiều hơn”.

Trái tim Dung Trí Dật bỗng thót lại, không biết sợi dây thần kinh nào có vấn đề, vội vàng đưa xe dừng sát bên đường.

Cô không hiểu: “Sao thế?”.

Dung Trí Dật không trả lời, đợi xe dừng hẳn, quay người lại nhìn thẳng cô, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Có chuyện này, tôi vẫn luôn do dự không biết có nên nói với cô hay không?”.

Rất hiếm khi cô thấy anh ta như thế này, nhất thời cũng trở nên căng thẳng, cố gắng nặn ra một nụ cười méo mó nói: “Đừng chuyện gì kinh thiên động địa, tôi sợ mình không chịu đựng nổi”.

Khuôn mặt cô chỉ cách mặt của Dung Trí Hằng một khoảng rộng bằng hai bàn tay, ánh sáng mờ ảo khiến khuôn mặt cô cũng hơi tối, mờ ám tới mức không tìm được mà hồn xiêu phách lạc. Thực ra anh ta vẫn luôn không muốn nhìn thẳng vào cô, nhưng lâu lâu không gặp, lòng lại cuống lên rồi bởi, dường như chỉ hận không thể có cô ở ngay bên cạnh, anh ta cũng hiểu đó chỉ là vết thương cũ tái phát mà thôi. Biết rõ không bao giờ còn chạm được vào người ấy nữa, nhưng vẫn muốn tự lừa mình dối người, giả vờ rằng người đó đang đi du ngoạn ở một nơi rất xa, chưa biết bao giờ sẽ quay về, còn vết máu đỏ rực thấm đẫm, chỉ là cơn ác mộng của riêng anh ta mà thôi.

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên phá vỡ không khí căng thẳng kì lạ giữa hai người.

Dung Trí Dật giống như vừa thoát ra khỏi hoàn cảnh bị hàng trăm hàng nghìn con quỷ quần chặt lấy người, không nhìn chằm chằm Hạng Mĩ Cảnh nữa, mà móc di động ra nghe. Người gọi là Dung Trí Hằng, anh ta bắt giác lấy hơi, rồi điều chỉnh lại tâm trạng xong mới dám nghe máy.

Hạng Mĩ Cảnh vốn đang bị câu nói của Dung Trí Dật làm cho căng thẳng, nhưng lúc này anh ta lại đang nghe điện thoại, cô bắt giác thấy nhẹ nhõm hẳn. Cô nghe giọng nói anh ta khá nghiêm túc, toàn chuyện công việc, đoán chắc người gọi là Dung Trí Hằng.

Thời gian nói chuyện không lâu, sau khi cuộc điện thoại kết thúc, anh ta nhìn cô nói với giọng có lỗi: “Chắc tôi phải cho cô leo cây lần này rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh không quan tâm lắm, càng không ngốc tới mức đi hỏi nguyên nhân, nhưng câu chuyện vừa rồi vẫn chưa ngã ngũ, cô thấy bứt rứt, thấy anh ta khởi động xe, bèn hỏi: “Vừa rồi anh định nói gì?”

Dung Trí Dật đã không còn tâm trạng ấy nữa, cười hi hi đáp: “Trước kia còn bảo cô phải giảm béo, giờ thì gầy hơn nhiều rồi, nhưng hình như chỗ không nên gầy thì gầy đi, vì vậy cô hãy tìm cơ hội ăn nhiều vào cho chỗ ấy nó béo trở lại nhé”.

Hạng Mĩ Cảnh biết rõ điều anh ta định nói vừa rồi không phải chuyện này, nhưng cũng rất phối hợp, đáp: “Tôi mặc nhiều đồ như vậy mà anh cũng nhận ra, quả nhiên kinh nghiệm đầy mình, hoá nhân kim tinh”.

Bị Dung Trí Dật bỏ bom giữa đường, nhưng cô nhanh chóng được Tiền Mẫn tiếp nhận.

Tiền Mẫn nói bạn trai bạn rạn của cô ta vừa khéo tới nay lại rảnh, nếu cô không ngại phải ngồi ăn cơm cùng bạn bè của Trần Tân Dục thì trước bảy giờ có mặt ở khách sạn Roosevelt.

Cô ở một mình, hơn nữa từ sau khi về chưa tới hầm rượu lần nào, nhận lời Tiền Mẫn xong liền tới thẳng đó.

Trần Gia Phong đang ở hầm rượu, sớm đã nghe tin cô về nước, gặp được người thật, mấy câu đầu còn cười mừng, cô không có lương tâm, không biết đến thăm bạn cũ tình cũ...

Cô và Trần Gia Phong chậm chậm đi dạo quanh hầm rượu, kể hồi đi chu du có nếm được một vài loại rượu ngon và những chuyện mới mẻ bên ngoài cho anh ta nghe.

Trần Gia Phong vừa nghe vừa cười, chợt nghĩ đến điều gì đó bèn bảo cô: “Cô còn nhớ vấn đề ở chỗ tôi hai chai rượu lạnh không?”

Cô đúng là không nhớ chuyện này, Trần Gia Phong nói vậy mới nhớ ra hai chai rượu đó là do Dung Trí Hằng tặng khi cô đưa rượu tới Dung Liên sơn trang một năm trước. Khi ấy anh còn tưởng cô đang nhắm vào Dung Trí Dật, nói rất nhiều những lời ý tứ như muốn nhắc nhở cô rằng ếch xanh như cô đừng mong ăn thịt thiên nga Dung Trí Dật, khiến cô tức giận vô cùng. Giờ nghĩ lại, anh lại đang cho rằng cô giả trò tiếp cận quyền rũ anh. Người đàn ông này, nói dễ nghe thì quá tự tin, nhưng thành thật hơn thì là quá tự phụ. Rõ ràng là một người sống trên mây hoàn toàn không hiểu gì về tình cảm và tình yêu.

Nghĩ đến đây, cô lại thấy đầy một bụng tức, bèn bảo Trần Gia Phong lấy cho cô hai chai rượu đó để dùng vào tối nay.

Hơn năm giờ cô đến, đi lòng vòng quanh hầm rượu một giờ đồng hồ, Tiền Mẫn và Trần Tân Dục xuất hiện.

Trần Tân Dục có ngoại hình nho nhã điển hình, thân hình dong dỏng, trên mũi còn có một cặp kính, không cao lắm, nhưng đứng bên cạnh Tiền Mẫn sáo gằn đây thay đổi sở thích đi giày đế bằng khiến anh ta trông

khá cao ráo.

Trước kia Hạng Mĩ Cảnh vô cùng quan tâm tới tin tức về tập đoàn Hải Thành, mặc dù chưa từng chính thức chào hỏi Trần Tân Dục lần nào, nhưng cũng biết về anh ta, anh ta là nghiên cứu sinh tốt nghiệp ở Kiểm Kiềm, mấy năm trước được Phương Định Trạch mời từ Thâm Quyển về tập đoàn Hải Thành, hiện giờ đang giữ chức phó tổng giám đốc tài chính, ở tuổi này mà ngồi được vào cái ghế ấy, không dễ dàng gì.

Vì cô là bạn của Tiền Mẫn, nên Trần Tân Dục rất khách sáo với cô, vừa gặp đã nói sắp tới có vài người bạn của anh ta cùng tham gia, mong cô sẽ không bận tâm.

Nói gì thì nói cô cũng đã làm trong ngành này từng ấy năm rồi, hai từ “bận tâm” không phải hai từ cô bận tâm lúc này, hiện tại cô đang nghĩ xem nên chọn món gì để phù hợp với hai chai rượu lạnh mà cô mang tới.

Không lâu sau, mấy người bạn của Trần Tân Dục lần lượt xuất hiện.

Bốn người thì Hạng Mĩ Cảnh biết hai. Người đầu tiên là Trình Học Chính, ông mai chính của Trần Tân Dục và Tiền Mẫn, người kia là Phương Tuân Kiệm, là một bất ngờ lớn đối với cô. Theo lí mà nói, Phương Tuân Kiệm đã bước chân ra khỏi tập đoàn Hải Thành rồi, nếu anh có quan hệ tốt đẹp với Trần Tân Dục thì không nên qua lại cội nhau trước mặt mọi người, nếu quan hệ không tốt đẹp lại càng không nên. Nhưng anh cũng giống cô, là khách được mời, anh ngồi chéo phách với cô, thậm chí còn lịch sự chào hỏi cô.

Việc người trong thương trường đi lại giao thiệp với nhau như thế nào cô không rõ lắm, cô cũng lịch sự đáp lại lời chào hỏi của Phương Tuân Kiệm, ngoài hành động đó ra cô không hao tâm tổn trí suy nghĩ thêm về bất kì điều gì.

Trình Học Chính ngồi bên tay phải cô - vì mấy hôm trước còn cùng cô ở Tam Á vài ngày, nên gặp mặt lại tỏ ra vô cùng thân thiết, đúng lúc cô cũng không muốn ngồi nhàn rỗi buồn chán, thế là phối hợp nói cười với anh ta.

Không khí hiện tại có vẻ đang rất vui vẻ ôn hoà thì lại bị hai chai rượu lạnh mà Hạng Mĩ Cảnh quyết mang ra dùng cho bữa tối phá hỏng. Phục vụ vừa mang rượu lên, lập tức có người tinh mắt nhận ra, nhất định đòi hỏi cho bằng được là ai có bản lĩnh khui được hai chai rượu này.

Hạng Mĩ Cảnh còn tưởng rượu có vấn đề, ngăn người, rồi giơ tay phát biểu: “Rượu của tôi gửi ở đây. Thấy món ăn tối nay hợp nên mang ra uống”.

Người đó nhìn chằm chằm Hạng Mĩ Cảnh, rồi lập tức phá lên cười, sau đó nói với mọi người: “Tôi đến đây vài lần, thấy hai chai rượu này đẹp, nói muốn mở ra để nếm xem vị thế nào, nhưng nhân viên ở đây không chịu, nói là của khách gửi. Con người tôi chẳng có gì đặc biệt, chỉ mắc một tật thích gì là phải tìm cách có cho bằng được, kết quả khi tôi đi tìm người gửi để hỏi mua lại, thì mới biết loại rượu này khi sản xuất đã hạn chế số lượng, số lượng lưu hành trong nước lại càng ít. Hiện giờ ngoài hai chai này ra thì chỉ còn ở hầm rượu của Dung Liên sơn trang. Dung Trí Hằng là nhà sưu tập rượu nho nổi tiếng, xui xẻo tôi lại không thân với anh ta, đường đột tới hỏi mua rượu chắc chắn sẽ bị từ chối ngay ngoài cửa, trước một nhân vật như thế, tôi đành bỏ cuộc. Không ngờ tối nay lại gặp may”. Anh ta nói xong còn nhìn Hạng Mĩ Cảnh. “Hạng tiểu thư, hai chai rượu này của cô quý lắm đấy”.

Hạng Mĩ Cảnh rất muốn giải thích thực ra hai chai rượu này của cô chẳng quý gì cả, nếu không nhờ Trần Gia Phong nhắc nhở thì cô đã quên chúng từ lâu để mặc chúng bốc hơi rồi. Cô mang rượu ra dùng không nhằm mục đích thể hiện gì cả, chẳng qua cứ để đấy mãi cũng không có tác dụng, vứt thì tiếc, nên mới tùy tiện chọn cho bữa tối mà thôi. Nhưng mấy đôi mắt đồng loạt nhìn chằm chằm hướng về phía cô, cô không giải thích từ tế thì e rằng không qua nổi núi này.

Cô định đẩy sang cho Dung Ngọc Lan, nhưng trong lúc vô thức bắt gặp ánh mắt của Phương Tuân Kiệm. Cô gần như ngay lập tức thay đổi chủ ý, nói hết sức ngắn gọn: “Quý đến mấy thì cũng chỉ là hai chai rượu, không thể nào mang ra so sánh với niềm vui của mọi người trong tối nay được”.

Câu trả lời ấy vô cùng khiêm tốn, mà cũng không khiến người ta phải liên tưởng, suy đoán nhiều.

Ngay cả Trình Học Chính cũng lén thì thầm với cô nhân lúc mọi người trò chuyện với nhau: “Mấy hôm nay tâm trạng của Dung tiên sinh rất tệ, chúng tôi là cấp dưới mà run cầm cập, có loại linh đan diệu dược gì để dùng tạm cho qua giai đoạn này không?”.

Vừa rồi cô mới nhấp một ngụm rượu nhỏ, nhưng cảm giác như bị loại rượu trắng 58 độ xộc thẳng lên đầu, đầu óc lơ mơ. Trong lúc mơ mơ hồ hồ cô vẫn biết Phương Tuấn Kiệt đang để ý về phía mình, anh xưa nay vẫn khá thính, cô bèn cố ý cười đáp: “Tôi đi gặp anh ta nhận lỗi là được chứ gì”.

Hạng Mĩ Cảnh phải mất ba ngày mới phát hết số thiệp mời.

Tấm thiệp cuối cùng là dành cho Mông Giang Vũ, bà ta vừa từ tuần lễ thời trang về, khi Hạng Mĩ Cảnh tới Tử Viên, Mông Giang Vũ còn đang mở va li sắp xếp những thứ hay ho mình mua được.

Hạng Mĩ Cảnh và Lâm Khải Sương là một trường hợp đặc biệt, yêu đương thế nào mà vỡ lở ra rồi thì lại thành bạn, mặc dù nguyên nhân đằng sau đó không thể cho người khác biết, nhưng những người không hiểu ngọn ngành, ví dụ như Mông Giang Vũ chẳng hạn, vẫn rất yêu quý cô cháu dâu hệt là Hạng Mĩ Cảnh. Vì vậy khi cô mang thiệp mời tới, thì được giao ngay một nhiệm vụ khác là làm tham mưu giúp bà phối quần áo và trang sức.

Hiện tại cô không có việc gì gấp cần làm, nên cũng nhẫn nại đưa ra đủ mọi ý kiến để Mông Giang Vũ tham khảo.

Mông Giang Vũ càng thử càng hào hứng, ngay cả những món trang sức quý trong két an toàn cũng lấy ra đeo hết lên người.

Cô nhìn mà hoa mắt chóng mặt, cuối cùng suýt nữa thì bị chói mù cả mắt vì viên kim cương to tướng trên ngón tay cái của Mông Giang Vũ. Cô nheo mắt liên tục gật đầu, nói rằng chiếc nhẫn đó rất “bắt mắt”.

Mông Giang Vũ lấy ra thêm vài chiếc nữa, cười nói: “Peter tặng đấy”.

Cô biết Peter là chồng hiện tại của Mông Giang Vũ, nên tiện thể bày tỏ lòng ngưỡng mộ rất công khai: “Ông ấy đối với cô thật tốt”.

Mông Giang Vũ cười ha hả, sau đó cố ý giơ tay lên lắc qua lắc lại trước mặt Hạng Mĩ Cảnh, rồi nói: “Quả li hôn. Tôi tự đi chọn”.

Cô bất ngờ, nghệt mặt ra nhìn Mông Giang Vũ không biết phải nói gì.

Mông Giang Vũ thấy cô kinh ngạc như thế, vẫn cười nói tiếp: “Cô là người đầu tiên biết đấy nhé, có điều không cần phải giữ bí mật. Tôi còn định tìm cô nhờ tổ chức một bữa tiệc để tuyên bố chuyện này cơ, tạo cơ hội cho những người đàn ông ái mộ tôi có thể bắt đầu thoải mái theo đuổi được rồi”.

Trước kia Lâm Khải Sương vẫn nói phong cách sống của Mông Giang Vũ cởi mở phóng khoáng tới đáng sợ. Là một người phụ nữ kì lạ trong gia đình, cô vẫn biết Mông Giang Vũ đã từng kết hôn sáu lần, nhưng qua năm mươi tuổi rồi mà vẫn còn dám sống như thế thì quả là người phụ nữ hiếm thấy. Sau khi li hôn vui mừng tới mức này, quả thật người bị tổn thương trong cuộc hôn nhân ấy chắc chắn không thể là Mông Giang Vũ.

Trong lòng cô khâm phục Mông Giang Vũ, chỉ cảm thấy giá mà mình cũng được thoải mái như thế thì tốt.

Ra khỏi Tử Viên cô gọi taxi về, trên đường gặp ngay một trận mưa lạnh lẽo không to không nhỏ, sắc trời lại âm u, giống như bị một tấm màn màu sẫm che trên đầu, khiến tâm trạng người ta càng không vui vẻ gì. Xe chạy không nhanh, radio không có DJ nói xen vào, phát hết bản nhạc này tới bản nhạc khác, đều là những ca khúc mới, Hạng Mĩ Cảnh chưa nghe bao giờ, lần đầu tiên nghe lại thấy không hợp, lời lẽ nông cạn, không giống như những thứ được viết ra từ tận trái tim.

Cả thế giới này dường như đều rất hời hợt hỗn độn, khiến người ta không tìm được mà khao khát cuộc sống trong lành giữa rừng sâu núi cao.

Về nhà quá sớm sẽ cảm thấy cô đơn, đi hết con đường này là hầm rượu, tới gặp và nói chuyện với Trần Gia Phong một lúc còn tốt hơn là về nhà, Hạng Mĩ Cảnh bèn quyết định đến đó xin một li rượu ngon.

Kết quả Trần Gia Phong không có ở đấy, cô đành lang thang một mình, lên lầu chuẩn bị gọi đồ ăn, vừa quay người gặp ngay Dung Trí Hằng bước từ thang máy ra.

Cô lập tức cảm giác rằng gặp gỡ thế này thật sự rất tệ, vô thức định quay người lui vào trong bức tường, nhưng vừa hay có người lên lầu, cô lùi không được, đành đứng yên.

Dung Trí Hằng nhìn thấy Hạng Mĩ Cảnh, đầu tiên là thoáng chau mày, sau đó rất nhanh khôi phục lại thần sắc bình thường. Anh bước từ thang máy ra, lần đầu tiên buột miệng thốt ra một câu trước cả khi cô kịp chào hỏi anh: “Thật trùng hợp”.

Giọng anh vẫn như mọi ngày, nhẹ và loãng tan rất nhanh trong không khí, rõ ràng là có ý khác đằng sau mấy từ “thật trùng hợp”.

Cô thấy bất lực, nhưng lập tức lại nghĩ, gần đây tần suất cô xuất đầu lộ diện trước mặt anh hơi nhiều, muốn giải thích rõ nguyên nhân không dễ dàng như cô nghĩ. Cô khẽ thở dài, quyết định giải thích ngắn gọn, vậy là đứng rất nghiêm túc, nhìn anh cười đáp: “Dung tiên sinh, tôi đi ngang qua đây”.

Có lẽ anh không chấp nhận câu giải thích xuất phát từ tận đáy lòng đó của cô, thậm chí còn không buồn bận tâm, mà lập tức nói: “Nếu đã trùng hợp như vậy, thì cùng ăn tối”.

Cô chẳng nghĩ ngợi gì nhiều mà khéo léo từ chối luôn: “Không tiện lắm”.

Anh không hề nghĩ rằng cô nói câu nói đó để thể hiện rằng bản thân cô thấy không tiện lắm, mà lại lí giải thành nếu cùng ăn sẽ phiền phức cho anh, vì vậy rất hào phóng độ lượng: “Tôi đi một mình, không có gì là không tiện cả”.

Mặc dù cô biết khả năng lí giải giữa anh và cô không giống nhau, nên việc giao tiếp giữa hai người cũng khá khó khăn, nhưng cứ tiếp tục thế này chẳng phải thành ông nói gà bà nói vịt sao, càng nói càng xa. Trước đó cô đã khiến anh không vui, nên hiện tại cô không muốn lại khiến anh phải khó chịu, bèn đáp: “Tôi còn có việc phải làm”.

Anh truy hỏi: “Còn có việc gì?”.

Khoẻ miệng cô giật giật, đột nhiên có cảm giác nếu cô bịa bừa ra một việc để trả lời anh cho xong, rất có khả năng anh sẽ nói “để mai hãy làm”. Dù sao anh cũng tự cho rằng cô cố ý đến đây là vì anh, không biết sau khi quay về có coi lái xe là gián điệp để thẩm vấn không nữa. Sự hiểu lầm đó không phải quá lớn, nhưng nếu tiếp tục để anh hiểu lầm, thì đối với cô lại là một nỗi lo lắng thật sự. Suy đi tính lại, cô quyết định mềm mỏng, cụp mắt cúi đầu đáp: “Cũng không có việc gì đặc biệt quan trọng, để ngày mai làm cũng được”.

Anh rất hài lòng với câu trả lời ấy, nho nhã mời cô vào nhà hàng.

Dung Trí Hằng đứng là không hẹn với ai, chiếc bàn gần cửa sổ dành cho hai người đó chỉ bày một bộ đồ ăn, bộ thứ hai phải đợi Hạng Mĩ Cảnh ngồi xuống mới được bày ra.

Hạng Mĩ Cảnh vẫn luôn nghĩ Dung Trí Hằng rất bận, sau khi giải quyết hết công việc anh sẽ lập tức quay về Dung Liên sơn trang để nghỉ ngơi, nơi đó không gian rộng lớn, sắc núi mặt hồ chẳng kém cạnh gì với cảnh sông nước lấp lánh đèn nơi đây. Nhưng hiện tại anh không những không bận, mà còn rất nhàn nhã một mình chạy tới đây, thực sự cô không hiểu nổi.

Dung Trí Hằng cảm menu che mất khuôn mặt từ lông mày đổ xuống, nhưng trên trán anh cứ như mọc hai con mắt mà người thường không nhìn thấy vậy, không đợi Hạng Mĩ Cảnh nhìn anh thêm giây nào nữa, mà hỏi: “Cô cảm thấy tôi một mình đến đây ăn cơm rất lạ phải không?”.

Cô vội vàng lắc đầu.

Anh lại chẳng buồn ngược mắt.

Cô thấy vô cùng áp lực, rất nhanh, nói: “Một mình có gì là lạ, tôi cũng một mình mà”.

Lần này anh ngẩng đầu lên, nhìn cô chăm chú, ánh mắt không gọn sóng: “Một mình mới dễ gặp”.

Cô cho rằng anh đang trêu chọc mình, đột nhiên cảm thấy tức giận, nên cũng chẳng buồn suy nghĩ đến lời nói của mình có ôn hoà hay không, cô thẳng thắn: “Dung tiên sinh, tôi cho rằng anh đang hiểu lầm tôi”.

Anh nghe cô nói thế, lại thấy vẻ mặt cô đột nhiên trở nên nghiêm túc, thì đặt menu xuống, bộ dạng như chờ nghe cô giải thích.

Trước mặt anh cô luôn nghe lời, ôn thuận, thậm chí còn có ý cầu toàn, nhưng lần này thì khác, cô ngồi thẳng, giọng nghiêm túc: “Trước kia anh nói không chấp nhận kể ”thả để bắt“, nếu tôi không hiểu sai, thì

nhất định anh đang cho rằng tôi cũng giống như những người phụ nữ khác, tìm đủ mọi cách để trở thành người bạn gái thân mật của anh. Thực tế, mặc dù anh là người đứng là người đàn ông trong mơ của rất nhiều phụ nữ nhưng tôi ngàn vạn lần không có ý cạnh tranh với họ. Anh sống trong lầu vàng gác ngọc, còn tôi chỉ là một hòn đá ngoài đường, giả sử anh là thiên nga, nhưng tôi cũng không muốn làm con cóc ghẻ. Nếu hai lần trùng hợp quá mức thật sự khiến anh hiểu lầm, thì nhân đây tôi cũng muốn nói cho rõ, đúng là trùng hợp, tuyệt đối không phải tôi ỷ mưu tính kế. Người như tôi, nếu muốn dùng mưu kế, thì sẽ đi thẳng vào trọng điểm, và chắc chắn sẽ không để anh coi thường”.

Những lời này mặc dù đúng là những gì cô đang nghĩ, nhưng đối mặt với Dung Trí Hằng, cô vẫn ít nhiều thấy căng thẳng, vừa phải nói nhanh lại vừa phải để ý tới phản ứng của anh, chỉ cần anh đột nhiên sa sầm sắc mặt, cô sẽ lập tức tháo chạy.

Cô chưa từng thấy mình mềm mại lạnh lợi như vậy bao giờ, biểu cảm lúc này của cô vô cùng sinh động, không chút giả tạo, nghe kĩ mới nhận thấy thì ra suy nghĩ của cô và của anh hoàn toàn không giống nhau.

Cô nói xong những điều cần nói thì ngồi im, hai mắt nhìn anh chăm chăm, có cảm giác như anh hơi sững người. Cô đang suy nghĩ xem mình nên rời khỏi đây thế nào cho vui vẻ, tránh làm anh vướng mắt.

Anh giống như đột nhiên bừng tỉnh, nhìn cô chằm chằm hồi lâu, rồi lại ngược mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Trời mưa không to lắm, cho dù bị gió thổi cũng khó mà hất được vào đây, thế giới bên ngoài thật lạnh lẽo, tiếng còi hú của con tàu cô đơn ngoài kia theo gió vọng bên tai.

Rõ ràng anh cảm thấy đầu mình trống rỗng, nhưng sau đó lại nghe chính tiếng mình nói: “Có phải cô cho rằng tôi rất không hiểu người khác?”.

Cô bối rối trước câu hỏi không đầu không đuôi của anh, trả lời thế nào cũng khó.

Trạng thái tinh thần của anh hồi phục rất nhanh, hoàn toàn không có dấu vết của sự lặng lẽ, kinh ngạc nữa, anh ngược mắt lên, như cười như không hỏi: “Tôi là thịt thiên nga sao?”.

Cô cụp mắt, lấp bắp một hồi, đành đáp: “Vừa rồi tôi chỉ ví dụ, là ví dụ mà thôi. Tôi muốn biểu đạt trọng điểm rằng tôi không phải con cóc, mong Dung tiên sinh đừng hiểu lầm tôi nữa”.

Anh gật đầu một cái, rồi cầm menu lên, hỏi khê: “Giờ gọi món được chưa?”.

Cô vốn tưởng bữa cơm hôm nay sẽ rất tệ, không ngờ anh lại hoàn toàn chẳng bị ảnh hưởng chút nào, nếu giờ cô đòi về, thì chính cô mới là người không rộng lượng, vì vậy đành vờ như vừa rồi mình chưa nói gì, ngoan ngoãn vùi mặt vào menu.

Cảm giác bức bối mà Dung Trí Hằng gây ra cho cô tới giờ vẫn còn, nhưng dù là giọng điệu anh nói hay nội dung anh đề cập đến đều vô cùng gần gũi thân thiết. Giống như khi anh hỏi về việc chuẩn bị cho bữa tiệc đêm Noel đến đâu rồi, thì hoàn toàn thay đổi phong cách, trước kia anh không thích mời các ngôi sao ca nhạc, lần này còn ra chỉ thị rõ ràng phải mời các ca sĩ nổi tiếng tới góp vui, sau đó còn tiện thể nhắc tới bài hát cô hát trong bữa tiệc từ thiện lần trước rất hay.

Trọng giọng nói của anh thể hiện sự khen ngợi không hề che giấu song cũng không tới mức thái quá, cô nhanh mắt thính tai, rất dễ dàng nghe ra sự bất bình thường ấy, nên mỗi câu cô nói đều phải suy nghĩ rất kĩ, chỉ sợ lại khiến anh có hành động đột ngột như khi ở Tam Á, giờ tay hạ chân gì gì đó.

Bữa tối diễn ra trong không khí không vui vẻ cũng chẳng buồn chán.

Anh có lái xe, rất lịch sự nói sẽ tiễn cô, nhưng cô xưa nay không muốn người khác biết chỗ ở của mình, vậy là đi được giữa đường lấy cớ vào siêu thị mua đồ để xuống xe.

Anh sẽ không chắc chắn sẽ không vào siêu thị với cô, đành thả cô giữa đường.

Cô vẫn giống một nhân viên tận tụy cung kính đứng nhìn xe sắp đi thật xa, muốn thở dài mà thở mãi chẳng ra hơi.

Tin Dịch Hiểu Vụ bị diên phải tới tận giờ ăn trưa khi Tiền Mẫn kể cô mới biết.

Chuyện này đã xảy ra từ ba tới năm tháng trước, vốn là một tin rất cũ, không có giá trị xào qua đảo lại nữa, Tiền Mẫn nhắc đến cũng vì đang cảm thán chuyên ngành này một ngày xuất hiện không biết bao nhiêu người kể cặn, nếu kiếm đủ tiền đường lão rồi thì nên rút lui sớm mới tốt.

Trước đó Hạng Mĩ Cảnh vẫn biết thần kinh của Dịch Hiểu Vụ không bình thường, vốn còn tưởng không có tình tiết gì mới, ai ngờ Âu Na lại nói: “Biệt thự Uông gia hôm đó suýt bị thiêu rụi cũng là do cô ta đốt, không biết rốt cuộc đã diễn tới mức nào rồi. Tình hình này đúng là chỉ còn cách đưa ra nước ngoài tính đường, nếu không thể khống chế, nửa đêm nửa hôm cầm dây thừng thít cổ chết Uông Nhất Trác cũng nên”.

Hạng Mĩ Cảnh kinh ngạc, truy hỏi: “Trước đó chẳng phải Dịch Hiểu Vụ vẫn rất bình thường sao?”.

Tiền Mẫn đáp: “Nhìn thì bình thường, nhưng bị biến thành không bình thường thế nào thì bọn này không rõ, nhưng từ trên xuống dưới khắp Uông gia, ngoài Uông Nhất Trác ra chẳng ai thích cô ta, chuyện này là chắc chắn. Dù sao cô ta cũng điên thật rồi, vậy mà Uông Nhất Trác còn dám cùng cô ta sang Mĩ chữa bệnh, tôi đoán họ sẽ không quay về nữa, Uông gia có mấy cơ sở làm ăn ở Mĩ, việc đảm bảo cho họ cuộc sống trong điều kiện bình thường thì chắc không quá khó”.

Hạng Mĩ Cảnh vẫn trong trạng thái kinh ngạc.

Âu Na cảm thán: “Vì vậy tình yêu nam nữ mặc dù rất quan trọng, nhưng nếu không môn đăng hộ đối thì không nên miến cưỡng, kết cục khó tránh tổn thương người, tổn thương mình”.

Tiền Mẫn đẩy Âu Na một cái rồi nháy mắt với cô nàng, cười cười nhìn Hạng Mĩ Cảnh: “Có điều chuyện này không thể giống nhau được, số mỗi người mỗi khác, hoàn cảnh cũng khác nhau”.

Hạng Mĩ Cảnh đang chìm đắm trong tai nạn mà Dịch Hiểu Vụ đang gặp phải, nên không để ý lắm đến lời Tiền Mẫn nói. Chỉ cảm thấy trên sân khấu phồn hoa sắc sỡ, vạn tượng hồng trần, trăm ngàn màu sắc này, có rất nhiều người giống Mông Giang Vũ, sống trong ánh hào quang được mười mấy năm, cũng có rất nhiều người giống Dịch Hiểu Vụ, làm một đốm lửa lụi tàn lặng lẽ giữa đêm, có thể được ghi danh một đời nhưng cũng có thể chẳng ai còn nhớ. Người và việc đều trôi nổi phập phù, không ai nói chắc được gì, càng không có gì để đảm bảo sự vĩnh cửu.

Buổi chiều Chu Lệ Lệ sai tới xem Trần Cảnh được bố trí tới đâu rồi, gặp ngay Bội Bội đang hào hứng tới trò chuyện với khách hàng ở đại sảnh.

Bội Bội mặc một chiếc áo khoác len màu xanh dương đậm, trong đôi giày cao gót bằng da chỉ đi tất da mỏng màu đen, cả khuôn mặt đỏ rực, rõ ràng vừa bị gió lạnh bên ngoài tấp vào mặt.

43. Chương 43

Hạng Mĩ Cảnh đợi Bội Bội đi tới gần trước mặt mình mới hạ giọng mắng một câu: “Không biết đi gắng tay vào à?”.

Điều Bội Bội cười đáp: “Xe đưa đi bảo dưỡng, nếu không cũng không tới mức bị gió tấp”.

Dù gì cũng là ở nơi công cộng, Hạng Mĩ Cảnh không thể hiện sự thân mật thái quá với Bội Bội, chỉ hỏi: “Gần đây em bận lắm à? Không có cả thời gian đi ăn cơm?”

Điều Bội Bội đáp: “Thời gian này khá nhiều sự kiện, hơn nữa gần đây trong tập đoàn xuất hiện rất nhiều tin tức trái chiều, hằng ngày em chạy tiến độ sự kiện rồi còn phải tìm cách quan hệ với báo chí, ngủ còn không được một giấc tử tế”.

Hạng Mĩ Cảnh hiểu sự vất vả của người làm PR, chỉ cười đáp: “Vậy em đổi công việc đi”.

Bội Bội nhìn cô bĩu môi, sau đó thò đầu ngó vào Trần Cảnh: “Chị, dạ tiệc lần này các chị tổ chức rất lớn phải không? Nghe nói những người nhận được thiệp mời đều rất giàu có”.

Hạng Mĩ Cảnh nói: “Hải Thành cũng có ba thiệp đấy”.

Bội Bội nhún vai: “Cũng chẳng có phần của em”.

Hạng Mĩ Cảnh nhận ra chút tâm tư đó của cô gái trẻ, bèn nói thẳng: “Không có thiệp mời thì chắc chắn không vào được rồi, chẳng phải em đang không có thời gian nghỉ ngơi đấy à? Đêm Noel có thể ở nhà ngủ bù”.

Bội Bội bĩu môi: “Em rất muốn tham dự”.

Hạng Mĩ Cảnh rất kiên quyết trước chuyện ấy, nói luôn: “Đừng nói trong tay chị chẳng còn tấm thiệp thừa nào, mà cho dù có cũng không cho em. Nếu em dám tùy tiện xuất hiện bên cạnh người đàn ông ấy, thì chắc chắn chị sẽ có cách khiến em không vào được”.

Điều Bội Bội biết rất rõ Hạng Mĩ Cảnh không nói đùa, làm bộ bất lực nhượng nhượng mảy, mềm lòng đáp: “Được rồi được rồi, em biết đó là những chỗ em không nên đến, em sẽ ngoan ngoãn ở nhà ngủ được chưa?”.

Hạng Mĩ Cảnh biết Bội Bội hiểu ý mình, những bữa tiệc thế này, người đàn ông đã có vợ sẽ không tiện xuất hiện cùng người phụ nữ khác, Phương Tử Bác nhận được thiệp mời, nếu Bội Bội xuất hiện, rõ ràng là đã làm khó vợ của Phương Tử Bác trước chốn đông người.

Cô không thể thay đổi lựa chọn của Bội Bội, nhưng ít nhất cũng phải giữ cho Bội Bội tránh xa nơi đầu sóng ngọn gió.

Buổi tối Lâm Khải Sương hẹn đi ăn cơm, Hạng Mĩ Cảnh cũng không có nhiều việc, nên bảo anh tới thẳng khách sạn Hạ Việt, hai người cùng ăn buffet.

Vừa nhắc tới bữa tiệc sắp tới Lâm Khải Sương đã thấy đau đầu: “Từ mấy bữa tiệc trước, anh phải nhờ đủ các thể loại chị em họ đi cùng đã đủ khiến anh hao tâm tổn trí rồi, lần này còn đích thân đi đo may y phục, Orchid rõ ràng muốn giày vò hành hạ người ta chứ đâu phải muốn mua vui”.

Hạng Mĩ Cảnh ngược mắt nhìn anh, cười: “Chỉ có một số ít những người nghĩ như anh thôi, còn đa phần rất vui vẻ hào hứng chuẩn bị cho sự xuất hiện của mình. Về bạn nữ đi cùng, chẳng phải anh có tiến sĩ Liệu đấy à?”.

Lâm Khải Sương lắc đầu quầy quậy: “Anh sợ cô ấy vừa vào đã kéo mấy vị phu nhân tiểu thư khác ra một góc để tiến hành xét hỏi điều tra”.

Cô bật cười: “Tinh thần hiếu học như vậy chẳng phải rất hợp với anh à?”.

Anh nhún vai hơi bất lực: “Nghị lực của cô ấy hơn người, bình thường anh không biết phải làm thế nào cho ổn”.

Cô nghiêm sắc mặt đáp: “Em rất xem trọng chị ấy”.

Anh quay đầu đi không muốn nói chuyện ấy nữa, mà hỏi cô: “Gần đây em với dì Tần thế nào?”.

Cô nhất thời không biết trả lời ra sao, bèn đáp: “Cũng thường gọi điện, nhưng cảm giác rất ỳ ỉ, rõ ràng cả hai đều cố ý né tránh nhắc đến một vài chuyện. Em nghĩ khả năng là do cơ hội ở bên nhau quá ít, đợi hết năm, mẹ quay về Thượng Hải, chắc tình hình sẽ chuyển biến”.

Anh gật đầu, an ủi: “Chắc chắn trong lòng dì vẫn cảm thấy có lỗi với em rất nhiều, lại cũng sợ tỏ ra thân mật quá sẽ khiến mọi chuyện trở nên kì quặc”.

Cô cười không đáp.

Mang đề tài này ra nói không nhẹ nhàng thú vị cho lắm, vậy là anh lại quay về chủ đề bữa tiệc, chủ động cười hỏi cô: “Lần dạ tiệc này có cần anh làm nhà tài trợ kim cương của em không?”.

Cô lắc đầu rất dứt khoát, cười đáp: “mấy trăm mỹ nữ tranh nhau đua hương khoe sắc cũng đủ khiến anh hoa mắt chóng mặt rồi, không chừng em làm một đoá phù dung tinh khiết lại khiến người ta chú ý hơn”.

Nhân cơ hội này anh hỏi: “vận đào hoa trước đó của em có tiếp tục tới làm phiền em không?”.

cô biết anh đang ám chỉ Dung Trí Hằng, ngẫm nghĩ rồi đáp: “Em không phải thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, đâu còn mơ mộng nụ cười mím phổ độ chúng sinh? Huống hồ, rất có khả năng anh ta hiểu lầm rằng

em đang nhòm ngó tài sắc của anh ta, nếu cho là thật, chẳng phải lại càng khiến anh ta nghĩ mình đoán đúng hay sao?”.

Anh thử nói đỡ: “Có lẽ anh ta không hiểu nhiều về tình cảm và tình yêu, lại sống như trên mây, có những suy đoán và hành động khác với người thường cũng là bình thường”.

Cô cúi đầu ăn coi như ngấm ngầm đồng ý với câu nói đó của anh.

Anh ngập ngừng hồi lâu, rồi vẫn tiếp tục thử hỏi: “nếu anh ta thật lòng thật dạ với em, thì em định thế nào?”.

Cô chậm chậm nuốt chỗ thức ăn xuống, sau đó đặt dao đĩa lên bàn, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi ngược lại: “Anh có quan hệ với anh ta tốt như thế từ bao giờ?”.

Anh không kinh ngạc trước câu hỏi của cô, nhưng vẫn ngập ngừng một lúc mới nói: “Quan hệ giữa anh và anh ta không phải tốt lắm, nhưng gần đây có qua lại nên cũng tạm tạm. Anh biết bây giờ em đã bắt đầu thắc mắc trước suy nghĩ và hành động gần đây của anh, anh cũng không muốn biện giải rằng chúng hoàn toàn không liên quan tới anh ta, nhưng có điều em cần biết, anh không bao giờ nghĩ tới chuyện đẩy em vào nơi nước sôi lửa bỏng”.

Cô xưa nay chỉ thấy bộ dạng dịu dàng của anh, nhất thời bị khẩu khí và thái độ nghiêm túc hiện tại làm cho sững sờ, một giây sau, cô thấy có lỗi, vì anh luôn rất tốt với cô, cảm giác giống như anh trai quan tâm chăm sóc em gái vậy, cô vội nói: “Lòng em đang rối loạn nên mới nói thế, anh đừng bận tâm”.

Anh lắc đầu, mặt mày giãn hãn ra nói: “Nếu đã nói đến mức này rồi, thì có vài chuyện anh không cần giấu em nữa, trước kia anh khuyên em ở lại, một là vì anh thật sự muốn em ở lại, hai là anh ta nhờ anh làm vậy. Trong quan hệ của hai người anh là người ngoài, không hiểu tại sao đột nhiên anh ta lại có suy nghĩ như thế, cũng không biết rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì mà khiến anh ta phải mở miệng ra nhờ anh. Anh cũng không cho rằng anh ta là người tốt, mặc dù điều kiện về mọi mặt đều tốt, dù làm bạn gái hay vợ anh ta nhất định chẳng phải chuyện dễ dàng. Nhưng do nhiều nguyên nhân khiến em quyết định ở lại, có lẽ đây là ý trời. Còn em không có ý định gì với anh ta, thậm chí chủ động từ chối anh ta, điều đó đối với anh ta mà nói không nằm trong phạm vi kế hoạch đã vạch ra. Anh biết sự kiêu ngạo của anh ta cao tới đâu, cũng không biết rốt cuộc anh ta có tình cảm thế nào với em. nếu anh ta thật sự chịu hạ thấp thân phận, có ý định nghiêm túc với em, thậm chí còn theo đuổi em giống những người đàn ông bình thường khác, em cho rằng em có kháng cự nổi không?”.

Cô bắt đầu thấy run, không biết vì sợ hay còn vì điều gì khác, nhưng cô vẫn nghiêm túc lắc đầu: “Anh ta sẽ không làm vậy”.

Anh cho rằng cô đang né tránh, đành nhấn mạnh: “Mĩ Cảnh, suy nghĩ và tâm tư của người khác, em mãi mãi không hiểu được đâu”.

Cô vẫn lắc đầu: “Thật quá đột ngột”.

Anh thở dài: “Lòng em hiểu rất rõ, không hề đột ngột. Em cũng nên biết, rất nhiều phụ nữ mong còn không được”.

Cô vừa áp lực lại vừa buồn: “Em hoàn toàn không thích anh ta”.

Anh không có ý định ép cô, nói: “Đương nhiên em cũng có thể tiếp tục từ chối anh ta”. Ngập ngừng một lát, lại nói một câu đầy ẩn ý: “Hoặc tốt nhất là em rõ ràng trong mối quan hệ với những người họ Dung thì càng tốt hơn”.

Anh trầm mặc hồi lâu, rồi nói với giọng tự trách móc: “Hình như anh không bao giờ học được cách làm một doanh nhân, đầu tư luôn mạo hiểm lớn, con người anh quá mềm yếu thiếu quyết đoán, hai từ ”hối hận” nên viết ngay ở trang đầu tiên trong cuốn tự điển của anh. Mĩ Cảnh, giờ anh vô cùng hối hận vì đã giữ em ở lại”.

Giọng cô rất nhẹ, cũng rất khản, chậm chậm nói: “Có lẽ em sẽ đến Đài Loan tìm mẹ em, nhưng nếu em qua Đài Loan thật, liệu bà có cho rằng em là một gánh nặng hay không? Giống như mười mấy năm trước, vì coi em là gánh nặng nên mới vứt bỏ em”.

Cuối cùng anh phát hiện ra những lời hỗn loạn của mình suốt tối nay khiến cô rơi vào tâm trạng hỗn độn, vội vàng nói vớt: “Đều tại anh nói linh tinh, em là em, em thích làm gì thì làm nấy, thích ai thì ở bên người ấy, không thích thì mặc kệ hần đi”.

Cô đột nhiên rơi nước mắt.

Anh không biết phải làm thế nào, bối rối: “Sớm biết thế này đã không nói cho em biết”.

Cô cố gắng cười: “Em rất cảm ơn anh đã nói cho em biết”.

Anh run rẩy, đành bảo: “Những gì phải nói anh đã nói cả rồi, nếu sau này em muốn hận anh, anh sẽ chấp nhận”.

Sau bữa buffet, Hạng Mĩ Cảnh cùng Lâm Khải Sương ra chỗ quán ven đường uống rất nhiều rượu.

Thực ra tửu lượng của cô không tệ, nhưng vì trong lòng đang muốn say, nên chỉ nửa chai rượu trắng cũng đủ để hạ gục cô tại chỗ.

Ngoài Diêu Bội Bội và Phương Tuân Kiệm ra, Lâm Khải Sương là người duy nhất biết chỗ ở của cô. Anh đưa cô về chung cư, chẳng mấy khi say rượu, cô làm cho căn phòng trở nên lộn xộn, ngay cả sách trên giá cũng gạt hết xuống. Anh nhẫn nại giúp cô thu dọn, sau khi chắc chắn cô đã nằm ngủ ngon lành trên giường không gây chuyện nữa mới lặng lẽ rời đi.

Hôm sau, khi mở mắt ra đã chín giờ, Hạng Mĩ Cảnh cử động cũng thấy nhức mỗi toàn thân, hai mắt sưng húp, ngồi ngẩn ra ở đầu giường mất một lúc mới nhớ ra những hành động ngông cuồng của mình tối qua.

Cô vô cùng hối hận và khinh miệt hành vi của mình, gờ tay bẹo má của mình thật đau. Cô ra tay rất mạnh, đau tới mức không chịu nổi nữa mới rụt tay về.

Ngửa mặt lên nhìn trần nhà, đầu óc quay cuồng, cả khuôn mặt cũng như sưng húp lên, không kịp dự buổi họp sáng, cô đánh gọi cho Dung Ngọc Lan báo cáo mình đến muộn, rồi gọi cho Lâm Khải Sương.

Lâm Khải Sương cười nhắc lại chuyện tối qua: “Bộ dạng lúc đó của em như muốn phá tung căn nhà. Cũng may anh nhìn thì yếu đuối, nhưng vẫn đủ sức, nếu không chắc sẽ bị em hất ngã xuống đất mất”, rồi thở dài, “Nếu em thấy ở lại Bảo Nhã khó khăn quá, thì anh sẽ dành cho em một vị trí ở Lâm thị”.

Cô kiên quyết từ chối: “Gặp phải chút chuyện đã bỏ chạy, thì sau này em còn làm được gì nữa. Em sẽ ở lại Bảo Nhã, trừ phi bị đuổi việc, nếu không em sẽ không lặng lẽ bỏ đi như thế”.

Anh cười hỏi: “Kiên quyết vậy sao?”.

Cô “ừ” một tiếng, rồi nói tiếp: “Bắt đầu từ hôm nay, em phải đẩy hai từ ”yếu đuối” xuống trang cuối cùng trong từ điển của mình”. Đã nói tới mức này, Hạng Mĩ Cảnh thật sự muốn tăng thêm sức mạnh cho bản thân mình.

Lúc tắm cô đắp một lớp mặt nạ, sấy khô tóc xong đeo thêm đôi khuyên tai thật bắt mắt, chọn chiếc áo khoác màu vàng non, trước khi ra khỏi nhà còn xịt thêm ít nước hoa, nhìn qua gương trong thang máy, trông cũng khá có tinh thần.

Đến công ty đã hơn mười rưỡi, hiện tại Hạng Mĩ Cảnh đang trong giai đoạn làm trợ lý cho Chu Lệ Lệ, vì vậy cô đến muộn một tiếng rưỡi không tránh khỏi bị Chu Lệ Lệ trách mắng.

Cô không giải thích rằng mình đã xin Dung Ngọc Lan nghỉ phép, cũng không lườm nguýt người đồng nghiệp cùng cấp bậc với mình, nhận lỗi với thái độ vô cùng tích cực, sau đó nói rõ rằng mình đã xem qua việc bố trí ở Trần Cảnh.

Toàn tâm toàn ý cho công việc mình yêu thích cũng là cách làm bản thân vui vẻ, nhẹ nhõm.

Hạng Mĩ Cảnh bận rộn tới hơn bốn giờ, vừa đứng dậy đi pha ỳnh tách trà, bỗng nhìn thấy thư kí thứ nhất của Dung Trí Hằng là Đồng Già cầm một chiếc hộp màu sắc nhã nhặn đi về phía mình.

Khó tránh khỏi bị người khác chú ý.

Cô hơi ngẩn người, Đồng Già đã gõ cửa bước vào.

Cô và Đồng Già cũng từng tiếp xúc, lúc này hai người chào hỏi lịch sự xong bỗng thấy xa cách.

Đồng Già đặt chiếc hộp lên bàn cô, ngay câu thứ hai đã nói rõ ý đến: “Dung tiên sinh gửi”.

Khi nhìn thấy Đồng Già cô đã đoán được tình hình này, cũng hiểu dù mình có nghĩ gì đi nữa cũng vẫn phải giữ thể diện cho Dung Trí Hằng, cô không thể nhờ Đồng Già chuyển lời, vì vậy chỉ đáp lại hai từ “cảm ơn”, đợi Đồng Già đi rồi, cô không hề do dự kéo rèm cửa sổ và khoá cửa phòng lại.

Chiếc hộp rất lớn, vừa mở ra đã nhìn thấy bên trong là một bộ lễ phục cung đình vô cùng thích hợp cho buổi dạ tiệc của hai hôm tới. Hạng Mĩ Cảnh chỉ cần liếc mắt nhìn qua cũng có thể khẳng định chất liệu bộ lễ phục này thuộc loại hảo hạng và được làm thủ công.

Trước một món quà như thế, cô không phải không có chút động lòng, nhưng cô không luyến tiếc, mà vội nắp hộp lại, sau đó cầm di động lên tìm số của Dung Trí Hằng.

Số này cô lưu lại hồi còn ở Tam Á khi Dung Trí Hằng gọi điện cho cô. Cô nghĩ chắc sẽ gọi được nhưng không ngờ không ai nghe máy. Đang do dự xem có nên gọi thêm lần nữa không thì Dung Trí Hằng gửi tin nhắn tới, hai từ “Đang họp”.

Cô biết điều không gọi làm phiền anh nữa, mà đặt chiếc hộp sang một bên, tránh ảnh hưởng tới công việc.

Khi Dung Trí Hằng gọi lại cho cô đã sáu giờ năm mươi phút.

Hạng Mĩ Cảnh chưa xong việc nên vẫn đang ở văn phòng, đồ ăn nhanh mà Kiều Kiều mua về thơm nức mũi, cô không kiềm chế được, vừa mới bắt đầu ăn một miếng, di động đã đổ chuông.

Nhìn thấy ba chữ Dung Trí Hằng trên màn hình, cô không thấy hoang mang, háng háng giọng rồi bắt máy, lên tiếng chào hỏi như thường: “Dung tiên sinh”.

Dung Trí Hằng ồm một tiếng tượng trưng.

Cô nắm bắt thời cơ, chủ động nói: “Tôi đã nhận được quà do thư kí Đồng mang tới chiều nay”.

Anh lại ừ tiếng nữa, sau đó hỏi cô: “Có vừa ý không?”.

Cô cảm thấy trong giọng nói của anh có sự mệt mỏi hiếm thấy, có lẽ đại não bị nhét quá nhiều tư liệu của cuộc họp, nên mệt mỏi vô cùng. Cô cũng từng nghĩ đến chuyện có ai đó làm anh bức, nhưng ngay lập tức gạt phất ý nghĩ ấy, cô nói tiếp: “Rất cảm ơn ý tốt của anh, nhưng nhận được một món quà như thế tạo ra sự bất tiện không nhỏ cho công việc và cuộc sống của tôi”.

Đầu dây bên kia im lặng.

Cô lấy hết can đảm, tiếp tục: “Có lẽ anh sẽ cho rằng tôi không biết điều, mà cũng có thể tôi rất không biết điều thật, nhưng anh tặng quà là quyền của anh, còn nhận hay không lại là quyền của tôi”.

Cuối cùng anh không im lặng nữa, mà nói rất đơn giản: “Quà là do Sisley nhờ tôi chuyển cho cô”.

Cô lập tức sững lại, vô thức nhận ra mình đã phạm lỗi “tự mình đa tình”, bất lực không thể thu lại được lời đã nói, sau khi suy nghĩ rất nhanh, đành nói vớt vát: “Thật ngại quá, Dung tiên sinh, tôi còn tưởng...”.

“Hạng Mĩ Cảnh”. Anh lên tiếng ngắt lời cô, nhưng không nói tiếp ngay.

Lần đầu tiên anh gọi cả họ cả tên của cô, cuối cùng cô cũng thấy căng thẳng, hai tai đỏ lên, chỉ sợ để lộ bất kì một lời phê bình nào đó của anh.

Anh dừng lại một lúc, cuối cùng hỏi một câu khá rõ ràng: “Rốt cuộc cô có chỗ nào không hài lòng?”.

Cô lập tức thấy hoảng, không biết nên phải trả lời anh thế nào.

Phong độ vốn là bản năng, anh không đến nỗi tùy tiện cúp máy, mà vẫn buông hai từ “tạm biệt” với cô.

Cô ôm di động đứng bất động, chỉ cảm thấy tình hình thật sự hỗn loạn.

Khi Đồng Già gõ cửa bước vào, Dung Trí Hằng đang đứng trước tấm cửa kính áp đất nhìn ánh đèn neon bên ngoài bắt đầu nhấp nháy.

Hôm nay anh hơi mệt, buổi sáng dậy sớm đã thấy đầu rất nặng, hắt xì hơi liên mấy tiếng, sau đó cả ngày có cảm giác như bị sốt. Buổi sáng gặp mặt người nhà họ Khương, hạng mục hợp tác với tỉnh bên đàm phán hơn ba tiếng đồng hồ vẫn không đi đến được sự thống nhất cuối cùng, với tính khí của anh, đã định bỏ không làm nữa. Nhưng mãng xà không gan bằng rắn, Khương gia xưa nay không sợ trời không sợ đất, nếu anh buông tay lúc này, không hiểu sẽ phiền phức tới mức nào. Ai cũng nói công việc mà Dung gia đã muốn làm thì không ai ngăn được, thực ra quan hệ đằng sau đó phức tạp lằng nhằng khiến anh đau đầu.

Buổi trưa được chợp mắt một lát, buổi chiều lại họp. Gần hết năm, các công ty con về báo cáo tình hình, dù tinh thần của anh có tốt đến mấy cũng có lúc không thể chịu đựng nổi, hướng hồ lúc này sức khoẻ lại không được ổn.

Bộ lễ phục tặng Hạng Mĩ Cảnh đúng là do Từ Hi Lê cho người mang đến trước buổi họp, đưa tận tay anh, còn gọi điện thoại nói anh phải đích thân tặng Hạng Mĩ Cảnh. Lúc đó anh đang ngồi trong phòng họp, vốn định sau khi họp xong sẽ làm việc ấy, nhưng thấy không còn sớm, bèn nhờ Đồng Già đưa qua.

Anh đoán cô sẽ gọi lại, muốn hẹn cô cùng đi ăn tối, nhưng đúng lúc ấy lại có hai tổng giám đốc của hai công ty con cãi nhau trong cuộc họp. Anh vốn không hài lòng với đại bộ phận nhân sự dưới quyền mình, nổi nóng, lập tức điểm danh mười mấy người có mặt trong cuộc họp luôn, nửa phê bình nửa tuyên dương, như vậy mà cũng mất gần hai tiếng đồng hồ.

Sức lực bị rút gần cạn, cổ họng khô và đau rát, sau khi quay về văn phòng, anh vẫn không quên gọi lại cho Hạng Mĩ Cảnh. Kết quả hai câu nói rất rõ ràng của cô khiến anh không biết phải nói gì, đành quang minh chính đại nhắc tới Từ Hi Lê. Nhưng anh không cam tâm, cũng không hiểu, mặc dù đã suy nghĩ rất kỹ, cuối cùng vẫn hỏi ra câu không nên hỏi ấy, rốt cuộc cô có chỗ nào không hài lòng?

Đồng Già cắt đứt dòng suy nghĩ của anh, nói: “Dung tiên sinh, chỗ ở Thẩm Viên đã hết, chuyển sang đặt ở du thuyền được không?”.

Anh không quay người lại, chỉ xua tay ra hiệu cho Đồng Già, ý không cần nữa.

Đồng Già hiểu ý lập tức lui ra đóng cửa lại.

Anh đứng trước cửa sổ một lúc, sau đó quay người lại, đi tới trước bàn làm việc.

Trên bàn là một chiếc hộp màu xanh, bên trong có một bộ trang sức do chính anh chọn.

Anh không đi chọn trang sức bao giờ, trước kia mỗi lần tặng quà cho ai, dù là Phùng Nghệ Nhân, đa phần đều do thư kí chọn.

Bộ trang sức này anh phải đắn đo rất nhiều, đắt quá thì lại khiến cô có cảm giác anh muốn lấy tiền đền người, tuy tiện quá thì lại không thể hiện được sự trân trọng, anh không biết cô thích kiểu dáng thế nào, trực giác cho anh biết cô thích kiểu đơn giản thoải mái.

Chọn trang sức xong lòng anh vẫn hơi thấp thỏm, vì thời gian hai người qua lại chưa lâu, thân phận còn là cấp trên cấp dưới, anh cũng không hiểu nhiều về cô, chỉ cảm thấy dù trong hành động hay lời nói cô đều rất thận trọng, thỉnh thoảng vui vẻ thoải mái cô nói chuyện khá thú vị. Chính vì sự thú vị đó của cô, lần đầu tiên anh quyết định hạ mình.

Anh vẫn luôn cho rằng sẽ không ai từ chối mình, nhưng giờ xem ra, món quà này chưa tặng đã bị từ chối rồi. Anh nhét hộp trang sức vào ngăn kéo, nheo nheo mắt, sau đó đóng chặt ngăn kéo lại.

Vị của cafe đen luôn rất đắng, Hạng Mĩ Cảnh không thích kiểu đắng này, nhưng cô mất ngủ, lại thêm hơi rượu của ngày hôm trước vẫn chưa hoàn toàn hết hẳn, mắt cô sưng húp, đành phải dùng tới sự hỗ trợ của cafe.

Cô không muốn mất ngủ, nhưng tối qua khi ôm tâm trạng thấp thỏm gọi điện cho Từ Hi Lê để cảm ơn, đúng là chiếc váy xinh đẹp đó do Từ Hi Lê tặng. Món quà ấy hoàn toàn không liên quan gì tới Dung Trí Hằng, thật lòng anh chỉ là người đưa hàng, hơn nữa món hàng còn không phải do chính tay anh đưa sang cho cô.

Lòng cô vừa ảo não lại vừa không ảo não, ảo não là vì đang yên đang lành chọc giận Dung Trí Hằng, không ảo não là vì cô đã làm theo lời Lâm Khải Sương, Dung Trí Hằng sớm muộn gì cũng sẽ bày tỏ tình cảm của

mình, chẳng qua cô chỉ thẳng thắn bày tỏ lại hơi sớm một chút mà thôi. Nhưng kết quả nằm trên giường trần trọc tới hơn một giờ sáng, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy có lỗi với Dung Trí Hằng.

Cô nghiêm túc phân tích tâm trạng của mình lúc này, cảm thấy mình đang bị “thối hư vinh” chế ngự.

Là một cô gái tuổi còn trẻ, bình thường, lại không phải chưa biết đến mùi vị của tình yêu, chuyện nam nữ cũng hiểu khá nhiều, cả ngày phải sống và nỗ lực trong vòng xoay phức tạp của xã hội, dù cô có thông minh biết cách bảo vệ bản thân tới đâu, cũng không hoàn toàn vứt bỏ được thói hư vinh trời sinh của phụ nữ. Một người đàn ông như Dung Trí Hằng, tùy tiện quơ tay một cái cũng có cả đồng phụ nữ chạy tới, huống hồ câu cuối cùng anh nói với cô mang quá nhiều ý tầng nghĩa, nghe cứ như cô là người phụ nữ đặc biệt “không có nhân tính” vậy. Lần này thì khẳng định là anh sẽ không hiểu lầm cô “thả để bắt” nữa, mà cho rằng cô là kẻ không biết tốt xấu đồng thời sẽ phớt lờ coi cô như vô hình luôn.

Hễ nghĩ tới những chuyện ấy, cô càng khó ngủ.

Hôm sau đi làm, Dung Trí Dật tới tìm tặng quà Noel cho cô vào thời gian ăn trưa, theo phản xạ cô giữ một khoảng cách nhất định với anh ta, đồng thời thận trọng hỏi: “Có được từ chối không?”.

Dung Trí Dật thấy vẻ mặt cô cảnh giác như thế, vừa tò mò vừa buồn cười hỏi: “Có phải bom đạn gì đâu, sao cô phải căng thẳng như thế?”.

Chính cô cũng cảm thấy mình đã quá căng thẳng, bèn cố ý giải thích bằng giọng nhẹ hơn: “Anh xem, anh tặng quà cho tôi, tôi lại phải đi mua một món tặng lại cho anh, anh tiêu Nhân dân tệ không xót ruột, nhưng khả năng của tôi không được bằng anh, hơn nữa tặng đi tặng lại rất phiền phức, vì vậy giữa chúng ta miễn đi thì hơn”.

Dung Trí Dật không đồng ý, vừa xé hộp quà ra vừa bảo: “Tôi đã mua rồi, cô xem trước đi, là một thứ rất thực tế”.

Đó là một đôi găng tay da màu xanh dương đậm, anh ta nhét đôi găng tay vào tay cô: “Cái này không đắt, hơn nữa không cần cô phải tặng quà lại cho tôi”.

Cô liếc xéo anh ta một cái.

Dung Trí Dật phá lên cười, nụ cười như nhìn thấy tâm tư cô: “Yên tâm, tôi tuyệt đối không cố ý theo đuổi cô đâu”.

Đương nhiên cô biết anh ta không có ý đồ, nhưng vẫn đoán mò: “Có phải anh đã làm chuyện gì có lỗi với tôi không?”.

Nụ cười của anh ta lập tức cứng đờ trên mặt.

Cô vốn chỉ nói đùa, thấy anh ta có biểu hiện như vậy, thì phá lên cười: “Đúng là làm chuyện có lỗi với tôi rồi, phải không?”.

Anh ta lấy lại tinh thần, nói lảng sang chuyện khác: “Tôi định mời cô ngày mai làm bạn nhảy của tôi”.

Cô có cảm giác nếu mình ngang nhiên đi qua đi lại trước mặt Dung Trí Hằng cùng Dung Trí Dật sẽ lập tức bị đuổi việc ngay tại trận, vậy là vội trả lại đôi găng tay cho anh ta: “Anh tha cho tôi đi”.

Dung Trí Dật cười cầm đôi găng tay bị cô gác lên vai xuống nhét vào tay cô: “Không muốn thì thôi, không cần phải từ chối quyết liệt như vậy, cô làm vậy sẽ khiến trái tim nhỏ bé của tôi bị tổn thương đấy”.

Câu nói này của anh ta khiến cô nhớ tới thái độ tối hôm qua của Dung Trí Hằng, có chút thần thờ.

Dung Trí Dật hỏi: “Ai sẽ ở bên cô vào đêm Noel?”.

Cô đáp: “Tôi phải tới xem hiệu ứng ánh sáng trong Trần Cảnh đã bố trí xong chưa”.

Dung Trí Dật cười: “Sao nghe đáng thương thế nhỉ? Nếu tối nay không bắt buộc phải về Dung Liên sơn trang ăn cơm tôi nhất định sẽ ở bên cô”.

Cô tự an ủi chính mình: “Hễ nghĩ mình đang nỗ lực kiếm tiền để dưỡng lão tôi lại thấy tràn đầy sức mạnh”.

Dung Trí Dật đề nghị: “Hay tôi giúp cô tìm một người đàn ông xuất sắc nhé?”.

Cô tỏ thái độ không hào hứng lắm: “Bạn bè của anh làm gì có ai tử tế?”.

Anh ta hào hứng hứa: “Tôi sẽ tìm ở chỗ khác”.

Hạng Mĩ Cảnh không để tâm tới câu nói ấy của Dung Trí Dật. Dung Trí Dật là mẫu công tử chính hiệu, người đàn ông tốt mà anh ta tìm được chắc chắn cũng công tử không kém, không phải cô thấy họ không có ưu điểm gì, mà chỉ đơn thuần là không thích những ưu điểm của họ mà thôi. Việc phải trải qua đêm Noel một mình sẽ khiến người khác thấy đáng thương, cô lại không hề có cảm giác ấy. Tốt nghiệp đại học bao nhiêu năm nay, thỉnh thoảng ngay cả Tết cô cũng ở một mình, ở một mình vào ngày lễ nhỏ này đã là gì!

Khách tới khách sạn Hạ Việt rất đông, Hạng Mĩ Cảnh sau khi tới kiểm tra lại hiệu ứng ánh sáng trong Trần Cảnh xong bèn ra đại sảnh gặp Bill.

Trong tay Bill cầm hai túi táo đã đóng gói sẵn, thấy cô lập tức đưa cho cô một túi, còn bảo: “Cũng chỉ có ở chỗ các cô mới nhận được nhiều táo thế này vào tối nay”.

Cô cười nhận táo của Bill. Đợi một lúc lâu bên ngoài mới bắt được taxi, về nhà, nhân viên quản lý toà nhà cũng bắt ngờ tặng cho cô một túi táo, nói chương trình của công ty.

Cùng lúc nhận được nhiều táo như vậy, cô lấy một quả ra ăn, phần còn lại xếp gọn gàng vào tủ lạnh.

Các tiết mục trên truyền hình rất tẻ nhạt, MC nói đùa rằng thói quen ăn táo vào đêm Noel của người Trung Quốc thật chẳng có mối liên hệ nào với phong tục của người nước ngoài. Cô ăn táo, cảm thấy những phong tục có từ xa xưa thật ra cũng không phải là không tốt, ít nhất nó chứng minh rằng bất kì viên đạn bọc đường nào của nước ngoài muốn xâm nhập, thì việc đầu tiên là phải ngoan ngoãn chấp nhận sửa đổi, như vậy lực sát thương sẽ bị yếu đi rất nhiều.

Cô nhiễm thói quen này từ khi còn học đại học, sau này người trong công ty cũng làm như vậy. Có lần vào đêm Noel Phương Tuấn Kiệm ở lại bên cô, cô rửa sạch táo mang ra đưa cho anh ăn, nhưng anh nói ăn táo vào buổi tối không tốt cho sức khỏe, không chịu ăn.

Khi ấy vẫn còn trong tình trạng nếu anh nói là một cô sẽ không dám nói là 0.99, vì vậy đành tự lẩm bẩm bảo anh không thức thối, kết quả bị anh nghe thấy, hỏi cô đang lẩm bẩm chuyện gì. Cô ngang ngạnh, nói ngụ ý của việc ăn táo vào đêm Noel cho anh biết, anh nghe xong vẫn không chịu ăn trái táo cô đã rửa, mà cầm quả táo cô đang ăn dở cắn một miếng to, nói coi như anh đã ăn bình an. Những chuyện thân mật họ làm không ít, nhưng giây phút ấy, việc anh cắn miếng táo còn khiến cô ngượng hơn khi anh ghé môi hôn.

Hạng Mĩ Cảnh ăn hết quả táo, sau đó ợ một hơi đầy thoải mái. Cô cảm thấy đêm Noel năm nay không tệ, vẫn còn tốt hơn năm ngoái một mình nằm ôm gối khóc trong khách sạn nhiều.

Hôm sau vừa mở mắt ra đã bận.

Kết thúc buổi họp buổi sáng, Hạng Mĩ Cảnh cùng Dung Ngọc Lan tới Hạ Việt. Chỉ có điều Dung Ngọc Lan bận trang điểm ỉnh còn cô bận trang trí cho Trần Cảnh.

Cô luôn cho rằng phòng Trần Cảnh này lúc nào cũng hoa lệ xinh đẹp, để phù hợp với bữa tiệc tối nay họ đã tiến hành trang trí lại, giờ nhìn thật sự giống cung điện ở thế kỉ trước.

Lúc ăn trưa, Bill cho cô biết sắp bị điều về Singapore làm, cô tưởng anh ta được thăng chức, bèn cầm cốc nước cam cụng li với anh ta.

Anh ta đón nhận lời chúc mừng của cô, nhưng lại nói: “Tôi qua đó vẫn làm phó tổng, để người mới lên chức”.

Cô chau mày.

Lúc đó anh ta mới từ từ nói: “Đại Dung tiên sinh có người của mình, từ Las Vegas tới, đợi tổng giám đốc nghỉ hưu, người đó sẽ lên thay”.

Cô nhất thời không biết an ủi anh ta thế nào.

Nhưng anh ta lại chẳng thất vọng buồn chán, còn cười nói: “Chẳng phải người Trung Quốc các cô vẫn có câu ”thay vua sẽ thay thần” đó sao? Anh ta không thể thường xuyên ở Thượng Hải, nên sẽ đào tạo thân

tín của mình. Nhìn tướng anh ta thuộc phái ôn hoà, nhưng thực ra phong cách làm việc rất lạnh lùng quyết đoán, tập đoàn Hoa Hạ trong tay anh ta sẽ ngày càng lớn mạnh”.

Cô gật đầu tỏ ý tán đồng, nhưng lại cảm thấy Dung Trí Hằng có phong cách làm việc đối nhân xử thế như thế nào không liên quan lắm tới mình. Có điều, việc anh sẽ rời Thượng Hải trong thời gian tới lại là chuyện tốt, nếu Dung Trí Dật ngồi được vào vị trí văn phòng ở tầng ba mươi chín, cô sẽ không còn phải lo lắng thấp thỏm như bây giờ nữa.

Buổi chiều giúp Dung Ngọc Lan chọn trang phục. Chị ta cùng lúc đặt may ba bộ trang phục khác màu sắc và kiểu dáng, vì đều thích cả ba bộ đó, nên thay đổi ba kiểu tóc cho phù hợp để Hạng Mĩ Cảnh đánh giá, đồng thời bảo họ trang điểm để chị ta chọn ra bộ phù hợp nhất.

Hạng Mĩ Cảnh có cảm giác Dung Ngọc Lan luôn rất hào hứng trong những chuyện như thế này. Tiền Mẫn cũng nhiệt tình, sau khi giúp Dung Ngọc Lan xong bèn kéo cô về phòng trang điểm làm tóc.

Cô vốn cũng định tới một vài cửa hàng trang phục để thuê một bộ, kết quả lại nhận được quà của Từ Hi Lê.

Cô đã không biết tốt xấu rất nhiều lần rồi, không tiện từ chối ý tốt của Từ Hi Lê thêm lần nữa. Màu xanh thẫm phối với viền màu đen, màu sắc hơi già dặn nhưng vì kiểu dáng đường may tinh xảo nên nhìn rất đẹp và yên tĩnh. Cô trắng, các đường nét trên cơ thể đẹp, phần da lộ bên ngoài trở nên vô cùng lung linh dưới ánh đèn màu sắc của khách sạn. Độ dài của tóc không đủ uốn xoắn thả ngang vai, lại không muốn mang tóc giả, nên cô chọn sợi ruy băng có màu hợp với màu trang phục, tết tóc lại thành hai lọn buộc ra đằng sau.

Tiền Mẫn nhìn thấy đôi khuyên tai của cô, cười bảo: “Sở thích này của cô vẫn chưa thay đổi nhỉ”.

Cô giơ tay sờ vào đôi khuyên tai, cô đáp: “Phụ nữ có sở thích vĩnh cửu với kim cương mà”.

Sau khi chuẩn bị xong thì cũng tới giờ ra ngoài cửa đứng đón khách.

Chu Lệ Lệ và Hạng Mĩ Cảnh đứng cùng nhau, hai người ngoài mặt thì tỏ ra có quan hệ không tồi, lúc rảnh rồi, Chu Lệ Lệ khen bộ y phục trên người cô đẹp, rồi hỏi may ở đâu.

Hạng Mĩ Cảnh bèn đọc bữa tên một cửa hàng chuyên may đồ cho người nước ngoài ở trong một góc gác nhỏ, Chu Lệ Lệ đang muốn lấy lòng cô, bèn bảo: “Những cửa hàng lâu năm ấy ở trong hang cùng ngõ hẻm, không phải khách quen thì không tiếp”.

Cô gật đầu, không muốn nói sâu về chuyện này.

Khách khứa lần lượt kéo tới.

Dung Ngọc Lan đích thân ra ngoài đón khách.

Lâm Khải Sương tới một mình.

Dung Ngọc Lan cười hỏi anh sao không đưa bạn đi cùng. Anh thoải mái chỉ vào Hạng Mĩ Cảnh: “Nếu gặp phải tình huống cần khiêu vũ, tôi sẽ cầu cứu Theresa”.

Dung Ngọc Lan cười, đợi Lâm Khải Sương vào trong rồi, chị ta hạ giọng hỏi Hạng Mĩ Cảnh: “Gần đây chẳng phải anh ta đang yêu đương với một tiến sĩ sao?”.

Hạng Mĩ Cảnh chưa từng nghiêm túc hỏi Lâm Khải Sương về chuyện này, nhưng vì muốn tốt cho Lâm Khải Sương, nên nói: “Hình như thế”.

Dung Ngọc Lan nhìn cô một cái, hỏi với giọng khó hiểu: “Trước kia anh ta đối xử với em như vậy, giờ sao em lại rộng lượng với anh ta?”.

Hạng Mĩ Cảnh trầm ngâm hồi lâu, cười đáp: “Không thể làm tình nhân, lùi một bước làm bạn cũng tốt”.

Dung Ngọc Lan: “Em cứ thế để bị người khác bắt nạt”.

Hạng Mĩ Cảnh cố ý nhắc cánh tay gầy gò lên nói: “Thực ra là do chị chưa thấy em bắt nạt người khác thôi”.

Dung Ngọc Lan phì cười: “Để hôm nào thể hiện cho chị xem”.

Hạng Mĩ Cảnh cũng cười gật đầu vâng dạ, ngược mắt nhìn thấy Từ Hi Lê khoác tay Dung Trí Dật đi vào. Hạng Mĩ Cảnh định tới gặp để cảm ơn Từ Hi Lê nhưng khi nhìn kĩ lại phát hiện Phương Tuân Kiệm đi ngay sau hai người họ.

Dung gia tổ chức một bữa tiệc như thế này, về tình về lý đều không thể bỏ sót Phương Tuân Kiệm, tập đoàn Trung Lợi có ba thiệp mời, đều do Dung Ngọc lan đích thân đưa. Nghĩ cũng chẳng tốn công tốn sức gì, Phương Tuân Kiệm giờ có thể được coi là con rể cháu rể em rể của Dung gia rồi, dù bận tới đâu cũng sẽ dành thời gian để tới dự.

44. Chương 44

Hạng Mĩ Cảnh ngẩn ngơ, người lên tiếng chào hỏi trước lại là Từ Hi Lê.

Từ Hi Lê hoàn toàn không che giấu thiện cảm của mình dành cho Hạng Mĩ Cảnh, ngay lập tức khen ngợi cô trước mặt mọi người: “Theresa, tôi cảm thấy màu sắc này rất hợp với cô, mặc lên quả nhiên đẹp, lại vừa nữa”.

Hạng Mĩ Cảnh nhìn thẳng Từ Hi Lê đáp: “Cảm ơn cô đã tặng cho tôi bộ y phục đẹp thế này”.

Dung Trí Dật không chịu an phận, lập tức nói tiếp: “Thì ra hai người trao trao nhận nhận sau lưng chúng tôi”.

Dung Ngọc Lan cũng cười: “Vậy mà ngay cả chị cũng không được biết”.

Dung Trí Dật vừa đưa thiệp mời của mình và Từ Hi Lê cho Hạng Mĩ Cảnh, vừa cố ý nói với Dung Ngọc Lan: “Họ thành một đôi chắc là muốn loại chúng ta ra ngoài”.

Hạng Mĩ Cảnh không muốn nhiều lời, kiểm tra hai thiệp mời xong, tiếp tục kiểm tra tới thiệp của Phương Tuân Kiệm.

Sảnh đón tiếp được dán đầy những viên pha lê lấp lánh hình giọt nước theo sáng kiến của Chu Lệ Lệ, nhìn rất màu sắc, nhưng thực tế lại dễ móc vào y phục đắt tiền của các khách nữ. Hạng Mĩ Cảnh vẫn phải lưu tâm để nhắc nhở mỗi khi họ đi qua, nhưng vì người lần này là Phương Tuân Kiệm, nên khi đứng né sang cho anh vào nên cô quên mất, một đầu pha lê nhọn móc vào chiếc áo khoác đuôi dế màu xám sẫm của Phương Tuân Kiệm. Khách nam không ăn mặc rườm rà cổ điển như khách nữ, nhưng cũng có phong cách riêng, những sợi kim tuyến đính ở viền áo bị rút dài ra.

Phương Tuân Kiệm hoàn toàn không biết gì, vẫn tiếp tục bước về phía trước, Hạng Mĩ Cảnh vội kéo anh lại, anh lập tức quay đầu nhìn cô, cô cảnh giác buông tay, sau đó giải thích: “Áo bị móc tuột chỉ rồi”.

Không chỉ Phương Tuân Kiệm, ngay Từ Hi Lê và Dung Trí Dật vừa đi qua cửa, còn cả Dung Ngọc Lan đang nói chuyện với người khác cũng lần lượt quay đầu nhìn về phía này.

Hạng Mĩ Cảnh bình tĩnh, nhắc lại: “Pha lê nhọn quá, đã móc vào vạt áo của Phương tiên sinh”.

Hai sợi chỉ đó bị rút khá dài, nếu nói do thợ may cố ý may như thế cũng được, nhưng rõ ràng Phương Tuân Kiệm không muốn giải thích thế.

Từ Hi Lê hơi cuống, mở miệng hỏi: “Giờ biết tìm thợ may ở đâu đây?”.

Dung Ngọc Lan nhìn Từ Hi Lê: “Còn tìm thợ may làm gì. Trong phòng có kim chỉ, tìm màu nào gần giống đính lại là xong”.

Dung Trí Dật cười hỏi Từ Hi Lê: “Em làm qua món nữ công này chưa?”.

Từ Hi Lê bĩu môi trừng mắt lườm Dung Trí Dật một cái, rồi lẳng lặng nhìn Phương Tuân Kiệm.

Dung Ngọc Lan nhanh chóng quyết định, đầu tiên dặn Hạng Mĩ Cảnh: “Em đưa Ray lên lầu đánh áo đi”, sau đó giục Dung Trí Dật và Từ Hi Lê: “Khách khứa đến không ít rồi, hai người mau vào chào hỏi, đợi Victor tới, lại trách hai người chỉ biết lo cho bản thân”.

Từ Hi Lê không muốn lằm, Dung Trí Dật cười hi hi kéo cô vào trong: “Chỉ lên trên để đánh lại áo thôi mà, còn lo amj ta không xuống chắc?”.

Hạng Mĩ Cảnh thấy khó xử, nhưng Dung Ngọc Lan nói xong thì vội quay sang chào hỏi những người khách khác, cô đứng mãi trước mặt Phương Tuấn Kiệt rõ ràng không ổn lắm, đành hít sâu một hơi, cuối cùng giơ tay mời Phương Tuấn Kiệt, nói: “Phương tiên sinh, mời đi bên này”.

Đèn trong khách sạn luôn rực rỡ như ánh mặt trời giữa hè, soi rõ từng kẽ hở nhất, những chiếc đèn thủy tinh đủ mọi hình dạng cùng bức tường thép còn sáng hơn gương khiến mỗi người trong căn phòng đều được soi rất rõ ràng. Tốc độ lên tầng của thang máy khá nhanh, đứng trong chiếc hộp thép bí bách, như bị thứ gì đó kéo vút lên trên.

Hạng Mĩ Cảnh đứng xoay lưng về phía Phương Tuấn Kiệt, anh đứng ngay sau lưng cô, vì vậy tránh cho cô phải nhìn thấy ánh mắt phản chiếu trong bức tường thép của thang máy. Tùng váy hơi to, khi ra vào thang máy đều phải hết sức cẩn thận, cô định đưa Phương Tuấn Kiệt vào phòng Dung Ngọc Lan, vì vậy khi ra khỏi thang máy cô đưa anh rẽ trái.

Dung Ngọc Lan ở phòng đôi, nhưng vì quá nhiều đồ linh tinh, vừa mở cửa vào nhìn trong phòng hơi hỗn loạn.

Đầu tiên Hạng Mĩ Cảnh treo hết quần áo trên sofa lên móc, sau đó phúi phúi mặt ghế, cảm thấy sạch rồi mới dám mời Phương Tuấn Kiệt ngồi, còn mình thì vào trong lấy kim chỉ.

Lúc cô tìm được kim chỉ mang ra, Phương Tuấn Kiệt đã cởi áo khoác ngoài.

Anh ngồi trên sofa, quay lưng lại trước tầm nhìn của cô, cô biết tư thế ngồi của anh luôn nghiêm chỉnh, chưa bao giờ lười biếng ngồi dựa vào thành ghế hoặc thành giường, kiểu tóc của anh vẫn luôn như thế, từ xưa tới nay không dài cũng không quá ngắn, và lúc nào cũng sạch sẽ.

Cô cẩn cẩn môi dưới, không bận tâm tới việc làm mờ son môi, tới tận khi cảm thấy đau, mới chậm chậm bước ra, nhẹ nhàng nói: “không có chỉ kim tuyến, nhưng dùng màu vàng cũng tạm ổn, có điều khả năng may vá của em không khéo léo lắm, chắc sẽ không thể làm lại như ban đầu”.

Anh nghiêng người ngẩng đầu lên nhìn cô, cô nhanh chóng giơ tay với lấy áo của anh.

Anh đưa áo cho cô, cuối cùng mới mở miệng nói câu thứ hai trong tối nay: “Đính không đẹp cũng không sao”.

Cô đón lấy áo, trêu anh: “Thực ra chỉ cần anh không để ý, thì như thế này cũng rất đẹp”.

bên trong anh mặc áo ghi lê và sơ mi màu sẫm, trên túi áo ghi lê có cài một chiếc đồng hồ màu vàng, xưa nay anh không thích để đồ trong túi, một thứ trang sức nhỏ như thế, cô đoán chắc Từ Hi Lê chuẩn bị cho anh.

Cô vừa lấy kim chỉ trong hộp ra, vừa nói tiếp: “chiếc đồng hồ này của anh rất đặc biệt”.

Anh khẽ “ừ” một tiếng, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đủ mọi ánh đèn neon đã được bật, bầu trời từ sáng đến tối đều một màu mơ hồ u ám giờ lại mang một màu sắc khó diễn tả thành lời. Hình như có tuyết, nhưng chỉ nhìn thấy một vài bông lẻ tẻ rơi, thế là anh nghi hoặc không biết mình có bị hoa mắt không, hay anh chỉ nhìn thấy những bông giấy không biết từ đâu theo gió bay ngang tới thành phố này. Có lẽ không khí bên ngoài rất lạnh, chỉ cần hít vài hơi mũi sẽ lạnh cóng đỏ ửng, có điều ở trong phòng điều hoà ấm hơn rất nhiều.

“Mĩ Cảnh”. Anh khẽ gọi cô, nhưng lại không giống như đang gọi cô, dường như tự lằm bằm một mình theo thói quen.

Đầu mũi kim lập tức đâm vào ngón trỏ, cô không thấy đau, nhưng một giọt máu chích ra. Cô vội vàng nhấc lúc anh quay người đi đưa ngón tay lên miệng mút, sau đó hỏi anh: “Có chuyện gì?”.

Anh giống như cố ý để cho cô có thời gian chuẩn bị, quay người lại rất chậm. Ánh đèn chỉ hắt vào nửa khuôn mặt anh, không có biểu cảm gì đặc biệt, ánh mắt rất sáng, nhưng trong đó hiện rõ sự rối ren và bất lực.

Thực ra anh không hay cười, từ khi cô quen anh cho tới nay, mỗi nụ cười anh thể hiện trước mặt người khác dường như đều không xuất phát từ tình cảm chân thành, anh càng không thích khóc, vì khóc là thể hiện sự yếu đuối, là dấu hiệu của sự thua cuộc, anh đang từng bước từng bước tiến về phía trước, ngoài thành công ra, không có con đường thứ hai để chọn. Ngày ấy trên hòn đảo nhỏ, cô nói lời chia tay anh, lần đầu tiên thấy anh khóc, trái tim cô muốn vỡ vụn. Cô đã rất buồn, buồn lâu như vậy, tới tận hôm nay, thấy anh nhìn mình bằng ánh mắt ấy, cô mới biết thực ra anh chẳng khác hơn cô là bao.

Đột nhiên anh khẽ cười. Nụ cười ngẩn ngui đó thể hiện sự căng thẳng lúc này của anh. Anh thu nụ cười lại, nghiêm túc nói: “Anh biết giờ mới nói thì không được thích hợp lắm, nhưng một năm trước anh không có cơ hội hỏi em, hôm nay anh muốn hỏi em một lần. Em có đồng ý đợi anh thêm năm năm nữa không?”.

Cô nhìn anh, anh của lúc này, cảm giác như một đứa trẻ, đang cầu khẩn cô cho anh thời gian, lời cầu khẩn đó, mỗi từ mỗi chữ đều thít chặt tim cô khiến cô nhói đau.

Không phải cô không muốn nhận lời anh, nhưng trong đầu cô hiện ra quá nhiều người và quá nhiều việc, mỗi câu nói của những người ấy, mỗi đạo lý mà những sự việc ấy thể hiện đều như những mũi kim tẩm thuốc độc vây quanh cô, chỉ cần khẽ cử động sẽ bị đâm khắp mặt. Cũng không phải cô không tin vào năng lực của anh, không lâu nữa anh nhất định sẽ lấy lại những thứ mà mình bị cướp mất, nhưng cô hiểu, không chỉ bây giờ anh mới cần một hậu thuẫn vững chắc, mà sau này anh cũng cần, hơn nữa còn phải là mãi mãi không bị cắt đứt.

Cô ngồi chờ ra đó, cây kim sợi chỉ trong tay trở nên hư vô, khó khăn lắm mới tìm được nước mắt, thậm chí còn run rẩy cười, chỉ có điều âm thanh không được lưu loát, để lộ sự buồn bã khó kìm chế và sự kìm nén không muốn người khác biết, cô đáp: “Em không đợi được”.

Chỉ bốn chữ đơn giản, không quá nhiều âm tiết lên xuống, dù người nói hay người nghe đều rất khó nghe nhầm. Nhưng giống như giọt mực đen rơi xuống tờ giấy, chỉ tờ giấy mới biết giọt mực nặng thế nào. giọt mực có thể lan toả rộng bao nhiêu, cũng chỉ bản thân cô mới hiểu trong bốn từ này bao hàm quá nhiều bi thương và sự bất đắc dĩ.

Cô cảm giác mình giống như đao phủ, nhưng ý nghĩa từ “tử chiến” cô hiểu, nếu anh nhất định phải đi con đường đó, thì điều duy nhất cô có thể làm được cho anh là không gây rắc rối.

Trong gương là cô, son môi đã bị nhoè, nhưng lệ dâng lên tận mắt lại từng chút từng chút chảy ngược xuống. Cô luôn muốn mình phải dũng cảm, cho dù sự dũng cảm ấy không phải điều cô mong muốn.

Lúc Hạng Mĩ Cảnh quay lại phòng tiệc, Dung Ngọc Lan đã đọc xong bài phát biểu khai mạc, không ít người đang khiêu vũ, không phải kiểu nhảy hiện đại, rất nhiều người thậm chí còn nhảy nhóm, nhìn cách ăn vận và nghe nhạc, lại tưởng mình quay về không khí lễ hội cung đình châu Âu thế kỷ mười ba, mười bốn.

Tiền Mẫn sau khi trở thành bạn gái của Trần Tân Dục, không còn hứng thú tìm những ông chủ lắm tiền nhiều của để trò chuyện nữa, đợi Hạng Mĩ Cảnh vừa xuất hiện bèn túm lấy cô, khiến cô giật thót mình.

Tiền Mẫn hỏi: “Cô vừa đi đâu thế?”.

Cô cầm li Champagne trong tay Tiền Mẫn uống một hớp, sau đó mới trả lời: “Dặm lại phần”.

Tiền Mẫn đưa tay nhẹ nhàng giữ gương mặt cô, cười nói: “Dặm lại phần để quyến rũ ai?”.

Cô gạt tay Tiền Mẫn ra, nhanh nhẹn liếc mắt nhìn khắp phòng tiệc, nói: “Nhiều tình anh thế này, lại không có ai treo biển ”không được quyến rũ” trên người. Tôi phải xem xem mình đi quyến rũ ai mới được”.

Tiền Mẫn cố tình ra hiệu cho cô nhìn về phía Dung Trí Hằng đang nhảy cùng Mông Giang Vũ, kiêu ngạo nói: “Vậy cô hãy quyến rũ Đại Dung tiên sinh cho tôi xem”.

Cô trả lại Tiền Mẫn li Champagne, cười: “Nếu cô muốn cùng tôi cuốn gói khỏi Bảo Nhã ngay tối nay thì tôi cũng bạo gan thoả mãn nguyện vọng của cô”.

Tiền Mẫn lắc đầu không tin, rồi lại chỉ cho cô nhìn về phía ấy: “Cô xem, Đại Dung tiên sinh lại vừa thay bạn nhảy rồi, trong một thời gian ngắn ngủi, đã thay tới người thứ ba. Chắc những tiểu thư độc thân đang có mặt ở đây tối nay đang vui sướng tới phát điên, tưởng mình có cơ hội trở thành bạn gái của Đại Dung tiên sinh”, vừa nói vừa đẩy Hạng Mĩ Cảnh, cười rất hàm ý: “Phụ nữ kị nhất là người phụ nữ khác vờ tỏ vẻ cao thượng”.

Trong lòng cô hiểu ý của Tiền Mẫn, nhưng vờ tỏ ra hồ đồ gât đầu, đồng thời chuyển đề tài khác: “Bạn rộn mấy tiếng đồng hồ, bụng trống rỗng rồi, tìm cái gì ăn trước đã”.

Phòng tiệc vốn rộng, lần này lại thiết kế riêng một vài vách ngăn lớn nhỏ khác nhau, rất nhiều người tụ tập ở đó nói chuyện cười đùa vui vẻ, vị trí bày đồ ăn cũng phân tán. Hạng Mĩ Cảnh lấy một ít bánh ga tô chuẩn bị tìm một nơi nào ít người tụ tập ngồi ăn, kết quả vừa rẽ thì gặp Trình Học Chính và Lâm Khải Sương.

Hai người đều mời cô vào ngồi cùng, cô thấy ngoài hai người họ ra còn có mấy người nữa nhưng đều là những nhân vật dễ tiếp xúc, thế là thoải mái ngồi xuống bên cạnh Lâm Khải Sương.

Ai cũng biết trước kia cô và Lâm Khải Sương từng là người yêu, mặc dù trong lòng họ đều rất tò mò tại sao quan hệ hiện tại của cô và anh lại tốt như thế, nhưng trước nơi đông người thế này, không tiện mang đề tài đó ra thảo luận, càng không tiện truy hỏi thẳng, chỉ trò chuyện cười đùa hi hi ha ha.

Cô tập trung ăn, cảm giác bên tai vang lên rất nhiều âm thanh, lòng bùng, hoàn toàn không hiểu họ đang nói cái gì. Cho tới tận khi Lâm Khải Sương đẩy cô hai cái, cô mới phát hiện thì ra mình đã thất thần khá lâu rồi.

Lâm Khải Sương hỏi cô: “Sao thế? Không khỏe à?”.

Cô lắc đầu, ăn một miếng bánh hạnh nhân, uống nửa li Champagne, sau đó cười đáp: “Tối nay có tiết mục đặc biệt, sẽ chọn ra ba cặp tình nhân để chơi game”.

Lâm Khải Sương không hiểu tại sao cô đột nhiên lại nhắc tới chuyện này, nhưng vì cô đã nói đến nên anh cũng tiếp lời luôn: “Ở đây có mấy trăm người, không đến một trăm thì cũng tám mươi cặp tình nhân, chỉ chọn có ba cặp, khả năng trúng quá thấp”.

Trình Học Chính ngồi bên cạnh nói: “Đã nói là tình nhân mà, ai kết hôn rồi không tính, còn những người chỉ đưa theo một người bạn gái đi cùng cũng không tính, vì vậy nếu trừ số đó đi, cơ hội mười chọi một vẫn có khả năng. Nếu bảo tôi đoán, không chừng trong Dung gia chắc chắn có người, Dung tiên sinh trầm tính, Joe lại quá sôi nổi, vì vậy Từ tiểu thư có khả năng vị rút trúng”.

Lâm Khải Sương cảm thấy anh ta nói có lí, quay đầu sang hỏi Hạng Mĩ Cảnh: “Game gì vậy?”.

Cô lắc đầu: “Rất bí mật, chỉ có Orchid biết”.

Trình Học Chính cười: “Đừng có tổ chức game nào thái quá là được, ngộ nhờ hai người không hiểu nhau lắm, đang vui vẻ sẽ biến thành bối rối gượng gạo”.

Đề tài mặc dù do Hạng Mĩ Cảnh khơi ra, nhưng cô rất bình thản, ngồi hơn nửa tiếng đồng hồ, ăn cũng nhiều, nhưng chẳng nói bao nhiêu.

Trình Học Chính cười hỏi cô sao không ra khiêu vũ.

Cô cười đẩy trách nhiệm sang cho Lâm Khải Sương: “Tư thế nhảy của bạn nhảy cứng quá, tôi sợ bị liên lụy”.

Trình Học Chính bèn nói: “Ở đây có bao nhiêu người ưu tú, tìm một bạn nhảy khác chẳng phải quá dễ dàng hay sao?”.

Cô hiểu ý anh ta, vậy là thoải mái đáp: “Vậy sao không thấy anh mời tôi?”.

Trình Học Chính đang định giải thích, Dung Trí Dật đột nhiên xuất hiện, cười hi hi cướp lời Trình Học Chính, giơ tay mời Hạng Mĩ Cảnh: “Nể mặt tôi nhảy một điệu đi”.

Trình Học Chính thấy là Dung Trí Dật, bất giác chau mày, Lâm Khải Sương biết rất rõ lí do vì sao Dung Trí Dật lại tốt với Hạng Mĩ Cảnh, nên tự giác dịch chân, tiện thể đi ra ngoài.

Hạng Mĩ Cảnh thật sự không muốn nhảy, nhưng mấy đôi mắt đang nhìn cô chăm chăm, dù thế nào cô cũng phải giữ thể diện cho Dung Trí Dật.

Dung Trí Dật toét miệng cười, đợi cô gần mình, bèn ghé sát tai cô nói nhỏ: “Tôi bị triệu về New York gấp, lát nữa phải ra sân bay, nói không chừng nửa năm sau mới quay lại. Nhảy cùng tôi một điệu coi như quà tặng nhân dịp năm mới”.

Cô tưởng anh ta nói đùa, bèn hỏi ngược lại: “Ai cũng bận đón Noel, còn có chuyện gấp gì mà phải triệu một mình anh quay về”.

Anh ta vừa dắt cô ra sân khấu vừa cười đáp: “Ai biết chứ, không chừng là bố trí cho tôi một tiểu thư như hoa như ngọc, đợi mùa xuân sang năm là tiến hành kết hôn thôi”.

Đây vẫn là giọng điệu đùa cợt thường thấy của anh ta, nhưng lại cảm thấy giả thuyết này không phải không có khả năng.

Sau khi bị Hạng Mĩ Cảnh giẫm vào chân lần thứ tư, cuối cùng Dung Trí Dật không thể chịu đựng được mà hạ giọng kháng nghị: “Tôi biết cô không muốn nhảy, nhưng cũng không đến nỗi nhất định phải trả thù tôi bằng hành động thế chứ?”.

Hạng Mĩ Cảnh thấy có lỗi, cười cười giải thích: “Quá lâu rồi tôi không nhảy, anh hãy rộng lượng chút đi”.

Dung Trí Dật không tin, ngược lại còn nói: “Việc này không liên quan gì tới chuyện lâu không nhảy cả, tôi nói chuyện với cô mà cô không trả lời, rõ ràng tâm trạng lơ đãng không tập trung. Cô có chuyện buồn phiền gì thì cứ nói với tôi, nói không chừng tôi sẽ giải quyết giúp cô trước khi rời đi cũng nên”.

Hạng Mĩ Cảnh ngược mắt lên nhìn khuôn mặt vô cùng sáng sủa của Dung Trí Dật, ngập ngừng hai giây, sau đó không khách sáo nói: “Thực ra tôi đau lưng, chỉ muốn tìm một chỗ để chịu để ngồi thôi”.

Dung Trí Dật nhanh chóng đưa cô rời sàn nhảy, đi về phía cửa phòng tiệc, nói: “Hộ chiếu sắp được mang tới rồi, chúng ta ra ngoài ngồi một lát”.

Đúng lúc cô cũng không muốn ở lại trong phòng, bèn theo Dung Trí Dật ra ngoài, cảm thấy không khí dễ thở hơn nhiều.

Hai người ngồi trên sofa đặt bên phải sảnh.

Khách ra vào khách sạn không nhiều, những ngày như hôm nay, người nào không cần phải tăng ca để theo đuổi sự nghiệp hoặc ra ngoài vui chơi điên cuồng thì ở nhà hưởng không khí ấm áp hạnh phúc.

Hiếm khi thấy Dung Trí Dật trầm ngâm khi ở trước mặt người khác, Hạng Mĩ Cảnh nhìn anh ta ngồi im trên sofa ngắm cây thông Noel nên cũng không chủ động làm phiền.

Một lúc sau, anh ta đột nhiên nói: “Khi nào cô tới New York, tôi sẽ giới thiệu bạn tôi với cô”.

Anh ta nói rất nghiêm túc, cô ngẩn người, rồi bật cười: “Trừ phi đây là người bạn gái anh quyết định sẽ có quan hệ nghiêm túc, nếu không tại sao tôi phải tốn tiền mua vé máy bay đi xa như thế để tới gặp cô ta”.

Dung Trí Dật bật cười, nhưng mắt cụp xuống rất không tự nhiên, giống như đang né tránh ánh mắt cô, và cũng không nói tiếp về đề tài này nữa, mà nói: “Hồi nhỏ tôi sợ nhất là Tết, vì mỗi lần đến Tết, phải tiến hành rất nhiều lễ nghi, mấy ngày liền phải ngoan ngoãn ở trong nhà. Nhưng lại rất thích Noel, đặc biệt những khi tâm trạng cha tôi vui vẻ, ông sẽ đưa tôi đến Hồng Kông, mẹ tôi không bao giờ yêu cầu hay cấm đoán gì tôi, mặc tôi muốn chơi thế nào thì chơi. Bà nội rất không thích mẹ ở điểm này, nói mẹ không bao giờ trưởng thành được, chứ đừng nói tới việc giáo dục con cái, sau đó có một thời gian dài bà không cho tôi gặp mẹ. Nghe tôi nói vậy chắc cô sẽ cho rằng bà thực ra rất quan tâm đến tôi, nhưng thực tế bà chỉ quan tâm tới việc tôi có gây rối gì ở bên ngoài không mà thôi, bà không muốn tôi làm xấu danh tiếng của Dung gia. Thật uống phí khi bà học nhiều như thế, nhưng tư tưởng thì không thoáng chút nào, bà luôn cho rằng những người không cùng đẳng cấp về gia thế tiếp cận chúng tôi thì họ nhất định có ý đồ. Khi ấy tôi còn trẻ, nói hay ho hơn thì máu nóng tuôn trào, nói trắng ra là ngu ngốc, nên mới bị hiện trường giả bịt mắt, gây ra lỗi lầm không thể vãn hồi”.

Cô đột nhiên có cảm giác lỗi lầm “không thể vãn hồi” mà anh nói có liên quan tới cái chết thương tâm của Hứa Lương Thần ở nhà họ Dung, trái tim cô bất giác run lên, bao nhiêu lời muốn nói mắc kẹt trong cổ họng không thốt ra được.

Dần dần anh ta phát hiện ra đề tài của mình quá nặng nề, nên xốc lại tinh thần, ngược mắt nhìn cô cười, hỏi: “Có phải cảm thấy thực ra tôi rất đáng thương không?”.

Cô cũng cố cười: “Nếu nói người ngủ trong một căn phòng một trăm mét vuông, lái chiếc xe đua đẳng cấp hạng nhất, dùng thẻ tín dụng quẹt mãi không bao giờ hết, còn có thể thích đi du lịch ở đâu trên thế giới thì đi là một người đáng thương, thì tôi rất mong ông trời cũng biến tôi thành kẻ đáng thương như thế”.

Anh ta nhìn cô cười: “Cô nói nhỏ thôi, ngộ nhờ ông trời nghe thấy thật, lúc ấy cô hối hận cũng đã muộn”.

Cô cười khẽ, nhưng ánh mắt lại liếc về phía khác, đúng lúc gặp Dung Trí Hằng bước từ trong phòng tiệc ra đi về phía này.

Tối nay cô còn chưa gặp Dung Trí Hằng, chỉ đứng từ xa nhìn anh nhảy rất nhiều, có lẽ đó là biểu hiện của tâm trạng vui vẻ. Cô không dám chắc tâm trạng vui vẻ ấy liệu có bị tan biến khi gặp cô hay không, cô vừa nhắc Dung Trí Dật vừa đứng dậy, chuẩn bị đợi Dung Trí Hằng tới gần, chào hỏi đơn giản, sau đó tự giác rút lui.

Dung Trí Hằng tới để chào từ biệt Dung Trí Dật. Trước lời chào hỏi của Hạng Mĩ Cảnh anh chỉ giơ tay chỉ chỉ, ra hiệu cho cô ngồi lại chỗ cũ, sau đó quay sang nói với Dung Trí Dật: “Giờ vẫn chưa rõ là chuyện gì, sau khi về nhất định phải bình tĩnh, cho dù trong lòng khó chịu cũng không được làm bà nội và bố giận, làm vậy đối với chú không có lợi”.

Dung Trí Dật thoải mái đáp: “Em hiểu còn những người chờ tuyển khác, nói thực, có cảm giác gọi em về cho đủ số lượng thôi”.

Hạng Mĩ Cảnh cũng đoán ra được đại khái nội dung của câu chuyện qua lời hai người, vừa rồi còn tưởng Dung Trí Dật nói đùa về vị tiểu thư như hoa như ngọc nào đó, thì ra đúng là quay về xem mặt thật. Mặc dù cô không bắt ngờ, nhưng rồi lại nghĩ, giàu có tới đâu, cũng vẫn muốn tìm một gia đình thông gia có điều kiện kinh tế ngang ngửa chứ không được thấp kém hơn mình, người được Dung gia coi trọng như thế, không chừng đối phương là công chúa của một quốc gia nhỏ nào đó cũng nên. Chuyện này đẩy Dung Trí Dật ra gánh vác rõ ràng không phù hợp lắm, không phải Dung Trí Dật không đủ tuấn tú lịch lãm, chỉ có điều chắc chắn bố mẹ đối phương không muốn gả con gái vàng ngọc của mình ột người đàn ông phong lưu thành thói như anh ta. Nếu đổi lại là Dung Trí Hằng, khả năng thắng cuộc có lẽ sẽ nhiều hơn. Cô nghĩ Dung Trí Hằng bị loại ra khỏi lần xem mặt này chắc là vì Phùng Nghệ Nhân mới mất chưa đầy một năm, dù sao trước kia tình cảm họ thể hiện ra bên ngoài luôn sâu sắc mặn nồng, thì thể người chết chưa lạnh, đã đón người mới về, e sẽ bị nói là kẻ bạc tình.

Tối nay cô vẫn luôn cố gắng để đầu óc mình thanh thoi, nghe thấy tin đó, suy nghĩ hỗn loạn nhưng chẳng chắc chắn điều gì. Trong lúc hoang mang, không còn chú ý đến nội dung cuộc nói chuyện của hai anh em họ Dung nữa.

Hộ chiếu được đưa tới khá nhanh, lúc ra ngoài khách sạn tiễn Dung Trí Dật, Hạng Mĩ Cảnh phát hiện tuyết nhỏ và dày đang rơi. Những đốm nhỏ xíu màu trắng này bay qua bay lại trước mắt giống như đội quan tiền trạm, không gây ra thời tiết khắc nghiệt, cũng chẳng che phủ được vật gì, chỉ có thể làm ướt mặt đường.

Cô mặc ít đồ trên người, đứng lâu ngoài trời. cảm thấy lạnh, nhanh chóng quay gót đi vào trong khách sạn.

Động tác quay người của Dung Trí Hằng gần như cùng lúc với cô, hai người khó tránh khỏi việc cùng bước đi song song.

Trong lòng cô thấy ngượng ngùng vì đã hiểu lầm anh, đang định bước chậm lại, nhằm vạch rõ ranh giới chủ tớ.

Anh cảm nhận được cô lùi bước, nhưng không nói gì, hình như anh vẫn còn để tâm chuyện cô từ chối món quà kia.

Vào trong phòng tiệc, đúng lúc đang diễn ra tiết mục hấp dẫn nhất, người nào người nấy đều chăm chăm nhìn thùng phiếu mà Dung Ngọc Lan chuẩn bị rút, muốn biết cặp tình nhân nào sẽ được mời lên chơi game, vì vậy không ai chú ý đến việc Dung Trí Hằng và Hạng Mĩ Cảnh cùng quay vào.

Hạng Mĩ Cảnh biết rõ game này không thể thiếu Phương Tuấn Kiệt và Từ Hi Lê, không muốn ở lại lâu, nhân lúc Dung Trí Hằng không chú ý tới mình cô bước nhanh về phía phòng nghỉ.

Mở cửa phòng nghỉ, đúng lúc Dung Ngọc Lan đọc tên người vừa bị rút trúng, cô nhanh nhẹn lách vào trong phòng, như muốn chặn mọi âm thanh ở ngoài tai kia lại, nhưng vẫn nghe rất rõ ba từ “Phương Tuấn Kiệt”. Quay người đóng chặt cửa, cả người cô áp mạnh vào cánh cửa, thở hắt ra một hơi dài, chỉ muốn cứ thế này mà từ từ trượt ngồi xuống đất.

Nhưng trong phòng còn có người khác.

Tiền Mẫn đang ôm điện thoại nói chuyện thấy sắc mặt nhợt nhạt của Hạng Mĩ Cảnh, vội vàng kết thúc cuộc gọi, đi tới đỡ lấy cánh tay cô, chau mày hỏi: “Sao thế?”.

Hạng Mĩ Cảnh chưa chuẩn bị tâm lí để người khác bắt gặp bộ dạng nhếch nhác này của mình, quay đầu đi không muốn Tiền Mẫn nhìn thấy tâm tư trên sắc mặt mình đồng thời nói: “Đau đầu”.

Tiền Mẫn đỡ cô ra sofa ngồi, sau đó rót nước cho cô, rồi lại lấy chiếc khăn choàng lên người cô.

Cô uống nước ấm, có khăn choàng lên chỗ da hở, cơ thể ấm áp hơn nhiều. Cô sợ Tiền Mẫn truy hỏi ngọn ngành, vậy là cười nói trước: “Chẳng trách không thấy cô đâu, thì ra trốn ở đây nói chuyện với bạn trai”.

Tiền Mẫn trách ngược lại cô: “Cô mới biến mất ý, thoáng cái đã thấy khiêu vũ với Tiểu Dung tiên sinh, bọn tôi thua Chu Lệ Lệ một bữa ăn”.

Cô “hả” một tiếng, ngược mắt nhìn Tiền Mẫn.

Tiền Mẫn nói thẳng: “Mọi người đang cược, tối nay Đại Dung tiên sinh có khiêu vũ với cô hay không? Vốn còn tưởng ngay cả Đồng Già cũng đã mang quà tới tận phòng cho cô rồi, Chu Lệ Lệ thua chắc, ai ngờ Đại Dung tiên sinh lại cao hứng như thế, nhảy tới nhảy lui mãi không thấy nhảy cùng cô. Nếu cô sớm nói cho tôi biết nội tình, thì cũng không đến nỗi phải nhìn bộ mặt đắc ý của Chu Lệ Lệ”.

Cô lười biếng dựa vào thành sofa cười: “Tôi đã nói từ đầu rồi mà, tại mọi người không tin tôi thôi”.

Tiền Mẫn tưởng cô gặp khó khăn trong chuyện với Dung Trí Hằng nên mới có bộ dạng dở sống dở chết như thế, chân thành an ủi: “Giờ quan điểm của tôi là không quan tâm tới những việc không liên quan tới mình, Đại Dung tiên sinh tốt thì tốt thật, vấn đề là tốt quá, nên cũng có nhiều chỗ khó, hai tay dang trái tim chân thành lên không chừng còn bị ném cho vỡ tan thành trăm mảnh. Cô cũng không phải kiểu phụ nữ ham vật chất, không cần hao tổn tâm trí để trở thành bạn gái tạm thời của anh ta, đối với những người như chúng ta mà nói, tìm một người thích hợp để lấy mối thông minh”.

Hạng Mĩ Cảnh không định tốn thời gian để phản bác lại sự hiểu lầm của Tiền Mẫn, mà chỉ cười khê: “Vì vậy nên giờ cô đang cố tình khiến tôi ghen tị phải không?”.

Tiền Mẫn xua tay cười: “Rõ ràng tôi đang dùng chính bản thân mình để làm mẫu cho cô còn gì”.

Cô cùng Tiền Mẫn ngồi ở trong phòng nghỉ trò chuyện, mặc bên ngoài ồn ào náo nhiệt thế nào, họ cũng không bị ảnh hưởng, nói đủ mọi chuyện trên trời dưới biển, chia sẻ những bí mật nho nhỏ với nhau.

Cô thấy hôm nay mình nói quá nhiều, nhưng nói gì, cô lại quên ngay. Chỉ biết không thể để mình ngồi im, bởi vì hễ dừng lại sẽ hối hận, muốn chạy ra ngoài, chạy tới bên Phương Tuấn Kiệt, hét lên với anh rằng, cô đồng ý đợi, thật sự đồng ý đợi, dù năm năm hay mười năm, cho dù cả đời cô cũng đợi, nhưng cô không thể, không bao giờ có thể làm thế.

Qua mười hai giờ đêm, mọi người mới dần dần rời khỏi bữa tiệc.

Tiền Mẫn thấy sắc mặt cô không tốt lắm, chủ động giúp cô thu dọn, bảo cô về nhà nghỉ ngơi sớm.

Cô lên lầu về phòng lấy đồ, lúc ấy mới để ý có hai cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn chưa đọc, của Lâm Khải Sương gửi. Nội dung tin nhắn hỏi cô có về cùng anh không, nhìn thời gian thấy anh gửi từ hai mươi phút trước, vậy là trả lời: “Cảm ơn anh, không cần đâu”.

Chỉ mấy từ đó, rồi lập tức tắt máy.

Cô không mang nhiều đồ tối, nên thay y phục xong, nhét chiếc váy vào túi, tỉ mỉ tẩy trang.

Trong tâm trạng như thế này động tác của cô không nhanh lắm. lúc ra khỏi phòng tắm thang máy đã một rưỡi đêm. Cô vẫn tới phòng tiệc ngó một chút, khách đã về hết, nhân viên PR của Bảo Nhã cũng không còn ai, chỉ còn nhân viên của khách sạn đang dọn dẹp.

Cô đứng ở cửa phòng tiệc thần thờ mất một lúc, rồi lặng lẽ quay người, đi về phía cửa khách sạn.

Cô không nhìn thấy Dung Trí Hằng, càng không phát hiện ra mình vừa đi ngang mặt anh, cô chỉ cảm giác ngoài kia rất lạnh, gió cùng tuyết thốc hết đợt này tới đợt khác, không chút nể tình mà tấp vào mặt cô, tan thành nước, lạnh tới mức trái tim cô cũng phát run.

Sau khi ra khỏi khách sạn Dung Trí Hằng định lên thang xe. Thực sự anh không hiểu tại sao Hạng Mĩ Cảnh lại có thể phớt lờ mình như thế, nhưng cho dù cô phớt lờ anh, thì sự cao ngạo của anh cũng ép anh phải quên sự phớt lờ ấy đi chứ đừng nói tới việc đi tìm hiểu nguyên nhân.

Tối nay, anh khiêu vũ cùng rất nhiều phụ nữ trong thành phố này, trước kia anh là người đàn ông đã có gia đình, hơn nữa anh cũng không có sở thích quan hệ tay ba tay tư với phụ nữ, nhưng tối nay suýt thì anh bất kịp tác phong của Dung Trí Dật. Với tình hình hiện tại, cách tốt nhất là anh nên lên xe đi về Dung Liên sơn trang, nhưng anh không tìm được mà quay đầu lại nhìn theo bóng cô.

Lạnh như thế, hoa tuyết bay đầy trời, những bông tuyết sắp to thành chiếc lông ngỗng tới nơi, vậy mà cô cứ đi trong gió tuyết, hoàn toàn không có ý định dừng lại bắt taxi. Nhìn cô thật đơn độc, đơn độc tới mức anh không thể coi như không nhìn thấy, cuối cùng anh đành thay đổi hướng đi, sai bước đuổi theo cô, giơ tay túm lấy cánh tay cô từ phía sau, dùng sức kéo giật cô lại, ép cô phải nhìn thẳng vào mắt mình, nhưng người kinh ngạc lại là anh.

Mắt cô nước mắt loang loáng, cũng có lẽ vì rất nhiều hoa tuyết đang bay, nên nhìn càng giống như nước mắt chảy không ngừng.

Anh không biết phải làm thế nào, ngẩn ra hồi lâu mới hỏi: “Sao lại khóc?”.

Cô bị hành động kéo giật lại của anh làm cho sợ hãi, mãi mới bình tĩnh, vội vàng cúi đầu giơ tay lên lau nước mắt, ngẩng lên một lúc mới đáp: “Tôi nhớ mẹ tôi”.

Anh giống như thổi phào nhẹ nhõm, bắt gặp nhìn cô mỉm cười.

Cô cảm thấy có điều gì đó không ổn, muốn rút lại cánh tay từ trong tay anh.

Anh siết chặt tay lại, không cho cô cử động, đồng thời nghiêm túc nhìn cô, nghiêm túc nói: “Hạng Mĩ Cảnh, em thử tìm hiểu về tôi một chút xem”.

Đúng lúc chiếc Volvo chậm chậm đi qua.

Lòng cô lay động, hít một hơi không khí lạnh, đột nhiên cảm thấy vô cùng tỉnh táo. Môi cô hé mở, nghe thấy giọng mình rõ ràng nhưng như từ xa vọng lại, chỉ một từ: “Vâng”.

45. Chương 45

NƯỚC MẮT CỦA CÁ

Anh biết em đang khóc

Dù em tìm cách trốn tránh

Hay mỉm cười

Anh thật sự đều nhìn thấy cả rồi.

Khi Dung Trí Hằng gọi điện đến, Hạng Mĩ Cảnh mới hoàn thành một nửa công việc.

Cô nhận tổ chức bữa tiệc chào mừng quay về thời kì độc thân của Mông Gian Vũ, mà Mông Giang Vũ đã chuyển từ Từ Viên về Ngự Hoa Sơn ở, do đó địa điểm tổ chức tiệc cũng phải cân nhắc mãi mới được quyết định. Chỉ nhìn ảnh trên máy tình thôi cũng thần thờ mất một lúc lâu, tiếng chuông di động vang lên, khiến cô giật mình bừng tỉnh.

Nhìn số gọi đến, cô thoáng đau đầu nheo mắt lại, hít một hơi thật sâu, sau đó thở hắt ra, cố gắng lên tinh thần rồi gạt màn hình, “alô” một tiếng.

Còn vấn đề xưng hô với Dung Trí Hằng thế nào, đã ba ngày nay, cô không tìm được đại từ và giọng điệu thích hợp. Anh nói cô thử tìm hiểu anh, trong lúc mơ mơ hồ hồ cô đã nhận lời, mặc dù lời tỏ tình của anh không đi theo cách người khác vẫn làm, nhưng ý tứ của nó thì tương đương. Khi bình tĩnh lại, cô vô cùng buồn bã khi đáp “vâng” mà không màng tới hậu quả. Anh nghiêm túc, còn cô không thể hiện sự nghiêm túc của mình để đáp lại anh.

Điều duy nhất khiến cô được an ủi đó là tính cách Dung Trí Hằng chín chắn và cư xử rất nhã nhặn, tuyệt đối sẽ không giống những anh chàng con ông cháu cha khác, hề gặp là liếc mắt đưa tình ngay chón đông người, cũng không bao giờ có những hành động cử chỉ thân mật. Đến cuối năm, công việc của cô bận rộn, anh còn bận hơn cô, buổi tối hôm đó sau khi anh đưa cô về thì hai người chưa gặp lại nhau. Hằng ngày anh đều gọi điện cho cô, cô không đang tăng ca thì cũng đang trên đường đi làm sự kiện, còn anh vừa kết thúc bữa cơm khách xong lại phải tới buổi tiệc rượu.

Cứ như thế, đến thời gian gọi điện cho nhau cũng chẳng dài, nội dung thì cứng nhắc nhạt nhẽo, xét cho cùng là vì cả hai chưa đủ hiểu về nhau, nên bảo họ phải nói những lời yêu thương mặn nồng lúc này thật sự khó hơn cả lên trời.

Hạng Mĩ Cảnh tưởng Dung Trí Hằng nói tối nay anh phải tham gia bữa tiệc hoạt động nào đó, kết quả tối nay anh rảnh, anh nói: “Tối nay cùng đi ăn cơm nhé”.

Cô thật thà đáp: “Em còn chưa làm xong bản kế hoạch”.

Anh nói: “Không vội, giờ mới bốn rưỡi, khoảng bảy giờ chúng ta đi”.

Anh đã nhượng bộ, cô không tiện từ chối thêm, bèn nhận lời.

Đứng dậy pha ینh một tách trà nóng, cô cố gắng tập trung tinh thần để làm cho xong bản kế hoạch.

Sau trận tuyết nhỏ bầu trời luôn ở trong trạng thái âm u sầm sì, chiều tối thật nhanh, thời gian cũng không đủ dùng.

Hạng Mĩ Cảnh đứng đợi Dung Trí Hằng ở cửa sau của toà nhà. Xe của anh tới sớm, nhưng vẫn chưa thấy anh xuống, cô đứng trên bậc thềm đợi.

Khi Dung Trí Hằng bước ra nhìn thấy Hạng Mĩ Cảnh quấn chiếc khăn trên cổ, nửa khuôn mặt đỏ bừng vì lạnh, tài xế mở cửa, anh ra hiệu cho cô lên xe còn mình thì đi vòng sang bên kia.

Trong xe quả nhiên ấm hơn rất nhiều, Hạng Mĩ Cảnh nhanh chóng hít hai hơi, cô muốn khí ấm vào trong cơ thể.

Dung Trí Hằng bảo cô: “Lần sau em lên xe trước đi”.

Cô lí nhí vâng, bối rối không dám ngược mắt lên nhìn thẳng vào anh.

Anh cũng không nói gì thêm, lấy di động ra, sau khi bấm số bèn hỏi người ở đầu dây bên kia: “Đón được chưa?”.

Hạng Mĩ Cảnh không nghe được người ở đầu dây bên kia nói gì, nhưng đoán bữa cơm tối nay chắc chắn không phải chỉ có cô và anh. Cô bỗng thấy nhẹ nhõm, dần dần đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thời gian nói chuyện điện thoại của Dung Trí Hằng rất ngắn, sau khi xác nhận đã đón được người và hiện đang trên đường đến Huệ Công thì không nói thêm gì nữa.

Anh vốn tưởng cô sẽ hỏi ăn cơm cùng ai, nhưng thấy tâm tư cô lúc này đang đặt ngoài cửa sổ, nên cũng không chủ động “báo cáo” mà hỏi cô: “Fiona muốn tổ chức party ở đâu?”.

Hạng Mĩ Cảnh nghe Dung Trí Hằng hỏi mình, vậy là quay đầu lại nhìn anh, đáp: “Tổ chức ở khách sạn thì bà ấy cho là không có gì mới mẻ, tổ chức ngoài trời thì lạnh, mặc dù ăn mặc ấm áp đẹp dễ nhưng cử động không thuận tiện, vì vậy tối bây giờ chưa tìm được chỗ nào vừa ý, không chừng cuối cùng lại quyết định lên tàu ra khơi cũng nên”.

Anh tán đồng chủ ý vụ vợ cuối cùng của cô, gật đầu: “Cũng không cần tàu quá to, bà ấy định mời bao nhiêu người?”.

Cô đáp: “Khoảng hơn trăm người”, rồi nói tiếp: “Em đã nhìn danh sách khách mời rồi, toàn thanh niên trẻ tuổi, thật không phù hợp với mục đích của bữa tiệc”.

Anh cười: “Chẳng qua bà ấy muốn mượn cơ hội này tụ tập mọi người lại vui chơi thôi”.

Hạng Mĩ Cảnh cũng cảm thấy đúng là như thế. Một người như Mông Giang Vũ, cho dù đã có tuổi, thì vẫn sẽ có những người đàn ông thành công, hơi lớn tuổi một chút để ý. Tổ chức party tái độc thân vô vị như thế này, mục đích căn bản không phải thu hút ai, mà là muốn tuyên bố với thế giới rằng, Mông Giang Vũ lại cho chúng sinh một cơ hội được theo đuổi mình lần nữa. Chắc chắn bà ấy sẽ có bạn trai mới, không chừng là ông xã mới, nhưng chẳng ai dám chắc người đó sẽ trụ được bao lâu. Một người phụ nữ luôn ở trạng thái giằng co trong tình yêu như thế khiến Hạng Mĩ Cảnh khó tránh khỏi nảy sinh liên tưởng, cô suy đoán người Mông Giang Vũ lấy không phải là người bà ấy yêu, vì vậy đối với Mông Giang Vũ mà nói, kết hôn một lần hay li hôn sáu lần cũng chẳng khác gì nhau, đều là một việc vô vị.

Gần đây cô mắc tật xấu là hay thất thần, ngồi thẫn thờ như vậy không biết có bị coi là phớt lờ Dung Trí Hằng hay không, vội vàng tìm lời thích hợp: “Đây là sự kiện đầu tiên của công ty vào năm sau, đã lâu em chưa phụ trách sự kiện nào độc lập một mình, chỉ sợ quả pháo nổ đầu không giòn già”.

Anh lại nghiêm túc gợi ý cho cô: “Có thể dùng hai chiếc tàu, quan khách trên một chiếc, còn chiếc kia thì trang trí như thuyền hoa thả trên sông, thả pháo sáng vào phút cuối cùng, giờ không cho đốt pháo hoa tuy tiện, nhưng như thế cũng là sự bất ngờ lớn rồi”.

Cô không ngờ anh lại có thể đưa ra một ý kiến mang tính xây dựng như thế, kinh ngạc nhìn anh.

Anh nhìn thấu tâm tư cô, thoáng chau mày, rồi cười hỏi: “Những điều anh vừa nói không ổn à?”.

Cô vội vàng gật đầu, đáp: “Rất ổn, đặc biệt hay”.

Tâm trạng anh khá tốt, lại hỏi: “Có phải em định làm quen lại với anh không?”.

Cô ngẩn người, thoáng bối rối: “Anh chính là anh, còn cần phải làm quen lại gì nữa”.

Anh hơi lên giọng, nhưng không phải là vì không vui, mà có ý trêu đùa: “Anh là ”anh” rồi, vẫn không cần làm quen lại sao?”.

Anh chơi chữ như thế, cô nhất thời không biết phải trả lời thế nào, ngập ngừng hồi lâu, rồi lại ngập ngừng, vẫn không biết nên nói gì.

Anh vốn chỉ buột miệng nói vậy, kết quả bất ngờ là khiến cô bế tắc, đương nhiên không còn duy trì được tâm trạng vui vẻ vừa rồi nữa.

Nhưng rồi anh lập tức nghĩ, ban đầu là do thân phận khác biệt, thái độ của cô đối với anh luôn nhất mực cung kính, muốn thay đổi thói quen của một người đã trưởng thành không thể vội được. Sau khi nghĩ thông, tâm trạng anh dần dần tốt trở lại, tự mình hỏi tiếp: “Bình thường hết giờ em sẽ đi đâu?”.

Lần này cô trả lời rất nhanh: “Sau khi đi làm trở lại em không rảnh lắm, nên hẳn có thời gian là nghỉ ngơi thôi”. Nói xong lại cảm thấy như mình nói vậy là không muốn thổ lộ với anh, vậy là bổ sung: “Có điều trước kia em cũng luôn ở trong trạng thái như vậy, việc được giao còn chưa làm xong, lại có hạng mục dự án khác phải bắt tay chuẩn bị. Thỉnh thoảng đến nằm mơ cũng thấy mình bận, tỉnh dậy rồi phải rất lâu sau mới phân biệt được rõ đâu là mơ đâu là thực. Hàng năm Orchid tổ chức cho nhân viên ra nước ngoài nghỉ ngơi, thời gian đó thật sự là thoải mái, có mấy lần em suýt thì không muốn làm tiếp nữa”.

Anh tỏ vẻ khó hiểu: “Anh tưởng em thích công việc này nên mới ở lại Bảo Nhã”.

Hai bàn tay đan chéo vào nhau đặt trên đùi của cô bối rối thay đổi vị trí cho nhau, vừa suy nghĩ vừa giải thích: “Không phải là không thích, nhưng em cho rằng thật ra rất ít người được làm công việc mà mình yêu thích, cho dù ban đầu rất thích, dần dần cũng sẽ thấy vô vị, bởi vì con người luôn ham muốn điều mới mẻ. Em nghĩ, đa số mọi người đều có suy nghĩ làm việc mới không bằng làm việc mình đã thành thạo, hôm nay lặp lại công việc đã làm hôm qua. Dù sao bây giờ muốn tìm một công việc lương cao lại không cần hi sinh cái tôi cá nhân thật không dễ”.

Anh cụp mắt khẽ cười.

Cô không hiểu tại sao anh cười, bèn hỏi: “Suy nghĩ của em kì lạ lắm sao?”.

Anh lắc đầu, rồi ngược mắt lên nhìn cô, từ tốn đáp: “Vậy mà anh cứ tưởng nghề PR thú vị hơn những nghề khác, nhiều chiêu trò và mới mẻ hơn”.

Cô chú ý tới cách lựa chọn từ ngữ của mình, bạo gan đáp: “Đây là bởi vì trong những sự kiện mà anh tham dự, khi anh xuất hiện đã là giai đoạn hoàn thiện rồi, giai đoạn chuẩn bị cũng như giai đoạn kết thúc thu dọn anh đều không nhìn thấy, càng không thể hiểu những người làm trong ngành này phải có bản lĩnh nín nhịn kiên nhẫn tới thế nào mới có thể hoàn thành công việc”.

Anh khẽ nhún vai, cười: “Anh biết một vài việc, nhưng cụ thể thế nào thì chưa có cơ hội tìm hiểu hoặc trải nghiệm”. Rồi cố làm ra vẻ nghiêm túc hỏi cô: “Em có cho rằng anh là người yêu cầu nhiều không?”.

Lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt anh biến đổi nhanh đến vậy, nên thoải mái lắc đầu.

Anh thừa nhận: “Trên thực tế anh là người yêu cầu rất nhiều. Trước mặt anh bọn họ không dám nói, nhưng sau lưng thường cằn nhằn anh không nhân đạo, có hai lần bị anh nghe thấy”.

Cô cũng nghĩ sự thật đúng như anh nói, nhưng vẫn cố nén cười, đáp: “Giờ yêu cầu nhiều và cao trong công việc là thể hiện trách nhiệm đối với bản thân và đối với người khác”.

Anh hỏi: “Em đang khen anh phải không?”.

Sau khi cô nhận lời tìm hiểu anh, đây là lần đầu tiên họ nói chuyện trực tiếp với nhau. Trong một không gian chật hẹp thế này, mặc dù lái xe ngồi đằng trước như người gỗ chỉ quan tâm tới tình hình giao thông trên đường, nhưng dù sao anh ta vẫn có tai, mà biểu hiện của anh từ đầu chí cuối đều vượt quá những hiểu biết của cô về anh trước đó, cô thật sự thấy bối rối, đặc biệt là anh cứ nhìn cô chằm chằm, còn cô thỉnh thoảng mới dám nhìn anh một giây.

Cô nhanh nhẹn “vâng” một tiếng, rồi lấy mọi người ra làm lá chắn: “Đồng nghiệp trong công ty khen anh suốt”.

Anh khẽ cười hai tiếng, rồi hỏi cô như rất thấu hiểu ý nghĩa của những lời khen ấy: “Là họ khen gia thế anh mạnh hay là chỗ dựa của anh vững?”.

Cô nhất thời không để ý, buột miệng: “Khen anh tài sắc vẹn toàn, chỉ hận không thể nuốt chửng anh thôi”.

Anh rất kinh ngạc trước câu trả lời ấy, nhưng rõ ràng lại tỏ ra vui mừng vì thấy cô có thể nói chuyện thoải mái trước mặt mình. Anh nhận ra mặt cô đang đỏ bừng, bèn vui vẻ nói: “Anh luôn đặt mình trong kết an toàn bằng kính trong suốt, họ chỉ có thể nhìn thôi”.

Hạng Mĩ Cảnh thấy quá trình giao tiếp với Dung Trí Hằng cũng không khó khăn lắm, nhưng không khí giữa hai người vẫn bối rối và gượng gạo. Cô tưởng anh là người thế này, nhưng thực ra anh lại là người thế kia, còn anh tưởng cô sẽ nghĩ thế này, hoá ra cô lại nghĩ khác, nhưng nếu phần sau của cuộc đối thoại dùng câu

“ông nói gà bà nói vịt” để miêu tả thì hơi vô đoán, vì vậy suốt quãng đường, cảm giác của cả hai là vô cùng phức tạp và mới mẻ.

Đã vào trong Hội Công, giám đốc lễ tân đi trước dẫn đường, ánh đèn sáng rực và dịu dàng hắt lên nửa khuôn mặt nghiêng của Dung Trí Hằng. Anh không định cho cô biết trước: “Sắp biết rồi”.

Lòng cô thấp thỏm, chỉ sợ giám đốc lễ tân đẩy cánh cửa kia ra, bên trong sẽ là Phương Tuấn Kiệt mà cô chưa chuẩn bị tâm lý để đối mặt, bước chân cô bất giác cũng chậm lại.

Dung Trí Hằng nhận thấy sự do dự của cô, quay lại bảo: “Đừng sợ, là người em rất muốn gặp”.

Cô chau chau mày, rồi bước theo anh.

Kết quả khi cánh cửa ấy mở ra, Tần Tâm Nghiên vốn đang ngồi trên sofa màu xanh in hoa nhanh nhẹn đứng dậy, đi thẳng về phía Dung Trí Hằng và Hạng Mĩ Cảnh.

Hạng Mĩ Cảnh sững người, khi Tần Tâm Nghiên tươi cười bước tới trước mặt cô, vui sướng ôm chầm lấy cô gọi: “Theresa”, cô mới từ từ bình tĩnh trở lại.

Đầu tiên cô đưa tay ôm chặt lấy lưng Tần Tâm Nghiên, cảm nhận hơi ấm trên cơ thể bà, sau đó mới nghiêng đầu nhìn về phía Dung Trí Hằng đứng bên cạnh.

Tâm trạng Dung Trí Hằng tối nay luôn rất tốt, anh mỉm cười khẽ, hỏi: “bắt đầu được chưa?”.

Còn vì sao Tần Tâm Nghiên lại xuất hiện ở đây, lí do rất hợp tình hợp lí, đó là đã lâu bà chưa gặp Hạng Mĩ Cảnh, trong lòng nhớ nhung, đúng lúc được mời tới Seoul tham dự đám cưới con gái một người bạn, vì vậy đột ngột quyết định trung chuyển ở Thượng Hải, đồng thời cũng thật trùng hợp vì vẫn giữ liên lạc với Dung Trí Hằng, thế là mới có niềm vui bất ngờ này dành cho Hạng Mĩ Cảnh.

Đương nhiên Hạng Mĩ Cảnh cũng không cố tình bóc mẽ lời giải thích rất có nhiều sơ hở đó. Nếu làm vậy Dung Trí Hằng sẽ biết lời cô nói nhớ mẹ trong lần nước mắt đầm đìa hôm ấy là nói dối, anh có khả năng đưa được Tần Tâm Nghiên tới Thượng Hải, đương nhiên anh phải có thực lực, nhưng ngoài vấn đề vật chất ra anh cũng đã bỏ thời gian và công sức vào việc này. Lòng cô nhận định rất rõ ràng đây không hẳn là sự thể hiện tình yêu của anh đối với cô, một người đàn ông đã đến tuổi này rồi, lại xuất thân gia thế kiêu ngạo, không thể bị thứ tình yêu nam nữ làm cho đầu óc quay cuồng giống bọn trẻ mới mười tám đôi mươi, nhưng cũng đủ chứng minh sự nghiêm túc và quan tâm của anh đối với cô, cho dù cô không yêu anh, không thể lập tức tới ôm chầm lấy anh rồi hôn anh một cái, nhưng trong lòng cô rất cảm động. Hai mẹ con cô đã lâu không gặp nhau, dù cảm giác cuộc gặp mặt này vì sự hiện diện của Dung Trí Hằng mà mang chút màu sắc thể tục, những lời khách sáo lấy lòng anh của Tần Tâm Nghiên còn nhiều hơn những lời chân thành tâm sự với con gái. Có điều, tóm lại thì, cũng không tệ.

Tần Tâm Nghiên muốn ở lại Thượng Hải một tối, Hạng Mĩ Cảnh chủ động nói sẽ ngủ lại khách sạn cùng mẹ.

Mặc dù Hạng Mĩ Cảnh và Dung Trí Hằng đều không nhắc tới quan hệ giữa hai người, nhưng Tần Tâm Nghiên đã chắc chắn họ có quan hệ mật thiết, vì vậy luôn miệng từ chối bảo không muốn làm lỡ thời gian của cả hai.

Hạng Mĩ Cảnh thì không nghĩ theo hướng mà Tần Tâm Nghiên nghĩ, nên nói không sao.

Dung Trí Hằng rất thông minh, đưa Tần Tâm Nghiên và Hạng Mĩ Cảnh lên chiếc xe đã ra sân bay đón Tần Tâm Nghiên, đồng thời nói tối nay là buổi tối đoàn tụ của hai mẹ con, nhiệm vụ của anh đã hoàn thành, đến lúc phải rút lui rồi.

Mãi sau Hạng Mĩ Cảnh mới hiểu ý Tần Tâm Nghiên, tận lúc vào khách sạn Hạ Việt làm thủ tục nhận phòng, trong thang máy Tần Tâm Nghiên hỏi cô giờ đang ở đâu, cô mới chợt hiểu ra.

Cô không có ý định giấu mẹ chuyện gì, nên ngượng ngùng nói: “Chưa tới mức như mẹ nghĩ. Bọn con vẫn đang trong giai đoạn tìm hiểu”.

Tần Tâm Nghiên không tin lắm, nhanh miệng đáp: “Khi anh ta tới tìm mẹ, mẹ còn tưởng hai người đã dọn về ở cùng nhau rồi”.

Cô lắc đầu, bỗng cảm nhận được sự bất thường, bèn hỏi: “Không phải Lâm Khải Sương tới tìm mẹ sao?”.

Tần Tâm Nghiên gật đầu rất nhanh, thay đổi: “Là Lâm Khải Sương, nhưng sau đó anh ta xuất hiện, mẹ thấy anh ta nhiệt tình, tưởng hai con đã ở cùng nhau”. Vừa nói bà vừa để ý tới sắc mặt của Hạng Mĩ Cảnh, sau khi xác định chắc chắn Hạng Mĩ Cảnh không có nghi ngờ gì mới nói tiếp: “Mấy lần gọi điện cho con định hỏi, nhưng sợ con thấy phiền, trách mẹ can thiệp vào việc con kết giao bạn trai”.

Những lời này nghe rất có cảm giác đang lo lắng cho chuyện tình cảm của con gái, Hạng Mĩ Cảnh thấy lòng ấm áp, cô khoác tay Tần Tâm Nghiên nũng nịu: “Mẹ phải giúp con quyết định chứ”.

Tần Tâm Nghiên cười gật đầu: “Vây được”.

Hai mẹ con lần đầu tiên ở bên nhau trong thời gian dài như thế, vì có một khởi đầu tốt đẹp, nên cuộc nói chuyện sau đó rất cởi mở thân thiết.

Hạng Mĩ Cảnh cho rằng đây là tác dụng của việc thời gian dài gần cùng khoảng cách xa gần, đương nhiên không loại trừ nhân tố khác, ví dụ như Tần Tâm Nghiên vô cùng yêu quý Dung Trí Hằng. Trước lúc chuẩn bị tắm, cô ngồi trên bồn tắm gửi tin nhắn cảm ơn Dung Trí Hằng.

Cô nghĩ Dung Trí Hằng không phải mẫu đàn ông cả ngày cầm điện thoại trên tay chơi game, nên không ngạc nhiên tới mức ngồi đợi tin nhắn trả lời, mà đặt di động sang bên cạnh, sau đó đứng trước gương buộc túm tóc lên tránh ướt khi tắm. Trên gương có treo một chiếc đèn màu vàng, khi tóc cô cuốn cao, mới phát hiện khuyên tai bên trái thì còn nhưng chiếc bên phải đã mất.

Cô vô thức đưa tay lên sờ tai phải, sau khi xác nhận đã mất thật, cô lập tức mở cửa, rồi chạy vào trong phòng để tìm.

Tần Tâm Nghiên đang nói chuyện điện thoại với Trương Chấn Hà, thấy cô vội vội vàng vàng lục tìm quần áo và túi xách, vậy là bịt ống nghe điện thoại, hỏi cô làm sao.

Cô nói khuyên tai rơi mất rồi, sau đó bật hết đèn trong phòng lên, men theo những chỗ mình đã đi trong phòng để tìm.

Tần Tâm Nghiên kết thúc cuộc gọi với Trương Chấn Hà, giúp cô tìm khuyên tai.

Hai người gần như đã lật cả thảm lên để tìm cũng không tìm thấy.

Cô sợ đã làm rơi bên ngoài, vậy là ra ngoài hành lang và thang máy, xuống cả đại sảnh khách sạn để tìm, nhưng vẫn không thấy. Bình tĩnh nhớ lại, trước lúc cô rời khỏi văn phòng đeo khăn quàng lên cổ thì vẫn thấy còn, vậy thì chỉ có thể rơi trên xe Dung Trí Hằng, hoặc trong phòng ăn ở Huệ Công cùng chiếc xe vừa rời đưa cô và Tần Tâm Nghiên về khách sạn mà thôi. Cô gọi điện đến Huệ Công, phòng ăn họ đặt đã được dọn dẹp, nhưng không thấy có vật quý nào bị rơi, sau đó liên hệ với người lái xe, cũng không có kết quả gì, cuối cùng chỉ còn lại chiếc xe của Dung Trí Hằng.

Tin nhắn cảm ơn của cô vừa rồi anh còn chưa trả lời, cô không biết giờ mà gọi cho anh thì có làm phiền anh không, nên cầm di động ngồi trên sofa thần thờ.

Tần Tâm Nghiên thấy cô căng thẳng như vậy, bèn ngồi xuống một góc của sofa, giơ tay sờ lên thùy tai trái của cô như muốn nhìn xem chiếc khuyên tai đó có hình thù như thế nào.

Cô né tránh theo bản năng, nhưng rồi lập tức thấy không ổn, vậy là giơ tay tháo chiếc khuyên tai xuống đưa cho Tần Tâm Nghiên xem, đồng thời giải thích: “Sinh nhật năm kia con tự mua quà mình, không ngờ lại mất một bên”.

Tần Tâm Nghiên rất rành về trang sức quý, thoáng nhìn đã biết hàng tốt, cười cười trả lại khuyên tai cho cô, rồi nói: “Món quà sinh nhật đẹp thế này, mất một bên thật tiếc”.

Trong lòng cô không vui, nhưng không thể vì mất một bên khuyên tai mà thể hiện tâm trạng khó chịu trước mặt Tần Tâm Nghiên. Cô miêng cưỡng cười một cái, rồi buồn bã đặt một chiếc còn lại vào túi.

Khi Dung Trí Hằng gọi lại cho cô, đã là mười phút sau.

Hạng Mĩ Cảnh đang ngâm mình trong bồn tắm, hát bộp lên người hết lần này tới lần khác, cô co ro trong đó, chỉ để lộ đầu. Tay gác lên thành bồn, trơn bóng, cầm di động suýt thì rơi xuống nước, mãi mới bấm được nút nghe, thì tiếng chuông cũng hết.

Thấy người gọi đến là Dung Trí Hằng, cô lập tức ngồi thẳng người dậy, rồi lau sạch bọt trên mu bàn tay cùng cánh tay, hắng hắng giọng, chuẩn bị gọi lại cho anh. Vừa tìm tới số gọi đến, trên màn hình hiển thị tin nhắn, cô vào inbox, nhìn thấy người gửi là Dung Trí Hằng.

Anh hỏi: “Đi ngủ rồi?”.

Cô soạn hai chữ “vẫn chưa”, nhưng liếc nhìn đồng hồ di động thấy đã mười một giờ hai mươi phút thì lại xóa hai chữ đó đi, định trả lời theo đúng suy đoán của anh rằng: “Đã đi ngủ rồi”.

Nhưng anh không dừng lại ở đó, nhanh chóng gửi thêm tin nhắn nữa giải thích vừa rồi gọi điện ra nước ngoài cho Dung Hoài Đức, nói hơi lâu, không để ý tới di động nên không nhìn thấy tin cô gửi. Anh còn nói anh nhận lời cảm ơn của cô, và chúc cô có giấc mơ đẹp.

Trước những lời chân thành và thẳng thắn của anh được thể hiện qua những con chữ, lòng cô bỗng thấy hổ thẹn, không tiện nói với anh thực ra mình chưa đi ngủ, vì vậy cuối cùng không nhắn lại, mà định sáng sớm mai sẽ gọi.

Do có việc lo lắng, mặc dù không phải việc lớn, nhưng cả đêm cô ngủ không ngon giấc. Mới một phút trước còn định sẽ nói với Dung Trí Hằng rằng một bên khuyên tai của cô có khả năng rơi trên xe anh, nhờ anh bảo lái xe tìm hộ, một giây sau lại nghĩ ngộ nhỡ không tìm thấy, anh lại tưởng cô muốn anh tặng quà ỉn thì phiền, cuối cùng quyết định để lần sau ngồi xe anh sẽ tự tìm. Chắc chiếc xe đó không thường xuyên chở phụ nữ, nên không có khả năng bị người khác nhặt được, cũng không có khả năng vài hôm sau, khuyên tai biến thành một chiếc dây chuyền kim cương. Nghĩ đến việc này, đầu cô lại nhớ tới câu Dung Trí Hằng nói: “Anh luôn đặt mình trong kết an toàn bằng kính trong suốt”, sau đó liên hệ với một câu khác, rất nhiều câu nói cứ nhảy nhót trong đầu cô, khiến các tế bào trong người cô cũng phấn khích không ngủ được.

Sáng sớm hôm sau lái xe tới đón Tần Tâm Nghiên ra sân bay, cô gọi lại cho Dung Trí Hằng nói tối qua mình đi ngủ sớm, sáng nay mới đọc được tin của anh.

Dung Trí Hằng bất ngờ hỏi cô và Tần Tâm Nghiên đã nói những gì, sau lại thấy câu hỏi đó quá riêng tư bèn đổi lại thành trò chuyện có vui không?

Thực ra nội dung cuộc trò chuyện giữa cô và Tần Tâm Nghiên rất giới hạn, vì cả hai đều ngấm ngấm hiểu rằng không nên nhắc lại những chuyện trước đó, vì vậy về cơ bản chỉ nói tới cuộc sống hiện tại, không có nhiều đề tài đột phá. Đương nhiên cô phải thể hiện rằng mình rất vui, nên trả lời anh, hai mẹ con trò chuyện hoà hợp vui vẻ.

Tiếp thu ý kiến rất có tính ứng dụng thực tế của Dung Trí Hằng, Hạng Mĩ Cảnh phải mất cả buổi sáng để thay đổi bản kế hoạch, buổi trưa gọi điện cho Mông Giang Vũ hẹn thời gian để chốt phương án.

Có lẽ Mông Giang Vũ đang đi shopping, nên hẹn cô bốn giờ chiều mới về, bảo cô hơn bốn giờ tới thẳng Ngự Hoa Sơn, đồng thời mời cô ở lại dùng bữa tối.

Buổi sáng cô gọi điện cho Dung Trí Hằng biết tối nay anh đi ăn cơm với người nhà họ Diệp, điều đó có nghĩa thời gian buổi tối cô được tự do bố trí. Cô vẫn luôn coi Mông Giang Vũ là thần tượng của mình, thần tượng mời dùng cơm, đương nhiên cô nhận lời ngay.

Bốn giờ Hạng Mĩ Cảnh rời khỏi công ty, bốn rưỡi tới Ngự Hoa Sơn, vừa xuống xe thì gặp Mông Giang Vũ và Lâm Khải Sương đi mua sắm về.

Hai người họ có quan hệ cô cháu, nên cùng đi với nhau là hết sức bình thường, vì vậy Hạng Mĩ Cảnh không bất ngờ, cũng không bối rối, còn rất ngoan ngoãn bước tới xách đồ giúp Mông Giang Vũ.

Mông Giang Vũ thấy Hạng Mĩ Cảnh rộng lượng như vậy, cười hi hi liếc Lâm Khải Sương một cái, sau đó nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Tôi còn đang lo cháu nhìn thấy A Khải sẽ không vui, ít nhất thì cũng lườm nguýt nó, thì ra người ngoài đồn hai đứa lùì một bước thành bạn quả nhiên là chuyện có thật”.

Hạng Mĩ Cảnh cười đáp: “Bọn cháu chỉ còn thiếu mỗi nước cùng khiêu vũ với nhau một điệu trước bàn dân thiên hạ để chứng minh bọn cháu là những người bạn tương thân tương ái thôi”.

Mông Giang Vũ suy nghĩ khá thoáng, nhân lúc Lâm Khải Sương quay người khoá cửa xe bèn hạ giọng cười nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Cá nhân tôi có cảm giác giờ nó đã quay về lại con đường chính nghĩa rồi, nếu cháu còn tình cảm với nó, thì hãy thử làm lại lần nữa xem sao”.

Hạng Mĩ Cảnh hơi bối rối ngập ngừng, không phải cô có thành kiến với Lâm Khải Sương, mà từ đầu tới cuối giữa cô và Lâm Khải Sương không có quan hệ nam nữ như mọi người vẫn nghĩ, càng không có khả năng làm lại từ đầu. Cô không muốn Mông Giang Vũ hiểu lầm cô có thành kiến với anh, vậy là khéo léo đáp: “Cháu đang tìm hiểu một người rồi”.

Mông Giang Vũ nghe giọng cô ngượng ngùng như thế, nhướn mày cười, nhưng cũng không tò mò về đời tư của người khác quá mức, tò mò than vắn thở dài: “A Khải không có phúc rồi”.

Lâm Khải Sương đi sau hai người nghe thấy vậy truy hỏi: “Có hai mĩ nữ cùng ăn tối với cháu, sao cháu lại không có phúc được”.

Mông Giang Vũ cười đính chính: “Cô còn mời hàng xóm của mình, vì vậy chia bình quân ra chỉ có một mĩ nữ dành cho cháu thôi”.

Lâm Khải Sương đầu tiên là chau mày, sau đó không tin hỏi: “Hàng xóm của cô được cấp giấy chứng nhận là người bận nhất trong giới, một ngày hai mươi tư tiếng chỉ hận không thể dành hết cho công việc, trong các buổi tiệc tùng bình thường, chỉ xuất hiện rồi lại biến mất ngay, sao có thể có thời gian để ăn tối với cô được”.

Mông Giang Vũ đắc ý đáp: “Căn hộ mua được nhanh như thế cũng là nhờ cậu ta giúp, bữa cơm này chắc chắn phải mời bằng được, hơn nữa mấy hôm trước cô đã hẹn cậu ta rồi, vốn còn định mời cả Sisley, nhưng cô bé có việc đi Ma Cao. Tối nay có hai đứa, nếu không người ta lại tưởng cô chọc ghẹo đàn ông chưa có gia đình”.

Lâm Khải Sương cười: “Cô gọi hết giúp việc ra, bốn năm đôi mắt giám sát hai người, không có cơ hội để chọc ghẹo đâu”.

Hạng Mĩ Cảnh cũng đoán được hàng xóm của Mông Giang Vũ là ai qua cuộc đối thoại của hai cô cháu, nhưng cô vẫn thử hỏi: “Hàng xóm của cô là ai?”.

Lâm Khải Sương đáp: “Phương Tuấn Kiệt”.

Hạng Mĩ Cảnh phải mất nửa tiếng đồng hồ để giảng giải cho Mông Giang Vũ nghe về những vấn đề liên quan tới bữa tiệc. Mông Giang Vũ rất hài lòng với phương án cô đưa ra, về cơ bản không thay đổi gì cả, bà đặc biệt thích ý tưởng dùng thuyền phụ chất đầy pháo hoa để bắn, còn nói muốn bắn thành hình trái tim ngay trái đầu tiên.

Lâm Khải Sương nhân cơ hội này khen ngợi Hạng Mĩ Cảnh với Mông Giang Vũ: “Đứng trước mặt cô bây giờ là nhân viên PR giỏi nhất của Bảo Nhã, cháu nghĩ sau này cô có thể giới thiệu cho cô ấy những sự kiện mà tầng lớp quý tộc muốn tổ chức nhưng đừng khoe quá khiến cô ấy vất vả, đương nhiên, đối phương không phải là kiểu khách hàng kén chọn khó tính”.

Mông Giang Vũ đính chính lại lời Lâm Khải Sương: “Theresa là hàng quý hiếm, cô phải mất rất nhiều thời gian thuyết phục Orchid mới đồng ý để Theresa tổ chức party này đây. Giờ cô ấy chọn khách hàng chứ không phải khách hàng chọn cô ấy”.

Hạng Mĩ Cảnh cười nói họ khen ngợi thế khiến cô thật hổ thẹn, rồi đứng dậy vào bếp xem có giúp được gì không.

Mông Giang Vũ kéo cô lại: “Để tôi vào bếp đích thân giám sát, không họ lại hằm như món bào ngư của tôi”.

Lâm Khải Sương cũng nói: “Tối nay em là khách, làm gì có khách phải vào bếp chứ”. Sau đó cầm một quả roi đỏ hồng trên đĩa hoa quả đưa cho cô: “Ngồi yên ở đây thưởng thức hoa quả”.

Cô nghe lời ngồi xuống, đón lấy quả roi trên tay Lâm Khải Sương đưa lên miệng cắn. Loại hoa quả này không có vị gì đặc biệt, nhưng lại nhiều nước, vừa cắn một miếng đã cảm thấy cổ họng mát lạnh.

Mông Giang Vũ đã quay người đi vào bếp, Lâm Khải Sương thấy tư thế ngồi của Hạng Mĩ Cảnh nghiêm trang như các thực nữ trong các bộ phim của Pháp ở thập niên sáu mươi, bảy mươi, bất giác nhắc nhở cô: “Có phải gần đây vất vả quá không? Sao nhìn em như rất mệt vậy? Gò bó lắm sao?”.

Cô bị anh đánh giá như thế, liền cảm thấy mình lúc này đúng là hơi căng thẳng quá mức, có lẽ càng ngày cô càng giống con rùa, lúc nào cũng trong tình thần sẵn sàng rút đầu vào mai, nhưng trên thực tế cái mai của cô không được vững chắc kiên cố, hơn nữa còn có lỗ, nếu bị đổ ột chậu nước sôi, thì cả người và mai đều bị luộc chín.

Cô không thích mình như thế này, cũng biết cần phải thay đổi, cuối cùng quyết định yên tâm ở lại ăn tối cùng Mông Giang Vũ, Lâm Khải Sương và Phương Tuân Kiệt. Vì ngày này trước sau gì cũng đến, cho dù cô không nghĩ đến việc mình sẽ chính thức bước chân vào cửa nhà họ Dung, nhưng việc cô qua lại với Dung Trí Hằng, chắc chắn sẽ có rất nhiều dịp phải xuất hiện trước mặt Phương Tuân Kiệt với thân phận đặc biệt của mình. Huống hồ cô đang mong thế, anh sẽ nhìn thấy mà hoàn toàn từ bỏ cô, không quay đầu lại nữa, tập trung hoàn toàn tâm sức để hướng tới mục tiêu đã đề ra, thậm chí có thể anh sẽ hận cô, nhưng cô cam tâm tình nguyện chấp nhận sự thù hận đó.

Hạng Mĩ Cảnh cầm quả roi trên tay thẫn thờ không nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong túi, Lâm Khải Sương lo lắng đẩy đẩy cô, nhắc: “Nghe điện đi”.

Cô giật mình, rồi lấy di động ra.

Là Dung Trí Hằng gọi, cô vô thức đứng dậy đi ra gần cửa sổ để nghe điện.

Chưa tới sáu giờ, trời đã khá tối, đèn từ đường to ngõ nhỏ đều đã bật, những tiếng huyền não cũng bắt đầu nổi lên. Nhìn thế giới bên ngoài qua tấm kính sạch sẽ sáng bóng, có cảm giác mơ hồ không rõ, khiến người ta phải không ngừng tưởng tượng, suy tư.

Cô nghe thấy mình “alô” rất nhẹ, sau đó Dung Trí Hằng hỏi: “Đang ở đâu?”.

Cô đáp: “Nhà Fiona”.

Anh lại hỏi: “Đang bàn bạc phương án tổ chức party à? Bao giờ kết thúc? Giờ anh qua đón em”.

Cô hỏi ngược lại: “Tối nay chẳng phải anh hẹn người nhà họ Diệp ư?”.

Anh bảo: “Diệp Chí Khiêm phải ra nước ngoài đột xuất, nên cuộc hẹn bị huỷ”, sau đó hỏi: “Bao giờ em xong việc?”.

Cô thật thà: “Bà ấy giữ em lại ăn tối”.

Mặc dù Dung Trí Hằng không thích vấp phải khó khăn, nhưng Hạng Mĩ Cảnh đã có hẹn trước, hơn nữa đối phương còn là Mông Giang Vũ, nên anh cũng không gia trưởng tới mức ép cô phải rời cuộc hẹn giữa chừng để đi ăn tối với mình.

46. Chương 46

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy Dung Trí Hằng cư xử lịch thiệp hơn cô trong vấn đề này, vì vậy cuộc gọi nhanh chóng kết thúc, cô quay về sofa ngồi, tiếp tục ăn nốt quả roi còn dở.

Lâm Khải Sương vẫn chăm chú nhìn cô, dường như đang đợi cô mở miệng giải thích.

Cô bị anh nhìn tới mức không còn hứng thú ăn nữa. Suy nghĩ một lát, cô nói với anh: “Chuyện này em không kể cho anh ngay, một là vì không biết phải nói thế nào, hai là thực sự nó nằm ngoài kế hoạch của em, em cần thời gian để điều chỉnh tâm trạng của bản thân”.

Anh gật đầu tỏ ý hiểu, nhìn xung quanh một vòng, không thấy Mông Giang Vũ đi ra, cũng không có người giúp việc nào lảng vảng, mới hạ giọng nói: “Khi chúng ta mới quen, em không cho anh biết là bình thường, về sau cũng không nhắc đến”.

Cô ngẩn người, đứng ra nhìn anh.

Anh lại tưởng cô bối rối, bèn nói tiếp: “Anh không cố ý tìm xem, nhưng tối hôm đó em uống nhiều, ném hết sách trên giá xuống đất, khi anh sắp xếp lại đã vô tình nhìn thấy. Lúc đó anh rất sốc, nhưng khi nghĩ thông lại thấy chuyện đó không có gì là xấu, hơn nữa đã mấy năm rồi, dù có bị tổn thương tới thể nào chắc cũng đã quên. Mỗi người đều có một quá khứ mà mình không muốn nhắc tới, chúng ta là bạn, em có thể hoàn toàn yên tâm, anh tuyệt đối không nói với ai”.

Cho tới tận khi anh nói xong, cô mới hoảng hốt nhận ra anh đã phát hiện được bí mật gì của mình, quá khứ cô vẫn lặng lẽ giấu kín trong lòng đã bị người ta phát hiện một cách vô tình như thế ư? Cô vô thức nín thở, cố gắng kìm nén trái tim đang kích động cùng sự bất an trong lòng.

Anh thấy vẻ mặt cô khá nghiêm trọng, đoán cô đang lo lắng, bèn nhấn mạnh: “Anh không thể đoán được người đó là ai chỉ dựa vào hai trang giấy, cũng sẽ không tò mò quá khứ của em, vì vậy em không cần lo lắng, cũng không phải cảm thấy áp lực vì chuyện ấy”.

Đột nhiên phải đối mặt với chuyện này, cô không thể nhẹ nhõm ngay trước sự bảo đảm của anh, mà cả cơ thể vẫn ở trong trạng thái căng thẳng cùng buồn bã, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh đành bất lực nói tiếp: “Nếu không phải vì biết hai trang giấy đó được kẹp trong cuốn sách nào, thì chắc chắn đọc xong anh đã tự động xoá sạch quang hồi ức ấy, cũng không cần phải nhắc lại chuyện này với em. Nhưng anh sợ nếu em phát hiện ra hai tờ giấy không còn ở vị trí cũ sẽ lại càng suy nghĩ vẩn vơ, nên mới chủ động thừa nhận”. Giải thích xong suy nghĩ của mình bằng giọng mềm mỏng, anh như nhớ ra chuyện gì đó, chuyển đề tài hỏi cô: “Vừa rồi em muốn nói chuyện gì với anh?”.

Cô dần dần trấn tĩnh lại tâm trạng đang kích động kịch liệt của mình. Cô biết đối với Lâm Khải Sương, hai tờ giấy đó chỉ chứng minh rằng chuyện đã cũ, trên thực tế nó đúng là dấu tích của một chuyện đã cũ thật. Cô không cần phải tỏ ra bất an và căng thẳng như thế, cô cần thả lỏng bản thân, thả lỏng như lời Lâm Khải Sương nói, để chuyện quá khứ qua đi.

Cô cắn răng, rồi ngược mắt nhìn anh, đang định mở miệng nhắc tới Dung Trí Hằng, thì chuông cửa reo.

Người giúp việc không biết từ đâu xuất hiện rất nhanh ra mở cửa, Mông Giang Vũ cũng từ bếp đi ra, vừa nói với Hạng Mĩ Cảnh và Lâm Khải Sương rằng “đến sớm quá” đã tươi cười nhìn Phương Tuân Kiệm bước chân vào phòng với tư thế rất nghiêm chỉnh, nói: “Nhân vật chính của tôi đến rồi”.

Phương Tuân Kiệm đoán bữa tối nay không thể chỉ có mình anh với Mông Gian Vũ. Mặc dù nói việc Mông Giang Vũ mua được căn nhà này trong thời gian ngắn có công của anh, nhưng họ không thân không thích, quan hệ cũng chưa thân thiết tới mức ăn cơm riêng với nhau, vì vậy Từ Hi Lê không có ở Thượng Hải, thì người thích hợp nhất được chọn là Lâm Khải Sương. Nhưng Hạng Mĩ Cảnh xuất hiện ở đây có nghĩa là gì? Anh không hiểu, nhưng vẫn cố gắng không tỏ ra kinh ngạc, lịch sự nhìn Hạng Mĩ Cảnh và Lâm Khải Sương một cái, sau đó cười nhìn Mông Giang Vũ: “Fiona bà cũng khách sáo quá”.

Mông Giang Vũ đưa Phương Tuân Kiệm vào phòng khách.

Hạng Mĩ Cảnh nhanh nhẹn đi tới bên Lâm Khải Sương, nhường cả chiếc sofa cho Phương Tuân Kiệm và Mông Giang Vũ.

Họ chào hỏi lẫn nhau, Mông Giang Vũ đùa bảo: “Tôi cũng đoán thanh niên các cậu không thích khi phải ngồi ăn với mĩ nữ già như mình nên cố tình giữ Theresa lại, nhằm giúp bữa cơm đạt được mục đích đẹp mắt ngon miệng”.

Mông Giang Vũ nói rồi nhìn Phương Tuân Kiệm, vì vậy anh không thể chỉ cười cười như Lâm Khải Sương, mà cần phải đưa ra một câu trả lời thích hợp. Anh nhìn Hạng Mĩ Cảnh tượng trưng một cái, sau đó nói với Mông Giang Vũ: “Bà tiếp đón chu đáo như thế, tôi sợ sau này ngày nào cũng muốn tới ăn chực”.

Lâm Khải Sương và Phương Tuấn Kiệt đã biết nhau, nên anh tiếp lời ngay: “Cô thì lúc nào cũng sẵn lòng đưa anh đi ăn chơi cùng, chỉ sợ anh bận không có thời gian thôi”.

Phương Tuấn Kiệt nhìn Lâm Khải Sương, đáp đơn giản: “Cuối năm nhiều việc”.

Lâm Khải Sương lắc đầu: “Ngày nào anh cũng nhiều việc cả, chắc chắn chỉ mong một ngày có hai mươi lăm tiếng phải không?”.

Mông Giang Vũ thấy hai người bắt đầu chuyển hướng nói về công việc, bèn ngắt lời: “Ở đây còn có hai người phụ nữ đây, nói những chuyện nhẹ nhàng thú vị thôi”, sau đó nói với Phương Tuấn Kiệt: “Thứ bảy tuần sau tôi định tổ chức tiệc tái độ thân, dự định du ngoạn trên sông một tối, thiệp mời chính thức chưa gửi, giờ mời cậu luôn, nhất định phải nể mặt tôi đây”.

Lâm Khải Sương cười nói xen vào: “Cô bắt anh ấy phải bỏ một ngày một đêm ra du ngoạn trên thuyền, làm thế chẳng khác cắt đi miếng thịt trên người anh ấy”.

Mông Giang Vũ lập tức nói: “Bữa tiệc này của tôi do Theresa phụ trách, mời toàn người quen, mọi người ở cùng một chỗ, trong lúc trò chuyện cũng giải quyết được nhiều việc, thú vị hơn là ngồi quanh một chiếc bàn tròn chứ. Nếu cậu không đi, thì chắc chắn là tổn thất lớn cho năm mới”. Nói xong, Mông Giang Vũ thấy chưa đủ thuyết phục, bèn kéo Hạng Mĩ Cảnh vào: “Cô nói cho cậu ta nghe xem có những tiết mục thú vị nào”.

Ngoài cái gật đầu chào hỏi Phương Tuấn Kiệt lúc anh bước vào cô không nói gì thêm với anh từ lúc ấy. Trái tim cô vẫn chưa đập bình thường trở lại sau khi biết Lâm Khải Sương đã phát hiện ra bí mật của mình, thì Phương Tuấn Kiệt đến. Cô vẫn luôn tự điều chỉnh tâm trạng, bị Mông Giang Vũ điểm danh, cô bèn nói: “Mọi hoạt động đều diễn ra vào buổi chiều...”.

Còn chưa nói xong một câu hoàn chỉnh, chuông cửa đã reo.

Mông Giang Vũ lập tức vỗ trán mình, đứng bật dậy khỏi sofa, nói với ba người: “Xem trí nhớ của tôi này, quên không nói với mọi người còn có vị khách nữa vừa gọi điện nói muốn ăn tối cùng”.

Lâm Khải Sương ngoái cổ lại nhìn xem là ai, Phương Tuấn Kiệt tránh nhìn thẳng vào mắt Hạng Mĩ Cảnh, nên cũng nghiêng đầu nhìn về phía cửa.

Hạng Mĩ Cảnh hơi cúi đầu, thở phào nhẹ nhõm, tay trái ra sức vịn vịn tay phải, vừa hay nghe tiếng Dung Trí Hằng vang lên từ ngoài cửa.

“Lần đầu tới thăm nhà mới không mang quà, lần sau nhất định sẽ bù”.

Nghe thấy tiếng Dung Trí Hằng, phản ứng đầu tiên của Hạng Mĩ Cảnh là đứng bật dậy, cô định chờ anh đi vào phòng khách chào hỏi Lâm Khải Sương và Phương Tuấn Kiệt xong sẽ lịch sự hành lễ với anh như cấp dưới đối với cấp trên, nhưng hiện thực căn bản không diễn ra theo sự sắp xếp của cô.

Lâm Khải Sương không chào hỏi Dung Trí Hằng, ngược lại quay đầu nhìn cô trước, anh mắt rõ ràng như đang muốn hỏi rốt cuộc cô làm sao. Còn Mông Giang Vũ thì đứng là càng già càng tỉnh mắt, thấy Dung Trí Hằng vừa bước vào đã đi về phía Hạng Mĩ Cảnh, lập tức hiểu ra vì sao Dung Trí Hằng đột nhiên gọi điện nói muốn tới ăn tối, nên tươi cười nói: “Xem ra tôi còn chưa hiểu hết vấn đề rồi”.

Dung Trí Hằng không cho Hạng Mĩ Cảnh có cơ hội lên tiếng, đi tới ngồi xuống cạnh cô, rồi nhìn Mông Giang Vũ một cái, sau đó mới quay sang nói với Phương Tuấn Kiệt: “Fiona nói hôm nay làm cơm mời riêng cậu, tôi tới thêm bát thêm đĩa, không sao chứ?”.

Phương Tuấn Kiệt không để lộ sự nghi ngờ ra mặt như Lâm Khải Sương, cũng không nhiệt tình như Mông Giang Vũ, anh sớm đã biết rồi, dù trong lòng có nổi sóng tới đâu, cũng phải tỏ ra bình tĩnh trước mặt mọi người. Ánh mắt anh nhìn thẳng vào mắt Dung Trí Hằng, giọng rất bình thản, nói: “Đương nhiên là không sao rồi”.

Mông Giang Vũ nói ngay: “Sau này là người một nhà rồi, tối nay ăn bữa cơm đạm bạc ở chỗ tôi, coi như tập trước”.

Lâm Khải Sương cũng nói giúp Mông Giang Vũ: “Yêu cầu đầu bếp học nấu lại món cơm bào ngư, rồi còn gọi món thịt lớn rán giòn từ Thân Việt Hiên về, cua mua ở chợ hải sản từ sáng sớm, cộng thêm rượu chọn từ hầm của Trần Gia Phong hôm qua, tôi thấy, chỉ thiếu mỗi nước vận chuyển món lươn từ Tây Ban Nha qua đường hàng không nữa thôi, vậy mà còn bảo bữa cơm đậm bạc”.

Mông Giang Vũ mỉm cười liếc Lâm Khải Sương.

Dung Trí Hằng nhìn Hạng Mĩ Cảnh một cái, sau đó nói với Mông Giang Vũ: “Xem ra tối nay tôi có lộc ăn rồi”.

Mấy người họ bắt đầu ngồi nói chuyện.

Những lời Hạng Mĩ Cảnh đã chuẩn bị trước đều không có cơ hội để nói, chỉ những lúc Mông Giang Vũ điểm danh cô mới tượng trưng ừm à một tiếng.

Về sau không biết tại sao lại nói tới món ốc biển. Mông Giang Vũ và Dung Trí Hằng đều thích ăn món ốc biển xào, Lâm Khải Sương lại không yêu hay ghét đặc biệt, nhưng cô nhớ Phương Tuấn Kiệt bị dị ứng ốc.

Mông Giang Vũ tiếc nuối nói: “Các món hải sản khác không thấy bị dị ứng, sao lại dị ứng với ốc chứ. Ốc xào ngon lắm, vừa thơm vừa ngọt”. Nói xong bèn hỏi ý kiến Hạng Mĩ Cảnh: “Phải không?”.

Hạng Mĩ Cảnh vội gật đầu.

Mông Giang Vũ lại hỏi: “Bình thường cháu có hay vào bếp không?”.

Cô đáp: “Công việc khá bận, nên rất ít”.

Mông Giang Vũ cười: “Rất ít nghĩa là cũng biết nấu nướng phải không”.

Dung Trí Hằng quay đầu lại nhìn cô, dường như đợi cô trả lời.

Cô thấy bối rối, đáp nhanh: “Tàm tạm”.

Lâm Khải Sương nhất thời lơ đãng, buột miệng nói: “Anh chưa được nếm thử tay nghề của em. Bữa cơm kiểu gì cũng từng ăn qua rồi chỉ có cơm em nấu là chưa. Em giỏi nấu đồ Trung Quốc hay đồ Tây? Anh nhớ hình như là đồ Trung Quốc thì phải? Có phải đã đi học lớp nấu ăn rồi không?”. Nói xong, anh mới phát hiện ánh mắt của mọi người đều đang dồn về phía mình. Lúc này mới giật mình vì vô tình nhắc đến quãng thời gian yêu đương không có thật của mình và Hạng Mĩ Cảnh, nhưng trong mắt mọi người thì quan hệ của họ là quan hệ nam nữ.

Không khí gượng gạo hơn. Mông Giang Vũ lo Dung Trí Hằng mất vui, nên nhanh nhẹn cười tiếp lời: “Nấu đồ ăn Trung Quốc khó hơn đồ Tây nhiều”, rồi hỏi Hạng Mĩ Cảnh: “Cháu học nấu ăn ở đâu? Hôm nào có thời gian tôi cũng muốn đi học”.

Hạng Mĩ Cảnh đáp: “Học từ mấy năm trước rồi, giờ chỗ đó đã đổi thành thẩm mỹ viện”.

Phương Tuấn Kiệt cũng muốn làm dịu bầu không khí gượng gạo mà đề tài vừa rồi gây ra, nói với Mông Giang Vũ: “Một tháng bà đổi đầu bếp một lần, trời Nam đất Bắc món ăn nào cũng đã nếm qua, còn cần đi học nấu ăn làm gì nữa”.

Mông Giang Vũ cố tình nhướn mày lắc đầu: “xuống bếp nấu ăn cũng phải phụ thuộc vào tâm trạng, nếu nấu cho người mình yêu ăn, thì hao tâm tổn trí cũng vẫn vui”. Sau đó cố ý thở dài: “Đáng tiếc lúc này tôi chẳng có mảnh tình vắt vai, vẫn nên ăn cơm đầu bếp nấu là hơn”.

Đề tài đó cuối cùng cũng qua.

Khi bắt đầu ăn cơm, Lâm Khải Sương cố tình đợi Dung Trí Hằng và Phương Tuấn Kiệt đi trước, còn mình và Hạng Mĩ Cảnh đi sau. Cuối cùng anh cũng tìm được cơ hội, nói với cô: “Chuyện lớn như thế này, em nên thông báo trước cho anh mới phải. Vừa rồi nếu không kịp chuyển đề tài, không biết lát nữa anh ta có mặt nặng mày nhẹ với em không”.

Hạng Mĩ Cảnh nhìn về phía Phương Tuấn Kiệt và Dung Trí Hằng đang nói chuyện một cái, sau đó quay sang nói với Lâm Khải Sương: “Con người em được tạo ra bởi vô số những chuyện trong quá khứ, nếu ngay

cả một quá khứ quang minh chính đại như thế mà anh ấy cũng bận tâm thì anh ấy nên sớm mặt nặng mày nhẹ với em, đồng thời không nên do dự mà đá phắt em đi”.

Lâm Khải Sương sững lại, mấp máy môi, nhưng vẫn không biết phải nói gì, mãi sau mới khẽ nói: “Không phải anh ta cưỡng ép em đâu chứ?”.

Cô nghi hoặc nhìn anh, sau đó mới hiểu ý anh muốn nói, lắc đầu tỏ vẻ bất lực, cười: “Không có chuyện ấy. Đây là kết quả của rất nhiều nguyên nhân”.

Anh nhìn Dung Trí Hằng với ánh mắt thăm dò, ngẫm nghĩ, sau đó nói với cô: “Anh ta là người mà đã xác định mục tiêu thì nhất định sẽ phải giành lấy bằng được”.

Cô gật đầu, nói: “Em không nghĩ tới việc sẽ có được thứ gì đó, cũng không định để mình mất quá nhiều, vì vậy anh không cần lo lắng cho em”.

Nhưng anh vẫn không dám yên tâm, lộ vẻ áy náy: “Anh có cảm giác mình vừa hại em”.

Anh nghiêm túc gật đầu, rồi nhấn mạnh lần nữa: “Anh là người chịu được cô đơn, nên có thể giữ được bí mật”.

Cô hiểu ý anh muốn nói tới chuyện gì, cười một cái, đáp: “Đến lúc đó em tìm anh để trút bầu tâm sự, anh đừng chê em phiền đấy”.

Anh hứa: “Anh rất hân hạnh khi được vào vai anh Thanh Tâm”, rồi cười, “mà em muốn coi anh là chị Thanh Tâm cũng được”.

Bàn ăn hình tròn ngồi được khoảng tám người, năm người ngồi vẫn rộng rãi.

Mông Giang Vũ ngồi vào vị trí chủ nhà, Phương Tuân Kiệt hôm nay là khách chính, vì vậy ngồi bên phải và, Dung Trí Hằng ngồi bên trái, Lâm Khải Sương cùng Hạng Mĩ Cảnh chốt cuối, coi như thành một vòng tròn.

Đồ ăn được đưa lên dần dần, không nhanh không chậm, rất phù hợp với không khí vừa nói chuyện vừa nhấm nháp rượu vang.

Mông Giang Vũ không muốn nghe chuyện làm ăn kinh doanh, chỉ muốn nói chuyện bình thường, nếu không còn gì để nói thì kể về những điều kì lạ ở khắp nơi trên thế giới mà họ được chứng kiến qua các chuyến du lịch.

Bà nói năm đó mình đi du lịch một lèo là vì bị tổn thương trong tình cảm, muốn thay đổi môi trường, thay đổi tâm trạng, sau chơi quên cả thời gian, cũng không còn nhớ gì đến chuyện tình yêu tình báo kia nữa, kết quả không những chữa khỏi trái tim bị tổn thương, mà còn được hiểu thêm rất nhiều kiến thức.

Hạng Mĩ Cảnh có thể nói là biết khá nhiều sự tích về Mông Giang Vũ, hơn ba mươi tuổi bà đã đi vòng quanh thế giới, mà khi ấy có lẽ bà vừa li hôn lần thứ hai.

Không phải Hạng Mĩ Cảnh không tin việc người ta cứ kết hôn rồi li hôn là vì muốn tìm một tình yêu đích thực, nhưng cô lại muốn rằng bà lặp đi lặp lại cùng một hành động như vậy, khả năng lớn nhất là vì đối phương không thể khiến Mông Giang Vũ thật sự tin tưởng, ổn định, cũng có nghĩa đối phương không phải là người khiến Mông Giang Vũ tình nguyện rửa tay vào bếp nấu cơm.

Mông Giang Vũ kể xong chuyện của mình, nhớ ra trước đó Hạng Mĩ Cảnh cũng đã đi du lịch một thời gian dài, vậy là khen ngợi cô: “Con người bây giờ, đa phần ai cũng có giấc mơ được đi du lịch vòng quanh thế giới, nhưng số người dám từ bỏ tất cả để thực hiện giấc mơ ấy rất ít. Theresa, những gì cháu được thấy được nghe vào năm đó chắc chắn sẽ trở thành một trong những thứ giá trị nhất trong cuộc đời cháu”.

Nhắc đến chuyện rời Thượng Hải một năm vừa rồi, Hạng Mĩ Cảnh khó tránh khỏi bị mọi người hỏi về nguyên nhân, vì vậy cô rất thoải mái đáp: “Thực ra do cháu lười, thấy chỗ nào dễ chịu thì ở lại lâu lâu, suýt nữa còn định định cư ở Paris”.

Mông Giang Vũ “hả” một tiếng, nhìn Dung Trí Hằng: “Xem ra cậu đã chiến thắng Paris hoa lệ quyền rũ nhỉ”.

Dung Trí Hằng cũng rất hào hứng, nhìn Hạng Mĩ Cảnh một cái, mỉm cười nói với mọi người: “Rượu nho ở Pháp quá hấp dẫn, ban đầu cô ấy còn không chịu về”.

Nhắc đến rượu nho, Mông Giang Vũ liền hỏi Dung Trí Hằng: “Khi nào có cơ hội mời chúng tôi tới trang trại rượu của cậu làm khách nhé?”.

Dung Trí Hằng đáp: “Lúc nào cũng được, nếu tôi bận, để Theresa đi cùng các vị, cô ấy cũng khá thân thuộc với nơi đó, đợt thu hoạch nho vào mùa thu năm ngoái cô ấy còn ở lại khá lâu”.

Mông Giang Vũ vui vẻ bảo “được”, rồi mời Phương Tuân Kiệm: “Lúc nào mọi người cùng rảnh thì qua đó chơi một chuyến”.

Phương Tuân Kiệm đành đáp: “Được”.

Hạng Mĩ Cảnh nhìn phản ứng của Mông Giang Vũ, cô nghĩ bà nhất định đã hiểu lầm rằng quan hệ giữa cô và Dung Trí Hằng bắt đầu từ khá lâu trước đó, thậm chí chắc chắn Phương Tuân Kiệm cũng đã hiểu lầm. Cô không có cách nào giải thích, nhưng thấy hiểu lầm như thế cũng không cần thiết phải giải thích rõ. Ngược lại Lâm Khải Sương khá dễ tâm, tổ cáo Hạng Mĩ Cảnh: “Thì ra hai người đã có tình cảm sâu đậm từ trước rồi, chẳng trách em vừa về, anh ấy đã nhờ anh khuyên em ở lại”.

Hạng Mĩ Cảnh nhìn Lâm Khải Sương cười, không đáp.

Bữa cơm đó, đương nhiên có người vui có người buồn.

Phương Tuân Kiệm ăn nhiều, vì nói ít, lại thêm bận rộn mấy ngày mấy đêm liền, tinh thần nhìn không được khá lắm, thỉnh thoảng gặp phải tình huống không nói không được mới thấy anh thể hiện, nhưng rõ ràng anh yên tĩnh hơn trước rất nhiều.

So sáng ra, Dung Trí Hằng tương đối vui vẻ, hứa nhất định sẽ tham dự bữa tiệc của Mông Giang Vũ.

Mông Giang Vũ cố tình nhìn Hạng Mĩ Cảnh, sau đó cười với Dung Trí Hằng: “Tôi nhất định sẽ dành phòng tốt nhất trên thuyền cho cậu”.

Lời nói đầy hàm ý, nhưng không có ai vì chuyện đó mà bối rối, có điều cũng không ai tiếp lời, không đến nỗi đưa mắt nhìn nhau nhưng trong lòng ai cũng có suy nghĩ riêng.

Phương Tuân Kiệm ở ngay bên cạnh, Lâm Khải Sương cũng không về sớm, vì vậy ăn xong điểm tâm, Dung Trí Hằng cùng Hạng Mĩ Cảnh rời đi trước tiên.

Hai người vào thang máy, từ tầng năm mươi mấy đi xuống dưới.

Dung Trí Hằng ban đầu còn không nói chuyện, ra khỏi thang máy, nhìn kiến trúc bao quanh khu chung cư xong, vô tình nói: “Ồ đây không tệ”.

Hạng Mĩ Cảnh “vâng” một tiếng coi như trả lời.

Dung Trí Hằng thấy cô đi ngay sau mình, bèn dừng lại đợi cô đi lên cùng, hỏi: “Không ăn no sao?”.

Cô ngược mắt nhìn anh, sau đó gật đầu: “Ăn no rồi”.

Anh lại nói: “Anh thấy em có ăn gì đâu”.

Cô gơ hai ngón tay ra đáp: “Em ăn hai bát mà”.

Anh gơ tay lên nắm thật chặt hai ngón tay đó, sau đó buông ra rồi cầm tay cô, hài lòng bước về phía trước, nói: “thì ra em còn biết nấu cơm”.

Đây là lần đầu tiên anh cầm tay cô, lại trong một tình huống ngẫu nhiên như thế, khiến trái tim cô đập rất nhanh, đi theo anh, giọng hơi run: “Trước giờ có nấu vài món, nhưng giờ quên sạch rồi”.

Anh cười: “Tim cơ hội luyện tập đi, anh sẽ làm chuột bạch cho em”.

Thật lòng cô không muốn vào bếp nữa, nhưng lại không tiện từ chối thẳng, khéo léo nói: “Người phụ nữ suốt ngày quanh quẩn trong bếp sẽ mặt mày nhem nhuốc, em không muốn”.

Anh quay sang nhìn cô, rồi lại quay đầu nhìn về phía trước. Anh hơi nhượng bộ, nhưng vẫn kiên quyết: “Bao giờ em hết bận thì xuống bếp cũng được”.

Cô nhớ vừa rồi Lâm Khải Sương nói Dung Trí Hằng là người một khi đã nhắm được mục tiêu sẽ tìm cách đạt bằng được, cô hiểu nếu cô kiên trì từ chối sẽ chỉ khiến anh không vui, vậy là lựa chọn cách im lặng.

Lái xe đợi ngoài cổng, hai người lên xe, hướng ra phía đường lớn.

Dung Trí Hằng lấy từ trong túi áo ple ra một vật khá nhỏ, để trong lòng bàn tay rồi xoè ra trước mặt Hạng Mĩ Cảnh, hỏi cô: “Em không phát hiện ra nó bị rơi à?”.

Cô vô cùng kinh ngạc lẫn vui sướng, cầm chiếc khuyên tai tưởng đã bị mất trên tay anh lên nhìn một lúc, rồi dần đo hồi lâu, mới nghiêng đầu nói với anh: “em còn tưởng rơi trong thang máy lúc hết giờ làm cơ, sao lại ở chỗ anh?”.

Anh đùa: “Em làm mất nó, nó rất buồn, cô đơn đi lang thang khắp thế giới, kết quả trùng hợp thế nào lại gặp anh. Anh thấy nó rất đẹp, vốn định giữ làm của riêng, nhưng thấy nó buồn bã không vui, hình như rất nhớ nhung em, vì vậy quyết định làm người tốt, trả vật về chủ cũ. Chỉ không biết chủ nó định cảm kích hành vì này của anh thế nào đây”.

Anh bịa ra một câu chuyện đơn thuần như vậy để đòi hỏi phần thưởng từ cô, cô tâm trạng phức tạp, cũng không biết nên trả lời anh thế nào.

Còn anh dường như đã sớm biết trước tình hình này, bèn nói: “Lần trước đưa em về, em nói đường một chiều không tiện đi vào, nên dừng ở đầu đường. Tối nay lạnh thế này, lại vẫn còn sớm, đi vòng đường khác không vấn đề gì. Cho phép anh đưa em tới chung cư, coi như phần thưởng rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh không định giấu Dung Trí Dật quan hệ giữa mình và Dung Trí Hằng. Một là, dù cô và Dung Trí Hằng không định phát triển quan hệ nam nữ này đi sâu hơn, nhưng cô không phải người tình bí mật của anh, có lẽ tới thế nào, thì chắc chắn cũng sẽ có nhiều trường hợp phải xuất hiện cùng nhau, Dung Trí Dật không phải người mù, cũng không bị điếc, anh ta có ở New York đi nữa, cũng sẽ có người đưa tin tức tới tai anh ta. Hai là, họ là anh em ruột, vì vậy càng không cần phải che giấu. Đương nhiên, cô cũng không định giống trống mớ cờ hoặc có một buổi nói chuyện nghiêm túc gì với anh ta cả. Cô nghĩ chắc anh ta sẽ biết việc này qua Dung Trí Hằng, sau đó cùng lắm là sẽ mang mấy lời cô từng nói trước đó như sẽ không tiếp cận Dung Trí Hằng ra để chế giễu cô thôi.

Trên cơ sở suy nghĩ và nhận định ấy, cô thực sự bị sốc bởi năm mới vừa đến Dung Trí Dật đã gọi điện từ bên kia về cho cô, nói chính xác thì là, cô không hiểu tại sao anh ta lại tức giận và cũng bất lực như thế.

Dung Trí Dật giận thì giận, âm lượng cao thì cao, nhưng vẫn chú ý khi sử dụng từ ngữ, kiên trì hỏi cô: “Tại sao lại đồng ý ở bên Victor? Chẳng phải cô đã nói không thích anh ấy sao? Cô có biết quyết định ở bên anh ấy, sau này cô sẽ phải đối mặt với bao nhiêu vấn đề không?”.

Cô đành nói: “Tôi ngàn vạn lần chưa từng nghĩ tới chuyện sau này xa xôi kia, tôi đoán Đại Dung tiên sinh cũng vậy. Tôi biết tiêu chuẩn và điều kiện lựa chọn đối tượng kết hôn của những gia đình như gia đình anh, cũng biết rất rõ thân phận và địa vị của mình. Tôi chỉ muốn cuộc sống của mình thuận lợi hơn, không phải vấn đề vật chất, mà hi vọng không bị quá nhiều người và việc làm phiền, cũng không phải lo lắng vì chuyện này chuyện kia. Sự xuất hiện của anh ấy rất trùng hợp, nếu đổi lại là người khác mà xuất hiện vào lúc ấy, có khả năng tôi cũng sẽ nhận lời. Tôi không phải các cô bé mới mười mấy hai mươi tuổi, không ôm mộng làm Lọ Lem. Tôi nghĩ, tôi và anh ấy đã có sự thoả thuận ngầm trong chuyện này ngay từ lúc bắt đầu rồi”.

Giọng anh ta bi ai, dường như trầm mặc rất lâu, cuối cùng mới lẩm bẩm: “Mĩ Cảnh, tôi sợ cô sẽ bị tổn thương”.

Cô bỗng cảm thấy xúc động trước câu nói đó, mắt ươn ướt, cô lên tinh thần cười đáp: “Cần phải tổn thương tôi cũng đã tổn thương rồi, trừ phi ông trời bất công với tôi, nếu không tôi nghĩ sẽ không còn ai hoặc việc gì có thể làm tổn thương tôi nữa”.

Dung Trí Dật ngập ngừng một lát, nói thẳng: “Nếu cô không yêu Victor lắm, tôi rất mong quan hệ giữa hai người kết thúc sớm”.

Câu nói cuối cùng này của Dung Trí Dật, cô không kể lại cho Dung Trí Hằng nghe khi anh gọi đến vào buổi tối. Cô cho rằng Dung Trí Hằng sẽ không thích nghe một lời chúc phúc như thế, trên thực tế đúng là Dung Trí Hằng không hài lòng với Dung Trí Dật lắm, nói anh ta còn thiếu rèn luyện, gặp chuyện không đủ bình tĩnh để xử lý.

Hạng Mĩ Cảnh nghĩ Dung Trí Dật có phản ứng bất thường như thế là vì Dung Trí Hằng đã đích thân gọi điện thông báo tình hình của hai người cho anh biết. Cô chỉ nói với anh rằng: “Buổi chiều Joe gọi điện cho em. Em cho rằng anh ấy có bất ngờ cũng là hợp tình hợp lý thôi, dù sao trước đó cũng không có gì báo trước”.

Anh hỏi cô: “Chú ấy còn nói gì nữa?”.

Cô đáp: “Cũng không nói gì nhiều”.

Anh dừng lại hai giây, rồi bảo: “Chú ấy dễ bị xúc động, bốc đồng, nói gì em cũng đừng bận tâm”.

Cô có chút bất ngờ trước lời anh, nhưng vẫn “vâng”.

Anh không muốn nói quá nhiều về chuyện này, nên chuyển đề tài, hỏi: “Em đang làm gì?”.

Cô vừa sắp xếp xong, đóng nắp hộp giấy đựng đầy quần áo vào, nói với anh: “Đang xem ti vi”.

Anh “ừm” một tiếng rồi nói: “Bữa tối hôm nay thật chán ngắt, lẽ ra nên đưa em đi cùng”, sau đó bảo: “Trưa mai cùng ăn cơm nhé”.

Lên tầng ba mươi lăm ăn cơm cùng Dung Trí Hằng, điều đó có nghĩa muốn tuyên bố cho toàn bộ lãnh đạo cấp cao của công ty biết quan hệ của hai người, chỉ cần trong thời gian uống trà buổi trưa, cả toà nhà sẽ biết chuyện Hạng Mĩ Cảnh của Bảo Nhã đã trèo được lên cây đại thụ Dung Trí Hằng một cách thành công qua lời thư kí của các phòng ban. Cô thực sự chưa muốn bị người ta nhìn chằm chằm tới chết sớm như thế, vừa khéo trưa mai phải tới địa điểm tổ chức sự kiện, nên cô đưa ra lí do rất chính đáng: “Ngày kia là tổ chức party rồi, trưa mai em phải đi các nhận địa điểm”.

Không ngờ anh lại nói: “Trưa mai anh nghỉ, đi cùng em”.

Cô hỏi: “Mai có phải cuối tuần đâu, sao lại được nghỉ?”.

Anh cười đáp: “Anh là sếp, muốn nghỉ lúc nào thì nghỉ chứ”, rồi nói: “Nếu không ngày mai ăn trưa với anh, ăn no rồi anh sẽ không quấy rầy em làm việc nữa”.

Cô nhanh chóng cân nhắc được mất, rồi đề nghị: “Địa điểm ăn trưa để em chọn”.

Anh cũng đưa ra yêu cầu: “Chỉ cần ăn vào không đau bụng là được”.

Cô không kìm được bật cười, nói: “Đây là vì bụng dạ anh cao quý quá. Sao không thấy em bị đau bụng”.

“Khi ấy có phải em rất sợ anh không? Không chừng còn cố tình cho thứ gì đó vào thức ăn để chỉnh anh cũng nên?”.

“Em sợ anh tới thế, sao còn dám giở trò gì nữa. Nếu em muốn báo thù thật, thì chắc chắn sẽ ra tay rất độc ác, không chỉ khiến anh đau bụng thôi đâu”.

Anh bắt ngay vào trọng điểm hỏi: “Tại sao em lại sợ anh?”.

Giờ trước mặt anh cô đã dám nói năng thoải mái hơn, nhưng vẫn chỉ thảng thẩn một nửa: “Vì anh là đại boss mà, có thể trực tiếp quyết định sống chết của em. Huống hồ em có cảm giác ấn tượng của anh về em chẳng ra sao, thường xuyên vì Joe mà phê bình em”.

Anh không thừa nhận: “Anh thế sao?”.

Cô hỏi lại: “Anh không thế sao?”.

Anh bèn nói: “Anh mới đến đây, em phải hiểu cho tâm trạng người làm anh như anh. Hơn nữa nghĩ lại, ngay từ đầu anh đối với em cũng không tệ”.

Cô cười hỏi: “Vậy xin hỏi cái ”không tệ” đó thể hiện ở đâu?”.

Anh đáp: “Ồ mọi mặt, em cần phải nghĩ lại thật chi tiết”.

Nghĩ lại thật chi tiết những chuyện “không tề” mà Dung Trí Hằng làm ỉn? Hiện tại Hạng Mĩ Cảnh không có ý đó.

Nói chuyện phiếm với Dung Trí Hằng khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ xong, cô đi làm tiếp việc mà mình chưa hoàn thành trước đó, đóng gói quần áo của Phương Tuân Kiệt để gửi thẳng tới căn hộ cho anh. Không phải cô chê hai chiếc hộp này chiếm chỗ trong nhà mình, nhưng tối hôm đó biết được nơi ở mới của anh, lại vô tình công khai quan hệ với Dung Trí Hằng trước mặt anh, nên sớm trả lại đồ cho anh thì hơn. Còn anh sẽ bị tổn thương tới mức nào, cô muốn quan tâm cũng không thể.

Hôm sau cùng ăn trưa với Dung Trí Hằng xong cô tới kiểm tra việc trang trí tàu, Tiền Mẫn ra ngoài làm việc đi ngang đó, nói tiện đường lại rảnh nên tới xem sao.

Hạng Mĩ Cảnh mang đồ điểm tâm được mang tới dùng thử trước ra để tiếp đón Tiền Mẫn, hai người phụ nữ hàng ngày vốn bận rộn lúc này lại có cơ hội ngồi trên du thuyền tắm nắng và trò chuyện.

Tiền Mẫn nói mười câu thì có tới tám, chín câu nhắc đến Trần Tân Dục, vừa bắt đầu đã kể mấy hôm trước anh ta đi uống rượu với bạn bị xuất huyết dạ dày, phải vào viện ba ngày, ngay cả tết Dương lịch cũng chưa được xuất viện, sức khỏe chưa hồi phục hoàn toàn đã phải lao vào làm việc, cứ như Hải Thành không có anh ta thì không hoạt động không bằng.

Hạng Mĩ Cảnh an ủi bạn: “Đàn ông say mê công việc còn hơn là say mê phụ nữ hay mấy trò nhăng nhit khác”.

Tiền Mẫn đáp: “Không phải tôi không ủng hộ công việc của anh ấy, chỉ hi vọng anh ấy biết yêu thương bản thân mình hơn. Dù sao ở tuổi này rồi, ra ngoài uống rượu với bạn say tới mức ấy, tôi chỉ không vui thôi. Anh ấy nói có những việc tôi không hiểu, có thể những chuyện giữa đàn ông với đàn ông tôi không thể hiểu được, nhưng nghĩ lại, anh ấy làm vậy cũng không ổn, ngộ nhờ bị người ta biết, lại tưởng anh ấy chân trong chân ngoài”.

47. Chương 47

Hạng Mĩ Cảnh nhất thời không hiểu mấy câu của Tiền Mẫn rốt cuộc là có hàm ý gì, chỉ nói: “Anh ta đã làm tới chức này rồi, chắc chắn sẽ suy nghĩ chu đáo, cô đừng nghĩ linh tinh”.

Tiền Mẫn gật đầu, rồi lại khẽ thở dài: “Tôi đã xác định là anh ấy, sẽ không thay đổi nữa. Anh ấy muốn đi đường nào, tôi sẽ đi theo, dù con đường anh ấy chọn được hay mất, tôi cũng sẽ không bỏ anh ấy”.

Hạng Mĩ Cảnh lòng run lên, mặt biến sắc. Cô che giấu tâm trạng bằng cách cầm cốc trà lên uống, nói: “Cô yêu anh ta sâu nặng thế sao?”.

Tiền Mẫn nhìn cô đáp rất nhẹ: “Yêu đến biển cạn đá mòn, trời sập đất nứt thì không thể, nhưng trừ phi anh ấy vứt bỏ tôi, hoặc tôi làm liên lụy tới anh ấy, nếu không tôi chắc chắn sẽ thử kiên trì một lần, lâu dần sẽ thành mãi mãi”.

Hạng Mĩ Cảnh ngẩn ngơ nhìn Tiền Mẫn.

Tiền Mẫn nhìn cô cười, bổ sung: “Tình thân cũng có thể mãi mãi mà”.

Hạng Mĩ Cảnh cười gật đầu, nói: “Cuộc đời con người có hạn, mãi mãi thật ra cũng không được bao lâu”.

Tiền Mẫn chỉ ở lại khoảng nửa tiếng rồi quay về nấu cháo tình yêu với Trần Tân Dục.

Hạng Mĩ Cảnh ngồi một mình, hơn năm giờ thì nhận được tin nhắn của công ty chuyển phát nhanh, bưu kiện gửi cho Phương Tuân Kiệt sáng nay đã có người nhận. Cô đoán Phương Tuân Kiệt dặn quản gia kí nhận thay, không hiểu sau khi về nhìn thấy chỗ quần áo ấy anh có gọi điện cho cô không. Cô nghĩ anh

không phải người đàn ông có lòng tự tôn cao hơn cả trời, nhưng cô làm tới mức này, anh chắc sẽ không muốn liên lạc với cô nữa.

Biết rõ vậy là đúng, đối với cả hai đều tốt, chỉ có điều nhìn ánh đèn loang loáng trên mặt sông, khiến tầm nhìn trước mắt trở nên mơ hồ, lòng cô bỗng dậy lên cảm giác cô đơn thê thảm.

Party của Mông Giang Vũ chính thức bắt đầu vào bảy rưỡi, nhưng vì tổ chức trên thuyền, nên sau năm giờ đã có khách mời lục tục lên rồi.

Hạng Mĩ Cảnh là người tổ chức, đồng thời cũng đảm nhận nhiệm vụ đón khách. Mỗi lần có khách đến, cô sẽ dặn người phục vụ đưa đến phòng đã bố trí sẵn để nghỉ ngơi.

Lâm Khải Sương đến khá sớm, vốn định cùng đứng đón khách với Hạng Mĩ Cảnh, nhưng sau khi nghĩ lại thấy không nên tỏ ra quá gần gũi thân thiết với cô trước mặt mọi người thì tốt hơn.

Hạng Mĩ Cảnh hiểu ý anh, cố tình nhướn mày nói: “Em thấy hai người chắc là ở cùng một nước”.

Lâm Khải Sương mặc dù gật đầu, nhưng vẫn nói: “Cho dù sống ở cùng một nước cũng có sự phân chia lãnh thổ, đặc biệt là phải có những giới hạn rõ ràng”.

Hạng Mĩ Cảnh khê cười.

Lâm Khải Sương cũng hạ giọng hỏi cô: “Em giải thích với anh ta thế nào về quá khứ của chúng ta? Phải nói qua với anh, ngộ nhỡ gặp tình huống đặc biệt, những lời chúng ta không thể mâu thuẫn quá”.

Hạng Mĩ Cảnh vờ tỏ vẻ kinh ngạc nhìn anh, rồi đùa: “Em tưởng anh sớm đã nói với anh ấy rồi”.

Lâm Khải Sương lắc đầu: “Anh cũng muốn cho anh ta biết sự thật, nhưng chuyện này khó nói, anh ta không chủ động hỏi, nhưng trong lòng anh ta chắc chắn đang nghĩ rất nhiều. Cá nhân anh thấy không nên để anh ta đoán đông đoán tây, đương nhiên, anh tôn trọng ý kiến của em hơn”.

Hạng Mĩ Cảnh đoán: “Anh ấy bận lắm, chắc không có thời gian đoán mò đâu”.

Lâm Khải Sương đưa ra giả thuyết: “Đổi lại là em, em cũng rất bận, nhưng bận xong, trong lúc rảnh rỗi em có ngồi nghĩ vãn vơ về chuyện của anh ta và Phùng Nghệ Nhân trước kia không?”.

Hạng Mĩ Cảnh rõ ràng thoáng ngẩn ngơ ra trước câu hỏi đó của anh, ngay sau đó cô trả lời rất thẳng thắn: “Không”. Cô không ép mình phải né tránh việc Dung Trí Hằng đã từng kết hôn, trên thực tế, từ khi mới vào Bảo Nhã, biết người thừa kế tập đoàn là Dung Trí Hằng, cô đã biết rõ anh có một người vợ có thể nâng khăn sửa túi cho anh như trong truyền thuyết. Dù sức khỏe Phùng Nghệ Nhân yếu, hơn nữa chị ta đã mất rồi, nhưng việc anh tôn trọng và yêu thương bảo vệ Phùng Nghệ Nhân thì ai cũng biết.

Thậm chí cô còn ngưỡng mộ Phùng Nghệ Nhân, không phải ngưỡng mộ vàng hào quang của chức danh Dung phu nhân mà chị ta mang, mà ngưỡng mộ chị ta có được một người chồng thương yêu quan tâm tới mình.

Giờ người chồng mà cô từng cho rằng hết lòng thương yêu chăm sóc vợ kia không những đã bước ra được khỏi cái bóng của sự đau buồn, mà còn ở vị trí cao vời vợi, đứng trước mặt cô, vậy mà cô chưa từng nghĩ đến việc tìm hiểu thế giới trong quá khứ của anh sao?

Đột nhiên cô có cảm giác thực ra mình không hiểu anh, mỗi lần nói chuyện điện thoại rất ít khi anh đề cập tới quá khứ của cô, và cũng ít khi nói tới quá khứ của anh, là vì họ đều thận trọng muốn tách biệt hiện tại và quá khứ của nhau ra ư? Hay là vì “quá khứ” đó đối với anh chẳng có ý nghĩa đặc biệt, nên anh chỉ muốn ngẩng cao đầu nhìn về phía trước thôi?

Bất luận thế nào, sau lời nhắc nhở của Lâm Khải Sương, Hạng Mĩ Cảnh bắt đầu không khống chế được đại não của mình, cô nghĩ lại những việc liên quan tới Phùng Nghệ Nhân mà cô biết. Nỗ lực đào bới kí ức một lượt, rồi lại kĩ càng soát lại lượt thứ hai, cô bắt lực khi nhận ra, ngoài việc đại khái biết về gia thế và tình trạng sức khỏe của Phùng Nghệ Nhân, chỉ có ba chuyện liên quan tới Phùng Nghệ Nhân khiến cô có ấn tượng.

Một là trong bữa tiệc mừng ngày thành lập của tập đoàn khi Dung Trí Hằng vừa được điều về Thượng Hải, trên cánh tay Phùng Nghệ Nhân quấn chiếc khăn mà Dung Trí Hằng mượn của cô, khi ấy cô không nghĩ ra

nguyên nhân, nhưng giờ cô đoán, có lẽ cơ thể Phùng Nghệ Nhân không chịu được va đập, bất cẩn để lại vết thâm tím trên cánh tay, nên mới cần một vật để che đi.

Thứ hai là lúc tối hôm chọn rượu, cô đang háo hức chờ Phương Tuấn Kiệt về, kết quả được người phục vụ ở hầm rượu cho biết, vị khách thần bí tặng cô chai rượu vang trắng chính là Dung Trí Hằng, người đã bao cả hầm rượu để tổ chức sinh nhật cho Phùng Nghệ Nhân.

Việc cuối cùng là trước khi chuyện của cô với Lâm Khải Sương bị Phùng Vũ Phi bóc mẽ, Lâm Khải Sương vô tình nói đến chuyện Dung gia có mua một hòn đảo nhỏ gần núi Đan Hương, và hòn đảo đó được đặt tên là Yan theo tên tiếng Anh của Phùng Nghệ Nhân.

Ba chuyện đó tổng hợp lại, điểm chung duy nhất là Phùng Nghệ Nhân đã thành công trong vai trò tam thiếu phu nhân, không những được Dung Trí Hằng yêu thương bảo vệ, mà trưởng bối Dung gia chắc chắn yêu quý chị ta. Thậm chí Dung Trí Hằng có yêu Phùng Nghệ Nhân hay không, cô thấy mình không thể nào biết được, và không thể đi hỏi thẳng anh ta, mà đáp án cũng chẳng quan trọng, ngược lại cô không hề nghĩ tới việc mình sẽ trở thành Dung phu nhân.

Lúc nghĩ linh tinh thời gian trôi qua khá nhanh.

Hơn sáu giờ Mông Giang Vũ đích thân ra đón khách, mới đứng được hai phút, Dung Trí Hằng và Dung Ngọc Lan, Từ Hi Lê cùng đến.

Gặp nhau hồ hởi chào hỏi một hồi, sau đó Mông Giang Vũ rất hiểu ý để Hạng Mĩ Cảnh đưa ba người họ lên thuyền.

Từ Hi Lê và Dung Ngọc Lan mới trở về từ Ma Cao ngày hôm qua, chưa biết chuyện, Dung Trí Hằng cũng không đặc biệt cho biết quan hệ giữa anh và Hạng Mĩ Cảnh, nên khi Dung Trí Hằng tự nhiên giúp Hạng Mĩ Cảnh bẻ lại cổ áo phía sau, không chỉ Từ Hi Lê và Dung Ngọc Lan sửng sốt, mà ngay Hạng Mĩ Cảnh đi phía trước cũng giật mình, theo phản xạ quay đầu lại.

Dung Trí Hằng rất bình thản. Anh phớt lờ biểu hiện của Từ Hi Lê và Dung Ngọc Lan, chỉ nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Cổ áo chưa bẻ hết”.

Vì đang mặt đối mặt, Hạng Mĩ Cảnh không thể không để ý tới ánh mắt của Từ Hi Lê và Dung Ngọc Lan. Cả khuôn mặt cô đỏ bừng, nhưng không thể giải thích ngay, đứng thế này sẽ bị khách khứa chú ý, cô đành nói nhanh với Dung Trí Hằng hai từ “cảm ơn”, sau đó tiếp tục đi trước dẫn đường.

Tâm trạng Dung Trí Hằng khá tốt, lại cảm thấy không khí thế này rất thú vị, vừa đi theo sau cô, vừa hỏi: “Anh ở phòng nào?”.

Cô không dám quay đầu lại, chỉ nói: “Phòng đôi, bên cạnh phòng Fiona”.

Anh lại hỏi: “Còn Orchid và Sisley?”.

Cô nói: “Đều là phòng đơn”.

Anh hỏi tiếp: “Còn em?”.

Cô đã đưa họ về tới phòng từng người, không trả lời câu hỏi của anh ngay, mà chia phòng cho Dung Ngọc Lan cùng Từ Hi Lê lúc này đang lâm vào trạng thái vô cùng kinh ngạc cùng những suy nghĩ phức tạp, sau đó cô dẫn Dung Trí Hằng tiếp tục đi về phía trước trước nụ cười vui mừng lẫn mờ ám của họ.

Dung Trí Hằng không vội, đợi cô đưa vào phòng đảo mắt nhìn xung quanh, về cơ bản là hài lòng, sau đó mới nhìn cô.

Cô cố gắng trấn tĩnh trả lời câu hỏi vừa rồi của anh: “Em ở phòng dành cho nhân viên”.

Anh gật đầu, đoán: “Phòng cho ba hay bốn người? Điều kiện chắc không thể bằng ở đây?”.

Cô giật mình vì câu nói đó của anh.

Anh đoán cô sẽ có phản ứng ấy, bật cười: “Ý của anh là em có thể ở cùng Sisley. Anh thấy chiếc giường của nó rất to, mà nhất định nó thích có người ở cùng để trò chuyện”.

Cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn nói: “Làm vậy sẽ ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi của Từ tiểu thư”.

Anh tiếp tục đoán: “Không đâu”.

Cô lại một lần nữa phải thoả hiệp, nói thẳng: “Em và Từ tiểu thư chưa thân thiết tới mức có thể ngủ cùng giường”.

Anh kiên trì: “Sẽ thân tới mức ấy thôi, tối nay em làm quen đi, sau đó nghiêm túc bổ sung: ”Hoặc em có thể lựa chọn ngủ ở đây”.

Cô không nghĩ nhiều nữa, lập tức nói: “Em vẫn nên thử thích ứng với việc ngủ cùng Từ tiểu thư thì hơn”.

Anh lại cười cười, gọi cô tới sofa ngồi.

Cô đi về phía sofa, vừa nói: “Fiona ở bên ngoài, còn nhiều việc em phải làm”.

Anh giơ tay kéo cổ tay cô, bảo cô ngồi xuống, rồi ra hiệu cho cô ăn hoa quả tươi trên bàn.

Cô ăn tượng trưng hai quả anh đào.

Anh nói: “Thì ra em thích ăn quả này”.

Thực ra cô không có thời gian nói chuyện phiếm với anh, vừa đứng dậy vừa quay đầu nhìn anh cô tình nói: “Thực ra em thích ăn sầu riêng hơn”.

Anh lại rất sợ sầu riêng, vì vậy ngay lập tức bày ra vẻ mặt chán ghét nhìn cô.

Cô lại tỏ ra luyến tiếc nói: “Chỉ tiếc là hết mùa rồi, muốn ăn phải đợi vài tháng nữa mới có. Nếu không chỉ bày vài múi, khắp phòng hương thơm ngào ngạt”.

Anh nói với cô bằng giọng nghiêm túc tới buồn cười: “Anh ghét nhất là sầu riêng”.

Cô đã đi ra cửa được vài bước, cười đáp: “Em biết mà, vì vậy tới mùa sầu riêng, tốt nhất anh nên tránh xa em ra một chút”.

Hạng Mĩ Cảnh thấy mình ít nhiều đã lấy lại được chút điểm bị mất nhờ hai câu nói cuối, ai bảo anh thích làm cô phải bối rối trước mặt người khác chứ? Cho dù đối phương là người thông minh như Dung Ngọc Lan, ít nhất cũng nên báo trước một tiếng, giờ thì thành ra cấp dưới như cô lại mang tội giấu giếm không trình báo cấp trên. Còn Từ Hi Lê là một cô gái ngây thơ, chẳng nghĩ ngợi phức tạp gì nhiều, chỉ vui mừng coi Hạng Mĩ Cảnh như người nhà mình, đặc biệt nghe Dung Trí Hằng nói buổi tối cô phải cho Hạng Mĩ Cảnh mượn nửa chiếc giường để nghỉ ngơi.

Hạng Mĩ Cảnh lại chưa từng cảm thấy ghét Từ Hi Lê vì bất kì lí do nào, về điểm này chính cô cũng thấy lạ. Có lẽ trong lòng cô hiểu rõ, dù không có Từ Hi Lê cũng sẽ có Trương Tam, Lí Tứ gì đó chen vào mối quan hệ giữa cô và Phương Tuân Kiệm, nếu so sánh, cô thấy quý Từ Hi Lê hơn, ít nhất thì đây là một cô gái có tâm hồn lương thiện, cho người khác cảm giác ấm áp dễ chịu.

Trên thuyền có rất nhiều tiết mục, Mông Giang Vũ là chủ bữa tiệc rất biết cách khuấy động không khí, nhưng nếu bình tâm lại đứng bên cạnh làm người quan sát, sẽ thấy ngàn vạn bữa tiệc đều giống hệt nhau, vô cùng náo nhiệt, hát hát cười cười, nói nói đùa đùa, sau đó mọi ánh hào quang đều tàn lụi, sau sự vui đùa cuồng nhiệt là cảm giác cô đơn trống rỗng. Cuối cùng Mông Giang Vũ không màng gió lạnh trên sông thốc tới mà đứng ngay mũi thuyền chỉ xuống mặt nước đen ngòm, con thuyền đã được giấu kĩ bóng ráng rực, pháo hoa bắn thành hình trái tim, khiến mọi người vô cùng thích thú.

Hạng Mĩ Cảnh rất bận, nhưng lúc này cũng bị Dung Trí Hằng kéo tới đứng gần mình.

Xung quanh có rất nhiều người, không chật quá, nhưng cũng khó tránh khỏi cảm giác bức bối. Dung Trí Hằng để Hạng Mĩ Cảnh đứng ngay trước anh, hai tay đỡ đằng sau cô, sợ cô không cẩn thận ngã xuống nước.

Anh mắt cô lấp lánh, bắt giắc quay đầu lại nhìn anh.

Thấy cô quay lại, anh không suy nghĩ gì nhiều nhào người lên trước, hôn rất nhanh lên môi cô.

Trên thuyền bao nhiêu người như thế, mặc dù hầu hết bọn họ đều đang ngắm pháo hoa, nhưng cũng sẽ có người chú ý tới.

Cô giật mình, không biết là xấu hổ hay là gì, vội quay đầu đi không dám nhìn anh.

Anh đứng sau cô cười khẽ, tiếng cười đó bay theo gió, luồn lách vọng tới tai cô.

Không thể xuống thuyền, cũng chẳng thể lên bờ, phòng đã chuẩn bị xong, vì vậy những người muốn đi nghỉ sớm, hay muốn chơi thâu đêm cũng đều thoải mái.

Hạng Mĩ Cảnh đã nói sẽ ngủ cùng với Từ Hi Lê, nên giao lại việc cho Kiều Kiều, khoảng mười một giờ thì xách túi của mình sang tìm Từ Hi Lê.

Hạng Mĩ Cảnh vốn vẫn hơi ngại, nhưng Từ Hi Lê rất thoải mái, đợi cô tắm xong kéo cô lên giường nằm trò chuyện.

Đèn trong phòng đều đã tắt cả, chỉ còn lại đèn ngoài cửa sổ, ánh sáng yếu ớt, rất thích hợp cho việc tâm sự.

Cô tưởng Từ Hi Lê sẽ nhắc đến Phương Tuấn Kiệt, nhưng Từ Hi Lê lại cười hi hi nói: “Tôi thật vui vì người đó là cô”.

Cô hiểu ý Từ Hi Lê, nhưng đối với niềm vui này, cô thật sự không biết phải trả lời thế nào, không thể nói: “Tôi cũng vui vì người đó là mình” hoặc “Tôi không vui vì người đó là mình” được, đúng không? Vì vậy đành cười khan.

Từ Hi Lê nói tiếp: “Thực ra những người kia tôi đều không thích, anh ba cũng không thích, nếu không phải bà ngoại và cậu thích thì anh ấy nhất định sẽ chẳng thèm quan tâm tới họ”.

Cô lại một lần nữa thành công khi hiểu “những người kia” mà Từ Hi Lê nói là ai, lại đành cười khan để đáp lời.

Từ Hi Lê chẳng thấy có gì là bất thường, quay đầu hỏi cô: “Cô không muốn tìm hiểu gì về anh ấy sao? Chỉ cần là việc tôi biết, nhất định sẽ nói hết cho cô nghe”.

Cô “hả” một tiếng, rồi khéo léo từ chối: “Như thế không hay lắm”.

Từ Hi Lê không cho là vậy, giải thích: “Anh ấy ngoài công việc làm ăn ra, thường không có khiếu ăn nói, tôi đang giúp cô hiểu anh ấy, chẳng có gì là không hay cả, cô yên tâm mà hỏi đi.”

Cô vẫn cảm thấy không ổn, nói: “Tôi chẳng có gì đặc biệt muốn hỏi cả”.

Từ Hi Lê phớt lờ sự từ chối của cô, tự động nói: “Vậy kể chuyện hồi anh ấy còn đi học vậy”.

Cô bất lực, nhưng thấy Từ Hi Lê nghiêm túc như thế, cũng không tiện dă kích sự tích cực ấy, đành đồng ý tai lên nghe Từ hi Lê kể chuyện về Dung Trí Hằng.

Cuối cùng khó tránh khỏi phải nhắc đến Phùng Nghệ Nhân. Trong chuyện này Từ Hi Lê lại nói khá ngắn gọn: “Hôn sự do bà ngoại quyết định, anh ba không phản đối, trước khi kết hôn không may bị ngã ngựa, phải tĩnh dưỡng một thời gian dài. Về sau anh ấy đối với Yan rất tốt, có điều thực ra anh ấy đối với mọi người bên cạnh mình đều tốt, chỉ thỉnh thoảng hơi gia trưởng”.

Hạng Mĩ Cảnh không định thăm dò chuyện tình cảm giữa Dung Trí Hằng và Phùng Nghệ Nhân, nhưng Từ Hi Lê nhắc tới nên cô cũng hơi tò mò. Có điều Từ Hi Lê không chịu nói nhiều, nếu cô nhất định truy hỏi, thì sẽ khiến người ta nghĩ cô hẹp hòi.

Nói chuyện tới khoảng hơn một giờ sáng, Từ Hi Lê từ từ ngủ mất, cô vẫn tỉnh táo, bụng lại hơi đói. Sợ lần qua lần lại trên giường làm Từ Hi Lê tỉnh, cô lẳng lặng dậy, khoác áo rồi ra ngoài tìm đồ ăn.

Chỉ còn vài ba người đang ngồi uống rượu, nhưng không khí rất yên tĩnh.

Cô ăn nửa miếng bánh ga tô, vô tình phát hiện người ngồi uống rượu một mình ở chiếc bàn đầu thuyền là Lâm Khải Sương.

Cô thấy lạ, đi tới ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, cô hỏi: “Anh làm gì thế?”.

Lâm Khải Sương nghe giọng Hạng Mĩ Cảnh, vội gơ tay lên vuốt mặt, rồi như sợ nhìn thấy ánh sáng, không ngẩng lên nhìn cô, chỉ đáp: “Không ngủ được, ra uống ly rượu”.

Hạng Mĩ Cảnh nhìn những chai rượu trên bàn, cảm thấy có gì đó không ổn. Cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, nghiêm túc hỏi: “Là bạn thì đừng giấu em”.

Lâm Khải Sương do dự rất lâu, mãi mới chầm chậm nói như hết hơi: “Vừa rồi Sunny gọi điện cho anh, cậu ta mắc bệnh ung thư dạ dày, giai đoạn cuối rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh sốc nặng, mãi không nói được tiếng nào.

Lâm Khải Sương ngẩng đầu nhìn cô.

Cô phát hiện trên mặt anh có rất nhiều vết nước mắt, mắt cũng đang ươn ướt. Cô hỏi: “Anh có muốn đi berlin thăm cậu ấy không?”.

Anh lắc đầu một cách khó khăn, và nói cũng rất khó khăn: “Cậu ấy nói gọi điện cho anh để chào từ biệt, cậu ấy còn yêu cầu anh không được tới thăm. Vì cậu ấy bảo giờ mình trông rất khó coi, không muốn để lại kí ức quá xấu cho anh”.

Cô hỏi: “Và anh nghe lời, không đi”.

Anh không kìm được lại bật khóc, sợ mình không chịu đựng nổi, vội vàng uống ly rượu, muốn chất cồn ấy giúp huỷ hoại trái tim.

Cô cũng lặng lẽ khóc, khuyên: “Cậu ấy nhất định muốn gặp anh lần cuối”.

Anh lắc đầu nguầy nguậy, gục đầu khóc rầm rức, rồi nghẹn ngào nói: “Nhưng anh không dám đi, anh không dám đối diện với sự thật, anh không muốn cậu ấy chết, cho dù bọn anh không thể ở bên nhau, anh cũng không muốn cậu ấy chết. Là anh bỏ rơi cậu ấy trước, là anh có lỗi với cậu ấy, không dám gặp lại cậu ấy, không dám”.

Lòng cô buồn vô tận, lẩm bẩm: “Cậu ấy sẽ không trách anh, cậu ấy nhất định hiểu được nỗi khổ của anh”.

Anh lại bắt đầu khóc nức lên.

Cô vỗ vai anh, vừa khóc, vừa nghiêm túc nói: “Người thật sự yêu anh, sẽ không bao giờ trách anh, cũng không bao giờ hận anh, vì hận anh cũng đồng nghĩa với hận chính bản thân mình, hận mình tại sao lại yêu anh nhiều như thế. Chẳng phải anh đã từng nói, sống trên đời này, ngoài tình yêu ra, còn có rất nhiều thứ cần phải lựa chọn sao. Cậu ấy sẽ tha thứ cho lựa chọn của anh, chắc chắn cũng hi vọng cả hai có thể làm lại từ đầu. Cậu ấy nói rằng cậu ấy sắp chết, không phải muốn anh tự trách mình, cũng không phải muốn anh buồn, cậu ấy chỉ không muốn người khác sẽ nói cho anh biết tin này mà thôi. Có thể chuyện của các anh đã kết thúc, nhưng một mình anh vẫn có thể tiếp tục viết câu chuyện đó, tiếp tục kéo dài niềm vui đã từng trải qua đó”.

Ngồi cùng Lâm Khải Sương tới khoảng ba giờ, Hạng Mĩ Cảnh quay về phòng, do khóc quá nhiều dẫn tới bị ngạt mũi, rón rén đi vào giường, đành há miệng ra để thở. Nằm với tư thế như vậy thật khó để ngủ, lại sợ xoay nhiều quá sẽ đánh thức Từ Hi Lê đang ngủ say, vì vậy cô đành nằm mơ mơ màng màng khoảng ba tiếng đồng hồ rồi dậy.

Lúc này mọi người vẫn còn đang say giấc, chỉ có nhân viên trên thuyền, đầu bếp và phục vụ đang bận rộn làm việc của mình. Cô đi quanh một vòng, không thấy có gì sơ suất, chuẩn bị quay vào bếp tìm cái gì đó để ăn, thì Dung Trí Hằng gọi điện tìm.

Anh dậy sớm như vậy thật khiến cô bất ngờ, nhưng giọng anh nghe vẫn khá uể oải, có lẽ đang nằm trên giường, anh hỏi cô: “Bữa sáng có những món gì?”.

Cô vô thức nhìn xung quanh, thấy không có ai, vậy là bạo gan hỏi anh: “Anh không nghĩ giờ này em vẫn còn đang ngủ à?”.

Anh rất tự tin nói: “Không”.

Cô không thể giấu được anh, cứ kiên trì ngang ngạnh cũng không phải cách hay, bèn nhẹ nhàng đáp: “Ăn buffet, muốn ăn gì cũng có”.

Anh bắt đầu tỏ vẻ, vừa cười vừa nói: “Anh yêu cầu phục vụ tận phòng, món thì tùy em chọn”.

Cô vừa tránh sang một bên cho những nhân viên phục vụ ra vào bếp, vừa ngượng ngùng nghiêng người nhìn xuống mặt nước đang lấp lánh màu xanh qua ô cửa kính, một lúc sau mới đáp: “Bây giờ nhà bếp mới bắt đầu làm, giờ chỉ có bánh bao và nước hoa quả thôi”.

Anh chẳng bận tâm: “Vây cũng được”, sau đó bổ sung: “Đừng lấy có là em rất bận, lúc này chưa có mấy người dậy”.

Chút tâm tư đó của cô cũng không qua nổi mắt anh, suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Anh muốn uống nước dâu tây hay là ca cao”.

Tâm trạng anh khá vui: “Tuỳ em”.

Cuối cùng Hạng Mĩ Cảnh chọn nước dâu, ba loại bánh bao, rồi thêm một cốc cafe, một cốc nước cam vắt, một đĩa hoa quả đầy, còn yêu cầu nhà bếp làm thêm hai quả trứng gà.

Chuẩn bị khá lâu, Dung Trí Hằng không giục cô, nhưng có lẽ đang đợi, nên cô vừa gõ cửa, anh đã nhanh chóng ra mở.

Anh mặc một chiếc áo len cổ tròn màu sẫm không mỏng cũng không dày quá, có lẽ vừa tắm xong, ngoài mái tóc hơi ướt, khuôn mặt anh trông khá thoải mái sạch sẽ.

Không cô chưa từng ngắm nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy, nhưng có lẽ vì quá sớm, trời còn chưa sáng hẳn, trong phòng vẫn phải bật đèn mới nhìn được, và cô lại vào phòng anh trong lúc này, cảm giác giống như nửa đêm nửa hôm mò tới thăm anh vậy. Theo thói quen cô né tránh ánh mắt anh, khẽ nói một câu: “Chào buổi sáng”.

Anh giơ tay trái ra đón lấy khay trên tay cô, cười: “Hai người không trò chuyện suốt đêm đấy chứ? Sao nhìn uể oải mệt mỏi thế kia?”.

Cô không định kể cho anh nghe tối qua mình ngồi suốt đêm với Lâm Khải Sương, bèn cố ý ngáp một cái nói: “Mới sáng sớm đã bị sai bảo, làm sao tinh thần phấn chấn cho được”.

Anh nhướn mày, quay người chỉ vào chiếc giường đã được sắp xếp gọn gàng, nói: “Vào ngủ bù đi”.

Anh không giải thích nhiều: “Hiện tại anh vẫn là chính nhân quân tử, em có thể yên tâm mà nằm ngủ”.

Cô khóc không được cười chẳng xong trước lời nói thẳng thắn của anh, nhấn mạnh lần nữa: “Em thật sự đang làm việc đấy”.

Anh ra lệnh: “Phải biết lúc nào nên giao việc cho cấp dưới làm chứ”. Sau đó đưa tay phải vòng qua lưng ôm lấy vai cô, vừa kéo cô đi về sofa vừa nói: “Ít nhất cũng ngồi ăn sáng cùng anh đã”.

Cô nghe lời anh cùng ngồi ăn sáng, ăn xong anh yêu cầu cô ngồi nghỉ một lát.

Vốn tối qua cô ngủ không ngon giấc, ăn no rồi lại thấy buồn ngủ, khi anh quay đi thu dọn đồ đạc, cô nằm dựa vào sofa ngủ mất. Khi tỉnh dậy đã gần chín giờ, cô kinh ngạc hất chiếc khăn len trên người mình ra, nhảy bật dậy, trách hỏi anh: “Sao anh không đánh thức em dậy?”.

Anh cười đi tới trước mặt cô, nói: “Anh gọi hai lần, nhưng em bảo anh đừng làm ồn”.

Cô không tin lời anh, chau mày: “Không thể nào, chắc chắn anh gọi em”. Nói rồi vội vàng vàng đi ra ngoài.

Sau chuyện đó cô cho rằng lúc mình mới ngủ dậy có lẽ đầu óc vẫn còn đang trong trạng thái ngây ngốc.

Vào giờ đó, mà cô lại chẳng suy nghĩ gì giờ tay mở luôn cửa phòng Dung Trí Hằng ra, bước chân còn chưa kịp tiếp đất, đã có mấy người đang đi trên hành lang nhìn thấy cô. Sau đó con thuyền chưa kịp cập bến, đã có hai phần ba số hành khách bàn tán về quan hệ của cô và Dung Trí Hằng. Mấy hôm sau, khi cô đang ngồi ăn trưa với Âu Na và Tiền Mẫn, chỉ còn biết ngẩn người ra nghe hai người bọn họ kể về những lời bàn luận suy đoán từ đủ mọi nguồn tin đáng tin cậy lẫn không đáng tin cậy.

Âu Na khuyên cô: “Cậu đừng bận tâm về những lời khó nghe ấy. Cậu độc thân, Dung tiên sinh cũng đang độc thân, hai người độc thân hẹn hò, yêu đương là chuyện bình thường, tuyệt đối không tồn tại vấn đề về đạo đức ở đây”.

Tiền Mẫn kết luận: “Nói thẳng ra là bọn họ đồ kị, không cam tâm nhìn miếng bánh bị cậu nuốt mất”.

Trên thực tế, Hạng Mĩ Cảnh chẳng bận lòng về những lời đồn đại đó, nếu cô đã đồng ý bắt đầu với anh, thì cô cũng đã chuẩn bị cho phản ứng của mọi người, cô không sống nhờ vào phản ứng của những người ấy, nên không hề cảm thấy buồn bực hay mệt mỏi. Có điều, cô cũng nhân cơ hội này đưa ra yêu cầu với Dung Trí Hằng, dù thế nào cũng không chịu hăng ngày lên ăn trưa cùng anh, hành động cố gắng kín kẽ hết sức có thể.

Đa phần thời gian Dung Trí Hằng đều nghe lời cô, nhưng nếu buổi tối có bữa tiệc thích hợp, anh sẽ yêu cầu cô tham gia, còn ngấm ngấm chỉ thị cho Dung Ngọc Lan không được giao quá nhiều việc cho cô.

Ban đầu cô không nhận ra, sau thấy lượng công việc của mình mỗi ngày mỗi ít là vì yêu cầu của anh, vậy là cô gọi điện cho anh khi anh đang ở London và nói chuyện một tiếng đồng hồ.

Anh từ đầu tới cuối chối phắt việc mình đã chỉ thị cho Dung Ngọc Lan làm thế. Cô nói tới khô cả miệng, cuối cùng cũng hiểu ra rằng cô không thể thay đổi quyết định của anh trong chuyện này. Ngồi nghĩ kĩ lại, có lẽ trong rất nhiều chuyện, một khi anh đã quyết định, cô đều không có khả năng thay đổi. Thỉnh thoảng cô hay ngồi thần thờ vì những chuyện đó, nhưng khi bình tĩnh thì cảm thấy con đường họ đang đi vốn không phải là một con đường dài cần dùng cả đời để đi hết, chưa chắc đã gặp phải rất nhiều vấn đề mà anh cố chấp còn cô muốn thay đổi như cô nghĩ.

Gần hết tháng Một, Dung Trí Dật đột nhiên từ New York quay về, anh ta đã đổi một chiếc xe đua màu xanh chạy nhanh hơn, vô cùng huênh hoang đậu dưới toà nhà của tập đoàn Hoa Hạ, không hề báo trước, mà nhất định đòi mời Hạng Mĩ Cảnh cùng đi ăn tối.

Hạng Mĩ Cảnh mắng anh ta trong điện thoại, cười bảo rõ ràng anh ta muốn ám hại cô, anh ta khê thở dài rồi phê bình: “Xem ra cô rất sợ Victor nhỉ”.

Cô cũng thừa nhận: “Tôi rất sợ anh ấy”.

Dung Trí Dật biết cô đang đùa, bèn nói: “Vậy tối nay tôi có thể yên tâm rồi, vì tôi đã báo cáo với anh ấy”.

Cô cố tình hỏi: “Anh ấy đồng ý ư?”.

Anh ta hỏi ngược lại cô: “Nếu anh ấy không đồng ý, thì cô không đi ăn cơm cùng tôi nữa chắc? Không tới nỗi hạn chế cuộc sống của cô như vậy chứ?”.

Cô phá lên cười. Ngoài những lúc yêu cầu cô đi tham gia một vài bữa ăn mang tính xã giao ra, Dung Trí Hằng không can thiệp nhiều vào cuộc sống của cô.

Mặc dù anh bận, thường xuyên đi công tác, thời gian đi hơn một tuần là bình thường, song anh gọi điện cho cô rất nhiều, chỉ có điều hai người gặp mặt ít tới đáng thương.

Mới hai hôm trước Âu Na tò mò hỏi quan hệ giữa cô và anh đã phát triển tới bước nào rồi, cô cho rằng câu hỏi đó rất khó trả lời. Một là quá riêng tư, đặc biệt đối phương lại là Dung Trí Hằng, dù nói thật hay nói dối cũng đều không thoả đáng. Hai là quan hệ giữa họ thật sự không tiến triển tới bước quá thân mật. Cô đoán có lẽ anh đang chờ cô phát tín hiệu, bởi vì anh luôn lịch sự và cư xử rất đường hoàng, rõ ràng anh không ép cô, nhưng ngay bản thân cô còn không biết quan hệ giữa họ phải phát triển thế nào. Mỗi người trong mỗi thời kì đều có một mục tiêu xác định và sẽ không thay đổi, cô sống khá cứng nhắc, không biết phải làm gì, nhưng lại rất rõ không nên làm gì.

Buổi tối họ ăn món Pháp.

Trong nhà hàng đều là những cặp tình nhân trẻ, họ cúi đầu trò chuyện, những tiếng thì thầm to nhỏ thậm chí còn không lớn tiếng bằng tiếng dao đĩa thỉnh thoảng chạm vào nhau.

Vừa rồi Dung Trí Dật còn mãi tập trung điều khiển xe trên con đường tắc cứng, tới tận lúc này mới có thể bình tĩnh ngồi ngắm Hạng Mĩ Cảnh một lúc. Giấy dán tường in hoa màu đỏ rực của nhà hàng cộng với ánh đèn sáng lung linh khiến không gian thật ấm áp, thứ ánh sáng cộng hưởng đó khiến khuôn mặt còn chưa bị mái tóc mai che hết của cô nhìn vô cùng tinh khiết.

48. Chương 48

Hạng Mĩ Cảnh cúi đầu lật xem menu né tránh ánh mắt của Dung Trí Dật, cố tình điềm đàm cười hỏi anh ta: “Xem mặt thế nào?”.

Anh ta thu ánh mắt lại, cũng tiện tay lật menu, thản nhiên nói: “Victor không kể cho cô nghe a?”.

Cô cười, thẳng thắn đáp: “Anh ấy gần như không nhắc đến anh”.

Dung Trí Dật phớt lờ ý của cô, mà nghiêm túc nói: “Anh ấy có nói chuyện với tôi hai lần, rất dài, suýt nữa đã tẩy não tôi rồi. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy anh ấy là người có quá nhiều người và chuyện phải cân nhắc đắn đo, cũng không thể chọc giận anh ấy được, không thể để chạm tới giới hạn chịu đựng cuối cùng của anh ấy. Một khi anh ấy đã hạ quyết tâm trả thù, thì ra tay chỉ có: nhanh, chuẩn, tàn nhẫn, gần như không cho đối phương có cơ hội sống. Cô ở bên anh ấy, quá khổ rồi”.

Cô nghe Dung Trí Dật nói vậy, lòng có chút bất an, song vẫn thả lỏng tâm trạng, cười: “Sống ngày nào biết ngày ấy, không chừng ngày mai anh ấy đá phắt tôi cũng nên, hà tất nghĩ xa thế làm gì?”.

“Bị đá như thế, cô không thấy bị tổn thương à?”.

Cô cũng gật gù: “Nếu bị đá, chắc chắn sẽ bị người ta cười cho thối mũi, nghĩ cũng thấy tổn thương thật”.

Anh ta nhướn mày nhìn cô: “Nghe như cô chẳng yêu gì anh ấy vậy?”.

Cô trêu: “Yêu người khác mệt lắm, tôi đứng nguyên tại chỗ để người khác yêu không tốt hơn sao?”.

Anh ta nhắc nhở cô: “Dung Trí Hằng tuyệt đối không phải người có quan điểm: Yêu nhưng không cần báo đáp đâu”.

Cô không lật menu nữa, mà nghiêm túc nhìn Dung Trí Dật: “Tôi đang nỗ lực đi về phía trước, về việc anh ấy có thể đợi tôi đi tới điểm mà anh ấy yêu cầu hay không, thì phải chờ xem tính nhẫn nại của anh ấy”.

Đầu tiên, Dung Trí Dật yên lặng nhìn cô, sau đó cười rất thoải mái: “Thì ra cô lại là cao thủ trong thế giới tình yêu, cũng biết cách giữ chặt trái tim người khác nhỉ”.

Cô thừa nhận ngay: “Vì vậy anh có vấn đề gì trong tình cảm thì có thể tâm sự với tôi, tôi biết nhất định sẽ nói, mà đã nói là nói rất thẳng”.

Dung Trí Dật thấy thú vị, chau mày đáp: “Thật không hiểu khi hai người ở bên nhau thì thế nào. Anh ấy nhất định sẽ giống như quốc vương ở tít trên cao, động tí là lại ra chỉ thị cho cô, cũng chẳng bao giờ hỏi ý kiến cô mà tự động quyết định mọi việc, có lẽ chưa từng cầm tay cô đâu nhỉ? Trước kia tôi chẳng thấy anh ấy cầm tay Yan bao giờ, cùng lắm là chỉ đỡ chị ta thôi. Hai người đã đi dạo bao giờ chưa? Anh ấy có phải có thói quen đi trước cô một vài bước không?”.

Đa phần những suy đoán của Dung Trí Dật đều sai bét, nhưng cô không tiện đính chính, đành kháng nghị: “Ở công ty ngày nào tôi cũng bị người ta truy hỏi mấy chuyện này, anh thôi đi, đừng giày vò lỗ tai tôi nữa”.

Anh ta rất thích bộ dáng bất lực không lo không nghĩ đó của cô, vui vẻ gật đầu.

Vậy là cô lại chuyển đề tài về câu hỏi đầu tiên của mình, tiếp tục truy vấn: “Rốt cuộc lần xem mặt của anh có thành công hay không?”.

Anh ta quả quyết phủ nhận: “Đương nhiên không”.

Dung Trí Dật nói mình xem mặt không thành công nhưng buổi tối khi nói chuyện với Dung Trí Hằng, anh lại đưa ra một đáp án hoàn toàn ngược lại.

“Chính chú ấy cũng nói chỉ tới để điếm danh, kết quả không cẩn thận thế nào mà khiến cô con gái nhỏ của Nguyễn gia mê như điên đảo, người nhà khuyên thế nào cũng không được, nhất định đòi chú ấy cho bằng được. Anh nghe nói chú ấy đột nhiên quay về Thượng Hải là trốn Nguyễn Vĩnh Nhi”.

Cô nhớ ra vài chuyện, nhân cơ hội này hỏi anh: “Trước kia chẳng phải anh ấy đi đua xe sao, đua xe cũng có rất nhiều tiền thưởng, tại sao giờ không đua nữa? Vì gia đình phản đối à?”

Dung Trí Hằng trầm mặc hồi lâu, sau đó đáp: “Đua xe quá nguy hiểm”.

Dung Trí Hằng trả lời câu hỏi của cô đơn giản như vậy đó, cô thấy mình không cần thiết phải truy hỏi ngọn ngành nữa.

Hôm đó họ nói chuyện có đề cập tới Nguyễn Vĩnh Nhi, cô không ngờ ngay ngày hôm sau lại gặp người thật ở công ty. Vì vậy khi Dung Ngọc Lan dẫn một cô bé mặt tròn tròn, mắt tròn tròn, thân hình bốc lửa tới gặp cô, cô còn tưởng đây là một vị khách hàng không biết điều mà Dung Ngọc Lan muốn cô tiếp quản.

Có điều giọng nói của cô bé này rất kiên quyết, mức độ sôi nổi hiếu động thì chẳng thua Dung Trí Dật là mấy. Sau khi Dung Ngọc Lan giới thiệu đơn giản về cô bé cho Hạng Mĩ Cảnh xong, cô bé lập tức toét miệng cười để lộ hàm răng trắng tinh, nói bằng giọng Đài Loan đặc sệt: “Hi, Theresa, em biết quan hệ giữa chị và Joe khá tốt, vì vậy chị nhất định phải giúp em theo đuổi được anh ấy”.

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy Nguyễn Vĩnh Nhi rất có nghị lực, từ khi Dung Ngọc Lan giao cô bé cho cô, cô gần như không được rảnh một chút nào, nếu không phải là đang hỏi cô chuyện gì đó thì cũng là đang nghĩ ra điều cần hỏi, còn có vấn đề mà vô bé hỏi thì có ngắn có dài, thô có tinh tế có, không có quy luật nhất định và lặp lại rất nhiều lần.

Hạng Mĩ Cảnh đem tất cả những gì mình biết, mình nghe, mình đoán được về Dung Trí Dật, tóm lại tất cả những chuyện liên quan tới Dung Trí Dật còn trong đầu đều mang ra kể hết cho Nguyễn Vĩnh Nhi biết. Cô có cảm giác nếu cứ tiếp tục thế này, Nguyễn Vĩnh Nhi chưa tán đổ được Dung Trí Dật thì cô đã tử vì nghĩa do phải chịu đựng quá trình thẩm vấn khắc nghiệt. Cuối cùng cô không chịu được nữa gọi điện cho Dung Trí Dật, cầu xin anh ta rũ lòng từ bi đón Nguyễn Vĩnh Nhi từ tầng mười chín về văn phòng mình, cứu cô thoát khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng này.

Dung Trí Dật rất vụng về khi giả vờ tín hiệu di động không tốt: “Hả? Cô nói gì? Ài chà, tôi đang ở ngoài công trường, không nghe rõ. A lô? Hello? Tín hiệu kém quá”. Sau đó tắt luôn máy.

Hạng Mĩ Cảnh nghe từ “tít” một tiếng, rồi gọi lại thì thấy đã tắt máy. Không nhờ vả gì được Dung Trí Dật, cô đành bắt đầu quay sang gợi ý cho Nguyễn Vĩnh Nhi, cười hi hi hỏi: “Cô không đi tìm Joe à?”.

Nguyễn Vĩnh Nhi rất thật thà lắc đầu, sau đó lại thật thà nói: “Anh hai của em nói phải cho đàn ông một không gian tự do, giờ nhiệm vụ chủ yếu của em là tìm hiểu về anh ấy một cách toàn diện và đầy đủ”.

Hạng Mĩ Cảnh tiếp tục khuyên: “Cả ngày không gặp anh ta, cô không nhớ à? Không muốn tới bên anh ta sao?”.

Nguyễn Vĩnh Nhi ngẩng đầu lên ngáp ngừng, rồi đáp: “Buổi tối em ngủ ở phòng bên cạnh, nếu muốn ở bên anh ấy, trèo ban công sang là ok mà”. Nói xong lại thở dài. “Nếu không phải anh hai em nói trèo tường trộm hương không phải việc một cô bé nên làm, thì có lẽ em đã có anh ấy từ lâu rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh không ngờ cô bé lại có tư tưởng cởi mở như thế, tốt bụng nhắc nhở: “Chắc cô cũng biết số bạn gái cũ của anh ta phải hơn hai tá chứ?”.

Nguyễn Vĩnh Nhi chẳng bận tâm, gật đầu: “Anh hai em nói rồi, mỗi kẻ phong lưu trong tình trường đều có một trái tim thuần khiết chờ được giải cứu”.

Hạng Mĩ Cảnh đoán: “Anh hai cô có lẽ là người duy nhất trong gia đình ủng hộ cô theo đuổi kẻ phong lưu tình trường Dung Trí Dật nhỉ?”.

Nguyễn Vĩnh Nhi vừa kinh ngạc vừa gật đầu, hỏi: “Sao chị biết?”.

Hạng Mĩ Cảnh không trả lời mà bảo: “Buổi tối tôi hẹn bạn ăn cơm, Orchid không có đây, tôi nhờ người đón cô về sơn trang nhé? Hay cô có kế hoạch khác?”.

Nguyễn Vĩnh Nhi không khách khí ôm cánh tay Hạng Mĩ Cảnh, cười hi hi: “Kế hoạch của em là đi theo chị”.

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy bộ dạng này thật giống một con mèo nhỏ đáng yêu, đành cười chau mày đáp: “Nhưng đưa cô đi cùng không tiện lắm”

Nguyễn Vĩnh Nhi mở to mắt nhìn cô: “Chị có hẹn với bạn trai à?”

Hạng Mĩ Cảnh lắc đầu, nói thật: “Em họ thôi”.

Nguyễn Vĩnh Nhi bật cười, nói: “Thế thì cùng đi đi, tôi bảo đảm sẽ không khiến hai người chán ghét”.

Hạng Mĩ Cảnh suy nghĩ, đáp: “Vậy để tôi hỏi qua nó đã”.

Diêu Bội Bội xưa nay không ngại trong việc kết giao bạn bè, huống hồ người trong giới anh cũng biết quan hệ giữa cô và Dung Trí Hằng, đối với Diêu Bội Bội mà nói, để người khác biết chuyện họ là chị em họ còn rất có lợi cho công việc của mình.

Họ tới Thế Kỉ 100 ăn buffet.

Hạng Mĩ Cảnh không lái xa, cùng Nguyễn Vĩnh Nhi đi bộ tới đại lộ Thế Kỉ.

Vào khách sạn Bách Duyệt, đi thang máy lên tầng chín mươi một, vẫn còn sớm, khách không đông, họ chọn vị trí ngồi gần cửa sổ. Đường Lục Gia Chuỷ dưới chân nhìn nhỏ như kiến, còn khung cảnh trước mặt lại vô cùng thoáng đạt.

Chuyện Nguyễn Vĩnh Nhi ở tại Dung Liên sơn trang lại kinh động đến Dung Trí Hằng, anh nghe Dung Ngọc Lan nói Nguyễn Vĩnh Nhi đi cùng Hạng Mĩ Cảnh thì gọi điện cho cô để tìm hiểu tình hình.

Hạng Mĩ Cảnh mượn cớ đi lấy đồ uống đứng dậy, đợi đi xa chỗ Nguyễn Vĩnh Nhi ngồi, cô mới nói với Dung Trí Hằng: “Em không chê trách Nguyễn tiểu thư điều gì, thậm chí cô ấy rất hoạt bát và thoải mái, trông lại xinh xắn đáng yêu, thân hình đúng kiểu Joe thích. Vấn đề là cô ấy cứ bám chặt em, hôm nay em chẳng làm được việc gì, hỏi em hết chuyện này tới chuyện khác, sắp hỏi đến anh rồi đấy. Em gọi điện cho Joe thò anh ta giả vờ là tín hiệu di động không tốt, mà cô bé lại không chịu đi theo Orchid, em sợ ngày mai cô ấy lại tới tìm em thì phiền. Lát nữa anh nói với Joe đi, bảo anh ta hãy nói chuyện với cô bé một lần, nể mặt con gái nhà người ta đã chủ động tới mức này rồi, thử qua lại một thời gian xem sao”.

Dung Trí Hằng cười hỏi cô: “Anh còn tưởng em chỉ cần hai ngón tay là đã xử lí xong cô bé chứ”.

Cô nhân cơ hội oán thán: “Sự kiện lớn không được giao, toàn làm những chuyện lật vật, khả năng của em ngày một thụt lùi, cứ tiếp tục thế này, những người trong tổ em sẽ bóng gió chỉ trích em thôi”.

Anh hoàn toàn không bận tâm tới lời oán thán đó của cô, cũng không chịu tha hiệp, mà hỏi: “Tối nay ăn ở đâu?”.

Mặc dù cô vẫn biết mình có ai oán nữa cũng bằng không, nhưng trong lòng khó tránh khỏi cảm giác thất vọng, ngược mắt lên thấy Diêu Bội Bội đang từ ngoài cửa đi vào. Cô ra hiệu cho Diêu Bội Bội về bàn ngồi, còn mình thì suy nghĩ một lát, sau đó nói với anh: “Ồ Thế Kỉ 100, cùng em họ”.

Cô còn tưởng anh nghe thấy hai từ “em họ” sẽ có động thái, bởi cô chưa từng nhắc tới em họ trước mặt anh, kết quả anh không bắt ngờ, mà chỉ cười: “Sắp ngồi trên mây mà ăn cơm rồi, em không sợ độ cao à?”.

Cô vô thức nghĩ chắc anh không nghe rõ người mà cô vừa nhắc đến, không biết lấy đâu ra dũng khí, cô lại nói: “Em hẹn em họ cùng đi ăn cơm, con bé làm ở bộ phận PR của tập đoàn Hải Thành, tên là Diêu Bội Bội”.

Cuối cùng anh cũng có phản ứng bình thường nhất, ngáp ngừng, rồi lại ngáp ngừng. Anh đang suy nghĩ xem trả lời cô thế nào cho hợp, hai năm trước vì Dung Trí Dật mà anh đã cho người điều tra về cô, khi đó anh đã biết cô còn một cô em họ đang đi học. Về sau chắc chắn cô không hề có ý định gì và cũng không có ý định gây tổn thương cho Dung Trí Dật, anh không còn quan tâm tới những người bên cạnh cô nữa. Cho tới khi Tần Tâm Nghiên xuất hiện, anh mới tìm hiểu và biết được Diêu Bội Bội đã tốt nghiệp đại học, hơn nữa cũng chọn nghề PR, chỉ có điều Diêu Bội Bội có dã tâm lớn hơn chị.

Anh không muốn để cô biết anh từng điều tra cô, mà gần như cô cũng không chủ động nhắc đến những chuyện ấy, vì vậy những chuyện liên quan đến Diêu Bội Bội cùng mọi ảnh hưởng do cá nhân Diêu Bội Bội gây ra, anh luôn không bận tâm. Anh có rất nhiều cách để xử lí, nhưng trước khi làm thế, anh muốn cô

phải thẳng thắn với mình trước. Có điều cô đột nhiên thẳng thắn vào lúc này, anh lại im lặng một lúc lâu, cuối cùng hỏi: “Cô ấy nổi tiếng lắm à? Anh có biết cô ấy không?”.

Cô ngẩn ra, sau đó lại nghĩ, quan hệ giữa Dung Trí Hằng và Phương Tử Bác không mặn chắt nhạt, anh không rảnh và cũng không có thói quen tò mò về cuộc sống riêng của người khác. Vì vậy việc anh không biết Diêu Bội Bội cũng là hợp tình hợp lý. Vì là cô đành bật cười giải thích: “Em còn tưởng trước đó anh đã từng tham dự vài sự kiện do tập đoàn Hải Thành tổ chức, sẽ dễ nhớ những cô gái xinh đẹp trẻ trung của bên họ chứ”.

Anh cũng bật cười theo: “Anh không có thói quen đi đâu cũng ngắm các cô gái trẻ”.

Cô nói: “Cũng phải, trong phạm vi tầm nhìn của anh nếu không phải là đàn ông thì đều là những nữ cường nhân có sự nghiệp thành công, không có chỗ cho các cô gái trẻ. Mỗi lần lãnh đạo cao cấp như bọn anh họp, nội dung chắc chắn rất nhạt nhẽo đơn điệu, hơn nữa còn đông người như thế, liệu anh có mắc chứng không thể nhớ được khuôn mặt của bất kì ai không?”.

Anh nói thẳng: “Lần sau họp để em làm thư kí đón khách cho anh, em sẽ được miễn phí quan sát toàn cảnh”.

Cô biết anh đang đùa, nên cũng đùa theo: “Nghe nói khi anh họp rất nghiêm khắc, phê bình từ người ngồi đầu tiên bên tay trái tới người ngồi cuối cùng bên tay phải”.

Anh khóc không được cười chẳng xong, hỏi cô: “Ai đặt điều vậy?”.

Cô biết Trình Học Chính đang đi công tác cùng anh, vì vậy hoàn toàn không do dự cung khai luôn: “Là Trình tiên sinh đấy, anh ấy nói cuộc họp cuối năm ngoái, anh đặc biệt tức giận, họp xong hôm sau càng giận, cả người như vừa ăn thuốc nổ vậy, suýt nữa thì anh ta không chống đỡ nổi”.

Anh ngẫm nghĩ lại lời cô nói rất nghiêm túc, rồi như nhớ ra nguyên nhân khiến mình đặc biệt không vui đó, ngập ngừng, thẳng thắn: “Đó là vì người phụ nữ không biết trời cao đất dày nào đó khiến anh bức tức”.

Cô “hả” một tiếng, còn định hỏi người phụ nữ ấy là ai, nhưng nhanh chóng nghĩ ra đó chính là mình. Không biết tại sao, rõ ràng không ở trước mặt anh, vậy mà cô vẫn thấy ngại, lắp bắp: “Em gái em đến rồi, không nói chuyện với anh nữa”.

Anh nhanh chóng nói: “Về thì gọi điện cho anh”.

Cô vâng dạ, sau đó quay về bàn ngồi.

Diêu Bội Bội và Nguyễn Vĩnh Nhi thuộc kiểu người khá thoải mái nên đã tự làm quen với nhau, tuổi cũng tương đương, căn bản không cần Hạng Mĩ Cảnh giới thiệu, đã trò chuyện rất vui vẻ.

Hạng Mĩ Cảnh cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, mặc cho hai cô gái nói đông nói tây, còn mình thì thanh thoi ngồi ăn.

Nhưng khi Nguyễn Vĩnh Nhi vừa đứng dậy đi lấy đồ ăn, Diêu Bội Bội cũng thở phào nhẹ nhõm, vô cùng không cam tâm nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Đều do cha mẹ sinh ra, vậy mà từ nhỏ cô ấy đã được sống trong nhà cao cửa rộng, ngồi xe đẹp, tùy ý đi khắp nơi trên thế giới, đồ trang sức cũng có thể tùy tiện mua, còn em muốn được nằm trên một chiếc giường vừa to vừa dễ chịu thì còn phải phục vụ đủ mọi ông to bà lớn, ông trời thật bất công”.

Hạng Mĩ Cảnh giơ tay lên vuốt mái tóc mai rủ xuống má Bội Bội: “Em muốn ngủ giường thế nào, chị mua cho em là được chứ gì”.

Diêu Bội Bội cười hi hi: “Em cũng muốn ngủ một chiếc giường to như ở Dung gia”.

Sắc mặt Hạng Mĩ Cảnh lập tức biến đổi, nhìn Bội Bội vô cùng nghiêm túc.

Diêu Bội Bội biết mình lỡ lời, vội vàng mềm mỏng đưa cốc nước ép thạch lựu tới trước mặt Hạng Mĩ Cảnh, nghiêm mặt nói: “Chị , em sai rồi, em không nên có ý đồ với người của Dung gia, càng không nên thêm muốn Dung Trí Hằng”.

Hạng Mĩ Cảnh trầm giọng, không đón cốc thạch lựu, mà nói: “Mặc dù chúng ta không phải là chị em ruột, nhưng lớn lên cùng nhau từ nhỏ, em nghĩ gì, chị không thể biết một trăm phần trăm, nhưng chị có thể đoán được một phần. Chị và Dung tiên sinh có quan hệ gì, bắt đầu thế nào, sau này sẽ thế nào, em đừng nghe người bên ngoài đồn đoán linh tinh”.

Diêu Bội Bội làm bộ nghiêm túc gật đầu, tự trào nói: “Em biết, chị không thêm muốn nhiều thứ như em, nên sẽ không vì vật chất mà tùy tiện ở bên ai đó”.

Hạng Mĩ Cảnh cup mắt, đón cốc nước, ngẩng đầu uống một nửa, không trả lời Diêu Bội Bội.

Diêu Bội Bội tưởng cô vẫn không vui, bèn nói: “Có lẽ em sẽ không thể ở bên Phương Tử Bác lâu nữa”.

Hạng Mĩ Cảnh ngẩng đầu lên.

Diêu Bội Bội tiếp: “Em phát hiện hình như anh ta có người tình lâu năm, không thể chấm dứt được. Đương nhiên, em không yêu anh ta, vì vậy kết thúc như thế cũng tốt”.

Hạng Mĩ Cảnh hỏi: “Muốn rời khỏi Hải Thành không?”.

Diêu Bội Bội không quan tâm, lắc đầu: “Cắt đứt quan hệ tiền bạc, nhưng công việc thì phải làm tiếp chứ”, còn nhấn mạnh: “Ngàn vạn lần chị đừng khuyên em đổi công việc, cho dù có đổi em cũng để em tự làm, không cần chị lo”.

Hạng Mĩ Cảnh vẫn không nở: “Chị...”.

Diêu Bội Bội vội ngăn cô lại: “Được rồi, không cần chị lo. Hằng ngày chị phải lo bao nhiêu việc như thế không mệt à?”.

Hạng Mĩ Cảnh cười, kéo tay Bội Bội, nói: “Thỉnh thoảng rất mệt, vì vậy em hãy tự chăm sóc bản thân cho tốt, để chị không cần phải lo lắng cho em”.

Diêu Bội Bội gật đầu. Định đứng dậy ra lấy đồ ăn, thì di động đổ chuông, nhìn người gọi đến rồi nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Chắc em phải đi trước”.

Diêu Bội Bội đi thêm vài bước mới nghe điện thoại, lúc quay lại nói với Hạng Mĩ Cảnh phải đi trước thật. Bên kia giục gấp quá, cô không đợi Nguyễn Vịnh Nhi quay lại, mà nhờ Hạng Mĩ Cảnh tạm biệt giúp mình. Diêu Bội Bội đi một lúc lâu, Nguyễn Vịnh Nhi mới mang tôm vừa nướng quay về.

Nguyễn Vịnh Nhi thấy Diêu Bội Bội đã đi, vậy là hỏi Hạng Mĩ Cảnh: “Sao cô ấy lại đi?”.

Hạng Mĩ Cảnh đáp: “Công ty có việc đột xuất phải xử lí, cô ấy nói nếu có cơ hội sẽ mời cô đi ăn cơm”.

Nguyễn Vịnh Nhi thở dài: “Đến ăn cơm cũng không được ăn cho tử tế, công ty thật bóc lột sức lao động của người khác”.

Hạng Mĩ Cảnh mím môi, cảm thán: “Những kẻ ra đời bằng bàn tay trắng đều không dễ dàng như thế”.

Ăn từ sáu giờ đến tám giờ, Hạng Mĩ Cảnh thấy bụng mình đã tròn căng.

Cô định gọi cho Dung Ngọc Lan, để xe của sơn trang tới đón Nguyễn Vịnh Nhi về, nhưng Nguyễn Vịnh Nhi không đồng ý, nói: “Tôi đã nhắn tin cho Dung Trí Dật, nói là tôi đợi anh ấy ở đây”.

Hạng Mĩ Cảnh kinh ngạc: “Anh ta nhận lời tới đón cô sao?”.

Nguyễn Vịnh Nhi nhún vai: “Còn chưa trả lời tin nhắn”.

Hạng Mĩ Cảnh khuyên: “Anh ta lại giả vờ chưa đọc tin nhắn đó rồi, cô khó mà đợi được anh ta, để tôi gọi Dung Ngọc Lan cho xe tới đón cô về”.

Nguyễn Vịnh Nhi lắc đầu: “Tôi đã nói là sẽ đợi rồi, nếu anh ấy đến mà không thấy tôi, chắc chắn sẽ cho rằng tôi gạt anh ấy”.

Hạng Mĩ Cảnh bắt lự: “Anh ta không tốt như cô nghĩ đâu”.

Nguyễn Vịnh Nhi nói: “Thế cũng không sao, nếu quá mười giờ mà anh ấy không đến tôi sẽ tự xuống khách sạn tầng dưới thuê phòng”.

Hạng Mĩ Cảnh đáp: “vậy tôi ở đây đợi cùng cô”.

Nguyễn Vĩnh Nhi lắc đầu: “Không được, không được. Nhờ anh ấy đến, kết quả thấy chị cũng ở đây, sẽ khiến anh ấy không tập trung vào một mình tôi. Ai da, chị về đi, tôi không đi lạc được đâu”.

Hai người kéo kéo đẩy đẩy, cuối cùng mỗi người nhường một tí. Hạng Mĩ Cảnh đồng ý để Nguyễn Vĩnh Nhi đợi Dung Trí Dật ở đây, nhưng phải lập tức thuê phòng trong khách sạn ngồi đợi, nếu Dung Trí Dật không đến thật, Nguyễn Vĩnh Nhi có thể ngủ luôn ở đó.

Cô cảm thấy Nguyễn Vĩnh Nhi theo đuổi Dung Trí Dật chẳng dễ dàng gì, lúc bước từ phòng Nguyễn Vĩnh Nhi ra, đứng trên hành lang gửi tin nhắn cho Dung Trí Dật, bảo anh ta nhất định phải đến đón Nguyễn Vĩnh Nhi về sơn trang.

Dung Trí Dật nhanh chóng trả lời: “Mặc kệ cô”, cô phì cười, rồi nhét di động lại vào túi, đi ra đợi thang máy.

Khách sạn bài trí rất yên tĩnh và cổ điển, cô còn tưởng thang máy từ tầng trên đi xuống chắc bên trong sẽ không có người, vậy mà khi cửa thang máy vừa mở ra, lại thấy Phương Tuân Kiệm đang đứng một mình trong đó.

Cô theo bản năng còn tưởng mình hoa mắt, nhắm mắt lại, lúc mở ra, thấy vẫn là Phương Tuân Kiệm.

Phương Tuân Kiệm nhìn rất mệt mỏi, nhưng lúc này tinh thần có vẻ khá hơn, nhanh chóng giơ tay ấn nút giữ cửa. Anh hỏi cô: “Không vào sao?”.

Lúc cô mới bước vào bên trong, rồi quay người lại đứng ngang hàng với anh.

Hơn một tháng đã trôi qua từ khi cô gặp anh ở nhà của Mông Giang Vũ. Cuối năm, cô gửi toàn bộ quần áo đồ dùng về biệt thự mới của anh, cô muốn bắt đầu cuộc sống mới, nghĩ anh chắc cũng đang sải bước tiến về phía trước trong ánh mặt trời rực rỡ.

Thang máy đi xuống, không hề có ai làm phiền họ.

Văn phòng của tập đoàn Trung Lợi châu Á Thái Bình Dương được đặt ở tầng sáu mươi bảy và sáu mươi tám của toà nhà này, Phương Tuân Kiệm xuất hiện trong khách sạn Bách Duyệt có thể do rất nhiều nguyên nhân, và amj cũng lên tiếng nói với cô trước: “Cậu hai mợ hai của anh từ San Francisco tới ở đây”.

Cô bèn đáp: “Em cũng vừa đưa bạn đến”.

Mỗi người một câu, tổng cộng được hai câu, sau đó lại im lặng.

Thang máy xuống đến tầng hai mươi, anh bảo: “Bưu kiện anh nhận được rồi, từ hôm đó bận suốt, nên quên không nhắn lại cho em”.

Cô “ừm” một tiếng, thăm dò hỏi: “Sau khi gửi đi em mới thấy mình thật bất cẩn, không biết có gây rắc rối gì cho anh không?”.

Anh lắc đầu: “Biệt thự không có người khác”.

Anh và Mông Giang Vũ ở trong một toà nhà có hai căn hộ và hai cầu thang riêng. Căn hộ của Mông Giang Vũ khoảng năm trăm mét vuông, vì vậy có mấy người giúp việc, nên không thấy trống trải, anh một mình ở căn nhà lớn như thế, cho dù mở hết điều hoà nóng lên, vẫn thấy không ấm chút nào.

Thang máy xuống tới tầng một, “ting” một tiếng cửa mở, cô giắt mình bừa bộn, ảo não phát hiện ra mình đang nghĩ tới chuyện không nên nghĩ.

Có lẽ vì trước kia hai người có quan hệ với nhau, nên rõ ràng là đứng cùng với Phương Tuân Kiệm trong một tình huống hết sức bình thường, cô cũng sợ bị người khác nhìn thấy rồi suy đoán, nhưng bây giờ có Dung Trí Hằng làm lá chắn, cô và Phương Tuân Kiệm cùng nhau đi ra cửa trong cảm giác khá thoải mái.

Anh đi một mình, cô cũng một mình, anh thấy cô không lái xe, bèn nói tiện đường đưa cô về.

Cô thấy trên sắc mặt trong ánh mắt anh không chút buồn bã, dường như làm vậy chỉ vì lịch sự. Cô vẫn luôn mong mình có thể làm được như anh lúc này, ít nhất trong tình huống này, cô muốn anh biết cô đã là người phụ nữ của Dung Trí Hằng, giữa họ không còn quan hệ gì nữa.

Cô thoải mái nhận lời, sau đó cảm ơn anh trước.

An vẫn lái chiếc Volvo, không khoe khoang như những người khác trong giới. Cô biết rõ anh không cố tình khiêm tốn, mà theo điều tra khả năng tuần hoàn không khí của chiếc xe này khá tốt, phù hợp với sở thích sạch sẽ của anh. Trên xe không treo bất cứ thứ gì rườm rà, cũng không có nước hoa, sạch sẽ ngăn nắp, nhìn như xe mới.

Cô muốn tìm một đề tài để nói chuyện cùng anh, tránh cho hai người rơi vào trạng thái bối rối, nhưng không biết nói thế nào.

kết quả vẫn là anh lên tiếng trước, hỏi cô: “Chuẩn bị đi đâu nghỉ Tết?”.

Cô bảo: “Về Tam Á”.

Anh hơi tò mò: “Không sang với mẹ sao?”.

Cô nói một tràng: “Giờ mẹ đã có gia đình riêng, em đột nhiên chen vào rất kì quặc, hơn nữa em ăn Tết một mình quen rồi. Đã hai năm rồi em không về Tam Á ăn Tết, nên quay về để hưởng chút ấm áp của gió biển cũng tốt”. Sau đó hỏi anh: “Còn anh? Về Los Angeles? Hay là New York?”.

“Còn chưa quyết định”. Sau đó khẽ cười một tiếng, anh nói: “Cũng có thể không đi đâu, ở lại công ty tăng ca”.

Cô nghe anh nói mà đau lòng, nhưng vẫn cười nói: “Làm nhân viên của anh thật xui xẻo”.

Anh bật cười: “Có mấy người đòi nhảy việc đấy”.

Cô rất nghiêm túc khuyên anh: “Con người không phải máy móc, cần được nghỉ ngơi định kì”.

Anh gật đầu: “Anh biết”. Lại hỏi cô: “Còn em? Gần đây có bạn không?”.

Cô nhún vai: “Rất rảnh”.

Anh nói: “vậy ngày nào em cũng ngủ được no mắt rồi còn gì”.

Cô cảm khái: “Trước kia không có thời gian để ngủ thì thấy được ngủ đầy mắt là một việc vô cùng sung sướng, giờ ngày nào cũng được ngủ, lại cảm thấy bận rộn một chút thì tốt hơn”.

“Trước kia em bận quá, làm nghề này khổ hơn anh nghĩ”.

Cô không muốn anh tự trách mình vì ngày trước chính anh đã nhờ Chương Du đưa cô vào nghề, cười bảo: “Thực ra cũng chẳng vất vả khổ sở gì, hơn nữa còn rất nhiều cơ hội rèn luyện”.

Cuối cùng anh cũng nghiêng đầu nhìn cô, sau đó nhanh chóng nhìn thẳng về phía trước. Anh ngập ngừng rất lâu, vì công việc bận rộn triền miên nên đầu óc vô cùng hỗn loạn, bỗng dưng gặp được cô, khiến trái tim anh nổi sóng. Nhưng anh hiểu rất rõ cô đang nghĩ gì, vì sự quyết liệt bất đắc dĩ của cô, anh không muốn gây thêm phiền phức cho cô nữa. Anh không biết chắc chắn Dung Trí Hằng có phải Mr Right của cô không, nhưng anh khẳng định anh không phải.

Phải một lúc thật lâu sau anh mới lại mở lời. Đều là những chuyện không quan trọng, nhưng mỗi câu cô nói, anh đều cố gắng ghi nhớ. Anh chưa bao giờ nghĩ mình lại tham lam sự tồn tại của cô tới vậy, anh cũng chỉ còn lại chút ít này mà thôi.

Về tới căn hộ của cô đã mười giờ.

Hạng Mĩ Cảnh xuống xe rồi cảm ơn Phương Tuân Kiệt lần nữa.

Anh nói không cần khách sáo. Sau đó lái xe rời đi trước anh mắt chăm chú của cô.

Cô cảm thấy kết thúc này thật viên mãn, nhưng lúc quay người lên nhà, cô lại loạng choạng không thể đứng vững, vậy là cầm di động ra gọi cho Dung Trí Hằng.

Giọng Dung Trí Hằng rất nhiệt tình, hỏi cô: “Sao về muộn thế?”.

Cô đáp: “Gặp một người bạn cũ, đi đường vòng, còn đường tắc nhất, nói chuyện một lúc”.

Anh dành cho cô chút không gian riêng tư, không hỏi người đó là ai, mà chỉ hỏi vu vơ: “Nói những gì thế?”.

Cô ngẫm nghĩ rồi đáp: “Hoài niệm quá khứ và nỗ lực vì tương lai tốt đẹp của cả hai”.

49. Chương 49

VÔ TÌNH CÓ ĐƯỢC TÌNH YÊU

Dùng nước mắt để chứng minh tình yêu

Mới thấu hiểu

Mới có đạo đức

Dùng tình yêu chân thành đổi lấy người yêu chân thành.

Hạng Mĩ Cảnh bị Nguyễn Vịnh Nhi quẩn lấy cả tuần, cuối cùng trước khi Dung Trí Hằng quay lại Thượng Hải cô cũng được giải thoát.

Người có cảm giác được giải thoát giống cô còn có Dung Trí Dật.

Anh ta nghênh ngang ngồi xuống chiếc ghế xoay màu cam đối diện với chiếc bàn dài trong văn phòng cô, vừa lắc đầu vừa cảm khái: “Cô nói xem, các cô bé con bây giờ tại sao lại khó dứt đến thế? Tôi đã nói tôi không có tình cảm với cô ta rồi, hơn nữa gia đình cô ta cũng không đồng ý, vậy mà cô ta vẫn vượt biển đuổi theo tôi tới tận đây, kết quả bị mấy bà cô sang bắt về San Francisco”.

Cô cúi đầu đọc tạp chí, không thèm để ý tới anh ta.

Vậy là anh ta cứ tự động nói một mình: “Tôi biết cô vì chuyện này mà có thành kiến với tôi, nhưng cũng không thể ép tôi chấp nhận cô ta được! Cô ta không giống những phụ nữ ngoài kia, hễ nói chuyện với cô ta thì phải nghiêm túc, mà nghiêm túc là sắp phải kết hôn rồi. Tôi sao có thể dễ dàng bị gia tộc trói buộc bởi sợi dây xích liên hôn đó chứ? Điều này đi ngược lại với phong cách thường xuyên làm ngược lại những gì người nhà yêu cầu của tôi”.

Cô vẫn không ngẩng đầu lên, có điều cũng ném ra một câu: “Vậy hôm đó anh về xem mặt ai?”.

Anh ta trợn mắt, đáp: “đấy là kẻ của tôi, nhằm ngồi vào chiếc ghế trong văn phòng Victor một cách thuận lợi, tôi không thể không về lấy lòng họ”. Rồi sợ cô không tin, còn bổ sung: “Những lúc đông người tôi tỏ ra mình là một chính nhân quân tử, nhưng khi chỉ còn lại hai người tôi bèn bộc lộ bản chất của mình. Ai ngờ cô ta lại thích kiểu như tôi. Nếu biết sớm, tôi nhất định sẽ cho cô ta thấy phiên bản khác của Victor khiến cô ta buồn nôn luôn”.

Cô liếc anh ta một cái, nói: “Thì ra anh có dã tâm”.

Anh ta thoải mái thừa nhận: “Để người khác lên nắm quyền thì thà tự mình ứng cử còn hơn. Huống hồ Victor ủng hộ tôi, tôi sẽ được tiếp tục sử dụng nguồn nhân lực hùng mạnh anh ấy đào tạo”.

Cô đặt tờ tạp chí trong tay xuống, nhìn anh ta hỏi: “Tôi có cần chúc mừng anh trước không?”.

Anh ta nhún vai hỏi cô: “Chỉ khoảng nửa năm nữa thôi là anh ấy quay về New York, hai người đã nói tới chuyện này chưa?”.

Cô nhanh chóng lắc đầu: “Vấn đề này quá uyên thâm”.

Anh ta gật đầu, vẻ mặt buồn hẫng, rầu rầu nói: “Cô sẽ không thích New York”.

Cô thấy giọng điệu cùng tinh thần anh ta có vẻ suy sụp, trầm ngâm một lát, rồi thử hỏi: “Tôi có được vinh hạnh nghe anh kể chuyện quá khứ của mình không?”.

Anh ta xua tay, rồi không dám nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt chăm chú nhìn cốc cafe trên bàn, nói: “Giờ tôi chỉ được coi là một nửa khốn nạn, nhưng trước kia thì tôi khốn nạn hoàn toàn. Quá khứ khốn nạn ấy đã bị cát bụi chôn vùi, giờ đào lên chẳng có thứ gì hay ho để xem. Cô sẽ không muốn nghe”.

Cô không chịu, suy đoán: “Quá khứ của mỗi kẻ khốn nạn nhất định sẽ có một, hai người phụ nữ. Tôi muốn nghe câu chuyện khốn nạn liên quan tới phụ nữ của anh”.

Anh ta nhìn cô, cup mắt, ngập ngừng hai phút, rồi lại ngược lên nhìn cô, dường như hạ quyết tâm, cuối cùng nghiêm túc nói: “Nếu trên thế giới này thật sự có thuật hoán đổi, tôi tình nguyện đổi tất cả mọi thứ mình có để cô ấy quay về. Nhưng cô ấy chết rồi, mà tôi sợ chết, vì vậy tôi không có cơ hội nói lời xin lỗi cô ấy dưới suối vàng, cũng không biết cô ấy có tha thứ cho tôi không”.

Cô từng nghe qua câu chuyện này, vốn tưởng nhiều năm đã trôi qua, Dung Trí Dật sẽ không còn nặng lòng nữa, nhưng chỉ mấy câu ngắn ngủi, giọng anh ta đã bắt đầu nghẹn ngào. Cô tự trách mình, vội vàng nói: “Nếu cô ấy yêu anh, nhất định sẽ tha thứ cho anh”.

Anh ta chậm rãi lắc đầu, nước mắt lăn dài xuống má. Anh ta nói: “Cô có tha thứ cho người đã cầm súng bắn thẳng vào tim mình không?”.

Cô ngẩn người, nhìn anh ta như không thể tin được.

Dung Trí Dật không bắt ngờ trước phản ứng của cô, cười khổ hai tiếng, vừa khóc vừa nói: “Chính tay tôi đã giết cô ấy. Bình thường khả năng bắn súng của tôi rất tệ, vậy mà hôm đó lại bắn chuẩn xác như thế, khiến cô ấy chẳng kịp nói gì. Nhưng tôi rất hiểu ánh mắt cuối cùng cô ấy nhìn tôi, cô ấy hận tôi tại sao không tin cô ấy. Tôi cũng hận mình tại sao lại bốc đồng như thế, căn bản không làm rõ mọi việc, tưởng cô ấy liên thủ với người đàn ông khác để hại mình. Thực ra tôi phải ngồi tù, nhưng bố tôi đã bỏ ra rất nhiều tiền, nên được toà án phán là phòng vệ chính đáng. Theresa, thực ra tôi là một tên khốn nạn”.

Cô luôn cho rằng trong rất nhiều trường hợp, khi anh ta gọi cô là “Theresa” giống như đang mượn cô để hoài niệm về người con gái tên Hứa Lương Thần có cùng tên tiếng Anh với cô, giống như lúc này, cảm giác đó cực kì mãnh liệt. Cô cảm thấy buồn, không chỉ vì Dung Trí Dật đã mất người anh ta yêu, mà vì người con gái tên Hứa Lương Thần cô chưa từng được gặp mặt kia.

Bất đắc dĩ phải chia tay người yêu khi vẫn sống dưới một bầu trời đã đủ đau khổ rồi, bị người yêu giết chết, trong thời khắc ngắn ngủi cáo biệt nhân thế ấy, sự đau khổ của Hứa Lương Thần chắc chắn nhiều hơn cô trăm ngàn lần.

Hạng Mĩ Cảnh buồn bực vì nhất thời kích động mà khơi dậy vết thương lòng của Dung Trí Dật. Buổi tối đi ăn cơm cùng Dung Trí Hằng vừa về Thượng Hải, cô nở một nụ cười buồn bã với anh.

Dung Trí Hằng không chấp nhận sự miễn cưỡng ấy, hỏi cô: “Anh đi công tác hơn nửa tháng, vừa về em đã mặt nặng mày nhẹ là sao. Ai làm em không vui à?”.

Cô ừ ừ: “Là em khiến Joe đau lòng”.

Anh buông dao đĩa xuống, nghiêm túc lắng nghe cô.

Cô mím môi, nói: “Hôm nay em tò mò, hỏi anh ấy về chuyện đau buồn cũ. Lần đầu tiên em thấy anh ấy khóc, trong văn phòng của em, nức nở khóc một tiếng đồng hồ. Vốn đang yên đang lành, về sau anh ấy cứ liên tục nói xin lỗi em, mong em tha thứ. Em nghĩ chắc anh ấy đau lòng quá, nên bắt đầu ăn nói lung tung, sợ tinh thần rơi vào tình trạng bất ổn, em định gọi Orchid, nhờ Orchid cử lái xe tới đón anh ấy về sơn trang. Kết quả anh ấy sống chết không chịu, nói mình không sao. Em đang nghĩ sao có thể không sao được! Sau đó ra khỏi văn phòng em, chưa đến hai mươi phút đã gọi điện nói mình về sơn trang rồi, bảo em đừng lo lắng. Trời ơi, làm em sợ chết mất, từ công ty về sơn trang, cho dù không tắc đường cũng phải đi mất hơn nửa tiếng đồng hồ, vậy mà hai mươi phút anh ấy đã về tới nơi. Cũng may không xảy ra chuyện gì, nếu không em sẽ hối hận tới chết”.

Anh càng nghe, vẻ mặt càng nghiêm túc, đợi cô nói xong, hỏi: “Chú ấy nói những gì?”.

Cô đáp: “Trí nhớ của anh ấy đặc biệt tốt, gần như nói hết mọi chuyện liên quan tới Hứa Lương Thần”.

Từ biểu hiện của cô anh đoán Dung Trí Dật chưa nói ra ẩn tình đáng sợ kia, vậy là thả lỏng tâm tư, nói: “Chú ấy đã phải kìm nén lâu rồi, có thể thổ lộ cùng em cũng tốt”.

Cô lại nói: “Không ngờ anh ấy lại yêu Hứa Lương Thần đến thế”.

Anh cũng kể: “Sau khi chuyện ấy xảy ra, nó suy sụp rất lâu. Về sau dần dần ổn định trở lại, nhưng cũng chỉ là bề ngoài thôi, mỗi năm đến tháng đó, nó lại có bộ dạng này, có lần suýt nhảy từ trên cầu Thanh Mã xuống biển. Thực ra những người biết chuyện này rất ít, ngay Orchid và Sisley cũng không biết đâu. Anh rất mong nó có thể bước ra khỏi quá khứ ám ảnh ấy, tình hình lúc đó, không chỉ là do nó quá kích động, mà còn có bối cảnh trưởng thành của Hứa Lương Thần và rất nhiều nhân tố khác cộng hưởng lại, không thể hoàn toàn trách nó”.

Cô gật đầu: “Không ai muốn xảy ra bi kịch như vậy, mong anh ấy có thể buông bỏ được quá khứ”.

Anh nhìn cô một lúc, sau đó nói: “Em có thể hiểu thì tốt”.

Cô chau mày hỏi: “Em hiểu?”.

Anh khéo léo chuyển đề tài: “Hai hôm nữa anh phải về New York, không có nhiều thời gian ở bên em, em phải hiểu cho anh”.

Cô đại khái đã quen với khẩu khí ra lệnh này của anh, nên đáp: “Em vô cùng hiểu mà”.

Anh “hả” một tiếng, rồi bật cười: “Nghe như em không hài lòng lắm”.

Cô giải thích: “Em thật sự không có ý đó”.

Anh đột nhiên hỏi: “Chúng ta đi xem phim nhé”.

Cô chau mày theo bản năng, sau đó hỏi: “Anh đang đùa phải không?”.

Anh nghiêm túc hỏi cô: “Anh nhìn giống đang đùa lắm sao?”.

Cô cũng không muốn vòng vo với anh, thành khẩn nói: “Hôm nay cuối tuần, người ở rạp chiếu phim rất đông”.

Anh không quan tâm, hỏi: “Em muốn xem phim gì?”.

Cô nhận ra anh đang nghiêm túc, vừa lấy di động ra vừa nói: “Nếu muốn đi xem phim thật, giờ em phải đặt vé. Xuất chiếu gần nhất chắc chắn hết vé rồi, xem xuất mười giờ được không? Anh xem phim tình cảm hay khoa học viễn tưởng? Phim hài chắc anh không thích phải không? Mong là còn phòng VIP, sẽ yên tĩnh hơn”.

Cô nói không ngừng, tay cũng trượt màn hình liên tục.

Anh cười khê, thấy cô nói xong mới vươn người túm lấy tay cô, hỏi: “Em mắc bệnh nghề nghiệp à?”.

Cô đột nhiên nóng bừng mặt, cũng không biết vì anh hỏi câu đó hay là vì hành động nắm tay của anh.

Cảm giác tiếp xúc thật nhẹ nhàng, khiến cô kinh ngạc tới nỗi mọi dây thần kinh đều run rẩy. Dù họ đã chính thức qua lại được hơn một tháng, nhưng mỗi khi gặp anh, cô vẫn thấy không tự nhiên.

Anh lại rất thoải mái, cười nói: “Phòng VIP đã đặt rồi, em muốn xem phim gì, anh bảo họ đi chuẩn bị”.

Anh vẫn đang nắm tay cô, cô phải điều chỉnh tâm trạng căng thẳng của mình, hỏi anh: “Anh vừa về, ngày mai phải đi làm, hay anh về nghỉ đi”.

Anh hỏi lại lần nữa: “Em muốn xem phim gì?”.

Cuối cùng xem một bộ phim tình cảm * Ánh trăng trên trời *, kể về một vị bác sĩ và con gái của một bệnh nhân đã chết. Phim dài gần một trăm phút, nội dung tiết tấu rất hợp lí, hình ảnh, âm nhạc và kĩ thuật của diễn viên rất hay, có vài cảnh rất cảm động.

Hạng Mĩ Cảnh khóc hai lần, nhưng đều rất lặng lẽ, cho tới tận khi hết phim, cô mới nhìn sang Dung Trí Hằng đang nằm bên cạnh.

Dung Trí Hằng đã ngủ từ lâu. Trên người anh đắp chăn len, đầu rất thẳng, hơi thở đều đặn, rõ ràng đang ngủ rất ngon.

Cô không gọi anh dậy ngay, khi nhân viên phục vụ vào, cô xua tay ra hiệu cho họ ra ngoài, để anh ngủ thêm lát nữa.

Anh bận như thế, vừa xuống máy bay đã không được nghỉ ngơi, chắc chắn rất mệt mỏi, lẽ ra cô nên kiên quyết từ chối đi xem phim, nhưng cô lại không thắng được sự cố chấp của anh, có lẽ anh không chấp nhận người khác có ý kiến trái chiều với mình.

Mấy hôm trước đi ăn cơm với Diêu Bội Bội, Diêu Bội Bội hỏi Dung Trí Hằng có nhược điểm gì. Mặc dù cô cho rằng Diêu Bội Bội muốn thăm dò về nhược điểm của anh thật, nhưng vẫn nghĩ rất nghiêm túc. Thực ra anh không có nhược điểm gì lớn, chỉ là hơi chuyên quyền độc đoán một chút thôi, khiến cô đôi lúc khó chịu. Có điều anh vì cô như thế này, khiến cô rất cảm động.

Gần Tết, mọi người đều bận ngập đầu ngập cổ. Máy người nhà họ Dung về New York trước, Hạng Mĩ Cảnh và Diêu Bội Bội cùng đặt vé về Tam Á vào ngày hai mươi tám.

Trước khi về một tối cô đi ăn cùng Tiền Mẫn và Âu Na, nói về kế hoạch nghỉ xuân của từng người.

Âu Na đã chuẩn bị tinh thần về nhà để nghe bố mẹ giục chuyện lấy chồng, Tiền Mẫn ở lại thành phố ăn Tết với Trần Tân Dục, tận hưởng thế giới chỉ có hai người, Kiều Kiều vô ý hỏi Hạng Mĩ Cảnh sao không ở lại cùng Dung Trí Hằng, bị Âu Na và Tiền Mẫn lườm cháy mặt.

Trong vấn đề này Hạng Mĩ Cảnh nghĩ rất thoáng. Cô và Dung Trí Hằng qua lại chưa lâu, cô không phải kiểu mà trưởng bối nhà anh có thể đón nhận, nếu anh mời cô sang New York thật, có lẽ cô còn kinh ngạc hơn bất kì ai.

Vậy là một năm bận rộn cũng đã qua, thời gian đến nhanh và đi cũng nhanh, những chuyện xảy ra dù nhiều tới đâu cũng đến lúc để đầu óc mình được nghỉ ngơi.

Tết Nguyên Đán bắt đầu, Hạng Mĩ Cảnh bỏ ra mấy ngày nằm tắm nắng trên bãi biển đọc sách.

Diêu Bội Bội hiếu động hơn cô, suốt kì nghỉ chẳng chịu ngồi im hôm nào, bay qua chạy lại như con bướm. Diêu Lập Trung phê bình con gái, nhưng Hạng Mĩ Cảnh lại thấy sống như vậy cũng khá thú vị.

Trước hôm quay về Thượng Hải, hai chị em đi dạo ngoài bãi biển.

Biển đêm cho người ta cảm giác sợ hãi thần bí, Diêu Bội Bội không sợ gì cả, cứ đi men sát bờ biển để sóng đánh vào chân.

Hạng Mĩ Cảnh thấy nước biển lạnh, không chịu đi như thế, khuyên Diêu Bội Bội mấy lần, không có kết quả, đành để mặc em. Cô đoán chắc Diêu Bội Bội có chuyện muốn nói với mình, quả nhiên đi được nửa đường, Diêu Bội Bội nói với cô: “Đợt lần này quay về Thượng Hải, em sẽ kết thúc với anh ta”.

Lòng cô rất vui, cũng không giấu giếm bày tỏ luôn: “Càng sớm càng tốt”.

Diêu Bội Bội nhìn cô nhún vai, nói: “Em biết mối quan hệ như thế không thể lâu dài, cũng không có ý định lâu dài. Em không yêu anh ta, anh ta cũng không yêu em, nhưng em thật sự rất muốn biết người tình kia của anh ta là ai, sao có thể ở bên anh ta lâu như vậy?”.

Cô khuyên: “Cũng có thể do em đa nghi, anh ta chưa chắc đã có người phụ nữ khác, hoặc biết đâu anh ta yêu vợ mình nhưng do không hiểu nhau mà thôi”.

Diêu Bội Bội không tán đồng suy nghĩ đó của cô: “Dù sao em vẫn muốn biết người phụ nữ đó là ai?”.

Cô đã lĩnh giáo sự ngang bướng của Diêu Bội Bội, biết khuyên nữa chỉ phí nước bọt, nên nghiêm túc nhắc nhở: “Dù làm gì, cũng không được để cậu mợ lo lắng”.

Tin xấu về vấn đề chất lượng sản phẩm của tập đoàn Hải Thành bị tung ra ngay sau kì nghỉ Tết kết thúc. Các phương tiện thông tin đại chúng nghỉ suốt mười ngày liền, đang buồn vì không có tin tức giật gân nào

để kích thích các giác quan của độc giả, lại thêm sau lưng có người làm công tác xào nấu, vấn đề vốn không lớn lắm bị thổi phồng lên thành vô cùng nghiêm trọng, còn liên quan tới rất nhiều chuyện đại kị của nhiều người, mà đội ngũ PR Marketing của tập đoàn không phát huy được hết tác dụng chính của mình, ngược lại còn khiến sự việc trở nên căng thẳng hơn, dẫn đến giá cổ phiếu rớt thê thảm.

Hạng Mĩ Cảnh rất quan tâm đến việc này. Cô hoàn toàn không do dự mà đoán rằng người đẩy tập đoàn Hải Thành vào mớ hỗn độn này chính là Phương Tuấn Kiệt, và cũng biết ngày này không sớm thì muộn cũng sẽ đến.

Buổi tối cô đi ăn cơm với Tiền Mẫn, cô quan tâm không biết Trần Tân Dục có bị ảnh hưởng bởi chuyện đó hay không.

Tiền Mẫn nhìn chẳng có vẻ gì là lo lắng cả, còn cười bảo: “Anh ấy là phó tổng giám đốc, nếu tổng giám đốc tài chính xảy ra chuyện bị bắt thật, thì anh ấy có thể được thăng chức”.

Hạng Mĩ Cảnh không ngờ tâm trạng của Tiền Mẫn lại tốt như thế, ngẩn ra mất một lúc, hỏi bạn: “Tập đoàn họ lúc này chẳng phải rất căng thẳng sao?”.

Tiền Mẫn gật đầu xác nhận: “Xảy ra chuyện đương nhiên là căng thẳng, nhưng hậu thuẫn vững, cái gốc to, nên không dễ dàng bị đẩy đổ đâu, cùng lắm Phương gia sẽ mất một ít cổ phiếu, chắc không nhiều đâu”.

Hạng Mĩ Cảnh không tiện truy hỏi quá nhiều, cúi đầu ăn vài miếng, làm như tùy tiện hỏi: “Cảm giác cùng ăn Tết với Mr Right vui lắm không?”.

Tiền Mẫn thở dài thườn thượt, bỏ đũa xuống đáp: “Vui gì mà vui. Có kẻ thứ ba thò chân ngang đường, cản bản không phải thế giới riêng dành cho hai người mà tôi mong đợi”.

Hạng Mĩ Cảnh chau mày nhìn bạn: “Kẻ thứ ba?”.

Tiền Mẫn biết Hạng Mĩ Cảnh hiểu lầm ý mình, vội xua tay cười: “Ai da, không phải như cô nghĩ đâu. Là một người bạn của Trần Tân Dục đột nhiên tới ăn Tết cùng bọn tôi. Quan hệ giữa họ còn thân thiết hơn anh em ruột, uống rượu rồi trò chuyện gì gì đó, bỗng dưng tôi thành bóng đèn, thành kẻ thừa”.

Hạng Mĩ Cảnh thử hỏi: “Quan hệ tốt như thế, liệu có vấn đề gì khác không?”.

Tiền Mẫn phá lên cười: “Ái chà chà, cô nghĩ đi đâu thế? Tôi đã từng hẹn hò với nhiều đàn ông như vậy, cô còn tưởng tôi như cô không phân biệt được ai cong ai thẳng chắc? Người nhà của anh bạn đó không có ở đây, ăn Tết một mình buồn quá, nên mới chạy tới chỗ bọn tôi”.

Hạng Mĩ Cảnh cười mắng bạn: “Đã qua bao nhiêu lâu rồi, còn mang chuyện đó ra chọc tôi”.

Tiền Mẫn nói: “Chuyện đã qua nhưng luôn có người nhớ. Cô tưởng Đại Dung tiên sinh có thể coi Lâm Khải Sương như không tồn tại sao?”.

Hạng Mĩ Cảnh lắc đầu: “Thực tế quan hệ giữa họ cũng không tệ”.

Tiền Mẫn mắng: “Thế thì đúng là sống mà gặp ma, ở đâu ra cái kiểu bạn trai cũ và bạn trai hiện tại có quan hệ hoà thuận? Trừ phi giữa cậu và Lâm Khải Sương hoàn toàn không có tình cảm gì, càng chưa xảy ra quan hệ tình dục, và vừa hay bị Dung Trí Hằng biết rõ nội tình”.

Hạng Mĩ Cảnh không tin: “Anh ấy không có lí do gì để vừa hay biết những chuyện ấy”. Sau đó nhận thấy mình lỡ lời, lập tức bổ sung: “Quá khứ của tôi là vậy đó, anh ấy có lẽ không phải người ưa so đo”.

Mặc dù tự an ủi rằng Dung Trí Hằng sẽ không điều tra tìm hiểu về quá khứ của mình, nhưng trong lòng Hạng Mĩ Cảnh dần thấy bất an.

Buổi tối ra sân bay đón Dung Trí Hằng, lúc đợi máy bay hạ cánh, trong đầu cô chỉ mãi nghĩ lung tung tới việc Dung Trí Hằng đã biết về quan hệ giữa cô và Phương Tuấn Kiệt ngày trước, liệu trong lúc tức giận anh có đứng về phía bên kia chống lại Phương Tuấn Kiệt không? Nhưng cô cũng đâu phải hồng nhan hoạ thuỷ khuynh quốc khuynh thành gì, cho dù chỉ quan tâm tới lợi ích và quan hệ giữa hai nhà Dung, Bạch chắc chắn anh sẽ không cư xử như vậy, huống hồ cô đã chủ động cắt đứt quan hệ với Phương Tuấn Kiệt, kết quả xấu nhất anh sẽ ném cô đi thật xa như vứt rác là cùng chứ gì?

Cô mãi nghĩ đến những chuyện này, khi nhìn thấy Dung Trí Hằng khó lòng có thể tỏ vẻ tự nhiên.

Anh choàng tay ôm cô, thấy cơ thể cô hơi cứng lại, anh cười hỏi: “Có phải lạnh quá không?”.

Cô vội vàng lắc đầu, ngẩng mặt lên nhìn anh: “Là buồn ngủ quá”.

Anh gật đầu “ừm” một tiếng, vừa nắm tay cô đi ra vừa nói: “Chuyến bay muộn thêm chút nữa là sắp hai giờ sáng rồi, nên về nhà nghỉ ngơi thôi”.

Lái xe đã đợi sẵn bên ngoài, sau khi giúp họ mở cửa sau thì ân cần cất hành lí.

Dung Trí Hằng đợi Hạng Mĩ Cảnh lên xe trước, nhưng cô đứng mãi ở đó, bảo anh: “Anh về nhà nghỉ đi, không thuận đường, em tự bắt taxi về”.

Dung Trí Hằng đẩy cô vào xe, nói: “Em tới đây đón anh, sao có thể không đưa anh về nhà chứ?”.

Cô cúi người chui vào xe, ngược mắt nhìn anh: “Nhưng đi đi về về cũng mất nửa tiếng đồng hồ đấy. Vậy đêm nay em không cần ngủ phải không?”.

Anh coi như không nghe thấy lời kháng nghị của cô, đóng cửa xe lại, rồi vòng sang bên kia, sau đó nói: “Đêm nay em ở sơn trang”.

Cô theo bản năng “á” lên một tiếng, rồi liếc xéo nhìn anh.

Anh cười, lại luồn tay vào các ngón tay cô, nghiêm túc nói: “Sơn trang nhiều phòng khách lắm, em đừng nghĩ nhiều”.

Cô đáp: “Nhưng em không mang theo gì cả”.

Anh nói: “Ở sơn trang cái gì cũng có”.

Cô vẫn phản kháng: “Thế cũng không được”.

Anh bèn hỏi cho rõ: “Có gì mà không được”.

Cô lấp bắp, lí nhí: “Sẽ ảnh hưởng không tốt tới anh”.

Lòng anh vui mừng, cười: “Ngày kia chính thức đi làm, anh còn có một đồng việc phải xử lí, em nhất định sẽ hiểu vì sao anh không muốn tiêu tốn thời gian có hạn của chúng ta vào vấn đề khoảng cách này”.

Cô nhấn mạnh: “Chúng ta đi làm trong cùng một toà nhà”.

Anh chỉ ra sự thật cho cô thấy: “Nhưng em không chịu cùng ăn trưa cùng anh”.

Cô đành nói tiếp: “Em đến sơn trang ở một đêm, thật không thích hợp lắm”.

Anh không cho cô cơ hội từ chối nữa, nói thẳng: “Anh bảo thích hợp là thích hợp”.

Hạng Mĩ Cảnh thật sự không muốn chọc giận Dung Trí Hằng, vì vậy dù trong lòng không muốn lắm nhưng đành thuận theo lời anh. Việc tới sơn trang thật ra không phải chuyện gì khủng bố cả, ngược lại trong mắt mọi người cô cũng không phải tiểu thư khuê các, được Dung Trí Hằng chiều cố để mất tới cũng là vì cô đã giở thủ đoạn với anh, việc cô ở lại đây một tối nếu bị truyền ra ngoài, cũng lắm là bị người ta nói cô thêm muốn vị trí Dung phu nhân mà thôi. Về chuyện khác, cô luôn tin và nhân cách của Dung Trí Hằng.

Trên đường ít xe cộ qua lại, nên lái xe đi khá nhanh.

Những người trong sơn trang đa phần đã đi nghỉ, chỉ còn quản gia và ba người giúp việc đang đợi Dung Trí Hằng. Sự có mặt của Hạng Mĩ Cảnh không khiến họ ngạc nhiên, có lẽ Dung Trí Hằng đã dặn trước.

Ít nhiều cô cũng bối rối, nhưng Dung Trí Hằng lại thoải mái đưa cô lên phòng khách tầng hai.

Trong phòng bài trí xa hoa lộng lẫy, không gian sạch sẽ rộng rãi. Dung Trí Hằng đưa cô lên phòng nhưng không vào, mà cố tình nói đùa với cô: “Em có thể yên tâm mà ngủ, không tới tám giờ sáng mai, anh tuyệt đối không tới gõ cửa”.

Cô cười, oán trách anh: “Ngày mai em đành để mặt mộc gặp anh”.

Cô làm vậy trông có vẻ như cố tình muốn tìm chuyện để nói với anh, khiến trái tim anh nhảy lên rộn ràng. Anh vốn mệt tới mức không muốn cử động, nhưng vẫn không kìm được mà giữ chặt cánh tay cô, khiến cô áp sát người về phía anh, sau đó nhanh chóng cúi đầu xuống hôn lên đôi môi đầy đặn ấy.

Khoảnh khắc anh chạm vào cô, cô run rẩy, đôi đồng tử mở to nhìn thẳng vào đôi mắt cũng đang mở của anh. Đây không phải là lần đầu tiên họ hôn nhau, nhưng vì xảy ra trong hoàn cảnh đặc biệt, nên cô hơi sợ chuyện tiếp theo xảy ra không nằm trong sự khống chế của cô.

Cảm nhận được cô đang có ý né tránh, anh không cho cô cơ hội, mà dùng lực khiến cô ngã thẳng vào lòng mình. Nhưng anh không làm gì tiếp, từ từ rời môi cô rồi khẽ cười thành tiếng, cuối cùng anh cẩn thận môi dưới của cô, rồi ngửa cổ ra sau, giữ một khoảng cách với cô.

Mặt cô đỏ bừng, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, vô thức giơ tay lên đẩy anh ra.

Anh giữ lấy hai tay cô, nghiêm túc nói: “Mặc dù hôm nay anh rất mệt, nhưng nếu em còn tiếp tục thế này nữa, anh sẽ khiến em phải yên lặng trở lại”.

Cô nghe thấy lời cảnh cáo trong lời anh, lập tức không dám cử động nữa.

Anh lại bật cười rất khẽ, sau đó từ từ buông cô ra, dịu dàng nói: “Ngủ ngon”.

Cô ngược mắt nhìn anh rất nhanh: “Ngủ ngon”.

Quả thật trong phòng khách cái gì cũng có, khăn mặt, bàn chải, dép lê... trên kệ kính trong phòng tắm cũng bày rất nhiều chai lọ, nhìn như mượn từ phòng Dung Ngọc Lan sang.

Hạng Mĩ Cảnh ngồi trên thành bồn tắm, nhìn mình trong gương. Cô đã tắm, tóc còn chưa sấy khô hẳn, thả ngang vai, nhưng vì ánh đèn trên tường nhìn có vẻ khá nghệ thuật nên trông cô vô cùng dễ coi, nhìn giống bông phù dung thanh khiết vừa tắm sương.

Cho tới tận lúc này, cô không thể không nhìn thẳng vào sự thật, tiếp tục mối quan hệ với Dung Trí Hằng, những tình huống giống như tối nay chắc chắn sẽ xảy ra thường xuyên hơn. Cô không phải người chưa từng trải, Dung Trí Hằng cũng đã từng kết hôn, chuyện giữa nam nữ thông thường đều thuận theo tự nhiên. Trước kia anh không ép buộc người khác trong chuyện này, nhưng điều đó không có nghĩa anh sẽ giữ được trạng thái ăn chay mãi. Cô cũng không định giống những phụ nữ thời phong kiến dựng biển trinh tiết, nhưng nếu định ngủ cùng một giường, cô vẫn hi vọng chuyện đó xảy ra sau khi cô đã thật sự chấp nhận anh.

Cô bắt đầu nhận thấy mình đang nghiêm túc đón nhận anh, cũng cảm động trước những việc anh làm ithub, nếu anh có thể nghiêm túc mãi thế này, có thể cô sẽ yêu anh thật.

Chiếc giường trong phòng khách vừa mềm vừa dày, Hạng Mĩ Cảnh ngủ rất ngon, buổi sáng giúp việc vào gõ cửa mời cô xuống lầu ăn sáng, cô mới phát hiện ra đã hơn tám giờ rồi.

Xuống nhà tới phòng ăn nhỏ cạnh hoa viên, Dung Trí Hằng đang đứng xoay lưng lại phía cô nói chuyện điện thoại. Nghe như đối phương đang báo cáo công việc với anh, và anh không hài lòng, vì vậy giọng có vẻ trầm nặng.

Cô không tự ý ngồi xuống, mà đứng đợi anh vài phút.

Anh dần phát hiện ra ngoài người giúp việc còn có cô, quay lại nhìn cô một cái, giơ tay ra hiệu cho ngồi trước, sau đó dặn dò vài câu với người trong điện thoại rồi cúp máy, đi tới ngồi xuống đối diện với cô, hỏi: “Tối qua ngủ thế nào?”.

Cô gật đầu: “Ngủ rất ngon”.

Anh bật cười, cho người giúp việc ra ngoài hết.

Trên chiếc bàn ăn hình tròn là đồ sứ màu trắng, bữa ăn kiểu Tây với rất nhiều đồ, khăn ăn in hình hoa hồng và rất nhiều hoa hồng thật đang nở rực rỡ xung quanh, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cửa kính chiếu vào khuôn mặt cũng rạng rỡ không kém của cô. Lòng anh vui sướng, trêu cô: “Anh ngủ chẳng ngon gì cả”.

Cô đón nhận câu nói đùa của anh, đáp lại một câu: “Vậy anh mau ăn cho xong bữa sáng rồi quay về ngủ bù”.

Anh nói: “Anh đã nhận lời đám Thiệu Giang Đào đưa em cùng đến nông trang ăn cá. Muộn nhất mười giờ sẽ xuất phát”.

Cô nhìn đồng hồ, mặc dù còn gần một tiếng đồng hồ nữa, nhưng về ngủ bù rõ ràng không đủ.

Anh lại nói tiếp: “Ăn sáng xong đi dạo cùng anh”.

Với chất lượng không khí ngày một đi xuống như bây giờ, được đi dạo trong khu vườn nhiều cây to và hồ nước bao quanh trong sơn trang quả thật quá tuyệt vời, Hạng Mĩ Cảnh hi vọng có thể tham lam hít hà thêm mấy hơi nữa, nhưng bị Dung Trí Hằng dắt đi một vòng quanh sơn trang quả thật nhìn có hơi vênh vang. Vì vậy cô luôn khom người, đi với tư thế rất thận trọng.

Dung Trí Hằng nhìn thấu tâm tư cô, cố ý đi chậm lại, còn hỏi cô: “Muốn vào hầm rượu không?”.

Cô lắc đầu ngay, nhắc anh: “Sắp đến giờ rồi, chúng ta đi thôi”.

Anh không để ý nói: “Lần sau sẽ vào hầm rượu”.

Mười giờ xuất phát từ sơn trang, lái xe thẳng tới nông trang ở vùng ngoại ô trên đường từ Thượng Hải đến Ôn Châu của Thiệu Giang Đào, mất khoảng một tiếng đồng hồ.

Hạng Mĩ Cảnh cho rằng Dung Trí Hằng quyết không phải là người lãng phí thời gian trên đường, nhưng tâm trạng anh rất tốt, đầu tiên hỏi cô về Tam Á ăn tết có chuyện gì vui không. Cô bắt lực cười đáp: “Nhà em có bốn người, chút chuyện xảy ra trong thời gian ấy đã kể hết cho anh trong điện thoại rồi còn gì”. Thế là anh lại nói: “Người ít cũng tốt, một nhà hơn ba mươi người cùng tụ tập ăn tết, vui thì vui, nhưng thực tế mệt vô cùng”.

Cô liếc xéo anh, cười: “Có cần anh phải đích thân làm gì đâu, há miệng đợi ăn, gơ tay đợi tham dự tiệc, dạng chân chờ có người giúp việc phục vụ, có gì mà mệt? Mệt phải là người giúp việc nhà anh kia kìa”.

Anh cười đáp: “Đợi Joe về, em thử hỏi nó xem ăn tết rốt cuộc mệt tới mức nào”.

Cô nhớ ra hỏi anh: “VẬY anh ấy và Nguyễn tiểu thư kia có tiến triển gì mới không? Vẫn giữ kết cục như lần trước à? Không có cơ hội sao?”.

Anh hỏi ngược lại: “Sao em quan tâm tới nó như vậy?”.

Cô gật đầu, thật thà: “Từ sau khi nghe chuyện anh ấy với Hứa Lương Thần, giờ em nghĩ đến là cảm thấy anh ấy là người đàn ông khổ vì tình, đặc biệt muốn anh ấy có thể thoát khỏi cái bóng của chuyện đó”.

Anh khá hài lòng với câu trả lời của cô, nói: “Trường bối nhà họ Nguyễn không đồng ý, bản thân nó cũng không tự nguyện, nên chắc chỉ đến vậy thôi”.

Cô thấy nuối tiếc, lại không muốn lái xe nghe chuyện mình sắp nói, ghé tai anh nói thẳng: “Nói thật, khi mới quen Joe em còn tưởng anh ấy thích em. Có điều sau đó biết anh ấy không có ý với mình, em đã coi anh ấy là bạn”.

Anh nghiêng đầu nhìn cô một cái, mỉm cười đáp: “Anh cũng từng hiểu lầm như thế”. Sau đó hỏi cô: “Khi ấy em giận vì anh đã hiểu lầm đúng không?”.

Cô ngược mắt nhìn anh: “Em không nên giận sao?”.

Anh vui vẻ đáp: “Chẳng phải anh đã tặng em hai chai rượu lạnh để chuộc tội còn gì”.

Cô lắc đầu: “Thật không cảm thấy anh có ý đó”.

Anh chậm rãi nói: “Sau này từ từ anh sẽ cho em biết chuyện nào có ý nào”.

Đến nông trang đã hơn mười một giờ, những người khác có mặt từ sớm rồi. Đàn ông ngồi dưới tán cây câu cá, phụ nữ thì chơi cùng con, chỉ có Thiệu Giang Đào là đi ngược lại quy luật ấy, ôm một đồng máy game chơi với con trai.

Hạng Mĩ Cảnh đã nghe chuyện về anh ta. Là một người khoảng ba mươi sáu tuổi, đầu năm ngoái đột nhiên xuất hiện một đứa con trai hơn mười tuổi, kể ra chuyện rất dài, nhưng tóm tắt lại thì mối tình đầu của anh ta là Hoàng Hiểu Nhược vì chuyện ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu mà hai

người chia tay, trong lúc tức giận sang Mĩ mấy năm. Tới Mĩ rồi mới phát hiện mình có thai, bèn sinh đứa bé ra. Hoàng Hiểu Nhược học xong thạc sĩ rồi học tiến sĩ, học xong tiến sĩ còn tiếp tục học cao hơn. Kết quả học thành tài quay về gặp lại Thiệu Giang Đào, thấy anh ta vẫn độc thân, sau đó nghe người ngoài nói xảy ra cuộc tranh giành khốc liệt, cuối cùng đã được bù đắp bằng cuộc hôn nhân muộn.

50. Chương 50

Vì vậy tới ăn bữa cơm này có Thiệu Giang Đào, Tưởng Tinh Doãn, Đàm Hoán và Dung Trí Hằng, bốn người đàn ông, ba người trong đó đều đã một nhà ba người, chỉ có Dung Trí Hằng là mang bạn gái, hơn nữa còn không bế theo em bé.

Con trai Thiệu Giang Đào lớn rồi không thú vị nữa, con gái Tưởng Tinh Doãn mới ba tuổi, đang nằm ngủ trong lòng Hứa Nguyệt Quang, thú vị nhất là cô bé gái mới hơn một tuổi Tiểu Bò Đào. Tiểu Bò Đào tròn lẳn, mũm mĩm mặc một bộ quần áo len màu vàng nhạt đi qua đi lại giữa một vòng toàn người lớn. Bà mẹ Giang Đề không cần phải trông nhiều, nhưng bố là Đàm Hoán thì rất quan tâm chăm sóc con, luôn đi theo sát phía sau Tiểu Bò Đào. Tiểu Bò Đào không biết lạ, ai bế cũng được, lại còn rất quý Dung Trí Hằng, mỗi lần Dung Trí Hằng muốn bế, cô bé liền áp sát đầu, chân và tay quắp chặt lấy anh, dính như keo.

Tâm trạng Dung Trí Hằng rất vui, ngay lúc ăn cơm cũng bế Tiểu Bò Đào, chẳng ăn được gì nhiều.

Hạng Mĩ Cảnh ăn nhanh, rồi đón Tiểu Bò Đào sang chỗ mình.

Tiểu Bò Đào thích sờ thúy tai người khác, nằm bò trong lòng cô, tay phải cứ nghịch nghịch khuyên tai trên tai cô. Thân thể mềm mại cọ qua cọ lại, khiến trái tim cô cũng mềm nhũn cả ra, đột nhiên nghĩ tới chuyện nằm đó. Nếu khi ấy cô bỏ đi thật, thì bây giờ sao được tham gia vào những việc như thế này? Đáng tiếc khi ấy cô không có dũng khí, không có dũng khí nói ra, điều duy nhất cô dám làm, là giấu nhem chuyện ấy đi.

Ăn cơm xong, mọi người ngồi uống trà.

Tưởng Tinh Doãn là cao thủ trong trà đạo, chẳng mấy chốc đã bày đầy những ly trà nhỏ trang nhã cổ xưa lên bàn.

Trong lúc trò chuyện không tránh được nhắc tới những chuyện mới xảy ra, đương nhiên họ nói tới việc xui xẻo của tập đoàn Hải Thành.

Họ đều là người thông minh, biết chuyện này chắc chắn do Phương Tuân Kiệt làm, mà đã liên quan tới Phương Tuân Kiệt, thì gián tiếp liên quan đến Dung gia.

Ba người Thiệu Giang Đào như muốn hỏi ý Dung Trí Hằng, không muốn đứng nhằm đội hoặc giúp nhằm người.

Dung Trí Hằng khéo léo đưa bà nội ra làm lá chắn: “Bà tôi năm nay cũng nhiều tuổi rồi, muốn sớm nhìn thấy Sisley xuất giá, vì vậy chúng tôi cũng không muốn Ray bận rộn như thế, nhanh chóng làm cho xong chuyện cần làm càng sớm càng tốt”.

Hạng Mĩ Cảnh không thể biết chính xác thái độ Dung Trí Hằng, người đại diện cho cả Dung gia, đối với lần gặp nạn này của tập đoàn Hải Thành rốt cuộc có ảnh hưởng lớn thế nào, nhưng có một sự thật không cần tranh cãi là đủ mọi vấn đề của tập đoàn Hải Thành lần lượt được đưa ra ánh sáng. Cô có cảm giác tình hình lúc này rất đúng với câu “giậu đổ bìm leo”, dù hành động đó không nghĩa khí cho lắm, nhưng thương trường vốn là như vậy, lúc có thể nuốt chửng đối phương sẽ không bận tâm tới tâm trạng của kẻ bị nuốt.

Vì Trần Tân Dục, nên Tiền Mẫn khá quan tâm đến động tĩnh của tập đoàn Hải Thành, có điều cũng không lo lắng, khi ăn cơm cùng Hạng Mĩ Cảnh còn tự an ủi: “Cho dù thay vua đổi triều, thậm chí cả tập đoàn có thay tên đổi họ, lãnh đạo mới cũng vẫn cần nhân viên chăm chỉ mẫn cán chứ. Tôi tin Trần Tân Dục sẽ giữ vững vị trí anh ấy đang ngồi”.

Hạng Mĩ Cảnh vừa thong thả ăn vừa nói: “Hải Thành lớn như thế, không thể sụp đổ ngay được đâu”.

Tiền Mẫn cũng tán đồng: “Chắc chắn phải có ai đẩy thêm cho vài nhát nữa”, rồi tiếp: “Mấy chuyện làm ăn, bọn mình hiểu không nhiều, thực ra không đơn giản hơn làm chính trị là mấy. Có quá nhiều thứ phải đắn đo cân nhắc, không ai dám hành động đường đột tùy tiện. Ngộ nhờ long hổ tương tranh, ngư ông đắc lợi thì làm thế nào?”.

Tiền Mẫn đang mãi nói, bỗng nháy mắt ra hiệu cho Hạng Mĩ Cảnh là có người quen đang bước vào nhà hàng.

Hạng Mĩ Cảnh quay đầu nhìn, là Chương Du và hai người bạn của chị ta. Nhân viên phục vụ đưa họ đi về hướng ngược lại với Hạng Mĩ Cảnh ngồi, vì vậy Chương Du không để ý tới bên này.

Tiền Mẫn cười nói: “Tôi còn tưởng giờ này chị ta đang bận tới mất cơ, không ngờ giờ vẫn còn nhàn rỗi tới đây ăn cơm? Không phải súp thì cho súp luôn đấy chứ? Mà nhắc tới chuyện này mới thấy, chị ta đã không xử lý được, nhìn còn giống như đang giúp đối phương đẩy ngã Hải Thành”.

Hạng Mĩ Cảnh hiểu rõ khả năng của Chương Du, cô không muốn Tiền Mẫn đoán mò linh tinh, vậy là nói giúp Chương Du: “Chị ấy thông minh như thế, không chừng đang cố ý làm vậy, chờ tới phút chót chỉ với một hành động sẽ giải quyết hết mọi việc”.

Tiền Mẫn cười cười, hạ giọng nói: “Tôi biết một tin từ trong nội bộ tập đoàn, nếu chuyện này tiếp tục bị điều tra, rất có khả năng người nhà họ Phương sẽ có kẻ bị bắt. Có nghĩ xem, chắc chắn Phương Tuấn Kiệt đứng ngoài chuyện này. Phương Định Trạch lớn tuổi như vậy, mấy năm gần đây đã về làm việc cho chính phủ rồi, không thể bắt ông ta, vì vậy khả năng chỉ còn rơi vào hai người Phương Tử Bác và Phương Tử Du thôi”.

Hạng Mĩ Cảnh chau mày: “Tin này từ đâu mà có?”.

Tiền Mẫn lắc đầu: “Không thể nói. Hơn nữa cuộc đời thay đổi từng ngày, cho dù có bị bắt ngồi tù, nếu là người bản lĩnh, bị giam vài ba tháng rồi lại được thả vì vô tội cũng nên”.

Hạng Mĩ Cảnh vẫn cau mày thần thờ.

Tiền Mẫn thấy cô như vậy, đẩy tay cô một cái, cười hỏi: “Cô còn chưa vào nhà họ Dung, đã bắt đầu lo lắng cho em rồi đấy à?”.

Hạng Mĩ Cảnh giật mình, không để tâm lời trêu chọc của Tiền Mẫn, mà đứng dậy nói: “Tôi tới chào Chương Du một tiếng”.

Đúng như Tiền Mẫn nói, lúc này Chương Du đang nhàn nhã tới không thể nhàn nhã hơn, thấy Hạng Mĩ Cảnh tới, bèn đứng dậy đi sang một bên nói chuyện cùng cô.

Hạng Mĩ Cảnh có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng thấy Chương Du không hề có ý định nhắc tới vấn đề của tập đoàn Hải Thành, cho tới tận gần kết thúc câu chuyện mới rất bất ngờ nói một câu: “Em về nói với Diêu Bội Bội, lần này cô ta bị thương không nhẹ, muốn nghỉ dưỡng bệnh bao lâu cũng được, công ty không vì thiếu một người mà không thể hoạt động bình thường”.

Hạng Mĩ Cảnh bất ngờ, bất giác mở to mắt nhìn Chương Du.

Chương Du cố tình nhướn mày: “Sao? Em không biết cô ta bị đánh phải nhập viện à?”.

Hạng Mĩ Cảnh lại càng kinh ngạc hơn.

Chương Du cong miệng cười, bảo: “Không ngờ cô ta rất biết điều, suýt nữa đã bị huỷ hoại dung nhan mà vẫn không dám nói với chị họ. Sợ em lo lắng như vậy, thì lẽ ra ngay từ đầu đã không nên gây sự với người không nên gây sự chứ. Giờ cô ta đã gây chuyện với cả Phương phu nhân, chị thật quá ngưỡng mộ đấy”.

Hạng Mĩ Cảnh đã kinh ngạc tới mức không còn biết phải phản ứng thế nào nữa. Cô vội vàng lui sang một bên, rút di động ra gọi cho Diêu Bội Bội.

Tới tận lúc này Diêu Bội Bội vẫn cứng đầu, nói mình đang đi công tác ở Ninh Ba, đến khi Hạng Mĩ Cảnh phải nói thẳng, Bội Bội mới lí nhí thừa nhận đang ở bệnh viện.

Hạng Mĩ Cảnh bỏ lại Tiền Mẫn, lập tức vào viện.

Diêu Bội Bội quả thật đã bị người ta dạy dỗ, nằm một mình trong phòng bệnh, tay trái và chân phải đều bị bó bột, đầu còn quấn một lớp bông băng, khoe miệng thâm tím, nhìn rất thê thảm. Nhìn thấy Hạng Mĩ Cảnh, mắt lập tức đỏ hoe, gọi bằng giọng tội nghiệp: “Chị”.

Hạng Mĩ Cảnh xót xa, đi tới ngồi xuống sofa trước giường bệnh, nắm bàn tay trái còn cử động được của Bội Bội, khẽ hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại thành thế này?”.

Diêu Bội Bội cúi đầu, trả lời ngắn gọn: “Vợ của Phương Tử Bác lên cơn điên, em đã chia tay Phương Tử Bác rồi, mà vẫn còn tới làm phiền em”.

Hạng Mĩ Cảnh cũng đoán là vậy, bèn hỏi: “Báo cảnh sát chưa?”.

Diêu Bội Bội lắc đầu: “Em thấy hiện giờ gia đình họ đang gặp nhiều rắc rối, nên bỏ qua, dù sao cũng không nói mức bị tàn tật, nghỉ ngơi một thời gian sẽ ổn thôi. Hơn nữa Phương Tử Bác cho em một số tiền thuốc lớn”.

Hạng Mĩ Cảnh hơi giận, nhưng từ khi biết Diêu Bội Bội và Phương Tử Bác ở bên nhau, cô hiểu đây không còn là chuyện quá quan trọng nữa, nay bị đánh một trận cũng là do Diêu Bội Bội tự làm tự chịu. Nhưng trong lòng cô vẫn không thể nào không buồn, vậy là nhân cơ hội này cảnh cáo Diêu Bội Bội: “Sau này em đừng làm thế nữa. Nghiêm túc tìm một công việc khác, càng ít gặp người quen càng tốt. Tự em nghĩ xem, nếu để cậu mợ biết, họ sẽ lo lắng cho em tới thế nào”.

Đầu tiên Diêu Bội Bội gật đầu, sau đó lại đột nhiên hỏi: “Sao chị biết em đang nằm viện?”.

Hạng Mĩ Cảnh đáp: “Chương Du nói”, rồi bổ sung: “Chị ta biết quan hệ giữa hai chị em mình”.

Diêu Bội Bội hừ một tiếng bực bội: “Đương nhiên chị ta biết quan hệ giữa hai chị em mình rồi. Vì chị ta vốn đã điều tra về em từ lâu. Em còn ngu ngốc chạy đi khắp nơi để tìm người tình bí mật của Phương Tử Bác, kết quả người đó lại là chị ta! Chẳng trách ngay từ đầu đã thấy em không thuận mắt”.

Hạng Mĩ Cảnh kinh ngạc tới mức không thể kinh ngạc hơn được nữa, phải mất một lúc sau mới run rẩy hỏi: “Em nói Chương Du là người tình của Phương Tử Bác?”.

Diêu Bội Bội gật đầu: “Chính xác, Phương Tử Bác cũng tự mình thừa nhận rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh lo cuống quýt, vừa móc di động vừa đi ra khỏi phòng bệnh, mặc cho Diêu Bội Bội gọi với theo sau.

Chương Du và Phương Tử Bác lại có quan hệ như thế ư? vậy trước mặt Phương Tuấn Kiệt, rốt cuộc Chương Du đang diễn vai gì?

Tóm lại chị ta là người của ai? Hay chị ta vốn không làm việc cho người họ Phương, cũng không phải như chị ta nói trước đó, là tâm phúc của Bạch lão tiên sinh? Người đứng đằng sau tất cả chuyện này mới là người chị ta hết mực trung thành? Vậy mục đích của chị ta là gì? Trong chuyện của tập đoàn Hải Thành vừa rồi chị ta đóng vai trò gì?

Hạng Mĩ Cảnh đang bối rối suy nghĩ linh tinh, gọi mãi mà phía bên kia Phương Tuấn Kiệt không thấy nghe điện thoại, cô lại càng lo lắng hơn, như chỉ cần chậm một giây, thì tin tức quan trọng này không còn phát huy tác dụng vốn có của nó nữa vậy.

Kết quả cô lo lắng nửa tiếng đồng hồ, ngồi trong phòng bệnh cũng không được mà đứng không xong, khi y tá vào kiểm tra tình hình người bệnh thì thời gian dành cho người nhà cũng hết, cô từ bệnh viện đi ra, Phương Tuấn Kiệt mới gọi lại.

Không nghĩ ngợi nhiều, buột miệng nói luôn: “Quan hệ thật sự giữa Phương Tử Bác và Chương Du anh có biết không?”.

Phương Tuấn Kiệt rõ ràng ngẩn ra mất một lúc, sau đó đáp rất khẽ: “Em đừng lo, họ có quan hệ thế nào anh rất rõ. Chương Du không có vấn đề gì đâu, cô ấy tuyệt đối sẽ không hại anh”.

Cô đã nghe rõ ý của anh, cũng nhận thấy giọng anh hơi khác, vậy là hỏi: “Anh làm sao thế?”.

Anh khẽ ho hai tiếng: “Bị cảm nhẹ”.

Cô thấy mình đã hỏi những câu không nên hỏi, vậy là thoáng bối rối, ngập ngừng một lát, nói: “Anh làm việc đi, em không làm phiền anh nữa”.

Có lẽ anh đang bận thật, không nói thêm gì với cô, mà chỉ “ừ” rồi cúp máy luôn.

Cô nhìn màn hình di động trong tay tối đi, vẫn đứng yên, đúng lúc ấy Dung Trí Hằng gọi tới.

Dung Trí Hằng biết tối nay cô ăn cơm với Tiền Mẫn, nên hỏi cô ăn xong chưa, đã về nhà chưa.

Cô đi tới xe, rút chìa khoá ra mở cửa, sau đó ngửa đầu nhìn về phía phòng bệnh đã tắt đèn. Cô trả lời: “Em gái em đang nằm viện, em vừa tới thăm nó”.

Anh hỏi: “Sao lại nằm viện?”.

Cô đáp: “Bị người ta đánh, gãy chân, vì vậy phải nằm viện”.

Anh “ừm” một tiếng.

Cô cũng nói thẳng với anh: “Nó bị vợ của Phương Tử Bác thuê người xử lí. Nó khác những cô bé ngoan ngoãn chăm chỉ mà anh biết. Em nghĩ sau này nhất định sẽ có người nói chuyện ấy với anh, tránh bọn họ thêm mắm dặm muối thì thà em cho anh biết trước còn hơn. Nó là người thân của em, giống như mẹ em là người thân của em vậy, dù họ có làm sai chuyện gì, bị trừng phạt là đáng, nhưng em sẽ không từ bỏ họ. Nếu anh bận tâm, không thích bị ảnh hưởng bởi những chuyện ấy, có lẽ anh nên suy nghĩ lại về mối quan hệ giữa chúng ta, xem có nên tiếp tục hay không”.

Anh im lặng vài giây, như thở dài một tiếng, rồi bắt lực nói: “Nếu anh thật sự để ý mấy chuyện ấy, thì chắc anh nên chọn một cô bé gái còn đang ở trường mẫu giáo rồi chăm bẵm nuôi dưỡng để sau này lấy làm vợ có phải nhanh hơn không? Tại sao em lại cho rằng anh coi trọng mấy chuyện vợ vãn ấy? Ai không có quá khứ? Anh nói em tốt thì chính là vì em tốt, người khác nói gì cũng vô ích. Ngược lại, nếu anh không thích em, cho dù anh có tôn trọng em tới đâu, anh cũng không thể yêu em thật lòng. Em đang do dự hay sợ hãi điều gì? Tại sao anh chưa bao giờ cảm thấy sự chủ động của em, hay em nghĩ anh sẽ không thể cho em một tương lai vững chắc? Vì vậy nên em mới ra sức bảo vệ mình?”.

Cô run rẩy lắc đầu, ngửa cổ lên để chấn áp tâm trạng mình, nói với anh: “Em biết rõ thân phận mình, cũng không muốn gây thêm rắc rối cho anh”.

Anh lại thở dài: “Yêu một người sao lại phiền phức đến thế? Em không cảm nhận được sự cố gắng của anh sao? Em sống quá thận trọng, đến bao giờ em mới có thể giải phóng cho bản thân mình”.

Cô nghe anh nói, bắt giác nước mắt tuôn rơi.

Cuối cùng anh nói: “Anh đã đi về phía trước rất nhiều bước rồi, không thể cứ bước vô vọng như vậy được, giờ anh đứng đây đợi em, hi vọng em sẽ không làm anh thất vọng”.

Hạng Mĩ Cảnh chưa bao giờ nghĩ có ngày cô lại chiến tranh lạnh với Dung Trí Hằng.

Mặc dù giữa những người yêu nhau, thỉnh thoảng giận dỗi hoặc cách năm bảy ngày lại cãi vã là chuyện bình thường, nhưng đối phương là Dung Trí Hằng, cô không có cái gan ấy, cũng nghĩ anh đã đủ trưởng thành già dặn, chắc sẽ không thích mấy màn hờn dỗi trẻ con ấy. Nhưng thực sự thì, Dung Trí Hằng xưa nay vẫn thường chủ động gọi điện cho cô mà giờ đã hai ngày rồi anh không thêm quan tâm tới cô, cho dù từng vô tình gặp nhau ở tầng một của toà nhà văn phòng một lần, anh cũng không thêm nhìn lấy cô một cái.

Thực ra mà nói cô đuối lí, xưa nay cô không hoàn toàn tin tưởng anh, cũng không dám nói thẳng lòng mình, quá nhiều lần cô khéo léo vòng vo hoặc từ chối, nên đương nhiên khiến anh không vui. Cô biết lần này mình nên chủ động làm lành.

Cô suy tới nghĩ lui, mãi vẫn không đưa ra được quyết định, trách bản thân không quả cảm, nên lúc nào cũng căng thẳng buồn bực.

Dung Ngọc Lan từ New York về gọi cô lên tầng ăn trưa, lần này chắc chắn phải ngồi cùng bàn với Dung Trí Hằng, cô còn chưa chuẩn bị tâm lí nên lắc đầu bảo mình không đói.

Dung Ngọc Lan nhận ra ngay vấn đề, lập tức kéo cô xuống trung tâm thương mại tầng dưới tìm một nhà hàng khác.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện. Đầu tiên, Dung Ngọc Lan kể về những sự kiện vui vẻ trong kì nghỉ của mình, cuối cùng mới hỏi cô và Dung Trí Hằng cãi nhau rồi không.

Cô gật đầu cũng không được mà lắc đầu cũng không đúng, ngẫm nghĩ một lát, rồi nói: “Anh ấy không vui lắm, vấn đề là nằm ở em”.

Dung Ngọc Lan ngạc nhiên, sau đó nhướn mày cười: “Tối qua chị về gặp cậu ấy mặt mày khó đăm đăm, còn đang băn khoăn, tưởng gần đây có dự án nào khiến cậu ấy phiền lòng. Thì ra vì em giận cậu ấy”.

Cô thấy Dung Ngọc Lan nói hơi khoa trương, vội vàng lắc đầu phủ nhận: “Em không giận anh ấy”, rồi lại thêm một câu: “Em sao dám giận anh ấy chứ”.

Dung Ngọc Lan lại cười một trận, nói: “Bình thường trường bối trong nhà cũng không đột nhiên mà dám mặt nặng mày nhẹ với cậu ấy, nhưng khi chìm đắm trong tình yêu, cậu ấy nghiêm túc, em cũng nghiêm túc, thì cho dù em có giận cậu ấy, cậu ấy cũng phải chịu đựng như những người đàn ông đang yêu bình thường khác thôi. Theo quan điểm của chị, trên thế giới này chẳng có cái gì công bằng, chỉ có tình yêu nam nữ là công bằng nhất thôi”.

Nghe Dung Ngọc Lan nói vậy, cô rất suy nghĩ, không chừng Dung Trí Hằng cũng đang nghĩ cô giận dối anh. Cô thấy hơi hoảng, lòng nặng như đeo đá.

Dung Ngọc Lan nói tiếp: “Không nói chuyện hai người nữa. Nói chuyện của Sisley đi, cũng không biết tại sao con bé lại thích Ray như vậy, hồi tết còn nói riêng với bà rằng muốn nhanh chóng thành hôn. Hai người đó thậm chí còn chưa đính hôn, vậy mà nó đã vội vàng muốn được gả đi rồi. Nhưng nói thật, ban đầu mặc dù chị có ý tác thành cho hai người đó, có điều vẫn thấy Ray không nhiệt tình lắm. Giờ thấy họ hợp nhau, chỉ hi vọng không phải là phiên bản mới của Victor và Yan là được. Vì trong chuyện tình cảm không phải cứ cho đi là sẽ được nhận lại. Có điều nói đi cũng phải nói lại, Victor vì thật lòng với em nhiều hơn so với tưởng tượng ban đầu của chị, không biết chừng cậu ấy cũng sẽ thuyết phục được bên New York”.

Cô nghe mà ngẩn người, chẳng ăn được mấy miếng.

Cuối cùng Dung Ngọc Lan khuyên cô: “Cậu ấy đã gần đạt tới ngưỡng của một người bạn trai bình thường rồi, em thử dễ dàng cậu ấy xem. Hai người yêu nhau, nói thẳng ra anh không dễ thì tôi phải dễ anh. Đừng chơi trò chiến tranh lạnh, khiến những người xung quanh như bọn chị bị chết cứng”.

Hạng Mĩ Cảnh suy nghĩ suốt một buổi chiều.

Một tháng nay cô ít khi phải ra ngoài làm sự kiện, phần lớn thời gian đều ngồi ở văn phòng. Đọc sách, online, cuối cùng là pha một tách trà rồi ra đứng ngoài cửa sổ ngắm nhìn bầu trời biến đổi do thời tiết. Thực ra vẫn là những toà kiến trúc ấy, vẫn những con đường đông đúc ấy, nhưng dưới ánh mặt trời, dưới làn nước mưa, thậm chí là trong màn sương mù, ngay cả thành phố hình như cũng thay đổi theo tâm trạng của con người.

Hôm nay trời mưa phùng, sắc trời cũng không tới nỗi ảm đạm lắm, mây đen không kéo tới che cả bầu trời nhưng từng mảng từng mảng phủ lên nóc những toà nhà cao ốc, khiến người ta không đoán được liệu có phải mưa giông sắp kéo tới hay không.

Cô bấm máy gọi cho Dung Trí Hằng, sau khi gọi rồi mà vẫn không biết nên nói gì để không khí không gượng gạo, lí nhí lí nhí mãi mới hỏi anh: “Tối nay anh rảnh không?”.

“Rảnh”

Cô hỏi đơn giản, anh đáp ngắn gọn, nhưng vì giọng anh nghe vui vẻ nhẹ nhàng như tiếng gió, nên khiến cô bất giác muốn nói nhiều hơn. Ngập ngừng một lát, cô lại nói: “Cùng ăn tối được không?”.

Anh bảo được, sau đó nói: “Giờ đi luôn”.

Cô nghi hoặc hỏi lại: “Mới bốn giờ”.

Rõ ràng là anh rất vui, nói: “Giờ xuống trung tâm thương mại mua đồ, đi là vừa”.

Lần này cô làm lành, đương nhiên anh yêu cầu thế nào, cô sẽ làm như vậy. Thu dọn đồ rồi đi về sớm, đi ra thang máy, thấy anh đã đứng ở cửa trung tâm thương mại đợi cô như đã hẹn.

Cô lê từng bước từng bước về phía anh, cũng không biết nên nói gì sau khi gặp người thật.

Ngược lại anh làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, đợi cô tới gần, hơi giơ tay lên, xòe tay ra đợi cô.

Cô không dám ngại ngần sợ người khác nhìn thấy nữa, mà giơ tay phải cho anh.

Anh rất hài lòng nắm lấy tay cô, sau đó kéo cô đi về phía trước.

Đây là lần đầu tiên cô thân mật sánh bước cùng anh trước chốn công cộng như thế này, cảm giác rất không tự nhiên, đi được mấy chục mét, cuối cùng cô không kìm được mà lên tiếng hỏi anh: “Đi mua đồ gì thế?”.

Anh đang dắt tay cô rẽ vào một lối, bước chân lên thang máy đi xuống siêu thị dưới mặt đất, qua đầu nhìn cô đáp: “Mua thức ăn nấu cơm”.

Cô “hả” một tiếng, rồi hỏi: “Đi đâu nấu?, sau đó hỏi tiếp: ”Ai nấu?”,

Ra khỏi thang máy, anh buông tay cô ra, đẩy một chiếc xe hàng nhỏ, trả lời rất thản nhiên: “Đương nhiên là em nấu. Còn đi đâu nấu, anh đã chuẩn bị xong chỗ cho em rồi”.

Cô từ chối theo thói quen: “Đã lâu em không vào bếp, tay nghề không còn được như trước nữa”.

Anh hơi không vui, thu lại nụ cười, nói với cô: “Chỉ có hai chúng ta, nấu không ngon cũng đâu phải thấy ngại”.

Cô thấy anh kiên quyết, mà mục đích chính hôm nay là muốn dỗ anh vui, vậy là đành xuống nước, giơ tay lên khoác cánh tay đang đẩy xe hàng của anh, cười hỏi: “Vậy anh muốn ăn gì?”.

Anh đã chuẩn bị sẵn, trả lời luôn: “Em quyết”.

Không hề được chuẩn bị trước, đương nhiên không dám chọn những món quá khó, cô ngẫm nghĩ, cuối cùng quyết định làm món tôm xào lăn, dạ dày chiên giòn, củ mài xào, canh đậu phụ chua cay.

Cô hỏi anh như thế có được không.

Anh lại gật đầu, còn cố ý nói nhỏ với cô: “Anh không kén chọn đồ ăn”.

Khi nói anh ghé sát khá gần, hơi ẩm đó phả vào tai cô, khiến toàn thân có cảm giác buồn buồn.

Đồ ăn trong siêu thị còn khá tươi, không mất thời gian để chọn. Cô mua đủ hết nguyên phụ liệu, đột nhiên giật mình, quay người hỏi: “Không phải về chỗ em nấu đấy chứ?”.

Anh vốn đang thẩn thờ nhìn lưng cô, nhưng cô đột ngột quay người không báo trước như thế, khuôn mặt đỏ ửng vì nóng áp gần ngay trước mặt, khiến anh thoáng bối rối, nhưng rất nhanh giơ tay lên vuốt mấy sợi tóc rơi trên má cô ra sau tai, dịu dàng bảo cô: “Không phải tới chỗ em. Dầu mỡ mắm muối đã chuẩn bị đủ cả rồi, chỉ cần em đến nữa là đủ”.

Cô còn tưởng đến nhà hàng nào đó có cho thuê bếp để khách được tự do nấu món mình thích, kết quả anh thậm chí còn không cần lái xe, ngồi xe của cô, suốt dọc đường chỉ cô phải đi thế nào, cuối cùng dừng lại trước khu chung cư mới mà tập đoàn rao bán hai tháng trước và đã bán gần hết.

Cô lập tức hiểu ngay ra rốt cuộc là thế nào, nhưng anh vẫn không giải thích, đưa cô lên tầng trên cùng, khi chinh thức bước vào căn hộ, anh mới hỏi cô: “Có thích không?”.

Thoạt nhìn, bố cục trong phòng có cao có thấp, đồ gia dụng và cách trang trí đều rất xa hoa quý tộc, một mặt phòng khách lấp tấm cửa sổ bằng kính áp sát, cảnh sắc của một nửa Thượng Hải đều có thể ngắm nhìn từ đây. Cô không thấy phòng ngủ, cũng không biết bên trong còn rộng bao nhiêu, nhưng lại nghĩ, ít nhất cũng phải rộng hơn căn hộ của cô bây giờ tới ba lần.

Anh tưởng cô vui mừng quá mà kinh ngạc, vậy là hỏi lại: “Thích không?”.

Cô giật mình bừng tỉnh, chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn anh, rồi trả lời một câu rất thản nhiên: “Rất đẹp”.

Anh không hiểu hết được ý câu nói đó trong mắt cô, vui mừng kéo cô vào từng phòng tham quan.

Cô lê từng bước từng bước, trong lòng đánh chính lại tính toán của mình vừa rồi, căn hộ này diện tích không nhỏ hơn của Mông Giang Vũ.

Từ phòng khách đến phòng ăn, phòng bếp, sau đó là phòng đọc, phòng dành cho khách...cuối cùng đến phòng ngủ chính.

Anh ân cần mở phòng quần áo nằm trong phòng ngủ và phòng tắm cho cô xem.

Cô đứng ở chỗ cánh cửa phòng tắm ngắm nhìn bên trong. Chiếc bồn tắm hình vòng cung khá lớn chiếm một nửa phòng, những đoá hồng xinh đẹp kiêu ngạo được cắm trong bình thủy tinh lung linh, hoà lẫn với ánh đèn trong phòng, đồ dùng trên bệ rửa mặt đầy đủ, cho dù tối nay cô muốn ở lại đây cũng không thiếu thứ gì.

Anh dang hai tay ôm lấy cô từ phía sau, tay cầm lên vai cô, nói ra ý định của mình: “Em chuyển tới đây ở đi”.

Cô ngược mắt nhìn anh qua tấm gương gắn trên tường, nhất thời không thể đưa ra đáp án mà anh muốn nghe.

Anh đợi một lúc không thấy cô phản ứng, cũng ngẩng đầu lên. Nhìn cô hơi cụp mắt, lòng anh thoáng chùng, nhưng vẫn giữ giọng dịu dàng hỏi: “Sao thế? Có chỗ nào không vừa lòng ư?”.

Cô quay người lại, ngẩng đầu lên nhìn anh, sau đó vòng tay ôm lấy anh, áp mặt vào ngực anh. Cô nghe giọng mình kiên định vang lên: “Chỗ này rất đẹp, em cũng thích, nhưng em không muốn sống một mình ở căn hộ rộng thế này, quá trống trải”.

Anh đột nhiên sững lại, sau đó siết chặt hai cánh tay, ôm chặt cô vào lòng. Đột nhiên anh thấy suy nghĩ của mình thật ích kỉ, tưởng rằng cho cô căn hộ lớn, cô sẽ vui sướng mà chuyển vào ở ngay, nhưng thứ cô cần xưa nay không phải những thứ này, căn hộ càng rộng càng khiến cô cảm thấy cô đơn, mà anh phải giữ nguyên tắc của Dung gia, không được chuyển ra sống ở một nơi khác ngoài sơn trang, như vậy, tại sao anh lại muốn cô phải ở đây? Để cô chờ đợi anh thỉnh thoảng mới đến được một lần ư? Rõ ràng anh rất khinh miệt những hành động như thế, cũng nên hiểu cho tâm tư của cô, sao lúc này đầu óc lại trở nên u mê như vậy?

Cô tưởng mình lại khiến anh không vui, thận trọng thương lượng thêm: “Bao giờ anh muốn em vào bếp, chúng ta sẽ tới đây, nhưng đừng để em một mình sống ở nơi này, em sợ”.

Anh cúi đầu hôn thật lâu vào trán cô, sau đó mỉm cười nói: “Nghe em”.

Cô không dám tin anh lại nhận lời nhanh như vậy, có chút kinh ngạc ngẩng lên nhìn anh.

Anh không kìm được đặt môi mình lên đôi môi đang hé mở của cô. Cô không hề phòng bị, mặc anh xâm nhập.

Môi lưỡi anh quấn quýt không rời. Dần dần cô thấy mình không thể thở nổi, cả người bị anh ép dựa vào tường kính. Dựa như thế cũng tốt, ngộ nhờ có đứng không vững cũng không ngã nhào vào lòng anh.

Chán một nỗi hể cô căng thẳng là sẽ run rẩy, anh không thể dừng lại, tối nay tâm trạng của anh rất tuyệt, kết thúc một vụ hôn dài, để cho cô khoảng mười giây điều chỉnh hơi thở, sau đó lại nhẹ nhàng ngậm chặt hai cánh môi cô, tỉ mỉ chăm chỉ như một chú ong.

Cô bị hơi thở nóng bỏng và hành động đặc biệt dịu dàng của anh làm ặt nóng bừng, tới tận khi anh buông cô ra lần nữa, cô mới xấu hổ co người vùi đầu vào ngực anh.

Anh cười vui vẻ, sau đó tốt bụng nhắc nhở cô: “Em còn không đi nấu cơm cho anh ăn, anh sẽ nghĩ tới việc ăn em đấy”.

Cô vội rời khỏi vòng tay anh, lao nhanh như làn khói vào bếp.

Không về ở trong căn hộ mới, nhưng Hạng Mĩ Cảnh cho rằng quan hệ giữa cô và Dung Trí Hằng tốt lên nhiều.

Càng ngày cô càng bạo gan, trêu đùa linh tinh trước mặt anh, thỉnh thoảng còn bình luận về những mặt tính cách mà anh không biết của cấp dưới. Còn anh, dù nói chuyện trực tiếp hay là qua điện thoại cũng đều chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng lại thêm một câu đại loại như: “Có lẽ nên đánh tiếng, để tăng lớp quản lí biết mà học cách lấy lòng em, nếu không bị trúng đạn lại không biết là do ai bắn”.

Cô không thừa nhận, còn nói: “Biết người biết mặt khó biết lòng, em làm vậy là vì nghĩ cho anh, tránh cho anh bị đánh lừa bởi vẻ bề ngoài”.

Anh cười hỏi cô: “Vậy chắc anh phải cảm ơn em nhỉ? Lấy thân báo đáp em thấy thế nào?”.

Cô còn kiêu ngạo đáp: “Thế thì em lại phải nuôi anh cả đời à? Thật quá thiệt thòi! Không được, không được”.

Trên thực tế, Dung Trí Hằng rất bận, đặc biệt chuyện tập đoàn Hải Thành có ảnh hưởng đến rất nhiều người, mỗi lần đi ăn bữa cơm với Hạng Mĩ Cảnh cũng phải vội vội vàng vàng, đừng nói gì tới việc “lấy thân báo đáp”.

Công việc của cô nhàn nhã, anh lại không có thời gian để ở bên cô, vì vậy ngoài việc thường xuyên tới bệnh viện thăm Diêu Bội Bội ra, cứ cách ngày cô lại hẹn một người bạn thân cùng đi ăn tối.

Tần suất xuất hiện của Lâm Khải Sương tương đối nhiều, sau khi một tuần phải đi ăn tối với Hạng Mĩ Cảnh tới ba lần, cuối cùng anh đã mượn rượu để phản kháng.

“Lần sau còn gọi anh, anh sẽ thu phí. Đừng tưởng có bạn trai em là bận đến nỗi không có thời gian đi ăn với em, thực ra anh cũng có rất nhiều những bữa cơm khách phải đối phó. Nếu còn tiếp tục từ chối thế này, anh chắc chắn sẽ bị họ cho ra rìa”.

Cô lườm anh: “Là ai khóc lóc gào thét nói không muốn đi tới những bữa tiệc Hồng Môn Yến đó nữa? Thời gian trước là ai động tí thì gọi em ra ngoài uống rượu? Em mới mời anh đi ăn ba bữa, anh đã thấy không vui rồi. Được, vậy anh trả phí đi tiếp khách và phí làm chị Thanh Tâm của em cho anh trước đó đi đã”.

Anh cũng lườm cô: “Đây là khi Sunny mới qua đời, tâm trạng anh tồi tệ như thế, em còn mặt mũi nào mà đòi anh phí tiếp khách?”.

Cô lập tức cười hi hi: “Em thấy anh cũng bước ra khỏi vùng lầy đau buồn nhanh quá đấy, ngoài công lao của chị Thanh Tâm em ra, chắc tiến sĩ Liệu cũng lập công với anh không ít nhỉ?”.

Anh thở dài thườn thượt: “Người đã chết rồi, anh không thể cứ sống mãi trong quá khứ, cuộc sống vẫn tiếp diễn mà”.

51. Chương 51

Cô nhớ tới Dung Trí Dật, bèn nói: “Dung Trí Dật si tình hơn anh. Mỗi tình đầu đã chết bao nhiêu năm như thế, mà vẫn chưa thể quên”.

Anh lập tức phản bác: “Đổi lại là em, gí súng vào mỗi tình đầu giết chết họ, kết quả lại phát hiện ra họ chết oan, em có thể không?”.

Cô chau mày: “Sao anh biết Dung Trí Dật nổ súng giết chết cô ấy?”.

Anh nhất thời im lặng, lắp bắp mãi, mới nói: “Trước kia chẳng phải em bảo anh điều tra việc này còn gì”.

Cô truy hỏi: “Nhưng khi ấy anh không nói với em chuyện Dung Trí Dật giết mối tình đầu”.

Anh đành biện hộ: “Lúc đó anh sợ em thấy anh ta quá bạo lực, lại xa lánh anh ta. Ôi trời, mà mấy chuyện đó quan trọng gì, dù sao cũng không liên quan tới em, chỉ cần em thật lòng làm bạn của Dung Trí Dật là được, hà tất phải quan tâm quá khứ của anh ta?”. Nói xong, anh lại sợ cô truy hỏi, vội vàng chuyển đề tài, tiện miệng bảo: “Phương Tuấn Kiệt bị tai nạn xe hơi em biết không?”.

Cô lập tức giật bản mình, run rẩy, ngồi thẳng người lên hỏi anh: “Người thế nào?”.

Anh thở phào, chậm rãi kể cô nghe: “Nghe nói bị nội thương, nhưng cụ thể bị thương ở đâu anh không rõ, chắc không nghiêm trọng lắm. Tin tức bị phong toả khá kín kẽ, chuyện xảy ra từ mười hôm trước, ngay cả anh chiều nay cũng vừa mới biết do ngồi cùng chuyến bay từ New York về đây với cô họ của Sisley. Vừa rồi trên đường tới gặp em anh có gọi cho Phương Tuấn Kiệm, anh ta nói hai hôm nữa là ra viện rồi, anh còn đang định sắp xếp thời gian tới thăm anh ta”.

Chân cô mềm nhũn. Mười hôm trước có lẽ là thời gian cô gọi điện cho anh kể chuyện Chương Du, chẳng trách anh nói rất nhanh rồi cúp máy. Không khí vui vẻ vừa rồi như chùng xuống, cô trầm giọng thở dài một câu: “Sao lại không cẩn thận như thế”.

Tiếng thở dài nào nề không bình thường đó, khiến anh phải nhìn cô một cái, cảm thấy hơi lạ, anh hỏi: “Đúng là rất không cẩn trọng, đang trong lúc rối ren này, nếu để người của Hải Thành biết, thế cục tất loạn”.

Sắc mặt cô rất tệ.

Lòng anh thấy hoài nghi, cuối cùng thăm dò hỏi: “Nếu lát nữa em rảnh, hay là cùng anh vào bệnh viện thăm anh ta?”.

Đôi tay đặt dưới gầm bàn của cô đan chặt vào nhau, vặn vẹo tới phát đau. Cô biết rất rõ mình nên từ chối, nhưng cắn răng, cô vẫn thốt ra từ “vâng”.

Đến bệnh viện đã gần chín giờ tối.

Phương Tuấn Kiệm được bố trí nằm trong một căn phòng có tính bảo mật khá cao, những người tới thăm phải gọi điện trước, nếu anh đồng ý mới được vào.

Lâm Khải Sương đã hẹn với Phương Tuấn Kiệm, nên khi anh và Hạng Mĩ Cảnh đi lên lầu không gặp bất cứ trở ngại nào.

Trong lúc thang máy đi lên, Hạng Mĩ Cảnh lại hối hận vì sự bốc đồng của mình, nhưng bên cạnh còn có Lâm Khải Sương, giờ đã gần tới nơi cô lại lấy cớ để thoái thác thì không hợp lí lắm.

Thang máy nhanh chóng dừng lại ở tầng họ đã bấm, ra ngoài, còn chưa đi về phía căn phòng Phương Tuấn Kiệm, Hạng Mĩ Cảnh kinh ngạc khi nhìn thấy Ngụy Khiết đi ra tiễn khách từ một căn phòng phía trước mặt.

Mặc quần áo bệnh nhân, Ngụy Khiết trông vẫn không khác trước mấy, định thần lại nhận ra Hạng Mĩ Cảnh, vui vẻ gọi cô: “Theresa, còn nhớ em không?”.

Hạng Mĩ Cảnh lập tức đi lên vài bước, cầm tay Ngụy Khiết, gật đầu, kinh ngạc hỏi: “Sao em lại ở đây?”.

Ngụy Khiết thoải mái nói: “Lần này thì em cắt ruột thừa thật”.

Đột nhiên nhắc lại chuyện cũ, nhưng Hạng Mĩ Cảnh và Ngụy Khiết lại không thấy bối rối, ngược lại còn bật cười vui vẻ,

Lâm Khải Sương đứng bên cạnh không hiểu chuyện gì, húng hắng ho mấy tiếng nhắc nhở Hạng Mĩ Cảnh.

Hạng Mĩ Cảnh vội giới thiệu hai người với nhau, sau mới biết thì ra hai năm trước Ngụy Khiết lấy một thương nhân người Australia, sinh được một cô con gái, đã sáu tháng tuổi rồi.

Có lẽ do ba người đứng ngoài hành lang nói không nhỏ, khiến Từ Hi Lê phải mở cửa ngó ra nhìn từ phòng Phương Tuấn Kiệm. Cô nhìn thấy Hạng Mĩ Cảnh và Lâm Khải Sương cùng đến, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó mỉm cười chào họ.

Hạng Mĩ Cảnh không ngờ Từ Hi Lê lại ở đây, bèn bảo Ngụy Khiết mình qua đó một lát rồi sẽ quay lại nói chuyện sau.

Lâm Khải Sương hẹn rồi mới đến, sự xuất hiện của Hạng Mĩ Cảnh khiến Phương Tuấn Kiệm bất ngờ. Nhìn anh yếu ớt nửa nằm nửa ngồi trên giường, nhưng anh không nhìn thẳng vào cô lần nào, sau đó chỉ có Từ Hi Lê ngồi cạnh hỏi han cô.

“Theresa sao lại đi cùng Benny tới thế?”.

Hạng Mĩ Cảnh đang buồn bã vì không tìm được cơ hội giải thích chính đáng, nghe hỏi lập tức đáp: “Tôi và Benny cùng ăn tối, anh ấy nói muốn tới bệnh viện thăm Phương tiên sinh, đứng lúng túng tôi cũng rảnh, nên đi cùng”.

Từ Hi Lê bảo hai người qua sofa ngồi, pha trà mời họ, còn mình thì đứng bên giường bệnh, dịu dàng nắm tay Phương Tuấn Kiệt, nhìn anh một cái, rồi quay đầu sang nói với Hạng Mĩ Cảnh cùng Lâm Khải Sương: “Anh ấy giấu tôi mãi, nếu không phải anh ba lỡ miệng để lộ, có lẽ tới tận khi anh ấy ra viện rồi cũng chưa chắc đã chịu cho tôi biết”.

Hạng Mĩ Cảnh sợ mình cứ ngồi im không nói gì lại khiến không khí mất tự nhiên, vậy là nói với Từ Hi Lê: “Phương tiên sinh sợ cô biết sẽ rất lo lắng”. Sau đó quay sang hỏi Phương Tuấn Kiệt: “Phương tiên sinh, có đúng thế không?”.

Phương Tuấn Kiệt nhìn Hạng Mĩ Cảnh gật đầu rất nhẹ, nói: “Vốn cũng không nghiêm trọng, chỉ bị thương nhẹ thôi”.

Hạng Mĩ Cảnh luôn nhắc nhở mình ăn nói khách sáo, đúng mực, ngồi được khoảng bảy tám phút, cô bèn đứng dậy, nói muốn qua thăm Ngụy Khiết.

Không ai giữ cô lại, nên cô đi qua phòng Ngụy Khiết.

Phẫu thuật của Ngụy Khiết chỉ là một tiểu phẫu nhỏ, lại được nghỉ ngơi ba bốn ngày rồi, vì vậy hành động đi lại khá nhanh nhẹn. Cô đang ngồi trên sofa bóc quýt chờ Hạng Mĩ Cảnh, vừa gắp đã kể ngay về ông xã nước ngoài của mình.

Hạng Mĩ Cảnh chăm chú lắng nghe, nhưng trong đầu chỉ toàn hiện lên khuôn mặt gầy guộc của Phương Tuấn Kiệt. Cô không thể khống chế được cảm xúc của mình, khi Ngụy Khiết kể về cô con gái, cô bỗng rơi một giọt nước mắt. Cô nhanh chóng sửa chữa sự luống cuống đó, vừa đưa tay lên quệt vừa cố nặn ra một nụ cười giải thích: “Sinh con đau lắm phải không?”.

Ngụy Khiết vốn đang vui, thấy cô như vậy, cũng hạ giọng, nói một câu khá bất ngờ: “Từ khi em biết người nằm phòng bên cạnh là Phương tiên sinh, em vẫn luôn nghĩ, liệu có gặp được chị ở đây không. Nhưng trước kia chị thận trọng như vậy, giờ nghe nói đã là bạn gái của Đại Dung tiên sinh, em đoán chắc khó gặp được chị. Kết quả chị vẫn đến, nhưng chuyện hình như cũng không giống em tưởng tượng. Chẳng còn cách nào, con người em xưa nay luôn quá ngốc, quá khờ”.

Hạng Mĩ Cảnh hoảng hốt nhìn Ngụy Khiết.

Ngụy Khiết vỗ vỗ tay cô, an ủi: “Bí mật này em giữ bao nhiêu năm rồi không nói ra, chị yên tâm sau này em cũng không nói với ai cả”.

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy ngột thở.

Ngụy Khiết nhanh chóng nói tiếp: “Em vừa vào Bảo Nhã đã làm trợ lý cho chị, văn phòng của chị đều do em sắp xếp, phát hiện ra hai tờ giấy xét nghiệm đó cũng là chuyện bình thường. Lẽ nào chị quên rồi, về sau em luôn nhắc nhở chị, khi ra ngoài phải khoá cửa? Nói thật, khi nhìn thấy chúng em không kinh ngạc lắm, bởi phụ nữ làm PR, không thể thuần khiết trong trắng như đoá hoa sen được, điều khiến em kinh ngạc là người đó lại là Phương tiên sinh. Em đã chứng kiến rất nhiều lần hai người gặp gỡ nhau nơi công cộng, nhưng hai người diễn rất tốt, căn bản không có sơ hở gì. Nếu không phải lần đó giúp chị sắp xếp lại ghi chép đặt vé máy bay, phát hiện ra rất lâu trước đó chị cùng Phương tiên sinh đi Nhật Bản, lại cùng từ Nhật Bản về, thì có lẽ em sẽ không bao giờ đoán ra”.

Hạng Mĩ Cảnh vô thức nhướn mày lên, nghiêm túc nói với Ngụy Khiết: “Đó đều là chuyện quá khứ rồi”.

Ngụy Khiết mỉm cười, nói: “Chị không phải lo em sẽ bán đứng chị. Trước kia khi còn ở Bảo Nhã, chỉ có chị là thật lòng với em, giờ em chẳng thiếu thứ gì, chỉ là vô tình gặp chị ở đây thì nhắc nhở chị thôi. Có những việc chị tưởng đã giấu rất kín kẽ không chút sơ hở, thực ra chưa chắc đã đúng, chuyện đã qua không có tính sát thương lớn, nhưng nếu để người có dã tâm biết được lợi dụng, sẽ gây hậu quả thế nào chị chắc rõ hơn em”.

Trước đó Lâm Khải Sương phát hiện ra phiếu xét nghiệm thai của cô, nhưng không biết người đó là ai, còn Ngụy Khiết lại hoàn toàn biết rõ bí mật của cô, Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy chút cảm giác an toàn còn sót lại trong mình đã hết.

Ngụy Khiết nhận ra sự lo lắng ấy, nhắc lại lần nữa: “Lần em bị sẩy thai, chị đứng ra nói giúp em, em biết thực ra chị đang liên hệ hoàn cảnh của em và của chị trước đó. Chị hiểu được nỗi khổ của em, em cũng có thể cảm nhận được nỗi đau thương của chị, vì vậy em sẽ giữ chặt bí mật này”.

Lúc này Hạng Mĩ Cảnh rất hối hận vì hôm nay đã đến đây. Tại sao cô còn quan tâm tới việc Phương Tuấn Kiệt bị thương có nặng không? Nếu không quan tâm nữa, không tới đây, sẽ không phải nhìn thấy bộ dạng dệu dàng đáng yêu của Từ Hi Lê, cũng không gặp Ngụy Khiết, để cô ấy nói toạc ra bí mật mà cô cất giữ bao lâu nay. Sao cô lại ngốc như thế? Nhất định phải mang mình ra cho người khác giày vò?

Từ phòng Ngụy Khiết đi ra, Hạng Mĩ Cảnh nhìn thấy Lâm Khải Sương đứng cách đó vài mét, đang gọi điện thoại.

Anh nghe thấy tiếng đóng cửa, nhanh chóng nói tạm biệt với người ở đầu dây bên kia, rồi mỉm cười đi về phía cô.

Cô không thể tỏ ra vui vẻ, nhưng vẫn cố cười bảo: “Báo cáo hành tung với tiến sĩ Liệu à?”.

Anh thấy cô đứng như sắp ngã, giơ tay khoác vai cô, vừa đỡ cô đi về phía trước, vừa oán trách: “Có thể dùng thẳng thần vạch trần anh như vậy không?”.

Cô cười, cười mà xương cốt nhức nhối.

Tâm trạng anh cũng không còn được vui vẻ như trước, nhưng vẫn nói đùa với cô: “Anh vừa gặp một y tá, trông xinh lắm”.

Cô hỏi: “Nam hay nữ?”.

Anh cố tình nhướn mày, dài giọng đáp: “Đương nhiên là nữ rồi”.

Hai người đi vào thang máy, trái tim cô cũng như theo thang máy rơi xuống vực, người mềm nhũn. Cô không muốn gặp thêm chuyện bất ngờ nào nữa, nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi anh: “Anh đoán xem Dung Trí Hằng có phải đã biết chuyện chúng ta giả làm người yêu trước đó không?”.

Anh thấy anh mắt cô mờ mờ, vỗ vai cô, cười: “Chuyện này chỉ có em, anh và Sunny biết, Sunny mất rồi, em không nói, anh không nói, anh ta biết làm sao được? Mà cho dù có biết cũng chẳng sao, không chừng anh ta lại còn cảm thấy em tấm lòng lương thiện, càng thương yêu em hơn”.

Cô chẳng thể nào cảm thấy được an ủi bởi những lời đó, ngập ngừng một lát mới nói: “Ngộ nhỡ anh ấy biết chuyện em sẩy thai thì sao?”.

Anh kéo sát cô vào mình: “Sao đột nhiên lại nói tới những chuyện ấy?”.

Cô thở dài, đem kể lại chuyện Ngụy Khiết cho anh nghe, đương nhiên không nhắc tới Phương Tuấn Kiệt, sau đó nói: “Em biết đều là chuyện quá khứ rồi, nếu anh ấy để tâm thật, cùng lắm thì em bị đá thôi, nhưng em rất lo, anh hiểu không?”.

Anh nhìn cô gật đầu: “Anh hiểu”, rồi nói tiếp: “Nếu anh ta biết, cũng có thể thấy không vui, nhưng chưa chắc đã tức giận hoặc chia tay với em, em phải có niềm tin vào bản thân mình, cũng phải tin rằng, chỉ cần bây giờ em thật lòng với anh ta, thật sự yêu anh ta, anh ta chắc chắn sẽ chấp nhận mọi thứ em có, bao gồm cả quá khứ của em”.

“Anh không hiểu”. Cô lắc đầu, đột nhiên rơi nước mắt, rồi cố gắng cười, thở dài: “Tại sao yêu đương lại mệt mỏi như vậy?”.

Anh gõ trán cô, đáp: “Đây là vì em không chịu thả lỏng bản thân để yêu một người hoặc để một người yêu em”.

Dù là thả lỏng để yêu hoặc được yêu, cả hai trường hợp này đối với Hạng Mĩ Cảnh đều là chuyện không thể. Có lẽ Lâm Khải Sương nói đúng, quá khứ thế nào là chuyện đã qua rồi, cô không thể thay đổi, cũng không

thể hối hận, còn hiện thực là hiện thực, nếu cô đối xử với Dung Trí Hằng bằng trái tim chân thành, chẳng may anh có phát hiện ra, biết đâu anh sẽ niệm tình vì nghĩ đến trái tim chân thành cô dành cho anh?

Hai người yêu thương nhau sâu đậm đều sẽ tính toán xem sự chân thành của đối phương đáng giá bao nhiêu, cô thông minh như thế, lại lẫn lộn không ít trong tình trường, muốn giữ chặt trái tim Dung Trí Hằng không phải là chuyện khó.

Khó khăn lắm Dung Trí Hằng mới bố trí được thời gian để đi ăn cùng cô, cô liền tỏ ra vô cùng dịu dàng quan tâm, nũng nịu với anh rất đúng lúc, nói anh bận tới mức thần long thấy đầu không thấy đuôi, muốn gặp mặt còn phải xếp hàng nhìn đồng hồ chờ anh rảnh.

Anh có cảm giác rồi nay cô quyến rũ động lòng, mặc dù trong lòng thoáng băn khoăn, nhưng căn bản không thể chống đỡ trước những hành động lời nói mềm nhũn của cô, chẳng nghĩ ngợi nhiều anh nói: “Chúng ta cùng chuyển về căn hộ ở đi”.

Cô bất ngờ, ngẩn ra một lúc, ngời hơi thẳng người, hỏi anh: “Chẳng phải nhà anh có quy định không được ra ngoài ở à?”.

Ánh đèn trong nhà hàng mờ ảo ấm áp, khiến nụ cười của anh rất gian tà, anh đáp: “Đúng là không cho ra ngoài ở, nhưng anh không còn cách nào khác. Em luôn quyến rũ anh một cách thiếu trách nhiệm như thế, anh không đợi được lâu như vậy”.

Lời của anh không tới mức thẳng thừng, nhưng cũng đủ khiến cô đỏ bừng cả mặt, rứt bàn tay trong tay anh về, cổ tỏ vẻ nghiêm túc: “Em không đồng ý, trừ phi tự anh chuyển ra đó ở trước hai tôi”.

Vốn là chỉ buột miệng nói vậy, ai ngờ Dung Trí Hằng làm thật.

Hôm sau đi làm, cùng Dung Ngọc Lan xuống trung tâm thương mại uống trà trưa, Dung Ngọc Lan vui vẻ bảo: “Từ lâu rồi tôi đã muốn chuyển ra khỏi sơn trang, ở đó môi trường tốt thì tốt thật, nhưng cách trung tâm thành phố hơi xa, lại nhiều quy tắc, chẳng có tự do gì cả. Trước kia không có ai khơi mào, giờ Victor nói muốn chuyển ra ngoài, tôi vui mừng còn chẳng kịp”.

Mặc dù trước đó cô đã nghe Dung Trí Hằng nói, nhưng khi anh thực hiện, cô vẫn cảm thấy bất ngờ. Gọi điện cho anh, cô khuyên: “Các anh vẫn luôn ở sơn trang, đột nhiên đều chuyển đi cả, thật không hay lắm”.

Anh ngẫm nghĩ: “Đúng là không hay lắm, vậy bảo Orchid sau hai tháng nữa hãy chuyển”.

Cô cảm thấy giọng bất lực của anh rất buồn cười, phê bình: “Chị ấy là chị anh, anh làm vậy thật quá gia trưởng”.

Anh thấy cô phê bình có lí, vậy là lùi một bước: “Thế thì bàn bạc với Orchid, để sau hai tháng nữa hãy chuyển”.

Cô cười hỏi: “Có khác biệt không?”.

Anh nói thẳng: “Đương nhiên có. Từ ”bảo” chuyển sang ”bàn bạc”.

Cô thở dài, phân tích: “Cùng một cha sinh, em có cảm giác Joe không gia trưởng như anh, vì vậy chắc chắn anh giống mẹ”.

Anh đính chính: “Mọi người đều nói tính anh giống bà nội”.

Cô thở dài đánh thượt: “Chẳng trách nghe nói bà nội cưng anh nhất nhà”.

Anh cười: “Thực ra bà ra tay với anh cũng mạnh nhất nhà”.

Dự định chuyển về ở chung của Dung Trí Hằng và Hạng Mĩ Cảnh cuối cùng không thành công, vì bà nội anh đột nhiên cao hứng muốn về Thượng Hải, không ai dám tự đứng trước đầu súng vào lúc này.

Tâm trạng của Dung Trí Hằng rõ ràng là rất tệ, trong lúc họp buổi sáng, mặt mày anh khá căng thẳng.

Dung Ngọc Lan sau khi đi xuống lầu tới thẳng văn phòng của Hạng Mĩ Cảnh để tìm cô nói chuyện, vòng vo mãi cuối cùng cũng nói với Hạng Mĩ Cảnh rằng hi vọng cô sẽ không giận dữ Dung Trí Hằng khi anh không thể chuyển ra ngoài ở cùng cô, bản thân Dung Trí Hằng cũng chẳng vui vẻ gì.

Hạng Mĩ Cảnh vội vàng bày tỏ lập trường của mình: “Tôi qua khi anh ấy nói với em, em rất hiểu mà, dù sao bà nội mấy năm mới về một lần, chuyện gì cũng nên nghĩ cho bà trước”.

Dung Ngọc Lan gật đầu, nhắc nhở cô: “Lần này bà về vội vã như thế, chắc hẳn đã có ai đó bóng gió xa xôi bên tai bà rồi. Hiện giờ không phải chuyện gì Victor cũng nghe lời bà, nhưng bà tuổi đã cao không nên để bà tức giận, nếu thật sự có hành động gì đó khiến em khó xử, em cũng đừng nói với Victor, ngộ nhỡ dẫn tới hai bà cháu lại mâu thuẫn, chú chắc chắn sẽ không vui”.

Hạng Mĩ Cảnh không ngờ mình lại có ảnh hưởng lớn tới thế, nhanh chóng nói: “Em đâu có cơ hội gặp bà chứ”.

Dung Ngọc Lan nói: “Lần này đến, bà nói muốn quyết định chuyện của Sisley và Ray, trước kia đều là Ray tới New York gặp bà, bà không cần phải bay tới tận đây. Còn về hôn sự của Victor và Yan, không giấu gì em, ban đầu là do một mình bà quyết định, không ai phản đối được, nhìn họ ân cần thương yêu như thế, nhưng thực ra không có tình cảm nam nữ, cái này chỉ người trong cuộc mới hiểu. Sức khỏe của Yan không tốt, bà đã sớm chuẩn bị cho Victor mấy đối tượng xuất sắc để làm vợ hai vợ ba, nhưng Victor không thích, lúc nào cũng đặt Yan lên vị trí hàng đầu, ai nhìn cũng nghĩ cậu ấy đối với Yan thật lòng, khi Yan qua đời, cậu ấy rất buồn. Vì vậy một năm nay bà không ép cậu ấy đi xem mặt tiểu thư nào. Chị nghĩ chắc thời gian gần đây Victor rất quan tâm tới em, nên có vài lời đồn đại bay sang New York, nên bà tới để xác nhận chuyện này”.

Hạng Mĩ Cảnh ngẩn người, không biết phải trả lời thế nào.

Dung Ngọc Lan an ủi cô: “Có điều việc này nghĩ nhiều cũng vô ích, Victor làm việc xưa nay rất chắc chắn, nếu có lơ đãng em, thì em hãy hiểu cho cậu ấy. Chẳng mấy khi thấy cậu ấy vui vẻ, chị chỉ mong cậu ấy có thể luôn vui vẻ như thế”.

Vì bà nội sang đột xuất mà Dung Trí Hằng không thể chuyển ra ngoài sống cùng cô, Hạng Mĩ Cảnh rất hiểu. Trên thực tế, cô thật sự chưa sẵn sàng để sống chung với Dung Trí Hằng. Nhưng cô cũng không phản kháng việc tiến thêm một bước với anh, chỉ là cô rất khó tưởng tượng mình sẽ thế nào khi buổi sáng tỉnh dậy vừa mở mắt đã nhìn thấy anh nằm bên cạnh, hướng hồ từ nhỏ anh quen được người khác phục dịch, cả căn hộ rộng như vậy chỉ có hai người, không phải cô sẽ trở thành người giúp việc riêng của anh đấy chứ?

Những vấn đề ấy đã đủ khiến cô lo lắng, lại thêm suy đoán của Dung Ngọc Lan về lí do mà bà nội anh phải bay sang tận đây, càng khiến cô mệt mỏi.

Thực sự cô không muốn mình là nguyên nhân khiến bà nội anh phải bay sang tận đây. Cô chỉ là một nhân vật nhỏ xíu, cho dù Dung Trí Hằng có đối tốt đặc biệt với cô, cũng sẽ không tới mức chẳng màng tới yếu tố gia đình mà một mực đòi rước cô về làm chính cung nương nương. Anh không phải là Dung Trí Dật, sinh ra đã muốn đối nghịch với gia đình, anh suy nghĩ thấu đáo, và dù thế nào cũng luôn đặt lợi ích gia tộc lên hàng đầu, chắc chắn do bà nội anh nghĩ nhiều quá thôi.

Bản thân cô nghĩ thông suốt, còn phải gánh trách nhiệm đổ dành cho Dung Trí Hằng vui

Dung Trí Hằng có lẽ cảm thấy có lỗi với cô, nên gần như gạt hết mọi kế hoạch, dành cả buổi tối để ở bên cô.

Cô muốn anh vui, lại không muốn quá thoải mái trước mặt mọi người, thế là kéo anh tới trung tâm thương mại khác để shopping, bám sát lấy anh nũng nịu, mua kem cũng để anh trả tiền.

Dần dần anh bắt đầu vui trở lại, lần đầu tiên anh được xách túi cho người khác.

Mỗi lần cô thử một bộ quần áo, anh đều tư vấn cho cô, nhưng luôn làm loạn hết sự phối hợp của nhà thiết kế.

Cô nói anh quá kén chọn, anh lại bảo: “Tháng sau là tuần lễ thời trang Milan, chúng ta cùng đi, đảm bảo em sẽ thích”.

Cô khom người đứng trước mặt anh cười: “Dung tiên sinh, anh cũng tham gia những hoạt động như thế sao? Hơn nữa, anh có thời gian để đi không?”.

Anh nhìn cô một lúc, sau đó nói “có”, rồi gọi nhân viên bán hàng tới, nói: “Chiếc áo này cổ rộng quá, đổi chiếc khác”.

Cô vội vàng đứng thẳng người, đổ mặt lườm anh.

Anh cười bảo: “Trời đang lạnh, anh sợ em bị cảm”.

Cô lại lườm anh thêm cái nữa.

Anh mỉm cười, hạ giọng nói với cô đầy vẻ uy hiếp: “Sự nhẫn nại của anh có giới hạn, hôm nay đừng gây sự với anh”.

Mỗi lúc thế này, cô đều rất nghe lời anh, ngay cả một ánh mắt mờ ám cũng không dám, ngoan ngoãn nghiêm túc.

Cả một xe chất đầy đồ khiến ngay cả Hạng Mĩ Cảnh cũng không rõ mình mua nhiều như thế từ bao giờ, về tới căn hộ, đúng lúc Tiền Mẫn gọi tới để chia vui với cô.

“Trần Tân Dục cầu hôn với tôi rồi, bọn tôi định cuối tháng sau sẽ cử hành hôn lễ ở Tam Á, cô nhất định phải làm phù dâu cho tôi đấy”.

Cô bỗng thấy hoang mang, ngay cả câu chúc mừng cũng không nói, ngẩn ngơ hỏi Tiền Mẫn: “Hải Thành giờ loạn như thế, Trần Tân Dục vẫn có tâm trạng để kết hôn sao?”.

Tiền Mẫn bảo cô: “Trước khi xảy ra chuyện hình như anh ấy bị Phương Tử Bác cho ra rìa, trong tay chẳng có chút quyền lực nào, giờ rồi như bong bóng, Phương Định Trạch muốn anh ấy giúp, anh ấy kiêu ngạo không nhận lời, vì vậy nên mới có thời gian để kết hôn”.

Lòng cô thấy vui, cười bảo: “Làm nhân viên như anh ta cũng thật bản lĩnh”.

Tiền Mẫn quay lại chủ đề chính: “Ngày mai nếu rảnh, thì cùng tôi đi tới tiệm áo cưới”.

Hạng Mĩ Cảnh đang rất rảnh. Vì Dung Trí Hằng bận phải tiếp đón bà nội, cô bèn xin Dung Ngọc Lan nghỉ phép mười ngày, rồi giao hết nhân viên đang rảnh tới phát chán trong tổ mình cho Âu Na, để cuối năm sái chút tiền thưởng. Buổi sáng cô ngủ đến mười giờ, ăn qua loa, sau đó cùng Tiền Mẫn cũng xin nghỉ phép như cô đi một vòng các tiệm áo cưới trong thành phố.

Mỗi lần Dung Trí Hằng gọi điện hỏi cô đang làm gì, cô liền báo cáo với anh bằng bốn chữ “ăn uống vui chơi”, cô cũng chưa từng hỏi anh đang làm gì, sợ anh không tiện nói.

Thực ra mấy hôm nay anh bận gì, cô đều rất rõ, anh sẽ tìm đủ mọi cách, thông qua mọi người để lộ cho cô biết.

Tiền Mẫn phải giữ mãi trong lòng một tin không dám nói, cho tới tận lúc ăn cơm tối, uống hai ly rượu, cuối cùng không giữ được nữa liền nói: “Tối qua bà nội Dung Trí Hằng mở tiệc ở sơn trang, nghe nói mời một loạt tiểu thư thực nữ tới, bà cụ không những rất thân thiết giữ cô em gái của Yan ở bên cạnh, mà còn nói trước mặt mọi người rằng muốn chọn cháu dâu”.

Tin này, Hạng Mĩ Cảnh đã biết rồi.

Tối qua hơn chín giờ cô về đến nhà, vừa tắm xong thì nhận được điện thoại của Dung Trí Hằng. Bình thường anh hay gọi vào giờ này, cô cũng chẳng để ý, kết quả giọng anh nghe có chút nũng nịu như trẻ con, nhất định đòi cô phải tới chung cư nấu cơm cho anh ăn.

Cô nhìn đồng hồ, thấy đã mười giờ, nghĩ chắc anh đùa, nên bảo: “Giờ này ngay cả siêu thị cũng đã đóng cửa, đi mua thức ăn ở đâu mới được?”.

Anh không chịu, nói: “Vậy nấu cho anh bát mì”.

Cô đoán chắc anh đã uống rượu, bèn hỏi anh đang ở đâu.

Anh nói đang ở sơn trang, cô bảo vậy anh nhờ nhà bếp nấu mì cho, tuyệt đối tay nghề của họ khá hơn cô.

Anh bướng bỉnh không chịu, còn nói mình chuẩn bị đi rồi, bảo cô nhanh lên.

Cô không nói lại được, đành chiều theo ý anh. Thay quần áo, không buồn tranh điểm, xuống lầu bắt xe tới căn hộ anh mua, kết quả anh còn đến trước cô.

Cô vừa dùng thẻ mở cửa, anh đột nhiên nhẹ nhàng nhảy ra từ trong một góc như chú mèo, hoàn toàn không cho cô thời gian để phản ứng, ấn chặt cô dựa vào tường.

Lưng cô vừa cảm nhận được sự lạnh lẽo của bức tường phía sau, đôi môi cùng chiếc lưỡi mang theo hơi rượu nóng hổi đã luồn vào.

Theo bản năng cô giơ tay giơ chân ra để chống đỡ, rồi mở mắt để nhìn xem người đó là ai. Động tác chống cự của cô nhanh nhưng anh còn nhanh hơn, đầu tiên anh túm chặt hai tay cô áp ra đằng sau, sau đó lần người tới để giữ chặt hai chân cô, đồng thời mặt ghé sát môi cô khẽ cười: “Đừng sợ, là anh”.

Cô thả lỏng người, nhưng ngay sau đó lại thấy căng thẳng.

Anh hôn cô lần nữa, hai cánh tay rắn chắc giữ chặt eo cô rồi men dần lên trên. Người cô bị anh giữ chặt, hai chân không chạm đất, bất an giãy giụa, anh lại rất thưởng thức sự giãy giụa đó của cô, cố ý dùng thân mình ép chặt cô hơn, không cho cô trượt xuống.

Cô đầu gối bị treo lơ lửng như thế mãi, bất đắc dĩ cong chân tì vào đầu gối anh.

Anh vốn đang áp sát cô, sự chủ động một cách vô thức đó của cô khiến anh gần như phát điên. Anh không thể kìm nén được nữa, ép chặt người cô, rồi dùng hai tay cởi chiếc áo len bên ngoài của cô. Bên trong cô chỉ mặc một chiếc áo mỏng màu đen, cổ áo không rộng lắm, nhưng làn da trắng mịn như sữa lộ dưới ánh đèn. Anh hôn lên phần xương quai xanh, hai bàn tay thì lướt dần từ dưới eo lên trên.

Đầu tiên cô chưa đề phòng, nên bị anh cởi chiếc áo ngoài, vội vàng rút tay từ sau lưng ra, ôm chặt ngực, không cho tay anh luồn lên.

Sự nhần nạy của anh không tệ, đi đường nay không được bèn vòng đường khác. Anh ôm chặt cô, vừa hôn vừa cắn nhẹ lên cổ cô, bào mòn khả năng phản kháng của cô, vừa cố ý chủ động đưa cô vào phòng ngủ.

Cô bị anh giữ, trọng tâm không vững, khó khăn lắm mới đi được vào phòng ngủ, anh nhẹ nhàng ném cô lên chiếc giường êm ái. Cô đau đầu hoa mắt, khi tỉnh táo lại thì anh đã cởi áo ghi lê và chiếc quần tây ra, đổ ập xuống người cô, không cho phép cô từ chối.

Cô cảm nhận rất rõ phản ứng nơi thân dưới của anh, vô thức muốn tránh. Nhưng anh không dễ dàng tha cho cô, hai tay đã bắt đầu luồn vào trong áo, vuốt ve làn da mịn màng, cuối cùng cũng tới được đỉnh đồi mềm mại cao đầy kia như ý nguyện, và bắt đầu nắn bóp.

Cảm giác ấy vô cùng mãnh liệt, ngoài cảm giác thấy tê dại ra, cô còn thấy rất đau, bất giác cô lên một tiếng, cuối cùng như nghĩ ra điều gì, cô lấy tay che miệng anh lại, nghiêm túc bảo: “Em đang tới kì sinh lí”.

Anh ngẩn ra, nhưng không tin, bóp mạnh ngực cô một cái, sau đó hai tay vòng ra sau định cởi phẳng cái vật nhỏ xíu vướng víu trên người cô ra.

Cô cuống lên, thúc chân trái vào thân dưới của anh một cái.

Anh đau đớn, lập tức buông cô ra, lật người cuộn tròn sang một bên.

Cô không ngờ mình lại mạnh chân như vậy, vội chống tay ngồi dậy hỏi anh: “Sao thế?”.

Anh nheo mắt nhìn cô.

Cô đành xoa xoa khuôn mặt mướt mồ hôi của anh, nói bằng giọng rất vô tội: “Em đang đến kì thật, không lừa anh đâu”.

Anh hơi giận, kéo tay cô đặt vào chỗ đó của mình, còn bảo: “Em nghiêm túc xin lỗi ”nó” đi”.

Bị anh giữ chặt tay không cho rút về, cô vừa tức vừa buồn cười, lại xấu hổ, vậy là chủ động cúi xuống gục lên vai anh, nhẹ nhàng hôn lên môi anh, dịu giọng xin tha: “Xin lỗi, em không cố ý, ai bảo anh cứ cuống lên, lại không nghe em giải thích”.

Nghe mấy lời ngọt ngào đó người anh mềm nhũn, lực trên tay bất giác thả lỏng.

Nhân cơ hội này cô rút tay về, hỏi: “Chẳng phải anh kêu đói sao? Em đi nấu mì cho anh nhé?”.

Anh ngượng quá hoá giận, trừng mắt lườm cô một cái, rồi lại túm lấy cô hôn loạn xạ khắp nơi một hồi, sau đó bực bội bỏ dậy vào phòng tắm.

Cô vẫn nằm nghiêng trên giường, tới khi nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm mới thở phào nhẹ nhõm, chỉnh lại quần áo đầu tóc, sau đó vào bếp nấu mì.

Nhu cầu không được giải quyết, chẳng khác nào gặp hoả hạn mà không có nước cứu chữa, cô rất có trách nhiệm khi chỉnh lại quần áo cho kín đáo, không để anh nhìn mà liên tưởng linh tinh.

Gặp phải tình huống này kể ra cũng là do anh đen đủi. Mặc nặng mây nhẹ với cô khoảng mười phút, cuối cùng không căng mãi được, kể cho cô nghe về bữa tiệc tối nay ở sơn trang, anh ăn không no, những chuyện xảy ra khiến anh không vui.

Dung Trí Hằng không nói cụ thể, Hạng Mĩ Cảnh cũng không hỏi sâu xem anh không vui về việc gì. Lúc này nghe Tiền Mẫn nói, cô đã hiểu chuyện gì khiến anh không vui.

Có một điểm rất rõ ràng rằng, anh không thích bị người khác bố trí cuộc sống của mình, dù người đó là ai. Hạng Mĩ Cảnh được tự do vui vẻ thêm hai ngày nữa.

52. Chương 52

Đến thứ bảy, mười một giờ bị tiếng chuông di động đánh thức, Dung Trí Hằng bảo cô, buổi chiều bà nội hẹn cô qua sơn trang uống trà.

Cô đang mơ mơ màng màng, đầu tiên không tin, còn cười mắng anh mang mình ra làm trò đùa.

Anh nghiêm túc nói: “Hai rưỡi anh qua đón em”.

Cô kinh ngạc ngồi bật dậy, truy hỏi: “Uống trà thật à?”.

Anh mỉm cười, hỏi ngược lại: “Anh giống người có thể mang chuyện này ra đùa em sao?”.

Ngoài nghi ngờ ra cô còn căng thẳng: “Mặc dù em ngưỡng mộ đại danh của bà đã lâu, lòng cũng rất khâm phục bà, nhưng chuyện uống trà này nghe cao siêu quá, em có thể không đến không?”.

Anh nói thẳng: “Bữa trà này khó khăn lắm anh mới bố trí được, em nhất định phải tới uống cho anh”.

Cô biết bà nội anh mời cô tới uống trà là vì anh, nhưng điều cô nghĩ không thông là Dung Trí Hằng bày ra đủ mọi cách để cô chính thức xuất hiện, định để cô làm khiên đỡ đạn giúp, tiện thể gạt phắt mọi ý định của đám tiểu thư đài các đang thèm muốn tài sắc của anh, hay thật sự muốn đội vòng nguyệt quế lên đầu cô?

Bỗng lòng cô thấy thấp thỏm.

Dung Trí Hằng không thoải mái hơn cô bao nhiêu, nói hai rưỡi đón cô, nhưng chưa một rưỡi đã hỏi cô chuẩn bị xong chưa, có thể xuống nhà được chưa?

Cô đã trang điểm xong, nhận được điện thoại của anh, nhưng vẫn chậm chạp sấy tóc, chọn một chiếc áo dáng dài màu vàng nhạt khoác bên ngoài, đi đôi giày cao gót màu trắng, phối với chiếc sơ mi lụa bằng tơ màu trắng và quần dài màu da bò.

Dung Trí Hằng ngắm nghía cô một hồi từ trên xuống một lượt, thấy khá hài lòng.

Cô phì cười khi anh nhìn cô gật đầu, cảm thán: “Nhìn em giống như sắp ”tham kiến bệ hạ” vậy”.

Anh đảo mắt nhìn cô một cái, nửa như bất lực nửa như phê bình nói: “Em hãy nhớ rõ, phải đoan trang, đoan trang và đoan trang”.

Cô cười gian xảo, ngửa mặt lên hỏi anh: “Lát nữa liệu em có bị đuổi ra khỏi sơn trang không?”, rồi thở dài: “Chắc trong mắt bà anh, em chẳng khác gì yêu nữ hại nước hại dân nhỉ? Bà nhất định sẽ không thích em. Em qua đó. anh chắc em sẽ không làm bà giận chứ?”.

Anh trừng mắt lườm cô: “Em nghiêm túc chút đi”.

Cô ai oán nhìn anh: “Em rất nghiêm túc. Anh chẳng bàn trước với em một tiếng, báo trước cũng không, khiến em không được chuẩn bị về mặt tâm lí. Ngộ nhỡ bà ném ra một tấm chi phiếu bảo em hãy cao chạy xa bay, em không biết mình nên nhận cho bà vui hay là xé nát nó để anh vui. Hơn nữa nếu bà không vui, thì sao anh có thể vui được? Cuối cùng người xui xẻo vẫn là em”.

Cô nói một mạch những suy nghĩ của mình, anh thấy thương cô, nghiêng người sang nắm tay cô: “Em yên tâm, bà tuyệt đối sẽ không vứt cho em một tờ chi phiếu, cũng sẽ không nói những lời khó nghe đâu. Bà rất cao ngạo, tính khí quật cường, nhưng khả năng kiềm chế rất tốt. Bảo em tới uống trà, là vì tối qua anh đã chính thức nói với bà về quan hệ giữa chúng ta, anh hi vọng bà có thể hiểu em, đồng thời sẽ yêu quý em như anh. Sáng nay bà bảo, muốn gặp em trước, vì vậy mới bảo chiều em tới uống trà. Anh không cho em biết trước, chủ yếu là vì không biết thái độ của bà sẽ như thế nào, sợ nói với em, em lại lo lắng. Còn chuyện em bảo sẽ bị đuổi ra khỏi sơn trang gì gì đó, chỉ cần có anh ở đó, không ai dám làm thế.”

Cô nhìn anh im lặng.

Anh giơ tay lên sờ vào một bên má lạnh ngắt của cô, nói tiếp: “Có thể trước kia anh không thật sự nghiêm túc, tìn cảm của anh mang chút không cam tâm vì bị em phớt lờ, nhưng giờ anh rất nghiêm túc với tình cảm này. Mĩ Cảnh, anh hi vọng người nhà anh sẽ đón nhận và yêu quý em, bởi vì chúng ta còn một chặng đường dài phải đi, em hiểu ý anh chứ?”.

Cô sưng lại, lòng phức tạp.

Anh cười nhìn cô: “Em không cảm động à?”.

Khoé môi cô thoáng giật giật, rồi từ từ nở một nụ cười, nhìn anh nói thật: “Em căng thẳng”.

Anh nắm chặt tay cô: “Đừng căng thẳng, anh sẽ luôn ở bên em”.

Tâm trạng khác nhau, nên cách nhìn người và sự vật cũng khác nhau.

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy hôm nay Dung Liên sơn trang hoa lệ hơn ngày thường, màu sắc tươi rói như trăm hoa đua nở vào cuối xuân đầu hạ, nhưng sự trang nghiêm từ trong bản chất khiến cô dù muốn hắt xì hơi cũng phải dè chừng.

Mới hai giờ ba mươi, nên bà nội anh vẫn đang ngủ trưa. Dung Ngọc Lan đứng ở tầng một đợi sẵn. Xưa nay chị ta vẫn cùng một phe với Dung Trí Hằng, thêm Hạng Mĩ Cảnh là cấp dưới, chuyện gặp mặt uống trà này, chị ta rất để tâm.

Dung Trí Hằng đích thân đưa Hạng Mĩ Cảnh tới phòng dành cho khách, sau đó lên lầu xử lí việc khác.

Dung Ngọc Lan gọi Hạng Mĩ Cảnh tới uống trà ăn điểm tâm, rồi an ủi: “Bà mặc dù hơi nghiêm khắc, nhưng không khó gần, em cứ thoải mái”.

Hạng Mĩ Cảnh gật đầu. Về chuyện tâm trạng căng thẳng, lúc đầu khi biết mình phải tới gặp bà nội Dung Trí Hằng, đúng là cô hơi căng thẳng thật, nhưng suốt dọc đường tới sơn trang, cô lại thấy mình bình tĩnh hẳn. Bà nội anh chắc chắn sẽ không thích một người có hoàn cảnh xuất thân như cô, đây là điều không cần tranh cãi, cô cũng không cần phải tỏ ra thực nữ danh môn giả tạo, chỉ cần tiên lùi hợp lí là được. Hơn nữa, mặc dù những lời Dung Trí Hằng nói khiến cô cảm động, nhưng cô cũng không kiêu ngạo tới mức coi mình là người phụ nữ anh nhất định phải lấy. Lăn lộn trong ngành này bao nhiêu năm nay, gần như không có người đàn ông nào vì một người phụ nữ mà cắt đứt quan hệ với gia tộc vững mạnh của mình, cô không tin anh là trường hợp ngoại lệ, cũng không mong anh làm thế. Cuộc gặp mặt này, thực ra đối với cô mà nói, là chuyện tốt. Cô chỉ cần tuân thủ một nguyên tắc, không làm bà cụ tức giận là được, nếu bà cụ hạ lệnh Dung Trí Hằng phải cắt đứt quan hệ với cô, cô chắc chắn sẽ buồn, nhưng không đến nỗi sống chết tím chặt tay anh không buông, sau này cũng không cần phải lo lắng anh sẽ biết bí mật của mình.

Nghĩ đến đây, bất giác cô khẽ thở dài.

Không biết Dung Trí Hằng vào từ lúc nào, ngồi xuống cạnh cô, đưa tay khoác lên vai cô.

Anh nhìn Dung Ngọc Lan ngồi phía đối diện nói: “Chị Bình nói bà mời Phương Tuấn Kiệt tới ăn tối”.

Hạng Mĩ Cảnh thoáng động lòng, cảm nhận được bàn tay đặt trên vai mình của Dung Trí Hằng siết chặt hơn.

Dung Ngọc Lan nói: “Cậu ta vừa bị tai nạn phải nằm viện, mãi sau này chị mới biết, muốn tới bệnh viện thăm cậu ta nhưng cậu ta đã ra viện rồi. Chị thấy cậu ta vì chuyện đó mà bận ngày bận đêm, cũng không để Sisley được đến chăm sóc, không biết khoẻ hẳn chưa”.

Dung Trí Hằng cười điềm đạm: “Sisley đâu biết chăm sóc người khác”.

Vừa nhắc tới Từ Hi Lê, Từ Hi Lê đã từ một cửa khác cười cười bước vào, chu miệng hỏi Dung Trí Hằng: “Sao em lại không biết chăm sóc người khác?”.

Hạng Mĩ Cảnh định đứng dậy chào hỏi Từ Hi Lê, Dung Ngọc Lan bèn ngăn cô lại.

Từ Hi Lê cũng không để ý, cười ha ha đi về phía Hạng Mĩ Cảnh, xoè tay ra, tỏ cao: “Anh ba chỉ biết yêu cầu em phải tới chơi với bà, để giúp anh ấy làm thuyết khách”.

Dung Trí Hằng nói thẳng: “Em có thể phát huy được tác dụng của mình trong việc này, đương nhiên hãy cố mà thể hiện”.

Từ Hi Lê nhìn Dung Trí Hằng làm mặt quỷ, sau đó cố ý ghé sát tai Hạng Mĩ Cảnh nói to: “Cô đừng tưởng trông anh ấy bình tĩnh thế kia, thực ra đang vô cùng căng thẳng”.

Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy ba người này có thái độ rất nghiêm túc với buổi tiệc trà hôm nay, thậm chí nghiêm túc hơn cô, lòng bỗng hồ thẹn, ngẩng đầu nhìn Dung Trí Hằng một cái.

Dung Trí Hằng đón lấy ánh mắt dịu dàng đó của cô.

Bốn người đang nói chuyện, Dung Trí Dật về. Anh ta vừa biết tin bà nội muốn gặp Hạng Mĩ Cảnh, sợ Hạng Mĩ Cảnh bị thiệt, nên vừa vào phòng vừa nói muốn tham dự buổi tiệc trà chiều nay.

Dung Ngọc Lan cười mắng: “Victor và Theresa ở bên nhau, cậu chen chân vào còn ra gì nữa? Sợ bà chưa đủ phiền về cậu à?”.

Dung Trí Dật hất cằm, nói: “Em sợ Grace không biết thân biết phận, lại nói linh tinh trước mặt bà”.

Từ Hi Lê nói: “Bà rất quý Grace, nhưng chắc chắn sẽ không kéo cô ấy vào những tình huống này. Nếu anh không yên tâm, thì chủ động giữ chân grace đi”.

Dung Trí Dật chán ghét lắc đầu: “Tôi thêm vào”.

Mọi người vẫn còn nhớ chuyện Phùng Vũ Phi bóc mẽ Lâm Khải Sương là người đồng tính trong bữa tiệc của Mông Giang Vũ, đặc biệt Hạng Mĩ Cảnh cảm thấy rất khó chịu với Hạng Vũ Phi.

Dung Trí Hằng này giờ vẫn ngồi im không nói gì, lúc này mới lên tiếng an ủi Hạng Mĩ Cảnh: “Cô ta không dám hỗn xược trước mặt bà đâu, hướng hồ chuyện của em anh đã nói cho bà biết rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh gật đầu, rồi thấy vẫn chưa chắc chắn, thế là ghé sát tai anh thì thầm: “Chuyện của mẹ em thì sao?”.

Dung Ngọc Lan thấy hai người như vậy, trêu: “Thì thầm à, có cần bọn tôi tránh đi không?”.

Dung Trí Hằng cong miệng cười, nhưng không trả lời câu nói đùa của Dung Ngọc Lan, chỉ bảo Hạng Mĩ Cảnh: “Chuyện của dì, anh nói bà gửi em cho họ hàng nuôi, nhưng hai người vẫn liên hệ. Bà là người thật thà, chuyện này không thể giấu bà”.

Hạng Mĩ Cảnh lại gật đầu, càng ngày càng nhận thấy sự nghiêm túc của Dung Trí Hằng.

Ba giờ bà cụ dậy, nhưng phải bốn giờ mới tới phòng khách nhỏ gần ban công lớn trên tầng hai.

Hạng Mĩ Cảnh và Dung Trí Hằng đã ngồi sẵn ở đó đợi.

Ánh nắng ấm áp, gió nhẹ nhàng thổi qua những bông hoa đang độ rực rỡ khiến mùi thơm thanh khiết bay vào trong phòng.

Bà mặc một chiếc váy bằng lụa nền đỏ sẫm, trên điểm hoa màu vàng kim, màu đen và màu tím. Mái tóc trắng như cước nhưng còn rất dày được vấn đằng sau, làn da nhăn nheo song vẫn trắng sáng, hai mắt tinh tường, chín mươi mấy tuổi mà nhìn chỉ khoảng bảy mươi.

Hạng Mĩ Cảnh tự nhiên nghiêm túc hẳn lên, Dung Trí Hằng nghiêm trang hơn bình thường. Anh chào một tiếng “bà”, cô vội cũng dịu dàng gọi: “Cháu chào bà”.

Bà cụ đầu tiên là nhìn Dung Trí Hằng, sau mới nhìn Hạng Mĩ Cảnh, ừm một tiếng rồi giơ tay ra hiệu cho hai người ngồi, sau đó quay sang nói với chị Bình, người đã hầu hạ bà nhiều năm nay: “Vân Vụ Lư Sơn”. Giọng nói rõ ràng, âm điệu mạnh tròn.

Chị Bình chậm rãi lui ra, khép hờ cánh cửa.

Hạng Mĩ Cảnh không thể lên tiếng trước, bà cụ cũng không nói gì nữa, Dung Trí Hằng bèn nhắc: “Bà ơi, đây là Hạng Mĩ Cảnh, Theresa”.

Bà cụ ngẩng đầu lên nhìn Hạng Mĩ Cảnh lần nữa, sau đó nói với Dung Trí Hằng: “Nhìn qua ảnh rồi. Không khác nhiều so với người thật”.

Hạng Mĩ Cảnh ngẩn người, Dung Trí Hằng nắm chặt tay cô.

Bà cụ liếc nhìn động tác của Dung Trí Hằng, sau đó chậm rãi nói: “Sisley mấy hôm nay cứ quần lấy bà đòi bà xem ảnh nó chụp, có hai tấm chụp cùng với Hạng tiểu thư đây. Hình như là trên du thuyền”.

Hạng Mĩ Cảnh trầm nghĩ, quả nhiên Từ Hi Lê đã tốn không ít công sức vì cô, bên tai lại nghe bà hỏi: “Hạng tiểu thư là người Hồng Kông phải không?”.

Hạng Mĩ Cảnh lập tức đáp: “Cháu là người Hồng Kông, hơn mười tuổi thì chuyển tới Tam Á”.

Bà cụ lại nói tiếp: “Nghe Victor nói cha cô qua đời rồi, mẹ đang sống ở Đài Loan, cô sống với cậu?”.

Hạng Mĩ Cảnh bình tĩnh gật đầu thừa nhận: “Vâng ạ”.

Bà cụ thở dài rất khẽ, bảo: “Mẹ của Victor cũng qua đời từ rất sớm, cha nó bận rộn, nên từ nhỏ chỉ có bà già này quần nó thôi”.

Dung Trí Hằng thấy không khí không tệ lắm, vội nhân cơ hội này nói với bà: “bà không chỉ trông cháu, mà còn hao tâm tổn trí để bồi dưỡng dạy dỗ cháu”.

Bà cụ mỉm cười, liếc Dung Trí Hằng: “Cháu nhớ thì tốt”.

Hạng Mĩ Cảnh cũng cười.

Bà cụ lại nói với cô: “Đang làm ở công ty của Orchid phải không? Con bé đó cũng thật là, sắp khen cô bay lên tận trời rồi”.

Cô không cho rằng bà cụ đang khen ngợi mình, nên chỉ gượng gạo cười một cái.

Dung Trí Hằng vội tiếp lời: “Công ty của Orchid kinh doanh khá tốt, giúp tập đoàn rất nhiều việc”.

Bà cụ lại không hài lòng, bảo: “Giúp tập đoàn làm rất nhiều việc, nhưng khiến bà lo lắng không ít. Bỏ con gái ở New York không thềm quan tâm, ngày ngày chỉ nghĩ chỗ để đi chơi, nó với Joe thành một đôi điên rồ rồi”.

Nghe bà nhắc tới Dung Trí Dật bằng cái giọng ấy, Hạng Mĩ Cảnh không còn nghi ngờ gì về việc Joe không được lòng bà cụ nữa.

Cuộc nói chuyện không nhiệt tình mà cũng chẳng nhạt nhẽo kéo dài khoảng nửa tiếng.

Hạng Mĩ Cảnh uống hai hớp trà Vân Vụ Lư Sơn bày trên trà kỉ bằng gỗ lê. Không phải vì cô nói nhiều tới không có thời gian uống trà, ngược lại cô chẳng có cơ hội để nói xen vào, chỉ thỉnh thoảng bà cụ hỏi cô một hai câu, cô mới trả lời, nhưng cứ cầm chén uống trà liên tục thì không thích hợp lắm.

Kể ra gặp mặt thế này thật không cần phải căng thẳng, bà cụ đúng là rất gia giáo và biết cách cư xử, cho dù bà ngàn vạn lần không thích Hạng Mĩ Cảnh, nhưng không nói dù chỉ một lời làm tổn thương cô, chỉ dùng giọng điệu cao ngạo và ánh mắt khinh miệt coi cô như không khí để Dung Trí Hằng biết: Hạng Mĩ Cảnh không lọt vào mắt bà.

Hạng Mĩ Cảnh không phải người có lòng tự trọng cao hơn trời, nhưng khi từ phòng đi ra, cô vẫn không kiềm chế được kéo tay Dung Trí Hằng mà thì thầm với anh rằng: cô bị bà phớt lờ như không tồn tại.

Dung Trí Hằng tâm trạng cũng không tốt lắm, cúi đầu nhìn bộ dạng đáng thương của cô, lại thấy vui vui, hôn lên má cô một cái, nói: “Coi như đã hoàn thành nhiệm vụ rồi”.

Cô cười rất khế, hỏi anh: “Có thưởng gì không?”.

Anh cười đáp: “Anh”.

Cô lắc đầu: “Không cần”.

Hai người cười nói rất vui ở hành lang, Phùng Vũ Phi đã lâu không gặp xuất hiện rất không đúng lúc, lạnh lùng ngắt lời họ: “Anh rể”.

Hạng Mĩ Cảnh cảm giác như đôi mắt đang nhìn mình của Phùng Vũ Phi có thể bắn ra thuốc độc, trước kia cô vẫn nhẫn nhịn, nay được Dung Trí Hằng nâng niu, cuối cùng cô cũng không cần phải nhìn trái ngó phải nữa, mà bực tức trừng mắt lại nhìn Phùng Vũ Phi.

Vì quan hệ với Phùng Nghệ Nhân nên xưa nay Dung Trí Hằng vẫn đối với Phùng Vũ Phi không tệ, thấy cô ta xuất hiện bèn hỏi: “Có chuyện gì?”.

Phùng Vũ Phi lập tức dịch ánh mắt căm hận của mình từ người Hạng Mĩ Cảnh sang Dung Trí Hằng, đột nhiên đôi mắt trở nên long lanh như nước hồ mùa xuân, nói: “Điện thoại từ New York, chú Dung gọi”.

Dung Trí Hằng hơi ngạc nhiên, ngập ngừng một lát, rồi nói với Hạng Mĩ Cảnh: “Em về phòng đi, bọn Joe đang ở đó, anh đi nghe điện rồi xuống”.

Hạng Mĩ Cảnh gật đầu nói “vâng”. Nhưng Dung Trí Hằng vừa đi, đường xuống nhà bị Phùng Vũ Phi chặn luôn, cô đoán Phùng Vũ Phi sẽ làm như thế, vì vậy vẫn đứng im, cảnh cáo trước: “Nếu cô định cãi nhau hoặc động tay động chân với tôi, tôi chẳng tổn thất gì, vì đằng nào bà cũng không thích tôi, nhưng nếu bà nhìn thấy bộ dạng đánh đá chọi búa của cô, không biết trong lòng bà sẽ nghĩ gì”.

Phùng Vũ Phi hận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi: “Cô đừng tưởng mình có thể bước chân vào cửa nhà họ Dung”.

Hạng Mĩ Cảnh thoải mái nhướn mày: “Tôi không vào được, lẽ nào cô vào được”.

Phùng Vũ Phi hừ hừ hai tiếng, nói: “Tôi đã hứa với chị, nếu cô vẫn không biết tự lượng sức mà mơ tưởng tới anh rể tôi, tôi nhất định sẽ khiến cô đau đớn sống không bằng chết”.

Hạng Mĩ Cảnh đột nhiên nghĩ tới vài chuyện, dừng lại vài giây, cô không tranh cãi nữa, mà đi vòng qua cô ta xuống nhà.

Phùng Vũ Phi dương dương tự đắc, nói với theo sau: “Cô chơi nổi không”.

Hạng Mĩ Cảnh kìm nén để không quay lại phản kích, xuống nhà, trên đường tới phòng khách cô gặp Từ Hi Lê đang đưa Phương Tuấn Kiệm vừa tới vào.

Hạng Mĩ Cảnh mới gặp Phương Tuấn Kiệm ở bệnh viện chưa lâu. Khi còn ở viện, cô cũng đã chăm chú nhìn anh hai lần, lúc này khí sắc của anh đã tốt hơn, bèn nở một nụ cười còn tươi hơn hoa chào anh: “Phương tiên sinh”.

Phương Tuấn Kiệm nhìn cô gật đầu. Vừa rồi trong phòng khách anh đã nghe Từ Hi Lê và mấy người kia nhắc tới lý do cô xuất hiện ở đây, anh rất bất ngờ, nhưng cũng không thể không thừa nhận mọi chuyện đều phải thuận theo tự nhiên, cô tốt như thế, không phải chỉ mình anh mới nhận ra, mới yêu cô, muốn sở hữu cô, Dung Trí Hằng cũng biết thương hoa tiếc ngọc như vậy.

Từ Hi Lê quan tâm hỏi cô: “Thế nào? Tình hình không tệ chứ?”.

Cô không nhìn Phương Tuấn Kiệt nữa, nhưng rõ ràng là đang trả lời Từ Hi Lê song lại cao giọng như muốn nói với Phương Tuấn Kiệt: “Bà rất ôn hoà, nói chuyện khá vui vẻ”.

Từ Hi Lê thấy yên tâm, vừa thả lỏng bờ vai đang căng thẳng xuống vừa nói với cô: “Chúng tôi lên trên một lát, lát gặp sau nhé”.

Hạng Mĩ Cảnh đứng sang một bên nhường đường cho họ đi lên. Cô quay lại nhìn theo bóng hai người, rồi nhanh chóng đi về phía trước.

Từ Hi Lê nói lát nữa gặp sau, Hạng Mĩ Cảnh không cho là thật. Bà cụ không có ý giữ cô lại ăn tối, cô nên lập tức cáo từ về thôi hơn.

Dung Trí Dật nghe nói cô muốn về, nói cũng muốn đi cùng, ra ngoài cùng ăn lẩu.

Dung Trí Hằng nghe điện xong quay lại. Bữa tiệc buổi tối không chỉ mời một mình Phương Tuấn Kiệt, còn có vài người khách nữa, anh không thể bỏ đi, thấy Hạng Mĩ Cảnh không muốn ở lại, bèn dặn dò Dung Trí Dật không được uống nhiều rồi gây chuyện.

Dung Trí Dật vừa cười vừa bảo được, rồi đem theo Hạng Mĩ Cảnh, chạy còn nhanh hơn thỏ.

Họ đi ăn lẩu hải sản.

Dung Trí Dật gọi rất lãng phí, Hạng Mĩ Cảnh đành nghiêm túc ngồi lọc thực đơn, nhưng cuối cùng vẫn bày đầy một bàn thức ăn.

Anh ta đối với cô còn tốt hơn cả ngày trước, đồ vừa đưa lên đã mức ngay cho cô một bát canh hải sản, cười ha hả nói: “Hôm nay phải hao tâm tổn trí nhiều rồi, uống bát canh bổ dưỡng trước đi”.

Cô đón lấy bát canh, trừng mắt lườm anh ta một cái, chết cũng không thừa nhận, nói: “Không biết bà thích tôi đến nhường nào nữa”.

Anh ta nhìn cô làm động tác nôn oẹ, trừng mắt nói: “Đấy là vì nể mặt Victor. Anh ấy đã chính thức đưa ra yêu cầu, bà không thể không cho cô qua vòng loại được”.

Cô phá lên cười: “Nói cứ như tuyển phi tần không bằng”.

Anh ta cố tỏ vẻ nghiêm túc gật đầu: “Thái tử phi được chọn sau này sẽ ngồi vào ghế của hoàng thái hậu, đương nhiên bà rất nghiêm khắc”.

Trước mặt anh ta cô khá tùy tiện, thở dài: “Thầy bói nói kiếp này tôi không có phúc, chắc không thể bước lên được con đường phú quý ấy đâu”.

Anh thấy cô mặc dù thở dài, nhưng lại không có vẻ gì là buồn bã, bèn nói: “Lần này Victor rất nghiêm túc, cho dù cô không có số làm hoàng thái hậu, thì anh ấy cũng nhất định thay đổi số phận của cô”.

Thế là cô thành khẩn đáp: “Vì vậy tôi rất hoang mang”.

Anh ta phì cười: “Tôi thấy cô nên tỏ ra đặc ý, lòng hư vinh được thoả mãn tới cực điểm rồi còn gì”.

Cô nghiêm sắc mặt: “Đúng là lòng hư vinh được thoả mãn, nhưng nói thật lòng, tôi không nghĩ anh ấy lại nghiêm túc như thế. Anh ấy chưa bao giờ cho tôi thấy ý định đó của mình. Tôi còn tưởng chúng tôi chỉ yêu đương, không tới mức về gặp trưởng bối trong nhà”.

Dung Trí Dật chau mày nhìn cô một lúc, rồi cười: “Nhưng anh ấy không có ý định chơi bời”.

Cô cười bất lực, hỏi: “Anh có biết mục đích lần này bà tới đây không?”.

Anh ta sụp vai xuống: “Tôi không phải là tâm phúc của bà, cũng không phải là đứa cháu nội được bà yêu quý, biết mới lạ”.

Cô nhìn anh ta chằm chằm.

Thê! là anh ta lại nói: “Nói là tới để quyết định chuyện của Sisley, nhưng tôi thấy đến để ép Victor quyết định chuyện của anh ấy thì đúng hơn. Chẳng có cách nào, sơn trang bao nhiêu người như thế, không hiểu kẻ nào không sợ chết mà dám làm tai mắt của bà. Victor vừa nói muốn ra ngoài ở, bà đã lập tức biết tin.

Vội vội vàng vàng chạy tới, làm bộ làm tịch mấy ngày liền, cuối cùng vẫn muốn xem cô rốt cuộc là yêu tinh nào biến thành, mà lại khiến đứa cháu bảo bối của bà say như điều đổ”.

Cô chỉ để ý tới đoạn đầu, truy hỏi anh ta: “Bà rất thích Phương tiên sinh phải không?”.

Anh ta vừa gật đầu vừa đáp: “Bà luôn nói có duyên với Phương Tuân Kiệm, hề nhìn thấy anh ta là tâm trạng vui vẻ. Thực ra là vì bà thấy Phương Tuân Kiệm có Bạch gia làm chỗ dựa, còn sắp lấy lại Hải Thành, hơn nữa nhìn nghiêm túc đứng đắn, không có dáng vẻ phong lưu, rất xứng với cháu gái bảo bối của bà”.

Cô lẳng lặng gật đầu.

Dung Trí Dật cười nói: “Số anh ta may mắn hơn cô nhiều”.

Cô vốn không muốn tiếp lời, nhưng không tìm được mà nói: “Số anh ấy có gì mà tốt? Mẹ thì mất sớm, cha chẳng thèm liếc mắt nhìn lấy một cái, mới tí tuổi đã phải một mình ra nước ngoài. Sau khi quay về không những không được trọng dụng mà còn bị cha vứt bỏ, khó khăn lắm mới lấy lòng được ông ngoại, nhìn thì có vẻ nhiều cậu mợ anh em nhưng chẳng ai thật lòng”.

Dung Trí Dật nghe cô nói rất trôi chảy, bất giác ngẩn ra.

Tự cô cũng thấy không ổn, vội vàng bổ sung: “Vì vậy gặp được một người tốt như Từ tiểu thư, là ông trời muốn bù đắp cho phần đời đau khổ trước đó của anh ta”.

Dung Trí Dật không hề bận tâm tới việc cô đồng cảm với Phương Tuân Kiệm, mà chỉ nói: “Trước kia cô cũng chịu không ít khổ cực, vì vậy chúng tôi đều mong sau này cô sống vui vẻ hơn”.

Ăn tới khoảng chín giờ, hai người no căng bụng, Dung Trí Dật bỏ xe ở đó, cùng Hạng Mĩ Cảnh đi bộ nửa giờ đồng hồ cho tiêu.

Dung Trí Hằng gọi điện tới, Dung Trí Dật liếc nhìn màn hình di động, cố ý huýt sáo rồi vòng ra xa, hét lớn: “Tôi không nghe trộm, không nghe trộm”, khiến Hạng Mĩ Cảnh khóc không được cười chẳng xong.

Dung Trí Hằng không dứt ra được, nhưng vì còn rất nhiều lời muốn nói với Hạng Mĩ Cảnh sau cuộc gặp với bà buổi chiều. Cô đoán anh sẽ nói gì, bèn nói trước: “Em rất ổn, cũng rất tin anh, vì vậy anh nghĩ và quyết định thế nào em luôn ủng hộ”.

Anh ngập ngừng, sau đó bật cười: “Bình thường em đâu ngoan như thế”.

Cô nũng nịu phản bác: “Bình thường em còn không ngoan? Anh nói đi về phía nào em còn mang cả la bàn ra để đo cho chính xác”.

Anh lại khẽ cười, bảo cô: “Vừa rồi bà hỏi anh thích em ở điểm nào”.

Cô “hả” một tiếng, hỏi anh: “Thế anh nói sao?”.

Anh thoải mái đáp: “Anh nói vì em chân thành, không giở mưu mô quỷ kế với anh, không học đám yến oanh hề gặp là sắp tới, cũng không vì được yêu thương mà kiêu ngạo”.

Cô cười nghi hoặc: “Bà tin không?”.

Anh cũng cười, cao giọng: “Bà không tin, vì vậy anh nói vì em có vẻ đẹp mà anh thích, thân hình cũng hấp dẫn, da lại mịn màng căng bóng, thường xuyên khiến anh không thể chịu nổi”.

Cô biết anh đang nói đùa, vậy là cũng trêu anh: “Chắc chắn bà sẽ chính đồn em rồi”.

Anh nói tiếp: “Bà suýt thì dùng gia pháp với anh”.

Cô cười hỏi: “Tại sao lại suýt?”.

Anh đáp: “Vì khách còn ở đó, nên bà không muốn mất thể diện”.

Cô thấy anh nói rất nhiều, Dung Trí Dật lại đang vật vờ cách đó không xa, vậy là nghiêm túc nói: “Em đang bắt xe về, không nói với anh nữa”.

Anh có lẽ đã ngà ngà say, giọng mềm nhũn: “Nói em yêu anh đi”.

Cô đỏ bừng mặt. Cô chưa từng nói yêu hoặc thích anh, bị anh nhắc nhở như vậy, trái tim bỗng run rẩy. Cô ngượng ngùng, lí nha lí nhí: “Anh cũng chưa nói mà”.

Anh đã chuẩn bị sẵn, lập tức tiếp lời cô: “Anh yêu em”.

Chỉ ba từ đơn giản đó, mà cô đợi Phương Tuân Kiệt hơn bốn năm, đợi đến lúc anh nói với cô nhưng cô lại không dám nghe, bịt miệng anh lại rồi dứt khoát chia tay. Tối nay bên lề đường ồn ào, cô nghe Dung Trí Hằng nói ra ba từ đó, lòng ngoài cảm động, còn buồn rất nhiều. Cô và Phương Tuân Kiệt đã không còn cơ hội nào nữa, trên đường đời khổ nạn này, cô vốn tưởng mình sẽ phải độc hành thì bất ngờ gặp một mối nhân duyên khác, thực ra là ông trời đã bù đắp cho cô.

Cô không do dự quá lâu, dịu dàng nói với anh: “Em cũng yêu anh”.

Sau đợt nghỉ phép Hạng Mĩ Cảnh chính thức đi làm trở lại.

Cô làm việc xưa nay dứt khoát nhanh nhẹn, buổi lễ chúc mừng khai trương không xảy ra bất kì sơ suất nào, điều duy nhất là cô gặp Chương Du tới dự nên lòng hơi gợn sóng.

Chương Du mặc một chiếc váy len ca rô đen trắng bó sát người, kín đáo chỉ để lộ một đôi chân dài.

Hạng Mĩ Cảnh vẫn như trước, chủ động tới chào hỏi Chương Du.

Chương Du vốn đang có chuyện muốn nói với Hạng Mĩ Cảnh, thấy cô tới, bèn cầm hai li rượu rồi đi tới căn phòng nhỏ bên trong, đưa một li cho cô, tự mình ngửa cổ uống một hớp lớn, sau đó cười, nói thẳng: “Chị sắp quay về Los Angeles rồi”.

Ánh đèn trong phòng hơi tối, từng vệt từng vệt hắt lên khuôn mặt không quá mức xinh đẹp nhưng rất ưa nhìn của Chương Du, khiến Hạng Mĩ Cảnh hơi thần thờ.

Chương Du biết Hạng Mĩ Cảnh sẽ thấy bất ngờ, nhanh chóng tiếp lời: “Nhiệm vụ của chị đã hoàn thành, đương nhiên phải quay về để nhận thưởng từ ông cụ chứ”.

Hạng Mĩ Cảnh bắt gọi một tiếng: “Sư phụ”.

Chương Du cũng xúc động, chậm rãi cầm tay cô lên: “Để anh ta có thể thành công, chúng ta đã phải hi sinh rất nhiều, nhưng cũng may anh ta sắp thành công rồi, sự hi sinh của chúng ta không đến nỗi vô ích”.

Hạng Mĩ Cảnh không kìm được hỏi: “Vậy chị và Phương Tử Bác?”.

Chương Du thoải mái phá lên cười, nhưng không trả lời ngay, mà giơ tay lên vuốt mái tóc mai hồng che giấu cảm xúc, sau đó mới mỉm cười nói: “Phương Tuân Kiệt yêu em, vì vậy em chịu ảm ức để tác thành cho anh ta, Phương Tử Bác là tên khốn, vì vậy chị tình nguyện hi sinh anh ta để tác thành ình”.

Hạng Mĩ Cảnh thấp thoáng nhìn thấy một giọt nước mắt nhỏ nơi đáy mắt Chương Du, lòng cô rất nhiều cảm xúc, nhưng không muốn chạm vào vết thương lòng của chị ta, vậy là cũng cười, tự nói: “Không phải em tác thành cho anh ấy, mà em tự tác thành ình. Nếu không buông tay, cứ bám chặt anh ấy, có lẽ anh ấy chán ghét em từ lâu rồi. Giờ thế này, thỉnh thoảng anh ấy còn nhớ đến em, nhớ tới điểm tốt đẹp của em, cả đời cũng không quên được”.

Chương Du gật đầu cười: “Anh ta sắp giành lại được thứ mà mình mơ ước suốt ba mươi năm nay rồi, thì cũng nên có chút luyến tiếc ở mặt khác”. Sau đó hỏi: “Em với Dung Trí Hằng thế nào?”.

Hạng Mĩ Cảnh cười, đáp đơn giản: “Anh ấy đối với em rất tốt”.

Chương Du tốt bụng nhắc nhở cô: “Sau này nếu thành người thân, hạn chế gặp nhau càng ít càng tốt. Phương Tuân Kiệt bình thường nhìn như chẳng buồn đau gì, thực ra đem giấu sâu trong lòng, cho dù đau đến tới mức như bị lột da lóc thịt cũng sẽ không kêu, em đừng cầm dao đâm thêm vào người anh ta nữa”.

Hạng Mĩ Cảnh lặng lẽ gật đầu: “Em biết rồi”.

Chương Du chăm chú nhìn cô một lát, cuối cùng nói: “Đời này không được ở bên nhau, biết đâu duyên phận kiếp sau sẽ sâu nặng hơn”.

53. Chương 53

Hạng Mĩ Cảnh lại lần nữa lẳng lặng gật đầu.

Sự kiện kết thúc vào lúc mười hai giờ.

Hạng Mĩ Cảnh lái xe quanh thành phố một vòng, cuối cùng vào viện thăm Diêu Bội Bội.

Y tá trực ban đang ngủ gật, Hạng Mĩ Cảnh nhẹ nhàng rón rén đi qua phòng trực ban vào phòng Diêu Bội Bội.

Diêu Bội Bội còn đang xem phim, thấy Hạng Mĩ Cảnh đến, vô cùng ngạc nhiên: “Chị?”.

Trong phòng ấm áp, Hạng Mĩ Cảnh cởi áo khoác treo lên móc, vừa đi về phía sofa vừa nói với Diêu Bội Bội: “Vừa xong việc, tới thăm em”.

Diêu Bội Bội không tin: “Đến thăm em mà không mang chút đồ ăn đêm thế? Không phải lại cãi nhau với Dung Trí Hằng đấy chứ?”.

Hạng Mĩ Cảnh chỉ nói: “Không phải”, sau đó cuộn người nằm trên sofa, nhìn vào màn hình ti vi thông thả nói: “Chị ngủ một lát”.

Sau khi nhận được điện thoại của Dung Trí Hằng nói tối nay lại một lần nữa cô phải tới Dung Liên sơn trang để ăn cơm cùng bà nội anh, Hạng Mĩ Cảnh vô cùng điềm tĩnh uống hết trà trong chén, sau đó đứng dậy rót thêm chén nữa, ngồi đợi Dung Trí Dật đến gõ cửa.

Dung Trí Dật thường xuyên xuất hiện ở tầng này, mỹ nữ nào cũng quen, suốt quãng đường tới văn phòng cô, phải chào hỏi không biết bao nhiêu người, cuối cùng cũng gõ gõ vào cánh cửa phòng Hạng Mĩ Cảnh, tươi cười hỏi: “Bao giờ có thể đi?”.

Cô rất ngoan ngoãn nghe theo chỉ thị của Dung Trí Hằng, ngoan ngoãn lấy túi xách cùng Dung Trí Dật đi chăm chút lại bản thân. Thực tế thì cô nghĩ bỏ ra ba tiếng đồng hồ để ngồi trang điểm và làm tóc, thà dùng thời gian ấy ngủ một giấc thì hơn, gần đây cô rất hay mất ngủ, chỉ cần nghe một tiếng động nhỏ cũng giật mình tỉnh giấc, sau đó cả đêm không thể ngủ lại. Trời sinh cô đã có hình dáng này, thời gian gấp gáp, không thể đi chỉnh hình thành bộ dạng mà bà nội anh thích được, huống hồ dù cô có đi chỉnh hình thật, chưa chắc bà cụ đã hài lòng về gia thế xuất thân của cô. Chiếc áo khoác ngoài đẹp đẽ này có thể lấy lòng được bà cụ hay không cô không biết, nhưng cảm giác mặc một chiếc áo quá đắt tiền trên người, khiến cô thấy hơi khó chịu.

Cô không vui lắm vì vậy thái độ hơi tùy tiện, nhìn Dung Trí Dật đi theo nhân viên bán hàng tới từng mắc áo để ngắm nghía chọn lựa, cô không kìm được mà phải bật cười: “Bảo anh tới để làm người tham kiến, kết quả hình như ngược lại?”.

Dung Trí Dật vốn đang rất nghiêm túc, bị cô trêu thế, bèn chẳng thèm nhìn nữa, đi về phía cô ngồi xuống sofa, bắt đầu kể khổ: “Victor gọi điện cho tôi. nói anh ấy cùng và và Orchid đang từ Tô Châu về sơn trang, bảo tôi tới đón cô qua ăn cơm. Tôi chỉ nói thừa một câu, vốn định trêu anh ấy, hỏi có cần trang hoàng cho cô thành công chúa xinh đẹp nhất vũ trụ hay không, thế là anh ấy bảo được. Tôi nghĩ anh ấy đùa, nhưng anh ấy đã nói thế tôi cũng phải ra vẻ, không lát nữa gặp sẽ bị phê bình”.

Cô thấu hiểu gật đầu, nói thẳng: “Tôi không thích quá long trọng”.

Anh ta cười cười nhìn cô: “Tôi thấy giờ cô rất thoải mái, đổi lại là thực nữ danh môn khác, sớm đã nhảy tung tung lên rồi. Thế này có được coi là đi đúng đường hay không? Nắm chắc nhân vật quan trọng rồi, vì vậy sau này cô sẽ không bận tâm tới tôi nữa?”

Cô cười cười, giọng nghe xa xôi hư vô.

Rõ ràng anh ta chỉ muốn nói đùa, nhưng thấy bộ dạng khi cười của cô rất trống rỗng và xa lạ, bèn an ủi: “Mời cô đến ăn tối nhanh như thế chắc chắn Victor đã phải dụng tâm không ít, muốn cô bước chân vào đại

gia đình phồn vinh và phiền phức của chúng tôi. Bà tuổi đã cao, không thể buộc chân trời cánh con đại bàng đã khôn lớn cứng cáp mãi được, bố cũng cố ý để anh ấy là người thừa kế, nên không can thiệp nhiều vào chuyện này. Trước kia tôi không muốn cô phải sống phức tạp, nhưng biết đâu ở bên anh ấy, cô sẽ không phải sống phức tạp, chỉ cần anh ấy muốn, chắc chắn anh ấy sẽ giúp cô giải quyết tất cả mọi vấn đề”.

Cô nương mày nói: “Anh nói cứ như anh ấy biến thành kim cương vậy”.

Dung Trí Dật nhún vai: “Đương nhiên cũng có lúc anh ấy phải bó tay bất lực, có điều đây là chuyện đã qua rồi. Nếu không, tại sao ai cũng muốn mình trở nên lớn mạnh? Bởi vì chỉ cần lớn mạnh rồi mới có thể thật sự muốn làm gì thì làm, mới tránh khỏi bị mất những người những thứ quan trọng với mình”.

Mắt cô ươn ướt, nói: “Tôi thấy con người nên có điểm yếu, cũng nên có thứ cần theo đuổi, nếu không cuộc sống còn có ý nghĩa gì nữa?”.

Anh ta cười: “Vậy cô hãy trở thành điểm yếu của anh ấy”.

Đi qua mấy cửa hàng, cuối cùng Hạng Mĩ Cảnh cũng thay bộ quần áo khác. Dù sao Dung Trí Dật nhiệt tình như thế, cô quá hồ hững thật không tôn trọng người ta lắm.

Bốn giờ rưỡi hai người bắt đầu tới sơn trang, vốn lúc đi trời đang sáng rõ, lúc xe vào sơn trang sắc trời lại u ám, mấy đám mây tối màu bị gió thổi lại gần khu vườn nhỏ, giống như mưa bão có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Hạng Mĩ Cảnh tâm trạng rất vui vẻ, chỉ lên sắc trời thay đổi đột ngột cười nói với Dung Trí Dật: “Xem ra sắp có chuyện lớn sắp xảy đến rồi”.

Dung Trí Dật liếc mắt nhìn lên trời một cái, quay lại đã thấy Dung Trí Hằng đứng bên ngoài, rõ ràng là đang đợi họ. Dung Trí Dật thấy lòng rối loạn, cho xe đi về phía trước, dừng xe, vốn định quay về phòng một mình, không làm phiền hai người họ nữa, kết quả bị Dung Trí Hằng gọi giật lại.

Dung Trí Hằng thì thầm hai câu với Hạng Mĩ Cảnh, sau đó vẫy tay gọi Dung Trí Dật: “Có chuyện này muốn bàn riêng với chú”.

Dung Trí Dật giật mình, vô thức đoán bừa rồi cười hỏi Dung Trí Hằng: “Không phải Nguyễn Vĩnh Nhi lại xuất hiện đột ngột đấy chứ?”.

Dung Trí Hằng sai người đưa Hạng Mĩ Cảnh vào phòng, sau đó đi xuống bậc thềm, kéo Dung Trí Dật ra xa vài bước, hạ giọng nói: “Bà không nói với tôi, đã mời mẹ của Theresa tới”.

Dung Trí Dật sững lại, bước chân cũng dừng phắt, ngẩng đầu chau mày hỏi Dung Trí Hằng: “Chẳng phải dì đã mất rồi sao? Ở đâu ra mẹ nữa?”.

Dung Trí Hằng biết Dung Trí Dật sẽ hỏi, lại kéo anh ta đi thêm vài bước nữa, nghiêm túc bảo: “Cô ấy không biết chuyện ở New York, người đến đương nhiên là người mẹ ở Hồng Kông”.

Dung Trí Dật ngập ngừng, hỏi tiếp: “Mẹ ở Hồng Kông chẳng phải cũng đã mất rồi sao?”.

Dung Trí Hằng lắc đầu: “Chưa, năm đó vì không muốn nuôi cô ấy, nên mới đem cô ấy cho người họ hàng xa nuôi, giờ đã lấy một người Đài Loan. Tóm lại không thể nói rõ tình hình với chú lúc này, nhưng lát nữa gặp mặt, ngàn vạn lần đừng phản ứng quá kì cục. Bà đột nhiên mời mẹ cô ấy tới, tôi không hề có sự chuẩn bị, còn không biết sẽ có chuyện gì xảy ra”.

Dung Trí Dật dần dần mới phản ứng lại được, truy hỏi: “Anh đã biết chuyện cô ấy tìm thấy người mẹ ở Hồng Kông từ trước rồi phải không? Tại sao lại giấu em?”.

Dung Trí Hằng trả lời ngắn gọn: “Vô tình tìm thấy”. Sau đó thận trọng nhắc nhở Dung Trí Dật: “Quan hệ giữa cô ấy và Hứa Lương Thần bà không biết, tin tức năm đó bị phong tỏa rất chặt, cũng không thể điều tra nhanh như vậy được, huống hồ nhìn bề ngoài họ như không có chút liên hệ nào. Nếu chú không muốn bà biết chân tướng sự việc rồi sẽ suy sụp buồn bã thì nhất định đừng để xảy ra sai sót”.

Dung Trí Dật thấy giận: “Chuyện này lẽ ra anh nên cho em biết sớm”.

Hạng Mĩ Cảnh được đưa lên phòng khách nhỏ ở tầng một, Dung Ngọc Lan và Tần Tâm Nghiên đang ngồi nói chuyện uống trà.

Cô và Tần Tâm Nghiên cứ vài ba ngày lại gọi điện một lần, tình cảm không phải quá thân thiết, nhưng giọng nói cô nhất định nhận ra ngay. Cô đã nghĩ tới rất nhiều chuyện sẽ xảy ra khi tới dùng cơm với bà nội Dung Trí Hằng, nhưng cô không nghĩ tới trường hợp Tần Tâm Nghiên sẽ đến. Thật lòng cô cho rằng nếu bà cụ định dùng cách ép Tần Tâm Nghiên để ép cô phải rời bỏ Dung Trí Hằng thì e rằng kế sách này sẽ không thành, vì Tần Tâm Nghiên là người rất biết tính toán, cho dù bà cụ có đưa Tần Tâm Nghiên một tấm chi phiếu có tám số không đằng sau, cũng không bằng những lợi nhuận mà Dung Trí Hằng đem lại.

Thấy rõ Tần Tâm Nghiên rất coi trọng lời mời của bà cụ, trang điểm ăn mặc vô cùng sang trọng cao quý. Ngay anh mắt đầu tiên khi vừa bước chân vào phòng, cô chỉ có cảm giác như hai quý phụ đang ngồi nói chuyện, ông kính có thể quay bất kì lúc nào, thật chẳng có chút liên quan gì tới mình.

Tần Tâm Nghiên vẫn rất nhiệt tình, đứng dậy kéo Hạng Mĩ Cảnh ngồi xuống bên cạnh, hình như cố tình muốn thể hiện tình cảm quan hệ mẹ con cho Dung Ngọc Lan nhìn.

Dung Trí Hằng đã đả thông tư tưởng Dung Ngọc Lan, vì vậy Dung Ngọc Lan không hỏi thừa dù chỉ một câu, chỉ nói những chuyện vô thưởng vô phạt.

Hạng Mĩ Cảnh không bận tâm lắm, thỉnh thoảng nói xen vào một hai câu, chỉ mong Dung Trí Hằng hoặc Dung Trí Dật vào sớm.

Kết quả chẳng thấy ai trong số họ, mà người vào lại là Phùng Vũ Phi cùng bà cụ.

Mấy người họ đều lần lượt đứng dậy, còn cô tim thắt lại, bất giác toàn bộ sự chú ý đều dồn vào cả Phùng Vũ Phi.

Dung Trí Hằng từ cửa bước vào nhìn thấy dáng đứng căng thẳng của cô, vội đặt tay lên vai cô, ra ý trấn an.

Tinh thần cô đang căng thẳng, bị Dung Trí Hằng đặt tay lên vai đột ngột, hoảng hốt quay đầu lại, nhìn thấy Dung Trí Hằng, lòng cô bất giác run lên.

Trước đó vì những lời châm chích của Phùng Vũ Phi, cô vẫn luôn sống trong tâm trạng căng thẳng lo lắng. Không phải cô chưa từng nghĩ tới việc cho anh biết, xét cho cùng, tính cách của anh, đặc biệt là thái độ của anh trong chuyện tình cảm, thường khiến cô cảm thấy không được nhẹ nhõm.

Nói với anh, chuyện quá khứ của cô và Phương Tuấn Kiệt, dù tỉ lệ chấp nhận của anh là chín mươi chín phần trăm thì vẫn còn một phần trăm nguy hiểm, cô không thể làm thế với Phương Tuấn Kiệt. Phùng Vũ Phi làm trò này với cô không chỉ một lần, hậu quả rất khủng khiếp. Nhưng cô vẫn tin bí mật nhỏ đó của mình không ai biết, hoặc nói cách khác, cô đang trong tâm trạng thấp thỏm, chỉ mong đừng ai mang chuyện đó ra để uy hiếp cô lẫn Phương Tuấn Kiệt.

Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, vội tỏ ra vô tình áp sát người về phía Dung Trí Hằng.

Dung Trí Hằng nhìn cô cười, ôm vai cô cùng ngồi xuống sofa.

Ý đồ của bà nội thế nào anh chưa rõ, nhưng thái độ của bà hoà nhã thân thiện hơn lần trước rất nhiều, hỏi rất nhiều chuyện, Tần Tâm Nghiên đều cười trả lời lưu loát, hình như sớm đã soạn sẵn đề cương, giống như chỉ đợi phút này để thể hiện.

Hạng Mĩ Cảnh tưởng Dung Trí Hằng bố trí, nhưng nhân lúc không ai để ý anh ghé sát tai cô thì thầm: “Khả năng ứng biến của mẹ em là số một”.

Cô cười gật đầu, cũng ghé sát tai anh thì thầm: “Bà rất giỏi đối phó với những tình huống thế này”.

Anh lại nói: “Em nên học mẹ em vài chiêu, sau này lấy lòng bà”.

Cô bèn hỏi: “Vậy ai sẽ lấy lòng em?”.

Tâm trạng anh rất vui, để lộ ra ngoài mặt: “Đương nhiên chỉ có thể là anh”.

Nội tâm cô phức tạp, nhưng thấy vẻ mặt ấy của anh, không khỏi bật cười một tiếng.

Trò chuyện một lúc, Từ Hi Lê từ trên lầu đi xuống.

Bà nội anh đứng là rất yêu thương Từ Hi Lê, bảo cô cùng Phùng Vũ Phi mỗi người ngồi một bên mình, rồi hoà nhã hỏi Từ Hi Lê bao giờ Phương Tuấn Kiệt tới.

Từ Hi Lê chỉ sắc trời đã tối bên ngoài cửa sổ: “Trong thành phố mưa rồi, đường đến sơn trang không dễ đi, cháu bảo anh ấy lái xe chậm thôi”.

Bà cụ nắm tay Từ Hi Lê, cố ý cười nói với mọi người: “Giờ đã biết lo lắng cho người khác rồi đấy”.

Mọi người đều phá lên cười vui vẻ, đề tài nhanh chóng chuyển từ Tần Tâm Nghiên và Hạng Mĩ Cảnh sang chuyện của Từ Hi Lê và vị hôn phu Phương Tuấn Kiệt.

Hạng Mĩ Cảnh cũng phụ hoạ theo vài câu, sau đó đứng dậy vào nhà vệ sinh.

Cô trang điểm, nên không dám rửa mặt, chỉ nhúng chút nước vào tay vỗ vỗ ra sau gáy. Cô thấy tỉnh táo hơn nhiều, lắc đầu như muốn hất hết mọi suy nghĩ khác đi, chỉ nghĩ tới chuyện của mình và Dung Trí Hằng. Không biết có phải vì đông người không, mà vừa rồi những vấn đề liên quan tới cô, cô thấy nhẹ nhàng hơn lần trước, hoặc cũng có thể Dung Trí Hằng đã phải làm công tác tư tưởng với bà, nên bà cụ mới không có ý phớt lờ cô, mà muốn hiểu thêm về cô. Cô biết điều này không dễ dàng gì, cũng phải thừa nhận tình cảm Dung Trí Hằng dành mình là chân thành nghiêm túc.

Đứng một mình quay lát, cô mở cửa, thấy Phùng Vũ Phi đứng trên đường quay về phòng khách, đang cười như hoa nhìn cô.

Trời tối, đèn lớn đèn bé trong sơn trang đều đã được bật, những hạt mưa to như hạt đậu đập vào cửa kính, bên ngoài gió rít trộn lẫn tiếng cười nói vọng ra từ trong phòng khách, khiến người ta có cảm giác rất thê lương.

Rõ ràng Phùng Vũ Phi đang đợi cô, đợi cô bước ra khoảng hai bước mới nói: “Tôi thấy cô trò chuyện rất vui vẻ”.

Cô không muốn gây sự với cô ta, coi như không nghe thấy, muốn nhanh chóng quay vào.

Phùng Vũ Phi lại không chịu, dùng người để chắn đường cô, nhướn đôi lông mày được vẽ cầu kì lên, cố ý cười hỏi: “Có mẹ chồng lưng cảm thấy yên tâm lắm phải không?”, rồi nói ngay: “Vậy thì cô phải cảm ơn tôi, là tôi đã nói với bà, nên để mẹ con cô mới có cơ hội đoàn viên”.

Giọng Phùng Vũ Phi vô cùng kiêu ngạo, lúc này còn đặc biệt nhấn mạnh hai từ “mẹ con”, khiến cô nghe không dễ chịu lắm, nhưng vẫn không muốn xảy ra xung đột với Phùng Vũ Phi, bèn nói: “Cảm ơn Phùng tiểu thư”.

Phùng Vũ Phi hài lòng cười: “Chúng ta làm một cuộc mua bán, thế nào?”.

Cô không hứng thú, từ chối: “Tôi không có đủ vốn để tiến hành mua bán với Phùng tiểu thư”.

Phùng Vũ Phi lập tức đính chính: “Cô có”, rồi nói tiếp: “Cô hãy rời bỏ anh rể, tôi sẽ trả lại mẹ cho cô nguyên đai nguyên kiện”.

Cô ngẩn ra, rồi lại ngẩn ra, thấy chuyện Phùng Vũ Phi nói không liên quan tới điều mình vẫn lo lắng, lòng đột nhiên nhẹ nhõm hẳn. Cô nghiêng đầu nhìn Phùng Vũ Phi: “Bà ấy ghê gớm hơn cô, muốn gì trò với bà ấy, nói thật rất khó”.

Phùng Vũ Phi tính cách bốc đồng nên không chịu nổi khiêu khích, lập tức lên cơn, trừng mắt nhìn cô nói: “Tôi vốn không định nói toạc chuyện này ra, nhưng cô rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt, đến khi bị bà đuổi ra ngoài, đừng trách tôi không nể mặt”.

Sau khi xác định Phùng Vũ Phi không biết chuyện mình với Phương Tuấn Kiệt, cô tự tin hơn, liếc xéo Phùng Vũ Phi nói: “Còn phải phiền Phùng tiểu thư quan tâm tới tôi như thế, tôi thật không gánh nổi đâu”.

Phùng Vũ Phi vô cùng tức giận, nhưng không lập tức gào tướng lên, mà lấy từ trong túi ra hai tấm ảnh giơ vào tay cô. tức giận nói: “Nhìn cho kĩ đi”.

Cô như ma xui quỷ khiến, cúi xuống nhìn hai bức ảnh cũ trong tay.

Bức đầu tiên là một người phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi chụp cùng một đứa bé hơn mười tuổi đứng ngoài cổng công viên, bức kia là một cô gái hơn hai mươi tuổi ngồi trên xe đua. Cô xem đi xem lại hai lần, không nhận ra người phụ nữ hơn ba mươi kia, nhưng khẳng định bé gái hơn mười tuổi trong tấm ảnh đầu tiên và cô gái trong bức ảnh thứ hai là một, và nhìn khá giống cô.

Cô rất kinh ngạc, bỗng bên tai vang lên giọng Phùng Vũ Phi: “Người phụ nữ này mới là mẹ đẻ của cô, còn đứa bé gái, tên Hứa Lương Thần, là chị em song sinh với cô”.

Giọng Phùng Vũ Phi lại vang lên: “Cô cho rằng tại sao Joe lại tốt với cô như thế? Không phải vì anh ta đã giết chị gái cô sao, cảm thấy hổ thẹn, muốn bù đắp cho cô. Cô cho rằng tại sao anh rể lại tốt với cô như thế? Anh ấy không thật lòng thích cô, anh ấy chỉ đang thương hại cô thôi”.

Hạng Mĩ Cảnh dờ dẫm, ngược mắt nhìn Phùng Vũ Phi.

Phùng Vũ Phi tươi cười: “Nếu cô không tin, giờ có thể vào phòng khách hỏi người mà cô cho là mẹ kia, xem bà ta còn định nói dối cô thế nào, xem cô có phải vẫn ngốc như ngày xưa, tin rằng bà ta không cố tình vứt bỏ cô nữa không. Bà ta đang ở bên trong, tôi đặc biệt mời bà ta đến cho cô. Cô vào hỏi đi”.

“Grace!” Dung Trí Dật đi từ đầu kia lại hét lên, bước nhanh về phía họ đồng thời đẩy cô ta ra, kéo Hạng Mĩ Cảnh ra sau lưng mình, rồi mắng: “Cút”.

Phùng Vũ Phi bị đẩy đập người vào tường, lòng cô ta bốc hỏa, nhưng vẫn châm chọc Hạng Mĩ Cảnh: “Hạng Mĩ Cảnh, cô nhìn thấy chưa? Anh ta bị tôi bóc mẽ sự dối trá, nên mới ngượng quá hoá giận. Anh ta vốn là kẻ giết người điên cuồng, ra tay với cả người mình yêu, còn giả tạo lừa cô lâu như thế”.

“Câm miệng!” Dung Trí Dật đỏ bừng mặt, mắt cũng đỏ, suýt nữa đã cho Phùng Vũ Phi một bạt tai,

Dung Trí Hằng nghe ồn, vội vàng từ phòng khách đi ra, anh không biết chuyện, nhưng thấy Dung Trí Dật và Phùng Vũ Phi đều rất kích động, Hạng Mĩ Cảnh lại co rúm sau lưng Dung Trí Dật, anh không nhìn thấy cô, lòng bỗng có dự cảm chẳng lành. Lập tức anh kéo Phùng Vũ Phi sang một bên, sau đó nhìn thẳng vào Dung Trí Dật: “Đừng kích động”. Rồi lách người nhìn Hạng Mĩ Cảnh.

Hạng Mĩ Cảnh cúi đầu, tay cầm chặt hai bức ảnh, toàn thân run lẩy bẩy.

Dung Trí Hằng căng thẳng, ngập ngừng hồi lâu, rồi nhanh chóng nắm tay cô, khuyên: “Anh đưa em vào phòng nghỉ trước, được không?”,

Hạng Mĩ Cảnh không hất tay anh ra, nhưng chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn anh.

Cô không khóc, cũng không gây chuyện, đôi mắt đang tìm kiếm câu trả lời, cô hỏi Dung Trí Hằng trước: “Vừa rồi cô ấy nói bà ấy không phải mẹ ruột em”. Sau đó quay đầu sang Dung Trí Dật: “Vừa rồi cô ấy nói Hứa Lương Thần là chị song sinh của tôi?”.

Hai anh em đều thẩn thờ.

Trái tim cô rớt xuống vực thẳm, cuối cùng hất mạnh tay Dung Trí Hằng ra, nhanh chóng chạy vào phòng khách.

Tần Tâm Nghiên đang nói với bà nội anh về chuyện câu cá, thấy Hạng Mĩ Cảnh tâm trạng kích động chạy vào gọi mình ra thì lập tức nói như phân bua: “Trẻ con vẫn là trẻ con, mong bà rộng lượng bỏ qua”.

Bà cụ thấy Hạng Mĩ Cảnh có gì đó khác lạ, nhưng hỏi nhiều thất lễ, nên để mặc cô gọi Tần Tâm Nghiên ra ngoài.

Hạng Mĩ Cảnh mạnh tay, kéo thẳng Tần Tâm Nghiên ra khỏi phòng khách.

Phùng Vũ Phi bị Dung Trí Hằng tức giận mắng ột trận, sớm đã bỏ chạy về phòng,

Dung Trí Dật thận trọng ngăn Hạng Mĩ Cảnh lại: “Theresa, cô nghe tôi giải thích, chuyện không như cô nghĩ đâu, chuyện xảy ra năm đó, tôi thật sự, thật sự rất...”.

Hạng Mĩ Cảnh liếc mắt nhìn anh ta một cái, lạnh lùng ngắt lời: “Bây giờ tôi chưa cần tới lời giải thích của anh”.

Dung Trí Dật run lên, còn định tiến tới nói cho rõ. Dung Trí Hằng kéo anh ta ra, đợi Hạng Mĩ Cảnh đi qua, mới dặn nhanh: “Đừng khiến bà nghi ngờ”. Rồi chạy theo Hạng Mĩ Cảnh và Tần Tâm Nghiên.

Hạng Mĩ Cảnh không kéo Tần Tâm Nghiên đi quá xa, cũng không cấm Dung Trí Hằng đi theo, tới một góc khuất, cô buông tay Tần Tâm Nghiên, quay người nhìn bà hỏi: “Năm đó bà khiến tôi hiểu lầm bà tự sát, có phải vì bà không phải mẹ đẻ của tôi, nên khi cao chạy xa bay bà không muốn mang theo gánh nặng này phải không?”,

Tần Tâm Nghiên sợ hãi trước vẻ mặt lạnh lùng của Hạng Mĩ Cảnh, phải ngẩn ra mất mấy giây, mới quay sang nhìn Dung Trí Hằng.

Hạng Mĩ Cảnh để ý tới chi tiết đó, cô gần như gào lên với Tần Tâm Nghiên: “Tôi được bà nhận nuôi ở đâu?”.

Tần Tâm Nghiên giật mình, run run đáp: “Theresa, con đừng kích động. Đúng là mẹ không phải là mẹ đẻ của con, nhưng con do cha con sinh ra. Mẹ không thể sinh nở, vì vậy năm đó đã đi tìm cho cha con một người phụ nữ khác, nhưng mẹ không ngờ mẹ đẻ con lại sinh đôi, hơn nữa còn bé chị con bỏ đi mất”.

Nỗi đau khổ của Hạng Mĩ Cảnh như sóng biển xô hết đợt này tới đợt khác, cô quay sang chất vấn Dung Trí Hằng: “Vì vậy anh đã biết từ trước rồi đúng không? Rõ ràng biết bà ấy không phải mẹ đẻ tôi, anh vẫn đóng kịch lừa tôi? Làm như giúp tôi tìm lại mẹ, nhưng thực ra thì sao? Là mặt dày tìm về một người phụ nữ từ lâu đã không cần tôi nữa! Còn bảo tôi phải cảm kích anh sao? Phải cảm ơn nghĩa cử cao đẹp của sao?”.

Dung Trí Hằng xua tay ra hiệu cho Tần Tâm Nghiên tránh đi. Anh cũng không giải thích gì, đi về phía cô hai bước, nắm lấy tay cô, chân thành nói: “Anh sợ em biết rồi sẽ như thế này, nên mới không muốn cho em biết”.

Cô dùng sức hất tay anh ra, trừng mắt nói: “Ngay từ đầu anh đã lừa tôi, còn nói lo lắng cho tôi gì nữa? Anh rõ ràng là sợ tôi gây phiền phức cho Dung Trí Dật, chẳng trách trước đó anh không thích tôi như vậy, luôn muốn đuổi tôi đi. Vì bí mật này tới một ngày tôi sẽ biết được! Thì ra người của Dung gia bản chất chị tôi. Người chị tôi chưa từng gặp mặt”.

Tâm trạng cô nhanh chóng trở nên bất ổn, trong lúc nói nước mắt trào ra.

Anh nhìn thấy cô buồn, giơ tay lên định lau nước mắt cho cô, nhưng cô lại gạt tay anh ra. Anh hiểu tâm trạng cô lúc này, không đôi co với cô, mà nói: “Anh muốn tốt cho em”.

Cô vẫn khóc không ngừng, cảm thấy anh đứng ngay trước mặt mà thật xa xôi và mơ hồ, rồi lại cảm thấy như cô chưa từng nhìn rõ bản chất của anh.

Cô vừa khóc vừa cười, nói: “Đúng thế, muốn tốt cho tôi, anh làm gì cũng đều là muốn tốt cho tôi. Khiến tôi mất mẹ vào năm mười tuổi rồi giờ lại phải mất mẹ một lần nữa, ồ, không, tôi căn bản chưa từng có mẹ. Tình yêu của cha ngăn ngủi, tình yêu của mẹ là giả tạo, mẹ đẻ ốm chết, chị gái cũng chết. Nhờ phúc của anh, giờ ngay cả chút hạnh phúc ít ỏi để mang ra lừa gạt mình tôi cũng mất nốt rồi. Anh hài lòng chưa?”.

Anh rất lí trí khuyên cô: “Giờ tâm trạng em quá kích động, không thích hợp nói nhiều”.

Cô phá lên cười đầy chế giễu: “Có phải anh lúc nào cũng bình tĩnh như thế không? Khi Dung Trí Dật cướp cô giết chết Hứa Lương Thần, có phải anh cũng ở bên cạnh? Nhất định anh là nhân chứng giúp anh ta thoát tội phải không? Có phải anh cho rằng chị ấy chết là đáng? Ai bảo chị ấy tham lam dòm ngó gia tài của Dung gia các anh?”.

Bên ngoài một tia chớp loé lên, ánh sáng trắng khiến căn phòng sáng bừng, khuôn mặt cô giàn giụa nước mắt, nhìn vô cùng thâm trầm.

Anh nhìn cô, lần đầu cảm thấy bất lực.

Dung Trí Dật đã đi theo hai người từ khá lâu, thấy Hạng Mĩ Cảnh nói tới mức này, anh ta không thể kìm chế được nữa, bước từng bước về phía họ, chân thành mà bi ai nói: “Cái chết của Lương Thần không liên quan tới Victor, là lỗi của một mình tôi, anh ấy giấu giúp tôi, thậm chí còn định điều cô đi chỗ khác, là vì sợ tôi thấy cảnh động tình, sẽ có hành vi tổn thương tới bản thân. Anh ấy không phản đối tôi với Lương Thần, cũng không coi thường Lương Thần, cô có hận thì hãy hận tôi, tôi nhận hết, cho dù bây giờ cô muốn

lấy mạng tôi, tôi cũng cho cô, nhưng cô đừng hiểu lầm anh ấy. Mĩ Cảnh, cô đừng hiểu lầm anh ấy, đều là tại tôi, là tôi khốn nạn, tôi đáng chết, tôi nên đi theo Lương Thần từ lâu rồi, do tôi yếu đuối, quá yếu đuối”.

Tâm trạng Dung Trí Dật cũng suy sụp, loạng choạng, ngã ra đất khóc thút thít.

Hạng Mĩ Cảnh khóc tới mức toàn thân co rút, Dung Trí Hằng bước tới ôm cô.

Cô lạnh lùng trừng mắt với anh: “Đừng động vào tôi”.

Anh thoáng thất thần, cô nhân cơ hội ấy mà vụt bỏ chạy ra ngoài.

Anh trấn tĩnh, cúi người nói với Dung Trí Dật đang thu lu ngồi khóc: “Chú không được đi đâu, không được làm bất cứ chuyện gì khiến tôi lo lắng, tôi sẽ đưa cô ấy về, vì vậy chú đừng để xảy ra chuyện gì nữa”.

Hạng Mĩ Cảnh chạy rất nhanh, trong lúc chạy cô va vào hai người giúp việc đang bưng khay, khiến mấy món ăn vật mang vào đài khách đổ hết ra đất, sau đó lại đẩy người quản gia định ngăn cô lại, lao ra khỏi cánh cửa, trong làn mưa mờ mịt nhắm chuẩn cổng của sơn trang, hoàn toàn không màng tới chuyện mưa đang xối xả, không do dự mà chạy ra ngoài.

Khi Dung Trí Hằng chạy đuổi theo, cô đã ra khỏi sơn trang.

Anh vừa dặn quản gia gọi tài xế lập tức lái xe theo, vừa chạy về phía Hạng Mĩ Cảnh.

Đã nhiều năm rồi Dung Trí Hằng không gặp phải tình trạng mất kiểm soát như thế này, hoặc nói cách khác, từ khi sinh ra đến nay, anh luôn đi theo một lộ trình chính xác. Trong cuộc đời anh, một cuộc đời đã được sắp xếp ổn thoả trước khi sinh ra, căn bản không bao giờ cho phép xuất hiện những người khó kiểm soát như Hạng Mĩ Cảnh và cả những việc không nằm trong tầm kiểm soát do cô gây ra. Anh không thích cảm giác đuổi bắt trong cảnh mưa gió bão bùng thế này, nhưng giờ đây, anh như bị ma xui quỷ khiến chạy theo cô về phía trước, chỉ muốn sớm tóm được cô, dùng tất cả biện pháp mà anh nghĩ ra được, giúp cô bình tĩnh lại, nghe anh giải thích.

Sải bước thật nhanh, cuối cùng cũng đuổi kịp cô đang chạy cách cổng không xa, dang hai tay ôm lấy cô từ phía sau, muốn kéo cô vào phòng bảo vệ cạnh cổng tránh mưa.

Trời tối đen như mực, mưa lại lớn, nhưng trước cửa vẫn bật đèn, còn có hai bảo vệ chạy lại giúp, nhưng không được lệnh của Dung Trí Hằng, họ không dám ra tay giữ Hạng Mĩ Cảnh.

Dung Trí Hằng vừa giữ chặt chân tay cô, vừa ghé sát tai cô hét lớn: “Chạy như thế quá nguy hiểm, anh đã gọi lái rồi, em muốn đi đâu, anh đưa em đi”.

Hạng Mĩ Cảnh phản kháng vô cùng kịch liệt, cô ra sức giãy giụa để thoát khỏi sự kìm kẹp của anh. Mặt bị mưa tấp vào đau rất, nước mắt đã bị rửa trôi, lòng cô có quá nhiều điều muốn xả, dường như muốn nhân cơ hội này xả ra bằng hết. Vậy là cô dùng hai giày không giày giữa nữa, dọi anh vừa nói lỏng, nhanh chóng đẩy anh rồi quay người nhìn anh.

Thấy cô đứng im, anh còn tưởng cô ngoan ngoãn nghe lời, nhưng rồi nhanh chóng phát hiện ra ánh mắt khác lạ của cô. Anh định giơ tay tóm lấy cô lần nữa, nhưng nghe thấy giọng cô lạnh như nước mưa vang lên: “Nếu không phải Phùng Vũ Phi vạch trần sự dối trá của anh, có phải anh định giấu tôi suốt đời hay không?”.

Anh ngập ngừng hai giây, thừa nhận: “Sự thực cho thấy, em không biết chân tướng sẽ sống vui vẻ hơn”.

Hai hàng nước mắt cô tuôn rơi, hoà lẫn vào nước mưa. Mưa rơi ào ào không ngừng, khiến cô không thể mở mắt nhìn anh mãi, nhưng nỗi đau đó không thể bằng nỗi đau trong lòng cô lúc này. Cô muốn nhìn anh mà gào thét, nhưng vì chạy quá lâu nên chẳng còn sức nữa, cuối cùng chỉ biết khóc nói: “Anh không bao giờ suy nghĩ tới cảm nhận của người khác, luôn tự mình quyết định mọi chuyện. Sao anh biết nếu tôi biết chân tướng sự việc tôi sẽ thế nào? Anh có biết tôi phải mất bao nhiêu thời gian và sức lực mới có thể thuyết phục được mình rằng người mẹ đó vứt bỏ tôi là vì rơi vào hoàn cảnh bất đắc dĩ không? Anh có biết tôi sợ cảm giác bị người khác phớt lờ vứt bỏ thế nào không? Tôi gọi bà ấy là mẹ trong mười năm, vậy mà vừa rồi, bà ấy còn nói hồi nhỏ tôi đi học lớp múa, nhưng bà ấy nói sai rồi, tôi chưa bao giờ tham gia lớp múa nào cả, tôi ở lớp hợp xướng, không phải trí nhớ của bà ấy kém, mà vì bà ấy không hề quan tâm tới tôi. Tôi là do bà ấy bỏ tiền ra mua về như thế khiến tôi không thể không phối hợp diễn cùng. Tất cả đều là giả, anh còn

tìm bà ấy về làm gì? Mẹ để tôi chết từ lâu rồi, chị ruột cũng chết rồi, cha cũng chết rồi, chết hết rồi, chỉ còn lại một mình tôi”.

Người anh ướt sũng, trái tim run rẩy theo những lời cô nói. Cuối cùng anh không thể kìm được nữa, túm lấy cánh tay cô, kéo tới trước mặt mình, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng nhợt của cô, nghiêng rằng nói: “Nếu không phải vì thật sự yêu em, em tưởng giờ em còn có thể đứng được ở đây sao? Hạng Mĩ Cảnh, em thật không biết đủ. Rốt cuộc tới bao giờ em mới nhận ra sự chân thành của anh? Em luôn khoá mình trong quá khứ, lẽ nào sự nhẫn nại của anh còn chưa đủ? Em nói anh tàn nhẫn, thực ra em mới là người tàn nhẫn nhất”.

Trước kia khi phải đối mặt với anh ở cự li gần như thế. lòng cô luôn thấp thỏm bất an, lúc này nhìn anh, nghe những lời anh thốt ra trong lúc tức giận, cô bất giác sững lại, nhưng rồi nhanh chóng đẩy anh ra: “Anh lên kế hoạch để thu tóm tôi, thế gọi là thật lòng sao?”.

Anh bốc hỏa, giọng nói cũng như nóng rực, tức giận: “Ai không đủ thật lòng thì tự em biết rõ nhất”.

Cô bị anh dọa cho sợ hãi, trái tim run rẩy bỗng hoảng loạn.

Vừa khéo tài xế lái xe tới.

54. Chương 54

Anh giận thì giận, nhưng vẫn còn lí trí. Sợ cô đứng lâu trong mưa lạnh sẽ ốm, vậy là kéo cô lên xe.

Cô giằng khỏi tay anh, quay người chạy về phía trước.

Có một chiếc xe đang chạy tới. vì ngược sáng, không biết xe gì và cũng không nhìn rõ người trong xe là ai.

Cô vừa chạy về phía trước vừa vẫy tay.

Xe nhanh chóng dừng lại.

Cô căn bản không suy nghĩ nhiều, chỉ sợ Dung Trí Hằng đuổi kịp bắt cô lại, vội vội vàng vàng mở cửa sau của xe, cả người ướt rượt chui vào, miệng cầu khẩn lái xe hãy mau cho xe chạy, còn mặt thì quay ra cửa kính để phòng Dung Trí Hằng.

Dung Trí Hằng đứng im không nhúc nhích, lái xe của anh hoảng hốt mang ô ra che mưa.

Chiếc xe từ từ đi xa, qua làn mưa mù mịt cô không nhìn rõ về mặt anh, nhưng cô biết chắc chắn anh rất không vui. Lòng cô dâng lên nỗi buồn khó nói thành lời, chỉ trong vòng nửa tiếng đồng hồ xảy ra bao nhiêu là chuyện phức tạp, mà tâm trạng bị dồn nén của cô vẫn chưa được xả hết, hai thứ đó quện vào nhau, như muốn xé toạc cô ra. Cô không kìm được lại rơi nước mắt, cúi đầu ôm chặt hai chân đang co ro trên ghế, vùi đầu khóc nức. Không rõ khóc bao lâu, cô mới phát hiện chiếc xe đã dừng lại ở bên đường từ bao giờ.

Cuối cùng cô cũng phát hiện ra không khí hơi lạ, ngẩng đầu nhìn lên, Phương Tuân Kiệt bước từ ghế lái ra, mở cửa sau cúi người chui vào ôm chầm lấy cô.

Cô có lẽ do quá lạnh, ngay lập tức cảm nhận hơi ấm của anh truyền sang, cùng giọng nói ấm áp: “Sao lại khóc tới mức này?”.

Hạng Mĩ Cảnh gần như nín khóc ngay lập tức, sững lại mất hai giây, rồi nhớ là phải đẩy Phương Tuân Kiệt ra. Phương Tuân Kiệt ôm rất chặt, cô co người lại, ngồi trong không gian chật hẹp thế này, cô chỉ cần mạnh tay, sẽ làm anh bị thương.

Cô chỉ dám đẩy mấy cái, ngang ngạnh nói: “Em không khóc”. Kết quả vừa lên tiếng, giọng nghèn nghẹn đã tố cáo cô, muốn giấu cũng không được.

Anh bắt lực cười một tiếng, sau đó dần buông cô ra, lấy khăn giúp cô lau mặt. Động tác của anh rất dịu dàng, như đang bảo vệ thứ báu vật đắt giá nhất trên thế giới, anh nói: “Em không khóc, chỉ bị ướt mưa thôi”.

Cô lên xe anh trong tình trạng ấy quả thật là một tình huống bất ngờ, anh dịu dàng đối xử với cô như vậy, khiến trái tim đang run lên vì lạnh của cô càng run mạnh hơn, hoảng hốt tự rút một nắm khăn giấy, nhanh chóng lau khô mặt mình, rồi nảy sinh ý định muốn xuống xe.

Anh thấy người cô ướt hết, liền với chiếc áo khoác ngoài trên xe lau đầu cho cô, hỏi: “Lạnh lắm phải không?”.

Sức phản kháng của cô không mạnh, vội vàng cầm chiếc áo của anh, rồi lau qua tóc, trả lời: “Em không biết là xe anh”.

Anh nhìn cô chăm chăm. Bên ngoài gió mưa sầm chớp tới bời, nhưng những âm thanh hỗn tạp ấy bị khoá chặt bên ngoài, lúc này anh chỉ thấy cô giống con thú nhỏ bị thương, sau khi cắn kẻ thù, mình mẩy cũng bầm dập. Đôi mắt anh đỏ vằn lên, một giọt nước mắt rơi xuống, không cẩn thận lại rơi đúng mu bàn tay cô. Anh không truy hỏi cô chuyện gì đã xảy ra, mà chỉ hỏi: “Muốn về nhà phải không?”.

Cô đặt áo khoác ngoài xuống, vừa mở cửa xe vừa nói: “Em tự về”.

Anh đã khoá cửa từ lâu, nói ở đây không bắt được xe, sau đó quay lại ghế lái khởi động động cơ.

Cô nhớ ra lí do anh tới sơn trang, vội nhắc nhở: “Từ tiểu thư đang đợi anh”.

Anh “ừ” một tiếng, nhưng không nói thêm về vấn đề ấy, mở điều hoà nóng ở mức to nhất.

Đúng là cô rất lạnh, dù từng đợt khí nóng thốc tới, cũng khó thổi hết cái lạnh trên người cô. Cuối cùng cô không chịu nổi, kéo chặt áo khoác của anh quấn quanh người, ngẩn ra một lúc, rồi lại nhắc: “Anh đến ăn tối mà, họ đang đợi anh”.

Vì thiếu ngủ trong thời gian dài, nên da anh không được đẹp như trước, mắt cũng thâm quầng, người gầy xẹp, từ anh toả ra sự ức chế kìm nén. Anh quay đầu lại nhìn cô một cái, rất nhanh, khi quay nhìn về phía trước anh móc di động trong túi ra.

Cô tưởng anh gọi điện cho Từ Hi Lê, vậy là dựa người vào thành ghế, quay đầu nhि ra ngoài cửa sổ.

Một tia chớp loé lên vạch ngang màn đêm đen thẫm, ngay sau đó là tiếng sấm nổ rất to, mưa đập vào cửa kính không ngừng, lộp cộp lộp cộp.

Cô đợi rất lâu không thấy Phương Tuấn Kiệt gọi điện, không chờ được nữa mà quay đầu nhìn anh.

Anh đang lái xe rất chăm chú, hình như sau gáy có con mắt thứ ba, biết được cử động của cô, chủ động nói: “Di động hết pin, tự tắt máy rồi”, sau đó hỏi: “Em muốn gọi điện về đó không?”.

Cô bỗng chợt nhận ra vừa rồi mình bỏ chạy trong hoảng loạn, không mang theo đồ đạc, chứ đừng nói gì chào hỏi ai, nếu không gặp anh, không hiểu cô phải chạy trong bao lâu nữa. Có điều nếu không gặp anh, có lẽ cô đã bị Dung Trí Hằng túm lên xe rồi. Nghĩ đến Dung Trí Hằng đầu cô lại rối tung, sau đó do sự xuất hiện đột ngột của Phương Tuấn Kiệt những bí mật bị cô gạt sang một bên lúc này liền trở lại.

Nước mắt từng giọt từng giọt to như viên ngọc trai rơi xuống, nhưng cô quyết không chịu phát ra thứ âm thanh đáng sợ kia. Cô khổ sở giữ thái độ tích cực hướng về phía trước, vui vẻ hạnh phúc như thể trước mặt Phương Tuấn Kiệt, vậy mà bị huỷ hoại chỉ trong nháy mắt, cô không muốn anh thấy mình bất lực, bi ai, cũng sợ sự buồn bã của mình sẽ ảnh hưởng tới anh, dù giờ anh đã không còn quan tâm tới cô nữa.

Anh giữ yên lặng không làm phiền cô, cũng không quay lại nhìn.

Hai người như có sự phối hợp ăn ý thầm lặng, do mưa to, giao thông trong thành phố rất hỗn loạn.

Sự buồn bã dâng lên từng đợt từng đợt như sóng biển, đồng thời không tránh khỏi cảm thấy sợ hãi và lo lắng. Cuối cùng khi anh dừng xe trước khu chung cư, cô cố kìm nén sự chua xót, cố gắng nói với anh bằng giọng thoải mái nhất: “Bọn em có chút mâu thuẫn, cuối cùng lại để anh nhìn thấy chê cười rồi”.

Anh không trả lời, mà dừng xe ở vị trí gần cửa thang máy nhất, sau đó xuống xe mở cửa cho cô, đợi cô xuống xe, mới rút trong ví ra một chiếc chìa khoá từ đã cũ đưa cho cô.

Cô thấy mũi cay cay, suýt nữa thì bật khóc, đầu hơi cúi xuống, nghiêng chặt răng, nhanh chóng nhận lấy chìa khoá phòng, cũng không dám ngẩng lên nhìn anh, vội vàng đi vào thang máy.

Anh do dự, phải tới tận khi cửa thang máy gần khép chặt mới quay người, giơ tay chặn lại, đợi cửa thang máy mở lại, anh không chờ đợi thêm nữa, sải chân bước vào, dang hai tay kéo cơ thể yếu đuối của cô vào lòng mình. Anh tì cằm vào gáy cô, nước mắt nhăn nhịn bao lâu nay lặng lẽ tuôn rơi, anh nhìn cô rất nghiêm túc nhưng anh mất vô vọng, nói: “Anh biết giờ anh đã không còn tư cách để nói gì nữa, nhưng Mĩ Cảnh, nếu em ở bên anh ta mà phải khổ sở thế này, anh thật sự rất đau lòng”.

Sự cứng cỏi vờ vịt của cô đã bị anh bóc mẽ, rõ ràng cô thầm cảnh cáo mình rằng phải phủ nhận sự suy đoán của anh, nhưng giọng đã lạc đi, lời lên tới miệng bật ra thành tiếng khóc, vùi mặt vào lòng anh, nước mắt tuôn ào ào.

Anh ôm chặt cô. dịu dàng vỗ vỗ vào lưng, giống như dỗ trẻ con, cuối cùng lại một lần nữa bước vào căn phòng đã từng cho anh sự ấm áp và an ủi bao năm qua.

Cô không chịu buông anh ra, miệng vẫn khóc lóc kể khổ.

Anh hiểu sự lên xuống trong tâm trạng của cô, cũng có thể hiểu được sự đau buồn của cô, nhưng nếu đổi lại là anh, những chuyện ấy anh cũng sẽ làm như Dung Trí Hằng, tìm cách giấu cô.

Cô khóc mệt, nói cũng mệt rồi, cuối cùng cuộn người nằm trong góc sofa, dần dần ngừng thút thít.

Anh đã mở điều hoà nóng trong phòng, rồi lại lấy chăn đắp cho cô. Anh ngồi một bên, ngắm nghía khuôn mặt cô từng chút từng chút một, đã quá lâu rồi không được ngắm cô như thế này, mặc dù khuôn mặt ấy vẫn thế, nhưng trên đó không còn sự vui vẻ vốn có của cô nữa rồi.

Thời gian trước, thời gian họ ở bên nhau luôn ngắn ngủi nhưng lại vô cùng mãnh liệt, anh đã nhiều lần nhìn thấy cô mệt mỗi cuộn người nằm ngủ cạnh mình sau mỗi lần ân ái, cũng đã chứng kiến cảnh cô thận trọng khi muốn làm anh vui, thậm chí lúc nói lời chia tay, hình ảnh cô nước mắt giàn giụa hôn mình, anh vẫn nhớ rất rõ.

Đêm Noel, nhìn cô ngả vào lòng Dung Trí Hằng, anh mãi mãi không quên cảm giác đau đớn của mình khi ấy, giống như trong buổi tối cuối cùng của họ, cô nói với anh rằng rất xin lỗi vì đã yêu anh. Anh biết tất cả những gì cô nói là để anh không cảm thấy hổ thẹn trong lòng, nhưng anh không dám lên tiếng dùng tình yêu ích kỷ của mình để níu giữ cô, giống như khi biết cô đã bước về phía Dung Trí Hằng, giữa họ sẽ không còn khả năng tái hợp, anh cũng không thể làm gì để tranh giành cô nữa, bởi vì dù người nói chia tay trước là cô, nhưng anh đã chọn cách không bao giờ nói lời yêu với cô.

Anh luôn mắc nợ cô, nợ cô thời gian, nợ cô tình yêu, và nợ cô rất nhiều nước mắt.

Ba mươi năm sống trong tình trạng cân nhắc giữa được và mất, nhưng lúc này, nhìn khuôn mặt trắng nhợt, đôi mắt khóc đỏ mọng của cô, lòng anh đau đớn vô cùng. Thực ra anh không đạt được con thuyền Noah trong mộng, cũng không hoàn thành được tâm nguyện của Bạch TUYẾN Nghi, thái độ bàng quan của Dung Trí Hằng không chỉ điều khiển cả Dung gia, mà còn ảnh hưởng tới rất nhiều người, Bạch Tiên Niệm thúc ép anh liên tục, tối nay anh tới sơn trang ăn cơm, vốn định đề xuất việc kết hôn với Từ Hi Lê lên bà Dung. Anh tưởng cô đã yêu Dung Trí Hằng thật, tưởng cô sẽ dần dần được Dung gia chấp nhận vì có Dung Trí Hằng bảo vệ, anh không còn cơ hội để nói lời yêu với cô nữa, mà cuộc đời con người tiến thoái lưỡng nan, anh đành độc hành trên con đường này mà thôi.

Nhưng ông trời lại cho anh thêm một cơ hội, anh biết rất rõ, nếu bỏ lỡ lần này, anh sẽ hoàn toàn không còn hi vọng. Anh nhẹ nhàng ngắt lời cô, nhưng giọng hết sức kiên định: “Anh không cần gì hết, Mĩ Cảnh, em quay về bên anh đi, được không?”,

Tất cả yên tĩnh trở lại, cô ngẩn người nhìn anh, miệng hé mở, đúng lúc cô định nói, thì chiếc điện thoại treo trên chuyên dùng để liên lạc với bộ phận bảo vệ của toà nhà bỗng đổ chuông. Âm thanh chói tai ấy vang lên lạnh lạnh khắp phòng, khiến người ta không thể phớt lờ.

Nhưng anh vẫn ngồi im, túm chặt tay cô không cho cô dậy nghe điện thoại.

Cô biết anh đang chờ mình trả lời, nhưng tiếng điện thoại thật phiền phức cứ bám riết không buông. Lòng cô vô cùng sợ hãi, đành an ủi anh: “Em nghe điện thoại trước đã”. Sau đó đứng dậy rất nhanh, bước tới nhắc ống nghe lên.

Cô tưởng Dung Trí Hằng gọi đến, sau khi cầm ống nghe lên, lại ngẩn ra do dự hồi lâu. Vì vừa rồi rối ren, nên mới bỏ đi thiếu trách nhiệm như thế, chắc chắn anh giận lắm. Cô vẫn luôn sợ anh giận, giờ cảm giác sợ hãi đó càng rõ ràng.

Cô quay đầu lại, thấy Phương Tuấn Kiệt vẫn ngồi im trên sofa, không nhìn về phía cô. Cô đoán lòng anh đang sóng dâng cuộn cuộn, vô cùng căng thẳng giống cô.

Run rẩy đặt ống nghe gần tai, cô nín thở “a lô” một tiếng.

Bên kia nhanh chóng lên tiếng, nhưng không phải là Dung Trí Hằng như cô đoán, cũng không phải bất kì ai trong Dung gia, mà là Lâm Khải Sương.

Lâm Khải Sương nói rất rõ ràng: “Anh biết giờ tâm trạng em đang rất tệ, chắc cũng không muốn nói chuyện với anh, hận anh gạt em, nhưng nếu em không muốn Dung Trí Hằng vì hiểu lầm quan hệ giữa em và Phương Tuấn Kiệt mà giận lây sang người khác, tốt nhất mau bảo anh ta rời đi ngay”.

Lòng cô kinh hãi, nhưng vẫn vờ kiên cường nói: “Em không biết anh đang nói gì”.

Lâm Khải Sương sợ cô cúp máy, vội nói tiếp ngay: “Em biết, Mĩ Cảnh, em biết anh đang nói gì. Đây không phải chuyện đùa, Dung Trí Hằng gọi cho anh kể vì sao hai người cãi nhau, anh ta nói tâm trạng em rất kích động, lên xe của Phương Tuấn Kiệt đi rồi, anh ta không gọi được cho em, lại sợ dù có tìm thấy em cũng không giải quyết được vấn đề gì, vì vậy mới bảo anh đến. Anh đang ở dưới khu nhà em, hơn nữa anh đã nhìn thấy xe của Dung Trí Hằng đỗ bên đường, đến còn sớm hơn anh, anh ta đi theo xe hai người, có lẽ đã đoán ra được gì đó, vì vậy mới bảo anh ra mặt. Phong cách làm việc của anh ta thế nào em rõ hơn ai hết, trừ phi em quyết định vứt bỏ tất cả để quay về bên Phương Tuấn Kiệt, và chắc chắn Phương Tuấn Kiệt đủ bản lĩnh để đón nhận phong ba bão táp sắp tới, nếu không em phải bảo anh ta đi ngay. Dung Trí Hằng đang đợi, anh ta kiên nhẫn đợi được tới mức này đã là rất không dễ dàng gì, em đừng khiêu khích giới hạn cuối cùng của anh ta”.

Hai chân cô mềm nhũn, cả người như không còn hơi sức dựa hẳn vào tường, tay nắm ống nghe run lẩy bẩy.

Phương Tuấn Kiệt không ngồi yên nữa, đứng dậy đi về phía cô nói: “Ai gọi điện đến cũng mặc kệ, chúng ta đừng quan tâm nữa”.

Cô nhìn anh từng bước từng bước tiến lại gần mình, trái tim bỗng như bị lửa thiêu đốt. Phải cố gắng lắm mới nén được nỗi chua xót đã trào dâng lên cổ, gờ tay ngăn anh lại, nín thở một hơi, nghiêm túc nói với anh: “Là đồng nghiệp gọi tới, hỏi về sự kiện chiều mai”.

Anh nhận thấy ánh mắt khác thường của cô lướt qua rất nhanh, muốn tiên lên ôm cô.

Cô vội vàng giật lùi một bước, vô cùng lạnh lùng nói: “Xin lỗi, em đã yêu Dung Trí Hằng rồi”.

Anh lắc đầu, kiên định nói: “Em chưa”.

Giọng cô run rẩy, nhưng cố gắng nở một nụ cười: “Em biết đối với anh mà nói chuyện này không dễ chịu gì, nhưng chúng ta đã kết thúc từ lâu rồi. Trên thực tế, em đã bắt đầu cùng Dung Trí Hằng từ khi còn ở Bordeaux, chỉ vì e ngại vài việc nên mới giấu mọi người mãi mới công bố. Lần này bà nội anh ấy qua, anh ấy đã vì em làm rất nhiều chuyện, còn nói hi vọng em có thể bước vào Dung gia, đương nhiên em còn yêu anh ấy hơn trước kia. Cãi vã là chuyện rất khó tránh, nhưng em mong anh có thể hiểu, chúng ta không có khả năng ở bên nhau nữa. Không phải em trách anh đã không giữ em khi em bỏ đi, mà vì em đã yêu người khác, không lưu luyến gì với anh nữa”.

Anh vẫn lắc đầu: “Em nói dối”.

Cô sợ cứ tiếp tục thế này, cô sẽ để lộ sơ hở, đành tàn nhẫn: “Anh đừng không cam tâm như thế, trên thế gian này không ai đợi được ai cả đời, em không có nghĩa vụ phải yêu anh cả đời. Dung Trí Hằng tốt với em, yêu em, bảo vệ em, em yêu anh ấy cũng là việc bình thường. Em rất cảm ơn anh đã đưa em về nhà, lại còn bỏ thời gian ra nghe em nói nhiều như vậy, nếu em có hành động nào khiến anh hiểu lầm, hoặc gây rắc rối

cho quan hệ của anh với Từ tiểu thư, em có thể tới gặp cô ấy để giải thích rõ ràng, em tin Dung Trí Hằng sẽ hiểu và tin em, nhưng em thật sự không thể gạt anh”.

Anh nhìn cô chằm chằm, không thể thuyết phục mình tin vào những gì cô nói.

Cô thấy vẻ thất vọng buồn bã của anh, cảm giác tim đau như dao cắt, nhưng điều duy nhất cô có thể nói với anh chỉ là: “Phương Tuấn Kiệt, em đã không còn yêu anh nữa. Xin anh đừng làm ảnh hưởng tới cuộc sống của em”.

Anh chằm chằm cụp mắt. Mỗi câu cô nói lúc này, cho dù không thật lòng, nhưng chẳng khác gì mũi kim đâm vào trái tim vốn đã có ngàn vạn vết đâm của anh. Trải qua một quãng thời gian dài như thế, anh đã không còn tự tin như ngày trước nữa, cũng không dám hi vọng cô còn yêu anh. Không phải anh lo cho lòng tự trọng của mình, mà anh không còn dũng khí để nghe cô nói cô yêu người đàn ông khác như thế nào.

Bàn tay cô ra sức cào véo vào đùi sau của mình, cảm nhận được nỗi đau từ da thịt, lấy hơi, quay người ra mở cửa phòng, quyết liệt nói: “Em muốn đi nghỉ rồi”.

Lâm Khải Sương gấp Phương Tuấn Kiệt ngoài thang máy.

Anh đang lo lắng, thang máy còn chưa mở hết cửa anh đã vội vàng lao ra ngoài, kết quả không cẩn thận và vào Phương Tuấn Kiệt.

Anh không cao lớn, sức khỏe bình thường, nhưng cú va này suýt thì xô ngã Phương Tuấn Kiệt. Anh vô thức giơ tay ra kéo người lại mới nhìn rõ người ấy là Phương Tuấn Kiệt, hơi sững lại.

Phương Tuấn Kiệt không ngược mắt nhìn anh, hình như cũng chẳng định nói gì, đi qua người Lâm Khải Sương, bước vào thang máy.

Lâm Khải Sương vẫn đứng im, cho tới tận khi thang máy bắt đầu đi xuống anh mới bừng tỉnh trở lại, tới trước cửa nhà Hạng Mĩ Cảnh, bấm chuông.

Trong phòng không có động tĩnh gì, anh đợi một lúc, lại bấm chuông cửa lần nữa, vẫn không thấy ai ra. Anh ngẫm nghĩ, rồi ghé sát vào cửa nói: “Là anh”.

Hạng Mĩ Cảnh vẫn đang mềm nhũn người khuỵu ngay đằng sau cánh cửa nghe thấy giọng Lâm Khải Sương, mới từ từ ngẩng đầu lên giữa hai đầu gối, im lặng một lúc, đứng dậy, nhìn qua mắt mèo, xác nhận người gõ cửa là Lâm Khải Sương, cô lau nước mắt trên mặt, giơ tay mở cửa.

Cửa mở, Lâm Khải Sương đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, thấy Hạng Mĩ Cảnh với bộ dạng nhếch nhác đằng sau cánh cửa, lòng anh xót xa. Anh nhẹ nhàng đóng cửa lại, muốn ôm cô như anh trai ôm an ủi em gái.

Cô nhìn Lâm Khải Sương một cái, không đợi anh đi đến ôm mình, đã quay người đi vào trong, nằm xuống sofa, kéo chăn đắp kín người.

Anh đã tưởng tượng ra đủ các kiểu phản ứng của cô, nhưng giờ cô chỉ phớt lờ không thèm quan tâm tới anh, anh thấy tình hình không đến nỗi tệ lắm. Không lãng phí thời gian thêm nữa, đóng cửa thật chặt, anh nhanh chóng đi vào, ngồi xuống sofa nhỏ bên cạnh.

Cô nằm nghiêng, quay lưng về phía anh, không nói gì.

Anh ngồi đó im lặng rất lâu. Trong khoảng thời gian ấy, đầu anh hiện lên rất nhiều chuyện, anh vẫn luôn cho rằng mình là người đủ thông minh, ít nhất là trên thương trường, trong cách giải quyết vấn đề cũng chẳng cao minh, nhưng có những chuyện, anh vẫn cảm thấy nên giấu đi là lựa chọn tốt nhất.

Nhìn chiếc chăn trên người cô trượt xuống, cuối cùng anh khẽ thở dài một tiếng, giơ tay kéo chăn đắp cho cô, buồn buồn nói: “Trước khi gọi điện anh còn do dự mãi không biết có nên báo cho em không, biết đâu đây chính là kết cục mà em muốn, nhưng anh lại nghĩ, con người em, cái gì cũng tốt, chỉ là thỉnh thoảng nghĩ quá nhiều cho người khác, nhận âm ứ về mình, sau đó sống chẳng vui vẻ gì, mà lại cố tỏ ra cho người khác thấy mình đang vui vẻ. Còn anh, lại luôn biết được những chuyện mà anh không nên biết một cách đúng lúc. Tối đó ở bệnh viện, anh nghe bạn em nói những lời ấy, thật sự anh rất sốc, nhưng sau nghĩ lại, thực ra cũng chẳng có gì lạ cả, là anh chậm hiểu, còn em giấu kĩ thôi. Nhưng anh rất hối hận vì đã nói cho

em biết chuyện của Bội Bội, nếu không em đã không quay lại, em sẽ không lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan”.

Anh nói mãi nói mãi, tự mình cảm thấy rất bi ai, nước mắt cứ thế rơi.

“Mĩ Cảnh, em không muốn làm liên lụy Phương Tuấn Kiệt, đúng không? Trước kia không muốn, giờ càng không muốn, vì vậy bất kể lúc nào, chỉ cần bày ra trước mặt em sự lựa chọn, em sẽ lập tức chọn cách rời bỏ anh ta”.

Cơ thể đang co trong chăn của cô bắt giắc run lên.

Anh không nhìn thấy mặt cô, cũng không dám nhìn bộ dạng nước mắt giàn giụa ấy. Đưa tay lau nước mắt trên má mình, anh nói tiếp: “Dung Trí Hằng đúng là đã giấu em rất nhiều chuyện, anh cũng giấu em rất nhiều, đó là bởi vì bọn anh đều không muốn em phải chịu thêm bất kì cú sốc nào nữa, vì vậy mới thống nhất với nhau. Nếu không phải em vô tình nhìn thấy di, thì những chuyện này cả đời bọn anh cũng sẽ không chủ động cho em biết. Có thể em thấy bọn anh độc đoán, nhưng xin em hãy tin rằng, bọn anh đều là muốn tốt cho em, và cũng muốn tốt cho Dung Trí Dật. Không sai, Dung Trí Dật ngộ sát chị gái em, nhưng sự đau khổ của anh ta, ít nhiều em cũng đã biết. Dung Trí Hằng đối với em trai mình, giống như em đối với Bội Bội, dù người thân có phạm phải sai lầm gì đi nữa, là huynh trưởng, anh ta vẫn muốn giúp em mình che giấu. Mà sự thật thì, chuyện của chị em từ đầu tới cuối không liên quan tới Dung Trí Hằng, khi chuyện xảy ra, đa phần người của Dung gia đang đi nghỉ ở Hawaii, chỉ có Dung Trí Dật và Dung Hoài Đức ở nhà”.

Cô không còn rầm rức khóc, mà quay sang lạnh lùng nhìn anh: “Dung Trí Hằng rốt cuộc đã cho anh bao nhiêu? Tại sao anh phải hao tâm tổn trí nói giúp anh ta như thế?”.

Ánh mắt cô khiến lòng anh run lên, nhưng anh hiểu tâm trạng cô lúc này, anh đáp: “Nếu em nghĩ như thế, thì sao không nghĩ lại chuyện trước kia, tại sao anh ta luôn phải tạo một hình tượng tốt đẹp trước mặt em? Anh không dám khẳng định anh ta yêu em một trăm phần trăm, nhưng chắc chắn đã yêu hết sức anh ta có thể rồi, nếu em nghĩ với điều kiện của anh ta, tại sao lại phải bỏ nhiều công sức vì em như thế?”.

Cô không đáp.

Anh tiếp tục nói: “Đừng nói em không thích anh ta chút nào, ở bên nhau lâu như vậy, em không thể không có tình cảm gì được. Nếu chuyện tối nay không xảy ra, thì việc em lấy anh ta sẽ sớm xảy ra thôi. Giờ anh nói những điều này, không phải muốn đả thông tư tưởng cho em, Dung Trí Hằng vốn là người mạnh mẽ gia trưởng, anh ta đứng dưới lầu mà không lên gặp em, điều đó cho thấy có những việc anh ta biết rất rõ nhưng không muốn xé toạc ra. Anh ta có thể không quan tâm tới quá khứ, nhưng không có nghĩa anh ta chấp nhận chuyện cũ lặp lại một lần nữa”.

Cô cảm hận, ngồi bật dậy, nhìn thẳng vào mắt Lâm Khải Sương, tâm trạng gần như mất kiểm soát: “Lẽ nào em nhất định phải sống dưới sự cho phép của anh ta sao? Bên nhau lâu như thế, có chuyện nào thật sự do em quyết định không? Anh nói đúng, anh ta là một người anh tốt, thỉnh thoảng cũng là người bạn trai không tệ, một người con gái không nơi nương tựa như em mà lại oán hận anh em họ vì người chị mình chưa từng gặp mặt, nghe có vẻ không được lí trí lắm, nhưng nếu đổi lại là anh, anh có thể chấp nhận không? Chấp nhận tình yêu mang tính chất dối lừa này không? Chấp nhận hành vi biết rõ quá khứ của em nhưng lại giả bộ như không biết gì của anh ta không?”.

Anh lẳng lặng đợi cô phát tiết hết nỗi oán hận trong lòng, rồi dịu dàng khuyên cô: “Giờ tâm trạng em dễ bị kích động, căn bản không thể bình tĩnh để suy nghĩ. Có lẽ em đang trách anh ta ép em phải lựa chọn, chứ không phải trách anh ta đã giấu em nhiều như thế. Nhưng tình yêu vốn ích kỉ, anh ta muốn có thứ mà trái tim mình khao khát, đương nhiên sẽ không thể cứ thế mà buông tay, nhưng nếu anh ta đã muốn qua anh để ép em lựa chọn, có nghĩa anh ta tin trong lòng em có anh ta”.

Cô nhìn anh chăm chăm, nước mắt lại tuôn ào ạt.

Cuối cùng anh không kìm được nữa, đứng dậy rồi nửa quỳ nửa ngồi trước mặt cô, vừa giúp cô lau nước mắt, vừa cười nhẹ dỗ dành: “Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa. Anh không nói gì nữa, cũng sẽ không khuyên em. Em muốn về bên Phương Tuấn Kiệt cũng được, muốn xá miễn cho tội lừa gạt của Dung Trí Hằng cũng được, chỉ cần em đừng buồn như thế nữa, khiến anh nhìn cũng buồn theo. Con người sống trên đời này chẳng dễ dàng gì, tại sao cứ phải nghĩ nhiều, quan tâm nhiều như thế, nếu em cảm thấy chán Thượng Hải,

ngày mai anh đưa em về Paris, không bao giờ bảo em quay lại nữa”. Anh nói mãi nói mãi, chính mình không kìm được lại rơi lệ, mũi tắc nghẹn, cổ họng thì nghẹn ngào, nói tiếp: ” Tại anh lảm chuyện, còn khuyên em ở lại, đều tại anh mà ra cả, nếu không, chắc chắn giờ này em đang sống rất vui vẻ ở Paris rồi”.

Cô gục đầu vào vai anh, vừa khóc vừa nói: “Em không vui, em không vui chút nào hết. Những ngày rời khỏi Thượng Hải , gần như tối nào em cũng không ngủ được, hễ nghĩ tới lại thấy buồn. Em thật sự hận bản thân mình như thế, cũng rất hận Phương Tuấn Kiệt, nhưng em lại không nỡ hận anh ấy, giống như lần tới bệnh viện phá thai vậy, em cảm thấy mình không thể chịu nổi nữa, nhất định quyết tâm rời bỏ anh ấy. Nhưng em thật sự không nỡ. Con người anh ấy, nhìn thì như đối với em rất tệ, thực ra làm chuyện gì cũng đều nghĩ cho em. Anh ấy chưa bao giờ thừa nhận yêu em, còn luôn khiến em cảm thấy mơ mơ hồ hồ, em liền bảo với bản thân rằng, thế cũng chẳng sao, em có thể đợi, đợi mãi, đợi cho tới khi anh ấy chịu nói anh ấy yêu em. Nhưng em không đợi được, cũng không thể trở thành gánh nặng của anh ấy, vì vậy em muốn bỏ trốn, muốn thử bắt đầu cuộc sống mới, thậm chí đón nhận tình cảm của Dung Trí Hằng. Em biết Dung Trí Hằng thật lòng với em, em cũng muốn chân thành đối lại với anh ấy, cho đến hôm nay, em không thể không buồn được”. Cô khóc nức lên, nước mắt nói tiếp: “Dung Trí Hằng chắc chắn đã điều tra quá khứ của em từ lâu rồi, bí mật em thận trọng cất giữ đối với anh ta căn bản không còn là bí mật nữa. Anh nói không sai, em vốn không trách anh ta giấu chuyện thân thể của em, mà em trách anh ta đã luôn bắt em phải lựa chọn, luôn phải sống theo ý anh ta. Thậm chí anh ta không hề bàn với em về chuyện đưa em về gặp bà nội mình. Em biết, em biết là bởi vì anh ta thật lòng tốt với em, nhưng anh ta không nghĩ em sẽ sợ, sẽ từ chối sao? Anh ta luôn tự động tốt với em mà không bao giờ hỏi em có đồng ý không?”.

Anh vỗ lưng cô, dỗ dành: “Chúng ta đừng quan tâm tới ai nữa, kệ anh ta có bao nhiêu tiền, có quyền thế nào, người đàn ông làm người khác đau lòng không phải người đàn ông tốt”.

Lâm Khải Sương không biết mình phải dỗ Hạng Mĩ Cảnh bao lâu, anh cảm giác thời gian trôi rất nhanh, nhưng cũng rất chậm. Khi cô bình tĩnh trở lại, tắm rửa sạch sẽ, mệt mỏi nằm xuống giường ngủ thì đã mười hai giờ hơn.

Anh ngồi lại sofa, lấy di động ra nhìn, thấy Phương Tuấn Kiệt và Dung Trí Hằng đều nhắn tin cho mình, và cùng hỏi về tình hình của Hạng Mĩ Cảnh.

Anh ngồi thần thờ mất một lúc, rồi lại thần thờ, cuối cùng gửi cùng một nội dung cho cả hai.

“Cô ấy rất mệt, đã ngủ rồi”.

Mấy giây sau anh thở dài thườn thượt, soạn một tin nhắn khác cho Phương Tuấn Kiệt.

“Cô ấy không thể lựa chọn anh, anh nên đi con đường nào thì hãy tiếp tục đi con đường ấy, hãy tiến về phía trước, như thế đối với cô ấy mà nói là một sự viên mãn, đừng để cô ấy phải khó xử”.

Vừa gửi xong thì nhận được tin nhắn trả lời đầu tiên của Phương Tuấn Kiệt cho tin trước, chỉ bốn chữ: “Làm phiền anh rồi”.

Anh nhìn bốn chữ ngắn gọn đó, mắt bỗng ướt nhoè. Anh thấy hành vi vừa rồi của mình thật tàn nhẫn, nhưng nếu đã xác định hai người không thể ở bên nhau, chi bằng dứt khoát chém xuống một nhát cắt đứt luôn.

Phương Tuấn Kiệt không trả lời nữa.

Nửa phút sau, Dung Trí Hằng gọi tới.

Anh đứng dậy vào nhà vệ sinh nghe điện.

Dung Trí Hằng không hề nhắc tới Phương Tuấn Kiệt, chỉ hỏi Lâm Khải Sương: “Cô ấy bớt giận chưa?”.

Anh nói thật: “Chưa”.

Dung Trí Hằng ngập ngừng, rồi nói: “Sáng mai tôi sẽ đưa đồ cô ấy bỏ lại ở sơn trang tới”.

Lâm Khải Sương vốn muốn cho Dung Trí Hằng biết lúc này Hạng Mĩ Cảnh chưa chắc đã muốn gặp anh, nhưng rồi lại nghĩ, có chuyện gì gặp nhau nói vẫn tốt hơn, nên lại thôi.

Song Hạng Mĩ Cảnh kiên quyết không gặp Dung Trí Hằng, nói cách khác, cô từ chối gặp bất kì ai.

Cô nằm trên giường không động đậy, Lâm Khải Sương nói chuyện với cô, cô không trả lời, chỉ nằm im nhắm mắt, thỉnh thoảng lại thấy giọt nước mắt rơi xuống. Anh sợ cô bị ốm, mới ghé sát vào sờ trán cô, quả nhiên đang sốt rất cao.

Lục tìm túi thuốc trong tủ, thuốc bên trong đều đã hết hạn từ lâu. Đến ừ hử một câu cô cũng chẳng buồn chứ nói gì tới việc ngoan ngoãn nghe lời anh tới bệnh viện khám, anh đành xuống nhà đi mua thuốc.

Dung Trí Hằng đến từ rất sớm, gặp Lâm Khải Sương dưới toà nhà.

Dung Trí Hằng rõ ràng mất ngủ cả đêm, bộ vest trắng thơm lịch lãm cũng không che được vẻ mệt mỏi toát ra từ trên người anh.

Tình hình tối qua quả thật đột ngột và phức tạp. Anh vốn lấy Hạng Mĩ Cảnh làm trọng, tự mình lái xe, không nói với bất cứ ai mà cứ thế đi đến đây. Kỹ năng lái xe của anh không khá lắm, lại đúng trời mưa, vào khu vực thành phố, dòng xe từ bốn phía đổ về giống như đang chèn ép trái tim anh, bức bí đông đúc chật chội đến mức anh thấy ngạt thở. Cần gạt nước mưa hoạt động không ngừng, anh chưa từng thấy sốt ruột như thế này bao giờ, cũng chưa bao giờ chán ghét trời mưa như thế, cản trở anh.

Anh có rất nhiều cách để xử lý việc này, nhưng cuối cùng vẫn chọn cách gọi điện cho Lâm Khải Sương. Khi nhìn thấy xe của Phương Tuấn Kiệt lái từ trong hầm ra, anh vừa thở phào nhẹ nhõm nhưng ngay lập tức lại thấy bi ai. Bắt đầu từ lúc nào, anh đã không muốn mất Hạng Mĩ Cảnh như thế, thậm chí còn sợ mất cô, vì vậy anh thà giả vờ như mình không biết gì, chỉ cần cô không quay lại với Phương Tuấn Kiệt nữa, anh sẽ không bận tâm mà bước tiếp cùng cô. Anh là người kiêu ngạo như thế, rốt cuộc biến thành kẻ tự ti như thế này từ khi nào?

Đứng trước tình yêu, đứng trước người con gái anh yêu, dù anh có cao ngạo ngẩng đầu cất bước, chỉ trong lòng anh là rõ nhất, cô đang từng chút từng chút khổng chế niềm vui nỗi buồn của anh, còn anh thì chìm đắm trong đó.

Anh rất tức giận. Sau khi quay về sơn trang không giải thích lời nào mà cho người đưa Phùng Vũ Phi rời đi ngay trong đêm. Tần Tâm Nghiên cũng bị mời đi, còn Dung Trí Dật bị khoá trong phòng, những người khác đều không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, kì lạ là, ngay cả bà nội cũng không định “dây” vào thằng cháu đang bốc hoả, chỉ có Từ Hi Lê lăm bắm vài câu trách không thể liên hệ được với Phương Tuấn Kiệt rồi thôi.

55. Chương 55

Bữa tiệc gia đình vốn vui vẻ lại đột ngột kết thúc như vậy, bên ngoài mưa gió không ngừng gào thét, trời tối đen.

Sau khi xác nhận sẽ không có chuyện gì xảy ra thêm nữa, mới đi gặp Dung Trí Dật.

Dung Trí Dật không gào thét, cũng không ôm bình uống rượu, mà yên lặng ngồi trên sofa, thấy anh vào, chỉ tự trào nói: “Bây giờ cô ấy nhất định đang hận em tới chết”.

Anh thấy Dung Trí Dật lúc này trưởng thành hơn rất nhiều, so với bộ dạng khóc lóc thê thảm khi chuyện mới xảy ra, như biến thành một người khác hẳn. Anh cũng thấy mệt mỏi, nhưng có cảm giác con người được trưởng thành hơn sau sóng gió, cúi người ngồi xuống sofa, chậm rãi nói: “Cũng rất hận tôi”.

Dung Trí Dật ngẩn ra hai giây, rồi thở dài thườn thượt: “Cô ấy hận anh là vì yêu, còn hận em là vì hận”.

Anh cố gắng ép mình phải thả lỏng tâm trạng, thở dài chân thành nói: “Nếu cô ấy yêu tôi, thì dù cô ấy có hận thế nào tôi cũng chấp nhận được”.

Dung Trí Dật ngược mắt nhìn anh.

Anh không định nói tiếp về chuyện này, mà chuyển đề tài bảo: “Lâm Khải Sương đang ở bên cô ấy. Chú cũng biết con người cô ấy, nhìn thì như rất có chủ kiến, thực ra ngoài chút kiên trì cố chấp ra, những chuyện

khác rất dễ bị người khác thuyết phục. Cô ấy không phải không hiểu chuyện, chỉ là nhất thời khó chấp nhận được nhiều như thế, đợi cô ấy bình tĩnh lại, cô ấy sẽ hiểu”.

Dung Trí Dật ngăn người nhìn anh, rồi u ám đáp: “Cô ấy là một người sống, không giống với việc làm ăn của anh, anh hiểu quá rõ về cô ấy như thế, cô ấy không thích cảm giác ấy đâu”.

Đến lúc này rồi anh cũng không né tránh, mà bắt lực nói: “Đương nhiên tôi cũng không muốn lúc nào cũng phải phân tích cô ấy, nếu tôi có lựa chọn tốt hơn, hoặc nói cách khác, nếu cô ấy yêu tôi như tôi yêu cô ấy, tôi nhất định sẽ cho cô ấy một khung trời rộng rãi hơn để tự do sải cánh, nhưng tôi không dám”. Anh nói xong, dừng lại, chăm chú nhìn Dung Trí Dật: “Tôi không dám để cô ấy tự do, giống như người thả diều, tôi sợ khi tôi lơ đãng, cô ấy sẽ bị gió cuốn đi, không biết bay về nơi nào”.

Dung Trí Dật thấy buồn, mũi cay cay, cúi đầu xuống lại giơ tay lên lau nước mắt, sau đó nhìn anh: “Anh ba, anh yêu cô ấy, yêu thâm rồi”.

Anh cũng không tìm được mà mắt đỏ hoe, nhưng vẫn cố cười: “Đúng thế, hai anh em chúng ta đều thâm trong tay chị em họ”.

Dung Trí Dật miễn cưỡng cười một cái, im lặng nửa phút, mới nói: “Em đang muốn chính thức nói lời xin lỗi cô ấy”.

Anh khẽ gật đầu, ngẫm nghĩ rồi nói: “Đừng vội quá, đợi tâm trạng cô ấy ổn định rồi tính”.

Chờ cho tâm trạng Hạng Mĩ Cảnh ổn định trở lại không phải chuyện khó, nhưng sau khi ổn định rồi anh sẽ phải đối mặt với tình hình thế nào, anh rất khó đoán biết, vì vậy đến lúc đó đành hỏi Lâm Khải Sương. Kết quả nhận được không biết xấu hay tốt, anh quyết định sáng sớm tới thăm cô.

Anh tự nhận mình không phải người quá chi tiết, nhưng càng ngày càng bận tâm tới chuyện của cô, Lâm Khải Sương xuống đi mua thuốc cảm, anh đã chuẩn bị sẵn rồi, đang cầm trên tay, còn cả cháo trắng vừa nấu xong.

Lâm Khải Sương không ngờ Dung Trí Hằng lại đến sớm như thế, thậm chí còn mang rất nhiều đồ giống như những người đàn ông bình thường khác, anh vừa kinh ngạc vừa cảm động.

Dung Trí Hằng không nói nhiều, cảm ơn Lâm Khải Sương, ý nói anh ta không cần phải vất vả lo cho Hạng Mĩ Cảnh nữa, anh có thể lo được.

Lâm Khải Sương hoang mang, khi hiểu ra chuyện gì, Dung Trí Hằng đã đi lướt qua anh, vào thang máy. Anh quay lại nhìn theo bóng Dung Trí Hằng mà thần thờ, bất giác thở dài hai tiếng.

Cơn giông bão tối qua giờ biến thành mưa phùn, sắc trời sáng dần lên, màu trắng xen lẫn màu xanh, thỉnh thoảng điểm chút mây đen, gió lạnh thổi từng hồi, trên đường có vài ba người đi bộ và một chiếc Volvo vừa tắt máy.

Lâm Khải Sương lại thở dài, vốn định coi như không nhìn thấy, nhưng vừa đi về bên trái một bước, lại dừng lại lắc đầu liên tục, cuối cùng đi thẳng về phía chiếc Volvo, mở cửa xe, ngồi vào ghế phụ.

Trong xe nồng nặc mùi khói thuốc, mùi thuốc này lẽ ra không nên xuất hiện trong chiếc xe của người ưa sạch sẽ như Phương Tuấn Kiệm.

Lâm Khải Sương cũng không chịu nổi, ho khụ khụ hai tiếng, rồi nhanh chóng hạ cửa sổ xe xuống, gió thốc vào, khiến người bên trong thấy lạnh.

Phương Tuấn Kiệm không để ý chuyện đó, mấy tiếng đồng hồ trôi qua, giọng anh khản đặc khiến người ta nghe mà khó chịu, anh hỏi Lâm Khải Sương: “Cô ấy tỉnh rồi à?”.

Lâm Khải Sương lắc đầu, ngẫm nghĩ, rồi nói: “Cô ấy sốt rồi”.

Bàn tay đang đặt trên vô lăng của Phương Tuấn Kiệm từ từ trượt xuống, nói: “Tối qua dầm mưa như thế, cũng chẳng chịu uống thuốc cảm trước”.

Lâm Khải Sương nhìn anh một cái, cố gắng nói bằng thái độ nhẹ nhàng hết sức có thể: “Giờ tôi có cảm giác mình bị lừa dối, nếu được lựa chọn, tôi thà chẳng biết gì cả, các anh ai yêu ai, ai không thể ở bên ai, tôi

đều không muốn biết. Bình thường tôi đối phó với việc trong công ty đã rất mệt rồi, sóng gió trong chuyện tình cảm, tôi không muốn gặp phải nữa. Tôi lớn rồi, không chịu được giày vò, càng không chịu được đau khổ”.

Nụ cười khổ trên môi Phương Tuấn Kiệt cứng lại, anh đưa tay móc thuốc, Lâm Khải Sương ngăn lại, nghiêm túc nói: “A Kiệt, anh hãy tha cho cô ấy”.

Bàn tay bị Lâm Khải Sương giữ của Phương Tuấn Kiệt run lẩy bẩy. Anh vẫn cầm bao thuốc, rút một điếu ra, rồi lập cập châm lửa, đặt điếu thuốc lên môi hít một hơi. Anh hít rất sâu, khói thuốc thốc thẳng vào phổi, anh ho dữ dội, nước mắt trào ra.

Lâm Khải Sương buồn bã, nhưng cũng đành lấy dũng khí nói tiếp: “Cô ấy hết lần này tới lần khác đều chọn cách rời xa anh, lẽ nào anh không hiểu hay sao? Để cô ấy phải nhìn thấy anh vì cô ấy mà thất bại, thậm chí rơi xuống vực sâu vạn trượng, không có cơ hội trèo lên, điều này còn tàn nhẫn hơn giết cô ấy. Tôi nghĩ cô ấy rất hiểu anh, thậm chí hiểu anh hơn cả bản thân anh, vì vậy cô ấy biết rõ anh cần gì, cũng biết rõ nếu anh không đạt được tâm nguyện, dù hai người ở bên nhau, thì anh cũng sẽ không vui cả đời. Cô ấy đau lòng, buồn bã, nhưng vẫn còn sức để dũng cảm đi yêu người khác, người khác cũng sẽ yêu cô ấy như anh, cho cô ấy một tương lai vững chắc. Ai cũng nói trung nghĩa khó vẹn đôi đường, thực ra những chuyện khó vẹn đôi đường quá nhiều. Bao nhiêu năm nay anh đều không gặp may mắn, biết đâu sau lần buông tay này, tất cả sẽ tươi sáng hơn”.

Phương Tuấn Kiệt lại hít một hơi thuốc thật sâu nữa, lặng lẽ hỏi: “Cô ấy bảo anh nói với tôi những điều này?”.

Lâm Khải Sương nhớ lại chuyện tối qua, trái tim như bị trăm ngàn con muỗi cắn, nhưng cuối cùng anh đành nói: “Dung Trí Hằng đang ở trên nhà, cho dù hôm nay cô ấy không tha thứ cho anh ta, thì qua năm ba ngày, chắc chắn sẽ tha thứ. Nếu anh lại bốc đồng, sẽ chỉ khiến cuộc sống về sau của cô ấy buồn bã hơn thôi. Vẫn câu nói ấy, cô ấy không thể chọn anh, nếu anh thật sự muốn cô ấy vui, đang đi trên con đường nào thì hãy tiếp tục đi trên con đường ấy, bởi vì nhìn thấy sự thành công của anh, đối với cô ấy là sự viên mãn”.

Vài ba giọt mưa nhỏ không biết từ khi nào biến thành cơn mưa lớn, tuôn xối xả, đập lộp cộp vào thành xa, phát ra những tiếng động chói tai. Mùi khói thuốc trong xe tan rất nhanh, chỉ còn lại hơi lạnh và người đàn ông nước mắt giàn giụa.

Người cảnh sát giao thông tận tụy tới gõ cửa nhắc nhở không được đỗ xe trên đường này.

Phương Tuấn Kiệt khởi động xe, rồi lao vào màn mưa.

Anh thật sự ghét trời mưa.

Hơn một năm nay, mỗi lần mưa, anh đều nhớ tới đêm cuối cùng họ ở trên hòn đảo nhỏ. Khi ấy trời đột nhiên mưa rất to, họ không có ô, cô bèn kéo tay anh chạy trong mưa. Con đường dài như thế, mà họ nắm tay nhau chạy về tới tận khách sạn. Sau đó cô nói chia tay anh, anh buồn khóc, từ sau khi Bạch Uyển Nghi qua đời, đây là lần đầu tiên anh khóc. Anh từng hận mình, nhưng ngoài việc để cô ra đi, anh không thể làm được điều gì khác, và đêm mưa hôm đó đã theo anh suốt tới tận hôm nay, nhưng lòng anh rất rõ, cơn mưa này sẽ không còn theo anh đi tiếp được nữa.

Hạng Mĩ Cảnh thấy đầu nặng như đeo đá, trong não hình như có rất nhiều âm thanh đang cộng hưởng, đủ mọi hình ảnh màu sắc đang chiếu lại, nằm ngủ trên giường mà thấy rất không thực, cả người nhẹ bẫng. Khi tay Dung Trí Hằng chạm vào trán cô, cô mở mắt như một phản xạ có điều kiện, rồi vô cùng cảnh giác nhìn xem người đó là ai.

Dung Trí Hằng đứng bên giường, thấy cô tỉnh, trấn tĩnh nói: “Em sốt rồi, dậy ăn chút cháo để uống thuốc”.

Cô kinh ngạc khi thấy anh ở đây, nhưng cô không muốn nói chuyện với anh, mà cũng không có sức để đuổi anh đi, vậy là phớt lờ, lật người xoay lưng về phía anh.

Anh mang sự nhẫn nại của mình theo tới đây, nên không hề thấy khó chịu trước thái độ không phối hợp đó của cô, cũng không định ép cô phải uống thuốc ngay. Cô xoay lưng về phía anh, anh ngồi lên giường, xoay lưng lại phía cô.

Đây là lần đầu tiên anh đến chỗ cô ở.

Từ khi quyết định qua lại, cô chưa từng mời anh lên nhà uống tách cafe, anh cũng chưa bao giờ yêu cầu điều đó, không phải không tò mò cuộc sống một mình của cô như thế nào, mà có những thứ anh cho rằng anh có thể không chạm vào, sau đó coi như chưa từng xảy ra. Anh biết việc này thật nực cười, hoặc nói cách khác, từ khi phát hiện ra mình có hứng thú đặc biệt với cô, anh cảm thấy mình có những hành vi rất nực cười. Anh biết rất rõ cô có quá khứ như thế nào, cũng biết rõ quan hệ của cô và Hứa Lương Thần, nhưng mỗi lần gặp cô, anh không nén được mà ngược mắt nhìn cô, nói không chừng đấy chính là lí do giữa cô và anh xảy ra vài việc thú vị.

Anh cũng đã từng nghĩ, nhất định do cuộc sống của anh quá khô khan, giống như mặt nước không có sóng gợn, hôm nay phải làm gì, ngày mai có thể làm gì, giữ quan hệ tốt đẹp với anh, có thể lật mặt với ai, cuộc sống nhìn như rất tùy ý đó lại giam chặt anh trong một chiếc lồng lớn. Anh là chủ nhân của chiếc lồng, và cũng là người đáng thương bị chiếc lồng giam giữ. Còn cô lại là người trong một chiếc lồng khác, chỉ có điều thế giới trong chiếc lồng của cô quá mức hấp dẫn anh, khiến anh sau khi bận rộn xong việc của mình sẽ muốn tới đó thăm dò một lát.

Hai mươi lăm tuổi anh kết hôn với Phùng Nghệ Nhân, người lớn hơn mình ba tuổi. Khi ấy chưa yêu ai, nhưng lấy một người phụ nữ anh vốn không yêu đối với anh mà nói rất đau khổ, anh chống đối Dung Hoài Đức, bày tỏ sự không đồng ý với bà nội, thậm chí còn giả vờ ngã ngựa, nhưng tất cả đều không giúp anh thoát khỏi cuộc chiến liên hôn ấy. Anh không thích Phùng Nghệ Nhân, nhưng tôn trọng cô, cuộc sống vợ chồng bình lặng đã bào mòn sự khao khát của anh đối với tình yêu nam nữ. Anh cũng không giống những người khác muốn đi tìm một người tình, tình yêu xây dựng trên nền tảng của tiền tài lợi nhuận chẳng qua cũng chỉ là sự giải phóng của dục vọng mà thôi, anh cao ngạo coi thường những người con gái thêm muốn tài sắc của anh, hơn nữa công việc bận rộn, bận tới nỗi anh không còn nhu cầu gì về mặt ấy nữa.

Nhận được tin Hạng Mĩ Cảnh nghỉ việc, anh bỏ thời gian ra để liên kết các chuỗi sự việc lại với nhau. Anh không thể đưa ra nhận xét gì về câu chuyện của cô, bởi anh từng là Phương Tuấn Kiệm, cũng từng bất lực để giành lấy thứ mình muốn có, chỉ là anh đã có cái nhìn khác về Hạng Mĩ Cảnh, không ngờ cô lại rộng lượng như vậy, rộng lượng tới mức anh không nỡ để cô đi. Nhưng lúc đó anh còn chưa yêu cô, sự hiếu kì và sức thu hút đó không đủ để anh vứt bỏ tất cả để níu giữ cô.

Sau này gặp lại cô ở trang trại, anh bỗng thấy vui mừng một cách khó diễn tả. Và cứ thế, từng bước từng bước đi tới hôm nay, anh gần như hiểu tất cả về cô, cũng chọn theo cách bao dung tất cả, anh đã dùng trái tim chân thành nhất yêu cô, bảo vệ cô, thì anh sẽ quyết không cho phép cô tùy tiện đạp đổ, cũng không cho phép cô quay người bỏ đi vô trách nhiệm như vậy.

Căn phòng vắng lặng, không biết từ bao giờ trời lại bắt đầu mưa, lộp cộp va vào cửa kính, đèn không bật, ánh sáng xanh thẫm hắt từ ô cửa sổ mới kéo một nửa rèm vào phòng.

Dung Trí Hằng cứ ngồi như vậy rất lâu. Anh biết cô không ngủ, cuối cùng mở miệng hỏi cô: “Nếu ngay từ đầu anh nói cho em biết chân tướng, em sẽ vui vẻ hơn bây giờ chứ?”.

Cô không trả lời.

Anh lại nói: “Tám chín mươi phần trăm là em sẽ bỏ đi rất xa, không bao giờ quay về nữa phải không? Anh đang nghĩ, thực ra cho em biết sớm thì tốt, khi đó em sẽ không đi qua đi lại trong thế giới của anh, em sẽ hận anh, hận cả Dung gia, không tha thứ cho Joe, cũng sẽ không bước vào trái tim anh. Vì vậy nếu cho em biết sớm, có lẽ anh cũng vui vẻ hơn bây giờ. Nhưng sự thật quá tàn nhẫn, ngay cả khi anh mới tới Thượng Hải, chỉ gặp em một lần, anh đã thấy sự thật đó với em quá tàn nhẫn. Vì vậy anh lựa chọn im lặng, không phải Dung gia không gánh nổi sự oán hận của em, mà sợ em không chịu được cú sốc đó. Mĩ Cảnh, trước kia anh cứ lo em sẽ làm việc gì đó khiến Joe bị tổn thương, chú ấy chắc chắn sẽ không đáp trả em, nhưng bây giờ, trời biết, đất biết, anh sợ nhất là thấy em đau lòng buồn bã”.

Cô cuộn tròn người lại, không lên tiếng.

Anh cũng không quay lại, ngừng một lát, nói tiếp: “Thời gian Joe và chị em yêu nhau, anh không ở New York, sau khi chuyện xảy ra anh mới biết. Chú ấy đúng là hồ đồ, nhưng khi đó bạn trai cũ của chị em cũng ở đấy, chú ấy hiểu lắm chị em thông đồng với bạn trai cũ để lừa gạt chú ấy, bởi vì trong tay người đàn ông

đó còn cầm sổ vàng bạc châu báu lấy từ trong két. Anh không muốn chối tội cho chú ấy, chị gái em cũng không sai, tất cả đều tại người đàn ông kia, chú ấy cầm súng với ý tự vệ, không có ý định làm hại chị em. Đúng, chú ấy phải chịu trách nhiệm về việc mình làm, nhưng làm cha làm mẹ, ai cũng mong con cái mình được bình an. Chú ấy không hạnh phúc như những gì mọi người nhìn thấy đâu, từ nhỏ đã thế, những hành vi ngông cuồng của chú ấy là hồng che đậy nỗi đau khổ khó bày tỏ trong lòng. Cả đời này chú ấy không quên được chị em, sự giày vò đó còn đau đớn hơn cái chết”.

Cô không tìm được thú vị.

Lòng anh rất buồn, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Giờ có lẽ em cho rằng chú ấy luôn tốt với em là vì thấy có lỗi, thực ra mỗi ngày nhìn thấy em, rồi gọi tên em giống hệt tên chị em, nói cười đùa cợt trước mặt em, đối với chú ấy mà nói, không khác gì việc hít thuốc phiện. Anh muốn điều chú ấy sang Hồng Kông, hoặc nơi nào đó xa hơn, chú ấy không đồng ý, cũng không đồng ý anh điều em đi. Nhưng năm mà em rời đi đó, chú ấy không dám đi tìm em, nghe được tin tốt nào về em, chú ấy đều rất vui. Mĩ Cảnh, chú ấy không phải người cứng rắn, nhiều lúc còn không biết mình muốn gì. Em có thể không tha thứ, bởi vì bao nhiêu năm đã qua, nhưng chú ấy vẫn không tha thứ cho chính mình”.

Cô dần dần bình tĩnh trở lại, đầu óc đã tỉnh táo. Những chuyện liên quan tới Dung Trí Dật từng chút từng xuất hiện trong đầu cô, cô thấy rất đáng thương, cũng rất buồn cười, không chỉ Dung Trí Dật, không chỉ bản thân cô, mà mỗi người đều đang mất kiểm soát trong một trò chơi lớn, và không có cách để tự cứu mình. Khi cô còn chưa biết người con gái bị bắn chết đó là chị ruột mình, cô đã rất thương hại và đồng cảm với Dung Trí Dật, cảm thấy anh ta nên nhìn và đi về phía trước mà sống, nhưng khi chuyện đó liên quan tới người thân của mình, cô lại không chấp nhận được. Không chấp nhận được việc người mà cô gọi là mẹ bao năm nay lại không phải người sinh ra cô, không chấp nhận được người mẹ đẻ và người chị gái chưa từng gặp mặt đã mất từ lâu.

Cô vẫn luôn cho rằng số mình không may, nhưng không ngờ lại bất hạnh như thế. Trước kia khi mệt mỏi, cô luôn tự nói với mình, sẽ qua thôi, sẽ có ngày mọi chuyện thành hiện thực, nhưng sự mệt mỏi lúc này, khiến cô tâm ngộp ý lạnh.

Cô im lặng nhắm mắt, không tìm được lại khe thú vị.

Trái tim anh mềm như nước, chẳng còn bận tâm được gì nữa, quay người, giơ tay xoa cô lại kéo cô vào lòng mình ôm chặt.

Cô trầm mặc không phản kháng, cũng không còn sức để phản kháng nữa.

Anh áp cảm mình vào nửa bên má cô, cảm nhận được hơi nóng do cơn sốt gây ra trên người cô. Anh đau lòng, quả thật rất đau lòng, đau chưa từng thấy. Trước kia không phải anh chưa từng vì cô mà hạ mình, nhưng đây là vì tình cảm đặc biệt giữa nam và nữ, nhưng lúc này anh hạ mình giống như hạt cát nhỏ bé nhất nơi bùn sâu, chỉ mong cô có thể nghĩ thoáng hơn trước những chuyện này.

Tròng mắt ướt nhoè của anh cuối cùng cũng rơi xuống những giọt nước mắt lóng lánh, từng giọt từng giọt rơi trên sống mũi cô.

Anh chậm chậm nói: “Anh đã bảo Grace về Mĩ rồi, sau này cô ta sẽ không xuất hiện ở sơn trang nữa, càng không có khả năng làm hại em. Về phía bà, anh cũng sẽ tìm cách thuyết phục, để bà chấp nhận em, còn cả bố anh nữa, cả Dung gia sẽ đón nhận em. Mĩ Cảnh, họ không còn trên thế gian này, nhưng em vẫn còn có anh, anh sẽ là người thân của em, vĩnh viễn là người thân của em, anh yêu em, thương em hơn bất kì ai, sẽ không để em phải chịu bất cứ sự khổ sở nào nữa”.

Nước mắt cô giàn giụa, tiếng khóc cũng bắt đầu nức nở to dần.

Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, nhưng nước mắt anh cũng đang chảy tràn. Trong mối quan hệ của hai người, dường như anh luôn đứng ở vị trí người dẫn dắt, nói gì cô cũng đồng ý, nhưng chỉ trong lòng anh là hiểu rõ, mỗi lần nói ra suy nghĩ nào đó anh đều phải trăn trở băn khoăn rất nhiều, vì sợ cô sẽ từ chối, cũng sợ cô dễ dàng nhận lời những yêu cầu mà lòng cô không muốn.

Vì anh đã yêu cô trước, nên người thật sự tự ti mãi mãi sẽ là anh.

Trên thương trường, anh không sợ chuyện thắng thua, không phải vì anh cậy mình có gia tài, có thế lực, mà chuyện thắng thua trên thương trường là chuyện bình thường, cục diện thất bại có thể được thay đổi chỉ trong một đêm, nhưng lần này thì khác, anh biết rất rõ mình không thể thua. Đến lúc này rồi, anh đành nén chặt trái tim mình thấp thỏm, thận trọng hỏi cô: “Hơn một tháng nữa anh sẽ quay về New York, em về cùng anh nhé, được không?”.

Cô vui mặt vào gối, thút thít đáp: “Dung Trí Hằng, anh đang ép em”.

Anh chẳng suy nghĩ nhiều mà tiếp lời luôn: “Anh không ép em, anh đang khẩn cầu em hãy mở mắt ra mà nhìn tấm chân tình cùng thành ý của anh dành cho em”.

Cô vẫn khóc lóc tố cáo “nhưng sự chân tình cùng thành ý của anh khiến em thấy rất sợ. Cảm giác an toàn mà anh dành cho em căn bản không hề an toàn. Anh đang ép em”.

Anh hỏi ngược lại cô: “Cảm giác an toàn mà anh mang lại cho em vốn không an toàn, vậy còn em thì sao? Em đã từng mang lại cho anh cảm giác an toàn chưa? Em đã thật sự mở lòng với anh chưa? Em đã bao giờ nghĩ tới việc sẽ ở bên anh lâu dài chưa? Mĩ Cảnh, anh không có nhiều kinh nghiệm tình trường, kết hôn cũng là nghe theo sự sắp xếp của trưởng bối trong gia đình, nhưng tình yêu anh dành cho em và tình yêu của em dành cho anh, em cho rằng anh không phân biệt được hay sao?”.

Cô nghe anh nói tới đây, cuối cùng không nhịn được mà ngồi bật dậy, giãy giụa muốn thoát khỏi vòng tay anh.

Nhưng anh lại bá đạo không cho phép cô làm thế, nhấc chân kẹp chặt phần cơ thể nguy hiểm của cô, cánh tay đang ôm cô siết chặt, đồng thời nói: “Có điều anh chẳng quan tâm, thật sự không quan tâm. Anh còn rất nhiều thời gian, anh có thể chờ em, hôm nay em chân thành cười với anh một cái, ngày mai nói với anh một câu dễ nghe, như thế anh đã vui lắm rồi. Anh không yêu cầu em phải lập tức toàn tâm toàn ý yêu anh, anh chỉ muốn em thật sự chấp nhận anh, đừng pha tạp vào tình cảm đó sự bất đắc dĩ nào nữa, cũng đừng vì bất kì lí do nào mà dứt gánh giữa đường. Hôm qua em rời bỏ rơi anh như thế, anh thật sự rất buồn, sau này em đừng bao giờ làm vậy nữa. Không phải bất kì lúc nào anh cũng không chế được tâm trạng của mình, mặc dù anh tình nguyện bao dung mọi chuyện liên quan tới em, nhưng anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, có tình cảm của người bình thường, biết vui, biết đau lòng, biết phẫn nộ, cũng biết ghen tuông đố kị, trong những tình huống đầu óc u mê lú lẫn có lẽ anh cũng sẽ gây ra những việc không bình thường”.

Cô bị câu nói cuối cùng của anh làm cho sợ hãi, cảm giác căng thẳng nhảy mất biến thành sự buồn bã bất lực.

Anh rất tinh ý, cảm nhận ngay được sự thay đổi của cô, nhưng không vội nói gì, mà lẳng lặng ôm cô, ngáp ngừng, sau đó mới chậm rãi dỗ dành: “Anh chính thức xin lỗi em vì những gì đã giấu em, mong em hãy hiểu cho nỗi khổ của anh, cũng hi vọng em tin rằng anh không hề có ý làm tổn thương em. Anh yêu em, em cho rằng anh ích kỉ cũng được, tự phụ cũng đành, nhưng dù thế nào đi nữa anh không muốn mất em”.

Cô dần nín khóc, tinh thần suy nhược, cơ thể và tâm trạng vì phải chịu đựng tới giới hạn cực điểm của nỗi buồn mà rơi vào trạng thái ngưng trệ, nhưng thật kì lạ, cô nghe thấy giọng mình vang vọng trong căn phòng thật rõ ràng.

“Rốt cuộc anh yêu em vì cái gì?”.

Anh cười khổ, dùng giọng nói mà ngay cả bản thân mình cũng phải kinh ngạc để trả lời cô: “Nếu anh có thể tìm ra lí do rốt cuộc anh yêu em vì cái gì, có lẽ anh sẽ dốc cạn sức lực và khả năng để thay đổi tình yêu đó, nhưng ngay cả anh còn không biết vì sao anh yêu em, chẳng phải tình yêu vốn không có lí do sao?”.

Dung Trí Hằng cuối cùng vẫn đưa Hạng Mĩ Cảnh đến bệnh viện.

Cô sốt tới đáng sợ, nhưng không chịu uống thuốc, miệng ngoài lẩm bẩm hai từ “khó chịu” ra, thì không nói được gì khác. Còn khả năng chăm sóc người ốm của anh chỉ bằng một phần trăm so với việc kinh doanh, đảm bảo nhất vẫn là tìm bác sĩ.

Trải qua hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng không chế được cơn sốt, không để tình trạng của cô tiếp tục xấu thêm.

Trình Học Chính và Đoàn Diệu Minh lần lượt gọi hai cuộc điện thoại tới, anh chẳng còn tâm trạng mà nghe, nên để chế độ rung, đợi cô nằm ngủ ngoan ngoan trên giường, truyền được nửa chai nước biển mới nhớ ra phải gọi lại cho họ. Anh đứng dậy đi ra ngoài, khép hờ cửa phòng bệnh, đứng ở phòng khách nhỏ lấy di động ra nhìn, có mười một cuộc gọi nhỡ, còn có một cuộc của Dung Hoài Đức.

Bây giờ New York là buổi tối, cũng không còn sớm nữa, anh rất miễn cảm đoán chắc chắn đã xảy ra việc gấp, lập tức gọi lại cho Dung Hoài Đức.

Hai người mặc dù là cha con, nhưng không thân thiết, cảm giác giống như cấp trên và cấp dưới hơn.

Lúc này rõ ràng tâm trạng của Dung Hoài Đức rất tệ, hỏi phủ đầu ngay: “Bảo anh trông chừng Hải Thành, sao giờ lại để họ tìm tới nhà họ Khương nhờ giúp đỡ? Chuyện này vốn sắp xong rồi, nay bị người ta ngáng chân, Bạch gia chắc chắn sẽ nghi ngờ”.

Anh ngần ra, rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nói với Dung Hoài Đức: “Con sẽ lập tức tìm hiểu”.

Kết thúc cuộc nói chuyện với Dung Hoài Đức, Dung Trí Hằng vội gọi lại cho Trình Học Chính, dặn anh ta thu thập mọi thông tin có thể nghe ngóng được một cách nhanh nhất, anh sẽ quay về công ty ngay.

Hạng Mĩ Cảnh đang ngủ, anh suy nghĩ một lát, cho rằng lúc này bất cứ ai là người họ Dung cũng không tiện có mặt trong phòng bệnh này, đồng nghiệp trong Bảo Nhã càng không tiện, vậy là gọi cho Diêu Bội Bội, người mà Hạng Mĩ Cảnh luôn vô cùng quan tâm lo lắng, nhờ cô bé đến bệnh viện thay mình chăm sóc.

Khi anh về tới công ty đã hơn mười một giờ.

Trình Học Chính và Đoàn Diệu Minh đang chờ ở văn phòng, đợi anh bước vào, họ lập tức báo cáo tình hình.

56. Chương 56: Chương 56

57. Chương 57

Đôi mắt đen láy của Bội Bội nhìn cô: “Tại sao không cho em gọi? Hai người cãi nhau? Nếu cãi nhau thật, thì càng phải mau gọi. Giờ bộ dạng của chị rất đáng thương, nếu là chị làm anh ta giận, anh ta nhất định không nỡ trách chị, nếu anh ta có lỗi với chị, thì sẽ khiến anh ta càng thấy có lỗi hơn”.

Hạng Mĩ Cảnh không thể giải thích, chỉ lặp lại: “Đừng gọi”.

Bội Bội không nghe lời cô, vừa cầm di động giơ lên cao bấm số của Dung Trí Hằng, vừa nói: “Anh ta dặn đi dặn lại em là chị dậy thì phải báo cho anh ta biết, chị dám mặt nặng mày nhẹ với anh ta nhưng em thì không dám. Ngộ nhớ lần này Hải Thành thật sự không thể cứu vãn, bị Hoa Hạ thu mua, không chừng về sau em còn phải gọi anh ta là đại boss đấy”.

Hạng Mĩ Cảnh ngẩn người, đang nằm bèn nhoài về phía trước, hỏi: “Hoa Hạ sao lại can dự vào việc của Hải Thành? Chẳng phải từ xưa tới nay đều do tập đoàn Trung Lợi thao túng ư?”.

Diêu Bội Bội thấy chị gái quan tâm tới chuyện này như thế, còn tưởng chị quan tâm đến bát cơm của mình đắp không giữ nổi, tạm gác chuyện gọi điện cho Dung Trí Hằng lại, ngồi bên giường, nói với chị: “Chuyện này nếu kể ra thì quá dài, em nghe được từ một người bạn, tập đoàn Hoa Hạ ngoài mặt thì tỏ ra giúp đỡ Phương Tuấn Kiệt, nhưng trên thực tế họ rất muốn thu tóm mảng vận chuyển trên biển của Hải Thành về tay mình. Việc làm ăn kinh doanh em không hiểu lắm, nhưng trong tập đoàn bọn em, công ty con nào sinh lời, công ty nào bù lỗ em vẫn biết, rõ ràng Dung gia không thể vô duyên vô cớ bắt tay liên kết với Bạch gia, gả cháu gái là một cái cớ hay, nhưng thứ những người như họ quan tâm chẳng phải luôn là lợi ích ư. Đương nhiên, Phương Tuấn Kiệt cũng không phải tên ngốc, tập đoàn Trung Lợi không phải ở trong nước, mà chuyện ở đây về cơ bản chỉ cần anh ta quyết là xong, em còn nghe nói anh sớm đã định qua mặt Dung gia và Bạch gia, một mình nuốt gọn Hải Thành cơ. Có điều chuyện này giờ xảy ra chút vấn đề, Khương gia đột nhiên xen vào, tóm lại tình hình phức tạp, hươu chết về tay ai khó nói”.

Hạng Mĩ Cảnh khó chịu nheo mắt lại, nghiêm túc xác nhận rằng mình mới ngủ một đêm thôi, cô hỏi: “Chuyện này xảy ra khi nào?”.

Bội Bội đưa máy tính xách tay cho cô: “Đầu tiên là công bố trên weibo, sau đó xuất hiện ở tất cả các kênh tin tức khác, sóng gió trên thị trường cổ phiếu là minh chứng rõ ràng nhất”.

Hạng Mĩ Cảnh bắt đầu đọc tin tức, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, lòng lại rối như tơ. Cô nói dối bụng, bảo Bội Bội đi mua chút đồ ăn, sau đó gọi điện cho Lâm Khải Sương.

Có lẽ Lâm Khải Sương rất bận, dùng máy bàn của bệnh viện gọi tới lần thứ ba mới nghe máy.

Cô không có tâm trạng để dài dòng, chỉ hỏi: “Chuyện của Hải Thành, rốt cuộc thì Phương Tuân Kiệm nắm chắc bao nhiêu phần thắng?”.

Đầu tiên Lâm Khải Sương ngần ra, sau đó trả lời ngắn gọn: “Có vài chuyện anh cũng vừa mới biết, anh ta là người thông minh, chỉ cần không có người nào đó nhất định muốn ngăn anh ta bằng được, thì dù Khương gia có xen vào, anh ta cũng sẽ đối phó ổn thoả”.

Hạng Mĩ Cảnh hiểu ý trong lời nói đó, lại nói: “Anh sẽ giúp anh ấy chứ?”.

Lâm Khải Sương lại ngần người, đáp: “Trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này, điều mà anh có thể làm được, là giảm bớt số người vây tới tấn công Hải Thành, để Phương Tuân Kiệm yên tâm đối phó với những đối thủ kia”.

Hạng Mĩ Cảnh ngập ngừng một lát, cuối cùng vẫn hỏi: “Nếu đối phương là Dung Trí Hằng, anh vẫn lựa chọn đứng về phía anh ấy chứ?”.

Lâm Khải Sương bất lực thở dài, chậm rãi đáp: “Em còn không hiểu sao? Bạch gia căn bản không dốc toàn sức giúp Phương Tuân Kiệm, nếu đối thủ là Dung Trí Hằng, thì cho dù anh ta có thông minh hơn Dung Trí Hằng một trăm lần, anh ta cũng không có bản lĩnh để thắng. Anh biết điều ấy khiến người ta bất bình, nhưng trên thương trường mà, xưa nay đâu có công bằng. Mĩ Cảnh, không phải anh không chọn đứng về phía Phương Tuân Kiệm, mà con đường mỗi người chúng ta đi, đôi khi không thể lựa chọn. Nếu anh là Lâm Khải Sương của hai năm trước, anh nhất định sẽ không màng tất cả mà dốc sức giúp, nhưng giờ anh không còn là Lâm Khải Sương khi ấy nữa, anh có quá nhiều người và nhiều việc phải chăm lo. Còn em, em đã đánh giá anh quá cao rồi, đồng thời lại đánh giá thấp khả năng của Dung gia”.

Đối mặt với câu trả lời như thế, Hạng Mĩ Cảnh im lặng rất lâu.

Bội Bội đi mua đồ ăn quay về, đồng thời báo cho cô biết mình đã gọi cho Dung Trí Hằng.

Hạng Mĩ Cảnh vì không muốn trả lời câu hỏi liên quan tới Dung Trí Hằng của Bội Bội, lấy cớ mình muốn nghỉ mà bảo Bội Bội về.

Ban đầu Bội Bội không đồng ý, đường hoàng đạo mạo bảo mình nhận sự uỷ thác của Dung Trí Hằng, không đợi anh ta tới, thì mình không thể đi.

Nhưng Hạng Mĩ Cảnh bắt đầu nghiêm mặt, Bội Bội không dám cãi lời, tỏ vẻ không cam tâm tình nguyện nói, đợi sau này có cơ hội nhất định sẽ phải chính thức gặp mặt Dung Trí Hằng.

Hạng Mĩ Cảnh phớt lờ yêu cầu đó, sau khi Diêu Bội Bội rời đi, cô nằm lại giường, bác sĩ và y tá vào kiểm tra nhiệt độ của cô cùng tình hình bình phục mấy lần, cô cũng chẳng nói gì.

Mưa rơi mãi không ngớt, lúc to, lúc lại lâm râm.

Cơm canh đều nguội cả, lạnh lẽo đặt trên bàn trà, cô độc giởng hệt cô ở căn phòng này.

Hơn bốn giờ Dung Trí Hằng đến, vừa nhìn thấy hộp cơm còn nguyên biết ngay Hạng Mĩ Cảnh cả ngày không ăn gì. Hôm nay, sự kiên nhẫn của anh đặc biệt tốt, anh đi tới bên giường, cúi đầu nhìn cô vẫn đang mở mắt nhắm nghiền nhìn đi đâu đó, hỏi: “Có đói không? Muốn ăn gì không?”.

Cô không nhìn anh, cũng không động đậy, không lên tiếng.

Anh lại tự nói: “Hay là ăn ít cháo nhé, phải ăn gì đó mới được”. Sau đó gọi điện cho lái xe đi mua.

Cô không phản đối, khi cháo được mua về, cô không có ý định ngồi dậy ăn.

Anh gọi cô hai lần, không phản ứng, nên anh không gọi nữa, tự mình ngồi xuống ăn cháo.

Cháo và chút rau điểm tâm đều đã nguội cả, không còn thơm như lúc mới nấu xong.

Thực ra hôm nay anh cũng chưa ăn gì, vì bận rộn cả ngày, lại thêm lo lắng cho cô một mình ở bệnh viện, đến khi nhận được điện thoại của Diêu Bội Bội, anh đứng ngồi không yên, vội vàng tới bệnh viện ngay. Anh vốn không thấy đói, ăn hai miếng, ngược lại còn cảm thấy dạ dày cuộn lên. Vậy là cầm bát cháo ngồi xuống bên giường, ngon ngọt dễ dàng: “Mùi vị ngon lắm, em nếm thử đi”.

Chẳng mấy khi anh nhỏ nhẹ hầu hạ người khác, sống mắt cô thoáng động, quay lưng lại phía anh đồng thời buông hai từ: “Không ăn”.

Anh biết lúc này bảo cô dậy ăn rất khó, nên không miễn cưỡng nữa, lại quay về bàn, chậm rãi ăn hết chỗ cháo.

Y tá vào đo nhiệt độ, đồng thời mang bình truyền nước đi.

Trời bắt đầu tối, thế giới phồn hoa rực rỡ bên ngoài bị cách li, trong phòng chỉ có âm thanh phát ra từ chiếc ti vi.

Dung Trí Hằng ngồi trên sofa cầm điều khiển chậm rãi chuyển kênh, giờ này đa phần các kênh đều đang phát tin tức, nên anh chọn một kênh trả phí, xem một bộ phim cũ.

Hạng Mĩ Cảnh ngoài một lần ngồi dậy đi vào nhà vệ sinh, thời gian còn lại đều nằm trên giường. Tư thế nằm nghiêng giúp cô không phải đối mặt với Dung Trí Hằng, nhưng những cuộc đối thoại vọng ra từ bộ phim trong ti vi lại cứ lọt vào tai.

Người đó đang nói: “Khi anh còn trẻ, cho rằng chuyện gì cũng phải có đáp án, nhưng khi già rồi, có lẽ anh lại cảm thấy thực ra đời người không có thứ gọi là đáp án”.

Bộ phim này cô xem tổng cộng là hai lần. Lần đầu tiên là cùng xem với Phương Tuấn Kiệt, khi ấy anh còn chưa hoàn toàn từ bỏ hi vọng ở phía Phương Định Trạch, thậm chí còn tưởng rằng có thể được thăng chức qua việc thu mua Trung Ninh Trọng Khoa, quãng thời gian đó anh tương đối vui vẻ, cũng có ý muốn bày tỏ thẳng thắn lòng mình với cô, khi xem bộ phim này anh đã ngủ giữa chừng, nói ra thì vẫn là cô xem một mình. Về sau lúc đi ngao du thiên hạ có xem thêm một lần ở khách sạn, cũng xem một mình.

Cô luôn cho rằng tình cảm trong bộ phim này xa như ở tít phía chân trời, bị ai khiến người ta không thở nổi, bỗng dưng được nghe lại, cảm giác lòng ngọt ngọt.

Dung Trí Hằng không biết gì, thấy bộ phim này mặc dù hơi khô khan nhưng cũng không muốn đổi kênh, vậy là cứ ngồi xem tiếp, kết quả phát hiện ra bài hát *Quên anh ấy đi* mà Hạng Mĩ Cảnh từng hát vang lên trong phim, hơn nữa còn là bài hát đi vào lòng anh.

Trái tim anh mềm nhũn, ngay sau đó lại trở nên kiên định hơn.

Hạng Mĩ Cảnh đợi bộ phim kết thúc, bài hát tiếng anh cuối phim du dương trong phòng, sau đó tắt đèn, cô mới ngồi dậy, nói với Dung Trí Hằng: “Em đói rồi”.

Tâm trạng Dung Trí Hằng lập tức vui vẻ, khoe miệng cong cong, nhanh chóng ngồi xuống bên giường, nắm bàn tay lạnh lẽo của cô, hỏi: “Em muốn ăn gì?”.

Cô nhìn anh, không nhiều biểu cảm lắm, giống như buột miệng đáp: “Chèo trứng”.

Anh nói được, rồi gọi điện cho lái xe, dẫn đi mua chèo trứng về, còn gọi thêm vài món ăn nhẹ khác.

Cô chịu nói chuyện với anh, có nghĩa đã chịu làm hoà, sau đó hỏi anh: “Mẹ em đâu?”.

Anh ngần ra sau đó mới phản ứng lại được, cô muốn hỏi Tần Tâm Nghiên, ngập ngừng, rồi nói cho cô biết: “Giờ này bà ấy đang ở Hạ Việt, nếu em muốn gặp, anh sẽ gọi điện ngay”.

Cô lắc đầu, lúc này lại tỏ ra rất có chủ kiến, cô nói: “Ngày mai hãy gặp, em có rất nhiều chuyện muốn hỏi bà ấy”.

Anh không ngờ cô có thể khôi phục tinh thần ngay như thế, bất giác lo lắng cô đang cố tỏ vẻ kiên cường. Anh xoa xoa bàn tay lạnh cóng của cô, đau lòng khuyen: “Đợi em khỏi rồi hãy gặp cũng được, bà ấy không chạy mất đâu”.

Cô nhìn anh chằm chằm, rồi yêu cầu: “Ngày mai em muốn gặp Joe”.

Anh chau mày đầy vẻ không yên tâm.

Cô nói rất nhanh: “Em muốn biết về chị gái em, còn cả mẹ đẻ của em nữa, không ai biết rõ hơn anh ta”.

Anh thấy cô chỉ trong một ngày mà mặt gầy gộc, mắt sưng mọng, đầu tóc rối bù, vốn không muốn để cô gặp Dung Trí Dật trước khi bình phục, nhưng rồi nghĩ cô gấp gáp cũng là chuyện khó tránh. Anh kéo cô vào lòng, tựa cằm vào trán cô, dịu dàng nói: “Anh hiểu, em có rất nhiều chuyện muốn biết, nhưng em phải hứa với anh, không được kích động như thế nữa”.

Cô áp mặt vào cổ anh, cảm nhận được sự kích động và hơi nóng của anh khi anh nói những lời ấy, cô không kìm được mà rơi nước mắt, gần như không khống chế được bản thân mà bật khóc thút thít.

Anh đưa tay khê vỗ lưng cô: “Nước mắt đã chảy cạn rồi, sau này đừng bao giờ khóc nữa”.

Cô nghe anh nói thế, vòng hai tay ôm lấy lưng anh, càng khóc lớn hơn.

Anh vừa vui vừa xót, dỗ dành: “Chắc kiếp trước anh đã mắc nợ em, nên kiếp này phải trả. Em cứ dính chặt lấy anh khóc lóc thế này, nếu đổi lại là trước kia, chắc chắn anh đã mặc kệ em rồi”.

Cô sợ mình khóc mãi không dừng được, nên cố gắng khống chế tâm trạng, ngẩng đầu hỏi anh: “Có phải em gây rất nhiều phiền phức cho anh không?”.

Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, cúi đầu hôn lên trán cô, sau đó cười đáp: “Đều nằm trong phạm vi anh có thể giải quyết, vì vậy em không cần lo lắng”.

Nhìn khuôn mặt cách mình rất gần ấy, ngũ quan của anh rõ ràng in vào mắt cô, cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt cũng ướt của anh, bất đắc dĩ cuối đầu, vùi mặt vào ngực anh, vừa căng thẳng vừa khẩn cầu: “Chuyện cũ, người cũ, chúng ta đừng bận tâm nữa, cũng đừng giận lây sang họ, tất cả làm lại từ đầu, được không anh?”.

Anh lập tức hiểu ý cô, cô cần bản không hề biết anh đã từ bỏ Hải Thành.

Đây rõ ràng là kết quả mà anh mong đợi, nhưng giây phút này, lòng anh thoáng xuất hiện cảm giác khổ sở bất lực, thì ra anh cũng biết đau lòng biết xót xa, dù sau này cô có toàn tâm toàn ý ở bên anh hay không, anh vĩnh viễn không bao giờ hoàn toàn quên được người cô đã từng, thậm chí tới bây giờ cô vẫn còn yêu người kia.

Anh lặng lẽ rơi nước mắt, những giọt nước mắt lặn vào trong tóc cô, chớp mắt đã không còn tăm tích.

Giằng co nội tâm một lúc, cuối cùng anh hứa với cô: “Mĩ Cảnh, anh sẽ không làm việc khiến em phải đau lòng, nhưng em cũng đừng làm việc khiến anh buồn, được không?”.

Cô nhắm chặt mắt lại, đáp: “Được”.

Dung Trí Dật tưởng rằng phải một thời gian nữa anh mới có thể gặp mặt Hạng Mĩ Cảnh, ít ra thì cũng phải năm bảy hôm. Vì vậy, khi Dung Trí Hằng thông báo, Hạng Mĩ Cảnh chủ động muốn gặp, cả tối anh ta không ngủ được, vừa nhắm mắt là cảnh tượng của tối hôm ấy hiện về, những con người, những sự việc phải mất bao nhiêu thời gian mới dần nhạt nhòa trong kí ức giờ lại ào ào như sóng cuộn tìm đến, như muốn nhấn chìm anh ta.

Hôm sau, Dung Trí Dật đến bệnh viện sớm hơn một tiếng so với giờ hẹn, bước từ thang máy ra, chạm mặt Đoàn Diệu Minh và Đồng Già tay cầm một tập tài liệu dày đang chuẩn bị đi vào.

Anh ta hiểu ngay tối qua Dung Trí Hằng không về sơn trang, sáng nay nghe bà căn nhắc mấy câu, có điều chẳng ai còn tâm tư mà nghe nữa, cũng cảm thấy không cần thiết phải giải thích thay cho Dung Trí Hằng, còn bà cụ cũng biết ý không truy cứu sâu, vấn đề vì sao cả đêm anh không về sơn trang tạm gác lại đó.

Nhưng điều khiến Dung Trí Dật bất ngờ là, trong lúc mọi chuyện trên thương trường đang hỗn loạn rối bời, Dung Trí Hằng lại mang công việc tới bệnh viện để giải quyết.

Đoàn Diệu Minh cùng Đồng Già chào hỏi anh ta, anh ta gật đầu chào lại, sau đó điều chỉnh hơi thở, chỉnh đốn trang phục xong mới bước về phía phòng bệnh.

Dung Trí Hằng ngồi trên sofa ở gian ngoài xử lý công việc trên máy tính. Cửa mặc dù chỉ khép hờ, nhưng hướng anh ngồi lại là ở mé phải, nên anh liếc thấy Dung Trí Dật tới, ngẩng đầu nhìn một cái, sau đó trịnh trọng gấp laptop lại, vẫy tay bảo Dung Trí Dật vào, nói: “Bà Tần mới đến chưa được bao lâu”.

Dung Trí Dật thoáng kinh ngạc nhìn về phía căn phòng nhỏ, cửa đóng chặt, nhưng ngay sau đó hiểu ra, Tần Tâm Nghiên dù sao cũng là người mà Hạng Mĩ Cảnh gọi là mẹ suốt mười năm, dù đúng dù sai, oán hận tình thù, cũng vẫn có tình cảm, không thể vứt bỏ chỉ trong một đêm như vứt rơm, vứt rác.

Dung Trí Hằng thấy tinh thần anh ta không được thoải mái, sắc mặt cũng rất tệ, cau chặt mày, chẳng còn nhận ra khuôn mặt vốn luôn hoạt bát vui tươi trước kia. Dung Trí Hằng hiểu tâm trạng và suy nghĩ lúc này của em trai, vậy là khuyên nhủ: “Tối qua cô ấy đã bình phục rất nhiều rồi, đòi gặp cậu bằng được, điều đó cũng có nghĩa cô ấy không vô duyên vô cớ oán hận cậu vì cái chết của người chị mình chưa từng gặp mặt nữa. Cậu không cần lo lắng căng thẳng quá, cũng không cần phải tỏ ra bị thương, tránh làm ảnh hưởng tới tâm trạng của cô ấy”.

Dung Trí Dật khẽ cúi đầu, chưa xốt nói: “Em không ngờ cô ấy lại nhanh chóng tha thứ cho lỗi lầm của em như thế”.

Dung Trí Hằng chỉ nói: “Cô ấy lương thiện và là người hiểu chuyện”.

Dung Trí Dật truy hỏi: “Anh đã thuyết phục cô ấy thế nào?”.

Dung Trí Hằng vốn định giải thích anh không hề bỏ công bỏ sức ra thuyết phục Hạng Mĩ Cảnh gặp Dung Trí Dật, nhưng ngược mắt nhìn Dung Trí Dật, cảm giác cậu ta sẽ không tin mình nói vậy, và cũng không muốn cậu ta phải suy đoán rồi nảy sinh thêm những khúc mắc mới, nên nói: “Sớm muộn gì anh cũng sẽ kết hôn với cô ấy, việc hai người gặp mặt nhau là khó tránh, so với việc càng kéo dài càng khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ, chi bằng sớm giải tỏa tâm lý cho cả hai”.

Dung Trí Dật nghe anh trai nói sẽ kết hôn với Hạng Mĩ Cảnh vào lúc này, vừa kinh ngạc lại vừa như được an ủi, ngập ngừng một lát, lo lắng: “Bà mặc dù không hỏi gì, nhưng anh đột nhiên cho người đưa Grace đi, ngay bản thân anh cũng không về sơn trang, cho dù em có đóng kịch trước mặt bà đạt thế nào, bà chắc chắn cũng sẽ cho người đi điều tra”.

Dung Trí Hằng trong lòng đã có tính toán, nên tự tin trả lời: “Phùng gia sẽ biết cách để quản cho chặt cái miệng của Grace, những người khác cũng sẽ không dám nói với bà sự thật”.

Dung Trí Dật hỏi tiếp: “Vậy còn cô ấy thì sao? Cô ấy có tình nguyện rời bỏ Thượng Hải, cùng anh về New York, bước vào cuộc sống trong môi trường mới không?”.

Ngón tay Dung Trí Hằng khẽ run lên, trả lời câu hỏi này, anh vô thức trở nên thận trọng tới hiếm thấy: “Cô ấy chọn tôi, còn tôi sẽ toàn tâm toàn sức bảo vệ cho cô ấy”.

Dung Trí Dật hoàn toàn không biết ẩn tình bên trong, còn tưởng anh nói thế là vì bay từ Thượng Hải tới New York chỉ mất mười mấy tiếng đồng hồ, nhưng muốn cả Dung gia thật sự chấp nhận Hạng Mĩ Cảnh thì phải bỏ không ít tâm huyết, cho dù kết hôn được như ý nguyện, thì đối với một người không có gia cảnh khấm khá chống lưng như Hạng Mĩ Cảnh, cuộc sống sau này sẽ chẳng dễ dàng gì. Anh chịu nói ra những lời cảm tính như thế, trong lòng Dung Trí Dật thấy vui hơn, nói như trẻ con: “Em nhất định cũng dốc toàn tâm toàn sức ra ủng hộ cô ấy”.

Dung Trí Hằng nhìn em trai cười, vỗ vỗ vào vai Dung Trí Dật.

Hai anh em hiếm khi mới có thời gian ngồi nói chuyện riêng với nhau thế này. Mặc dù Dung Trí Dật lo lắng không biết lát nữa gặp Hạng Mĩ Cảnh sẽ thế nào, nhưng thính thoảng Dung Trí Hằng cũng nói vài câu an ủi khiến anh ta nhẹ nhõm không ít.

Tần Tâm Nghiên ở trong phòng với Hạng Mĩ Cảnh khoảng nửa tiếng. Khia bà ta đi ra, đầu cúi gằm, có lẽ vừa khóc xong, son phấn trên mặt nhạt nhoà, tư thái và khí thế đều không được như bình thường. Bà ta chẳng còn tâm trạng để nói chuyện với người khác, chỉ tạm biệt Dung Trí Hằng rồi rời đi.

Dung Trí Hằng không vội để Dung Trí Dật vào gặp Hạng Mĩ Cảnh, mà tự anh vào phòng gặp cô trước.

Dung Trí Dật đứng đợi bên ngoài, cuối cùng Dung Trí Hằng cũng ra, bảo cậu ta vào, đồng thời nhắc nhở: “Cô ấy vẫn còn mệt, đừng làm cô ấy buồn thêm”.

Bắt đầu từ giây phút sự thật bị phơi bày, Dung Trí Dật rất muốn nói rõ tất cả với Hạng Mĩ Cảnh, nhưng khi thật sự gặp mặt, lòng anh ta lại nảy sinh tâm trạng kháng cự bối rối, sợ mình vừa xuất hiện sẽ khiến cô thêm buồn bực khó chịu.

Anh ta lê bước vào phòng trong tâm trạng không được dứt khoát như vậy, vừa nhìn thấy Hạng Mĩ Cảnh mặc áo bệnh nhân sắc mặt tiêu tụy ngồi trên giường, đột nhiên trông mắt anh ta đỏ hoe, sau đó đứng ngẩn ra, không dám tiến thêm bước nào nữa.

Hạng Mĩ Cảnh vừa rời gặp Tần Tâm Nghiên đã khóc một trận, giờ không còn nước mắt mà rơi nữa. Cô nhìn chằm chằm khuôn mặt Dung Trí Dật râu ria lởm chởm, đột nhiên có cảm giác bị ai.

Đúng như những gì Dung Trí Hằng nói, cô rất lương thiện và hiểu chuyện. Tối qua nằm mãi không ngủ được, cô nhớ lại tất cả quãng thời gian từ khi mình bắt đầu quen Dung Trí Dật cho tới bây giờ, hoảng hốt nhận ra, thực ra anh ta vẫn luôn nỗ lực bù đắp cho cô vì những lỗi lầm mình đã phạm phải trước đó, trên thực tế, cô chưa làm được gì cho Hứa Lương Thần, nhận được sự quan tâm của Dung Trí Dật cũng chỉ bởi vì cô là người em ruột trên huyết thống của Hứa Lương Thần mà thôi.

Cô có thể trách anh ta đã luôn giấu mình, cũng có thể hận anh ta vì đã giết chết chị gái mình, nhưng xét về mặt tình cảm, tình yêu anh ta dành cho Lương Thần vượt xa cô, cả đời này anh ta cũng sẽ không thể yêu ai khác nữa. Thực ra anh ta mới là người đáng thương nhất, mặc dù thoát được sự trừng trị của pháp luật, nhưng mãi mãi không gột được nỗi u uất trong trái tim.

Anh ta đứng nghệt ra mãi, cắn răng, tiếp tục lê bước, đi tới bên giường, nghiêm túc nhìn cô, nói với cô bằng giọng đầy hổ thẹn: “Xin lỗi”.

Cô sợ mình sẽ lại khóc, nên vội vàng quay mặt đi, nhưng nước mắt vẫn tuôn ra, rơi xuống chân.

Anh ta cũng sợ mình sẽ khóc, lại càng sợ bao nhiêu dưng khí mà phải cố gắng lắm mới tập hợp được sẽ bị nước mắt của cô đánh tan, vội nói tiếp: “Tôi không cố ý giấu cô đâu, nhưng tôi sợ nếu tôi cho cô biết tất cả, cô sẽ hận tôi, sẽ đau lòng”.

Cô thấy trái tim mình như tắc nghẽn, không dám để anh ta nói tiếp, ngắt lời: “Tôi không hận anh, cũng không muốn nghe anh kể lại chuyện giữa hai người, tôi chỉ muốn biết cuộc sống của họ ở Mĩ thế nào. Anh hãy nói cho tôi nghe những chuyện ấy, chị tôi chắc chắn có kể cho anh, mẹ tôi, bà ấy là người thế nào? Còn cả chị ấy nữa, mười mấy tuổi đã phải ra ngoài làm thuê, cuộc sống chắc chắn tồi tệ hơn tôi rất nhiều phải không?”.

Lòng Dung Trí Dật trào dâng chua xót, nỗi hổ thẹn, cảm giác tội lỗi chất chứa trong lòng bao lâu nay cuối cùng cũng được giải phóng.

Đối với một người đã mất hết người thân như Hạng Mĩ Cảnh mà nói, tìm hiểu về cuộc sống trước kia của mẹ và chị gái, quên đi quãng thời gian không vui vẻ nhất, mới là lựa chọn thông minh.

Dung Trí Hằng ngồi nhìn màn hình vi tính, nội dung trong văn kiện cùng sự lên xuống trời sục của thị trường chứng khoán không khiến anh hứng thú, những con số của đồng hồ điện tử ở góc phải màn hình mới thu hút toàn bộ sự chú ý của anh. Anh không thích trạng thái lúc này của mình, vậy là đứng dậy gọi điện cho Trình Học Chính, hỏi về tình hình của Hải Thành.

Tin tức của Trình Học Chính rất nhanh nhạy, kể hết cho anh những gì mình biết được: “Nội trong mười hôm nữa Phương Tử Bác sẽ bị bắt, muốn trốn cũng không được. Số cổ phần chúng ta tung ra, Phương Tuấn Kiệm mua được tám mươi phần trăm. Trong tình hình hiện tại, nội bộ Hải Thành rối loạn nghiêm trọng, Khương gia và Phương Tuấn Kiệm mỗi nhà chiếm một nửa ưu thế”.

Dung Trí Hằng im lặng một giây, nghi ngờ hỏi: “Phương Tuân Kiệm không điều tra rõ vì sao Khương gia lại nhúng tay vào?”.

Trình Học Chính không nhận được thông tin về vấn đề này nên chỉ có thể tự suy đoán: “Khương gia còn bá đạo hơn Diệp gia, không chừng chỉ vì bọn họ nhìn ai trong Hải Thành cũng không thuận mắt, lại cho rằng lúc này tấn công là thuận lợi nhất, nên mới không suy nghĩ tới những nhân tố khác, chỉ muốn nắm được ngay Hải Thành. Những chuyện thế này cũng phải bận tâm tới quy tắc trong ngành, nhưng đối với họ nói chuyện quy tắc hơi thừa thãi”.

Dung Trí Hằng trầm mặc hồi lâu, sau đó dặn: “Trong những tình huống không làm tổn hại tới lợi ích của chúng ta, giúp Phương Tuân Kiệm tới đâu thì giúp”.

Trình Học Chính buột miệng hỏi: “Sao lúc này không thấy Bạch gia giúp gì anh ta?”.

Dung Trí Hằng không để ý, trả lời rất tự nhiên: “Anh ta quá thông minh, Bạch gia không khống chế được, cũng không muốn từ bỏ, nên muốn hưởng lợi từ việc này, giữ anh ta làm quân cờ lâu dài”.

Trình Học Chính như chợt hiểu: “Chẳng trách ngay từ ban đầu Phương Tử Bác đã tìm mọi cách đẩy anh ta ra khỏi Hải Thành”.

Dung Trí Hằng không nói thêm nhiều nữa, đứng bất động, trong đầu phải nghĩ rất nhiều việc. Rất hiếm khi anh rơi vào trạng thái trầm tư, mà kiểu trầm tư ấy, thời gian này tần suất xuất hiện ngày một nhiều. Từ khi hiểu chuyện cho đến nay anh luôn cố gắng tránh để mình rơi vào thế bị động, nhưng giờ mới biết, đôi lúc có những thế bị động, không phải muốn tránh là tránh được.

Dung Trí Dật và Hạng Mĩ Cảnh nói chuyện khoảng một tiếng, anh đợi trong mơ hồ, thấy sắp đến giờ cơm trưa, đang định gõ cửa thăm dò, thì Dung Trí Dật đẩy cửa bước ra.

Anh chủ động hỏi Dung Trí Dật: “Vẫn ổn chứ?”.

Về mặt Dung Trí Dật đau đớn bị ai, nhưng tinh thần như được thả lỏng, không kể chi tiết, chỉ bảo: “Cô ấy rất hiểu và rộng lượng cho người khác”.

Trái tim thấp thỏm của anh cuối cùng cũng yên ổn trở lại, tiễn Dung Trí Dật ra cửa, anh dặn: “Cậu nghỉ ngơi vài ngày đi, điều chỉnh tâm trạng xong hãy đi làm”.

Tiền Dung Trí Dật về rồi, anh quay người vào phòng gặp Hạng Mĩ Cảnh.

Rõ ràng Hạng Mĩ Cảnh cũng đang đợi anh, nước mắt đã lau hết, xả xong mọi đau đớn thương tâm, hoàn toàn không nhắc gì tới nội dung cuộc nói chuyện vừa rồi của mình và Dung Trí Dật, ngược lại giọng điệu còn ngang tàng, yêu cầu anh: “Ở bệnh viện mãi cái miệng của em được chiều quen rồi, giờ đặc biệt thêm món cá tuyết chua ngọt của Tùng Hạc Lâu”.

Anh thấy cô có ý tránh không nhắc đến những chuyện buồn, thế là thuận theo cô nói: “Ăn cùng mì áo tảo (1) được không?”.

(1) một loại mì nổi tiếng của thành phố Côn Sơn, tỉnh Giang Tô.

Cô cười gật đầu: “Được ăn ngon uống ngon như thế, lại có người chăm sóc, em không muốn ra viện nữa”.

58. Chương 58: Chương 58

59. Chương 59

Cô đến cửa hàng áo cưới muộn mười lăm phút.

Tiền Mẫn đã khoác lên người bộ váy cưới được sửa cho vừa vặn với thân hình mình, đang kiểm tra xem còn sai sót ở đâu, thấy Hạng Mĩ Cảnh đến, cố ý trêu: “Nghe đồn, sau khi gặp người lớn xong cô bị giấu trong lều vàng, hại tôi còn lo bị cô từ chối làm phù dâu”.

Hạng Mĩ Cảnh nhanh mắt, chỉ vào cái bụng to hơn trước khá nhiều của Tiền Mẫn, cũng trêu: “Mấy tháng rồi? Còn dám mặc váy cưới bó sát thế này?”.

Tiền Mẫn cười liếc cô, vừa xoa bụng vừa nói: “Trước kia ăn uống giờ giấc lung tung, chỉ ăn thêm hai miếng là lập tức cảm giác tội lỗi vô cùng, chỉ sợ một tối nào đó ngủ dậy người mình tăng thêm mấy lạng thịt. Thời gian trước Trần Tân Dục rảnh, ngày nào cũng ở nhà nấu toàn món ngon, nên tôi béo lên không ít, chỉ phiền là mặc áo cưới khiến người ta hiểu lầm”.

Hạng Mĩ Cảnh cười hỏi: “Nếu tân lang rảnh rồi như thế, sao không thấy đi cùng cô?”.

Tiền Mẫn thở dài: “Trước kia rất rảnh, nhưng gần đây lại bận tối mặt tối mũi. Tôi còn đang lo không biết có bị lùi ngày cưới không đây”.

Hạng Mĩ Cảnh gật đầu: “Trong tình hình hỗn loạn này, anh ta bận rộn là phải rồi, chỉ mong đừng đứng sai đội ngũ là ổn”.

Tiền Mẫn nói: “Phương gia muốn không chế Hải Thành như trước kia là điều không thể, đương nhiên, ngoài Phương Tuấn Kiệt ra. Tôi tương đối đánh giá cao anh ta, hơn nữa càng về sau anh ta càng trưởng lớn”.

Hạng Mĩ Cảnh ngập ngừng, chậm rãi nói: “Anh ấy sẽ là một ông chủ tốt”.

Tiền Mẫn gật đầu, không muốn nói thêm về đề tài này nữa. Cô ta giục Hạng Mĩ Cảnh đi thay váy phù dâu, khi Hạng Mĩ Cảnh mặc ra, cô ta chau mày: “Đã thay đổi theo số đo của cậu một lần rồi, sao mặc vào eo vẫn rộng”.

Hạng Mĩ Cảnh không để tâm lắm: “Đến khi ấy dùng kim đính vào là được”.

Tiền Mẫn nhìn cô một lúc, đột nhiên nói: “Đến khi đó đại Dung tiên sinh liệu có không đồng ý cho cậu đi Tam Á làm phù dâu không?”.

Hạng Mĩ Cảnh mỉm cười lắc đầu: “Đương nhiên là không”.

Tiền Mẫn lại bảo: “Nhà giàu nhiều quy tắc lắm”.

Hạng Mĩ Cảnh ngẩn ra một lúc, vẫn kiên định đáp: “Việc làm phù dâu cho cậu, tôi đảm bảo”.

Tiền Mẫn nhìn cô cười cười, hỏi: “Đại Dung tiên sinh có phải sắp về New York?”.

Hạng Mĩ Cảnh hiểu lầm Tiền Mẫn muốn hỏi người sẽ lên thay vị trí của Dung Trí Hằng, nên nhanh nhẹn giải thích: “Không biết ai sẽ là người tiếp quản vị trí của anh ấy, khả năng cao nhất là tiểu Dung tiên sinh”.

Tiền Mẫn cảm thán: “Tiểu Dung tiên sinh là người ham chơi, nếu tiếp quản vị trí của đại Dung tiên sinh, thì thật khiến người ta không yên tâm”, sau đó lại tự giải thích: “Không phải tôi muốn biết chuyện đó, không chừng sau khi kết hôn rồi tôi sẽ rời khỏi Bảo Nhã, nên quan tâm việc ấy làm gì. Tôi quan tâm tới cô, có phải cô cũng sẽ đi New York với đại Dung tiên sinh không?”.

Hạng Mĩ Cảnh gật đầu.

Tiền Mẫn thở phào nhẹ nhõm, nhất thời không biết nói gì, ngập ngừng một lúc, mới chậm rãi nói: “Khó khăn lắm mới tìm được người tâm giao, thế mà lại đi”.

Hạng Mĩ Cảnh vỗ vỗ tay bạn, mỉm cười an ủi: “Bay qua Thái Bình Dương không mất nhiều thời gian”.

Tiền Mẫn nhìn, mỉm cười: “Giờ người ngưỡng mộ cô trong thành phố này nhiều như lông bò rồi”.

Hạng Mĩ Cảnh vén tóc mai lên cho bạn, nói: “Họ nên ngưỡng mộ cô mới phải”.

Sau khi chọn đồ cho phù dâu, mới hết có nửa ngày, Tiền Mẫn còn có chuyện khác phải làm, Hạng Mĩ Cảnh lại rảnh rồi, vậy là tới hầm rượu.

Không khí âm u ẩm ướt, cô đứng trước quầy rượu lớn, nhìn chăm chăm vào những chai rượu được xếp gọn gàng dưới ánh đèn vàng mà ngẩn ngơ.

Không biết tại sao lại nghĩ đến Dịch Hiểu Vụ, rõ ràng chuyện xảy ra sắp hai năm rồi, nhưng chớp mắt một cái, cảm giác Dịch Hiểu Vụ đang đứng trước mặt cô cười tươi như hoa. Cô từng sợ mình sẽ biến thành Dịch Hiểu Vụ thứ hai, song cô căn bản không có dũng khí và cơ hội trở thành một Dịch Hiểu Vụ phát điên vì yêu nữa. Cô chỉ không ngừng nhắc nhở bản thân rằng mình nên cảm thấy may mắn, bởi vì trên thế gian này có quá nhiều người và sự việc, nhìn chính diện thì thấy không viên mãn, nhưng nhìn từ sau lưng, có lẽ đó lại là kết cục tốt nhất.

Trần Gia Phong tới tìm cô, mở một chai rượu vang đỏ không nhãn mác ra bảo cô nếm.

Cô cố gắng tập trung, chậm rãi nhấp hai ngụm, hồi tưởng lại khá lâu, cuối cùng đành lắc đầu, thừa nhận: “Đầu lưỡi đã trì độn rồi”.

Trần Gia Phong rót thêm rượu cho cô, cười bảo: “kinh nghiệm của người nếm rượu tăng lên theo tuổi tác”.

Cô nhìn li rượu vang, nói: “Tôi có phải là người nếm rượu gì đâu, cùng lắm cũng chỉ được coi là một học sinh cần cù”.

Trần Gia Phong đáp: “Phụ nữ thật ra không cần cần cù, cô xem những người phụ nữ cô đơn không tìm được người đàn ông phù hợp ngoài kia đa phần đều tài giỏi toàn năng quá, khiến đàn ông họ nhìn vào mà phải chùn bước”.

Cô gật đầu, tùy tiện “ừ” một tiếng.

Trần Gia Phong nói tiếp: “Có điều cô không phải lo, cô đã tìm thấy chốn về của mình rồi”.

Cô ngược mắt, hỏi ngược lại Trần Gia Phong: “Sao anh biết tôi nhất định sẽ gả được vào Dung gia?”.

Trần Gia Phong nhún vai, trả lời rất hợp tình hợp lý: “Vì còn người trên thế gian này đều hi vọng câu chuyện kết thúc hoàng tử và lọ lem sẽ sống hạnh phúc bên nhau”.

Cô cầm li rượu, rất nghiêm túc, nếm một hớp, sau đó lại nhìn Trần Gia Phong, báo cáo “gia thế” của loại rượu này: “Cảm giác trơn tru, như Merlot ấy”.

Hạng Mĩ Cảnh ở lại hầm rượu tới chiều muộn. Trần Gia Phong ngồi cùng cô một lát, còn lại cô ở một mình.

Người phục vụ quen thuộc đang tò mò không hiểu sao đột nhiên cô lại rảnh rang như thế, cô nhìn cảnh sông nước bị mưa phủ mịt mù, giống như đang trả lời câu hỏi của người phục vụ mà cũng giống như tự nói với chính mình: “Trước kia sống quá gấp gáp, bận rộn tới mức ngủ thêm một chút cũng cho rằng mình đang lãng phí thời gian, giờ bước chậm lại, chờ người ta tới chăm sóc mình cũng tốt”.

Người phục vụ ở đây đã tiếp xúc với rất nhiều người, từng được nghe rất nhiều chuyện, nên hiểu ý dành cho cô một không gian riêng nho nhỏ, để cô thật sự được bước chậm lại, có được sự yên tĩnh trong nội tâm.

Buổi sáng trước khi ra ngoài cô đã gọi điện cho Dung Trí Hằng nói mình đi gặp Tiền Mẫn, Dung Trí Hằng cho cô đủ thời gian riêng tư, bốn rưỡi mới gọi điện hỏi cô đang ở đâu.

Cô nói với anh mình đang ở hầm rượu tìm hàng hiếm.

Anh rất hứng thú, đầu tiên hỏi cô đã tìm được những chai rượu ngon nào rồi, sau đó nói sẽ gọi cho Trần Gia Phong để anh ta đưa thẳng chỗ rượu cô đã chọn về căn hộ mới, cuối cùng nói với cô bằng giọng như khẩn cầu: “Ngày kia bà sẽ về New York. Bà hỏi em tối nay có thời gian rảnh về ăn cơm không”.

Cô vô thức cảm thấy bà cụ chắc chắn không coi trọng cô như thế. Cô không biết bà cụ đã biết quan hệ giữa cô và Hứa Lương Thân chưa. Mà dù bà cụ biết hay không, lần trước cô bỏ đi không lời từ biệt, chắc chắn khiến bà cụ không thích, gây ra hậu quả thế nào cô chưa từng hỏi Dung Trí Hằng. Bữa cơm tối nay, rõ ràng là kết quả từ sự nỗ lực của Dung Trí Hằng, tình cảm trong lòng cô phức tạp, cô cố tỏ ra vui vẻ, cười nhận lời, sau đó lại yêu cầu anh: “Anh tới đón em”.

Buổi tối ở Hằng Duyệt Hiên.

Hơn năm giờ Dung Trí Hằng đến hầm rượu đón Hạng Mĩ Cảnh, đợi cô lên xe, anh liền bảo: “Chỉ có bà, em và anh. Ba người cùng ăn tối thôi”.

Trước kia cô luôn cho rằng mình không có duyên với Dung gia, và chắc chắn sẽ không có quan hệ sâu sắc với họ, nên hoàn toàn không coi trọng cách nhìn cách nghĩ của bà anh về mình, nhưng giờ Dung Trí Hằng đã để lộ tâm ý, cô như bị đẩy một bước lên một bậc ới, có thượng phương bảo kiếm trong tay, lại càng chẳng màng quan tâm tới bà cụ sẽ nghĩ thế nào về mình, hơn nữa, đó đều là những vấn đề mà Dung Trí Hằng cần giải quyết, cô chỉ cần thể hiện lễ phép vừa phải là được.

Hai người ngồi trong phòng riêng đợi khoảng mười phút, vừa gọi món xong, bà cụ liền xuất hiện.

Hạng Mĩ Cảnh tưởng rằng bà cụ sẽ hỏi cô về việc lần trước cô bỏ đi không lời từ biệt, kết quả bà cụ chẳng nhắc dù chỉ nửa từ, toàn nói những chuyện không liên quan.

Khả năng giao tiếp của cô rất khá, nhưng trong bữa ăn hôm nay, người nói nhiều nhất lại là Dung Trí Hằng bình thường kiệm lời trầm mặc. Có điều tối nay anh vô cùng hào hứng, chỉ tới khi nhìn theo chiếc xe chở bà đi xa dần mới nói với cô: “Món răn hấp tối đó rất ngon, đáng tiếc anh mới ăn được vài miếng. Giờ bụng vẫn rỗng”.

Cô kéo anh định đi vào trong nhà hàng: “VẬY quay vào ăn thêm bữa nữa”.

Anh ngăn cô lại, cười bảo: “Về ăn mì em nấu”.

Cô ngược mắt nhìn anh, rồi nói như xả tức: “Đầu bếp anh đưa từ sơn trang về quá đỉnh, trước mặt anh ta, ngay cả món trứng em cũng ngượng không dám làm”.

Anh hiểu cô đang nói đùa, vậy là đùa theo cô :“Về sẽ thay người khác”.

Cô lắc đầu không đồng ý.

Anh bật cười, rồi cầm tay cô, hỏi: “Chúng ta đi bộ về nhé?”.

Lúc này trời không mưa, không khí mát mẻ trong lành lại có hơi nước, trên thành phố không hạt bụi, đường ướt nhưng sạch sẽ.

Cô nói được, sau đó cùng anh sánh bước đi trên đường.

Anh chủ động nhắc tới bữa tối ba người vừa rồi, cổ vũ cô: “Bà sẽ từ từ thấy thích em. Đợi chúng ta về New York rồi, em và bà có thời gian tiếp xúc nhiều, bà sẽ biết được ưu điểm của em”.

Cô “ừm” một tiếng, không muốn đi sâu vào đề tài này, vậy là bảo anh: “Tuần sau Tiền Mẫn kết hôn ở Tam Á, em đã hứa sẽ làm phù dâu cho cô ấy”.

Anh hỏi: “Chú rể có phải phó tổng giám đốc tài chính của Hải Thành không?”.

Cô gạt đầu, giải thích: “Trước kia anh ta bị đẩy ra ngoài, nên lúc này cũng không bận lắm. Có lẽ sẽ không định cùng sống cùng chết với Hải Thành”.

Anh trầm ngâm, nói: “Anh ta là một nhân tài, đương nhiên biết đứng về phía người thông minh nhất”.

Cô không hiểu ý anh lắm, cũng không muốn hiểu, chỉ cảm thán nói: “Thương trường thật phức tạp”.

Anh đính chính: “Thực ra rất đơn giản, cũng chỉ có một nguyên tắc: Chỉ cần có thể trục lợi, thì bạn bè dù tốt tới mấy cũng sẽ biến thành kẻ thù”.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, mỉm cười hỏi: “Là ruột thịt thân thích cũng không niệm tình sao?”.

Anh nhìn sâu vào trong mắt cô, sau đó nhìn về phía ánh đèn neon loang loáng phía trước, đáp: “Người thân thì thỉnh thoảng sẽ có cách đối xử khác”.

Đi bộ về tới chung cư, Hạng Mĩ Cảnh nấu cho Dung Trí Hằng một bát mì.

Câu đầu tiên mà Dung Trí Hằng khen là trứng gà cô làm rất ngon.

Cô cong miệng cười: “Trước kia anh toàn phê bình em, giờ lại luôn khen em, có phải cách thể hiện hơi cực đoan không?”.

Anh cố ý chau mày: “Anh không phiền nếu ngày nào em cũng biểu dương anh”.

Cô ngẫm nghĩ, cười bảo: “Vậy ngày nào em cũng biểu dương anh dù quá đổi bận rộn nhưng vẫn dành thời gian ở bên em, được không?”.

Anh mỉm cười nhìn cô.

Cô bị anh nhìn lâu như vậy, khó giữ được vẻ mặt tự nhiên, vậy là giục: “Mì nguội cả rồi, mau ăn đi”.

Vậy là anh nghiêm túc ngồi ăn mì.

Cô ngồi với anh một lúc, sau đó đứng dậy, nói: “Anh ăn đi, em đi tắm trước”.

Anh “ừ” một tiếng, không ngẩng đầu lên, nhưng bảo cô: “Anh còn vài việc phải xử lí, có lẽ bận tới khuya, em ngủ trước, đừng đợi anh”.

Cô cũng “vâng”, rồi chậm chậm đi qua phòng khách, bước lên bậc.

Đi lên bậc thềm, ngoài thư phòng ra, phần còn lại đều là không gian phòng ngủ mà chủ nhân có thể sử dụng.

Hành lí của Hạng Mĩ Cảnh đều đã chuyển tới, nhưng cũng chỉ để hết nửa tử. Dung Trí Hằng không tự ý bố trí đồ dùng cá nhân cho cô, nên cô cảm thấy rất tự nhiên.

Còn một điểm nữa cũng khiến cô tự nhiên là, bồn tắm hình tròn có cửa kính nhìn ra ngoài. Mỗi tối từ ngày chuyển tới đây, cô đều ngâm mình hơn nửa tiếng trong bồn tắm này, nhìn ngắm cảnh trời đêm, và Dung Trí Hằng chưa bao giờ làm phiền cô.

Trong lòng cô hiểu rất rõ, việc cô chuyển tới đây có nghĩa là gì. Cô không nghĩ đến chuyện sẽ kháng cự sự tiếp xúc thân mật với Dung Trí Hằng, ngay từ đêm đầu tiên, họ đã cùng ngủ trên chiếc giường mềm mại rộng lớn kia, rộng tới mức mà dù cả hai có đang chân đang tay ngủ cũng không thể chạm vào nhau.

Dung Trí Hằng không phải dè, cũng không phải không có ham muốn. Trước người con gái và tình yêu mình phải vất vả mới giành được, có hai lần đã suýt như tên đã nằm trên cung, nhưng cuối cùng anh vẫn kìm lại được. Anh mang tất cả sự nhẫn nại của mình ra dùng, cố gắng không ép buộc cô, cũng không mất nặng mày nhẹ với cô. Mỗi lần tắm xong, anh sẽ ôm cô ngồi nói chuyện, thỉnh thoảng cô lắng nghe chăm chú, thỉnh thoảng lại thần thờ, có lúc còn ngủ mất.

Thời khắc bối rối nhất trong ngày, là mỗi buổi sáng khi tỉnh dậy. Cô vừa mở mắt ra đã thấy khuôn mặt anh, đầu tiên là giật mình kinh hãi, sau đó mới dần bình tĩnh trở lại.

Cô cho rằng có rất nhiều chuyện mình phải làm quen lại từ đầu, bao gồm chiếc giường lớn cô vẫn ngủ mỗi đêm. Tối nay cô lại lăn qua trở lại, đến một giờ vẫn chưa ngủ. Nằm mãi khó chịu, vậy là xuống giường, chậm chậm đi vào thư phòng.

Cửa thư phòng khép hờ.

Cô đi đến cửa nhìn vào trong, thấy bàn không có ai, nhìn sang trái, mới thấy Dung Trí Hằng đang nằm ngủ trên sofa.

Anh không có chăn, hai tay khoanh trước ngực, ánh đèn vàng ấm áp hắt lên gương mặt góc cạnh của anh, nhìn hơi tối, nhưng hình như toả ra một thứ hào quang kì lạ nào đó.

Cô ngẩn ngơ đứng trước cửa rất lâu, rất lâu.

Hải Thành dưới sự khống chế của Phương gia vì việc Phương Tử Bác bị điều tra rồi bị bắt trở nên thảm hại tới không thể nghịch chuyển. Khương gia không biết tại sao lại dùng tay, còn Phương Tuân Kiệm thể như chẻ tre, gần như khống chế tất cả cục diện.

Dung Trí Hằng đưa Hạng Mĩ Cảnh ra sân bay, chủ động nói: “Nếu thời gian cho phép, anh nhất định sẽ tham gia hôn lễ của Tiên Mẫn”.

Hạng Mĩ Cảnh cười nói: “Nếu được vậy chắc cô ấy đắc ý lắm”.

Anh nghiêm túc nói: “Chủ yếu là anh muốn tới thăm cậu mẹ em”.

Cô ngẩn người, ngay sau đó cười cười: “Họ đều là những người bình thường, không cần đặc biệt tới thăm như thế”.

Anh lại tỏ ra rất coi trọng: “Họ có công nuôi dưỡng em trưởng thành”.

Cô cảm nhận được sự chân thành của anh, lòng rất vui, nụ cười cũng khá tự nhiên, nhắc anh: “Vậy thì anh phải chuẩn bị quà gặp mặt cho tốt”.

Tiền Mẫn và Trần Tân Dục đã đến Tam Á từ hai hôm trước, vì vậy chuyến này chỉ có một mình Hạng Mĩ Cảnh bay. Đồng Già đặt cho cô vé VIP, ngồi trong phòng chờ, cô gặp Lâm Khải Sương cũng đang đợi để bay đi Bắc Kinh.

Trong một chuỗi những sự việc xảy ra trước đó, vai trò của Lâm Khải Sương không được quang minh chính đại cho lắm, chưa được chuẩn bị tâm lý mà lại vô tình gặp Hạng Mĩ Cảnh, ít nhiều cũng khiến anh thấy bối rối. Anh còn tưởng Hạng Mĩ Cảnh sẽ trách mình, không chừng còn hận nữa, nhưng không ngờ Hạng Mĩ Cảnh lại chủ động tới chào hỏi. Thực ra anh là người sống khá cảm tính, chỉ vì đứng ở vị trí bất đắc dĩ nên mới biến thành người lí trí, hôm nay cô tươi cười với anh, suýt nữa thì anh rơi nước mắt.

Cô cố tỏ ra kiên cường nhưng lại không đủ kiên cường thật sự, thấy anh trông mắt đỏ hoe, cũng khó kiềm chế tình cảm của mình. Cô sợ mình khóc, nên hỏi: “Gần đây chuyện của anh và tiến sĩ Liêu tiến triển thế nào rồi?”.

Anh hiểu ý cô, cố gắng nén sự hổ thẹn và buồn bã xuống, mỉm cười nói: “Cô ấy đang bận nghiên cứu đề tài mới, hình như anh đã trở thành thứ đồ chơi lỗi thời rồi, bị cô ấy vứt sang một bên chẳng chút lưu tình”.

Cô cười đầm đìa, nói: “Phụ nữ muốn được dễ dàng”.

Anh gật đầu, nói: “Đợi lần này xong việc từ Bắc Kinh về, xem xem có thể níu giữ cô ấy không”.

Cô làm bộ phê bình: “Còn đợi anh từ Bắc Kinh về à? Thế thì mọi thứ nguội lạnh rồi, chứ đừng nói một tiểu cô nương được người khác yêu quý như thế”.

Anh vội tiếp nhận lời phê bình của cô: “Anh sẽ lập tức theo đuổi lại cô ấy”.

Cô cười, rồi lại cười cười, nhất thời chẳng biết nói gì, nên cả hai đều trầm mặc.

Cũng may chuyến bay không bị muộn, nhanh chóng tới giờ cô lên máy bay.

Anh đưa cô đến cửa, trong lòng có rất nhiều điều muốn nói, nhưng không có đủ thời gian và cơ hội, càng sợ cô sẽ khinh miệt tình cảm của mình, nên suy đi tính lại, chỉ dám khẽ khàng nói: “Xin lỗi”.

Nụ cười trên mặt cô cứng đờ, tình cảm trong lòng phức tạp, lảng lảng nhìn anh vài giây, nghiêm túc nói: “Em phải cảm ơn anh mới đúng. Nếu anh không kịp thời ngăn cản em, thì có lẽ em sẽ oán trách mình cả đời”.

Bầu trời Tam Á mãi mãi cao xanh như thế.

Đầu tiên Hạng Mĩ Cảnh tới tìm Diêu Lập Trung. Cô không nhắc đến Tần Tâm Nghiên nửa lời, đột nhiên cảm thấy thật may mắn vì trước đó mình đã không đề cập đến. Những người có quan hệ huyết thống đã rời bỏ cô, nhưng cô vẫn còn những người thân không có quan hệ huyết thống sống thật lòng thật dạ với cô, điều này có lẽ ông trời muốn bù đắp cho cô.

Hôn lễ của Tiền Mẫn và Trần Tân Dục được tổ chức tại khách sạn Hạ Việt ở Tam Á, Dung Ngọc Lan đặc biệt phái Âu Na tới giúp Tiền Mẫn lo liệu mọi việc. Vì khách khứa mời không ít, lại ở nơi lạ lẫm, Âu Na phải một mình quán xuyến mọi thứ, bận tới mất tối mũi. Hạng Mĩ Cảnh ở bên cạnh giúp đỡ, hề có việc để làm, thời gian trôi qua thật nhanh.

Tối trước khi hôn lễ diễn ra, vì Tiền Mẫn sắp được làm tân nương, vô cùng hưng phấn, không ngủ được, bèn cầm vài chai bia, nhất định gọi Âu Na và Hạng Mĩ Cảnh ra uống cùng.

Âu Na ngủ mê mệt, không chịu dậy. Hạng Mĩ Cảnh vốn không ngủ, nên vui vẻ cùng Tiền Mẫn ngồi uống bia trên ban công trong căn phòng nhỏ.

Hai người thực ra không dám uống nhiều, về cơ bản Tiền Mẫn kể lại quá trình quen biết yêu đương giữa mình và Trần Tân Dục, thỉnh thoảng mới quay sang hỏi Mĩ Cảnh, là sao quyết định về bên Dung Trí Hằng.

Cô thấy câu hỏi này quá dài, cũng khó để trả lời, vì vậy bỏ qua, cười hỏi Tiền Mẫn: “Trước đó cô còn nói sẽ tìm cho tôi một phù rể đẹp trai, nhưng sao hôn nay người xuất hiện lại là một tên béo vậy?”,

Tiền Mẫn cười ha hả, đáp: “Việc này không trách tôi được. Trần Tân Dục vốn định mời Phương Tuân Kiệm làm phù rể, ai ngờ Hải Thành đột nhiên có chuyện, mọi người bận rộn tranh giành quyền lực, vào lúc này tôi không thể bảo anh ta phải dành ra hai ngày chạy tới đây làm phù rể được”.

Trong lòng cô kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lại thấy nhẹ nhõm, ngập ngừng nói: “Không ngờ quan hệ giữa họ lại tốt như thế?”.

Tiền Mẫn gật đầu: “Tối nay anh ta sẽ đến, chắc cũng sắp đến nơi rồi. Không chừng thương lượng thêm với anh ta, anh ta sẽ nhận lời làm phù rể cũng nên”.

Cô thoáng giật mình, rồi thận trọng từ chối: “Tôi với anh ta không hợp làm phù dâu phù rể đâu”.

Tiền Mẫn “hả” một tiếng, nhưng nhanh chóng phản ứng lại được, vội tán đồng: “Tôi bận quá lú lẫn rồi. Mặc dù đại Dung tiên sinh không có thời gian tới tham dự hôn lễ của tôi, nhưng để người khác truyền tin tới tai anh ta, không hay lắm”.

Không còn sớm nữa, tiễn Tiền Mẫn về, Hạng Mĩ Cảnh vẫn không ngủ được, bên tàu thấp thoáng nghe tiếng sóng biển xô bờ khiến trái tim cô run lên từng hồi.

Nghi thức hôn lễ diễn ra vào buổi chiều, được cử hành trên bãi biển, vì tân lang tân nương đều không còn trẻ, nên mọi thủ tục la hét cổ vũ đều bị bỏ qua, mọi việc diễn ra nhanh gọn và ầm ập.

Dù Hạng Mĩ Cảnh từng tổ chức hôn lễ cho rất nhiều người, nhưng kết hôn lần này lại là bạn, bản thân cô còn là phù dâu, cảm giác vẫn có khác biệt. Cô đứng bên cạnh Tiền Mẫn, nhìn rõ vẻ mặt hạnh phúc và nụ cười mãn nguyện của hai người ấy, lòng cũng cảm động, mấy lần suýt khóc. Nhưng cô biết Phương Tuân Kiệm ngồi ngay dưới kia, từ đầu tới cuối cô luôn không muốn anh nhìn thấy vẻ mặt yếu đuối của mình, cho dù sự yếu đuối ấy xuất phát từ việc cảm động trước hạnh phúc của người khác, do đó cô phải nén lại những giọt nước mắt hết lần này tới lần khác.

Sau phần nghi lễ, cô dâu chú rể sẽ chụp ảnh lưu niệm với quan khách.

Lúc này Hạng Mĩ Cảnh mới chính thức chạm mặt Phương Tuân Kiệm.

Anh mặc một bộ vest màu xám bạc, xoay lưng lại với mặt trời phía biển, từng bước từng bước về phía cô. Cô không nhìn rõ mặt anh lắm, cũng cho rằng không cần phải nhìn rõ, thỉnh thoảng mờ ảo lại thích hợp hơn.

Anh không lên tiếng nói chuyện, Trần Tân Dục gọi giật anh lại, sau đó cũng gọi Hạng Mĩ Cảnh: “Qua đây chụp ảnh”.

Chụp ảnh với đôi vợ chồng mới cưới là việc hết sức bình thường.

Cô cố gắng để nụ cười của mình nhìn tự nhiên nhất, khi ống kính của máy ảnh không nhằm thẳng vào cô, cô vẫn cố gắng cười, thậm chí còn chủ động chào hỏi anh: “Thì ra quan hệ giữa anh và Trần Tân Dục tốt như thế”.

Anh nhìn cô gật đầu, nhất thời không biết lúc này phải nói với cô bằng ngữ điệu thế nào, chỉ cảm giác đứng trong hôn lễ ồn ào náo nhiệt, tiếng cười của quan khách vang lên không ngớt, nhưng trái tim anh run tới đáng sợ, tiếng nói bật ra đầy khiên cưỡng. Anh không che giấu, đến lúc này rồi, đã không còn cần thiết phải giấu giếm gì nữa, anh nói thẳng:

60. Chương 60: Chương Cuối

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-yen>